ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝΝΑ – ΜΑΡΙΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἕνα κοριτσάκι ἦρθε στὴ ζωή. Χαρὰ Θεοῦ κι' αὐτό!

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΙ ΚΑΙ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΙ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς δίνει, ἔπρεπε νὰ πλέῃ σὲ πέλαγος εὐτυχίας. Ὅλα βολικὰ τῆς ἦρθαν στὴ ζωή. Χωρὶς δυσκολίες τὰ παιδικά της χρόνια. Γονεῖς ποὺ τὴ λατρεύουν. Ἀλλὰ καὶ γονεῖς ποὺ βρίσκωνται σὲ πλήρη συνεννόησι μεταξύ τους. Ξέρετε πόσο συντελεῖ αὐτὸ στὴν εὐτυχία ἑνὸς παιδιοῦ; Σὲ τίποτα δὲν ὠφελοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, ὅταν τὸ παιδὶ μεγαλώνῃ σὲ ἀτμόσφαιρα δηλητηριασμένη ἀπὸ τὶς συγκρούσεις τῶν γονέων του. Γονεῖς ποὺ βρίζονται, ποὺ δέρνονται, ποὺ ἀνταλλάσσουν χυδαιότητα καὶ κακίες. Σκαιός, φόβητρο τοῦ παιδιοῦ, ὁ πατέρας. Πονεμένη ἡ μητέρα. Ἢ σὲ κακοὺς δρόμους κι' οἱ δυό. Χάνει τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας τὸ παιδί, ὑποφέρει καὶ νοιώθει δυστυχισμένο.

Εὐνοϊκὰ ὅλα σ' αὐτήν. Καὶ συγχρόνως, ἀνθηρὰ τὰ οἰκονομικά. Ἀπὸ τοὺς σημαντικοὺς παράγοντες καὶ τὸ χρῆμα. Βέβαια, καλύτερη ἀπὸ τὸν πλοῦτο χωρὶς σύμπνοια εἶναι ἡ φτώχεια μὲ ἀγάπη καὶ γαλήνη. Ὅταν ὅμως, στὴν οἰκογενειακὴ συμφωνία, προσθέσῃς καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἄνεσι, τότε ὁ πίνακας τῆς εὐτυχίας ὁλοκληρώνεται.

Οὐρανὸς χωρὶς σκιές, ὁ οὐρανός της. Ξεκούραστα ἔκανε τὶς σπουδές της. Ταξίδια στὸ ἐξωτερικό. Ἡ ὥρα τοῦ γάμου, ὕστερα. Τῆς ἐκλογῆς της ὁ σύζυγος. Δὲν τῆς τὸν ἐπέβαλαν. Τὸν διάλεξε μόνη καὶ τὸν πῆρε. Ἔρωτας καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. Ἐπιτυχημένη ἡ ἐκλογή. Εὐχαριστημένοι οἱ γονεῖς ἀπ' αὐτήν, ἀγαποῦν τὸ γαμπρό τους. Θὰ ἦταν ἄδικη, ἂν εἶχε καὶ ἡ ἴδια τὸ παραμικρὸ παράπονο.

Ἕνα κοριτσάκι ἦρθε στὴ ζωή. Χαρὰ Θεοῦ κι' αὐτό. Σὲ πλήρη ὑγεία ὅλο τὸ οἰκογενειακὸ συγκρότημα. Χωρὶς πρόβλημα, δίχως ἄγχος. Πορεία πάνω σὲ πούπουλα.

Ἀκοῦτε γιὰ τὸ ξεχείλισμα αὐτὸ τῆς εὐημερίας καὶ χτυπᾶτε ξύλο.... Καὶ ὅμως...

«Καὶ ὅμως δὲν αἰσθάνομαι εὐτυχισμένη. Ἂν ρωτήσετε τὸ γιατί, δὲν θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Τίποτα δὲν μοῦ λείπει, τίποτα δὲν ζητῶ. Ἀπέχω ὅμως τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν εὐτυχία!... Πόσοι θὰ ζήλευαν τὴν τύχη μου. Ἐγὼ ὅμως, ἔρχωνται ὧρες ποὺ κλαίω. Οἱ γονεῖς μου μὲ ξέρουν, γιατὶ ἔτσι ἤμουν ἀπὸ μικρή. Προσπαθῶ νὰ κρύψω τὴ μελαγχολία μου ἀπὸ τὸν ἄντρα μου. Αὐτὸς ὅμως μὲ καταλαβαίνει καὶ ρωτᾶ τί ἔχω. Καὶ δὲν βρίσκω τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω... Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ μπορῶ νὰ χαρῶ τὰ καλά μου;...».

Μακαρίζει τὴν ὑπηρέτριά της, ποὺ, ἐνῶ δὲν ἔχει κανένα στὴ ζωὴ καὶ εἶναι τόσο ἄσχημη ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνθρωπάκος νὰ τὴν κυττάζῃ, βρίσκεται συνεχῶς μὲ τὸ γέλιο καὶ μὲ τὸ τραγούδι.

Βλέπεις φτωχούς, ποὺ τρομάζουν νὰ καλύψουν τὶς ἀνάγκες τους, ποὺ ἐκλιπαροῦν γιὰ ἕνα διορισμό, κι' ὅμως εἶναι χαρούμενοι. Ποιός λοιπὸν στερεῖ τὴ χαρὰ ἀπ' αὐτήν;

Τοὺς ρωτᾶτε, ἂν ἔχετε οἰκειότητα μαζί τους, καὶ δὲν βρίσκουν τί ν' ἀπαντήσουν. Ψάχνουν γιὰ δικαιολογία.

Ψάχνουν ἄδικα. Ἡ μελαγχολία εἶναι ἡ φυσική τους κατάστασι. Ὅταν τυχὸν εὐθυμοῦν, αἰσθάνονται νὰ εἶναι σὲ ἀταξία. Ἀτακτοῦν ὅμως τόσο σπάνια!... Ἡ χαρὰ εἶναι ἐξωριστεῖ, ὅλα τοὺς νευριάζουν. Τὸ καλοκαῖρι ἡ δυστυχία τους, ὁ χειμώνας συμφορά τους. Βαρυοῦνται τὴν ἐξοχή, νευριάζουν στὴν πόλι. Ὁ ἐρωτικὸς σύνδεσμος τοὺς κουράζει· χωρὶς σύνδεσμο νοιώθουν στὸ κενό. Τοὺς κουράζει ἡ κοσμικὴ κίνησι· μελαγχολοῦν στὴ μοναξιά.

Ἐπιθυμοῦν κάτι καὶ τὸ ἀποκτοῦν. Ἂν δὲν τὸ ἀποκτοῦσαν, θὰ ἦταν δυστυχεῖς. Τώρα ποὺ τὸ ἀπόκτησαν, δὲν τὸ χαίρονται.

Εἶναι αὐτοὶ ποὺ εἶναι καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀλλάξῃ. Πλούσιο τὸ ταλέντο τῆς δυστυχίας μέσα τους.

Χαρὰ στὸν ἄλλον!.., Αὐτὸς ποὺ ἦρθε στὴ ζωή, προικισμένος μὲ τὸ τάλαντο τῆς εὐτυχίας. Εὐλογία Θεοῦ. Εἶναι πλασμένος γιὰ ν' ἀπωθῇ τὴν ὀδύνη καὶ νὰ εἶναι καλὸς δέκτης χαρᾶς. Κάτι παραπάνω: δημιουργὸς χαρᾶς. Χαροπαραγωγὸς ὁ ὀργανισμός του. Σὰ νἄχῃ μέσα του κανένα ἐργοστάσιο, ποὺ κατασκευάζει ἀδιάκοπα τὴ χαρά.

Ἡ ἀπαισιοδοξία εἶναι γι' αὐτὸν λέξι χωρὶς κάλυμμα. Στὴ χειρότερη ἐκδήλωσι, κατορθώνει νὰ βρίσκῃ πάντα μιὰ ἀγαθὴ πλευρά. Τὸ ἴδιο γεγονὸς ποὺ ἐσᾶς σᾶς θλίβει, αὐτὸν τὸν ἀφήνει ἀπαθῆ. Κάποτε καὶ τὸν ἱκανοποιεῖ.

Καὶ γιὰ νὰ ξανάρθουμε στὴν ἀνικανοποίητη: «...Ὁ ἄντρας μου μὲ λατρεύει. Τὸν ἀγαπῶ πολὺ κι' ἐγώ. Ἐν τούτοις δὲν εἶμαι εὐτυχισμένη. Ἄλλες, στὴ θέσι μου, θὰ πετοῦσαν στὰ οὐράνια. Ἔχω μιὰ φίλη, ποὺ τῆς ἔτυχε ἕνα μεγάλο δυστύχημα. Ἔχασε τὸ μνηστῆρα της. Τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦνε. Τὸν παρέσυρε ὅμως ἕνα φορτηγὸ μπροστὰ στὰ μάτια της, καὶ ἀφοῦ πάλεψε δυὸ μέρες μὲ τὸ θάνατο, πέθανε. Τὸν ἔκλαψε. Τώρα ὅμως ποὺ πέρασε καιρός, δείχνει πιὸ εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα...».

Ἔτσι εἶναι. Γιὰ ὅσους ἔχουν τὸ τάλαντο τῆς εὐτυχίας, ἡ ὀδύνη εἶναι κατάστασι προσωρινή. Ὅσο διαρκεῖ ἡ ἀστραπή. Δὲν κρατᾶ ὁ ὀργανισμός τους τὸν πόνο. Τὸν ἀποβάλλει, σὰν ξένη οὐσία.

Ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ τύχῃ. Τοῦ κόβεις τὸ ἕνα χέρι καὶ παρηγοριέται μὲ τὴ σκέψι ὅτι ὑπάρχει δεύτερο. Χάνει τὸ ἕνα μάτι καὶ σοῦ λέει: «Εὐτυχῶς ποὺ τἄχω δύο». Χάνει καὶ τὰ δύο καὶ δοξάζει τὸ Θεὸ ποὺ τοῦ χάρισε τὴν ἀκοή.

Ὁλόκαλα εἶστε σεῖς καὶ ἀνησυχεῖτε στὴ σκέψι ὅτι θ' ἀρρωστήσετε κάποτε. Σακατεμένη ἡ ὑγεία τοῦ αἰσιόδοξου. Δὲν ἔχει καὶ τίποτα γερό. Ἀπὸ τὸν ἕνα γιατρὸ στὸν ἄλλον. Τὸν ρωτᾶτε ὅμως καὶ σᾶς ἀπαντᾶ: «Δόξα τῷ Θεῷ, ὅλα καλά». Καὶ χτυπᾶ ξύλο.

Ἡ ἱκανοποίησι γι' αὐτὸν εἶναι ὑπόθεσι ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων. Τίποτα δὲν παίρνει ἀπόξω. Τὰ ἐξωτερικὰ ὑλικὰ ποὺ συγκεντρώνετε σεῖς, εἶναι ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ τὰ δικά του. Κανένα εὐχάριστο δὲν συγκεντρώνει αὐτός. Ἀπὸ γκρίνια σὲ γκρίνια, ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Χωρὶς ὑγεία, δίχως θέσι. Ἡ γυναίκα του τὸν ἐγκατέλειψε καὶ τοῦ ἄφησε τὸ παιδὶ γιὰ ἀνάμνησι. Ἡ οἰκογενειακὴ χαρὰ περιμένει ἐσᾶς στὸ σπίτι σας. Αὐτὴ ὅμως προσπαθεῖ νὰ διαλύσῃ τὰ δικά σας νέφη καὶ νὰ σᾶς κάνῃ νὰ εὐθυμήσετε.

Ὑποφέρει ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ ἀπὸ τὸ κρύο. Ἐνῶ ὅμως οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμα τοῦ καλοκαιριοῦ ἢ τοῦ χειμῶνα, ἀναλογίζονται τὶς μακρὲς ἑβδομάδες ποὺ ἔχουν νὰ ὑποφέρουν, αὐτός, ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, προεξοφλεῖ τὸ τέλος τῆς δοκιμασίας.

Εἶναι κακὴ ἡ κυβέρνησι ποὺ κυβερνᾶ τὴ χώρα; Παρηγοριέται μὲ τὴ σκέψι ὅτι θ' ἀνατραπῇ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη καὶ θάρθῃ καλύτερη. Εἶναι καλή; Δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι μακρόχρονα καὶ ἀνέφελα θὰ εἶναι τὰ ἔτη τῆς παραμονῆς της στὴν ἐξουσία.

Σὲ περιόδους πολέμων, ὅταν ἡ σύγκρουσι τῶν ἀντιπάλων βρίσκεται στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο καὶ τίποτα δὲν προμηνύει προσεχὲς τὸ τέρμα, αὐτὸς εἶναι βέβαιος ὅτι αὔριο—μεθαύριο ἡ εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ στὴ Γῆ. Ὅταν πάλι διανύουμε περίοδο εἰρήνης, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἐπισφαλὲς τὸ εἰρηνικὸ καθεστώς, αὐτὸς σποιχηματίζει γιὰ τὴ διάρκειά του καὶ σᾶς βεβαιώνει ὅτι «δὲν γίνεται πόλεμος».

Ἄνθρωποι χωρὶς ἀνησυχίες. Δέχονται ὅπως ἔρχεται τὸ παρόν, λησμονοῦν τὸ κακὸ παρελθόν, εἶναι βέβαιοι ὅτι ἄριστο θὰ εἶναι τὸ μέλλον. Τόσο σίγουροι μαζί του δὲν θὰ ἦσαν, ἂν εἶχαν ὑπογράψει συμβολαιογραφικὴ πρᾶξι.

Δὲν τοὺς λείπουν τὰ ὄνειρα καὶ ὁ ἰδεαλισμός. Ἴσως καὶ ν' ἀγωνίζωνται γιὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσουν. Οὔτε στιγμὴ ὅμως ἀμφιβολίας ἔχουν γιὰ τὴν ἀπόκτησί τους.

Μακρὰ ἡ σειρὰ τῶν διαψεύσεων τῶν προγνωστικῶν τους. Στὸ χειρότερο πηγαίνουν ἐκεῖνα, γιὰ τὰ ὁποῖα πίστευαν ὅτι θὰ πᾶνε στὸ καλύτερο. Νομίζετε πὼς θ' ἀπογοητευτοῦνε; Ποτέ. Ἡ ἀπογοήτευσι εἶναι ἔννοια, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὴ συλλάβουν.

Θεῖο δῶρο. Ἡ εὐτυχία ποὺ δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Τὴν ἔχει κανεὶς μέσα του. Τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα τοῦ τὴν κλονίζουν. Δὲν εἶναι ἀναίσθητος. Κλαίει κι' αὐτὸς ὅταν χάσῃ τοὺς δικούς του, θλίβεται γιὰ μιὰ καταστροφή, ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα. Οἱ κλονισμοὶ ὅμως αὐτοὶ εἶναι προσωρινοί. Σὰν τὰ παιχνίδια ποὺ ἔχουν μολύβι στὴ μιὰ πλευρά τους. Ἀνθρωπάκια ποὺ τὰ ρίχνετε, τ' ἀκουμπᾶτε μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, αὐτὰ ὅμως ἀμέσως ἀνορθώνονται καὶ στηρίζονται στὰ πόδια τους.

Βέβαια, ὅταν φθάνῃ κάτι στὴν ὑπερβολή, παίρνει τὴ μορφὴ ἀρρώστειας. Νοσηρὴ κατάστασι καὶ ἡ ὑπέρμετρη αἰσιοδοξία, ἡ εὔκολη ἱκανοποίησι, τὸ πινέλλο μὲ τὰ ρόδινα χρώματα ποὺ κρατᾶ πάντα κανεὶς στὸ χέρι καὶ βάφει τὶς μαῦρες ἐπιφάνειες.

Καλύτερο ὅμως αὐτά, παρὰ νὰ χρωματίζῃς ἐπίμονα καὶ τὰ κόκκινα μαῦρα. Τὸ μαῦρο μοναδικὸ χρῶμα τοῦ ἀπαισιόδοξου. Καὶ δὲν τοῦ φτάνει ὅτι τὰ βλέπει μαῦρα ὁ ἴδιος. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ μεταδώσῃ καὶ στοὺς ἄλλους τὶς μαῦρες σκέψεις του. Μιὰ μορφὴ σαδισμοῦ. Ἡδονίζεται, ὅταν σᾶς φέρνῃ τὸν κατακλυσμό. Ποῦ πάει καὶ βρίσκει τόσο θλιβερὲς εἰδήσεις; Δὲν ὑπάρχει δυστύχημα ποὺ τοῦ διαφεύγει, δὲν ὑπάρχει καταστροφὴ ποὺ νὰ μὴ τὴ μαθαίνῃ πρῶτος. Νομίζετε πὼς ἔχει διωρισμένους εἰδικοὺς ἀπεσταλμένους στὰ βασίλεια τοῦ κακοῦ καί, μόλις πάρῃ ἀπ' αὐτοὺς τὶς κακὲς πληροφορίες, τὶς μεταδίδει στὸν κύκλο των.

Στὸ λεξικό του δὲν ὑπάρχει ἡ λέξι «χαρά». Δὲν τοῦ ξεφεύγει ἀτύχημα γιὰ ἀτύχημα... Ὅταν δὲ ἡ μέρα εἶναι τόσο ἄγονη, ὥστε νὰ μὴ ἀναγγελθῇ οὔτε μιὰ συμφορά, τότε ἀνασκοπεῖ τὸν ὁρίζοντα, καὶ εἶναι ἱκανός, τὴν πιὸ ἡλιόλουστη μέρα, νὰ γεμίσῃ τὸν οὐρανὸ μὲ μαῦρα σύννεφα.

Δὲν τὸ κάνει σκόπιμα. Θὰ ἦταν τότε ἕνας κακοποιὸς ἐκ προμελέτης. Φτιαγμένος γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ κακό. Κι' ἂν τὸ κακὸ πραγματικὰ ὑπάρχῃ, τότε τὸ τεντώνει, τὸ μεγεθύνει, τὸ κάνει νὰ φαίνεται χειρότερο.

Σὲ κάποια τέτοια κατηγορία ἀπαισιοδόξων, μὲ τὸ μόνιμο πένθος στὴν ψυχή, θ' ἀνήκῃ ἡ σημερινὴ κυρία. Τὸ μόνο εὐχάριστο στὴν περίπτωσί της εἶναι ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν πάθησι. Ξέρει ὅτι οἱ ἀντικειμενικὲς συνθῆκες εἶναι τέτοιες, ὥστε θἄπρεπε νὰ τὴν εἶχαν κάνει καὶ εὐτυχισμένη. Τὸ ξέρει, τὸ βλέπει, τὸ ἀναγνωρίζει, δὲν εἶναι ἀχάριστη, γιὰ νὰ μεμψιμοιρῇ ἐναντίον τῆς μοίρας της. Ὅλα τῆς τἄδωσε ἕνα μόνο τῆς στερεῖ: Τοὺς δέκτες, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ ἐμπλησθῇ ἀπὸ χαρά. Καὶ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, αὐτὸ ποὺ τῆς λείπει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 17 ΣΕΠΤ)ΒΡΙΟΥ 1964 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1347 ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Η ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ θὰ εἶναι πάντοτε τὸ κορίτσι μὲ τὸ ποδήλατο. Ἀπὸ ὅλες τὶς περιγραφὲς ποὺ μᾶς ἔδωσαν γι' αὐτὴν καὶ τὴ ζωή της οἱ ντόπιοι καὶ ξένοι δημοσιογράφοι, αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὴν ξεχώρισε καὶ τὴν ἔδεσε σφιχτά. Λεπτομέρεια; Ὄχι. Εἶναι ἕνα ὁλόκληρο χαρακτηριστικό, μιὰ ἐκδήλωσι, ποὺ σκεπάζει κι' αὐτὴ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ χάρι τῶν δεκαεννιὰ χρόνων τῆς αὐριανῆς βασίλισσας τῶν Ἑλλήνων. Γιατὶ δείχνει τὴν ἁπλότητα τῆς ψυχῆς της, μιὰ ἁπλότητα συγκινητικὴ καὶ ὑπέροχη. Μὴν μοῦ πῆτε πὼς δὲν εἶναι ὄμορφο τὸ θέαμα ἑνὸς κοριτσιοῦ, ποὺ, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃ πόζες καὶ νὰ γραδάρῃ ἀνάλογα μὲ τὴ θέσι του, τὸ ὕφος καὶ τοὺς τρόπους του, καβαλλάει ἕνα ποδήλατο κι' ἀρχίζει ν' ἀνεβοκατεβάζῃ τὰ πεντάλ, χαρούμενο καὶ ξένοιαστο, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλους τοὺς τύπους καὶ τὰ πρωτόκολλα!

Αὐτὴ τὴ χαριτωμένη ἁπλότητα, αὐτὴ τὴν παιδιάστικη ἀφέλεια, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὴ χαιρέτισε μὲ ἰδιαίτερη συγκίνησι. Καί, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν συνηθισμένος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Οἱ προηγούμενες βασίλισσές του, φερμένες ὅλες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἔδωσαν μεγάλη σημασία σ' αὐτὸ τὸ περίφημο ὕφος, ἐδημιούργησαν ἀποστάσεις ποὺ δὲν ξεπερνιόνταν εὔκολα, φάνηκαν ἀκατάδεκτες, ἀπὸ φόβο μήπως ξεπέσουν ἀπὸ τὴ θέσι τους, γαντζώθηκαν ἀπὸ τὸ πρωτόκολλο, γιὰ ν' ἀποφύγουν κάθε οἰκειότητα, ὕψωσαν φραγμοὺς ποὺ δὲν ἄφησαν τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ νὰ τὶς τυλίξῃ, γιὰ νὰ κάμῃ ρόλο τους ζωογόνο καὶ σωστικό. Μὲ τὴν Ἄννα-Μαρία, ὅμως, ἡ σκηνοθεσία ἀλλάζει ὁλότελα. Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἴδια ἕνα δροσερὸ καὶ ὄμορφο κορίτσι. Ἔρχεται ἐπίσης ἀπὸ μιὰ χώρα, ὅπου οἱ βασιλιάδες κι' οἱ πριγκήπισσες δὲν ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸ λαὸ σὲ τίποτα σχεδόν. Ζοῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἔχουν τὶς ἴδιες χαρὲς κι' ἀφήνουν τὰ αἰσθήματά τους νὰ ξεχειλίζουν αὐθόρμητα καὶ πηγαῖα. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτω βασιλοποῦλες τοῦ παραμυθιοῦ, βγαλμένες μέσα ἀπὸ τοὺς παλιοὺς μεσαιωνικοὺς θρύλους, ἀθέατες, ἀνάγγιχτες, ἄϋλες σχεδόν, πλάσματα τοῦ ὀνείρου καὶ τῆς φαντασίας, ἀλλ' ἁπλὰ κορίτσια ποὺ αἰσθάνονται ὅπως κι' οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν τὶς χαρὲς καὶ τοὺς μικροὺς παιδιάστικους πόνους τους, ποὺ ἐνθουσιάζονται γιὰ τὰ ὄμορφα πράγματα τῆς ζωῆς καὶ ποὺ γυρίζουν μὲ τὸ ποδήλατο, λυτρωμένα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν παραδόσεων καὶ τὰ φοβερὰ γρανάζια τῆς ἐθιμοτυπίας.

Αὐτὸ τὸ ἁπλὸ κορίτσι, μὲ τὴν ἄδολη σκέψι καὶ τὴν ἁγνὴ ψυχή, εἶδε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς στὴν Ἄννα-Μαρία καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν καρδιά του.

Ἀλλ' ἡ Ἄννα-Μαρία δὲν εἶναι μόνον ἕνα ἁπλὸ κι' ὄμορφο κορίτσι. Εἶναι ἀκόμη ἕνα ἐρωτευμένο κορίτσι, ποὺ ἡ καρδιά του χτύπησε μιὰ μέρα μὲ τὸν αἰώνιο κι' ἀκατάλυτο παλμὸ τοῦ ἔρωτα.

Μποροῦμε ν' ἀναρωτιώμαστε κἄποτε, πῶς σκέφτεται ἕνας βασιλιᾶς ἢ μιὰ πριγκήπισσα, πῶς ἀντιλαμβάνονται τὸ ρόλο τους ἢ πῶς προσπαθοῦν νὰ ταιριάξουν τὶς εὐθῦνες τους μὲ τὶς καθημερινὲς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ ἀναρωτηθῇ ποτέ, πῶς ἀγαπάει ἕνας βασιλιᾶς ἢ μιὰ πριγκήπισσα. Γιατὶ ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν διακρίσεις ἢ φραγμοί. Ὁ ἔρως δὲν ξέρει ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μικροὺς ἢ μεγάλους, δυνατοὺς ἢ ταπεινούς, τιτλούχους ἢ κοινοὺς θνητούς, πλούσιους ἢ φτωχούς, τοὺς ἔχει βάλει μιὰ γιὰ πάντα μέσα στὸ ἴδιο σακκὶ καὶ δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανένα νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του οὔτε μιὰ τρίχα πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τοὺς θέλει ὅλους ἴσιους, ὅμοιους μεταξύ τους, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τοὺς κρατάῃ σκλάβους του καὶ νὰ τοὺς κινῇ ὅπως αὐτὸς θέλει. Ἡ δική του κυριαρχία εἶναι ἀπόλυτη. Δὲν δέχεται συμβιβασμοὺς καὶ δὲν κάνει ὑποχωρήσεις. Οἱ διακρίσεις, τὰ σκαλοπάτια τῆς ἱεραρχίας, ἡ κοινωνικὴ θέσις, ὅλα σβήνουν μπροστά του, ὅλα ἐξαφανίζονται, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ στήσῃ ἀτράνταχτο τὸ θρόνο του στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων.

Κάποτε, ὡστόσο, τὰ πράγματα καμουφλάρονται, ὅταν πρόκειται γιὰ πρόσωπα ποὺ στέκονται ψηλά. Αὐτὸ τοὐλάχιστον γινόταν ὡς χτὲς ἢ προχτές. Ἔκρυβαν τὰ αἰσθήματα κάτω ἀπὸ τὴν ἀχώνευτη λέξι τοῦ συνοικεσίου. Γιὰ λόγους εὐπρεπείας, ἔλεγαν. Ἡ [illegible] φοβόνταν νὰ ἐκθέσουν τὸ πολυτιμότερο ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τώρα τὰ πράγματα ἔγιναν τελείως διαφορετικά. Ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Ἄννα-Μαρία ἀνέβηκαν στὰ κεραμύδια καὶ ξεφώνισαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμι καὶ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις: «Ἀγαπιόμαστε»! Αὐτὴ τὴ λέξι, ἤθελαν νὰ τὴν πάρῃ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ τὴ φέρῃ ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, καὶ νὰ τὴ μάθουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαπᾶνε κι' ἀγαπιοῦνται, γιὰ νὰ χαροῦν μαζί τους καὶ νὰ αἰσθανθοῦν σὰν δική τους τὴν εὐτυχία τους.

Μπράβο τους! Γιὰ ποιὸ λόγο θἄπρεπε νὰ τὸ κρύψουν; Γιατὶ θἄπρεπε νὰ νοθεύσουν τὸ ὑπέροχο αἴσθημά τους κάτω ἀπὸ ἀνούσιες καὶ γελοῖες συμβατικότητες; «Ἀγαπιόμαστε!» Πιὸ ὄμορφο, πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ μεγάλο, ὅπως εἶπε κι' ἡ Ἑλληνικὴ ποίησις, ἀπὸ τὴ μαγικὴ αὐτὴ λέξι, ποὺ συγκινεῖ καὶ γοητεύει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων;

Ὁ Ἔρωτας ἀποτελεῖ τὸ πιὸ ὡραῖο, πιὸ εὐγενικὸ αἴσθημα, τὸ μοναδικό, ἴσως, ποὺ δονεῖ μιὰ [illegible] ψυχή.

Ζαχαρίας: Τί τὴν ἤθελες, τὴ Βενετία, βρὲ γυναῖκα;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΣΕΛ. 3
Ἡ δημοκρατικὴ πριγκήπισσα.
ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ » 5
Σωστὸ πανηγύρι γιὰ τὴν Μακεδονία.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ—ΑΝΝΑ ΜΑΡΙΑ » 6
Δυὸ καρδιὲς σ' ἕνα στέμμα.
ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ » 9
Ἀπ' τὴν ἀρχαία Θράκη ὡς τὸ σημερινὸ Δαφνί.
ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ » 15
Καὶ ν' ἀποφύγετε τὶς παγίδες!...
ΝΟΤΙΟ ΒΙΕΤΝΑΜ: ΑΓΡΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ » 16
Τὰ παρασκήνια μιᾶς τραγωδίας μὲ ἄγνωστο τέλος.
ΒΙΚΥ ΜΟΝΤΕΖ » 32
Ἡ παρ' ὀλίγον... μαμὴ ποὺ ἔγινε χορεύτρια.
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ » 33
Θὰ ἐκτοπίσῃ τὸ Γύφτο Ἀγγελόπουλο;
Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗ ΣΚΛΗΡΥΝΣΙ ΚΑΤΑ ΠΛΑΚΑΣ; » 36
Ἐπιστροφὴ στὴ φυσικὴ ζωή.
ΟΙ ΣΟΒΑΡΕΣ ΕΠΙΠΛΟΚΕΣ ΤΗΣ ΙΓΜΟΡΙΤΙΔΟΣ » 37
Φλεγμονὲς τῶν ματιῶν, ἕλκος τοῦ στομάχου, κλπ.
Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ » 44
Ἡ Σοράγια μὲ «τὰ τρία πρόσωπα» δὲν εἶναι πιὰ θλιμμένη.
ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΟΙ ΖΗΛΙΑΡΗΔΕΣ » 46
Ἡ περίπτωσι τοῦ Ἔντγκαρ Οὐάλλας.
ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΠΤΗΤΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ » 53
Τὸ ἱπτάμενο στρῶμα, ὁ ἱπτάμενος γερανὸς κλπ.
ΝΟΥΜΠΑΡ ΓΚΟΥΛΜΠΕΝΚΙΑΝ, Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΟΣ » 56
Τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα του ἀνέρχονται σὲ 300 ἑκατομμύρια!
ΠΟΙΑ ΘΥΜΑΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ » 57
Πῶς θὰ προστατευθῆτε ἀπ' αὐτὸν στὴν ἐξοχή.
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 63
Ἡ φθινοπωρινὴ μόδα. — Νέα σύνολα ἀπὸ τρικὸ καὶ μαλλί. — Φορέματα-μαντὼ γιὰ τὶς πρῶτες δροσερὲς ἡμέρες. — Μικρὰ πρωϊνὰ φορέματα σὲ νέο στύλ. — Ζακέττες καὶ μαντὼ τῆς μόδας. — Λαμὲ καὶ μπροκὰρ γιὰ τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο. — Βραδυνὲς τουαλέττες ἀπὸ δαντέλλα. — Εὐκολοφόρετα σύνολα σὲ σπὸρ γραμμή. — Τὰ νέα ταγιέρ. — Φοῦστες καὶ ζακέττες. — Φθινοπωρινὰ ἀξεσουάρ. — Ταγιὲρ γιὰ κοπελλίτσες. — Παριζιάνικα νυχτικὰ κ.ἄ.
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ «ΜΑΓΙΣΣΑΣ» » 67
Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ντάϊη Κήν.
ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ » 72
Ἀρχίστε ἀμέσως νὰ προετοιμάζεσθε.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ἀνύπαντρος προξενητής

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΕ. 30 ἐτῶν. Πολὺ νόστιμος ἄνδρας. Δικηγόρος, — καὶ ὅμως προικισμένος μὲ λεπτὰ αἰσθήματα καὶ τρυφερὴ καρδιά. ΜΩΡΙΣ. Τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὸν Ρενέ, μὰ ἐντελῶς διαφορετικοῦ χαρακτῆρος. Ἐξ ἐπαγγέλματος Δὸν Ζουάν. ΖΥΛΙΕΤ ΝΤΑΝΚΟΥΡ, 25 ἐτῶν. Ὡραία καὶ πλούσια χήρα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Ρενέ. Πολὺ σοβαρὰ ἐπίπλωσι, ἀλλὰ μὲ τὰ ταμπλῶ στοὺς τοίχους, μὲ λουλούδια στὰ βάζα. Ὁ Μωρὶς καὶ ὁ Ρενὲ συνεχίζουν μιὰ συζήτησι).

ΜΩΡΙΣ: Εἶσαι, Ρενέ, ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ αὐτὴν ἀποστολή. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὴν ἀναλάβης, ἐν ὀνόματι τῆς παλιᾶς φιλίας ποὺ μᾶς συνδέει τόσα χρόνια.

ΡΕΝΕ (μὲ φανερὴ ἀμηχανία): Τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ λεπτό...

ΜΩΡΙΣ: Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀναθέτω σὲ σένα νὰ τὸ τακτοποιήσης. Δὲν ξέρω ἄλλον, πιὸ ἱκανὸ γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή.

ΡΕΝΕ (μασῶντας τὰ λόγια του): Νομίζω πώς, στὴ δική σου τὴν περίπτωσι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἐνεργοῦσες μόνος σου, ἄν, φυσικά... (ξεροβήχει) ἀγαπᾶς τὴν κυρία Ντανκούρ.

ΜΩΡΙΣ: (σοβαρώτατα): Σοῦ εἶπα ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα; Δὲν τὴν ἀγαπῶ διόλου.

ΡΕΝΕ (ἀποσβολωμένος): Ἄ!...

ΜΩΡΙΣ (μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα): Τὸ γεγονὸς ὅμως πὼς δὲν τὴν ἀγαπῶ, δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ τὴν θέλω γυναίκα μου.

ΡΕΝΕ: Ὁμολογῶ ὅτι, γιὰ μένα, γάμος χωρὶς ἔρωτα εἶναι κάτι τὸ ἀκατανόητο.

ΜΩΡΙΣ: Αὐτὴ εἶναι προσωπική σου γνώμη. Ἐγὼ σκέπτομαι διαφορετικά. Γιὰ μένα, ἡ νεαρὰ αὐτὴ χήρα δὲν εἶναι μονάχα πολύ... παρουσιάσιμη. Διαθέτει, πρὸ παντός, ἕνα ἄλλο ἀνεκτίμητο προσόν.

ΡΕΝΕ (μ' ἐνθουσιασμό): Ναί, εἶναι ἄγγελος καλωσύνης, ἡ προσωποποίησις τῆς...

ΜΩΡΙΣ (ἀπότομα): Τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικά της προσόντα μ' ἀφήνουν ἀδιάφορο. Πολὺ περισσότερο μὲ συγκινεῖ ἡ μεγάλη της περιουσία. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ σκλαβωθῶ γιὰ τὸ χατήρι μιᾶς γυναίκας, ὅσο ὄμορφη, ὅσο καλὴ κι' ἂν εἶναι. Δέχομαι, ὅμως, εὐχαρίστως νὰ ὑποταγῶ στὴ δουλεία τοῦ γάμου προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσω εἰσόδημα διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

ΡΕΝΕ: Εἶσαι φοβερὰ ρεαλιστής. Εἶσαι...

ΜΩΡΙΣ: Εἶμαι, ἁπλούστατα, ἐρωτευμένος μὲ τὴν προῖκα τῆς κυρίας Ζυλιὲτ Ντανκούρ. Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ ἰσοσκελίσω τὸν προϋπολογισμό μου.

ΡΕΝΕ (σκεπτικός): Ἐγὼ ἔχω διαφορετικὴ ἀντίληψι περὶ γάμου.

ΜΩΡΙΣ (εἰρωνικά): Ξέρω, ξέρω... Τὸν θεωρεῖς ενωσι ψυχῶν, ἐπικοινωνία πνευμάτων, καὶ τὰ λοιπά. Κι' ἐπειδὴ ἔχεις, ἀκριβῶς, τὴν ἰδέα πὼς οἱ σύζυγοι εἶναι δύο περιστέρια ποὺ πρέπει νὰ συζοῦν ἐφ' ὅρου ζωῆς μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, σοῦ ἀναθέτω νὰ ἐκφράσης τὰ αἰσθήματά μου στὴν κυρία Ζυλιὲτ Ντανκούρ. Μοῦ εἶπαν πὼς εἶναι αἰσθηματικὴ ὅπως κι' ἐσύ, πὼς ζῆ διαρκῶς στοὺς αἰθέρας.

ΡΕΝΕ (σὰ νὰ μὴν ἀκούη τὶ τοῦ λέει ὁ φίλος του): Ἐπιμένω, Μωρίς, ποὺ οἱ δουλειὲς αὐτὲς πρέπει νὰ γίνωνται χωρὶς μεσάζοντα. Εἶναι προτιμότερο νὰ μιλήσης ἐσὺ ἀπ' εὐθείας στὴν κυρία Ντανκούρ.

ΜΩΡΙΣ (γελῶντας): Θὰ ἔκανα ἕνα σωρὸ γκάφες, ποὺ θὰ μοῦ χαλοῦσαν τὴν ὑπόθεσι. Δὲν τὰ καταφέρνω στὶς αἰσθηματολογίες. Ἐνῶ ἐσύ, θὰ τὴν συγκινοῦσες μὲ τὶς λυρικὲς ἐξομολογήσεις σου, μὲ τὸν πλοῦτο τῶν αἰσθημάτων... ποὺ νιώθω τάχα ἐγὼ γι' αὐτήν! Ἄ! δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς θὰ τὴν κατακτήσης γιὰ λογαριασμό μου.

ΡΕΝΕ (μὲ νευρικότητα): Ἔχω ὑποχρέωσι νὰ σὲ πληροφορήσω ἀπὸ τώρα...

ΜΩΡΙΣ (σηκώνεται ὄρθιος καὶ τραβᾶ κατὰ τὴν πόρτα): Ἐννοεῖς τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς σου; (Ὁ Ρενὲ κάνει ζωηρὴ κίνησι διαμαρτυρίας). Περιττὸ νὰ διαμαρτύρεσαι. Εἴμαστε, βέβαια, φίλοι, στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτὴ εἶμαι καὶ πελάτης σου... ποὺ θὰ σὲ καλοπληρώση γιὰ τὸν κόπο σου. Γειά σου, καί... καλὴ ἐπιτυχία. Περιμένω τηλεφώνημά σου. (Φεύγω).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ὁ Ρενέ, μόνος στὸ γραφεῖο του, Σηκώνεται, καὶ βηματίζει νευρικά, μονολογῶντας):

ΡΕΝΕ: Ἔκανα κουταμάρα ποὺ δὲν τοῦ δήλωσα ὀρθὰ - κοφτὰ πὼς ἀρνοῦμαι ν' ἀναλάβω τὴν ὑπόθεσι αὐτήν. Θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πῶ ψέματα στὴν κυρία Ντανκοὺρ πὼς τὴν ἀγαπᾶ, ἀφοῦ ἐκεῖνος μοῦ τὸ δήλωσε κατηγορηματικὰ πὼς τὴν θέλει μονάχα γιὰ τὴν προῖκα της. Καὶ θὰ πρέπει, φυσικά, νὰ ἐκθειάσω τὰ προσόντα του, γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ γίνη γυναίκα του. Μά... ποῦ τὰ βρῆκε ὁ Μωρὶς τὰ προσόντα; Δὲν ἔχει κανένα... Ἂν ἰσχυρισθῶ τὸ ἀντίθετο, εἶναι ἀπάτη, ἀπάτη ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ πωληθέντος ἐμπορεύματος. Προβλέπεται ἀπὸ τὸν ποινικὸ κώδικα... (Κοντοστέκεται λίγο στὴ μέση τοῦ γραφείου, ξύνει τὸ πηγούνι του καὶ συνεχίζει τὸν περίπατο καὶ τὸν μονόλογό του): Ὡστόσο, χωρὶς αὐτὸν τὸ γάμο, ὁ Μωρὶς πάει χαμένος... Εἶναι σὲ ἐλεεινὴ οἰκονομικὴ κατάστασι, χρεωμένος ὣς τὸ λαιμό. Μονάχα ἡ προῖκα τῆς Ζυλιὲτ θὰ μπορέση νὰ τὸν σώση. (Στέκεται ἀκίνητος. Σχεδὸν δυνατά): Καὶ εἶμαι τώρα ὑποχρεωμένος νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, γιὰ νὰ πάρη ὁ Μωρὶς γυναίκα μιά... μιὰ ποὺ... (χαμηλόφωνα) δὲν μ' ἀφίνει ἀδιάφορο... (Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς σιωπῆς): Πῶς μπορῶ νὰ πῶ τώρα στὴ Ζυλιὲτ τὶ γίνεται μέσα μου; Γιατὶ ἐδίσταζα τόσον καιρὸ νὰ τῆς πῶ τὶ αἰσθάνομαι γι' αὐτήν; (Ὑπόκωφα): Τώρα, εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Τώρα, εἶμαι ὁ νομικὸς σύμβουλος τοῦ Μωρίς, καὶ τίποτα περισσότερο!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στῆς κυρίας Ζυλιὲτ Ντανκούρ. Κομψὸ σαλονάκι, ὑποβλητικὰ φωτισμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο φανοστάτη. Ἡ Ζυλιὲτ κάθεται σ' ἕνα ντιβάνι, καὶ κουβεντιάζει μὲ τὸν Ρενέ, ποὺ φαίνεται στενοχωρημένος, σὲ μεγάλη ἀμηχανία).

ΖΥΛΙΕΤ (κυττάζοντας τὸν Ρενὲ πιὸ προσεκτικά): Κάτι σᾶς συμβαίνει σήμερα, ἀγαπητὲ φίλε.

ΡΕΝΕ (τὰ χάνει περισσότερο): Πῶς τὸ καταλάβατε;

ΖΥΛΙΕΤ: Δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω... Ἐσεῖς, ποὺ εἶσθε συνήθως τόσο ὁμιλητικός... καί, μάλιστα, ὁμιλητικὸς μὲ πνεῦμα...

ΡΕΝΕ: Ὦ, κυρία μου...

ΖΥΛΙΕΤ: Μὴν τὸ παίρνετε γιὰ κομπλιμέντο. Λίγο καιρὸ γνωριζόμαστε, μὰ θὰ καταλάβατε πὼς δὲν μ' ἀρέσει οὔτε νὰ κάνω οὔτε καὶ ν' ἀκούω φιλοφρονήσεις.

ΡΕΝΕ: Ναί, τὸ πρόσεξα. Καὶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ σοβαρότης τοῦ χαρακτῆρος σας.

ΖΥΛΙΕΤ (γελῶντας): Νὰ τὸ πάρω γιὰ κομπλιμέντο;

ΡΕΝΕ (σαστισμένος): Ὄχι, ὄχι!...

(Περνοῦν λίγες στιγμὲς σιωπῆς. Ὁ Ρενὲ κυττάζει τὴ Ζυλιέτ, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ θέλει κάτι νὰ πῆ, καὶ δὲν ἀποφασίζει ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Ἡ Ζυλιὲτ τὸν παρακολουθεῖ μὲ προσοχὴ καὶ περιέργεια).

ΖΥΛΙΕΤ (ξαφνικά): Ξέρετε πῶς κάνετε σήμερα;

ΡΕΝΕ (χαζός): Ὄχι.

ΖΥΛΙΕΤ: Σὰν μαθητὴς ποὺ τὸν τιμώρησαν. Θὰ στοιχημάτιζα πὼς ἔχετε κάτι νὰ μοῦ πῆτε, καὶ δὲν τολμᾶτε...

ΡΕΝΕ (ζωηρά): Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει.

ΖΥΛΙΕΤ: Μιλῆστε, λοιπόν!

ΡΕΝΕ (βιαστικά): Ὑπάρχει κάποιος ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ...

ΖΥΛΙΕΤ (χαμηλώνοντας τὰ βλέμματα): Ὦ!...

ΡΕΝΕ (κομπιάζοντας): Κάποιος ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ πολύ, καὶ θὰ ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν τὸν ἀγαπούσατε καὶ σεῖς λίγο.

ΖΥΛΙΕΤ (τρυφερά): Λίγο μονάχα;

ΡΕΝΕ: Δὲν τολμᾶ νὰ φαντασθῆ πὼς θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν ἀγαπούσατε πολύ.

ΖΥΛΙΕΤ: Θὰ εἶναι, φαίνεται, ἀπὸ τοὺς σεμνοὺς ἐκείνους τύπους, ποὺ ὑποτιμοῦν τὴν ἀξία τους.

ΡΕΝΕ (παράφορα): Ναί... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά σας, τὸ πνεῦμα σας, τὴν καλωσύνη σας, τὴν εὐγένειά σας, τὰ αἰσθήματά σας...

ΖΥΛΙΕΤ (κοκκινίζοντας ἀπὸ εὐχαρίστησι): Ἀρχίζετε νὰ γίνεσθε ὑπερβολικός. Ὁμολογῶ, ὅμως, πὼς οἱ ὑπερβολές σας δὲν μοῦ εἶναι δυσάρεστες.

ΡΕΝΕ (σὰν μεθυσμένος):... Καὶ θὰ ἤθελε πολύ, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, νὰ γίνετε γυναίκα του. Μιὰ μονάχα λέξι νὰ πῆτε, καὶ θὰ τρέξη νὰ γονατίση μπροστά σας, νὰ σᾶς φιλήση τὰ χέρια μὲ λατρεία... (Ξαφνικά, θυμᾶται πὼς λέει, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Μωρίς, λόγια ποὺ τὰ αἰσθάνεται μονάχα αὐτός, καὶ συνέρχεται). Εἶμαι βλάκας... δὲν ξέρω τὶ λέω... Δὲν φαντάζεσαι, Ζυλιέτ, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς...

ΖΥΛΙΕΤ (μὲ συγκίνησι): Ἄκουσε, Ρενέ. Ἂν ἦταν καμμιὰ ἄλλη, θὰ σοῦ μιλοῦσε μ' ἐπιφύλαξι. Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι εἰλικρινής. Σοῦ ἀπαντῶ πὼς ἡ ἐξομολόγησι αὐτὴ εἶχε βαθιὰ ἀπήχησι στὴν καρδιά μου... Περίμενα νὰ τὴν ἀκούσω...

ΡΕΝΕ (ἀπογοητευμένος): Τὸ ξέρεις, λοιπόν, πώς...

ΖΥΛΙΕΤ: Ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας μου, ποὺ μὲ λάτρευε, ὅπως τὸν λάτρευα κι' ἐγώ, πρὶν πεθάνη, μὲ συμβούλεψε νὰ ξαναπαντρευτῶ. Ἡ συνείδησί μου εἶναι ἥσυχη ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως. Δὲν θὰ μὲ βασανίζη ἡ σκέψι πὼς πρόδωσα τὴ μνήμη του. Δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ.

ΡΕΝΕ (ἀνάμεσα στὰ δόντια του): Τὸν ζηλεύω!

ΖΥΛΙΕΤ (ποὺ δὲν τὸν ἔχει ἀκούσει): Τ' ὄνειρό μου, ὅμως, ἦταν νὰ βρῶ ἕναν ἄνδρα, ποὺ νἄχη τὰ ἴδια αἰσθήματα μὲ μένα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, περίμενα τόσον καιρό, κι' ἀπέκρουσα ὅλες τὶς προτάσεις ποὺ μοῦ ἔκαναν. (Σηκώνεται κάνει μερικὰ βήματα καὶ ξαναστέκεται μπροστὰ στὸν Ρενέ. Μὲ γλυκὸ χαμόγελο): Ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς γνωστούς μου, ποὺ ἤθελα νὰ μοῦ κάνη τὴν πρότασι αὐτήν, σώπαινε ὣς τώρα... Καὶ ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ μιλήση... τοῦ ἀπαντῶ: Ναί! Ναί, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά....

ΡΕΝΕ (τινάζεται ὄρθιος. Μὲ τραγικὸ ὕφος): Ἡ ἀποστολή μου τελείωσε, Ζυλιέτ... μὲ συγχωρεῖτε, κυρία Ντανκοὺρ ἤθελα νὰ πῶ... Οἱ λεπτομέρειες θὰ κανονισθοῦν τώρα ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς ἐνδιαφερομένους. Πηγαίνω ν' ἀναγγείλω στὸν Μωρὶς τὴν εὐχάριστη εἴδησι. (Τραβᾶ κατὰ τὴν πόρτα).

ΖΥΛΙΕΤ (τρέχοντας πίσω του): Δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸν Μωρὶς μοῦ μιλᾶτε...

ΡΕΝΕ (κοντοστέκεται): Γιὰ τὸν Μωρὶς Πρενζῶ.

ΖΥΛΙΕΤ: Ἐξακολουθῶ νὰ μὴν καταλαβαίνω τίποτα.

ΡΕΝΕ (ἐκνευρισμένος): Ἀρχίζω κι' ἐγὼ νὰ παραξενεύωμαι... Μά, δὲν καταλάβατε ἀκόμα πὼς σᾶς μιλοῦσα τόσην ὥρα ἐξ ὀνόματος τοῦ Μωρὶς Πρενζῶ; Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς ζητήσω σὲ γάμο γιὰ λογαριασμό του.

ΖΥΛΙΕΤ (κοκκινίζοντας ἀπὸ θυμό): Ὄχι, ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ πὼς θὰ μοῦ ἔκανες τέτοια πρότασι γιὰ τὸν Μωρίς. (Μὲ δακρυσμένα μάτια): Κάτι ἄλλο περίμενα ν' ἀκούσω ἀπὸ σένα... (Μὲ πάθος): κάτι ἄλλο..

ΡΕΝΕ (καταλαβαίνοντας, ἐπὶ τέλους, ὁρμᾶ καὶ τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του): Ζυλιέτ! Ἀγαπημένη μου Ζυλιέτ!... Τὶ βλάκας ποὺ ἤμουν νὰ μὴν τὸ καταλάβω τόσον καιρό!...

(Ὁ ἀναγνώστης μας δὲν χρειάζεται μεγάλη φαντασία. γιὰ νὰ μαντεύση πὼς τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα θερμό ἀτέλειωτο φιλί).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ὁ Ρενὲ κάθεται μόνος στὸ γραφεῖο του. Φαίνεται εὐτυχισμένος, ἂν καὶ συνοφρυώνεται κάπου-κάπου, σὰ νὰ τὸν ἀπασχολεῖ κάποια δυσάρεστη σκέψι).

ΡΕΝΕ: Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος.. Αὔριο, ἡ Ζυλιὲτ κι' ἐγὼ θ' ἀναγγείλουμε τοὺς γάμους μας γιὰ τὰ τέλη τοῦ μηνός. (Σκυθρωπός): Δὲν ξέρω, ὅμως, τὶ θὰ πῶ τώρα τοῦ Μωρίς, πὼς θὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβη... Χωρὶς νὰ φταίω σὲ τίποτα, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸν ἐξηπάτησα.

(Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ταχυδρομεῖο. Ξεχωρίζει ἕνα φάκελλο μὲ γραφικὸ χαρακτῆρα ποὺ τὸν ξέρει καλά. Εἶναι τοῦ Μωρίς. Τὸν ἀνοίγει μὲ νευρικὲς κινήσεις καὶ διαβάζει):

«Ἔχουμε, ἀγαπητέ μου φίλε, νὰ ἰδωθοῦμε τρεῖς μέρες. Δὲν ξέρω ἂν σοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ συναντήσης τὴν κυρία Ντανκοὺρ γιὰ τὸ γνωστὸ ζήτημα. Ἂν δὲν τὴν εἶδες, σὲ πληροφορῶ πὼς εἶναι πιὰ περιττὸ νὰ τῆς κάνης πρότασι γάμου ἐκ μέρους μου. Βρῆκα κάτι καλύτερο. Διπλάσιο εἰσόδημα κι' ἐλπίδες γιὰ μεγαλύτερη κληρονομιά... Μοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσι: νὰ παντρευτῆς ἐσὺ τὴ Ζυλιέτ. Εἶναι ἰδανικὴ γυναίκα γιὰ σένα. Ἂν θέλης, ἀναλαμβάνω νὰ κάνω ἐγὼ τὸ προξενιό. Μὲ ἀγάπη.

ΜΩΡΙΣ».

Παρακολουθῆστε ἀπ' τὸ τεῦχος αὐτὸ τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 67) τὸ ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ πασίγνωστου συγγραφέως Νταὶη Κάν:

Τὸ Μυστικὸ τῆς «μάγισσας»

Εἶναι ἕνα ἀνάγνωσμα ἀσύγκριτο στὸ εἶδος του, γεμᾶτο περιπέτεια, μυστήριο, δρᾶσι καὶ συγκλονιστικὲς συγκινήσεις, σὲ κάθε του σελίδα.

Ἡ σερβιτόρα Γκέρτι Μέγιερ ὠνειρευόταν ἕνα σπιτάκι στὴν ἐξοχή. Μά, ὅταν ἐξωμολογήθηκε αὐτὸ τὸ ὄνειρό της στὸ φίλο της, ποὺ συζοῦσε μαζί του, ἄρχισε μιὰ σειρὰ ἀπὸ συμφορές: Ἕνας ἄνθρωπος μαχαιρώθηκε, μιὰ γυναῖκα στραγγαλίσθηκε. Κινδύνεψε ἡ ἀνέλκυσι ἑνὸς θησαυροῦ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Εἰρηνικοῦ κι' ἕνας βατραχάνθρωπος δοκίμασε τὸ φριχτὸ μαρτύριο τῆς ἀσφυξίας. Γιατὶ τὸ βουλιαγμένο πλοῖο μὲ τὸ θησαυρὸ ἔκρυβε στὰ σπλάχνα του κάποιο φοβερὸ μυστικό.

Σῶστο πανηγύρι γιὰ τὴ Μακεδονία

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ, ἑφτὰ ὑπουργοί, πλῆθος ἐπισήμων, καὶ χιλιάδες λαοῦ γιόρτασαν τὸ περασμένο Σάββατο, τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ Βασιλεύς, μέσα στὶς πυρετώδεις προετοιμασίες τοῦ γάμου, βρῆκε κι' Αὐτὸς τὸν καιρὸ νὰ πεταχτῆ ὣς ἐκεῖ, γιὰ μιὰ μέρα, γιὰ νὰ κόψη τὸ νῆμα τῆς κεντρικῆς πύλης, δίνοντας ἔτσι τὸ ἐναρκτήριο σύνθημα γιὰ τὸν παλλαϊκὸ πανηγυρισμό, ποὺ ἀρχίζει καὶ τελειώνει κάθε χρόνο μὲ τὸ ἄνοιγμα καὶ τὸ κλείσιμο τῆς Δ.Ε.Θ.

Κι' ἀληθινά. Ἡ Ἔκθεσις τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι τὸ μεγαλύτερο γεγονὸς τῆς χρονιᾶς, ὄχι μονάχα γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς ὡραίας πρωτεύουσας τοῦ Θερμαϊκοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Μακεδονίας, ποὺ συρρέουν σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, γιὰ νὰ δοῦν, ν' ἀγοράσουν διάφορα ἀναμνηστικὰ ἀπ' τὰ περίπτερα, ντόπια καὶ ξένα, καὶ νὰ θαυμάσουν τὶς τεχνικὲς κι' ἐμπορικὲς ἐπιτεύξεις τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὸ γεγονός.

— Ὁ ἄνθρωπος πρέπει καὶ νὰ χαίρεται, ποῦ καὶ ποῦ, μᾶς εἶπε ἕνας γέρο-Μακεδόνας, ὁ Μπαρμπαθανάσης ἀπ' τὸ Λαγκαδᾶ, ποὺ εἶχε κουβαληθῆ στὴ Θεσσαλονίκη μὲ τὰ δυὸ ἐγγόνια του, καὶ ξεφώνιζε σὰ μικρὸ παιδί, κάθε φορά, ποὺ τὰ βεγγαλικὰ μὲ τὶς πολύχρωμες δολιχοδρομήσεις τους, καταύγαζαν τὸ βαθυγάλαζο οὐρανό, τὸ βράδυ τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἐκθέσεως.

Καὶ πρόσθεσε, κουνῶντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι:

Φαντασμαγορικὴ ἄποψις τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τῆς Θεσσαλονίκης, στὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια, ἐνῶ τὰ βεγγαλικὰ καταυγάζουν τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ περίπτερα τῶν ἐκθεμάτων.

Σκίτσα ἀπὸ τὴν ΕΚΘΕΣΙ

— Χαίρεται τόσο λίγο ὁ χωριάτης, ὅλο τὸ χρόνο!

Μέσ' στὰ λόγια του, διέκρινες τὴ σοφία τῆς πείρας, ἀλλὰ καὶ τὴν περίσσεια τῆς πίκρας καὶ τῶν βασάνων, ποὺ ταλανίζουν ὁλοχρονὶς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπαίθρου. Μαζὶ μ' αὐτὴ δέ, εὕρισκες καὶ τὸ βαθύτερο λόγο τῆς ἐπιτυχίας, ποὺ σημειώνει κάθε χρόνο ἡ Δ.Ε.Θ.

Μιᾶς ἐπιτυχίας, ποὺ βασίζεται στὴ δυαδικὴ ἀλήθεια τοῦ παλαιοῦ δογματισμοῦ «Τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου» καὶ ποὺ τὴ συνθέτουν ἡ ἐμπορικὴ πληρότητα τῆς Ἐκθέσεως ἀπὸ πλευρᾶς ἐκθεμάτων καὶ τὸ πλαισίωμά της ἀπὸ μιὰ σειρὰ λαμπρῶν καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων, στὶς ὁποῖες παίρνουν μέρος οἱ μεγαλύτερες φίρμες τῆς χώρας στοὺς τομεῖς τοῦ κινηματογράφου, τοῦ χοροῦ, τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ θεάτρου.

Ἔτσι, ὁ ἐπισκέπτης ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, βρίσκει διπλὴ ἀφορμὴ γιὰ τὸ ταξίδι του ὣς τὴ συμπρωτεύουσα: τὴν ἐμπορικὴ καὶ τὴν ψυχαγωγική.

— Χρειάζεται, βλέπεις, κι' ἡ ψυχαγωγία... λέει ὁ ἀγαθὸς μπάρμπα-Θανάσης, ἀπ' τὸ Λαγκαδᾶ.

Κι' ἔχει δίκιο.

★

Τέσσερες εἶναι οἱ μορφὲς τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων, ποὺ πλαισιώνουν τὴν Ἔκθεσι Θεσσαλονίκης:

α) Τὸ φεστιβὰλ τραγουδιοῦ.
β) Ἡ Ἑβδομὰς τοῦ κινηματογράφου.
γ) Τὸ ρεσιτὰλ λαϊκῶν χορῶν, καὶ
δ) Ἡ ἐπίδειξις μόδας.

Τὰ δυὸ πρῶτα, ἴσως ἐπειδὴ ἔχουν μεγαλύτερη ἡλικία, εἶναι γνωστὰ στὸ πολὺ κοινό. Τὰ δυὸ τελευταῖα, ἡ μόδα καὶ οἱ χοροί, εἶναι σχετικῶς ἄγνωστα.

Ἂς ποῦμε δυὸ λόγια, λοιπόν, γι' αὐτά. Τὸ ρεσιτὰλ χορῶν περιλαμβάνει διήμερες ἢ τριήμερες ἐπιδείξεις χοροῦ σὲ κλειστὴ αἴθουσα, κυρίως δὲ λαϊκοῦ χοροῦ. Διάφορα γνωστὰ συγκροτήματα, ὅπως τὰ μπαλέττα Κουσιάδη, Δημόγλου, κλπ. ἢ τοπικὰ χορευτικὰ συγκροτήματα ἀπ' τὶς διάφορες περιοχὲς τῆς χώρας, τὴν Ἔδεσσα, τὴ Λευκάδα, τὴν Κρήτη, τὴν Καστοριά, τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, προβαίνουν σὲ ἐπιδείξεις τοπικῶν χορῶν, ποὺ ἔχουν καθαρὰ ἑλληνικὸ χρῶμα καὶ κουλτούρα καὶ ἀναβιώνουν τὴν ἑλληνικὴ λεβεντιά, τὴ λαϊκὴ φαντασία σ' ὅλες τὶς ἀπειροελάχιστες μορφές της καὶ παραλλαγές.

Εἶναι στ' ἀλήθεια παράξενο πὼς οἱ χορευτικὲς ἐκδηλώσεις αὐτὲς δὲν προσείλκυσαν ὣς τώρα ὅσο ἔπρεπε τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ, ποὺ συγκεντρώνεται στὴν Ἔκθεσι.

Κι' ὅμως, ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψι πὼς ποικίλλονται μὲ ἐμφανίσεις συγχρόνων φιρμαρισμένων ζευγαριῶν τοῦ κλασικοῦ ἢ μοντέρνου χοροῦ, ἀποτελοῦν τὴν ὡραιότερη κι' αἰσθητικώτερη ἴσως καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσι στὰ πλαίσια τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης.

Θὰ ἀναγνωρίσουν, ἄραγε, οἱ Θεσσαλονικιῶτες ἐφέτος τὴν ἀξία τους; Καὶ θὰ πλημμυρίσουν τὶς αἴθουσες τοῦ «Παλαὶ ντὲ Σπόρ», ὅπου θὰ διεξαχθοῦν;

Ἂς τὸ ἐλπίσουμε.

★

Ἡ μόδα, ἡ μεγάλη αὐτὴ θεά, ποὺ μπροστά της προσκυνοῦν ὅλες οἱ γυναῖκες ὅλων τῶν χωρῶν, ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ ἡλικιῶν, ἀποτελεῖ φέτος κι' αὐτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ἀτοῦ, ὅπου στηρίζουν τὴν ἐπιτυχία τῆς Δ.Ε.Θ. οἱ ἁρμόδιοι διευθυνταί της.

Ναός της, ἐδῶ στὴ Θεσσαλονίκη, πάλι τὸ «Παλαὶ ντὲ Σπόρ». Φορεῖς της, ὡραιότατα μαννεκέν, τὰ διασημότερα, ποὺ διαθέτει ἡ πρωτεύουσα.

Θέμα της οἱ τελευταῖες ἐπιταγὲς τῶν ἑλληνικῶν Οἴκων καὶ οἱ τελευταῖες ἐπινοήσεις καλύψεως ἤ... ἀποκαλύψεως τῆς σωματικῆς ὀμορφιᾶς τῶν Ἑλληνίδων.

Ἡ Ἔκθεσις Θεσσαλονίκης ἐφρόντισε, μὲ τὴ διαρκῆ προσπάθειά της, νὰ ἐμπλουτίση τὰ θεάματά της, νὰ καλύψη καὶ τὸν τομέα αὐτό. Οἱ ἐπισκέπτες, ὅμως, καὶ κυρίως οἱ ἐπισκέπτριες, δὲν σπεύδουν νά... καλύψουν ὅλα τὰ καθίσματα τῶν αἰθουσῶν τῆς Ἐπιδείξεως τῆς μόδας.

Τί νὰ συμβαίνη μὲ τὶς ὡραῖες καὶ λυγερόκορμες κόρες τῆς Μακεδονίας;

Περιμένουν ἀπ' τὸ μπάρμπα-Θανάση, ἀπ' τὰ Κρέσταινα, νὰ καλύψη τὸ κενὸ καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆ;

★

Νύχτα. Ἀστέρια. Δροσούλα φθινοπωρινή. Καὶ κόσμος, κόσμος, κόσμος, ποὺ πάει κι' ἔρχεται κι' ἔρχεται καὶ πάει, ἀπ' τὸ χῶρο τῆς Ἐκθέσεως ὣς τὸ Λευκὸ Πύργο καὶ τὸ «Ντορέ», τὸν τόπο συνεντεύξεως τῶν ἁπανταχοῦ...Ἀθηναίων, ποὺ φιλοξενοῦνται στὴν συμπρωτεύουσα. Ἀνάμεσά τους, πρώτη δίνει τὸ «παρὼν» ἡ νεολαία καὶ τῶν δύο φύλων. Κοντομάνικα, μπλοὺ-τζὴν καὶ πλῆξις. Πλῆξις ἐπιτηδευμένη, ποὺ ὡστόσο ἀποτελεῖ κι' αὐτὴ ἕνα εἶδος διασκεδάσεως.

Ἕνα εἶδος ὅμως, ποὺ δὲν τὸ προσφέρει ἡ Ἔκθεσις. Εἶναι ἀπ' τὰ προϊόντα ἐκεῖνα, ποὺ δὲ θὰ γίνονταν δεκτὰ στὰ περίπτερά της. Ἀνάμεσα στὶς 450 βιομηχανίες, ποὺ ἐκθέτουν τὰ εἴδη τους, ἡ βιομηχανία παραγωγῆς...τεντυμπόϋ, δὲ λογαριάζεται, ἀφοῦ δὲν παρουσιάζει οἰκονομικὸ ἐνδιαφέρον.

Ἢ ὄχι;

★

Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα τοῦ Ἄλσους, οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ξένοι τουρίστες, ποὺ δὲ μπόρεσαν νὰ βροῦν στέγη (θέμα μόνιμο κι' ἀνεπίλυτο, ὅσο διάστημα διαρκῆ ἡ Ἔκθεσις) ἔχουν στήσει τὸ ξενοδοχεῖο τῶν ἀστέρων! Ξαπλωμένοι σὲ κουβέρτες, ποὺ κουβάλησαν μαζί τους, τὄχουν ρίξει στὸν ὕπνο τοῦ δικαίου, ὕστερα ἀπ' τὴν ὀρθοστασία καὶ τὴν περιήγησι στὰ περίπτερα.

Δίπλα τους, σὲ πεταμένα λαδόχαρτα, βρίσκονται ἀποφάγια λογιῶν-λογιῶν. Θέαμα ἀπερίγραπτο!

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀνήκει στὰ πλαίσια τῆς Ἐκθέσεως. Εἶναι... ἰδιωτικῆς φύσεως.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀστυνομία, κάνει στραβὰ μάτια.

— Στὰ πανηγύρια, πρέπει κανεὶς νὰ κάνουν σκόντο στὴν αὐστηρότητα, μᾶς εἶπε χαμογελῶντας ἕνας ἀστυφύλακας.

Ἂς κάνουμε κι' ἐμεῖς στὸ χῶρο... Ἡ Ἔκθεσις μόλις ἄνοιξε καὶ θὰ συνεχισθῆ, γιὰ δυὸ δεκαήμερα.

Ὣς τότε, θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ Σ' ΕΝΑ ΣΤΕΜΜΑ

ΣΤΙΣ 30 Αὐγούστου 1946, τὰ κανόνια τοῦ φρουρίου Σίξτους χαιρετοῦσαν μὲ 21 κανονιοβολισμοὺς τὴν γέννησι τῆς τρίτης θυγατέρας τοῦ γυιοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας καὶ σημερινοῦ Βασιλέως Φρειδερίκου Θ΄ ἐξαδέλφου τοῦ ἐκλιπόντος Βασιλέως Παύλου καὶ θείου τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Στὴν χώρα τῶν Γιγάντων, τῶν θρυλικῶν θαλασσοπόρων ποὺ δημιούργησε ὁ θεὸς Ὀντύν, ποὺ εἶχε συνεργάτες τὴν θεὰ τοῦ πολέμου Φρίγγα καὶ τὸν θεὸ τῶν ἀνέμων Θόρ, πανηγύριζαν γιατὶ εἶχε γεννηθῆ αὐτὴ ἡ πριγκίπισσα, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐφιαλτικοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ἐκεῖ ἐπάνω, στὴν βόρειο Εὐρώπη, μεταξὺ τῆς Βαλτικῆς καὶ τῆς Β. Θαλάσσης, στὴν ἀρχαία Κιμβρικὴ χερσόνησο, στὴν Γιουτλάνδη, στὴν βόρειο περιοχὴ τοῦ Σλέσβιγκ καὶ στὰ 491 νησιά, στ' ἀπέραντα δάση, τὰ λειβάδια καὶ τὰ γραφικὰ φιόρδ ὁ σημερινὸς Βασιλεὺς Φρειδερῖκος κι' ἡ γλυκειὰ σύντροφός του, ἡ Βασίλισσα Ἴγκριντ, ἡ θυγατέρα τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου τῆς Σουηδίας, πανηγύρισαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν γέννησι τοῦ τρίτου παιδιοῦ τους συμμεριζόμενοι τὴν χαρὰ τοῦ δημοκρατικοῦ λαοῦ τῆς Δανίας, ποὺ θεωρεῖται ὁ πιὸ καλλιεργημένος τοῦ κόσμου, ὁ πιὸ φυσιολογικὸς κι' ὁ πιὸ δεμένος μὲ τὶς ὑγιεῖς οἰκογενειακὲς παραδόσεις. Σ' αὐτὸ βοήθησε ἴσως ὁ Λούθηρος, οἱ προτεστάντες καὶ οἱ Καθολικοί. Οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες. Ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις. Κι' ἀκόμη, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς σ' αὐτὸ τὸν παράδεισο τῆς Β. Εὐρώπης, ὅπου ὁ θρῦλος μπλέκει μὲ τὴν πραγματικότητα κι' ὅπου γεννήθηκαν τὰ πιὸ ὄμορφα παραμύθια, ποὺ μᾶς τὰ ἔγραψε καὶ τὰ ἐδημιούργησε ἀθάνατα ὁ Ἰωάννης Χριστιανὸς Ἄντερσεν (1805 — 1875). Ἕνα παράδειγμα: Οἱ Δανοὶ πιστεύουν ὅτι σημαία τους, ποὺ εἶναι κατακόκκινη κι' ἔχει ἕνα ἕνα λευκὸ σταυρὸ στὴ μέση πιὸ λεπτὸ ἀπὸ τὸ σταυρὸ τῆς σημαίας μας, ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μεγάλης μάχης. Καὶ δυὸ θρυλικοὶ γίγαντες στηρίζουν τὸ Δανικὸ Στέμμα. Δυὸ «Ντάνιρ», σὰν αὐτοὺς τοὺς τολμηροὺς κατακτητὰς τῶν θαλασσῶν τῆς ὑδρογείου.

Τὰ ἀναφέρει ὁ βασιλικὸς ὕμνος, ποὺ μιλάει γιὰ τὰ θρυλικὰ κατορθώματα τοῦ Βασιλέως Χριστιανοῦ. Ὁ ἀπόγονός του Χριστιανὸς Θ΄ (1863 — 1906) ἦταν γυιὸς τοῦ δουκὸς Γουλιέλμου τοῦ Σλέσβιγκ — Χολστάϊν — Σόντεμπουργκ — Γκλύξμπουργκ καὶ πατέρας τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου Α΄.

Τὸ ἀναφέρει ἀκόμη ὁ Λαϊκὸς ὕμνος, ποὺ ἀρχίζει, μιλώντας γιὰ τὴ Δανία: «Αὐτὴ εἶναι χώρα γλυκυτάτη...» Τὸ βλέπουμε κι' ἐμεῖς στὸ πρόσωπο τῆς μελλούσης Βασίλισσας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἄννας — Μαρίας, ποὺ σκλάβωσε τὴν καρδιὰ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Δυὸ καρδιές, δυὸ τρυφερὲς νεανικὲς καρδιὲς σ' ἕνα Στέμμα. Θρῦλος, παραμύθι τοῦ Ἄντερσεν, εἰδύλλιο τοῦ Θεοκρίτου. Ἔρωτας κρίνων στὸ παρθένο λειβάδι τῆς ζωῆς τους. Δημιουργία ἑνὸς γίγαντος, ἡ Ἄννα Μαρία, καὶ τῆς τόσο γλυκειᾶς Βασιλίσσης Ἴγκριντ. Ὅταν, τὴν 9η Ἀπριλίου 1940, συμπληρώθηκε ἡ κατοχὴ τῆς Δανίας ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ὁ Βασιλεὺς Χριστιανὸς ἐκήρυξε τὴν διακοπὴ τῆς ἀσκήσεως τῶν βασιλικῶν καθηκόντων του κι' ἀπεσύρθη μὲ τὴν οἰκογένεια του στὰ θερινὰ ἀνάκτορα «Σόργκεφρι» μὲ αὐστηρὴ φρούρησι ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Ἐκεῖ, ὁ γυιός του Φρειδερῖκος καὶ ἡ νύφη του Ἴγκριντ ἔφεραν στὸν κόσμο τὸ πρῶτο παιδί τους, τὴν πριγκίπισσα Μαγκρέτε. Τὸ 1944, ἀπόκτησαν δεύτερη κόρη, τὴν πριγκίπισσα Βενεδίκτη. Τὴν 5η Μαΐου 1945, ἡ Δανία ἀπηλευθερώνετο ἀπὸ τοὺς κατακτητάς. Τὴν 30ὴ Αὐγούστου 1946, γεννήθηκε ἡ Ἄννα Μαρία κι' ὁ Βασιλεὺς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ χαιρετισθῆ τὸ γεγονός, ὅτι ἐπὶ τέλους ἐρχόταν στὸν ἐλεύθερο κόσμο τῆς Δανίας ἡ τρίτη ἔγγονή του. Αὐτὸς ὁ καλὸς Βασιλιᾶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ χαρῆ πολὺ καιρὸ ἐλεύθερο τὸ λαό του. Πέθανε τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1947 καί, τὴν ἴδια ἡμέρα, στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου Κριστιανμποργκ, ὁ Φρειδερῖκος Θ΄ ὁ πατέρας τῆς Ἄννας Μαρίας, ἀνεκηρύσσετο Βασιλεὺς διὰ βοῆς ἀπὸ τὸν λαὸ καὶ τὴν 7ην Ὀκτωβρίου 1947, ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἐμφίνισις του ἐνώπιον τοῦ Ρίγκσταγκ (τοῦ Κοινοβουλίου).

Ἡ Ἄννα Μαρία μεγάλωσε μὲ πολλὴ τρυφερότητα καὶ χάδια. Ἦταν αὐθόρμητη, σκανδαλιάρα, πρόσχαρη καὶ ἐξαιρετικὰ ἐκδηλωτική. Ἔτσι κατέκτησε τὴν καρδιὰ τῶν γονέων της κι' εἶχε μιὰ ὑπεροχὴ ἀπέναντι στὶς δυὸ μεγαλύτερες ἀδελφές της. Ὁ ἐξομολογητὴς τῆς Δανικῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς αἰδεσιμώτατος Ν. Νιεντάμ, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἄννα Μαρία ἐπῆρε τὴν πρώτη μετάληψι τὸ ἀνάκτορο τοῦ Φρέντεσμποργκ, μὲ συγκίνησι ἐδήλωσε: «— Ἡ πριγκίπισσα Ἄννα Μαρία γεννήθηκε γιὰ ν' ἀγαπᾶ καὶ ν' ἀγαπιέται». Καὶ πράγματι, δινόταν πάντα σ' ὅλα, μ' ὅλο τὸν αὐθορμητισμὸ τῆς τρυφερῆς παιδικῆς καρδιᾶς της. Στὰ παιγνίδια της, στὰ ζῶα, στὰ σκυλιά, στοὺς ἀνθρώπους. Ἔκανε ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλι της, ἐκθέτοντας πολλὲς φορὲς σὲ κίνδυνο τὴν ζωή της. Ἦταν ἕξη χρόνων, ὅταν λαχτάρησε τὴν μητέρα της, τὶς ἀδελφές της καὶ τὴν γκουβερνάντα της. Γύριζε ὁ πατέρας της μὲ τὴν θαλαμηγό του ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί του στὴν Γροιλανδία. Στὴν βασιλικὴ προβλῆτα, τὸν περίμεναν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν οἱ προσφιλεῖς του. Στὴν πρώτη σειρὰ ἡ Ἄννα Μαρία. Κύτταζε τὰ νερὰ καὶ περίμενε. Καὶ ξαφνικὰ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος διεγράφη τὸ βασιλικὸ σκάφος. Πρώτη ἐκείνη τὸ ἀντελήφθη καὶ ξεφώνησε: «Ἔρχεται τὸ καράβι τοῦ μπαμπᾶ! Τὸ βλέπω. Ἔρχεται μανούλα!...». Κι' αὐθόρμητα, ξεχασμένη, ἔτρεξε στὴν ἄκρη τῆς προβλῆτος καὶ θὰ ἔπεφτε στὴν θάλασσα, ἂν δὲν προλάβαιναν νὰ τὴν ἀρπάξουν ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς φούστας της!...

Πολλὲς φορές κινδύνεψε, μὲ τὴν σκανταλιά της, στὰ χιόνια. Ἀκόμη καὶ στὰ παιγνίδια μὲ τοὺς συνομηλίκους της. Κι' ἦταν πολὺ μικρή, ὅταν πέταξε τὸ ποδήλατο τοῦ πατέρα της στὴ θάλασσα κι' ἐκεῖνος μάταια τὸ ἀναζητοῦσε γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ βόλτα του!...

Εἶναι ὄμορφη κι' εἰδυλλιακὴ χώρα ἡ Δανία. Τὸ χειμῶνα, ἡ θερμοκρασία εἶναι πέντε βαθμοὺς πάνω ἀπὸ τὸ μηδὲν καὶ στὴν βαρυχειμωνιὰ φθάνει στοὺς 4 κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Τὸ καλοκαίρι, ἡ θερμοκρασία φθάνει στοὺς 22 Κελσίου καὶ πέφτει ὡς τοὺς 16 βαθμούς. Μὰ τὸ δανέζικο σπίτι ἔχει τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά του. Διπλὰ τὰ κουφώματα τῶν παραθύρων, γιὰ νὰ μὴ μπαίνῃ ἀμέσως ὁ ἐξωτερικὸς ἀέρας. Γυρτὲς πολὺ οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν, γιὰ νὰ κυλᾶνε εὔκολα τὰ χιόνια. Γεμάτο τὸ δανέζικο σπίτι, μὲ τὶς γωνιές του, τὰ βαριὰ ἔπιπλα, τὰ ζωηρόχρωμα ὑφαντὰ καὶ κεντήματα. Καὶ πάντα, κάθε σπίτι, ἕνα τζάκι ἀναμμένο ποὺ συγκεντρώνει ὅλη τὴν οἰκογένεια. Γεμᾶτοι ποδήλατα οἱ δρόμοι. Ἁπλοί, δημοκρατικοί, κοινοὶ θνητοὶ οἱ Βασιλεῖς κι' οἱ πριγκίπισσες. Περνᾶ δίπλα σου ὁ Βασιλιᾶς καὶ ἀνταποδίδει μὲ καταδεκτικότητα τὸν χαιρετισμό σου, βγάζοντας τὸ καπέλλο του. Συχνά, παίρνει τὰ συνήθη μέσα συγκοινωνίας. Κι' οἱ πριγκίπισσες, ἀπὸ μικρές, ἔμαθαν νὰ ντύνωνται μόνες τους, νὰ συγυρίζουν τὸ δωμάτιό τους καὶ νὰ μαγειρεύουν.

Ἕνα παράδειγμα: Σκανδαλίσθηκε ἡ Ἑλληνικὴ Αὐλὴ ἀπὸ τὴν ἁπλότητα τῆς Ἄννας Μαρίας. Κι' ὅταν ἐτέθη τὸ ζήτημα τῶν Κυριῶν τῆς Τιμῆς τῆς Βασιλίσσης, ἡ ἴδια ἡ Ἄννα Μαρία παρετήρησε μὲ ἁπλότητα ὅτι δὲν χρειαζόταν ν' ἀπασχολῆ τόσες κυρίες... Τῆς ἀρκοῦσε μιὰ ἀγαπημένη συμμαθήτριά της καὶ φίλη της, ποὺ θὰ ἔφερνε μαζί της ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη...

Στὸ κολλέγιο Τσάλντ τῆς Κοπεγχάγης, ἐπήγαινε πάντα μὲ τὸ μικρὸ ποδήλατό της, ὅπως ὅλες οἱ συμμαθήτριές της. Κι' ὑπῆρχε διαταγὴ νὰ μὴ γίνεται γι' αὐτὴν καμμιὰ ἐξαίρεσι. Τὴν τιμωροῦσαν συχνὰ καὶ γιὰ τὶς ἀταξίες της καὶ τὶς σκανδαλιές της. Καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν τὴν εἶδε σὰν κόρη τοῦ Βασιλιᾶ. Ἄλλωστε, εἶχε τὸν τρόπο νὰ σκλαβώνῃ τὴν καρδιὰ ὅσων τὴν ἐγνώριζαν. Οἱ συμμαθήτριές της τὴν ἐλάτρευαν. Οἱ καθηγηταί της χαμογελοῦσαν μὲ τρυφερότητα, ὅταν μιλοῦσαν γιὰ τὴν Ἄννα Μαρία. Μὰ κι' ὅλη ἡ Αὐλὴ τῆς Δανίας ὡρκιζόταν στὸ ὄνομά της.

Ἐκεῖ μέσα στὸ Φρέντενσμποργκ, ὑπῆρχε ὅμως μεγάλη αὐστηρότητα καὶ πειθαρχία. Ἡ Δημοκρατία εἶχε τὰ ὅριά της. Ὁ καθένας ἦταν στὴ θέσι του καὶ στὴν δουλειά του. Σωστὴ ἐκκλησία τὸ Ἀμαλίενμποργκ, τὸ ἀνάκτορο, στὸ ὁποῖο γεννήθηκε ἡ Ἄννα Μαρία καὶ βαπτίσθηκε στὸν ναὸ Χόλμενς. Ἐκεῖ πλέχθηκε τὸ εἰδύλλιο τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς Ἄννας Μαρίας, ποὺ ἄρχισε κι' ὡρίμασε στοὺς ἱστιοπλοϊκοὺς ἀγῶνες τοῦ Χανόε. Αὐστηρὰ πειθαρχημένη ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδερίκου. Ἦταν καὶ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας του. Κι' ἡ Βασίλισσα Ἴνγκριντ ἔφερε στ' ἀνάκτορα τὸ αὐστηρὸ τυπικὸ τῆς Σουηδικῆς Αὐλῆς, τοῦ Βασιλέως πατρός της Γουσταύου Ἀδόλφου. Εἶναι μεγάλος μῦθος ὅτι στ' ἀνάκτορα ὑπάρχει ἡ δημοκρατικὴ ἁπλότητα τοῦ λαοῦ τῶν Σκανδιναυϊκῶν χωρῶν. Ὑπάρχει ἀντίθετα αὐστηρὸ τυπικόν, ποὺ τρόμαξε τὴν πασίγνωστη Ἰταλίδα δημοσιογράφο Ὀριάνα Φαλάτσι, μιὰ αὐστηρὴ καὶ τυπικὴ συγχρόνως ἁπλότητα. Μιὰ ἀδιατάρακτη οἰκογενειακὴ γαλήνη. Ὄχι ἀδιακρισίες καὶ σκάνδαλα. Μὲ στοργὴ καὶ τρυφερότητα, πειθαρχημένες, μεγάλωσαν οἱ πριγκίπισσες.

Ὅταν ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη τῆς Ἑλλάδος ὠργάνωσε τὴν βασιλικὴ κρουαζιέρα στὸ Αἰγαῖο, ἡ Ἄννα Μαρία ἔκανε τὴν γνωριμία τοῦ νεαροῦ διαδόχου κι' ἔνιωσε νὰ κτυπᾶ μὲ τρυφερότητα γι' αὐτὸν ἡ καρδιά της. Ἀλλὰ ἦταν τὰ ὄνειρα τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης. Κανεὶς δὲν ἐπῆρε εἴδησι τὴν τρικυμία, ποὺ εἶχε φουντώσει στὶς δυὸ νεανικὲς καρδιές. Ἐπίζηλος γαμπρὸς ὁ Κωνσταντῖνος. Βέβαιος Βασιλεύς. Βασίλισσα θὰ γινόταν ἡ γυναίκα του. Κι' οἱ Αὐλὲς τῆς Εὐρώπης εἶχαν τ' ὄνομά του στὸν κατάλογο τῶν ἐκλεκτῶν ὑποψηφίων, μαζὶ μὲ τὸν Χάραλδ τῆς Νορβηγίας καὶ τὸν Δὸν Χουὰν τῶν Ἀστουριῶν. Ὁ δάφνινος στέφανος τοῦ Ὀλυμπιονίκη τὸν ἔκανε ἀκόμη πιὸ γοητευτικόν.

Ἔζησα τὸν Βασιλιᾶ Κωνσταντῖνο κοντὰ στὸν πατέρα του, τὸν Βασιλιᾶ Παῦλο, καὶ τὴν Βασίλισσα Φρειδερίκη. Στὰ ταξίδια τους, στὶς θεομηνίες, στὰ γεγονότα ποὺ συνεκλόνισαν τὴν Ἑλλάδα. Χαρὲς καὶ λύπες ποὺ κρατοῦσαν τὴν ἐπικαιρότητα. Προσηνής, ἀνοικτόκαρδος, ὁ Κωνσταντῖνος. Κι' ἐκεῖ, στὴν Σχολὴ Ἀναβρύτων, θὰ θυμᾶμαι πῶς ἔφτιαχνε μόνος του τὸ νοικοκυριό του καὶ μαγείρευε γιὰ νὰ περιποιηθῆ τοὺς καλεσμένους του. Ὁ «Ὑψηλότατος» ἦταν μόνο στὰ χαρτιά. Κι' ἐκεῖ στὸν ναυτικὸ Ὅμιλο, εἶχε τὶς συντροφιὲς τοῦ μεγάλου ἔρωτά του: τῆς θάλασσας. Ἔχει τὸ πνεῦμα τῆς Δημοκρατίας, ὁ Κωνσταντῖνος. Ταίριαξαν μὲ τὴν Ἄννα Μαρία σὰν δυὸ σταγόνες νερό. Θυμᾶμαι ὅτι ἦταν ξύλο «λυκόπουλο» ὅταν ἔφαγε γερὸ ξύλο ἀπὸ τὴ μάνα του στὸν «Ἄγνωστο Στρατιώτη» γιατὶ ἦταν ἀπειθάρχητος!... Μὰ τὸ εἰδύλλιό του κανεὶς δὲν τὸ εἶχε ὑποπτευθῆ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκανε τὸ ταξίδι του στὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴ Δανία. Ἐκεῖ τὸν τραβοῦσε ἡ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς του. Κι' ἡ φλόγα ἔλιωνε αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά. Ἔτσι μαθεύτηκε τὸ μυστικό τους. Θύελλα στὴν Ἑλληνικὴ Αὐλή. Ἀπέραντες συζητήσεις καὶ συμβούλια. Ἀπτόητος στὴν ἀπόφασί του ὁ Κωνσταντῖνος. Ὁ καλὸς Βασιλιᾶς καὶ οἰκογενειάρχης Φρειδερῖκος τρόμαξε στὴν ἰδέα ὅτι ἡ τρυφερὴ Ἄννα Μαρία θὰ βασίλευε σὲ μιὰ χώρα ποὺ ἡ Δημοκρατία εἶχε χάσει τὸ νόημά της. Κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Χρειαζόταν μιὰ πιὸ σταθερὴ βάσις γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ τὸ εἰδύλλιο. Ἐδῶ μιλοῦσαν γιὰ προῖκα. Μὰ στὴ Δανία αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄγνωστη λέξι. Ὁ Κωνσταντῖνος ὑπέφερε. Κι' ἡ Ἄννα Μαρία εἶχε γίνει μελαγχολική. Ὁ λόγος εἶχε δοθῆ ὅμως. Κι' ἡ Ἄννα Μαρία ὑποχρεώθηκε νὰ φοιτήσῃ στὴ Σχολὴ Σεσνὶλ τῆς Ἑλβετίας, γιὰ νὰ μάθῃ ὅ,τι θὰ τῆς χρειαζόταν γιὰ τὰ βασιλικά της καθήκοντα. Στὸ μαθητικὸ γραφεῖο της, ἀνάμεσα στὰ τετράδια καὶ τὰ βιβλία, ὑπῆρχε πάντα μιὰ ἐκφραστικὴ φωτογραφία τοῦ ἀγαπημένου της Κωνσταντίνου. Κι' ὅταν εὕρισκε τὴν εὐκαιρία, ἐρχόταν στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ πέσῃ μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του. Στὰ ἑξῆντα χρόνια τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Παύλου. Στὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας. Στὶς τραγικὲς ἡμέρες τῆς ἀσθενείας τοῦ Βασιλέως Παύλου. Στὸν ἀδόκητο θάνατό του, πέρασε τὸ πένθος τῆς Αὐλῆς, χωρὶς ὅμως τὴν πλερέζα, γιατὶ ἐπρόκειτο σύντομα νὰ γίνῃ νύφη...

Κι' ὕστερα ἄρχισε ν' ἀνατέλλῃ καὶ γιὰ τοὺς δυό τους μιὰ ἄσπρη ἡμέρα.

Ἡ Δημοκρατία ἐνίκησε. Ὁ κ. Γ. Παπανδρέου ἦταν ἡ πλέον σταθερὰ ἐγγύησις γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας δὲν εἶχε πιὰ λόγους νὰ φοβᾶται γιὰ τὴν τύχη τοῦ παιδιοῦ του. Θὰ βασίλευε ἡ Ἄννα Μαρία σὲ μιὰ χώρα ποὺ ὁ Γ. Παπανδρέου προετοίμασε τὴν εὐημερία της. Κι' ἄφησε τὴν ἀγαπημένη κόρη του ν' ἀκολουθήσῃ τὴν φωνὴ τῆς καρδιᾶς της. Κι' ἦρθε εὐτυχισμένη ἡ Ἄννα Μαρία, τὸ καλοκαίρι, στὸ «Μὸν Ρεπό», στὴν Κέρκυρα, κι' ἔζησε μιὰ εἰδυλλιακὴ ζωὴ μὲ τὸν ἀγαπημένο της στὸ νησὶ τῶν Φαιάκων. Ἐκεῖ δέχθηκαν καὶ μερικοὺς δημοσιογράφους καὶ μίλησαν μαζί τους, χωρὶς τὸ αὐστηρὸ πρωτόκολλο τῆς Αὐλῆς. Μαθαίνει Ἑλληνικὰ ἡ Ἄννα Μαρία. Μὰ ἐξομολογεῖται ὅτι ἀκόμη φοβᾶται νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ. Δάσκαλός της ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς καὶ ὕστερα εἰδικὸς καθηγητὴς ἀπὸ τὴν Ἑλβετία. Μὰ γρήγορα θὰ τὴν κάνῃ ξεφτέρι ὁ Ὀλυμπιονίκης. Στὸν [illegible] τὰ νιᾶτα, ὀμορφιὰ κι' ἔρωτα. Κυττάζονται μὲ τρυφερότητα στὰ μάτια, δοσμένοι ὁλοκληρωτικὰ στὴν ἀγάπη τους. Ὁ Θεὸς ἂς τοὺς βοηθήσῃ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι. Νὰ κρατηθοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὶς μηχανορραφίες τῆς Αὐλῆς. Νὰ διατηρήσουν τὴν ἁπλότητά τους καὶ τὴν καλωσύνη τους. Νὰ ζήσουν κοντὰ στὸν ἑλληνικὸ λαὸ καὶ γιὰ τὸν λαό. Ἡ Ἄννα Μαρία θ' ἀσπασθῆ τὸ ὀρθόδοξο δόγμα. Θὰ τὴν κατηχήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεύς. Κι' ὕστερα, δυὸ τρυφερὲς καρδιὲς θὰ ἑνωθοῦν μ' ἕνα Στέμμα γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν παράδοσι τῆς ἑλληνικῆς δυναστείας, νὰ κάνουν πραγματικότητα τὸ ἔμβλημα τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλικοῦ θυρεοῦ: «Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου».

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

*Τὰ ἀναμνηστικὰ 30δραχμα, ἔργον τοῦ γλύπτου **Β. Φαληρέα**, ἐκόπησαν ἀπὸ ἑλβετικὸν ἐργοστάσιον καὶ θὰ κυκλοφορήσουν τὴν ἡμέραν τῶν γάμων. Διὰ τὰς ἀναγλύφους παραστάσεις των ἐπεμελήθη ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Μητσοτάκης.*

Οἱ ὑψηλοὶ μελλόνυμφοι, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ πριγκήπισσα τῆς Δανίας Ἄννα—Μαρία, σ' ἕνα τρυφερὸ στιγμιότυπο, λίγες μέρες πρὸ τοῦ γάμου των.

ΤΟ ΤΕΛΕΤΙΚΟ ΤΩΝ 10ΗΜΕΡΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΤΕΨΕΩΣ

ΕΠΙ τέλους!

Τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο, ποὺ ἑνώνει τὸν νεαρὸ βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντῖνο μὲ τὴν 18χρονη πανέμορφη πριγκιποπούλα τῆς Δανίας Ἄννα — Μαρίας βρίσκει αὐτὸν τὸν μῆνα τὴν ὁλοκλήρωσί του, μὲ τὸ γάμο τῶν Ὑψηλῶν μνηστευμένων.

Πυρετώδεις ἑτοιμασίες δίνουν καὶ παίρνουν στὰ ἀνάκτορα δύο κρατῶν, στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Κοπεγχάγη, οἱ ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοί, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ναύαρχοι ξεσκονίζουν τὰ φράκα τους καὶ τὶς μεγάλες στολές τους, τὰ παράσημα καὶ οἱ μεγαλόσταυροι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴ ναφθαλίνη καὶ οἱ ὑψηλοὶ πῖλοι, ἀχρείαστοι γιὰ χρόνια ὁλόκληρα ἑτοιμάζονται νὰ προσδώσουν γραφικὴ ἐπισημότητα στὸ μεγάλο καὶ χαρμόσυνο θέαμα.

Ὁ λαός, τὸ πολὺ καὶ μεγάλο κοινὸ τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ, προνομιοῦχοι ὅπως πάντα ἀπέναντι τῆς ἐπαρχίας, ἑτοιμάζεται κι' αὐτὸς νὰ λάβῃ μέρος στὴν τελετή, ὄχι φυσικὰ ἀνάμεσα στὴν πομπή, ὅπως συμβαίνει στοὺς γάμους τῶν κοινῶν θνητῶν, ἀλλὰ ἀπ' τὰ πεζοδρόμια, ἀπ' τοὺς ἐξῶστες καὶ τίς... στέγες τῶν σπιτιῶν, ἀπ' ὅπου θὰ παρακολουθήσῃ τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειές του.

Ὅσο γιὰ τοὺς μελλονύμφους, αὐτοί, δὲν τὸ κρύβουν πῶς πλέουν ἀπὸ τώρα σὲ πελάγη εὐδαιμονίας.

Ἐπὶ τέλους! Ὁ γάμος θὰ ἑνώσῃ τὶς δυὸ αὐλές, τὰ δυὸ κράτη καὶ τοὺς δυὸ λαοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ τὶς Δανίας καί, κυρίως, δυὸ καρδιὲς ποὺ κτυποῦν τρυφερὰ ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη.

Ὁ θρόνος θ' ἀποκτήσῃ ἀφέντισσα κι' ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς χώρας τὴν πιστὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ μοιράζεται μ' αὐτὴ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λῦπες του, τὶς εὐθῦνες καὶ τὶς σκοτοῦρες του, ποὺ δὲν εἶναι καὶ μικρές, ἀνάλογα μὲ τὸ Ὑψηλὸ ἀξίωμά του. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα καράβια στὶς φουρτοῦνες φαίνονται. Κι' ὁ Κωνσταντῖνος, εἶναι καλὸς καπετάνιος.

Στὰ μεγάλα γεγονότα, οἱ λεπτομέρειες ποὺ τὰ συνθέτουν, ἀποχτοῦν εἰδικὴ ἀξία, σὲ σημεῖο ποὺ κάθε μιὰ ν' ἀποτελῆ ἡ ἴδια σημαντικὸ γεγονός. Θὰ παραθέσουμε λοιπὸν ἐδῶ λεπτομερέστατα ὅλο τὸ τελετικὸ τῶν γάμων τὸ πρόγραμμα τῶν ἑορτῶν, τὰ ὀνόματα τῶν ξένων βασιλιάδων καὶ πριγκίπων ποὺ θἄρθουν γιὰ νὰ παραστοῦν καὶ νὰ εὐχηθοῦν, καθὼς κι' ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ θὰ λάβουν χώρα στὸ διάστημα τοῦ Δεκαημέρου τῶν ἑορτῶν, ποὺ ἄρχισε τὴν 7η Σεπτεμβρίου καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν 18η τοῦ ἰδίου μῆνα, ἡμέρα ποὺ θὰ γίνῃ ἡ στέψι.

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 Σ)ΒΡΙΟΥ: Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀναχώρησε τὸ πρωῒ γιὰ τὴν Κοπεγχάγη. Ἦταν ἡ τελευταία ἐπίσκεψι ποὺ ἔκαμε στὰ πεθερικά του, στοὺς βασιλιάδες τῆς Δανίας, σὰν μνηστήρας. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, θὰ τὰ ἐπισκέπτεται πιὰ σὰν γυιὸς κι' ὄχι σὰν μνηστήρας.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, ἔγινε πρὸς τιμήν του στὸν Πύργο τοῦ Φρέντενσμποργκ ὁ «χορὸς τῶν πριγκιπισσῶν». Ὁ χορὸς αὐτὸς εἶχε καθαρὸ οἰκογενειακὸ χαρακτῆρα.

8 Σ)ΒΡΙΟΥ: Στ' ἀνάκτορα τοῦ Φρειδερίκου Η΄., ἔγινε ἡ φωτογράφησι τῶν δώρων ποὺ ἔστειλαν στὴν Ἄννα—Μαρία, οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς, κι' οἱ καλεσμένοι, βασιλιάδες καὶ πρίγκιπες τῆς Εὐρώπης.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας ἔγινε δεξίωσις, τὸ βράδυ δὲ οἱ ὑψηλοὶ Μνηστευμένοι πῆγαν σὲ πανηγυρικὴ παράστασι τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τῆς Κοπεγχάγης, ποὺ δόθηκε πρὸς τιμήν τους.

9 Σ)ΒΡΙΟΥ: Στὴν πρωτεύουσα τῆς Δανίας, ἔλαβε χώραν ἡ κύρια καὶ μοναδικὴ προγαμιαία τελετή, ποὺ θὰ συνίστατο σὲ ἐπίσημη πομπὴ ἀπ' τὸ Ἀνάκτορο τοῦ Φρειδερίκου Η΄., ὡς τὸ Δημαρχεῖο, ὅπου ὁ Δήμαρχος τῆς Κοπεγχάγης δεξιώθηκε τοὺς μελλονύμφους.

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι διήνυσε τὴν διαδρομὴ σὲ ἀνοιχτὸ ἀμάξι, ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ Δανοὺς Οὐσσάρους καὶ ἀκολουθοῦνταν, σὲ ἀνοικτὰ πάλι ἀμάξια, ἀπ' τὴ δανικὴ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸν πύργο τοῦ Φρένενσμποργκ ἔγινε τὸ ἐπίσημο γεῦμα, ποὺ μεταδόθηκε ἀπ' τὴν δανικὴ τηλεόρασι.

10 Σ)ΒΡΙΟΥ: Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀνεχώρησε τὸ πρωῒ ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κάστρουπ, ἐπιστρέφοντας στὴν Ἀθήνα. Τὸν συνώδεψε ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἄννας Μαρίας Μαργκρέτε.

Πέντε λεπτὰ ἀκριβῶς ἀργότερα, ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας, ἡ Βασίλισσα, ἡ Ἄννα Μαρία, καὶ ἡ πριγκίπισσα Βενεδίκτη ἀνεχώρησαν γιὰ τὸ Μπρίντεζι τῆς Ἰταλίας.

11 Σ)ΒΡΙΟΥ: Στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, κατέπλευσε μέσω Πατρῶν, στὸν φαληρικὸ ὅρμο ἡ δανικὴ βασιλικὴ θαλαμηγὸς «Ντάνεμπροργκ» μεταφέροντας τὴν βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Δανίας, μὲ τὴν μέλλουσα Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος Ἄννα-Μαρία.

Ἐκεῖ, ἔγινε ἐπίσημη ὑποδοχὴ τῆς Ἄννας-Μαρίας, ἡ πομπὴ δὲ ποὺ σχηματίσθηκε κατευθύνθηκε στ' ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ πομπὴ αὐτὴ συνωδευόταν ἀπὸ τὸν πρωθυπουργό, τὰ μέλη τῆς Κυθερνήσεως, τοὺς ξένους διπλωμάτες, τοὺς Ἕλληνες ἐπισήμους καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο.

Μικρὸ τάγμα ἀπ' τὶς Σχολὲς Εὐελπίδων καὶ Δοκίμων ἀπέδωσαν τιμές, στρατεύματα δὲ παρατεταγμένα κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς τηροῦσαν τὴν τάξι.

Στὶς Στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἐνῶ ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων προσφωνοῦσε τὴ μέλλουσα βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, τὰ πυροβολεῖα τοῦ Λυκαβηττοῦ χαιρέτισαν μὲ 21 κανονιοβολισμοὺς τὴν εἴσοδο τῆς Ἄννας-Μαρίας στὴν πόλι, ποὺ θὰ γίνη βασίλισσά της.

12 Σ)ΒΡΙΟΥ: Ἐπίσημη δεξίωσι τῆς Ἄννας-Μαρίας καὶ τῶν γονέων της στ' Ἀνάκτορα τοῦ Τατοΐου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἔγιναν ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο.

14 Σ)ΒΡΙΟΥ: Στ' ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν δόθηκε ἑσπερίδα, ὅπου οἱ παρευρισκόμενοι φοροῦσαν ἐπίσημη ἐνδυμασία, καὶ μεγάλες στολές.

15, 16, 17 Σ)βρίου. Στὶς τρεῖς αὐτὲς μέρες ποὺ προηγοῦνται ἀπ' τὴ στέψι, δὲν ἔγιναν ἐπίσημες ἐκδηλώσεις ἄλλες, ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ τῶν ξένων ἡγεμόνων, βασιλιάδων καὶ πριγκίπων ποὺ ἦρθαν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὴ στέψι, καὶ ποὺ ὁ ἀριθμός τους ἀνέρχεται σὲ 63.

Μεταξὺ αὐτῶν, ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Βέλγων, ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας κι' ὁ πρίγκιψ Βερνάρδος, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ταϋλάνδης, ὁ δοὺξ τοῦ Ἐδιμβούργου, ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγκίπισσα τοῦ Μονακό, ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγκίπισσα τοῦ Λιχτενστάϊν, ὁ διάδοχος τοῦ Λουξεμβούργου, οἱ πριγκίπισσες Ἄννα τῆς Μ. Βρετανίας, Χριστίνα τῆς Σουηδίας, Μαργαρίτα τῆς Ρουμανίας, Κλαρίσσα τῆς Ἔσσης, ἡ Τατιάνα Ρατζιβίλ, ὁ πρίγκιψ διάδοχος τῆς Νορβηγίας, ὁ διάδοχος τῆς Σουηδίας, ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας, καὶ οἱ Ἴγκολφ τῆς Δανίας, Ἀλέξανδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας, Λουδοβῖκος τῆς Βάδης, Μιχαὴλ τοῦ Κέντ, Κάρολος τῆς Ἔσσης καὶ ὁ κόμις Βερναρδότε.

Παρασκευὴ 18 Σ)βρίου. Στὸν ναὸ τῆς Μητροπόλεως, θὰ γίνη ἡ στέψις τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος Ἄννας — Μαρίας.

21 Κανονιοβολισμοὶ θ' ἀναγγείλουν ἀπ' τὰ χαράματα τὴν ἔναρξι τῆς τελετῆς.

Στὶς 9.45' θὰ καταφθάσουν καὶ θὰ καταλάβουν τὶς θέσεις των ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ οἱ ὑπουργοί, ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς, οἱ ἀρχηγοὶ κομμάτων, οἱ τέως πρωθυπουργοί, οἱ μεγαλόσταυροι, οἱ πρόεδροι Ἀρείου Πάγου, Συμβουλίου Ἐπικρατείας, Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, οἱ πρυτάνεις, ὁ δήμαρχος, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Στὶς 10 π.μ. θὰ καταφθάσουν στὴ Μητρόπολι οἱ ξένοι βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες μὲ αὐτοκίνητα ποὺ θὰ φέρουν τὰ στέμματά τους.

Στὶς 10.10', θὰ ἔλθουν οἱ μελλόνυμφοι, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του Βασίλισσα Φρειδερίκη καὶ ἡ πριγκίπισσα Ἄννα Μαρία, συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν πατέρα της Βασιλιᾶ τῆς Δανίας.

Στὶς 10.30' χοροστατοῦντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, θὰ γίνη ἡ στέψις, ποὺ θὰ ἀναγγελθῆ στὴν Ἀθήνα μὲν μὲ 101 κανονιοβολισμοὺς ἀπὸ τὸν Λυκαβηττὸ καὶ γενικὴ κωδωνοκρουσία ὅλων τῶν ναῶν, στὸν Πειραιᾶ δὲ μὲ 21 κανονιοβολισμοὺς τῶν ἐκεῖ ναυλοχούντων πλοίων.

Μετὰ τὴν τελετὴ τῶν γάμων, οἱ Ὑψηλοὶ Νεόνυμφοι, μόνοι τους πιὰ σὲ αὐτοκίνητο, ποὺ θ' ἀκολουθῆται ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους, θὰ ἐπιστρέψουν στὰ ἀνάκτορα ἀπ' τὶς ὁδοὺς Εὐαγγελιστρίας — Ἑρμοῦ — Πλατείας Συντάγματος — Σταδίου — Χαυτείων — Πλατείας Ὁμονοίας — Ἐλ. Βενιζέλου — Ἀμαλίας — Β. Κωνσταντίνου καὶ Ἡρώδου Ἀττικοῦ.

★

Ὕστερα...

Ὕστερα εἶναι ἡ Ἀρχή. Ἡ Ἀρχὴ μιᾶς ζωῆς κι' ἑνὸς ὀνείρου, ἡ ἀρχὴ τῆς εὐτυχίας δύο ἀνθρώπων κι' ἑνὸς λαοῦ. Εὐχόμεθα ἡ εὐτυχία αὐτὴ νὰ κρατήση γιὰ ὅλη τὴν ζωή τους ἀνέφελη καὶ καθαρή.

Ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα τὸ εὔχεται μὲ τὴν καρδιά της.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

—ΝΑ, πάρτε αὐτὸ τὸ μπουκετάκι... Πῶς εἴπατε; Εἶναι ἀκριβό; Πάρτε τότε αὐτὸ τὸ ἄλλο, ποὺ εἶναι πιὸ φτηνό! Ἂν πᾶτε στὰ ἀνθοπωλεῖα τῶν βουλεβάρτων, θὰ σᾶς ζητήσουν δέκα φράγκα, γιὰ ἕνα μπουκέτο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὰ δικά μου.

Ἡ πελάτισσα, μιὰ μικρὴ κομψὴ μοδιστρούλα, ἄνοιξε τὸ τσαντάκι της κι' ἔβγαλε τὰ χρήματα. Ἡ φλυαρία τῆς κυρα-Ἀγάθης εἶχε φέρει τὸ ἀποτέλεσμά της. Ἡ κοπέλλα πλήρωσε, πῆρε τὸ μπουκετάκι καὶ μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ μικρούλα ἀγόραζε λουλούδια ἀπὸ τὴ γριὰ ἀνθοπώλιδα. Κάθε μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, πρὶν μπῆ στὸ νοσοκομεῖο νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ φιλενάδα της, ἀγόραζε μὲ τὶς οἰκονομίες της λίγα λουλούδια καὶ τῆς τὰ πήγαινε...

— Εἶναι ἄρρωστη καμμιὰ συγγενής σας; τὴν εἶχε ρωτήσει μιὰ μέρα ἡ ἀνθοπῶλις.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ μοδιστρούλα. Εἶναι μιὰ φιλενάδα μου... Εἴμαστε σὰν ἀδελφές...

Ἡ γριὰ πωλήτρια κούνησε τὸ κεφάλι:

— Ἔ, τί νὰ γίνη. Δουλεύετε, νὰ βγάλετε καὶ σεῖς τὸ ψωμί σας... Πέστε «περαστικὰ» στὴ φίλη σας... καὶ νά, δῶστε της αὐτὰ τὰ λουλουδάκια ἐκ μέρους μου...

Σιγὰ-σιγά, οἱ δυὸ γυναῖκες, ἡ ἀνθοπῶλις κι' ἡ μοδιστρούλα, εἶχαν γίνει φίλες. Καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ τὰ λέγανε, ἡ μοδιστρούλα διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς ἄρρωστης φίλης της.

Τὴ λέγανε Ζωζέττα. Ἐργάζονταν στὸ ἴδιο μαγαζί. Ἐκεῖ εἶχαν πρωτογνωριστῆ, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. Εἶχαν συνδεθῆ μὲ ξεχωριστὴ φιλία κι' εἶχαν πιάσει δωμάτιο μαζί. Περάσανε ἔτσι τέσσερις μῆνες, ὅλο γέλια καὶ χαρά... Μιὰ μέρα ὅμως, ἡ Ζωζέττα κρύωσε. Ὁ γιατρὸς εἶπε στὴν ἀρχὴ πὼς δὲν ἦταν τίποτε.

— Λίγη ἀνάπαυσι ἀρκεῖ, δήλωσε στὶς δυὸ κοπέλλες. Καλὸ φαΐ, ὕπνος ἀρκετός, καὶ ὅλα θὰ περάσουν.

Ἀνάπαυσι καὶ καλὸ φαΐ...

Πῶς μποροῦσε ν' ἀκολουθήση αὐτὲς τὶς ὁδηγίες ἕνα φτωχοκόριτσο σὰν τὴ Ζωζέττα, ποὺ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ δουλεύη γιὰ νὰ βγάζη τὸ ψωμί της;

Ἔτσι, ἡ κατάστασι τῆς φίλης της, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα χειροτέρευε. Σὲ λίγον καιρό, ἄρχισε τὶς αἱμοπτύσεις. Ὁ βήχας δὲν ἄφηνε τὴν ἄρρωστη νὰ ἡσυχάση. Εἶχε ἀδυνατίσει κι' εἶχε μείνει ἡ μισή. Κι' ἀναγκάστηκε μιὰ μέρα νὰ δεχτῆ νὰ τὴν πᾶνε στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ γριὰ-ἀνθοπῶλις παρακολουθοῦσε τὴ διήγησι τῆς μοδιστρούλας καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση.

— Μὰ δὲν μοῦ λές, κόρη μου... Ἡ μικρούλα φιλενάδα σου δὲν ἔχει συγγενεῖς; Δὲν σοὔκανε ποτὲ λόγο γιὰ τὴν οἰκογένειά της;

— Ποτέ. Ξέρω μόνο πὼς ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Γιὰ ποιό λόγο, δὲν ξέρω...

— Πόσων χρόνων εἶναι;

— Τὸν Αὔγουστο κλείνει τὰ εἴκοσι.

— Δὲν νομίζεις ὅμως πὼς ἔπρεπε νὰ ψάξη κανένας νὰ βρῆ τοὺς γονεῖς της; Κάπου θὰ βρίσκεται ὁ πατέρας της, ἡ μητέρα της. Θἄπρεπε νὰ μάθουν πὼς τὸ παιδί τους πεθαίνει ἔρημο στὸ νοσοκομεῖο. Καί... νὰ τὴν λένε ἄραγε στ' ἀληθινὰ «Ζωζέττα»;

— Δὲν τὸ πιστεύω κι ἐγώ... Ἄ, γιὰ στάσου... Ναί, βέβαια. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Μαγδαληνή. Θυμᾶμαι ποὺ μοὔλεγε πώς, ὅταν ἦταν μικρή, τὴ φώναζαν «Μαγδαληνὴ ἡ Χρυσομαλλοῦσα!...»

— Ἄ, ὥστε εἶναι ξανθή; ρώτησε ἡ κυρα-Ἀγάθη, ἐνῶ ἕνα δάκρυ κυλοῦσε ἀπ' τὰ μάτια της.

— Ἔχεις καλὴ καρδιά, κυρα-Ἀγάθη.

— Τὴν λυποῦμαι, τὴ μικρούλα φιλενάδα σου, τώρα μάλιστα ποὺ μοῦ διηγήθηκες τὴν ἱστορία της. Κι' ὕστερα, εἶναι καὶ τ' ἄλλο: Εἶχα κι' ἐγὼ μιὰ κόρη, ποὺ θἆταν σήμερα σὰν τὴ Ζωζέττα. Μὰ πέθανε ...πάει καιρὸς τώρα.

★

Ἡ κατάστασι τῆς ἄρρωστης ὅλο καὶ χειροτέρευε. Οἱ γιατροὶ ἦταν ἀπελπισμένοι.

Ἡ Λουκία —αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς μοδιστρούλας— εἶχε σκεφθῆ νὰ βρῆ τοὺς γονεῖς τῆς ἄρρωστης φίλης της καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήση γιὰ τὸ χάλι τῆς κόρης τους!

Ἡ ἄρρωστη ὅμως, κάθε φορὰ ποὺ γινόταν λόγος γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἄλλαζε κουβέντα.

— Ἂν ἤμουν ἑτοιμοθάνατη, ἔλεγε, ὅταν ἡ Λουκία τὴν παραφορτωνόταν, τότε ἴσως θὰ σ' ἄκουγα. Μὰ νιώθω πὼς γρήγορα θὰ γιατρευτῶ...

Μιὰ Κυριακή, ὅταν πῆγε ἡ μοδιστρούλα νὰ τῆς κάνη τὴν καθημερινὴ ἐπίσκεψι, τὴν πῆρε κοντά της κι' ἄρχισε νὰ τῆς λέη μὲ βραχνὴ φωνή:

— Ἄκουσε, Λουκία μου... Θὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό. Ξέρεις γιατὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου;... Νά... Γιατὶ ἡ μητέρα μου δὲν μ' ἀγαποῦσε... Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος... Ἐγὼ τὴν ἐλάτρευα. Ὁ πατέρας εἶχε πεθάνει.. Ἡ μητέρα ξαναπαντρεύτηκε μ' ἕναν ἐλεεινό. Γύριζε κάθε βράδυ μεθυσμένος καὶ τὴν ἔδερνε. Κατόπιν ἔδερνε καὶ μένα. Τὴ ζωὴ αὐτή, δὲν μποροῦσα νὰ τὴ βαστάξω κι' ἔφυγα... Ἂν μ' ἀγαποῦσε ἡ μητέρα μου, θὰ ἔψαχνε καὶ θὰ μ' εὕρισκε. Μὰ οὔτε ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα. Καθόταν στὴ συνοικία Μπατινιόλ... Στὴν ὁδὸ Νεμερσιέ, τότε... Τώρα ἴσως ν' ἄλλαξε σπίτι. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ τὴν συναντήσω στὸ δρόμο, νὰ πουλάη τὰ λουλούδια της.

— Γιατί; ἀπόρησε ἡ Λουκία. Ἡ μητέρα σου πουλοῦσε λουλούδια;

— Ναί. Γιατί;

— Τίποτα... Δὲν μοῦ λὲς ὅμως ἂν τὴν ξαναβρίσκαμε, τὴ μητέρα σου;

— Ἂν τὴν ξαναβρίσκαμε!... Νἄξερες, Λουκία μου, τί καλὸ θὰ μοὔκανε... Ὄχι ὅμως ἐδῶ!... Δὲν θἄθελα νὰ τὴν δῶ ἐδῶ!... Σὰν γιατρευτῶ, θὰ γυρίσω μόνη μου σπίτι, νὰ τὴν δῶ... Τὴν ὥρα ποὺ θὰ λείπη ὁ ἄντρας της...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Λουκία, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, συνάντησε τὴ γριὰ-ἀνθοπώλιδα καὶ τῆς διηγήθηκε ὅσα τῆς εἶπε ἡ Ζωζέττα.

Ἡ κυρα-Ἀγάθη δὲν δάκρυσε τώρα, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

— Τὸ φτωχό μου τὸ κορίτσι! ἔλεγε. Τὴ φτωχειά, τὴ Μαγδαληνούλα μου!... Αὐτὴ εἶναι! Θέλω νὰ τὴν δῶ! Θὰ τρέξω στὸ νοσοκομεῖο, κι' ἂς μὴ θέλη. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ξαναδῶ τὸ κοριτσάκι μου... Θἄτανε τρομερό!... Ναί, ναί, τὸ καταλαβαίνω, ἂν παρουσιαστῶ, ἔτσι ξαφνικά, μπορεῖ νὰ τὸ σκοτώσω, τὸ παιδί μου, ἀπ' τὴν συγκίνησι. Μὰ ἐσύ, κόρη μου, μπορεῖ νὰ προετοιμάσης τὴ Ζωζέττα. Πές της πὼς θὲ βρῆκες τὴ μητέρα της, καὶ πὼς θέλει νὰ τρέξη νὰ τὴν ἀγκαλιάση... Πές της πὼς εἶμαι χήρα τώρα... Ἔ- Δὲν εἶναι ὅμως ἀλήθεια αὐτό. Ἔφυγε ὁ παλιάνθρωπος, ἀφοῦ μοῦ καταστρεψε τὴ ζωή μου... Μὰ εἶναι ἕνα ἅγιο ψέμα, αὐτὸ ποὺ θὰ τῆς πῆς... Θὰ τῆς τὰ πῆς ὅλα, κόρη μου;... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;... Μαγδαληνούλα μου! Φτωχό μου κοριτσάκι...

— Σοῦ ὑπόσχομαι, κυρα-Ἀγάθη.

★

Ὅταν ἡ Ζωζέττα ἀντίκρυσε, τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, τὴ φίλη της, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν ἔκπληξί της:

— Δὲν πῆγες στὸ μαγαζὶ σήμερα;

— Εἶχα πονοκέφαλο... Πῆρα ἄδεια...

Ἀντὶ γιὰ τὸ συνηθισμένο φτωχὸ μπουκέτο, ἡ Λουκία τῆς εἶχε φέρει, αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα, ἕνα μεγάλο μάτσο φρέσκα λουλούδια.

— Εἶδες τί ὄμορφα ποὺ εἶναι;... τῆς εἶπε. Δὲν φαντάζεσαι ὅμως ποιός σοῦ τὰ στέλνει...

— Ἡ μητέρα μου. Ἡ μητέρα μου! φώναξε ἡ Ζωζέττα. Τὴν ξαναβρῆκες;... Πές μου... Πόσο θὰ χαρῶ νὰ τὴν ξαναϊδῶ... Ἀφοῦ ὅμως γιατρευτῶ πρῶτα... Ὄχι, σήμερα... Ἀ! τώρα νιώθω καλύτερα τὸν ἑαυτό μου... Φαντάσου τί ζῶα εἶναι αὐτοὶ οἱ γιατροί! Χτὲς τὸ βράδυ μ' εὕρισκαν, λέει, ἑτοιμοθάνατη!... Περίμεναν ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ πεθάνω... Μοῦ φέρανε καὶ τὸν παπᾶ καὶ μετάλαβα... Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, εἶμαι καλά. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Μιλῶντας, ἡ Ζωζέττα εἶχε ἀνασηκωθῆ στὸ κρεβάτι της. Ἄξαφνα ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της. Μιὰ νοσοκόμα περνοῦσε, ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἡ Λουκία κατάλαβε. Φίλησε τὴν ἄρρωστη κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα.

— Κυρα-Ἀγάθη, τρέξε!... Πεθαίνει!...

. . . .

Πάνω στὸ κατάλευκο κρεβάτι, τὸ σωματάκι τῆς Ζωζέττας, πιάνει ἐλάχιστο χῶρο. Τὰ λουλούδια ποὺ τὴν σκεπάζουν, ξεχύνουν ἄφθονη εὐωδία.

Στὴ γωνία, ἡ κυρα-Ἀγάθη κλαίει μὲ λυγμούς. Ἡ νοσοκόμα τὴν ἀκούει νὰ ψιθυρίζη:

— Μαγδαληνούλα μου!... Κοριτσάκι μου!... Σὰν συλλογίζωμαι πὼς δὲν πρόφτασα παρὰ μόνο νὰ σὲ ἀνθοστολίσω γιὰ τελευταία φορά!...

— Ἔχουμε τίποτε νέο στὴν αἴθουσα; ρώτησε μιὰ νοσοκόμα ὁ ἐφημερεύων, ποὺ μπῆκε αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ναί... Τὸ 17 ἀπεβίωσε!...

Α. ΠΑΒΙ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὥσπου τὰ παιδιὰ νὰ φτάσουν ἀπὸ τὰ 12 ὥς τὰ 17, οἱ γονεῖς γερνᾶνε κατὰ 20 χρόνια.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΑΝΚΛΕΫ

Ἂν ἡ ὥρα σου δὲν σήμανε ἀκόμη, οὔτε ἕνας γιατρὸς δὲ μπορεῖ νὰ σὲ κάνη νὰ πεθάνης.

Παροιμία τοῦ Τέξας

Οἱ ἄνθρωποι βάζουν στὸ αὐτοκίνητό τους τόσον ἐγωϊσμὸ ὅση καὶ βενζίνη.

ΠΙΕΡ ΝΤΑΝΙΝΟΣ

Σὲ κάθε ἰδέα ποὺ διατηρεῖται πολὺν καιρὸ ὑπάρχει μιὰ δόσις ἀληθείας.

ΙΡΒΙΝΓΚ ΜΠΕΡΛΥΝ

ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΞΕΣΗΚΩΘΗΤΕ!

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Ἀπὸ τὴν Ἀρχαία Θράκη ἕως τὸ σημερινὸ Δαφνὶ

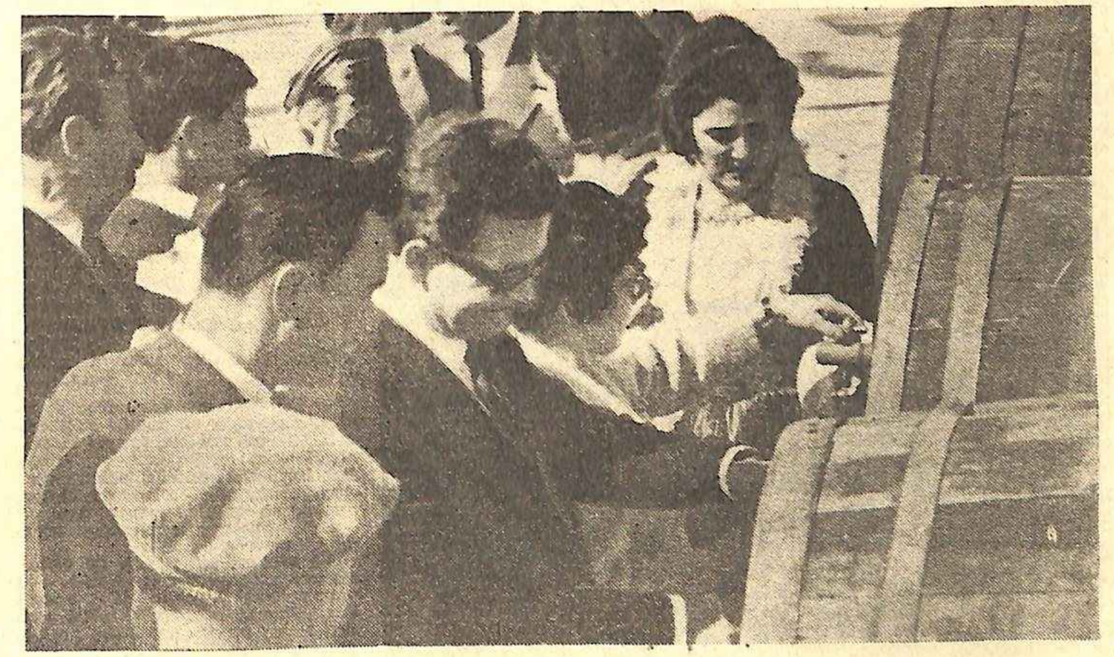

Βαρέλια γεμᾶτα ἀπὸ ξανθιὰ ρετσίνα μέχρι κοκκινέλι περιμένουν στὸ Δαφνὶ ν' ἀνοίξετε τὴν κάνουλα καὶ νὰ πιάσετε ὅσο τραβάει ἡ ψυχή σας κι' ὅσο βαστοῦν τὰ κότσα σας.

ΚΛΕΙΝΟΥΝ τὰ 10 χρόνια τους, αὐτὲς τὶς μέρες, οἱ «Γιορτὲς τοῦ Κρασιοῦ», ποὺ θ' ἀρχίσουν πάλι στὶς 14 Σεπτεμβρίου καὶ θὰ κρατήσουν ἕνα μῆνα, στὸ Δαφνί.

Οἱ γιορτὲς αὐτές, ποὺ ὀφείλουν τὴν ὕπαρξί τους σὲ πρωτοβουλία τῆς Περιηγητικῆς Λέσχης καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ καὶ θεσπίστηκαν γιὰ λόγους καθαρὰ τουριστικούς, δηλαδὴ γιὰ νὰ προελκύσουν κυρίως τοὺς ξένους τουρίστες καὶ νὰ τοὺς κάνουν ν' ἀγαπήσουν τὴν Ἀθήνα, ξέφυγαν σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸν κύριο προορισμό τους καὶ προσελκύουν περισσότερο τοὺς Ἀθηναίους, παρὰ τοὺς ξένους.

Ἑκατοντάδες συντοπίτες, κάθε τάξεως καὶ κάθε ἡλικίας, κατακλύζουν καθημερινὰ τὸν μεγάλο δενδρόφυτο χῶρο τοῦ Δαφνιοῦ, ὅπου καθιερώθηκε νὰ γίνωνται οἱ γιορτές, καὶ τὸ ρίχνουν στὸ γλέντι μέχρι πρωΐας, τρώγοντας, χορεύοντας καὶ τραγουδῶντας καὶ κυρίως πίνοντας, μιὰ καὶ τὸ «κλοῦ» τῶν ἑορτῶν εἶναι ἡ «δωρεὰν προσφορὰ οἴνου εἰς τὸ κοινόν», σύμφωνα μὲ τὸν καταστατικὸ χάρτη τῶν ἑορτῶν.

Χιλιάδες μπουκάλια καὶ μπουκαλάκια, τοποθετημένα σὲ εἰδικὰ περίπτερα, μοιάζουν μὲ... τεντωμένα χέρια, μόλις μπῆς στὸν χῶρο τῶν ἑορτῶν, καὶ σὲ προκαλοῦν, θαρεῖς, στὴν πιὸ ὡραία καὶ πιὸ ἀρχαία πρᾶξι τῆς ζωῆς, στὸ πιοτὸ καὶ στὸ μεθύσι.

— Ἔλα, πάρε. Καὶ πιές. Πιές, ὥσπου νὰ ζαλιστῆ ὁ νοῦς σου καὶ νὰ ξεχαστοῦν τὰ βάσανα, πιὲς ὥσπου νὰ θολώση τὸ μυαλὸ καὶ νὰ πλημμυρίση ἀπὸ ἀγαλλίασι ἡ καρδιά, πιὲς γιατὶ τὸ θεῖο νέκταρ ποὺ λέγεται κρασί, σ' ὅλες τὶς ποικιλίες του καὶ σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις του, ἀπ' τὴν ξανθιὰ ρετσίνα τῶν Μεσογείων, ὡς τὸ κοκκινέλι τῶν Σπάτων καὶ τὸ μπροῦσκο τῶν Πατρῶν, ἔχει γεννηθῆ γιὰ νὰ ρουφιέται μέχρι τρυγός. Πιές, γιατί, ὅπως λέει καὶ τὸ... Εὐαγγέλιο, «οἶνος εὐφραίνει καρδίαν», πιὲς τέλος, γιατὶ ἔτσι προστάζει ὁ ποιητής, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ κλεινοῦ ἄστεος πάντα σέβονται τοὺς ποιητὲς καὶ τοὺς τροβαδούρους:

«Πιές.
γλυκὸ κρασὶ
δὲν εἶν' ντροπή,
μὴ
σὲ μέλλει ὁ κόσμος
τί θὰ πῆ.
Ἡ καρδιά σου
ἂν τύχη νὰ πονάη.
ὅταν πίνης
ὁ πόνος σοῦ περνάει...».

Καὶ οἱ ἐπισκέπτες τῆς «Γιορτῆς τοῦ Κρασιοῦ», μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν προτροπὴ ἢ καλύτερα, τὴν προσταγὴ —τί νὰ κάνουν;— πίνουν.

Καὶ πίνουν μὲ τὴν ψυχή τους.

Καὶ πίνουν ὡς τὰ ξημερώματα.

Κι' ὅπου βγάλη ἡ ἄκρη.

Ἔτσι, γιὰ ἕνα μῆνα, τὸ Δαφνὶ μεταβάλλεται σὲ ἕνα ἀπέραντο λαϊκὸ πανηγῦρι, ὅπου τὸ βαρέλι καὶ τὸ ποτῆρι ἔχουν τὸν πρῶτο λόγο, μιὰ καὶ τὸ κρασὶ εἶναι ἡ τιμωμένη θεότης τῶν ἑορτῶν.

Φυσικά, τὸ κρασὶ αὐτὸ δὲν πίνεται βέβαια ξεροσφύρι, ἀπὸ πλευρᾶς μεζέδων καὶ θεαμάτων.

Τουριστικὰ ἑστιατόρια καὶ ταβερνάκια ἔχουν στηθῆ ἄπειρα στὸ Δαφνί, προσφέροντας ἐπὶ πληρωμῆ τὸ σχετικὸ φαγητό, καὶ καλλιτεχνικὰ συγκροτήματα ἀπὸ γνωστὰ ὀνόματα καὶ φίρμες τοῦ τραγουδιοῦ, ἐλαφροῦ καὶ λαϊκοῦ, στημένα σὲ πάλκα, σὲ πίστες καὶ σὲ φυλλωσιές, φροντίζουν ὁλονυκτὶς νὰ γαρνίρουν τὴν γενικὴ κρασοκατάνυξι μὲ τὴ ἀπαραίτητη μουσικὴ πανδαισία.

Ἔτσι τὸ κρασὶ πίνεται εὐκολώτερα, καὶ τὸ κέφι περπατᾶ ὡς τὰ χαράματα, ἂν μπορέση φυσικὰ νὰ περπατήση, μιὰ καὶ τὸ μεθύσι ποτέ του δὲν εἶχε ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τὸ περπάτημα.

Ἢ ὄχι;

★

Εἴπαμε στὴν ἀρχὴ πὼς οἱ «Γιορτὲς τοῦ Κρασιοῦ» στὸ Δαφνὶ κλείνουν στὶς 14 τοῦ Σεπτέμβρη τὰ δέκα χρόνια τους. Λάθος.

Τὸ σωστὸ θἆταν νὰ ποῦμε πὼς κλείνουν τὰ... 2.474 χρόνια τους.

Ὁ λόγος αὐτῆς τῆς... μικρῆς ἐπιμηκύνσεως τῆς ἡλικίας τῶν κρασοεορτῶν εἶναι ὅτι τὸ κρασὶ δὲν ἀνακαλύφθηκε τώρα, ἀλλὰ 2.000 χρόνια σχεδὸν πρὸ Χριστοῦ.

Ἡ παράδοσι καὶ ἡ ἀρχαία ἱστορία ἔχουν νὰ ποῦν σχετικὰ πὼς κάποιος μερακλῆς ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, εἶχε ταξιδέψει, σ' ἐκείνη τὴν μακρινὴ καὶ παμπάλαια ἐποχή, μέχρι τὴ Θράκη, γυρίζοντας δὲ ἀπὸ κεῖ κουβάλησε μαζί του μερικὲς κληματόβεργες, ποὺ τὶς φύτεψε στὸν κῆπο του. Ἔτσι, ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα ἔκαμε τὴν πρώτη γνωριμία της μὲ τὸ ἀμπέλι.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, οὔτε κι' ἡ Θράκη ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ ἀμπελιοῦ. Ἡ Ἰνδία, ποὺ ἦταν ἡ κοιτίδα τοῦ πιὸ ἀρχαίου πολιτισμοῦ ἦταν ἡ βεριτὰμπλ πατρίδα τῶν ἀμπελιῶν.

Ἀπὸ κεῖ, οἱ κληματόβεργες μεταφέρθηκαν, χάρις στὴν καλὴ θέλησι μερικῶν ἀρχαίων μπεκρήδων, στὴ Φρυγία κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Θράκη καὶ στὴν Ἀθήνα. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι τὸ κρασί, ὑπὸ μορφὴν χυμοῦ σταφυλιῶν στὴ «βράσι» τους, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὸν τόπο μας 2.000 χρόνια π.Χ., στὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τῶν Δωριέων.

Ἀπὸ τότε, δὲν ἄργησε νὰ γίνη τὸ προσφιλέστερο ποτὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν γευμάτων καὶ τῶν συμποσίων τους.

Αὐτὴ ἡ δημοτικότητα τοῦ κρασιοῦ δὲν ἄργησε νὰ διαχυθῆ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Οἱ ἄνθρωποι τὸ θεώρησαν, βάζοντας σ' ἐνέργεια τὴ φαντασία τους (κι' ἀπὸ φαντασία δά, ἄλλο τίποτε οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι) σὰν τὸ βασικὸ ποτὸ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. Ἔτσι τὸ νέκταρ, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἐξευγενισμένο κρασί, ἔγινε, μαζὶ μὲ τὴν ἀμβροσία, τροφὴ τῶν θεῶν, σιγὰ-σιγὰ δέ, μεταβλήθηκε τὸ ἴδιο σὲ θεό, ἀφοῦ οἱ θεοὶ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς μεταμορφωμένα σὲ σύμβολα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γεννήθηκε ὁ Διόνυσος πού, ἀπὸ τότε ὡς τώρα, παραμένει, χωρὶς κανεὶς νὰ διαμφισβητήση τὸ σκῆπτρο του, ὁ θεὸς τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ ἀμπελιοῦ.

★

Ἡ γέννησι τῶν «Ἑορτῶν τοῦ Κρασιοῦ», μετὰ τὴν θεοποίησι τοῦ Διονύσου, δὲν ἦταν πλέον παρὰ ζήτημα χρόνου.

Ἡ λατρεία τῶν θεῶν ἦταν, στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς ζωῆς, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι σέβονταν, φοβοῦνταν καὶ μαζὶ τιμοῦσαν τοὺς θεοὺς μὲ σπονδὲς καὶ θυσίες, γιὰ νὰ τοὺς ἐξευμενίσουν.

Οἱ σπονδὲς καὶ οἱ ἑορτὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου ἀπὸ μέρους τῶν ἀμπελουργῶν, ποὺ τὸν θεωροῦσαν σὰν θεὸ τῆς τάξεώς τους, ἄρχισαν νὰ συστηματοποιοῦνται γύρω στὸ 1.1000 π.Χ., γεννήθηκε ὅμως γύρω στὰ 1.500 π.Χ.

Στὴν ἀρχή, οἱ γιορτὲς αὐτὲς ἦσαν ὑποτυπώδεις, μὲ ἄρρυθμους χορούς, μὲ πηδήματα καὶ ξεφωνητὰ καὶ μὲ ἄναρθρες κραυγές, τύπου καννιβάλων.

Ἔτσι, τὸ κρασὶ μὲ τὶς γιορτές του στάθηκε ὁ πρόδρομος τῆς δημιουργίας τῶν ἀρχαίων τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλῆ καὶ τοῦ Εὐριπίδη, ἀφοῦ βάσις τῆς τραγωδίας ἦταν ὁ διθύραμβος, καὶ ἡ γενεσιουργὸς αἰτία τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ μας.

★

Ἡ Γιορτὴ τοῦ Κρασιοῦ στὸ Δαφνί, μὲ τὸν παλλαϊκὸ χαρακτῆρα, ποὺ θὰ πάρη στὰ μέσα τοῦ Σεπτέμβρη, δὲν εἶναι ἡ μόνη γιορταστικὴ ἐκδήλωσις στὸ Βάκχο.

Τὸ κρασί, σ' ὅλες τὶς ὀδιδιακὲς μεταμορφώσεις του, συνοδεύεται ἀπὸ γιορτές, τραγούδια καὶ πανηγύρια.

Τραγουδοῦν οἱ λυγερὲς κοπέλλες τῶν χωριῶν στὸν τρυγητό, τραγουδοῦν στοὺς ληνοὺς καὶ τὰ πατητήρια, τραγουδοῦν τ' ἀγόρια κι' οἱ νοικοκυρὲς τῶν σπιτιῶν ὅταν ἀποθηκεύεται ὁ μοῦστος στὰ βαρέλια, τραγουδοῦν καὶ οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ ταβερνιάρηδες ὅταν, ὕστερα ἀπὸ 40 μέρες, τοποθετοῦνται στὰ βαρέλια ἡ πρώτη κάνουλα καὶ τὰ «παπύρια» καὶ «πιάνεται» ἡ πρωτιά.

Τραγουδοῦν κι' οἱ πελάτες στὴν ταβέρνα ὅταν τὸ πίνουν στὸ μισόκιλο, τραγουδοῦν οἱ ταβερνιάρηδες, κι' ἀκόμα τραγουδοῦν ὅσοι δὲν τὸ πίνουν ἢ ὅταν δὲν τὸ πίνουν γιατὶ τὰ τραγούδια τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ ἀμπελιοῦ εἶναι τὰ ὡραιότερα ἀπ' ὅλα ἔχουν γραφῆ στὰ τελευταῖα χρόνια, στὸν τόπο μας τοὐλάχιστον, καὶ φέρνουν ἀγαλλίασι καὶ εὐεξία.

Ἀμπέλι μου πλατύφυλλο
καὶ κοντοκλαδεμένο
σὰν τὴ θάλασσα
κοντούλα καὶ γεμάτη
νὰ σ' ἀγκάλιαζα...

Προτείνω ἕνα βράδυ νὰ πᾶμε ὅλοι παρέα ὡς τὸ Δαφνί. Ὄχι γιὰ νὰ ἀγκαλιάσουμε ἀμπέλια σὰν τὴ θάλασσα, ἀλλὰ γιὰ νὰ πιοῦμε μιὰ θάλασσα κρασί.

Καί, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ὄχι μόνο μιὰ θάλασσα, ἀλλὰ πολλὲς θάλασσες, 10 περίπου λογιῶν καὶ ποιοτήτων, ὅσες εἶναι καὶ οἱ ποικιλίες τῶν κρασιῶν, ποὺ ἐκτίθενται ἐκεῖ καὶ ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν ρετσίνα Μεσογείων, περνοῦν ἀπὸ τὸ κοκκινέλι καὶ τὸ κρασὶ Ὑμηττοῦ, γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ γλυκὸ σαμιώτικο, στὸ μαῦρο πελοποννησιακὸ καὶ τὸ ξανθὸ ἀρετσίνωτο τῆς Ρούμελης.

Τὸ κρασὶ τζάμπα θἆναι. Τὸ μόνο ποὺ θὰ πληρώση κανείς, σὲ τιμὴ συνήθους ταβέρνας, εἶναι τὸ φαΐ. Ἐκτὸς πιὰ κι' ἂν προτιμήσης νὰ τὸ πιῆς ξεροσφύρι, ὁπότε τὰ μόνα ἔξοδά σου θἆναι τὰ ναῦλα τοῦ λεωφορείου.

Τί λέτε;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

«Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία»

Δέκα μέρες κράτησε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ἐρωτικὸ ὄνειρο...

ΧΡΟΝΙΑ σὲ περίμενα

ΛΕΝΕ πὼς γιὰ κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα, γιὰ κάθε γυναίκα καὶ κάθε ἄντρα ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμο, ὑπάρχει, σὲ κάποια γωνιὰ τῆς γῆς τὸ «ἄλλο μισὸ τοῦ ἑαυτοῦ του», τὸ πλάσμα ποὺ μονάχα κοντά του μπορεῖ νὰ βρῆ τὸν τέλειο ἔρωτα, τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία.

Φτηνὴ φιλολογία, θὰ σκεφτῆτε ἴσως μὲ εἰρωνεία. Τὸ ἴδιο πίστευα κι' ἐγώ, μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ συνάντησα τὴ Ρίκα.

Οἱ γονεῖς μου εἶναι Ἕλληνες καὶ γεννήθηκα κι' ἐγὼ στὴν Ἑλλάδα, μὰ ἀπὸ δέκα χρονῶν ζῶ στὸ Παρίσι, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ δουλειὰ τοῦ πατέρα μου μᾶς ἀνάγκασε νὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐκεῖ. Μά, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἄργησα νὰ ἐγκλιματιστῶ στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, δὲν ἔπαψα νὰ νοσταλγῶ τὴ μακρυνὴ πατρίδα καὶ διάλεγα πάντα τὶς συντροφιές μου ἀνάμεσα σὲ Ἑλληνόπουλα, πού, εἴτε γιὰ τὸν ἕνα εἴτε γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι.

Ἔτσι, ὅταν ἔφτασα στὸ Πανεπιστήμιο, ἔγινα μέλος μιᾶς τρελλῆς φοιτητικῆς συντροφιᾶς, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάσουν.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ξεχώριζε ὁ Ἀντρέας, γυιὸς βαθύπλουτου Ἀθηναίου βιομηχάνου, ποὺ ἡ σημαντικώτερη ἀσχολία του ἦταν νὰ ξοδεύη τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔστελνε ὁ πατέρας του. Διέθετε ἕνα τεράστιο αὐτοκίνητο καὶ εἶχε νοικιάσει ἕνα ἀπέραντο δωμάτιο σ' ἕνα παλιὸ ἀριστοκρατικὸ σπίτι, ὅπου ἔδινε περίφημα πάρτυ, ποὺ οὐσιαστικὰ δὲν τέλειωναν ποτέ. Σὲ ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας, τὰ μέλη τῆς συντροφιᾶς μποροῦσαν νὰ μποῦν γιὰ νὰ πιοῦν σαμπάνια, οὐΐσκυ ἢ βότκα, ν' ἀκούσουν δίσκους, νὰ χορέψουν, ν' ἀνταλλάξουν ἰδέες, νὰ φωνάξουν, νὰ φιλονεικήσουν καὶ νὰ συμφιλιωθοῦν στὸ τέλος, τσουγκρίζοντας ἑλληνικώτατα τὰ λεπτὰ κρυστάλλινα ποτήρια ποὺ πολλὲς φορές, μὴ ἀντέχοντας στὴ σύγκρουσι, κατέληγαν θριψαλισμένα πάνω στὸ χαλί, μαζὶ μὲ τὸ πάντα ἐκλεκτὸ ρευστό τους περιεχόμενο.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τρελλὸ φοιτητικὸ περιβάλλον, γνώρισα κάποιο βράδυ τὴ Ρίκα. Τὴν εἶχε φέρει μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες τῆς συντροφιᾶς, ἡ Βίκυ, ποὺ σπούδαζε στὸ Παρίσι ζωγραφική, φοροῦσε πάντα μαῦρα παντελόνια καὶ μαῦρα πουλόβερ καὶ ὑποστήριζε μὲ φανατισμὸ τὴ θεωρία τοῦ Σάρτρ.

Βρισκόμουν κοντὰ στὸ πικ-ἄπ, ὅταν τὶς εἶδα νὰ μπαίνουν, κι' ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάη παράξενα, ἀντικρύζοντας ἐκείνη τὴ λεπτὴ κοπέλλα, μὲ τὸ γλυκὸ πρόσωπο, ποὺ πλαισιωνόταν ἀπὸ ἄφθονα καστανόχρυσα μαλλιά, καὶ τὰ μεγάλα καστανὰ μάτια, ποὺ κύτταζαν λίγο φοβισμένα ὁλόγυρα. Ἐκεῖνο τὸ κάπως φοβισμένο βλέμμα μ' ἔκανε νὰ νοιώσω μιὰ βαθειά, ἀπέραντη τρυφερότητα.

Ἡ Βίκυ ἔκανε τὸ γύρο τῆς σάλας, παρουσιάζοντας σὲ ὅλους τὴ νέα της φίλη καὶ μόνον στὸ τέλος ἦρθε κοντά μου.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ Ρίκα, εἶπε, μὲ τὸ συνηθισμένο εὔθυμο τόνο της, κι' αὐτὸς εἶναι ὁ Πιέρ. Στὴν πραγματικότητα, τὸν λένε Πέτρο καὶ εἶναι Ἕλληνας ὅσο κι' ἐμεῖς.

Ἔσφιξα τὸ χεράκι τῆς Ρίκας μέσα στὸ δικό μου καὶ τὸ ἔνοιωσα λίγο παγωμένο καὶ τρεμάμενο.

— Θέλετε νὰ καθήσετε λίγο κοντά μου; τὴ ρώτησα. Ἀσφαλῶς θὰ εἶστε νεοφερμένη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ θάχετε νὰ μοῦ πῆτε πολλά.

Μοῦ χαμογέλασε καὶ τὰ καστανὰ μάτια της γέμισαν χρυσαφένιες ἀνταύγειες, ποὺ τάκαναν νὰ λάμψουν σὰν ἀστέρια.

— Εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε ἐνῶ ἐρχόταν νὰ καθήση κοντά μου. Ἔνοιωθα λίγο χαμένη μέσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο, ἐσεῖς ὅμως...

Σώπασε, κοκκινίζοντας ἀπότομα καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια. Μὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ συνεχίση. Καταλάβαινα πὼς κι' ἐκείνη θάνοιωθε κάτι παρόμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωθα ἐγώ! Μιὰ γλυκειὰ ζεστασιὰ στὴν καρδιά, ὅπως νοιώθει κανεὶς ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους ξένους καὶ ἀδιάφορους καὶ ἀντικρύζη ξαφνικὰ κάποιο πρόσωπο γνωστὸ καὶ ἀγαπημένο.

Ἔψαξα ἀνάμεσα στοὺς ἑλληνικοὺς δίσκους ποὺ ὁ Ἀντρέας εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὴν Ἀθήνα, βρῆκα ἐκεῖνον ποὺ ζητοῦσα καὶ τὸν ἔβαλα στὸ πικ-ἄπ. Μιὰ γλυκειὰ μουσικὴ φτερούγισε γύρω μας κι' ὕστερα ἄρχισε τὸ τραγούδι:

«Χρόνια σὲ περίμενα, χρόνια σὲ ζητοῦσα
κι' ἔλεγα πὼς κάποτε, κάπου θὰ βρεθῆς
χρόνια σὲ περίμενα, χρόνια σὲ ζητοῦσα.
Τ' ἄστρα καὶ τὰ σύννεφα χρόνια τὰ ρωτοῦσα
ποῦναι ἡ ἀγάπη μου, πότε πιὰ θάρθη...».

— Τὰ ἑλληνικὰ τραγούδια ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ μιλοῦν στὴν καρδιά. Ὁ καθένας μας μπορεῖ νὰ φανταστῆ πὼς γράφτηκαν γι' αὐτόν. Νά, αὐτὸ ἐδῶ, μοιάζει σὰν νὰ γράφτηκε γιὰ μᾶς. Ρίκα! ψιθύρισα, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος της.

Κι' ἔνοιωσα πὼς πίστευα ἀπόλυτα σ' αὐτὰ ποὺ ἔλεγα.

Τὰ πίστευε κι' ἐκείνη, τὸ διάβασα στὸ τρυφερό της χαμόγελο, στὶς χρυσαφένιες λάμψεις τῶν ματιῶν της. Εἴχαμε συναντηθῆ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς κι' ὅμως νομίζαμε πὼς γνωριζόμαστε ἀπὸ πάντα.

Χορέψαμε μαζὶ ὅλο τὸ βράδυ καὶ ὅταν, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Ρίκα θέλησε νὰ φύγη, τὴ συνώδευσα στὴν πανσιὸν ποὺ ἔμενε, μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου.

Συναντιόμαστε ὅλες τὶς ἑπόμενες μέρες. Μᾶς χώριζαν μονάχα οἱ λίγες ὧρες τοῦ ὕπνου, ὅλες τὶς ἄλλες τὶς περνούσαμε μαζί, ζῶντας ἔντονα τὸν ἔρωτά μας, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ ὁλοκληρωθῆ. Δὲν βρήκαμε τίποτα τὸ ἄσχημο σ' αὐτό, δὲν νοιώσαμε καμμιὰ τύψι. Ὁ ἔρωτάς μας ἔγινε πιὸ τέλειος, πιὸ ἀπόλυτος.

Δέκα μέρες κράτησε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ἐρωτικὸ ὄνειρο, ποὺ νόμιζα πὼς θὰ παρατεινόταν σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή μας. Ξαφνικά, ὅμως, κάποιο πρωΐ, ἡ Ρίκα ἐξαφανίστηκε. Ἄδικα τὴν περίμενα στὸ συνηθισμένο μέρος τῶν ραντεβοῦ μας, ἄδικα ἀναζήτησα στὴ πανσιὸν ποὺ κατοικοῦσε. Ἀπὸ τὴ Βίκυ, ποὺ ἔμεναν μαζὶ στὸ ἴδιο δωμάτιο, ἔμαθα πὼς εἶχε ξαναγυρίσει στὴν Ἑλλάδα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ τηλεγράφημα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Ἔφυγε χωρὶς νὰ ἀφίση τὴ διεύθυνσί της στὴν Ἀθήνα, μὰ εἶχε πῆ στὴ Βίκυ πὼς θὰ μοῦ ἔγραφε. Δὲν εἶχα λοιπὸν παρὰ νὰ περιμένω.

Μὰ οἱ μέρες, οἱ βδομάδες περνοῦσαν, σὲ μιὰ μάταιη ἀναμονή. Κανένα γράμμα ἀπὸ τὴ Ρίκα δὲν ἐρχόταν νὰ μοῦ ξαναφέρη τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ θαυμάσιου ἔρωτα ποὺ εἴχαμε γνωρίσει μαζί.

Σ' ἐκεῖνες τὶς δύσκολες μέρες, ἡ Βίκυ στάθηκε ἀδιάκοπα κοντά μου. Ξαφνικά, φάνηκε νὰ ξεχνάη τὶς ὑπαρξιστικὲς ἰδέες της, ἐγκατέλειψε τὰ παντελόνια καὶ τὰ πουλόβερ καὶ ἄρχισε νὰ ντύνεται κομψὰ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μὲ ἀποτραβάη ἀπὸ τὶς θλιμμένες σκέψεις μου, ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι τῆς Ρίκας.

Ἔνιωθα εὐγνωμοσύνη γι' αὐτὴν κι' αὐτὸ τὸ συναίσθημα ἔγινε πιὸ ἔντονο μέσα μου ὅταν ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω πὼς ἦταν ἐρωτευμένη μαζί μου.

Γιὰ μένα εἶχε μεταμορφωθῆ, γιὰ μένα προσπαθοῦσε νὰ γίνη πιὸ ὄμορφη, πιὸ γυναίκα.

Δὲν κατώρθωνα νὰ τὴν ἀγαπήσω, γιατὶ ὁ ἔρωτάς μου ἀνῆκε πάντα στὴν ἀνάμνησι τῆς Ρίκας, μὰ κοντά της ἔνιωθα πιὸ ἤρεμος, λιγώτερο πονεμένος, καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ τὴν παντρευτῶ.

Ζήσαμε μαζὶ ενα χρόνο. Ἡ ἀφωσιωμένη ἀγάπη της μοῦ χάριζε σχεδὸν μιὰ ἥσυχη εὐτυχία. Ὅταν μοῦ ἀνήγγειλε πὼς περίμενε παιδί, ἔνιωσα μιὰ βαθιὰ χαρά. Ἐκεῖνο τὸ καινούργιο πλάσμα, θὰ ἐρχόταν νὰ μᾶς ἑνώση περισσότερο.

Μά, ἀντίθετα, ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ παντοτινοῦ χωρισμοῦ μας. Ἡ γέννα ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ ὁ ὀργανισμὸς τῆς Βίκυ πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίση. Ἦλθε στὸν κόσμο ενα χαριτωμένο κοριτσάκι, μὰ ἡ ζωὴ τῆς μητέρας στάθηκε ἀδύνατο νὰ σωθῆ.

Ὅταν κατάλαβε πὼς ἔφτανε τὸ τέλος, ἡ Βίκυ μὲ κάλεσε κοντά της καί, μὲ φωνὴ ποὺ ἀδυνάτιζε ὅλο καὶ περισσότερο, μοῦ ἔκανε μιὰ ἐξομολόγησι, ποὺ δὲν μποροῦσα ποτὲ νὰ φανταστῶ πὼς θἄκουγα ἀπὸ τὰ χείλη της.

— Σὲ λίγο θὰ πεθάνω, Πιέρ, μοῦ ψιθύρισε σβημένα, μὰ ἦταν σωστὸ αὐτό, ἦταν δίκαιο, γιατὶ προσπάθησα ν' ἀλλάξω τοὺς δρόμους τοῦ πεπρωμένου.... Τὴ θυμᾶσαι τὴ Ρίκα, δὲν εἶν' ἔτσι;... Τὸ ξέρω... δὲν τὴν λησμόνησες ποτέ... κι' αὐτὸ ἦταν ἡ πρώτη μου τιμωρία... Γιατὶ δὲν σ' ἐγκατέλειψε ἡ Ρίκα, Πιέρ..., ἐγὼ τὴν ἔκανα νὰ φύγη. Τῆς εἶπα... ἕνα φοβερὸ ψέμα. Ὅτι, πρὶν νάρθη ἐκείνη, εἴχαμε ἕνα δεσμὸ ἐμεῖς οἱ δυό.. ὅτι περίμενα παιδὶ ἀπὸ σένα... Γιατί, βλέπεις, Πιέρ... ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα ἀπὸ πρίν... ἀπὸ πάντα... μὰ ἐσὺ δὲν μὲ εἶχες προσέξει. Ἐνῶ ἐκείνη τὴν πρόσεξες ἀμέσως... τὴν ἀγάπησες... ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ πεπρωμένου σου... κι' ἐγὼ τὴν ἔδιωξα μακρυά σου... Τώρα, ὅμως, τὸ πεπρωμένο θέλει νὰ σοῦ τὴν ξαναδώση... Ἡ διεύθυνσί της εἶναι μέσα στὸ συρτάρι τοῦ μικροῦ μου γραφείου... Πέσ' της νὰ μὲ συγχωρήση... καὶ νὰ λυπηθῆ τὸ παιδί μου...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια στὰ χείλη, ἡ Βίκυ ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια. Κατάπληκτος καὶ βαθιὰ ταραγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι, ἔκλαψα ὡστόσο μὲ εἰλικρινῆ πόνο τὸ θάνατό της. Καταλάβαινα πὼς δὲν ἔφταιγε ἐκείνη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει σὲ μένα καὶ στὴ Ρίκα, ἔφταιγε μόνο ὁ ἀπελπισμένος ἔρωτας, ποὺ ἔνιωθε γιὰ μένα καὶ ποὺ δὲν τὸν εἶχα ὑποψιαστῆ. Πῶς μποροῦσα νὰ μὴ τὴν συγχωρήσω;...

Μερικὲς βδομάδες μετὰ τὸ θάνατό της, ἔγραψα στὴ Ρίκα.

«Κι' ἂν στὸ μεταξὺ παντρεύτηκε»; ἀναρωτιόμουν. «Θἆναι ὁλότελα φυσικὸ νὰ ζητήση τὴν εὐτυχία ἢ τουλάχιστον τὴ γαλήνη κοντὰ σὲ κάποιον ἄλλο, ὅπως ἔκανα κι' ἐγώ».

Ἡ ἀπάντησίς της, ποὺ ἔφτασε σὲ λίγες μέρες, μοῦ ἔβγαλε ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ μοῦ ξανάφερε τὴν ἀχτίδα τῆς χαρᾶς ποὺ τὴ νόμιζα χαμένη. Ὄχι, δὲν εἶχε παντρευτῆ, δὲν εἶχε χαρίσει τὴν καρδιά της σ' ἄλλον ἄντρα. Ἀγαποῦσε πάντα ἐμένα καὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ζήση μὲ τὴν ἀνάμνησί μου. Συγχωροῦσε τὴ Βίκυ καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ γίνη μιὰ τρυφερὴ μητέρα.

«Πρέπει νὰ τῆς δώσουμε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της», μοῦ ἔγραφε. «Ἡ ψυχὴ τῆς ἄτυχης Βίκυ θὰ βρῆ ἐπὶ τέλους τὴ γαλήνη ὅταν θὰ μᾶς ξέρη ἑνωμένους καὶ τὴν κορούλα της εὐτυχισμένη».

Παντρευτήκαμε ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὅταν τέλειωσε τὸ τυπικὸ πένθος γιὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης συζύγου μου, καὶ ξαναρχίσαμε νὰ ζοῦμε τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας μας, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶχε διακοπῆ τόσο ἀπρόοπτα. Τώρα περιμένουμε τὸ πρῶτο μας παιδί, ἢ μᾶλλον τὸ δεύτερο, ὅπως λέει ἡ Ρίκα σκύβοντας μὲ τρυφερότητα πάνω ἀπὸ τὸ καρροτσάκι τῆς μικρῆς Βίκυ.

ΠΙΕΡ Σ.

(Ἐπιμέλεια: Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΙΛΗ

**ΠΟΝΕΜΕΝΟ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Χριστία Δάρρα ζῆ εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ δυὸ παιδιά της. Ξαφνικά, φτάνει στὸ σπίτι της μιὰ παιδική της φίλη, ἡ Ζέτα, ποὺ εἶχε φύγει στὸ ἐξωτερικὸ καί, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, εἶχε γίνει τραγουδίστρια. Δηλώνει στὴ φίλη της πὼς σκοπεύει νὰ κάνη καρριέρα, θέλει ὅμως καὶ νὰ παντρευτῆ. Κι' ἡ Χριστίνα ἀναλαμβάνει νὰ τῆς βρῆ ἄντρα, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ συζύγου της, τοῦ Τάσου, πο* ἔχει αἰσθανθῆ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀντιπάθεια γιὰ τὴ Ζέτα, καθὼς καὶ τῆς μητέρας της, ποὺ θεωρεῖ τὴ φίλη της ξεμυαλισμένη κι' ἐπικίνδυνη. Ἡ Ζέτα λέει στὴ Χριστίνα πὼς ὁ ἄντρας της εἶναι πολὺ καλός, ἀλλὰ πὼς δὲν τὸν βρίσκει καθόλου τοῦ γοῦστου της.

2ον

— Χριστίνα μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ μὴν ἀπαντήσω σ' αὐτή σου τὴν ἐρώτησι.

— Γιατί;

— Μά... δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σὲ πικράνω.

Γέλασε ἡ γυναίκα νευρικά.

— Γιατὶ θὰ μὲ πικράνης; Δὲν περιμένω νὰ τὸν ἰδῶ, τὸν ἄντρα μου, μὲ τὰ δικά σου μάτια. Οὔτε κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν βλέπης ἐσὺ μὲ τὰ δικά μου τὰ μάτια.

— Φυσικά. Ἐγὼ τὸν βλέπω κρῦα, ἀντικειμενικά. Κι' ἐσὺ τὸν βλέπεις μὲ τὰ μάτια τῆς ἀγάπης.

— Λοιπόν;

— Νά... πρῶτα-πρῶτα, νὰ ποῦμε, τὸ ἐξωτερικό του. Ἐμένα μ' ἀρέσει ὁ ἄντρας πιό... ἄντρας.... πιὸ γεροδεμένος, πιὸ ἀθλητικός.

— Ἄλλος τύπος. Ὁ Τάσος εἶναι κομψός, φίνος.

— Ἀκριβῶς. Χρυσή μου, ἀλλοίμονο ἂν ἄρεσαν οἱ ἴδιοι ἄντρες σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες! Ἐμένα, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ ἐπιβληθῆ ἕνας ἄντρας μὲ τὴ λεπτὴ σιλουέττα τοῦ Τάσου. Θὰ φοβόμουν πὼς θὰ τοὔπαιρνα τὸν ἀέρα.

— Ὅσο γι' αὐτό, ἔννοια σου, γέλασε ἡ Χριστίνα. Μεταξύ μας δὲν ἔχει τεθῆ ποτὲ ζήτημα ποιὸς θὰ πάρη τὸν ἀέρα τοῦ ἄλλου. Οὔτε καὶ γεννιέται τέτοιο ζήτημα, ὅπου ὑπάρχει ἀληθινὴ ἀγάπη.

— Ἴσως...

— Ἔπειτα...

— Ἔπειτα, νά... δὲν τὸν γνωρίζω βέβαια καλὰ τὸν ἄντρα σου. Ἀπὸ τὸ λίγο ὅμως ποὺ τοῦ μίλησα, νομίζω πὼς δὲν εἶναι... νὰ ποῦμε... ἀρκετὰ θερμός, ἀρκετὰ φλογερός.

Γούρλωσε ἡ Χριστίνα τὰ μάτια της.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, ἐσύ;....

— Φυσικά, δὲν ξέρω. Σοῦ λέω τί φαντάζομαι. Ἐσύ, βέβαια, ξέρεις καλύτερα.

Κοκκίνισε ἀνεπαίσθητα ἡ Χριστίνα.

—Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἐγὼ φυσικὰ ξέρω καλύτερα.

— Κι' εἶναι ἕνας ἄντρας φλογερός; ρώτησε ἡ Ζέτα, κυττάζοντας τὴ φίλη της μὲ μάτια λαμπερά.

Τὸ πρόσωπο τῆς Χριστίνας ἔγινε ἄλικο. Δὲν εἶχε μιλήσει ποτὲ μὲ καμμιὰ γυναίκα γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν ἄντρα της. Μὲ τὴ μητέρα της δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τέτοιες κουβέντες κι' ἄλλες ἐπιστήθιες φίλες δὲν εἶχε. Ἡ Ζέτα ὅμως τὴ ρωτοῦσε μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα. Κι' ἡ Χριστίνα παρασύρθηκε σὲ μιὰ ἐξομολόγησι:

— Νομίζω πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἄντρας πιὸ φλογερός. Περισσότερο, θὰ ἦταν κουραστικός.

Πέρασε τὴ γλῶσσα της ἀπάνω στὰ λεπτὰ της χείλη, ἡ Ζέτα, λὲς κι' εἶχε πιπιλίσει μιὰ γλυκειὰ καραμέλα.

— Ἔστι, ἔ;...

Ἔπειτα ἄλλαξε ὕφος, ἔκανε πάλι τὴν ἀόριστη κίνησι ποὺ συνήθιζε, μὲ τὸ λεπτό της χέρι:

— Πάντως, χωρὶς νὰ σοῦ κακοφανῆ, δὲν σοὔχω καὶ πολλὴ ἐμπιστοσύνη ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ κόσμο κι' ἀπὸ ἄντρες;

— Κι' ἐσύ;

Ἡ ἀπάντησι ἦρθε γρήγορα. Ἡ Ζέτα δὲν τὴν περίμενε. Σάστισε μιὰ στιγμή, γέλασε μὲ ἀμηχανία, ξερόβηξε:

— Δὲ σοῦ λέω, ἀποκρίθηκε σὲ λίγο. Δὲ σοῦ λέω... Πάντως... ὅπως σοῦ εἶπα, γνώρισα περίφημους τύπους. Ὄχι ἀπὸ πολὺ κοντά, φυσικά...

Ἡ Χριστίνα ἀναστέναξε.

— Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς ἄντρας σὰν τὸν Τάσο δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο.

— Τί εὐτυχής, νἆσαι τόσο ὀλιγαρκής!

Σούφρωσε ἡ γυναίκα τὰ φρύδια της.

— Ζέτα, θὰ θυμώσω!

— Ἄ... ἂν εἶναι ἔτσι, σταματῶ.

— Μὲ συγχωρεῖς... Ὄχι, ὄχι, φταίω ἐγώ. Θέλω νὰ μοῦ πῆς ὅλη σου τὴ σκέψι.

— Μὰ στὴν εἶπα, ἀγαπητή μου. Νά... δὲν εἶναι ὁ τύπος μου. Αὐτό, μοῦ φαίνεται, τὰ λέει ὅλα.

Ἡ Χριστίνα ἔνοιωθε ἀκόμα τὴν περιέργεια νὰ τὴν καίη. Μιὰ κι' εἶχε ἀρχίσει αὐτὴ τὴ δυσάρεστη κι' ἐπικίνδυνη συζήτησι, θἄθελε ν' ἀκούση ὣς τὸ τέλος τὶς κρίσεις τῆς φίλης της.

— Καλά, εἶπε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του καὶ ἀπὸ τὶς ἐπιφυλάξεις σου στὸ ζήτημα τῆς.... φλογερότητός του...

— Ἔ, τώρα, Χριστίνα, γιατὶ ἐπιμένεις; Νά... θὰ σοῦ πῶ μὲ λίγα λόγια πὼς θἄθελα νὰ εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ θὰ παντρευόμουν. Γερός, δεμένος, ἀθλητικὸς μὲ πρόσωπο τετράγωνο καὶ δυνατὰ σαγόνια... Φλογερός, νὰ μὲ σφίγγη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τρίζουν τὰ κόκκαλά μου. Καὶ πλούσιος. Νάχη κοῦρσα...

— Ἔχομε κι' ἐμεῖς...

— Νὰ μοῦ χαρίση κι' ἐμένα μιὰ κοῦρσα. Νὰ πηγαίνη στὴν Εὐρώπη, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἐρχόσαστε σεῖς στὴ Γλυφάδα... νὰ μὲ βάλη στὸν καλύτερο κόσμο, νὰ μὲ πνίγη στὰ χρυσαφικὰ καὶ στὶς γοῦνες...

— Κατάλαβα! ἔκανε ἡ Χριστίνα συλλογισμένη. Ἐσὺ θέλεις ἕνα διεθνῆ τύπο πλουσίου ἄντρα.

— Ἴσως! ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα.

— Φοβᾶμαι ὅτι ἔκανες λάθος νάρθῆς στὴν Ἑλλάδα. Ποῦ θὰ βρῆς ἐδῶ ἕναν τέτοιον ἄντρα;

ΑΛΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Μὲ μιᾶς τὸ πρόσωπο τῆς Ζέτας ἄλλαξε ἔκφρασι. Ἐνῶ τὰ μικρά, σκληρά της μάτια ἄστραφταν λάγνα καὶ τὰ λεπτά της χείλη φρικιοῦσαν παράξενα, ἄξαφνα τὸ μακρουλό της πρόσωπο σοβάρεψε. Κάτι σὰ λύπη χύθηκε στὰ κάπως ἀγωνιώδη χαρακτηριστικά της. Τὴν ἄλλη στιγμή, τὸ γέλιο της ἀκούστηκε βραχνό, γέλιο γυναίκας ποὺ καπνίζει πολύ:

— Χριστίνα, μοῦ φαίνεται πὼς σὲ τρόμαξα. Κι' ὅμως, αὐτὰ ποὺ σοὔλεγα, δὲν εἶναι ἀκριβῶς αὐτὰ ποὺ σκέπτομαι.

Τὴν κύτταξε ἡ φίλη της καλά.

— Δηλαδή... τὰ σκέπτομαι καὶ τὰ βρίσκω λογικά. Δὲν σοὔλεγα ψέματα. Ὅμως, ἂν μὲ ρωτήσης, μέσα μου, βαθειά, δὲν τὰ πιστεύω ἀπόλυτα.

— Γιατὶ δὲ μοῦ λὲς ὅλη σου τὴ σκέψι;

Σηκώθηκε ἡ Ζέτα, καί, μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη ἀφέλεια, πῆγε καὶ κάθησε χάμω, σ' ἕνα μαξιλάρι, στὰ πόδια τῆς Χριστίνας.

— Ξέρεις ὅτι ἕνας σκοπὸς ποὺ ἦλθα στὴν Ἑλλάδα, εἶναι γιὰ νὰ παντρευτῶ;

— Μά, ἔτσι ποὺ τὸν παραγγέλνεις τὸν ἄντρα σου;...

— Ξέχνα τα, αὐτά, Χριστίνα μου, καὶ πές μου. Ἔχεις καλὸ κύκλο; Θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ κανένα καλὸ σύζυγο;

Στρογγύλεψε τὰ μάτια της ἡ Χριστίνα:

— Ἀλήθεια, θἄθελες νὰ βρῆς σύζυγο;

— Μιλάω σοβαρά. Ἐγὼ τὸ ξέρεις, δὲν ἔχω κύκλο ἐδῶ. Ὅλες μου οἱ ἐλπίδες κρέμονται στὶς γνωριμίες τῶν φίλων μου... Κι' ὅπως ξέρεις, ἐσὺ εἶσαι ἡ μοναδική μου φίλη.

— Δηλαδή, γέλασε ἡ Χριστίνα, περιμένεις νὰ σὲ παντρέψω ἐγώ;

— Ἀκριβῶς! Τόση ὥρα δίσταζα νὰ στὸ πῶ. Νὰ ὅμως ποὺ τὸ μάντεψες.

— Αὐτὸ εἶναι καταπληκτικό.

— Ἔ! Ἀλήθεια καταπληκτι-

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Μὲ τὰ πρῶτα συννεφάκια
καὶ τὶς πρῶτες τὶς βροχοῦλες,
παρατᾶνε ὅλοι κι' ὅλες
ἀκρογιάλια καὶ ραχοῦλες
καὶ στὴν βάσι τους γυρίζουν,
μὲ πολλή τους ἀκεφιὰ
καὶ μὲ φάτσες ποὺ θυμίζουν
φθινοπώρου... συννεφιά!

★

Μὲ κατήφεια καὶ θλῖψι
καὶ μὲ βάρος στὴν καρδιά,
τοῦ γιαλοῦ ἐγκαταλείπουν
τὴν χρυσὴ τὴν ἀμμουδιά,
ὅπου μέθαγαν τὰ ζεύγη
μὲ τῆς αὔρας τὴν πνοὴ
καὶ στοῦ κύματος τὴν... ἅλμη
εἶχαν βρῆ... γλυκειὰ ζωή!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Μὲ καρδιὰ φουρτουνιασμένη
τὸ ἀκρογιάλι χαιρετοῦν
κι' ὅσοι ἔχουν τὴν μανία
μέσ' στὰ ὅλα νὰ βουτοῦν
καί, παρ' ὅλο ποὺ πηγαίνουν
γιὰ λουτρὰ θαλασσινά,
παίρνουν φόρα ἐπιτηδείως
καὶ βουτᾶνε στά... ψαχνά!

★

Ἡ σαιζὸν τοῦ φθινοπώρου
κι' ἡ παρέλευσι τοῦ θέρους,
τέλος ἄδοξο σημαίνει
στοὺς δεσμοὺς τοὺς «ἐφημέρους»
κι' οὐκ ὀλίγα παλληκάρια
μένουν δίχως κοπελλάκια
«κι' ὅλο κλαῖνε, τὰ καημένα,
στοῦ γιαλοῦ τά... βοτσαλάκια»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—«Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα,
θάλασσα φαρμακερή»,
μουρμουρίζουν κι' ὡρισμένοι
πονηροὶ καὶ τολμηροί,
ποὺ μὲ σύνεργα ποικίλα
τὶς καμπίνες ροκανίζουν
καὶ ἀντὶ νὰ κάνουν... μπάνιο,
τὶς λουόμενες... μπανίζουν!
Βλέπουν, ἤτοι, πικραμένοι,
πὼς τελειώνουνε τὰ μπάνια
κι' ἡ καρδοῦλα τους τρυπιέται
μὲ σαράντα δυό... τρυπάνια!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Βλαστημοῦν, ἐν κατακλεῖδι,
τοῦ φθινόπωρου τὴν ὥρα
κι' οἱ μεσήλικοι, ποὺ εἶναι
κοτσονάτοι γιὰ τὴν ὥρα
κι' ὑποφέρουν ἀφαντάστως
καὶ τὸ παίρνουν ἐπὶ πόνου,
γιατὶ πρόκειται «μπικίνι»
νὰ χαροῦν πάλι τοῦ... χρόνου!
Κι' ἴσως τότε νὰ μὴν πᾶνε
σὲ ἀκτὲς μὲ πειρασμούς,
μὰ νὰ κάνουν, κατὰ μόνας,
μπάνια γιά... ρευματισμούς!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

κό! Νὰ γυρίσω τὴν Εὐρώπη καὶ ναρθῶ στὴν Ψωροκώσταινα γιὰ νὰ βρῶ σύζυγο.

— Καὶ νὰ περιμένης νὰ στὸν βρῶ ἐγώ!

— Αὐτὸ εἶναι τὸ κορύφωμα,ἔ;

Τὰ λεπτά της χείλη φρικιοῦσαν, τὰ μάτια της, ποὺ ἦταν χωρὶς βάθος —μάτια τοποθετημένα, θαρεῖς, μὲ τὸν ἀπόλυτο σκοπὸ νὰ βλέπουν— στριφογύριζαν ἀνήσυχα. Τὰ λεπτά της ρουθούνια φτερούγιζαν ἀνεπαίσθητα.

— Πές μου ὅλη σου τὴ σκέψι, ἔκανε ἡ Χριστίνα κοφτά.

— Τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ πῶ; Σοῦ μιλῶ σὰν νἄμαστε ἀδελφές. Αὐτὸ θἄλεγα ἂν εἶχα μιὰ ἀδελφή: Εἶμαι εἰκοσιοχτὼ χρόνων — γιὰ τὸ κόσμο, μόλις ἔκλεισα τὰ εἰκοσιπέντε, νὰ τὸ ξέρῃς, ἐσένα ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω τὰ χρόνια μου. Εἶμαι λοιπὸν εἰκοσιοχτὼ χρόνων, σπούδασα ὀκτὼ χρόνια, γνώρισα κόσμο, δοκίμασα τὴν τύχη μου καὶ στὴν τέχνη καὶ στὴ ζωή. Καὶ κατastάλαξα στὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῶ... πατούτσι ἀπὸ τὸν τόπο μου. Ἐσὺ εἶσαι ἐγκατεστημένη ἐδῶ, ἔχεις τὶς γνωριμίες σου, τὸν κύκλο σου. Ἂν θέλῃς, μπορεῖς, περίφημα νὰ μὲ βοηθήσῃς. Ἔτσι θὰ μιλοῦσα σὲ μιὰ ἀδελφή μου.

Ἔσφιξε ἡ Χριστίνα μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τῆς φίλης της.

— Καλὰ ἔκανες καὶ μοῦ μίλησες κι' ἐμένα ἔτσι, Ζέτα μου. Τώρα ξέρω ὅλη σου τὴ σκέψι καὶ καταλαβαίνω τί πρέπει νὰ κάνω.

— Ἔχεις κανένα ὑπ' ὄψι;...

— Ἔτσι, στὰ γρήγορα; Ὄχι... δὲν βάζω κανένα στὸ νοῦ μου. Θὰ μιλήσω ὅμως τοῦ Τάσου.

Ἡ Ζέτα πήδησε.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μὴ πῇς στὸν ἄντρα σου ὅτι σὲ παρακάλεσα...

— Ἔννοια σου, ξέρω τί θὰ τοῦ πῶ. Θὰ εἶναι δική μου σκέψι, δική μου πρωτοβουλία.

— Θἄχη φίλους ὁ Τάσος, συναδέλφους...

— Φυσικά... Ἄσε τὸ ζήτημα τώρα σὲ μένα, Ζέτα μου. Σοῦ ὁρκίζομαι πῶς θὰ νοιαστῶ, σὰ νάμαστε ἀληθινὲς ἀδελφές.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΡΕΣΗ

— Ἡ Ζέτα σου δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀρέσῃ.

Ἡ ἀπάντησι τοῦ Τάσου ἦταν κοφτή, κι' ἡ Χριστίνα σούφρωσε τὰ φρύδια της.

— Πῶς τὸ λές, Τάσο μου; Αὐτὴ ἔκαψε καρδιὲς ἔξω...

— Καὶ γιατὶ δὲν ἔφερε μαζί της καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς καμένες καρδιές;

Γέλασε ἡ Χριστίνα, ἔπειτα σοβαρεύτηκε πάλι:

— Δὲν εἶναι ἀστεῖο, Τάσο μου. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι ἔρημη στὸν κόσμο...

— Πάντως, δὲν ἔχει τὸ ὕφος τῆς ἔρημης ὀρφανῆς.

— Δὲν καταδέχεται νἄχη αὐτὸ τὸ ὕφος. Εἶναι εὔθυμος τύπος. Ἐξ ἄλλου, εἶναι μιὰ κοπέλλα μὲ ξεχωριστὴ ἀξία. Τὸ μέλλον της θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι λαμπρό..

— Θὰ μποροῦσε, ἀλλὰ δὲν εἶναι.

Κρέμασε τὰ μοῦτρα της ἡ Χριστίνα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν πῆρες ἀπὸ κακό.

Τὴν ἀγκάλιασε ὁ Τάσος, τὴν ἔσφιξε ἀπάνω του.

— Κουτό! Τὸ ξέρεις πὼς δὲν σοῦ χαλάω χατῆρι. Λέγε, τί θέλεις νὰ κάνω γι' αὐτήν;

— Νὰ σκεφθῇς κανένα φίλο σου, νὰ τοῦ τὴν προξενέψουμε.

— Μά, σοῦ εἶπα τὴ γνώμη μου. Δὲν μοῦ φαίνεται τύπος ν' ἀρέσῃ.

— Πῶς τὸ προεξοφλεῖς, αὐτό; Νὰ δοκιμάσουμε!

— Ἔπειτα, δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά, νὰ κάνω συνοικέσια.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνῃς τυπικὸ συνοικέσιο. Νά... τὸ Σαββατόβραδο, ἂς ποῦμε, ποὺ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο Σάββατο ποὺ θὰ μείνουμε ἐδῶ στὴ Γλυφάδα, μποροῦμε νὰ καλέσουμε μερικοὺς φίλους σους καλοδιαλεγμένους...

— Καὶ νὰ τοὺς τὴν ἐπιδείξουμε; εἰρωνεύθηκε ὁ Τάσος.

— Εἶσαι ἀνυπόφορος! Ὅταν θέλῃς νὰ τὰ γελοιοποιήσῃς ὅλα...

— Μιλάω σοβαρά. Ἡ συγκέντρωσί μας δὲν θἄχη αὐτὸ τὸ σκοπό;

— Ἐμεῖς θὰ τὸ ξέρουμε.

— Κι' ἡ Ζέτα;

— Δὲν θὰ τῆς ποῦμε τέτοιο πρᾶγμα. Αὐτὸ ἔλειπε! Νὰ τὴν προσβάλουμε καὶ νὰ τὴν πανικοβάλουμε. Θὰ πάθῃ τράκ...

— Κάνε ὅπως θέλεις, ἀναστέναξε ὁ Τάσος. Πάντως, δὲν ἐλπίζω νὰ καταφέρουμε τίποτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

— Μὲ ποιὸν τρόπο λοιπὸν θὰ μπορέσουμε νὰ τὴ βοηθήσουμε;

— Σιγὰ-σιγά, νὰ μπῆ ὁ χειμῶνας, ν' ἀρχίσουμε νὰ δεχώμαστε στὸ σπίτι μας...

— Ἂς κάνουμε αὐτὴ τὴ δεξίωσι, τὸ Σάββατο, κι' ἔχει ὁ Θεός. Ἐξ ἄλλου, θὰ τὰ ἔχουμε ὅλα ἁπλὰ καὶ φυσικά. Ἕνα ἐξοχικὸ γλεντάκι.

ΔΥΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΓΑΜΠΡΟΙ

Τὸν ἕνα τὸν ἔλεγαν Λῖνο Σγουρτῆ καὶ τὸν ἄλλο Μάκο Παυλίδη.

Δικηγόρος ὁ πρῶτος, ὄμορφος ἄντρας, γεροδεμένος, ἀθλητικός, στὰ μέτρα τῆς Ζέτας. Ἦταν ἴσαμε τριανταπέντε χρόνων καὶ τὸ γραφεῖο του πήγαινε περίφημα. Ἦταν ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ Τάσου.

Ὁ Μάκος Παυλίδης ἦταν δικαστικός. Κόντευε τὰ σαράντα καὶ τὸ ἔδειχνε ἀρκετά, μὲ τὴν κοιλίτσα του καὶ τὴν φαλακρίτσα του. Ὁ μισθός του ὅμως ἦταν γερός, κι' εἶχε τὴ φήμη ἑνὸς ἐξαιρετικὰ τίμιου καὶ σοβαροῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Χριστίνα εἶχε κάνει τὸ μάθημα τῆς φίλης της.

— Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι τὸ πλαίσιο. Αὐτοὺς τοὺς δυὸ νὰ προσέξῃς. Ὁ ἕνας δὲν εἶναι ὁ τύπος σου, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία.

Ἡ Ζέτα εἶχε φορέσει ἕνα ἀραχνοῦφαντο φόρεμα, μουσελίνα κόκκινη μὲ γαλάζια λουλουδάκια. Ὅπως τὸ συνήθιζε, ὅλη της ἡ πλάτη ἦταν ἔξω καὶ τὸ ὕφασμα, λιγοστό, μετὰ βίας σκέπαζε τὸ στῆθος. Τὸ δέρμα της ἦταν ἄσπρο καὶ λεῖο. Ἂν δὲν ἦταν τόσο ἄσαρκη, θὰ μποροῦσε νἄχη ὡραῖο ντεκολτέ. Φαίνονταν ὅμως τὰ κόκκαλα, στὸ λαιμὸ καὶ στὶς πλάτες της, κι' αὐτὸ τὴν ἀσχήμαινε. Τὸ ὕφος της πάντως ἔδειχνε πὼς ἤξερε καλὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχε γυναίκα πιὸ γοητευτικὴ ἀπὸ αὐτήν.

Τὰ μαλλιά της ἦταν φρεσκοβαμμένα καὶ ἀκατάστατα, ἀλλὰ μὲ μαθητικοὺς ὑπολογισμούς... Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε μελετήσει ὧρες τὶς φωτογραφίες τῶν διαφόρων ξεχτένιστων στὰρ καὶ εἶχε κατασταλάξει στὴν ἀχτενισιὰ ποὺ τῆς πήγαινε.

Οἱ βεράντες ἦταν γεμᾶτες κόσμο, ὅταν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της. Ἡ Χριστίνα τὴν πῆρε τρυφερὰ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ τὴ συσταίνῃ:

— Ἡ δεσποινὶς Ζέτα Ζέρπου, ἀδελφική μου φίλη... Τραγουδίστρια, ποὺ μόλις μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ἡ παρουσία της προκάλεσε ἀρκετὴ αἴσθησι. Οἱ παλιὲς φίλες τῆς Χριστίνας τὴν κύτταξαν σὰν περίεργο φαινόμενο. Ξεχώριζε ἀνάμεσα σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες ἐκεῖ μέσα, ἡ Ζέτα. Ὄχι μὲ τὴν ὀμορφιά της, ἀλλὰ μὲ τὸ ὕφος της τὸ σίγουρο καὶ μὲ τὸ προκλητικό της ντύσιμο. Οἱ γυναῖκες φάνηκαν νὰ τὴν ἀντιπαθοῦνε, ἀπὸ τὴν πρώτη ἀκόμη χειραψία.

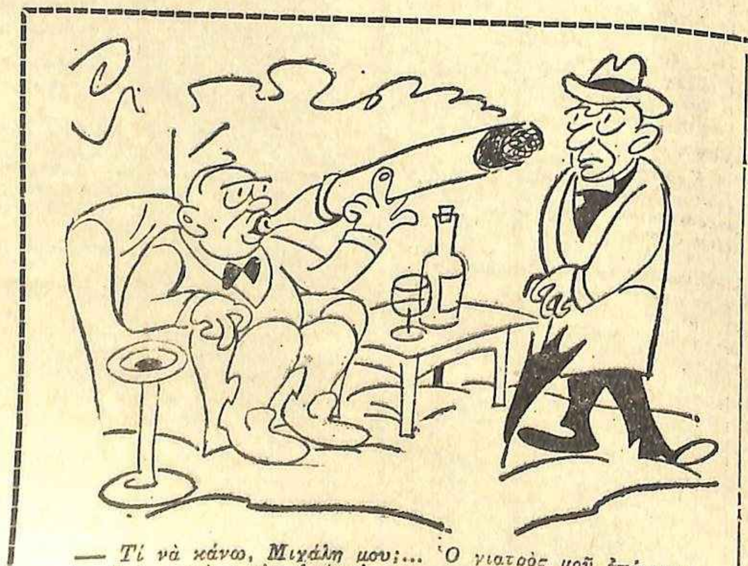

— Τί νὰ κάνω, Μιχάλη μου;... Ὁ γιατρός μοῦ ἐπέτρεψε μόνο δυὸ τσιγάρα τὴν ἡμέρα!..

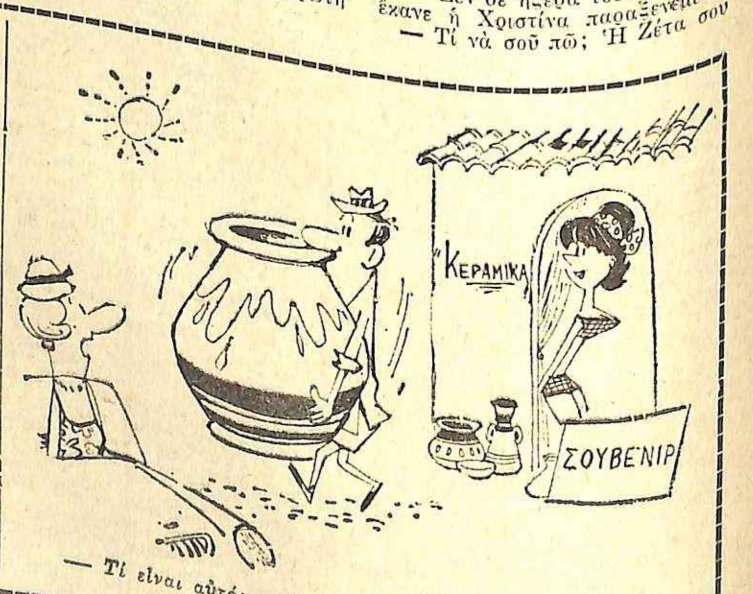

— Τί εἶναι αὐτό;... Ἐσὺ πῆγες γιὰ σταχτοδοχεῖο!..

Οἱ ἄντρες τὴν κύτταζαν μὲ ἐνδιαφέρον. Ὅταν τὴν παρουσίασε στὸ Μάκο Παυλίδη, αὐτὸς πῆρε τὸ τυπικό του ὕφος καὶ τὴ χαιρέτησε στεγνά.

Ἡ Ζέτα ὅμως δὲν φάνηκε νὰ ταράζεται ἀπὸ τὴ στάσι του. Πῆρε τὸ πιὸ γοητευτικό της ὕφος καὶ κατάφερε νὰ φανοῦνε πολὺ γλυκὰ τὰ μάτια της.

— Ὁ κύριος Παυλίδης. Συγγενὴς μήπως ἑνὸς κυρίου Παυλίδη, ποὺ ζῆ στὸ Παρίσι;

— Ὄχι, δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν, ἀποκρίθηκε ὁ δικαστικός, κυττάζοντάς την πάντα ἀδιάφορα.

— Περίεργο πρᾶγμα! Θἄβαζα στοίχημα πὼς εἴσαστε ἀδέρφια. Τέτοια ὁμοιότης!

— Τί ἐργασία κάνει ἐκεῖνος ὁ κύριος Παυλίδης...

— Μοῦ φαίνεται, ἀποκρίθηκε ἡ Ζέτα τραβηχτά, πὼς εἶναι ζωγράφος.

— Ὄχι! ἔκανε ὁ Παυλίδης κοφτά. Δὲν ξέρουμε νάχουμε κανένα καλλιτέχνη στὴν οἰκογένεια.

Ἡ Χριστίνα κύτταζε καλὰ τὴ φίλη της, νὰ τὴν ψυχολογήσῃ. Κάτι τῆς ἔλεγε πὼς ὁ Παυλίδης τοῦ Παρισιοῦ ἦταν πλᾶσμα τῆς φαντασίας τῆς Ζέτας. Πάλι ὅμως, τῆς φαινόταν παράξενο νὰ μπορῇ νὰ λέῃ ψέματα μὲ τόση φυσικότητα ἡ φίλη της.

Ἡ Ζέτα κοντοστεκόταν μπροστὰ στὸ δικαστικό. Τόσο, ποὺ αὐτὸς θεώρησε εὐγενικὸ νὰ τῆς πῆ κάτι:

— Ζῆτε πολὺν καιρὸ στὸ Παρίσι;

— Ὀκτὼ χρόνια! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, προφέροντας ἀνεπαίσθητα γαλλικὰ τὸ ρό.

— Πῶς αὐτό;

Ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται γιὰ τὶς σπουδές της, γιὰ τὶς ἐπιτυχίες της. Ἡ Χριστίνα τοὺς ἄφισε, εὐχαριστημένη.

— Βλέπεις; ψιθύρισε στὸν ἄντρα της. Δὲν εἶναι ὅπως τὸ φαντάστηκες. Κύττα τί καλὰ ποὺ μιλᾶνε.

Γέλασε ἐκεῖνος.

— Κι' ἐγὼ μπορεῖ νὰ μιλῶ καλὰ κι' εὐγενικὰ μὲ μιὰ γυναίκα καὶ μέσα μου νὰ σκέπτωμαι πὼς εἶναι ἡ πιὸ φρικτὴ γυναίκα ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου.

— Καὶ δὲν θὰ τῆς γυρίσῃς τὴν πλάτη;

— Ἄχ, ἀγάπη μου, ἂν γυρίζαμε τὴν πλάτη σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκομε φρικτούς, θ' ἀποκτούσαμε φήμη ἀνισόρροπου!

— Δὲν σὲ ἤξερα τόσο δύσκολο, ἔκανε ἡ Χριστίνα παραξενεμένη.

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Ἡ Ζέτα σου μὲ χτυπάει στὰ νεῦρα. Κύττα τὸ ὕφος της. Τὸν λυπᾶμαι, τὸ Μάκο.

— Ὄχι δά!

— Σὲ διαβεβαιῶ πὼς τὸν λυπᾶμαι. Φαντάζομαι τὴ στενοχώρια του... Ἔχει φθάσει στὰ σαράντα, χωρὶς νὰ τὴν πάθῃ. Ἂν τὴν πάθῃ τώρα μὲ τὴ Ζέτα...

— Θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχισμένος μὲ τὴ Ζέτα. Εἶναι μιὰ γυναίκα ἔξυπνη, καὶ τὸν Παυλίδη τὸν θεωρῶ τύπο ποὺ μόνον μὲ μιὰ ἔξυπνη γυναίκα θὰ μποροῦσε νὰ ταιριάσῃ.... Θὰ βάλωμε τώρα ἕνα δίσκο, ν' ἀρχίσουμε λίγο χορό. Μὲ τὸ χορὸ θὰ τὸν ξετρελλάνῃ.

Ἔβαλε ἕνα δίσκο ἡ Χριστίνα καὶ μερικὰ ζευγάρια ἄρχισαν νὰ χορεύουν στὶς βεράντες. Παραξενεύτηκε ποὺ εἶδε ὅμως τὸν Παυλίδη μὲ τὴ Ζέτα νὰ ἐξακολουθοῦνε τὴ συζήτησι, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε ἡ μουσικὴ τοῦ χοροῦ. Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ βοηθήσῃ τὴν κατάστασι.

— Δὲν χορεύετε; τοὺς φώναξε χαρούμενη, ζυγώνοντάς τους. Μοῦ φαίνεται πὼς οἱ βεράντες αὐτὲς εἶναι φτιαγμένες γιὰ χορό.

— Δυστυχῶς! ἀποκρίθηκε ὁ Παυλίδης μὲ τὸ στεγνό του ὕφος. Δὲ μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου στὸ χορό.

Ἡ Ζέτα γούρλωσε τὰ μάτια της.

— Εἶμαι ἀνεπίδεκτος, τὴ διαβεβαίωσε αὐτός.

— Ὤ, δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, σὰν νὰ τοῦ συγχωροῦσε κάποιο σφάλμα.Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἐξ ἄλλου, συζητοῦμε τόσο ὄμορφα... Δὲν φαντάζεσαι, Χριστίνα μου, τί εὐχάριστη ποὺ εἶναι ἡ συζήτησι μὲ τὸν κύριο Παυλίδη!

Ἡ Χριστίνα ἔσφιξε κρυφὰ τὸ χέρι τῆς φίλης της. Δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῆ πὼς τὰ πράγματα θὰ τραβοῦσαν μὲ τόση εὐκολία. Μὲ τὴ φαντασία της, τοὺς ἔβλεπε κιόλας ἀρραβωνιασμένους κι' ἡ καρδιά της φτερούγιζε ἀπὸ χαρά.

Καθὼς ἔκανε νὰ τοὺς ἀφήσῃ πάλι μόνους, ἄκουσε μιὰ εὔθυμη φωνὴ κοντά της:

— Καλησπέρα, Χριστίνα!

Πρὶν τὸν ἰδῆ, γνώρισε τὴ φωνή του.

— Καλησπέρα, Λῖνο.

Ἦταν ὁ Λῖνος Σγουρτῆς, ὁ καλύτερος φίλος τοῦ Τάσου. Ὄμορφος, ἀρρενωπός, μὲ ὕφος εὔθυμο καὶ κατακτητικό. Ὁ χαιρετισμός του ἦταν πάντα λίγο μάγκικος κι' ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει, τῆς ἔκανε ἕνα ἐλαφρότατο, εὔθυμο κόρτε. Δὲν φαινόταν νἄχη κανένα ἀπώτερο σκοπό, κι' ὁ Τάσος γελοῦσε.

Τὸ ἴδιο φέρσιμο ἀπὸ ἄλλον ἄντρα, ἴσως νὰ τὸ παρεξηγοῦσε. Ἀπὸ τὸ Λῖνο ὅμως, ἤξερε πὼς δὲν κινδύνευε ἡ τιμή του. Ἐπειδή, ἂν ἔλεγε τῆς Χριστίνας, στ' ἀστεῖα «ἀγάπη μου» μπροστὰ στὸν ἄντρα της, τόλεγε καὶ σὲ ὅλες τὶς ὄμορφες γυναῖκες ποὺ συναντοῦσε.

— Βλέπω, ἔχεις ὀμορφόκοσμο ἀπόψε, ἔκανε μὲ τὸ ἀστεῖο του ὕφος ὁ νεαρὸς δικηγόρος.

Καὶ τὰ μάτια του στηλώθηκαν μὲ ἀναίδεια στὸ τολμηρὸ ντεκολτὲ τῆς Ζέτας.

Ἅρπαξε ἐκείνη τὴ ματιά του, καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ λάγνα ἔκφρασι, καθὼς τούρριξε μιὰ λοξὴ ματιά.

Ἡ Χριστίνα δίστασε. Ὁ Λῖνος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γαμπροὺς ποὺ εἶχε σκεφθῆ γιὰ τὴ Ζέτα. Δὲν ἤξερε ὅμως ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν συστήσῃ τώρα καὶ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Παυλίδη. Ἡ Ζέτα ὅμως τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἀπορία. Περίμενε δυό-τρία δευτερόλεπτα, καί, βλέποντας τὸ δισταγμὸ τῆς φίλης της, πῆρε τὴν πρωτοβουλία:

— Ἡ Χριστίνα ἔχει πάντα τὴν

ὀμορφιὰ στὸ σπίτι της, ἀποκρίθηκε, λὲς καὶ εἶχε ἀπευθύνει σ' αὐτὴν τὸ λόγο ὁ Λῖνος. Εἶναι τόσο ὄμορφη, ποὺ ἡ ὀμορφιά της φθάνει γιὰ νὰ γεμίσῃ ὅλα της τὰ σαλόνια.

— Μπράβο φίλη! ἔκανε μὲ τὴ συνηθισμένη οἰκειότητα ποὔπαιρνε μὲ ὅλο τὸν κόσμο ὁ Λῖνος Σγουρτῆς. Σὲ συγχαίρω, Χριστίνα, γιὰ μιὰ τέτοια φίλη.

— Νὰ σᾶς γνωρίσω, εἶπε ἡ Χριστίνα ἀναγκαστικά.

Καὶ ἔκανε τὶς συστάσεις.

Κάποια κοπέλλα εἶχε βάλει στὸ μεταξὺ ἕνα ἄλλο δίσκο στὸ πὶκ-ἀπ. Ἕνα τρελλὸ σουΐγκ.

— Χορεύουμε;

Ὁ Λῖνος ἦταν μανιακὸς γιὰ τοὺς ζωηροὺς χορούς, τὸ ἤξερε αὐτὸ ἡ Χριστίνα.

Ἡ Ζέτα δίστασε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Παυλίδη, ποὺ στεκόταν παράμερα μὲ τὸ τυπικό του ὕφος καὶ δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἂν ἦταν δυσαρεστημένος ποὺ τοῦ εἶχαν διακόψει τὴ συζήτησι.

— Μά... ἔκανε ἡ Ζέτα διστακτική.

— Σᾶς παρακαλῶ, πρόφερε ὁ Παυλίδης τυπικά... Σᾶς παρακαλῶ....

Κι' ἡ κίνησι τοῦ χεριοῦ του ἔδειχνε πὼς τὴν ἄφηνε ἐλεύθερη νὰ χορέψουν.

Ἡ Χριστίνα ἔνοιωσε κάποια στενοχώρια. Ὅταν ὅμως σὲ λίγο εἶδε τὸ Λῖνο μὲ τὴ Ζέτα νὰ γίνωνται τὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅλης τῆς συντροφιᾶς, παρηγορήθηκε.

«Στὸ κάτω-κάτω, ἂν ἕνας ἄντρας δὲ χορεύει,δὲν μπορεῖ ν' ἀπαγορεύσῃ, οὔτε στὴ γυναίκα του ἀκόμα, νὰ χορέψῃ μὲ ἄλλον» σκέφθηκε.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΒΡΑΔΙΑΣ

— Χορεύομε, ἀγάπη μου;

Τὸ πρόσωπο τῆς Χριστίνας ἄστραψε. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες εὐτυχίες τῆς ζωῆς της, νὰ χορεύῃ μὲ τὸν ἄντρα της.

Ὁ Τάσος χόρευε περίφημα, ἂν καὶ ὄχι μὲ τὸν ἐντυπωσιακὸ τρόπο τοῦ Λίνου.

Ὁ Λῖνος ἐφεύρισκε φιγοῦρες καὶ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἂν δὲν ἐπεδείκνυε τὴν τέχνη του μὲ κάθε ἐκκεντρικότητα. Ὁ Τάσος χόρευε χωρὶς ἐπιδείξεις, ἀλλὰ τόσο ἐλαστικά,τόσο ρυθμικά,ποὺ τῆς ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς πετάει καὶ τὴν παρέσυρε κι' αὐτὴν σ' ἕνα ἀνάλαφρο χορό.

— Βλέπεις; ψιθύρισε ἡ Χριστίνα στὸν ἄντρα της, καθὼς χόρευαν. Ἡ Ζέτα μου ἔγινε ἡ βασίλισσα τῆς βραδυᾶς. Κι' ἐσὺ ἔλεγες πὼς δὲν εἶναι τύπος ποὺ ν' ἀρέσῃ!

— Πῶς τὴν ὀνομάζεις βασίλισσα τῆς βραδυᾶς;

— Ὅλα τὰ μάτια ἦταν στραμμένα ἀπάνω της.

— Θέλεις νὰ στραφοῦνε ὅλα τὰ μάτια ἀπάνω σου, ἀγάπη μου; Σήκωσε μιὰ πιθαμὴ τὸ φουστάνι σου καὶ κατέβασε μιὰ πιθαμὴ τὸ ντεκολτέ σου...

— Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς τοὺς ἀρέσει. Ὁ Παυλίδης συζητοῦσε μαζί της....

— Τώρα ὅμως, κύτταρον!

Πραγματικά ὁ Παυλίδης στεκόταν μὲ ὕφος αὐστηρὸ σὲ μιὰν ἄκρη καὶ παρακολουθοῦσε ἀποδοκιμαστικὰ τὸ χορὸ τοῦ Λίνου καὶ τῆς Ζέτας.

— Εἶναι σχολαστικός, ὁ Παυλίδης, ἀναστέναξε ἡ Χριστίνα.

— Κι' ἡ Ζέτα εἶναι κουτή. Ἀφοῦ εἶδε πὼς ἔδειχνε ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν ὁ Παυλίδης, γιατὶ τὸν ἄφησε; Ἂν ἦταν ἔξυπνη, ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ... Τώρα κινδυνεύει νὰ τὸν ψυχράνῃ.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἀρκετοὶ χρηματισταί μας καὶ λιρέμποροι μεγάλοι,
μὲ τῆς λίρας τὰ «κολπάκια» μᾶς ἐτάραξαν καὶ πάλι
καὶ μ' αὐτά τους τά... «παιχνίδια» καὶ τῆς λίρας τὰς τιμάς,
μᾶς ἐπήρανε γιὰ «πιόνια» καὶ γιά... «παίγνια» ἐμᾶς!

★

Ὁ καιρὸς εἶναι, νομίζω, νέα μέτρα νὰ ληφθοῦν
κι' οἱ καπάτσοι «λιρατζῆδες» αὐστηρὰ νὰ παταχθοῦν,
γιατὶ κόβουνε τοῦ κόσμου τὴ ζωούλα τὴ μισὴ
καὶ τὸν κάνουν ν' ἀρρωσταίνῃ καὶ νὰ βγάζῃ τή... «χρυσῆ»!

ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ

Κάποια ἀπόφασις ἐλήφθη κι' ἐνεκρίθη ἀρχικῶς,
γιὰ νὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα κῆπος ζωολογικός,
ἀλλ' ἐν τέλει, ἀνεστάλη ἡ ἀπόφασις ἐκείνη
κι' ἔτσι θηριοτροφεῖον στὴν Ἀθήνα δὲν θὰ γίνῃ!

★

Κι' ἦταν ἐπιβεβλημένη ἡ ματαίωσις, θαρρῶ,
γιατὶ στὸν πανάθλιό μας καὶ τρισέξαλλο καιρό,
ἡ μοντέρνα κοινωνία ἔχει ἐκτραχηλιστῆ
καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἀθήνα... ζούγκλα ἔγινε σωστή!

ΠΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑ

Ἀρτζιμπούρτζη ἐλεγόταν μιὰ κυρὰ Βασιλική,
ποὺ δικάστηκε, τὶς ἄλλες, δέκα μέρες φυλακή,
ἐπειδὴ στὴ γειτονιά της σαματάδες προκαλοῦσε
καὶ πολλὲς γειτόνισσές της μὲ μπερντάχι ἀπειλοῦσε!

★

Ἔτσι ἡ ζόρικη... Ἀρτζιμπούρτζη τοῦ λοιποῦ θὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψι,
ὅτι πρέπει αὐτομάτως τοὺς καυγάδες της νὰ κόψῃ
καὶ γιὰ πάντα νὰ ξεχάσῃ τὰς συχνάς της ἀπειλάς,
ἐπειδὴ δὲν εἶναι οἱ νόμοι... «ἄρτζι-μπούρτζι καὶ λουλᾶς»!

ΚΑΙ ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ...

Ἀρκετοὶ μέχρι τῆς ὥρας ἔχουν δηλητηριαστῆ
ἀπὸ σκέτο παραθεῖον, ἀπὸ κόλλυβα καὶ φέτα,
ἀλλ' ἐπάνω στοῦ Ζωγράφου θραῦσι ἔκαναν σωστὴ
καὶ τοῦ ζαχαροπλαστείου τὰ συνήθη τά... κουφέτα!

★

Δηλαδὴ δυὸ - τρεῖς πολῖτες βγῆκαν δηλητηριασμένοι
καί, δικαίως, τέτοιο κροῦσμα τὸν συνάνθρωπο πτοεῖ,
γιατὶ τό... γλυκὸ κουφέτο ἔχει ἀρχίσει καὶ σημαίνῃ:
«Ἔχε γειά, καϋμένε κόσμε, ἔχει γειά... γλυκειὰ ζωή»!

ΧΑΡΑ... ΕΚ—ΔΗΛΟΣ

Τὸ κοινὸν πληροφορεῖται, μὲ χαρὰ πολὺ μεγάλη,
ὅτι εὑρέθησαν στὴν Δῆλον ἀρχαιότητες καὶ πάλι,
οἱ ὁποῖες τὰ μουσεῖα τὰ πολλά μας θὰ κοσμήσουν
καὶ τουρίστες θὰ μᾶς φέρουν καὶ λεφτὰ θὰ μᾶς κομίσουν!

★

Μὲ τ' ἀρχαῖα, ἤγουν ἤτοι, ποὺ βρεθήκανε στὴν... Δῆλον,
ἐπλουτίσθη ἡ συλλογή μας κι' ἀσφαλῶς κατέστη δῆλον,
πῶς στοὺς ἄλλους μας τοὺς πόρους, τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ποικίλους,
θὰ προσθέσουμε, συντόμως, κι' ἄλλους «πόρους μας... ἀδήλους»!

«ΠΟΝΤΟΙ»... ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΙ

Χαρτοπαῖκτες μὲ προσόντα, μ' ἐξυπνάδα καὶ μὲ πεῖρα,
εἶχαν κάνει, ἀπὸ μῆνες, πονηρὴ κι' ὡραία σπεῖρα
καὶ μὲ τὴν χαρτοκλεψιά τους καὶ μὲ διάφορες ἀπάτες .
ἐμαδούσανε στὰ πλοῖα ἀνυπόπτους ἐπιβάτες!

★

Χαρτοκλέφτες ἦταν ἄσσοι καὶ σαΐνια ἐν πολλοῖς
κι' ὅταν εὕρισκαν στὰ πλοῖα ταξιδιῶτες ἀφελεῖς,
τοὺς ἐπαίρνανε στὴν πόκα καὶ τὸ ὕστατο ἀποφόρι
καί, στὴν κυριολεξία, τοὺς τὴν «σκάγαν στό... βαπόρι»!

ΦΑΤΕ ΜΑΤΙΑ...

Ὁ Σαρωνικὸς ὁ κόλπος, μὰ κι' ὁ Κορινθιακός,
ἀπὸ ψάρια καὶ ψαράκια μένουν ρέστοι διαρκῶς
κι' ἡ πλειὰς τῶν εἰδημόνων συμπεραίνει καὶ προβλέπει
ὅτι ἐντὸς ἐτῶν ὀλίγων δὲν θὰ μείνῃ οὔτε... λέπι!

★

Μὲ τῶν κόλπων τὴν κατάντια...«κόλπος» σοῦρχεται ἐπομένως
καὶ μὲ λύπη συλλογιέσαι καὶ βαθειὰ σεκλετισμένος,
ὅτι ἐνδέχεται νὰ χάσῃς προσεχῶς καὶ τὴν μαρίδα
καὶ νὰ γίνεται γιὰ ψάρι τὸ ματάκι σου... «γαρίδα»!

«ΝΤΟΛΤΣΕ ΒΙΤΑ»...

Μιὰ μερίδα εἰδημόνων καταβάλλει προσπαθείας,
ὥστε ν' ἀξιοποιήσῃ τὴν σταφίδα Κορινθίας
καὶ σαφῶς ὑποδεικνύει καὶ σαφέστατα προτείνει
τὸ κοινό μας τὸ ψωμάκι, σταφιδόψωμο νὰ γίνῃ!

★

Δηλαδὴ γλυκειὰ σταφίδα θἄχη μέσα τὸ ψωμάκι,
πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐνθουσιάσῃ τὸ κοινὸν καὶ τὸν κοσμάκη,
καὶ θὰ πῆ ἀνυπερθέτως, ὅτι ἔφτασε ἡ στιγμή,
νὰ χαρῆ εὐημερία καὶ νὰ φάῃ... «γλυκὸ ψωμί»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Θὰ τὰ καταφέρη αὐτὴ ἔννοια σου.

— Ὅσο τὰ κατάφερε ὀκτὼ χρόνια στὸ Παρίσι.

— Τάσο...

— Ἀγάπη μου! Ἂς μὴ μιλᾶμε. Ἄσε νὰ ἀπολαύσουμε τὸ χορό μας.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της ἡ Χριστίνα. Σὰν κῦμα ἀνέβηκε στὴν καρδιά της ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄντρα της. Ἕνα κῦμα εὐτυχίας, ποὺ τὄνοιωθε πολλὲς φορές, ἄπειρες φορὲς τὴν ἡμέρα. Ὅταν χόρευε μαζί του, ἦταν κάτι τὸ πιὸ ἔντονο. Ὅταν τῆς χαμογελοῦσε, ὅταν ἀκουμποῦσε τὸ χέρι του στὸ δικό της, ὅταν τῆς χάιδευε προστατευτικὰ στὴν πλάτη, ὅταν περνοῦσε τὸ χέρι του στὴ μέση της, τὸ κῦμα τῆς ἀγάπης φούντωνε μέσα της. Ἀλλὰ κι' ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ γέρνη τὸ κεφάλι του στὸν κόρφο της κουρασμένος, ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ κοιμᾶται δίπλα της, μὲ τὸ στόμα μισοανοιχτὸ σὰν μικρὸ παιδί, ὅταν τὸν ἔβλεπε ἀκόμα νὰ κάνη καμμιὰ ζημιὰ καὶ νὰ τὴν κυττάζη μὲ ὕφος ἔνοχο —τότε καταλάβαινε πόσο τὴν ἀγαποῦσε. Δὲν ἦταν μόνο οἱ στιγμὲς τῆς μεγάλης τρυφερότητας στὸ δωμάτιό τους. Οἱ στιγμὲς ποὺ τὶς φυλάει ὁ ἄγγελος μὲ τὸ δάχτυλο στὰ χείλη. Ἐκεῖνες οἱ στιγμὲς ἦταν τὸ μεθύσι. Οἱ ἄλλες ὅμως, οἱ ἄπειρες μικρές, συνηθισμένες στιγμές, ἦταν ἡ καθημερινὴ εὐτυχία.

Κάποια στιγμή, ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε, ἦταν τὰ μάτια τῆς Ζέτας στηλωμένα ἀπάνω τους. Μάτια ποὺ γυάλιζαν πολὺ καὶ σὰν ν' ἀποροῦσαν.

— Φαίνεται εὐχαριστημένη ἡ Ζέτα, ψιθύρισε ἡ Χριστίνα στὸν ἄντρα της.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ταιριάζουν μὲ τὸ Λῖνο, γέλασε αὐτός. Κύττα τί τρελλὰ κουνήματα κάνει.

— Νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε ὅμως καὶ γιὰ τὸν Παυλίδη.

— Τί θέλεις νὰ κάνουμε;

— Ἂν τὸν ρωτοῦσες τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴ φίλη μου;....

— Δὲν εἶναι εὔκολο.

— Πῶς! Μὲ ὅλη τὴν ἀφέλεια. Γιὰ προσπάθησε, ἀγάπη μου. Κατὰ βάθος, νομίζω πὼς γιὰ σύζυγος εἶναι πολὺ καλύτερος ὁ Παυλίδης.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

— Νὰ τὴ βοηθήσουμε, Τάσο μου. Θὰ λυπηθῶ ἂν πάη χαμένη αὐτὴ ἡ βραδυά.

ΧΟΡΕΥΟΥΜΕ;

Μόλις τέλειωσε ὁ χορός, ἡ Ζέτα πῆγε κοντὰ στὸ ἀντρόγυνο. Κι' ἐνῶ περίμεναν τὶς ἐντυπώσεις της, ἔβαλε αὐτὴ ἀπὸ μακρυὰ τὶς φωνές:

— Καλὲ τί ἔκπληξι! Τί ἔκπληξι!

— Τί ἔπαθες; ρώτησε ἡ Χριστίνα. Μὲ τὸ Λῖνο εἶχες τὶς ἐκπλήξεις;

— Μὲ ποιὸ Λῖνο; Μὲ τὸν ἄντρα σου, ἀγαπητή μου. Τί χορὸς εἶναι αὐτός;

— Καὶ γιατὶ δοκίμασες ἔκπληξι μὲ τὸ χορό μου; ἔκανε πειραγμένος κάπως ὁ Τάσος.

— Ἐπειδή, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶσαι ὁ τύπος ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἀσχολεῖται μὲ τὰ ταπεινὰ αὐτὰ μέλη τοῦ σώματός μας, ποὺ ὀνομάζονται πόδια.

Ὁ Τάσος γέλασε.

— Στάσου! Πρῶτα-πρῶτα νὰ βάλουμε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Δὲ θεωρῶ κανένα μέλος τοῦ σώματός μας ταπεινό. Καθένα ἐκτελεῖ τὸν προορισμό του, κατὰ συνέπειαν τὸ σέβομαι.

— Πολὺ λογικὸ αὐτό.

— Ἔπειτα, σέβομαι καὶ κάθε ἐκδήλωσι ζωῆς. Κι' ὁ χορὸς εἶναι ἐκδήλωσι ζωῆς.

— Ἄχ, τρελλαίνομαι γιὰ τὸ χορὸ ἐγώ, ἀναστέναξε ἡ Ζέτα, καὶ κύτταξε τὸ Τάσο μὲ μάτια ποὺ φανερώνανε τὴν ἐπιθυμία της νὰ χορέψη μαζί του.

— Χορεύομε; ρώτησε αὐτός.

Ἡ Χριστίνα γέλασε μέσα της. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τῆς φανέρωνε τὴ στενοχώρια του.

— Ἡ κακομοίρα ἡ Ζέτα! συλλογίστηκε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς τὸν ἔχει χτυπήσει στὰ νεῦρα.

Εἶδε τὸ Λῖνο νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος της. Σίγουρα θὰ τῆς πρότεινε νὰ χορέψουν. Προτίμησε νὰ τὸν ἀποφύγη. Δὲν τὴν ἐνθουσίαζε νὰ χορεύη μαζί του. Ἔπαιρνε μερικὲς ἐλευθερίες, πού, ὅσο καὶ νὰ τὸ ἤξερε ἡ Χριστίνα πὼς δὲν εἶχαν σημασία, πὼς ἦταν συνήθεια γι' αὐτόν, τὴν ἐνοχλοῦσαν. Ἔκανε πὼς δὲν τὸν εἶδε, καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Μάγο Παυλίδη, ποὺ στεκόταν παράμερα καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ὕφος πειραγμένο τὴ Ζέτα μὲ τὸν Τάσο.

— Τί νέα, κύριε Παυλίδη; τὸν ρώτησε πρόσχαρα.

Στερέωσε αὐτὸς τὰ γυαλιά του.

— Τὰ ἴδια, κυρία Λάρρα. Ρουτίνα.

Ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία ἡ Χριστίνα.

— Τὴ βαρυέστε, τὴ ρουτίνα;

— Κάθε φυσιολογικὸς ἄνθρωπος τὴ βαρυέται.

— Ἀλλὰ καὶ κάθε φυσιολογικὸς ἄνθρωπος βρίσκει τὸν τρόπο νὰ ξεφύγη.

— Ἐγὼ δὲν τὸν ἔχω βρῆ ἕως τώρα.

— Δὲν διασκεδάζετε;

— Προσπαθῶ... κάνω τὴν ἀπόπειρα μερικὲς φορὲς νὰ διασκεδάσω.

— Καὶ δὲν τὰ καταφέρνετε;

Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

— Μοῦ φαίνεται πὼς οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κατὰ βάθος ξεχάσει τί θὰ πῆ διασκέδασι. Κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνω νὰ διασκεδάσω, τὸ διαπιστώνω αὐτό. Ἀλλὰ εἶμαι ἀδιόρθωτος, καὶ παρὰ τὸ ρητό: «τὸ δὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ», ἐγὼ ἁμαρτάνω πολλὲς φορές.

Γέλασε ἡ Χριστίνα. Καταλάβαινε πολὺ καλὰ τί ἐννοοῦσε. Ἦταν φανερὸ πὼς τὸν εἶχε πειράξει ἡ στάσι τῆς Ζέτας. Αὐτὸ ὅμως φανέρωνε συγχρόνως πὼς τῆς εἶχε δώσει κάποια σημασία.

— Μοῦ φαίνεσθε πολὺ ἀπαιτητικός, εἶπε γελαστή. Ἂν ἐπιτρέπετε, τί περιμένετε ὅταν πᾶτε σὲ μιὰ συγκέντρωσι, ἂς ὑποθέσουμε σὲ μιὰ συγκέντρωσι σὰν τὴ δική μας ἐδῶ ἀπόψε;

Κατάλαβε ὁ Μάγος κι' ἀμέσως φέρθηκε ἱπποτικά:

— Τὸ πρῶτο ποὺ περιμένω τὸ βρίσκω: Μιὰ ἐγκάρδια ὑποδοχὴ ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποινα.

— Εὐχαριστῶ. Καὶ τὸ δεύτερο;

— Νά... γιὰ μένα διασκέδασι καὶ ἀναψυχὴ σημαίνει νὰ πάω κάπου καὶ νὰ βρῶ δυὸ ἀνθρώπους ποὔχουνε διάθεσι νὰ κάνουν μιὰ ὡραία, ἔξυπνη καὶ ἤρεμη συζήτησι. Αὐτὴ τὴ διασκέδασι, τὴ βάζω ἐγὼ ἀπάνω ἀπ' ὅλα.

— Καὶ δὲν τὴ βρίσκετε;

Τὰ βαθουλὰ του μάτια, πίσω ἀπὸ τὰ μυωπικὰ γυαλιά, σκοτείνιασαν. Δάγκωσε τὸ χεῖλι του, ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ μουστακάκι σὰν βούρτσα.

— Δυστυχῶς! ἀποκρίθηκε κοφτά. Οἱ κυρίες ἔχουν σήμερα δυὸ μανίες: ἡ χαρτιὰ ἢ χορό. Ὅπου πηγαίνω, βλέπω ἢ πλάτες σκυμμένες στὰ πράσινα τραπέζια, ἢ μέσες καὶ πόδια νὰ ξεκλειδώνονται στὸ σουΐγκ.

Ἄθελά της, ἡ Χριστίνα ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντρός της καὶ τῆς Ζέτας. Δὲν χόρευαν ἔτσι ὅπως τὸ περιέγραφε ὁ Μάγος. Δὲν χόρευαν ἔτσι, ἐπειδὴ ὁ Τάσος εἶχε μέσα του τὸ αἴσθημα τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας καὶ δὲν ἔκανε ποτέ του ἔξαλλα πράγματα. Ὁ χορός τους ἦταν περίφημος, φτερωτός.

— Θὰ πῆτε πὼς δὲν σᾶς ἐνθουσιάζει ἕνας τέτοιος χορός; ρώτησε ἡ Χριστίνα, καμαρώνοντας τὸν ἄντρα της.

Ἔστριψε ὁ Παυλίδης τὰ χείλη του.

— Ἂν χόρευα, ἴσως νὰ μ' ἐνθουσίαζε νὰ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου μιὰ γυναίκα προκλητικὴ σὰν τὴ δεσποινίδα Ζέτα Ζέρπου.

Γέλασε ἡ Χριστίνα:

— Καὶ σεῖς τὴν παρεξηγεῖτε!

— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «καὶ σεῖς;»

— Ὅτι τὴν παρεξηγοῦνε κι' ἄλλοι.

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα! διαμαρτυρήθηκε ὁ δικαστικός, σὲ τόνο μᾶλλον παγερό.

— Ἡ Ζέτα εἶναι μιὰ λαμπρὴ κοπέλλα.

— Δὲν ἔχω ἀμφιβολία, ἔκανε ἐκεῖνος στεγνά.

— Καὶ πολὺ καλὴ γιὰ συντροφιά. Ὅταν εἶναι στὶς καλές της, μπορεῖ νὰ συζητήσετε μαζί της ἀπάνω σὲ ὅλα τὰ θέματα. Εἶναι κοσμογυρισμένη....

— Φυσικά. Μοῦ τὸ εἶπε...

— Ἔχει θαυμασία φωνή.

— Κι' αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπε. Ἔχει τοῦ κόσμου τὶς προτάσεις, αὐτὴ ὅμως προτιμάει τὴν οἰκογενειακὴ ζωή.

Τὸ ὕφος του ἦταν πάντα πειραγμένο.

— Εἶναι ἕνα κομμάτι μάλαμα ἡ Ζέτα, ἐπέμεινε ἡ Χριστίνα. Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ κάνη πολὺ εὐτυχισμένο τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρη.

— Ἂν παντρευτῆ, πρόσθεσε ὁ Παυλίδης.

Τὸν κύτταξε παραξενεμένη.

— Γιατί; Θέλει νὰ παντρευτῆ.

— Δὲν φθάνει αὐτό, ἀγαπητή μου κυρία Λάρρα.

— Φυσικά, πρέπει νὰ βρεθῆ κι' ὁ κατάλληλος. Δὲν ἔχει ὅμως πολὺ ὑπερβολικὲς ἀξιώσεις. Εἶναι πολὺ λογική, παρὰ τὴν ἀξία της...

— Παρὰ τὴν ἀξία ποὺ πιστεύει πὼς ἔχει, εἶναι συγκαταβατική. Αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε; τὴ ρώτησε μᾶλλον ἀπότομα.

— Κύριε Παυλίδη! Νομίζω πὼς ἔχετε κάτι ἐναντίον τῆς φίλης μου.

— Ἐγώ; Θεὸς φυλάξοι. Τί μπορῶ νάχω ἐναντίον τῆς φίλης σας, ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγης ὥρας τὴ γνώρισα;

— Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι μοῦ δίνετε.

Γέλασε ὁ ἄντρας.

— Εἴσαστε ψυχολόγος. Λοιπόν, θὰ σᾶς μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια. Εἴχαμε ἀρχίσει μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συζήτησι μὲ τὴ δεσποινίδα Ζέρπου. Κοινωνικῆς φύσεως. Κι' ἔλεγα μέσα μου πὼς εἶχα βρῆ ἐπιτέλους τὴν ἄσπρη μυῖγα. Δηλαδὴ τὴ νέα γυναίκα, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ συνεχίση μιὰ στρωτὴ κι' ἐνδιαφέρουσα συζήτησι. Κι' ἄξαφνα τῆς γνωρίσατε τὸν κύριο... πῶς τὸν λένε;...

— Τὸν κύριο Σγουρτῆ...

— Ναί, τὸ δικηγόρο. Τὸν γνωρίζω ἀρκετά... Τὴ συνέχεια, τὴν ἀντιληφθήκατε.

— Ποὺ χόρεψε μαζί του;..

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε. Μποροῦσε, φαντάζομαι, νὰ τοῦ πῆ ὅτι θὰ χόρευε ἀργότερα. Καὶ μποροῦσε νὰ τελειώση τὴ συζήτησι μαζί μου. Μὲ τὸν τρόπο της ὅμως ἀπέδειξε πὼς εἶναι κι' αὐτὴ σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς ἐποχῆς της. Ἢ πρέπει νὰ χορεύουν ἢ νὰ χαρτοπαίζουν.

— Τὴν κρίνετε αὐστηρά, εἶπε ἡ Χριστίνα μὲ λύπη.

Ἔκανε αὐτὸς μιὰ κίνησι ἀποδοκιμαστική, ἔπειτα γέλασε:

— Ἐξ ἄλλου, τί σημασία ἔχει; Ἡ γνωριμία μου μ' αὐτὴ τὴν δεσποινίδα ἦταν τελείως τυχαία, τὸ ξέρετε, χωρὶς βαθυτέρα σημασία.

— Ποῦ τὸ ξέρετε; πέταξε γρήγορα ἡ Χριστίνα.

Τὰ μάτια του μεγάλωσαν πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του.

— Θεὸς φυλάξοι! Τί σκέπτεσθε;

— Ποῦ ξέρετε τί μπορεῖ νὰ σκεφθῶ;...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΚΟΜΒΑΣΜΟΙ

Τυγχάνων ἔμπλεως χαρᾶς καὶ πλήρης μερακίου,
καθ' ὃ τὸν μύστακα ἰδὼν ἐντὸς καθρεπτακίου
—Ζῆθι ἐμοῦ! ἐβόησον περὶ πολλοῦ κομβάσας,
καθ' ὃ σφοδρέως εὐειδὴς εἰμὶ ὁ ἐμβαγάσας.
Κι' ἀφοῦ καὶ αὖθις ἔβλεψον ἐν μέσω τοῦ καθρέπτου
κι' ἰδὼν τὴν ὀμορφάδα μου καὶ αὖθις ἐκτενῶς
ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν ἐντὸς δευτερολέπτου
ν' ἀναδειχθῶ τοῦ Ἄστεος ὁ πρῶτος καλλονός.
Ἐφ' ᾧ καὶ ἐξεστράτευσον μετὰ πόζων ἀφθόνων
κι' ἔχων, ὦ Ζεῦ!, γλυκύτητα περίπου δέκα τόννων
ἀφίχθην προπεμπόμενος ἐνδόξως, Ζαππειόθεν
πρὸς δὲ ἐπευφημούμενος ἐγκύρως πανταχόθεν.
Τουτέστιν, εἶχον ἔκδηλον τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ,
δι' ὃ καὶ ἀνεβόησον, δίκην ἀνδρὸς δεινοῦ:
—Ἀφοῦ ἀποθαυμάσατε τὴν ὄψιν καὶ τὴν κάραν,
ἰδοὺ! χειροκροτήσατε καὶ τὴν ἐμὴν κορμάραν!
Καὶ βγάλας τὰ ἐνδύματα, μεστὸς ἐκ μερακίου
καὶ παραμείνας τελικῶς μετ' ἐσωβρακίου;
—Θαυμάσατε, ἀνέκραξον, τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν
κι' ἀρχίσατε τὴν δέουσαν ἀπόδοσιν τιμῶν.
Κι' ἐνῶ ὁ βλὰξ ἐκόμβαζον σαφῶς κι' ἀναφανδόν,
φρονῶν ὅτι ἡ αἴγλη μου θὰ ἐνεποίει γδοῦπον,
ἐδέχθην, ὢ τοῦ θαύματος! καὶ δὴ κεφαληδόν,
τριάκοντα καφάσια μεστὰ... λεμονοκούπων!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Πάντως...

— Κύριε Παυλίδη... εἴχαμε ἀρχίσει μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συζήτησι πρὶν καὶ τὴν ἀφήσαμε στὴ μέση. Λέτε ὅτι δοκιμάζετε νὰ διασκεδάσετε καὶ δὲν τὸ καταφέρνετε. Δοκιμάσατε ὅμως ποτὲ νὰ διασκεδάσετε πιὸ μόνιμα;

Σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ κατάλαβε. Ὡστόσο θέλησε νὰ βεβαιωθῆ.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ἂν, ἀντὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ βρῆτε ἀνθρώπους ἱκανοὺς νὰ συζητήσουνε ὄμορφα, σὲ μιὰ συντροφιά, δοκιμάζατε νὰ βρῆτε μιὰ μόνιμη σύντροφο τῆς ζωῆς σας;...

Κοκκίνιζε, καθὼς ἔκανε αὐτὴ τὴν κουβέντα. Ἦταν ὅμως φανατικὴ καὶ μιὰ ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ Ζέτα νὰ τὴ βοηθήση, εἶχε ἀπόφασι νὰ κρατήση μὲ κάθε τρόπο τὸ λόγο της.

Κοκκίνισε ἀνεπαίσθητα ὁ Παυλίδης.

— Θέλετε νὰ μὲ κρεμάσετε; τὴ ρώτησε, ἀστεῖα τάχα.

— Θέλω νὰ σᾶς σώσω, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ γελαστὴ σοβαρότητα. Νομίζω πὼς σᾶς ψυχολογῶ. Πάσχετε ἀπὸ τὴ μοναξιά σας.

— Ἴσως νὰ μὴ πέφτετε ἔξω.

— Ἂν δὲν δοκιμάσετε λοιπὸν ν' ἀντιδράσετε...

— Κυρία Λάρρα! ἔκανε ὁ δικαστὴς μὲ ὕφος βαρύ. Σᾶς εὐχαριστῶ πρῶτα-πρῶτα ἀπείρως γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὴν ἀτομική μου ζωή...

— Μήπως εἶναι μομφή, αὐτό; τὸν ρώτησε γρήγορα.

— Οὔτε ἴχνος μομφῆς. Ἔχετε, βλέπω, ὅλη τὴν καλὴ πρόθεσι νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ὑπερνικήσω τὴ μοναξιά μου. Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ἔχετε καὶ τὰ ἀνάλογα μέσα.

— Δηλαδή;

— Ὁ μόνος τρόπος νὰ ὑπερνικήσω τὸ φόβο μου ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, θὰ ἦταν ἂν ἔβρισκα μιὰ γυναίκα... σὰν καὶ σᾶς.

Τὰ εἶπε γρήγορα κι' ἁπλά, αὐτὰ λόγια, ὁ δικαστικός. Ἡ καρδιὰ τῆς Χριστίνας ὅμως σταμάτησι νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ὑπερνικήδὲν περίμενε ν' ἀκούση ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἡ λάμψι τῶν ματιῶν του, τὸ κοκκίνισμά του, φανέρωναν πὼς δὲν τῆς ἔλεγε λόγια τυπικά, πὼς τὰ πίστευε, πὼς τὰ σκεφτόταν, πὼς τὰ εἶχε ἴσως σκεφτῆ κι' ἄλλη φορά. Αὐτὴ ἡ σκέψι τὴν ἀναστάτωσε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε σαστισμένη. Ἔπειτα γέλασε παιδιάτικα:

— Ὤ... δὲν σᾶς φανταζόμουν ἱκανὸ νὰ κολακεύετε.

Τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε, παλλόμενη:

— Δὲν κολακεύω. Εἶναι ἀντίθετη καὶ πρὸς τὸ χαρακτῆρα μου καὶ πρὸς τὸ ἐπάγγελμά μου, ἡ κολακεία. Ἐξ ἄλλου... δὲν δυσκολεύομαι νὰ σᾶς πῶ κάτι. Ἀνέκαθεν φοβόμουν τὸ γάμο. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε ὅμως ὁ ἀγαπητός μου Τάσος, τὸν φοβᾶμαι πιὸ πολύ.

— Αὐτὸ δὲν μὲ κολακεύει.

— Τότε δὲν μὲ καταλάβατε καλά. Φοβᾶμαι πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ βρῶ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀθήνα μιὰ γυναίκα σὰν καὶ σᾶς. Κι' αὐτὸ μὲ παραλύει.

Τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια ἡ Χριστίνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των τὴν 12ην Σ)βρίου κ. Κων. Κατσάρην μετὰ τῆς δεσποινίδος Καίτης Βασιλάτου, εὐχόμεθα βίον πανευτυχῆ.

Οἰκογ.: Στ. Μαντέλη

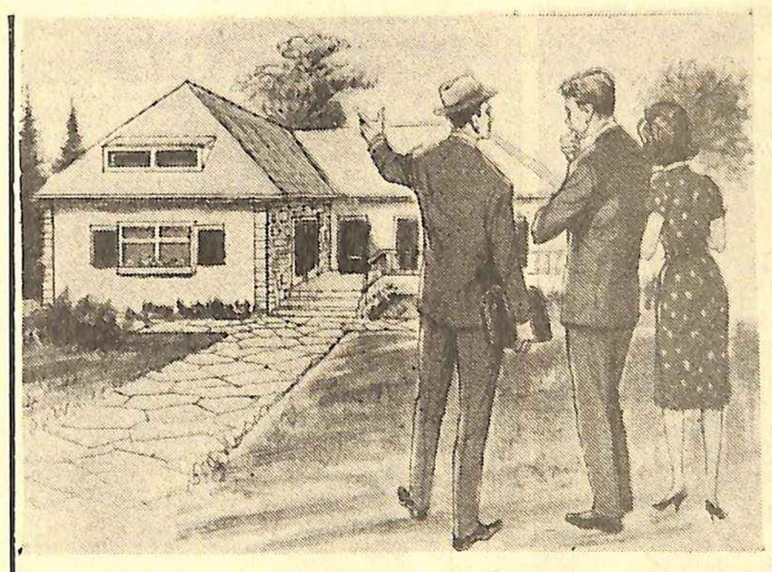

Προσοχὴ στοὺς «γλυκομίλητους» μεσίτες καὶ στὴ σύζυγό σας, ποὺ γίνεται συχνὰ σύμμαχός τους...

Τί πρέπει νὰ ξέρετε γιὰ νὰ ἀγοράσετε ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ

Καὶ ν' ἀποφύγετε τὶς παγίδες!

ΕΧΟΥΝ γραφῆ πολλὰ γιὰ νὰ κατατοπιστοῦν οἱ νειόπαντροι σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα, ποὺ τοὺς περιμένουν στὴν καινούργια τους συζυγικὴ ζωή. Μὲ τὴν ἀγορὰ τῆς νέας τους κατοικίας, ὅμως, ἔχουν ἀσχοληθῆ ἐλάχιστοι μόνο εἰδικοί. Κι' ὡστόσο εἶναι ἕνα ζήτημα, ποὺ μπορεῖ νὰ καταλήξη στὴν οἰκονομικὴ καταστροφή, ἂν δὲν τὸ χειριστῆ κανεὶς κατάλληλα.

Ἄλλοτε, τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν ἐνδιέφερε παρὰ μόνο τούς... εὐπόρους. Σήμερα, ὅμως, μ' ὅλες τὶς εὐκολίες πληρωμῆς, ποὺ προσφέρονται στοὺς ἀγοραστές, πολλοὶ μποροῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀγορὰ ἑνὸς δικοῦ τους σπιτιοῦ.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὲς ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ πρόκειται νὰ ἀγοράσουν, γιὰ τὴν τοποθεσία του κι' ἂν βρίσκεται σχετικὰ κοντὰ σὲ καταστήματα τροφίμων καὶ σὲ σχολεῖα. Μὰ ὥσπου νὰ κλείσουν τὴν ἀγορὰ μὲ καλοὺς ὅρους, διατρέχουν πολλοὺς κινδύνους, ποὺ οἱ περισσότεροι τοὺς εἶναι ἄγνωστοι!

Τρεῖς, λοιπόν, εἶναι οἱ κύριοι κανόνες ποὺ πρέπει νὰ τηρήσετε, ὅταν πρόκειται νὰ ἀγοράσετε ἕνα σπίτι. 1ο: Πρὶν πάρετε τὴν τελικὴ ἀπόφασί σας, νὰ συμβουλευθῆτε ὁπωσδήποτε ἕνα συμβολαιογράφο ἢ ἕναν εἰδικὸ στὶς ἀγοραπωλησίες σπιτιῶν. 2ο: Χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ συμβολαιογράφου σας, δὲν θὰ ὑπογράψετε κανένα ἔγγραφο, ἄσχετα ἂν πρόκειται γιὰ ἐπιταγή, προσύμφωνο, συμβόλαιο ἢ συμβιβασμό. 3ο: Μὴν δίνετε πίστι σὲ ἀπατηλὲς συμβουλές, ποὺ μ' αὐτὲς προσπαθοῦν νὰ σᾶς «τυλίξουν» μερικοὶ ἐπιδέξιοι μεσίτες!

Οἱ περισσότεροι μεσίτες εἶναι, φυσικά, ἔντιμοι ἄνθρωποι, μὰ στὴν ἀγοραπωλησία — ὅπως ἄλλωστε σὲ κάθε ἄλλη ἐμπορικὴ πρᾶξι — ὑπάρχουν πολλὲς φορὲς ἀμφίβολες λύσεις. Γιὰ νὰ ἔχετε, λοιπόν, μιὰ σχετικὴ ἐγγύησι, θὰ ἀποταθῆτε σ' ἕνα μεσίτη, ποὺ εἶναι μέλος τοῦ σωματείου τους καὶ ἑπομένως εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τηρῆ αὐστηρὰ τὸν κανονισμό του, ἂν δὲν θέλη νὰ κινδυνεύση τὴ θέσι του καὶ τὴν ἄσκησι τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ἡ ἀγορὰ ἑνὸς ἀκίνητου εἶναι σήμερα μιὰ πολύπλοκη ὑπόθεσι. Ὁ ἀγοραστὴς πρέπει νὰ πάρη ἀπὸ τὸν πωλητὴ κάθε ἐγγύησι σχετικὰ μὲ τὴ διαρρύθμισι καὶ τὴν τοποθεσία τοῦ σπιτιοῦ (ἂν βρίσκεται ἐντὸς ἢ ἐκτὸς σχεδίου πόλεως), μὲ τὶς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ δημόσιο, μὲ τὰ δικαιώματα ἰδιοκτησίας τοῦ πωλητοῦ, μὲ ἐνδεχόμενες ὑποθῆκες καὶ μὲ τοὺς ὅρους πληρωμῆς.

Τὸ πιὸ κατάλληλο πρόσωπο, ποὺ θὰ τὸν κατατοπίση σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα εἶναι, φυσικά, ὁ συμβολαιογράφος του. Ὅποιες καὶ νὰ εἶναι οἱ βεβαιώσεις ἢ ὑποσχέσεις τοῦ πωλητοῦ, δὲν εἶναι δεσμευμένος παρὰ μόνο μὲ τὸ προσύμφωνο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τροποποιηθῆ παρὰ μόνο μὲ τὴ συγκατάθεσί του.

Προσοχὴ στοὺς «γλυκομίλητους» μεσίτες καὶ στὴ σύζυγό σας, ποὺ γίνεται συχνὰ σύμμαχός τους, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη, ὅταν λέη ὅτι ὀνειρευόταν πάντα νὰ ἀγοράσουν ἕνα σπίτι σὰν αὐτό, ποὺ τοὺς παρουσιάζει ὁ μεσίτης!

Κι' ἀλήθεια, ὅλα φαίνονται τόσο χαρούμενα καὶ περιποιημένα: οἱ φρεσκοβαμμένες πόρτες, τὰ βολικὰ πατάρια, τὰ λουλούδια στὸν κῆπο... Μὰ προσέξετε, ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς ἔξυπνης «σκηνοθεσίας», ποὺ σκοπός της εἶναι νὰ κρύψη ὅλα τὰ πολυάριθμα ἐλαττώματα καὶ τὶς ἀμέτρητες ἐλλείψεις τοῦ σπιτιοῦ.

Ἂν βρίσκετε τὴν τιμὴ τσουχτερή, χρειάζεται καὶ πάλι προσοχή, νὰ μὴ σᾶς «τυλίξη» ὁ μεσίτης μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης θὰ σᾶς κατεβάση τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἐπειδὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά, ἂν τοῦ δώσετε ἀμέσως κάποιο καπάρο καὶ τοῦ ὑπογράψετε τυπικὰ ἕνα προσύμφωνο. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις ὁ ἀγοραστὴς δὲν διαβάζει μὲ προσοχὴ τὸ χαρτί, ποὺ τοῦ παρουσιάζει ὁ μεσίτης, δίνοντας συγχρόνως καὶ ἕνα καπάρο. Ἔπειτα εἶναι ἀργὰ πιά, ὅταν καταλάβη ὅτι δέθηκε καὶ δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγη. Τὸ καπάρο, ἄλλωστε, δὲν πρέπει νὰ περάση ποτὲ τὰ 5% τῆς ἀξίας τοῦ σπιτιοῦ.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλος κίνδυνος: οἱ ὑποθῆκες τοῦ σπιτιοῦ. Μόνο τὰ ποσά, ποὺ θὰ καταθέσετε γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ στὸ συμβολαιογράφο εἶναι ἐξασφαλισμένα. Ἀποφύγετε νὰ δώσετε μεγάλα ποσὰ στὸν πωλητή, ποὺ σᾶς ὑπόσχεται ὅτι θὰ τακτοποιήση τὸ ζήτημα τῆς ὑποθήκης καὶ κρατάει τὰ λεφτὰ ἔναντι πληρωμῆς τοῦ σπιτιοῦ. Μὴ βιάζεστε νὰ ὑπογράψετε τὸ συμβόλαιο, χωρὶς τὴ συμβουλὴ τοῦ συμβολαιογράφου σας. Αὐτὸς θὰ σᾶς ἐνημερώση γιὰ τοὺς νόμους καὶ κανόνες, ποὺ ἰσχύουν γιὰ τὶς ἀγοραπωλησίες. Θὰ σᾶς συμβουλέψη πῶς νὰ ἐπιτύχετε ἕνα δάνειο ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ θὰ σᾶς δώση τὴν γνώμη ἑνὸς ἐμπειρογνώμονα γιὰ τὴν πραγματικὴ ἀξία τοῦ σπιτιοῦ. Ἂν ἀποφασίσετε τὴν ἀγορά, ὁ συμβολαιογράφος σας θὰ συντάξη τὸ προσύμφωνο, ποὺ σ' αὐτὸ θὰ ἀναφέρη ὅλες τὶς ὑποσχέσεις τοῦ πωλητοῦ, ὅλους τοὺς ὅρους τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ τῆς πληρωμῆς, θὰ κάνη μιὰ πλήρη περιγραφὴ τῆς ἰδιοκτησίας, θὰ σημειώση τὴν ἡμερομηνία τῆς παραλαβῆς της καὶ ὅ,τι ἄλλο σᾶς ἐνδιαφέρει.

Ὑπάρχουν, φυσικά, καὶ οἱ πραγματικὲς «εὐκαιρίες», ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὶς χάνη κανεὶς μὲ σχολαστικὲς διατυπώσεις — μὰ ἀκόμη καὶ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις θὰ βγῆτε κερδισμένος, ἂν δὲν δείξετε ὑπερβολικὴ βιασύνη!

Σᾶς δίνουμε τώρα τὶς πιὸ χαρακτηριστικές, μὰ καὶ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες γιὰ σᾶς περιπτώσεις, ποὺ μπορεῖτε νὰ συναντήσετε στὴν ἀγορὰ ἑνὸς ἀκίνητου:

1) Τὸ κτῆμα δὲ εἶναι μαντρωμένο καὶ οἱ διαστάσεις, ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ μεσίτης δὲν εἶναι σωστές. Τὰ ὡραῖα ὀπωροφόρα δέντρα, λοιπόν, ποὺ νομίσατε ὅτι εἶναι δικά σας, ἀνήκουν στὸ γείτονα!...

2) Τὸ σπίτι δὲν ἔχει γκαράζ, μὰ ὁ μεσίτης σᾶς δείχνει ἕνα μέρος — τὸ μόνο κατάλληλο — στὸ κτῆμα, ὅπου μπορεῖτε εὔκολα, ὅπως λέει, νὰ τὸ χτίσετε. Πολὺ ἀργὰ μαθαίνετε ὅτι τὸ σχέδιο πόλεως ἀπαγορεύει τὴν ἀνέγερσι ὁποιουδήποτε κτιρίου σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

3) Ὁ ἀγοραστὴς πιστεύει ὅτι ὁ πωλητὴς θὰ ἀφήση στὸ σπίτι ὡρισμένα ἀντικείμενα (ἠλεκτρικὴ κουζίνα, ἔπιπλα τοῦ κήπου, ἐργαλεῖα κ.ἄ.) καὶ βρίσκει τὸ σπίτι ἄδειο, ὅταν μπαίνη σ' αὐτό!...

4) Πρέπει νὰ ἐπιμείνετε νὰ ἀναφέρεται στὸ συμβόλαιο ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία γιὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἂν δὲν θέλετε νὰ κινδυνεύσετε νὰ μείνετε στὸ δρόμο τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ μετακομίσετε!

5) Ὁ συμβολαιογράφος θὰ σᾶς συμβουλέψη ἐπίσης, νὰ ἐξετάσετε κάθε γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ πρὶν τὸ ἀγοράσετε, γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ζητήσετε ὕστερα ἀπὸ τὸν πωλητὴ ἀποζημιώσεις γιὰ ἐλλείψεις ἢ ἐλαττώματα, ποὺ ἀνακαλύψατε ἀργότερα.

6) Μερικοὶ μεσίτες αὐξάνουν τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ κτήματος γιὰ νὰ ἔχουν περιθώριο γιὰ ἐνδεχόμενα παζαρέματα. Ἂν ὁ ἀγοραστὴς δὲν κάνη παζάρια, ἡ διαφορὰ εἶναι δική τους. Ἄλλοι παίρνουν ἀπὸ τὸν πωλητὴ μιὰ βεβαίωσι ὅτι ζητάει γιὰ τὴν ἰδιοκτησία του ἕνα ὁρισμένο ποσόν. Πουλάνε, λοιπόν, τὸ σπίτι πολὺ πιὸ ἀκριβὰ καὶ κρατᾶνε τὴ σημαντικὴ συχνὰ διαφορά.

7) Ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια ὅτι ὁ συμβολαιογράφος τοῦ ἀγοραστοῦ ἑτοιμάζει ὅλα τὰ χαρτιὰ τῆς ἀγοραπωλησίας. Ἂν ὁ πωλητὴς θέλη, ὅμως, νὰ ἐπιβάλη τὸ δικό του συμβολαιογράφο, ὁ ἀγοραστὴς μπορεῖ νὰ ζητήση τὴ συμπαράστασι τοῦ δικοῦ του συμβολαιογράφου. Τουλάχιστον, ὅλα τὰ χαρτιὰ νὰ ἐξετάζονται ἀπὸ τὸ δικό του συμβολαιογράφο πρὶν ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου.

8) Ἂν ἡ ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ χρηματοδοτῆται ἀπὸ ἕναν ἐπίσημο καὶ εἰδικευμένο ὀργανισμό, τότε τὰ ἔγγραφα μελετοῦνται μὲ προσοχὴ καὶ στὴν ἁρμόδια ὑπηρεσία του, πρὶν ὑπογραφῆ τὸ συμβόλαιο. Οἱ ὀργανισμοὶ αὐτοὶ εἶναι πολὺ ἀπαιτητικοὶ καὶ ἀποτελοῦν γιὰ τὸν ἀγοραστὴ μιὰ ἐγγύησι ὅτι ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἀγοραπωλησία εἶναι ἐν τάξει. Ἀλλὰ ἂν ὁ ἀγοραστὴς πληρώνη ὁ ἴδιος τὸν πωλητὴ ἢ ἂν ἡ χρηματοδότησι γίνεται ἀπὸ ἕναν ἰδιωτικὸ ὀργανισμό, ὁ συμβολαιογράφος τοῦ ἀγοραστοῦ πρέπει νὰ ἐξασφαλίση ἀποτελεσματικὰ τὰ δικαιώματά του.

Πῶς τώρα μπορεῖ νὰ ξέρη κανεὶς ἂν ὁ μεσίτης εἶναι ἔντιμος ἢ ὄχι; Ὑπάρχει ἕνα πολὺ εὔκολο «τέστ»: Ἂν δέχεται νὰ ἀκολουθήση τὴ διαδικασία, ποὺ σᾶς ἀναφέραμε παραπάνω, δὲν ὑπάρχει φόβος ὅτι δὲν εἶναι καθαροὶ **οἱ σκοποί του!**

Ὁ στρατηγὸς — Πρόεδρος τοῦ Νοτίου Βιετνὰμ Κάν: Ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ ὁριστικά.

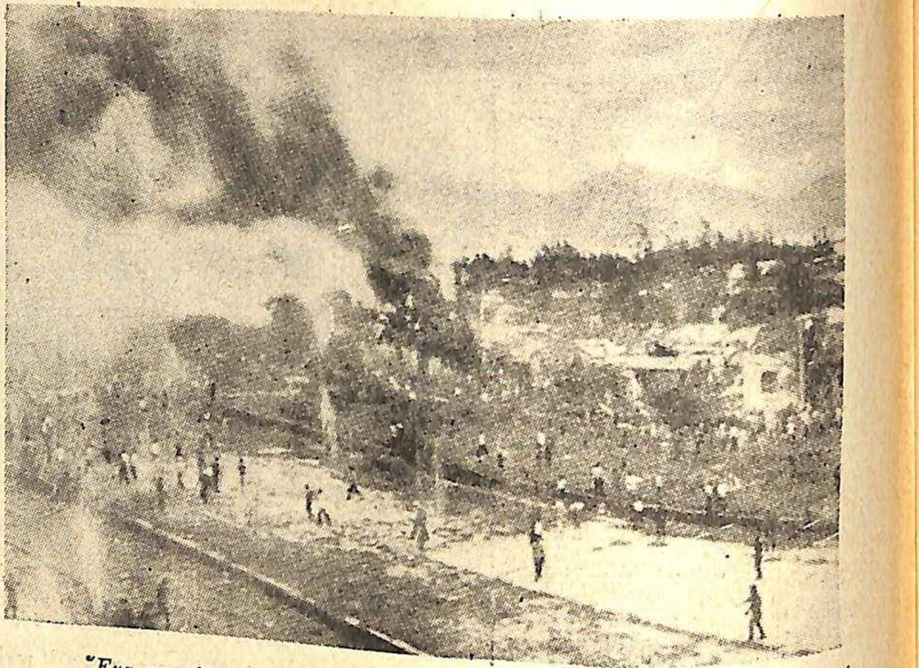

Ἕνα χωριὸ τοῦ Νοτίου Βιετνὰμ καίγεται: Ἀνταρτοπόλεμος.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΝΟΤΙΟ ΒΙΕΤΝΑΜ: Ἄγριος πόλεμος

Τὰ παρασκήνια μιᾶς τραγωδίας μέ ἄγνωστο τέλος

ΕΝΑΣ πόλεμος, ποὺ δὲν τολμάει νὰ πῇ καθαρὰ τ' ὄνομά του, εἶναι ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνταρτοπόλεμος στὸ Νότιο Βιετνάμ. Πάνω ἀπὸ πέντε χρόνια τώρα, οἱ ἀντάρτες τοῦ Βιετκόνγκ, δηλαδὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ Βόρειου Βιετνάμ, εἰσχωροῦν παντοῦ καὶ δίνουν σκληρὲς μάχες μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ Νοτίου Βιετνάμ.

Ἡ τραγωδία τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἔχει ἁπλώσει τὰ ματωμένα φτερά της σ' ὅλη τὴ χώρα. Χωριὰ καίγονται, ἀγρότες σφάζονται, βόμβες ρίχνονται μέσα στὶς πόλεις...

ΚΡΙΣΙΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ

Ἡ κατάστασι ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο. Ἡ στρατιωτικὴ τριανδρία, ποὺ κυβερνοῦσε μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Ντιέμ, τὸ Νότιο Βιετνὰμ — οἱ στρατηγοὶ Κάν, Κιὲμ καὶ Μίν — οὐσιαστικὰ διαλύθηκε.

Ὁ στρατηγὸς Κὰν ἐκτελοῦσε χρέη πρωθυπουργοῦ, ἀλλὰ οἱ βουδδιστές, ποὺ εἶναι καὶ ἡ πλειοψηφία τῆς χώρας, ξεσηκώθηκαν ἐναντίον του, μὲ τὴν κατηγορία, ὅτι προστατεύει τοὺς καθολικοὺς καὶ ἀσκεῖ δικτατορικὴ ἐξουσία.

Οἱ ταραχὲς ξέσπασαν καὶ γρήγορα φάνηκε πὼς οἱ βουδδισταί, γιὰ πρώτη φορὰ ἄριστα ὠργανωμένοι, ἀποτελοῦσαν μιὰ καινούργια, ἐξαιρετικὰ ὑπολογίσιμη πολιτικὴ δύναμι.

Τὰ μεγάφωνα τοῦ στρατοῦ ἀνήγγειλαν στοὺς δρόμους τῆς Σαϊγκόν, ὅτι ὁ στρατηγὸς Κὰν παραιτήθηκε.

Γι' ἄλλη μιὰ φορά, μέσα στὴ δραματικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ πολέμου, τὸ Νότιο Βιετνὰμ ἔμενε οὐσιαστικὰ ἀκυβέρνητο, γιατὶ ὁ στρατηγὸς Κὰν ἔφευγε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐρχότανε...

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὁ παραιτηθεὶς Πρόεδρος ξανάπαιρνε στὰ χέρια του τὴν ἐξουσία, μὲ τὴν ἐνίσχυσι τῶν Ἀμερικανῶν..

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΝ

Ὁ στρατηγὸς Κὰν ἔχει τὴ φήμη τοῦ «ἰσχυροῦ ἀνδρός». Ἡλικίας μόλις 37 ἐτῶν, θεωρεῖται ἄριστος καὶ γενναῖος ἀξιωματικός... Ἀλλά, σ' ἕναν πόλεμο τῆς μορφῆς τοῦ πολέμου τοῦ Βιετνάμ, σὲ μιὰ μάχη ἰδεολογική, οἰκονομικὴ καὶ πολιτική, τὸ ἦθος καὶ ἡ γενναιότητα δὲν εἶναι ἀρκετά.

Ὁ στρατηγὸς Κάν, ἀφοῦ ξαναγύρισε γιὰ ἕνα δεκαήμερο στὴν ἐξουσία, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ, κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὁριστικά.

Ποιὸ εἶναι τὸ βάθος αὐτῆς τῆς πτώσεως; Τὸ Βιετνὰμ εἶναι μιὰ περίεργη χώρα. Ὅλα μποροῦν νὰ τελειώσουν μ' ἕνα συμβιβασμό, ἀλλὰ κι' ὅλα μποροῦν νὰ ξαναρχίσουν μὲ μιὰ τρομερὴ σφαγή.

Ὁ Ντιὲμ καὶ ἡ τρομερή του οἰκογένεια ἔπεσαν, γιατί, βέβαιοι γιὰ τὴν παντοδυναμία τους, περιφρόνησαν τὸ σύνολο τοῦ λαοῦ.

Ἡ περίπτωσι τοῦ στρατηγοῦ Κὰν εἶναι τελείως διαφορετική. Ὁ στρατηγὸς-Πρόεδρος προσπάθησε νὰ ἀρχίσῃ ἕνα διάλογο μὲ τὴν ἀντιπολίτευσι, συζήτησε μὲ τοὺς φοιτητάς, μίλησε στὸ λαό.

Οἱ προσπάθειές του ἔδειξαν γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι ἔδιναν καρπούς. Ἀλλὰ καὶ οἱ βουδδιστὲς ἐξακολουθοῦσαν βασικὰ νὰ δυσπιστοῦν ἀπέναντί του, ἐνῶ οἱ δύο ἄλλοι στρατηγοὶ τῆς τριανδρίας ἐπιζητοῦσαν φανερὰ πιὰ τὴν πτῶσι του.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΙΝ

Τελικά, ὁ στρατηγὸς Μὶν ἀνέλαβε τὴν προεδρία, προσωρινά, ὅπως δήλωσε, καὶ μέχρι τὴ διατύπωσι τοῦ νέου Συντάγματος.

Ὁ στρατηγὸς Μίν, «ὁ χοντρὸς Μίν», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ φίλοι του, εἶναι πολὺ ἀγαπητὸς στὶς λαϊκὲς μάζες, γιὰ τὴν ἁπλότητά του καὶ τὸν καλό του χαρακτῆρα.

Ἡλικίας 47 ἐτῶν, θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀξιωματικοὺς καὶ δὲ στερεῖται πολιτικῆς ἱκανότητος.

Ὁ Κάμποτ Λότζ, ὁ Μακναμάρα καὶ ὁ Κὰν στὴ Σαϊγκόν: Οἱ Ἀμερικανοὶ «συμβουλεύουν».

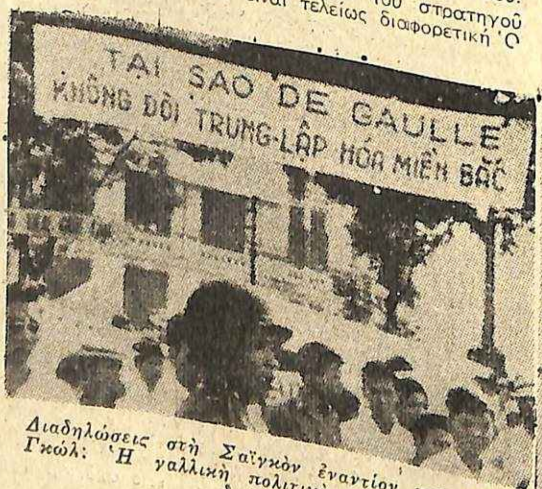

TẠI SAO DE GAULLE
KHÔNG ĐÒI TRUNG-LẬP HÓA MIỀN BẮC

Διαδηλώσεις στὴ Σαϊγκὸν ἐναντίον τοῦ Ντὲ Γκώλ: Ἡ γαλλικὴ πολιτικὴ προκαλεῖ ἀντιδράσεις.

Ὁ νέος Πρόεδρος τοῦ Νοτίου Βιετνάμ, στρατηγὸς Μίν: Ὁ καλὸς χαρακτήρας δὲν ἀρκεῖ...

Διαδήλωσι φοιτητῶν στὴ Σαϊγκὸν ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος: Ποῦ πᾶμε;

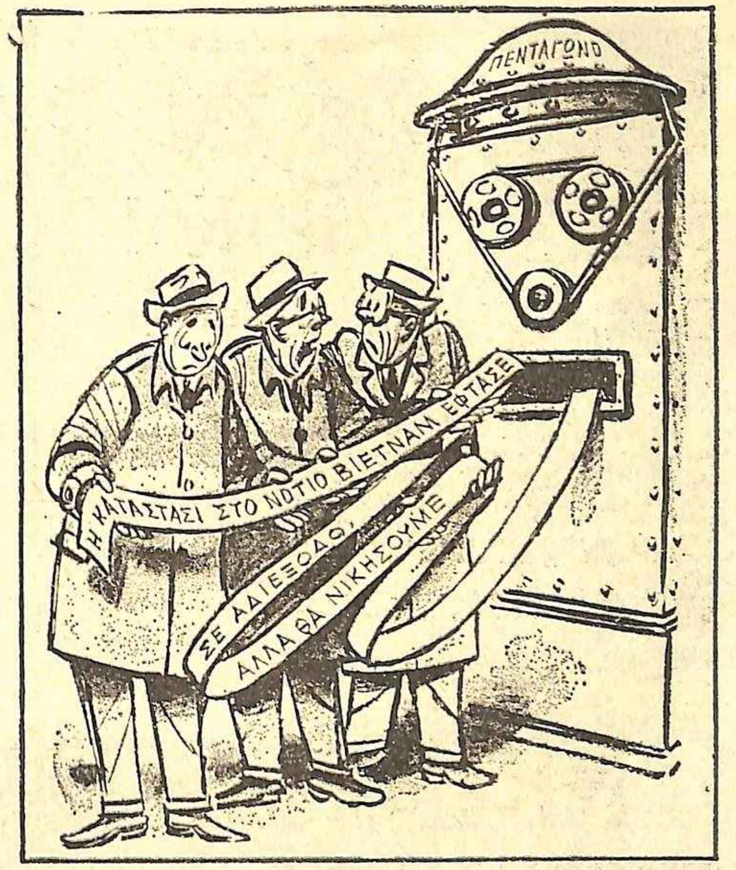

—Ἴσως νὰ εἶναι τηλεγράφημα σὲ κώδικα!...

Τόσο οἱ καθολικοί, ὅσο καὶ οἱ βουδδισταί, ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπό του.

Ἀλλὰ ἡ κατάστασι στὸ Βιετνὰμ ἔχει φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε οἱ καλὲς προθέσεις νὰ μὴν ἀρκοῦν.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ τραγική, ἡ δραματικὴ ἀλήθεια, εἶναι, ὅτι ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, οἱ θρησκευτικοὶ φανατισμοί, οἱ διαμάχες τῶν φατριῶν, ὁ τυχοδιωκτισμὸς καὶ ἡ προχειρότητα, κάνουν τὸ Νότιο Βιετνὰμ νὰ εἶναι οὐσιαστικῶς ἀκυβέρνητο.

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ στρατηγὸς Κάν — τὸ ἴδιο μπορεῖ αὔριο νὰ ἐπαναληφθῇ μὲ τὸν Μίν — δὲ στηριζόταν πουθενὰ καὶ κρατιότανε μόνο χάρις στὴν ἀμερικανικὴ βοήθεια.

Ὁ Ντιὲμ εἶχε τὴν ἰσχυρὴ ὑποστήριξι τῶν φανατικῶν καθολικῶν καὶ τὴν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἑνὸς τμήματος τοῦ στρατοῦ.

Οὐσιαστικά, ὅλες οἱ προσπάθειες τοῦ Κάν, γιὰ νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὶς πιὸ φιλελεύθερες δυνάμεις τῆς χώρας, ἀπέτυχαν. Καὶ ἡ εὐθύνη βαραίνει καὶ τὶς δυὸ μεριές.

Η «ΝΙΚΗ» ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΗ;

Στὸ μεταξύ, ἡ ἐπίθεσι τοῦ Βιετκόνγκ — τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Βορείου Βιετνάμ — ὅσο πάει ἀναπτύσσεται περισσότερο.

Ἀμφιβολίες δημιουργοῦνται — ἀμφιβολίες, ποὺ διατυπώνουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀμερικανοί — γιὰ τὴ δυνατότητα μιᾶς ὁριστικῆς νίκης. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχουν ξοδέψει ἤδη γιὰ τὸ Νότιο Βιετνὰμ τέσσερα σχεδὸν δισεκατομμύρια δολλάρια. 16.000 ἄνδρες τῶν ἀμερικανικῶν δυνάμεων βρίσκονται στὸ Νότιο Βιετνὰμ καὶ πολλοὶ παίρνουν μέρος στὶς μάχες.

Οἱ ἐπίσημοι Ἀμερικανοὶ ὑποστηρίζουν, βέβαια, ὅτι ὁ ἀνταρτοπόλεμος εἶναι μιὰ μορφὴ πολέμου πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ ποὺ τελικὰ οἱ δυνάμεις τοῦ Νοτίου Βιετνάμ, μὲ τὴ βοήθεια τῶν Ἀμερικανῶν «συμβούλων», θὰ μπορέσουν νὰ τὴ βγάλουν πέρα. Οἱ Προεδρικὲς ἐκλογὲς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ πλησιάζουν, δὲν ἐπιτρέπουν πάντως ὁποιασδήποτε ἀλλαγὴ στὴν ἀμερικανικὴ πολιτική.

Ἄλλωστε, βασικά, τὸ σύνολο τοῦ λαοῦ τοῦ Νοτίου Βιετνάμ, εἶναι δυσαρεστημένο, βέβαια, μὲ τὸ καθεστώς του, ἀλλὰ δὲν εὔχεται καθόλου — συχνὰ μάλιστα ἀποκρούει μὲ πάθος — ὁποιασδήποτε μορφῆς νίκη τοῦ Βορείου Βιετνάμ.

ΤΟ ΒΟΥΔΔΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Σ' αὐτὸ τὸν ἐμφύλιο, θρησκευτικὸ καὶ πολιτικὸ πόλεμο, ὁ βουδδισμὸς ἐμφανίζεται σὰ μιὰ καινούργια δύναμι, ποὺ διαθέτει τὸ κλειδὶ τῆς κρίσεως.

Στὰ παρασκήνια, ἀναπτύσσει ἐξαιρετικὴ δρᾶσι ἕνας βουδδιστὴς ἱερωμένος, ἡλικίας 45 ἐτῶν, ὁ Τσὶν Κουάνγκ.

Ὁ Κουὰνγκ ἔπαιξε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν πτῶσι τοῦ Ντιὲμ καὶ τοῦ Κάν. Ὁ πρώην πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸ Νότιο Βιετνὰμ Κάμποτ Λότζ, τὸν ἐκτιμᾶ βαθύτατα, ἐνῶ ἄλλοι τὸν κατηγοροῦν, ὅτι παίζει τὸ παιχνίδι τοῦ Βορείου Βιετνάμ.

Ὁπωσδήποτε, τὸ νέο γεγονός, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ ὅλα τὰ μέχρι σήμερα δεδομένα τῆς καταστάσεως στὸ Νότιο Βιετνάμ, εἶναι, ὅτι ὁ βουδδισμός, ἀπὸ θρησκεία ἀπαρνήσεως τῶν ἐγκοσμίων καὶ νιρβάνας, ἔγινε ἕνα δυναμικὸ πολιτικὸ κίνημα, ποὺ φτάνει μάλιστα νὰ βρίσκεται ἀντιμέτωπο μὲ τὸ στρατὸ τῆς χώρας.

Τὸ φαινόμενο εἶναι καταπληκτικό. Ὁ βουδδισμὸς παύει νὰ εἶναι μόνο θρησκευτικὴ ὀργάνωσι καὶ ὀργανώνεται ὄχι μόνο πολιτικά, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικά.

Κάθε δημοσία ἐκδήλωσί του εἶναι θαυμάσια προετοιμασμένη, μὲ δεκάδες χιλιάδων φανατισμένους ὀπαδούς.

Ὁ Κὰν προσπάθησε νὰ βρῇ τὸ πεδίο μιᾶς συμφωνίας μὲ τοὺς βουδδιστάς, ἀλλὰ δὲν τὸ πέτυχε.

Ἡ ἀμερικανικὴ πρεσβεία στὴ Σαϊγκὸν καλεῖ τὸν Τσὶν Κουὰνγκ καὶ συζητεῖ μαζί του.

Πρόσφυγες ἀπὸ ἕνα χωριὸ τοῦ Νοτίου Βιετνάμ: Σιωπηλὰ δράματα.

ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι οἱ σκοποὶ τοῦ βουδδιστικοῦ κινήματος;

Ὁ βουδδισμὸς λανσάρει, μὲ δύναμι καὶ συνέπεια, τὰ συνθήματα τῆς εἰρήνης, τῆς ἀδελφότητος, τῆς ἀγάπης. Σὲ μιὰ χώρα, ποὺ τὴν ξεσκίζει ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, τὰ συνθήματα αὐτὰ ἔχουν τεράστια ἀπήχησι. Ἄλλωστε, δὲν εἶναι μόνο λόγια, ἀλλὰ ἀκολουθοῦνται καὶ ἀπὸ συγκεκριμένα πολιτικὰ σχέδια, ὅπως τῆς οὐδετεροποιήσεως τοῦ Νοτίου Βιετνὰμ καὶ τῆς ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων εἰρήνης μὲ τὸ Βόρειο Βιετνάμ.

Τὰ συνθήματα αὐτὰ καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτὴ γραμμή, ἀποτελοῦν σίγουρα τὴ βάσι — τὴν εἰλικρινὴ βάσι — τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῶν βουδδιστῶν, ἐνῶ μιὰ δυναμικὴ μειονότης παίζει ἀναμφισβήτητα τὸ παιχνίδι τοῦ Βορείου Βιετνάμ.

ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΟΥΔΕΤΟΡΟΠΟΙΗΣΙ

Εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικό, ὅτι τὴν πολιτικὴ τῆς οὐδετεροποιήσεως καὶ τῆς ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων εἰρήνης, μὲ τὴν ἐγγύησι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὑποστηρίζει καὶ ὁ Ντὲ Γκώλ.

Ἀλλὰ τὰ ἐρωτήματα, τὰ δραματικὰ ἐρωτήματα, εἶναι δύο: Τί εἴδους εἰρήνη ἐπιθυμεῖ τὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο καὶ πῶς θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ τήρησι τῆς οὐδετερότητος τοῦ Βιετνάμ;

Γιατί, βέβαια, οἱ θεωρητικὲς διακηρύξεις, ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀρκετές, ἀλλὰ συνήθως ὁδηγοῦν σὲ μεγαλύτερα δεινά, ἐφ' ὅσον δὲ στηρίζονται στὰ πράγματα.

Γιὰ τὴν ὥρα, ἡ τραγωδία τοῦ Βιετνὰμ συνεχίζεται, ὑψώνοντας ἕνα αἱματηρὸ ἐρωτηματικὸ στὸν ὁρίζοντα τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Γιά τή γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Οἱ ἐπιθυμίες τοῦ ἔβδομου χρόνου

Τὸ περίεργο ἐπεισόδιο ποὺ θὰ διηγηθοῦμε, συνέβη σ' ἕνα χωριὸ τῆς ἰταλικῆς ἐπαρχίας τῆς Σαβόνας, τὸν περασμένο Φεβρουάριο, καὶ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι στὴν κοινὴ γνώμη.

Ἡ συζυγικὴ ζωὴ τοῦ Μ. Β. καὶ τῆς συζύγου του Α. Σ. — τριανταέξη χρόνων ἐκεῖνος, εἰκοσιέξη ἐκείνη — φαινόταν εὐτυχισμένη. Ὅλοι, ὅσοι τοὺς γνώριζαν, πίστευαν πὼς ἦταν ενα ἁρμονικὸ καὶ ἐρωτευμένο ἀντρόγυνο.

Σ' αὐτὸ τὸ εἰδυλλιακὸ κλῖμα πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους.

Μά, νὰ ποὺ ξαφνικά, ὁ Μ. Β. ἀρχίζει νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ἡ γυναίκα του τὸν ἀπατᾶ. Στὴν ἀρχή, τῆς κάνει σκηνὲς ζήλειας, ποὺ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ συχνές, ὅλο καὶ πιὸ βίαιες. Ὕστερα τοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα καὶ ἀποφασίζει νὰ τὴν πραγματοποιήση γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴ συζυγική του τιμή. Ἀγοράζει δέρμα, κατασκευάζει μόνος του μιὰ «ζώνη ἁγνότητος» καὶ ἀναγκάζει τὴ σύζυγό του νὰ τὴν φορέση.

Ἡ νεαρὰ γυναίκα, φοβισμένη καὶ ἀνίκανη νὰ καθησυχάση μὲ ἄλλο τρόπο τὸν φιλύποπτο σύζυγό της, ἀναγκάζεται νὰ ὑποστῆ αὐτὴ τὴν ταπείνωσι.

Περνοῦν μερικοὶ μῆνες, ὥσπου ἡ Α. Σ. ἐξομολογεῖται σὲ μιὰ φίλη της τὴν ἱστορία τῆς «ζώνης ἁγνότητος» κι' ἐκείνη, γεμάτη ἀγανάκτησι, δὲν διστάζει νὰ καταγγείλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι στὴν Ἀστυνομία.

Τὸ ἀντρόγυνο προσκαλεῖται στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ ἡ γυναίκα ὑποβάλλεται σὲ ἰατρικὴ ἐξέτασι, ποὺ ἀποδεικνύει μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο τὴν ὕπαρξι τῆς «ζώνης». Ἔτσι, ὁ ὑπερβολικὰ ζηλότυπος σύζυγος κλείνεται ἀμέσως στὴ φυλακή.

Ἕνα τέτοιο ἐπεισόδιο, φαίνεται, ἀσφαλῶς, «ἀπίστευτο» καὶ «κωμικοτραγικὸ» σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰν τὴ σημερινή.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦνται ἀκόμα καὶ μέσα στοὺς κόλπους τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, σεξουαλικὲς συνήθειες βάρβαρες, σκληρές, μεσαιωνικές, ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὸν ἄντρα γιὰ τὴν καταπίεσι τῆς γυναίκας.

Σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ γίνεται τόσος λόγος γιὰ τὴν ἰσότητα τῶν δύο φύλων καὶ γιὰ τὴ γυναικεία χειραφέτησι, ἔρχονται, κάθε τόσο, κάτι τέτοια ἐξωφρενικὰ ἐπεισόδια, γιὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι κατὰ βάθος, τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει. Ἔρχονται νὰ μᾶς δημιουργήσουν τὴν πικρὴ πεποίθησι, ὅτι, ἀκόμα καὶ σήμερα, οἱ ἀντιλήψεις γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς συζυγικῆς πίστεως —ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰ σεξουαλικὰ προβλήματα— ἐξακολουθοῦν νὰ ἁπλώνουν τὶς ρίζες τους βαθιά, στὶς προκαταλήψεις τοῦ παρελθόντος, ὑπαγορεύοντας διαφορετικὴ μεταχείρισι στοὺς ἄντρες καὶ διαφορετικὴ στὶς γυναῖκες, ποὺ προδίδουν τὴ συζυγικὴ πίστι.

Οἱ στατιστικές, φαίνεται ὅτι ἐπιβεβαιώνουν τὴ λαϊκὴ δοξασία γιὰ «τὶς ἐπιθυμίες τοῦ ἔβδομου χρόνου». Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη περίοδο γιὰ τὴν πίστι τῶν συζύγων βρίσκεται κατὰ μέσον ὅρον, στὸν ἔβδομο χρόνο τοῦ γάμου.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή, οἱ δυὸ σύζυγοι ἔχουν πιὰ δημιουργήσει τὴ συνήθεια τῆς κοινῆς ζωῆς, μὰ δὲν ἔχουν πάντα κατορθώσει νὰ λύσουν ὡρισμένα προβλήματα, νὰ ὑπερνικήσουν ὡρισμένες οἰκονομικὲς δυσχέρειες καὶ ὡρισμένες ἀσυμφωνίες.

Μά, ἐκεῖνο ποὺ ἀπειλεῖ περισσότερο τὴν ἕνωσί τους γύρω στὸν ἔβδομο χρόνο, εἶναι ἡ ρουτίνα, μὲ τὴ θλιβερὴ σύμμαχό της, τὴν πλῆξι.

Ἔτσι, ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλώνωνται ἐπιθυμίες γιὰ ἀλλαγές, ποὺ εἶναι εὔκολο νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ κανονικὸ καὶ τὸ νόμιμο, γιὰ νὰ φτάσουν σὲ ἐξωσυζυγικοὺς δεσμούς, ποὺ θεωροῦνται σὰν μιὰ «ἰδεώδης» φυγὴ ἀπὸ τὴ ρουτίνα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Μὰ δὲν πρέπει βέβαια νὰ πιστέψουμε, ὅτι ἡ συζυγικὴ πίστι ἀπειλεῖται κατὰ κανόνα, τὸν ἔβδομο χρόνο. Πολλὰ ἀντρόγυνα περνοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴν περίοδο χωρὶς καμμιὰ κρισι τέτοιου εἴδους. Ἄλλωστε, ἡ «κρίσι τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας», μπορεῖ νὰ παρουσιαστῆ στὰ πρῶτα τρία ἢ τέσσερα χρόνια, ἢ καὶ πολλὰ χρόνια ἀργότερα.

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα, εἶναι νὰ ἀνακαλύψουμε —πάνω στὸ πνεῦμα τῶν ὅσων ἀναφέραμε στὰ προηγούμενα ἄρθρα μας— ὅτι ἀκόμα καὶ ἡ συζυγικὴ ἀπιστία, δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὸ «διπλὴ ἠθική». Μιὰ διαφορετικὴ γιὰ τὸν ἄντρα καὶ μιὰ διαφορετικὴ γιὰ τὴ γυναίκα.

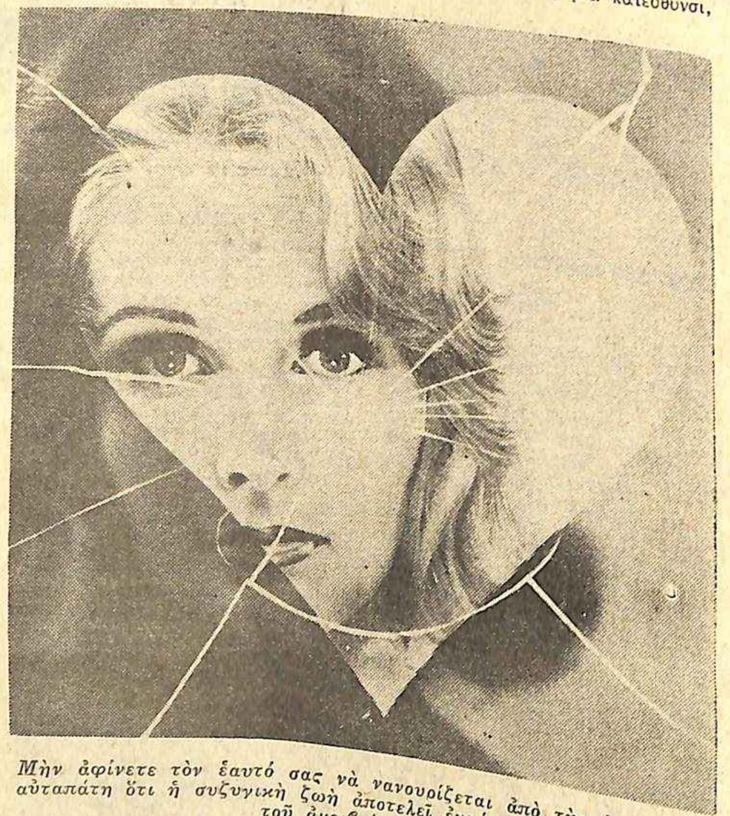

Μὴν ἀφίνετε τὸν ἑαυτό σας νὰ νανουρίζεται ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη αὐταπάτη ὅτι ἡ συζυγικὴ ζωὴ ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιὰ τὴ διατήρησι τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτα.

Σύμφωνα μ' αὐτὴν τὴ «διπλὴ ἠθική», στὸν ἄντρα ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι κυνηγὸς πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, «γιατὶ τέτοια εἶναι ἡ φύσι του», ἐνῶ ἡ γυναίκα μπορεῖ νὰ πάρη τὸ ρόλο τῆς «κυνηγοῦ» μόνον μὲ τὸ σκοπὸ νὰ «μπλέξη» ἕναν ἄντρα καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ γάμο.

Ἡ «διπλὴ ἠθική», ποὺ ἐπεκτείνεται καὶ στὸ ὀδυνηρὸ φαινόμενο τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας, ἐκδηλώνεται σ' ὅλη της τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα, ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας, ὅταν γίνεται λόγος γιὰ ἐξωσυζυγικὲς σχέσεις.

Ὁ ἄντρας καυχιέται, σχεδόν, γιὰ τὴν ἀπιστία κι' ὅταν μένη πιστὸς ντρέπεται νὰ τὸ παραδεχθῆ, σὰ νὰ νιώθη ἔνοχος γι' αὐτό. Ἀντίθετα, ἡ γυναίκα, ἔχει τὴν τάσι νὰ προβάλλη μὲ περηφάνεια τὴ συζυγική της πίστι.

Ἡ ἀπιστία τοῦ ἄντρα, ἀκόμα κι' ὅταν δὲν εἶναι μιὰ ἁπλὴ «ἀταξία» ἀλλὰ γίνεται ἕνας μόνιμος ἐξωσυζυγικὸς δεσμός, συναντᾶ μεγάλη ἀνεκτικότητα στὸ κοινωνικὸ περιβάλλον. Κανεὶς ἢ σχεδὸν κανείς, δὲν σκέπτεται νὰ περιφρονήση ἕναν ἄντρα, μόνον καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶναι ἕνας ἄπιστος σύζυγος. Ποιά, εἶναι, ὅμως ἡ μεταχείρισι ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ γυναίκα σὲ παρόμοια περίπτωσι;

Ἡ ἀπιστία τῆς γυναίκας, ἀκόμα κι' ἂν δὲν φτάση στὴ σεξουαλικὴ σχέσι, προσβάλλει ἄμεσα τὴν «τιμή», τὴν «ἀξιοπρέπεια», τὴν «ἐκτίμησι», τόσο αὐτῆς τῆς ἴδιας ὅσο καὶ τῆς οἰκογενείας της.

Ἔτσι, ὁ ἄντρας, ἀποδεικνύεται «μοντέρνος» καὶ «μὲ ἐλεύθερες ἰδέες» μόνον πρὸς τὴ μία κατεύθυνσι, δηλαδὴ ἐκείνη ποὺ ἱκανοποιεῖ τὸν ἐγωϊσμό του. Παίρνει μόνος του τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἄπιστος καί, ταυτόχρονα, νὰ γίνεται αὐστηρὸς καὶ ζηλότυπος φύλακας τῆς «τιμῆς» τῆς συζύγου του.

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἄντρας, δημιουργεῖ μιὰ ἠθική, ποὺ συμφέρει μόνον αὐτὸν καὶ μ' αὐτὴν καθορίζει ὅτι τόσο ἡ «οἰκογενειακὴ τιμή», ὅσο καὶ «ἡ συζυγικὴ του τιμή», λερώνεται μόνον ἀπὸ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας, ἐνῶ ἡ δική του ἀπιστία ἀποτελεῖ ἕνα σημάδι «ζωτικότητος» καὶ «κοινωνικῆς ἐπιτυχίας».

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ τρέχουσα ἠθική, ποὺ ἔχει «κατασκευαστῆ» ἀπὸ τὸν ἄντρα, δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὴν πραγματικὴ ἠθική. Γιατί, ἀπέναντι στὴν «πραγματικὴ ἠθική», ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναίκα εἶναι ἴσοι καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πληγώση καὶ νὰ ταπεινώση τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλου μὲ μιὰ ἀπιστία.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΖΩΝΤΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ

Μιὰ ἄλλη μορφὴ αὐτῆς «διπλῆς ἠθικῆς», ποὺ ἔχει τὸ σκοπὸ νὰ ἐξυπηρετῆ παντοῦ καὶ πάντα τὰ ἀντρικὰ συμφέροντα, εἶναι ἡ πεποίθησι, ποὺ ὑπάρχει γενικά, ὅτι ἡ γυναίκα ἔχει τὸ χρέος νὰ ἀνέχεται ἀδιαμαρτύρητα τὶς ἀπιστίες τοῦ συζύγου της, γιὰ νὰ «σώση τὰ προσχήματα» καὶ γιὰ νὰ διατηρήση τὴν «οἰγενειακὴ ἑνότητα». Αὐτή, ὅμως, ἡ «οἰκογενειακὴ ἑνότητα», συντρίβεται καὶ διαλύεται ἀδίστακτα ἀπὸ τὸν ἄντρα, ὅταν ἡ ἀπιστία προέλθη ἀπὸ τὸ μέρος τῆς γυναίκας.

Ὅλα αὐτά, μᾶς ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχει μιὰ «πραγματικὴ ἠθική» ποὺ τοποθετεῖ τὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναίκα σὲ ἀπόλυτη ἰσότητα μπροστὰ στὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τῆς συζυγικῆς ζωῆς· μὰ τόσο οἱ ἄντρες, ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες, τὴν ἀγνοοῦν. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει, ἐπειδὴ τοὺς λείπει ἡ σωστὴ οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ διαπαιδαγώγησι καὶ ἡ ὑγιὴς συνείδησι τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ συζυγικὴ ἀδιαφορία, εἴτε μονόπλευρη εἴτε ἀμοιβαία, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς βασικώτερες αἰτίες γιὰ τὴν ἀπιστία, ὀφείλεται στὴν ἀνεπαρκῆ προετοιμασία γιὰ τὴ συζυγικὴ ζωή. Τόσο οἱ ἄντρες, ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες, γνωρίζουν πολὺ ἀόριστα ποῦ ἀρχίζουν καὶ ποῦ τελειώνουν τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματά τους. Οἱ σύζυγοι, δὲν ξέρουν ποῦ σταματοῦν τὰ συζυγικά τους δικαιώματα, γιὰ νὰ γίνουν παράνομη ἐπιβολὴ καὶ αὐθαιρεσία. Καὶ οἱ γυναῖκες δὲν ξέρουν ποῦ τελειώνει ἡ ὑποταγή τους στὸν ἄντρα, γιὰ νὰ καταλήξη νὰ γίνη καρτερικότητα.

Πρέπει, ἄλλωστε, νὰ ἀναγνωρίσουμε μὲ εἰλικρίνεια, ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὁρκιστῆ ἕναν ἔρωτα αἰώνιο. Ἡ συζυγικὴ πίστι βρίσκεται σὲ μεγαλύτερο κίνδυνο, ἂν βασιστοῦμε σ' ἕναν ὅρκο, ἀντὶ νὰ ἀποφασίσουμε νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς πρὸς τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶμε.

Δὲν πρέπει νὰ ἀφίνουμε τὸν ἑαυτό μας νὰ νανουρίζεται ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη αὐταπάτη ὅτι ἡ συζυγικὴ ζωὴ ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιὰ τὴ διατήρησι τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτα.

Ἡ γυναίκα ποὺ ἀποκοιμιέται μὲ τὴ σκέψι: «Εἶμαι παντρεμένη, ἔχω ἕνα θαυμάσιο σύζυγο, εἴμαστε πιστοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἐπομένως, πρέπει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη», δείχνει μιὰ ψεύτικη σιγουριά.

Στὴν πραγματικότητα, μιὰ σταθερὴ συζυγικὴ ἕνωσι δὲν ἀποκτᾶται «μιὰ φορὰ γιὰ πάντα», μὰ ἀπαιτεῖ ἀδιάκοπες φροντίδες. Γιατὶ ὁ γάμος, (ὅπως ἐπαναλάβαμε καὶ πάλι), εἶναι ενα οἰκοδόμημα, ποὺ γιὰ τὸ χτίσιμό του, οἱ δυὸ σύζυγοι πρέπει ν' ἀρχίσουν νὰ συνεργάζωνται ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου καὶ νὰ συνεχίσουν γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή.

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ γάμος πρέπει νὰ εἶναι ἡ τέλεια ἕνωσι ἑνὸς ἄντρα καὶ μιᾶς γυναίκας, ποὺ θυσιάζουν ἀμοιβαῖα τοὺς μονόπλευρους ἐγωϊσμούς τους, ποὺ προσπαθοῦν νὰ γνωριστοῦν βαθύτερα καὶ δὲν ἐπιζητοῦν νὰ κυριαρχήσουν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, ἀλλὰ δημιουργοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς τους μὲ ἔρωτα, μὲ κατανόησι, μὲ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη.

Δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς γάμος ὅταν δὲν ὑπάρχη ἀληθινὴ συζυγικὴ πίστι. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ βασίζεται μιὰ συζυγικὴ ἕνωσι στὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησίας καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι ἔχει γίνει νόμιμη.

Γιὰ νὰ φτάσουν σ' ἕναν τέλειο γάμο, τόσο ὁ ἄντρας, ὅσο καὶ ἡ γυναίκα, πρέπει νὰ κατανοήσουν βαθιὰ ὅτι, πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ ἀπαρνηθοῦν κάθε ἄλλη ἐρωτικὴ ἐκλογή, κάθε αἰσθηματικὴ συμβατικότητα.

Μὰ ὅταν ἡ συζυγικὴ πίστι δὲν ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὴν ψυχικὴ θέλησι, τότε ὁ γάμος μπορεῖ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ διατηρῆ τὴν ἀξία του ἀντίκρυ στὸ νόμο καὶ στὴν ἐκκλησία, μὰ χάνει τὴν ἁγνότητά του, τὴν αὐθεντικότητά του, καὶ καταλήγει νὰ γίνεται μιὰ ἕνωσι συμβατική.

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο καὶ τὸ πιὸ θλιβερὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐλλείψεως σεξουαλικῆς διαπαιδαγωγήσεως, ποὺ προσπαθήσαμε νὰ σκιαγραφήσουμε σ' αὐτὴ τὴν ἔρευνά μας.

Ἀλίκη

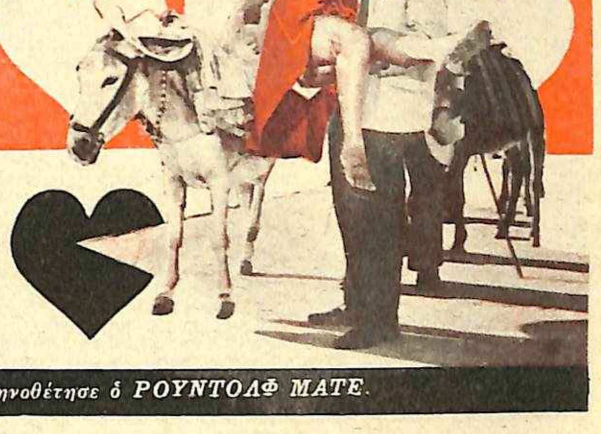

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ : Ἀλίκη
ΓΟΥ·Ι·ΛΦΡΙΝΤ ΧΑ·Ι·ΝΤ ΓΟΥΑ·Ι·Τ : Κάραγουαιη
ΚΑΘΡΗΝ ΚΑΘ : Ἄννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ : Μπάρρυ

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ
Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΞ
Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μιὰ πικάντικη αἰσθηματικὴ κομεντὶ τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

6ΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Μπάρρυ Οὐΐλσων βρίσκεται στὶς Βερμοῦδες, μαζὶ μὲ τὴ μνηστή του Κόννυ, ὅταν τὸ ραδιόφωνο τὸν πληροφορῆ πὼς εἶναι ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ θείου του Πλάτωνος Καράκη, ποὺ ἄφησε πεθαίνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν ἀκμάζουσα βιομηχανία «Σάλτσες καὶ Χαμπούργκερς Καράκη» ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Φεύγει ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τρέχει ἀμέσως στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κάραγουαιη, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν κληρονομιά.

— Ψάχναμε παντοῦ γιὰ σᾶς, τοῦ λέει ὁ Κάραγουαιη. Γνωρίζετε τὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας τῶν χαμπούργκερς Καράκη;

— Στὴν γεῦσι της καὶ τὴ βρίσκω ὑπέροχη.

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ὁλόκληρη ἡ ἐπιχείρησι τοῦ θείου σας στηρίζεται στὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας. Καθόλου ἀπίθανο νὰ τὴ φύλαγε στὸ μυαλό του. Χωρὶς αὐτή, πάντως, ἡ βιομηχανία δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

— Καὶ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶχε;

— Αὐτὰ ἔγιναν Εὐτυχία! Κάθε δολλάριο, ποὺ κέρδιζε στὴν Ἀμερικὴ ὁ θεῖος σας, τὄστελνε στὴν Εὐτυχία, ἕνα ἑλληνικὸ νησάκι, στὸ ὁποῖο γεννήθηκε. Τὸ νησὶ αὐτὸ τοῦ ἀνήκει ὁλόκληρο, δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ ἀξία. Χθὲς πάντως πῆρα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ κάποιον Παστρούδη, ποὺ ἔχει διεθνεῖς ξενοδοχειακὲς ἐπιχειρήσεις. Προσφέρει ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ τὸ νησί.

— Φεύγω αὔριο κιόλας γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Κύριε Κάραγουαιη, δὲν ἔρχεστε κι' ἐσεῖς μαζί μου; Εὐκαιρία νὰ ξεκουραστῆτε λίγο.

Ὁ Κάραγουαιη ἔχει ἀντιρρήσεις, γιατὶ προετοιμάζεται γιὰ μιὰ δίκη, ποὺ θὰ εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία τῆς καρριέρας του. Τελικά, ὅμως, δέχεται τὴν πρότασι, ὅταν ὁ Μπάρρυ τὸν διαβεβαιώνη πὼς ἐκεῖ θὰ μπορέση νὰ ἐργαστῆ ἥσυχα, καὶ φεύγει μαζί του γιὰ τὴν Εὐτυχία.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐνθουσιώδη ὑποδοχή, ὁ Μπάρρυ καὶ ὁ Κάραγουαιη ἐγκαθίστανται στὸ σπίτι τῆς Ἄννας, τῆς δημαρχίνας τοῦ νησιοῦ. Ἡ κόρη της Ἀλίκη, δίνει ἕνα ραντεβοῦ στὸν Μπάρρυ, ὅταν ὅμως ἐκεῖνος ἁπλώνη χέρι ἐπάνω της, τὸν ρίχνει στὴ θάλασσα...

ΑΝΝΑ: Θὰ χορέψουμε στὸ πάρτυ καὶ τσὰ-τσὰ-τσά... Κάνει μερικὲς φιγοῦρες χοροῦ, ἐνῶ ὁ Μπάρρυ καὶ ὁ Κάραγουαιη τὴν κυττάζουν μὲ κατάπληξι. Ὁ Κάραγουαιη ἁρπάζει κατόπιν τὸ κεφάλι του καὶ μουγκρίζει. Ἡ Ἄννα σταματᾶ καὶ λέει:
— Τὰ νεῦρα σας ἔσπασαν πάλι. Θέλετε νὰ χορέψουμε λίγο μαζί; Ὁ χορὸς κάνει καλὸ στὰ νεῦρα.
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: Παρακαλῶ!... Παρακαλῶ... Ἀφῆστε με ἥσυχο. Δὲν αἰσθάνομαι καλά... Μὲ πονεῖ τὸ στομάχι μου..

ΑΝΝΑ: Τότε ἔχω εὐχάριστα νέα.. Μαγειρεύω ἑλληνικὰ φαγητὰ γιὰ σᾶς... Τυρόπιττα, σουβλάκια, μουσακᾶ καὶ κάτι μπαρμπούνια, ποὺ πρὶν μισὴ ὥρα βγῆκαν ἀπ' τὴ θάλασσα.
ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ (νευριασμένος): Ἀκοῦστε, κυρία... πῶς σᾶς λένε... Ἔχω ἕλκος καὶ κάνω, δέκα χρόνια τώρα, μιὰ πολὺ αὐστηρὴ δίαιτα. Τὰ μόνα ποὺ μοῦ ἐπιτρέπει ὁ γιατρὸς νὰ φάω, εἶναι ἀποβουτυρωμένο γάλα καὶ φρυγανιές.
ΑΝΝΑ: Αὐτὰ συνέβαιναν στην Ἀμερική...

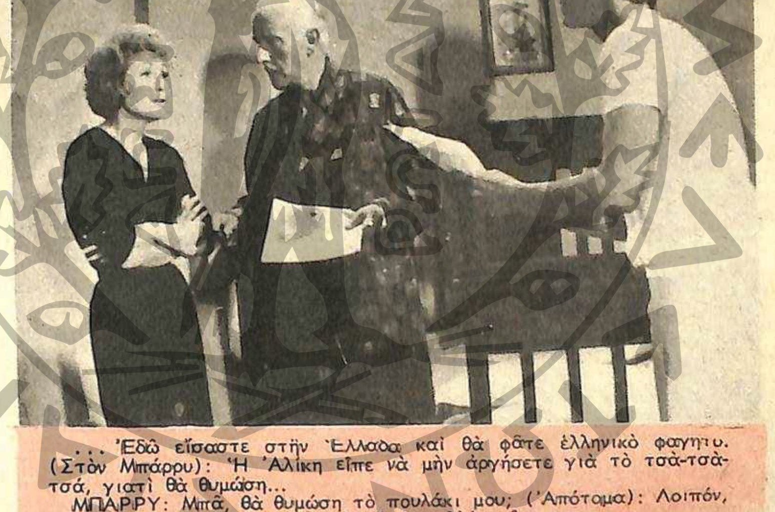

... Ἐδῶ εἴσαστε στὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ φᾶτε ἑλληνικὸ φαγητό. (Στὸν Μπάρρυ): Ἡ Ἀλίκη εἶπε νὰ μὴν ἀργήσετε γιὰ τὸ τσὰ-τσὰ-τσά, γιατὶ θὰ θυμώση...
ΜΠΑΡΡΥ: Μπᾶ, θὰ θυμώση τὸ πουλάκι μου; (Ἀπότομα): Λοιπόν, πέστε της, ἐκ μέρους μου, πὼς ἔχει πολλὰ νεῦρα.
ΑΝΝΑ: Κάνετε λάθος. Ἡ Ἀλίκη δὲν ἔχει καθόλου νεῦρα. Αὐτὸς ἔχει πολλὰ (Δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο τὸν Κάραγουαιη): Θὰ τὸν κανονίσω ὅμως ἐγώ. Θὰ τοῦ μαγειρέψω κάτι παπουτσάκια...

. . . Κάνουν πολὺ καλὸ στὰ νεῦρα... Καὶ τώρα ξαναγυρίζω στὴν κουζίνα μου... Καλημέρα σας...

Ἡ Ἄννα βγαίνει καὶ κλείνει τὴν πόρτα πίσω της.

Ὁ Κάραγουαιη τότε γυρίζει καὶ λέει στὸν Μπάρρυ:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρι; Ἄσε με μόνο γιὰ λίγο. Εἶσαι κατὰ τὸ ἥμισυ Ἕλληνας. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποφέρω περισσότερο γιὰ σήμερα!...

Ὁ Μπάρρυ βγαίνει καὶ ὁ Κάραγουαιη βυθίζεται στὰ χαρτιά του.

Ὅλοι ἔχουν διάθεσι γιὰ γλέντι καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν πλατεῖα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Κάραγουαιη, ὅπου βρίσκεται μιὰ ἀνθοστολισμένη ἐξέδρα.

Πανικόβλητος ὁ Κάραγουαιη κλείνει τὸ παράθυρο καὶ ξαναγυρίζει στὸ γραφεῖο του, ἀνάμεσα στὰ χαρτιά του.

Τὸ πλῆθος στὸ μεταξὺ φτάνει στὴν πλατεῖα καὶ τότε ἡ Ἀλίκη κάνει νόημα μὲ τὰ χέρια νὰ σταματήσουν καὶ νὰ ἀραδιαστοῦν μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς μητέρας της.

Τώρα ὁ θόρυβος τὸν ξεκουφαίνει.

— Σταματῆστε!... Σταματῆστε! τοὺς φωνάζει, κουνῶντας τὰ χέρια του ἀπελπισμένα... Σταματῆστε... Πρέπει νὰ δουλέψω!...

Μὰ οἱ νησιῶτες ποὺ δὲν ἀκοῦνε τί λέει, νομίζουν πὼς τοὺς χαιρετᾶ καί, συνεχίζοντας τὸ τραγούδι, τοῦ φωνάζουν χαρούμενα:

— Γειά σας!... Γειά σας!.... Στὴν ὑγειά σας!... Ζήτω!.. Καλὴ ὑγεία!... Καλὴ τύχη...

Ὁ Μπάρρυ, ἀναστατωμένος κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ θόρυβο...

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἀκούγονται ἀπὸ μακρυὰ ἦχοι μουσικῆς, ποὺ συνεχῶς πλησιάζουν καὶ δυναμώνουν.

Ὁ Κάραγουαιη καταπίνει τὸ φάρμακό του κι' ὕστερα πηγαίνει στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας.

Μιὰ πομπὴ πλησιάζει, μὲ τὴν Ἀλίκη ἐπὶ κεφαλῆς. Πίσω της βαδίζουν οἱ πέντε μουσικοὶ καὶ ἀκολουθοῦν κεφάτοι οἱ νησιῶτες, ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους μπουκάλια μὲ κρασί, ποτήρια καὶ κατσαρόλια ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ κάνουν κρότο.

Ὕστερα ξαναγυρίζει στοὺς μουσικούς, σηκώνει τὰ χέρια της καὶ τὰ κατεβάζει ἀπότομα. Οἱ μουσικοὶ ἀρχίζουν τότε νὰ παίζουν ἕνα χαρούμενο, γρήγορο σκοπὸ καὶ οἱ νησιῶτες, ἀκολουθῶντας τὸ ρυθμό, χτυποῦν τὰ κατσαρολικά τους, σ' ἕνα ἄγριο ξέσπασμα χαρούμενου πανδαιμονίου.

Καθὼς ξεσπᾶ ὁ ἄγριος αὐτὸς θόρυβος, ὁ Κάραγουαιη τινάζεται στὸ κάθισμά του καὶ τὸ πρόσωπό του δείχνει τρόμο. Ἐξαγριωμένος, ὁρμᾶ στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίγει διάπλατα.

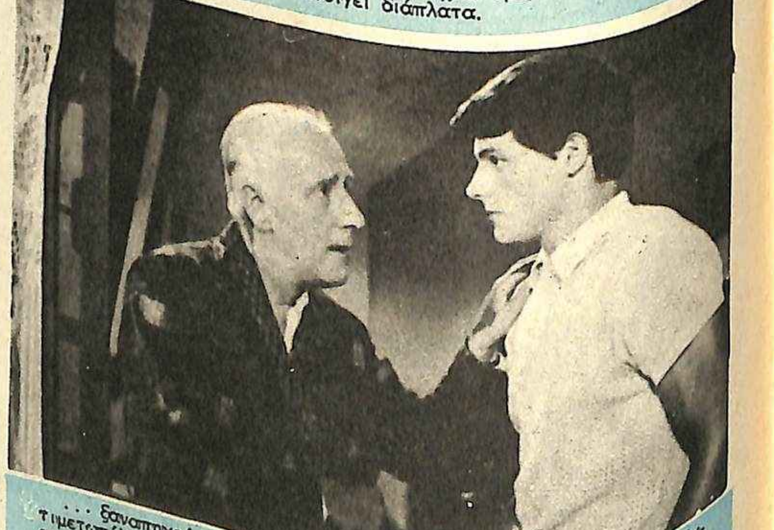

. . . ξαναπηγαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ Κάραγουαιη, νὰ δῆ πῶς ἀντιμετωπίζει ἐκεῖνος αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο. Μόλις τὸν βλέπει ὁ Κάραγουαιη, ὁρμᾶ καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν ὦμο, τὸν τραντάζει καὶ τοῦ λέει μ' ἕνα ὕφος ἀξιολύπητο:

— Σταμάτησέ τους, εἶναι συμπατριῶτες σου. Σταμάτησέ τους προτοῦ πηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρο! Ἀνάθεμα τὴν ὥρα, ποὺ πάτησα τὸ πόδι μου ἐδῶ... Δυστυχία ἔπρεπε νὰ τὸ λένε, αὐτὸ τὸ νησί!...

ΜΠΑΡΡΥ: Ἡσύχασε!... Ἡσύχασε!... Θὰ προσπαθήσω!...

Τρέχει ἔξω, ἐνῶ ὁ Κάραγουαιη, ἀνοίγοντας τὸ φαρμακεῖο του, παίρνει ἀπὸ μέσα ἕνα μεγάλο κομμάτι μπαμπάκι, βουλώνει μ' αὐτὸ τ' αὐτιά του καὶ κάθεται στὸ κρεβάτι του, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπογνώσεως

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ Μπάρρυ βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα σωστὸ φρενοκομεῖο. Οἱ φωνὲς ξεσποῦν σὲ θυελλῶδες κρεσέντο. Οἱ νησιῶτες ὁρμοῦν πρὸς τὸ μέρος του, κρατῶντας στὰ χέρια τὰ ποτήρια τους, ποὺ τὰ ἔχουν γεμίσει μὲ κρασί.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Μπάρρυ, κατορθώνει ν' ἀπελευθερωθῆ.

— Ἀλίκη!... Ἀλίκη!... φωνάζει... Πές τους νὰ μ' ἀφήσουν νὰ μιλήσω...

Ἡ Ἀλίκη γελᾶ καὶ ὁ Μπάρρυ ἐπιμένει...

— Ἀλίκη, κάνε κάτι... Μίλησέ τους, κάνε τους νὰ ἡσυχάσουν λίγο. Ὁ φίλος μου πρέπει νὰ ἐργαστῆ.

Ἡ Ἀλίκη χτυπᾶ τὰ χέρια της καὶ τὸ πλῆθος ἡσυχάζει. Γελαστὰ καὶ εὐτυχισμένα πρόσωπα τοὺς περιστοιχίζουν ἀπὸ παντοῦ.

Ἡ Ἀλίκη τὰ δείχνει στὸν Μπάρρυ καὶ τοῦ λέει:

— Ὅλο; ρωτάει ὁ Μπάρρυ.

ΝΗΣΙΩΤΕΣ: Ὅλο!... Ὅλο!...

ΑΛΙΚΗ: Ναί, ὅλο, γιὰ νὰ δείξης πὼς ἡ καρδιά σου εἶναι μὲ τὴν εὐτυχία. Μετά, θὰ γυρίσης τὸ δοχεῖο ἀνάποδα, γιὰ νὰ δοῦν ὅλοι πὼς εἶναι ἄδεια, κι' ὕστερα θὰ τὸ σπάσης. Ἔτσι συνηθίζεται ἐδῶ... Εἶναι γοῦρι!...

ΝΗΣΙΩΤΕΣ: Ὅλο!... Ὅλο!... Γοῦρι!... Γοῦρι!...

ΜΠΑΡΡΥ (παίρνοντας τὸ δοχεῖο): Γοῦρι!... Γοῦρι!...

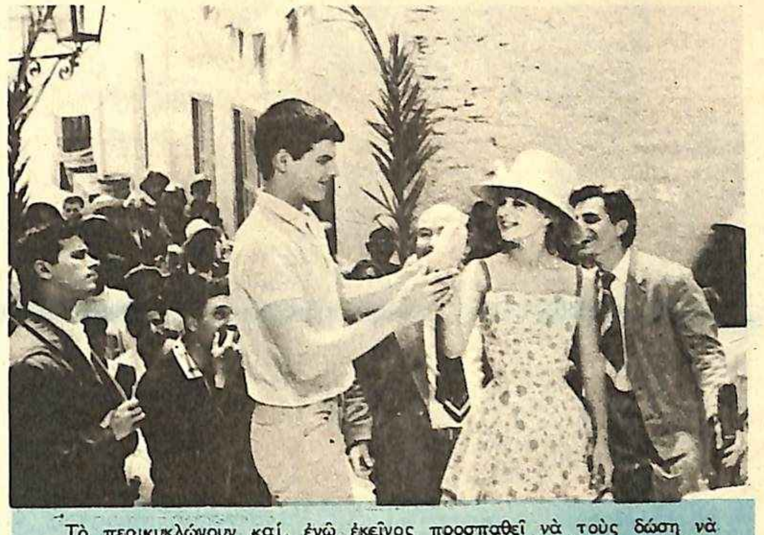

Τὸ περικυκλώνουν καί, ἐνῶ ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ τοὺς δώση νὰ καταλάβουν πὼς θέλει νὰ σωπάσουν, γιὰ νὰ τοὺς μιλήση, αὐτοὶ φέρνουν κοντὰ στὰ χείλη του ἕνα δοχεῖο μὲ κρασί.

— Γειάσου, πατριώτη, τοῦ φωνάζουν. Γειάσου!...

ΜΠΑΡΡΥ (ἀπελπισμένα): Σταθῆτε ἕνα λεπτό. (Ἐνῶ προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνη τὸ δοχεῖο, τὸ κρασὶ χύνεται ἐπάνω του. Τέλος οἱ νησιῶτες μὲ τὴν ἐπιμονή τους θριαμβεύουν καὶ βάζουν στὰ χείλη του τὸ στόμιο τοῦ δοχείου, ἀναγκάζοντάς τον νὰ πιῆ ἀρκετὸ γλυκὸ κρασί).

— Εἶναι εὐτυχισμένοι ποὺ σὲ βλέπουν. Σὲ καλοῦν στὸ πάρτυ τους... Θὰ ἔρθης;

ΜΠΑΡΡΥ: Μήπως μπορῶ νὰ κάνω κι' ἀλλοιῶς; Ἄς πᾶμε ὅμως πιὸ μακρυά, γιατὶ ὁ Κάραγουαιη θὰ γίνη ἔξω φρενῶν!...

ΑΛΙΚΗ: Πρῶτα πρέπει νὰ πιῆς... Ν' ἀδειάσης αὐτὴ τὴ μικρὴ κανάτα, κύριε Μπάρρυ...

Ὁ ταβερνιάρης ξαναγεμίζει τὸ δοχεῖο, ποὺ εἶχε μισοαδειάσει ὁ Μπάρρυ, καὶ ἡ Ἀλίκη τοῦ τὸ ξαναδίνει.

. . . ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τὸ στομάχι μου. Θὰ σκάσω ἐγώ, ἂν πιῶ ἄλο αὐτὸ τὸ κρασί...

ΑΛΙΚΗ: Θὰ τραγουδήσουμε ἕνα τραγούδι κατάλληλο γιὰ τὴν περίστασι. Εἶναι ἕνα παλιὸ ἔθιμο τῆς Εὐτυχίας... Κύττα τὸ κρασί μας. (Ἀδειάζει λίγο ἀπὸ τὸ ποτήρι της): Εἶναι καθαρὸ κι' αὐτό, σὰν τὸν ἀέρα τοῦ νησιοῦ μας.

Ἡ Ἀλίκη κάνει πάλι νόημα στοὺς μουσικούς, ποὺ ἀρχίζουν νὰ παίζουν ἕνα ζωηρὸ σκοπό...

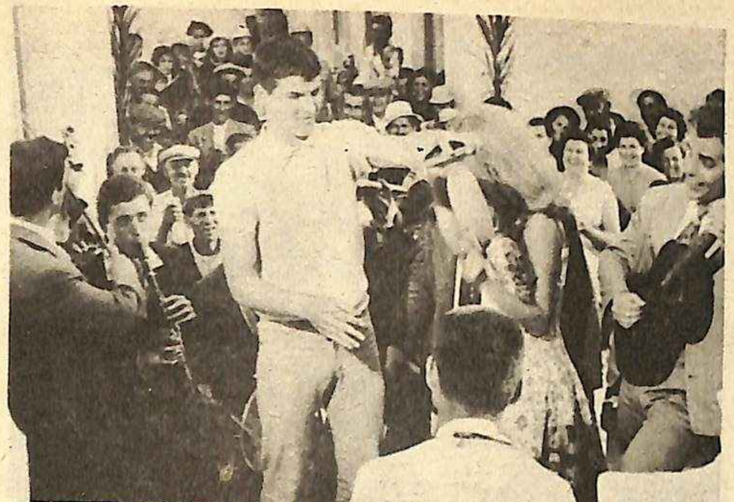

Ὅλοι οἱ νησιῶτες ἀρχίζουν τὸ τραγούδι, χτυπῶντας συγχρόνως ρυθμικὰ τὰ χέρια τους ἢ κουνῶντας τὰ ποτήρια τους. Ὁ Μπάρρυ στὸ μεταξὺ ἀδειάζει τὴν κανάτα μὲ μεγάλες γουλιές. Τὸ κρασὶ τρέχει στὸ σαγόνι του καὶ πέφτει στὰ ροῦχα του. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπιμένει στὸ καθῆκον του, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλωστε καθόλου δυσάρεστο, γιατὶ τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο.

Ὁ Μπάρρυ, σχεδὸν πνιγμένος, ἀναποδογυρίζει τὸ δοχεῖο. γιὰ νὰ δείξη πὼς τὸ ἄδειασε, καὶ μετὰ τὸ πετᾶ μὲ δύναμι καταγῆς...

...κάνοντάς το χίλια κομμάτια.

ΑΛΙΚΗ: Γούρι!... Γούρι!... Καλὴ τύχη!...

Ἡ κραυγὴ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ἑκατοντάδες στόματα καὶ οἱ νησιῶτες, ἀδειάζοντας κι' αὐτοὶ τὰ ποτήρια τους, τὰ ἐκσφενδονίζουν καταγῆς, φωνάζοντας:

— Γούρι!... Γούρι!... Καλὴ τύχη!...

ΑΛΙΚΗ: Τώρα πιὰ ὅλοι βεβαιώθηκαν πὼς ἔχεις ἑλληνικὴ ψυχή... Ἔλα τώρα νὰ χορέψουμε τσὰ-τσὰ-τσά!...

Ἁρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τὸν Μπάρρυ καὶ χοροπηδῶντας τριγύρω του, τὸν σπρώχνει πρὸς τὸ πλῆθος τῶν χωρικῶν, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ χτυποῦν τὰ χέρια τους τραγουδῶντας.

Καθὼς ὁ θόρυβος ξεμακραίνει κάπως, ὁ Κάραγουαιη, καθισμένος πάντα στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του, λικνίζεται. Τὸ ὕφος του εἶναι τώρα λιγώτερο τραγικὸ καὶ τὰ χείλη του κινοῦνται σὰν νὰ σιγοψιθυρίζουν τὸ ρυθμό του τσὰ-τσὰ-τσά, ποὺ ξεμακραίνει κάπως, ὥσπου ὁ Κάραγουαιη, μὲ τὰ μπαμπάκια...

...στ' αὐτιά, δὲν ἀκούει πιὰ τίποτα.

Μουσικοὶ καὶ νησιῶτες σταματοῦν κοντὰ στὴν ἐξέδρα, ποὺ ἔχει στηθῆ μπροστὰ στὴν ταβέρνα.

Οἱ νησιῶτες ἀρχίζουν τὸ χορό. Νέοι καὶ κοπέλλες χορεύουν ἕνα τοπικὸ λαϊκὸ χορό, χωρὶς ν' ἀγγίξη ποτὲ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Οἱ γέροι παρακολουθοῦν, καπνίζοντας καὶ πίνοντας. Στὶς πόρτες καὶ κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ἡλικιωμένοι, γυναῖκες καὶ παιδιὰ παρακολουθοῦν κι' αὐτοὶ τὸ χορό, χτυπῶντας τὰ χέρια.

Ὁ παπᾶς παρακολουθεῖ κι' αὐτὸς τὸ γλέντι ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας του καὶ χαϊδεύει τὰ γένεια του.

Ὁ χωροφύλακας ἔχει φορέσει, γιὰ τὴν περίστασι τὴν ἀστραφτερὴ στολή του καὶ βηματίζει ἐπιδεικτικά, γεμᾶτος μεγαλοπρέπεια.

Ὁ Μπάρρυ, μ' ἕνα ποτήρι στὸ χέρι, παρακολουθεῖ κι' αὐτὸς ἀπὸ μακρυὰ τοὺς νέους, ποὺ χορεύουν. Τὰ μάτια του γυαλίζουν. Ἡ Ἀλίκη, ποὺ χορεύει μὲ τοὺς συμπατριῶτες της, τὸν βλέπει καί, ἐγκαταλείποντας τὸ χορό, τρέχει πρὸς τὸ μέρος του.

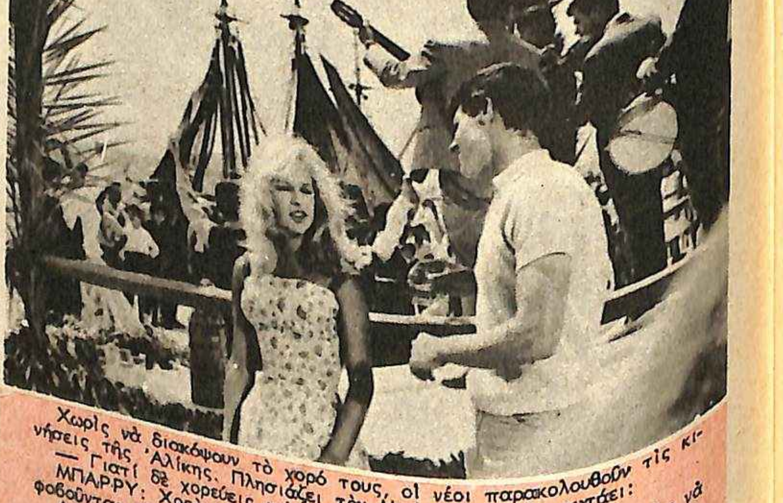

Χωρὶς νὰ διακόψουν τὸ χορό τους, οἱ νέοι παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις τῆς Ἀλίκης. Πλησιάζει τὸν Μπάρρυ καὶ τὸν ρωτάει:

— Γιατί δὲ χορεύεις κι' ἐσὺ μαζί μας;

ΜΠΑΡΡΥ: Χορὸ τὸ λὲς ἐσὺ αὐτό;... Τ' ἀγόρια φαίνονται σὰν νὰ φοβοῦνται ν' ἀγγίξουν τὰ κορίτσια...

ΑΛΙΚΗ: Στὴν Εὐτυχία, οἱ ἄντρες ἀγγίζουν τὶς γυναῖκες μόνον ἀφοῦ τὶς ἀρραβωνιαστοῦν.

ΜΠΑΡΡΥ: Φαίνονται σὰν νὰ τὶς φοβοῦνται!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΘΥΜΑΜΑΙ ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν ἀκόμα παιδάκι, ὅτι ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου μάλωναν συχνά. Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι, ὅτι ὅλες οἱ φασαρίες τους, εἴχανε μιὰ καὶ μοναδικὴ αἰτία: τὸν ἐκδηλωτικὸ καὶ διαχυτικὸ χαρακτῆρα τοῦ πατέρα μου. Καί, γιὰ νὰ καταλάβετε αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σᾶς πῶ ἀκριβῶς, πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι τὸ σπίτι ποὺ καθόμαστε, ἤτανε ἰδιόκτητο, δηλαδὴ προικιὸ τῆς μητέρας μου. Ἔ, λοιπὸν θὰ τὸ πιστέψετε; Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς δεκαετίες ποὺ μείναμε ἐκεῖ, εἶναι ζήτημα ἂν ἡ μητέρα μου ἄλλαξε δέκα χαιρετοῦρες μὲ τοὺς γειτόνους. Κι' ὅσες φορὲς ἔτυχε νὰ βγῆ στὸ δρόμο, περπατοῦσε πάντα βιαστικὴ καὶ τάχα συλλογισμένη, γιὰ ν' ἀποφύγη νὰ χαιρετήση. Φυσικά, μὲ τὴν συμπεριφορὰ αὐτὴ τῆς μητέρας μου, μπορεῖ νὰ κάνετε τὴ σκέψι ὅτι ἤτανε καμμιὰ δύσκολη καὶ στριμμένη γυναίκα. Κι' ὅμως δὲν ἤτανε οὔτε δύσκολη οὔτε στριμμένη. Ἁπλῶς, δὲν τῆς ἄρεσαν ἐκεῖνες οἱ χαιρετοῦρες ποὺ γίνονται ἀπὸ μακριά. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὑπῆρξε μιὰ ὑπέροχη γυναίκα. Ὁ πατέρας μου πάλι, ἤτανε ἐντελῶς διαφορετικὸς χαρακτήρας. Ἄρχιζε τὶς χαιρετοῦρες φωναχτά, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε στὸ δρόμο.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα, ὅταν περνοῦσε ἀπ τὸ σπίτι κάποιου γνωστοῦ του —ὅλοι ἤτανε γνωστοὶ γιὰ τὸν πατέρα— καὶ δὲν τὸν ἔβλεπε, τοῦ χτυποῦσε τὴν πόρτα ἢ τὸ παράθυρο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν χαιρετήση. Αὐτὸ τὸ θεωροῦσε φοβερὸ καὶ τρομερὸ ἡ μητέρα. Θυμᾶμαι πῶς ἔγιναν πολλὲς φασαρίες γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ στὸ τέλος ἔπαψαν νὰ βγαίνουν μαζί. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ πατέρας ὑπῆρξε ἕνας θαυμάσιος οἰκογενειάρχης καὶ ἡ ζωή του μὲ τὴν μητέρα θὰ κυλοῦσε χωρὶς τὸ παραμικρὸ συννεφάκι, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἀντιλήψεων στὸ θέμα τῆς χαιρετούρας. Θυμᾶμαι ἀκόμα, ὅτι κάποιο βράδυ μὲ πῆρε ἡ μητέρα μου καὶ πήγαμε μιὰ μικρὴ βόλτα. Ἐκεῖ βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ μοῦ ἔδωσε μερικὲς συμβουλές.

— Ἄκουσε παιδάκι μου, εἶπε, προσπάθησε νὰ μοιάσης σὲ ὅλα στὸν πατέρα σου. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν κληρονομήσης αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἐλατωμά του μὲ τὶς χαιρετοῦρες. Εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει εὐαίσθητος καὶ καλός. Γύρισε, μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόσθεσε:

— Τ' ἄκουσες, Φαίδων; Μὴν ξεχάσης ποτὲ αὐτὴ τὴ συμβουλή μου.

— Μάλιστα.

Ἀπὸ τότε, πέρασαν τὰ χρόνια κι' ὅπως ἤτανε φυσικό, κληρονόμησα πολλὰ ἀπ' τοὺς χαρακτῆρες τους. Καί, κοντὰ σὲ ὅλα, κληρονόμησα καὶ ἐκείνη τὴν ἐγκαρδιότητα καὶ διαχυτικότητα τοῦ πατέρα μου στὶς χαιρετοῦρες. Δυστυχῶς, δὲν τὰ κατάφερα νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία τῆς μητέρας μου. Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα, σκόρπισα χιλιάδες χαιρετοῦρες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ γνώρισα τόσους πολλοὺς ἀνθρώπους —ἐξ αἰτίας τοῦ ἐγκάρδιου χαρακτῆρος μου— ποὺ δὲν θυμᾶμαι πιὰ οὔτε τὴ φάτσα τους. Αὐτὸ κράτησε μέχρι τὸ φετεινὸ καλοκαῖρι. Καὶ λέω ὅτι κράτησε μέχρι τὸ φετεινὸ κακοκαῖρι, ἐπειδὴ ἔκανα ὅρκο πῶς θὰ σταματήσω πιὰ κάθε ἐγκαδιότητα καὶ θὰ κόψω κάθε εἴδους χαιρετούρα μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ πρέπει νὰ τὸ καταφέρω αὐτό, γιατὶ ἀλλιῶς δὲν θὰ βρεθῶ καθόλου καλά. Τὸ γιατί, διαβᾶστε το πιὸ κάτω.

★

Τὸ φετεινὸ καλοκαῖρι, δὲν μοῦ ἦρθανε βολικὰ τὰ πράγματα καὶ δὲν τὰ κατάφερα νὰ πάω ἐξοχή. Κάτι τὸ οἰκονομικό, κάτι οἱ ἐπαγγελματικές μου ὑποχρεώσεις, ἔμεινα στὴν Ἀθήνα καὶ παρακολουθοῦσα τοὺς γύρω γειτόνους, ποὺ φεύγανε καθημερινῶς φορτωμένοι στὰ φαρτηγά, μαζὶ μὲ τὰ πράγματα τῆς ἐξοχῆς. Κατὰ σύμπτωσιν, ἔτυχε νὰ εἶμαι καινούργιος σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά-διατηρῶ ἕνα διαμερισματάκι στὸ Παγκράτι— καὶ δὲν πρόλαβα νὰ κάνω γνωριμίες καὶ νὰ στείλω χαιρετοῦρες. Στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ κουβάλησα. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὁ ἐγκάρδιος χαρακτῆρας μου τὰ κατάφερε καὶ μὲ ἔδεσε μὲ τοὺς γύρω μου ἀπ' τὶς πρῶτες ἡμέρες. Ὅσο κι' ἂν σᾶς φαίνεται παράξενο, τοὺς συνήθισα σὰν φάτσες. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἄρχισα νὰ τοὺς νιώθω σὰν δικούς μου ἀνθρώπους κι' ἀπάνω ποὺ σκόπευα νάρχίσω τὶς χαιρετοῦρες, μοῦ τὰ χαλάσανε. Φορτωθήκανε δηλαδὴ στὰ αὐτοκίνητα καὶ φύγανε γιὰ τὶς διάφορες ἐξοχές. Μοῦ κόστισε καὶ κάποιο βράδυ εἶπα τὸ παράπονό μου στὸ φίλο μου τὸ Μιχαλάκη. Μοῦ χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Βρὲ Φαίδων, εἶπε ὁ Μιχαλάκης, τί ἀνοησίες εἶναι αὐτὲς ποὺ λές; Στενοχωριέσαι ἐπειδὴ σοῦ λείπουνε οἱ γείτονες;

— Μὰ τοὺς ἔχω συνηθίσει, ἀπάντησα.

Γέλασε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Μωρὲ δὲν πᾶνε νὰ κόψουν τὸ λαιμό τους, εἶπε. Ἐσὺ νὰ κυττᾶς τὸν ἑαυτό σου καὶ τίποτα περισσότερο.

Φυσικά, δὲν περίμενα νὰ νιώση αὐτὴ τὴν εὐαισθησία μου ὁ Μιχαλάκης. Στὸ κάτω-κάτω, κάτι τέτοια συναισθήματα ἢ τὰ νιώθεις ἢ δὲν τὰ νιώθεις. Συνεπῶς, εἶναι περιττὸ νὰ προσπαθήσης νὰ δώσης στὸν ἄλλον νὰ καταλάβη. Σταμάτησα τὴν κουβέντα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ δὲν τοῦ ἀνέφερα πιά, τίποτα.

★

Πέρασαν οἱ ζεστοὶ καλοκαιρινοὶ μῆνες κι' ἕνα πρωΐ —πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες— εἶδα γύρω μου πόρτες καὶ παράθυρα ἀνοιχτὰ καὶ κίνησι ἀσυνήθιστη. Σὲ λίγο, εἶδα καὶ φάτσες ἡλιοψημένες. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ ἔλειψαν. Δηλαδὴ οἱ γείτονες. Βγῆκα στὸ μπαλκόνι μου ἀμέσως καὶ χαιρέτησα στὸ ἀντικρυνὸ μπαλκόνι τὴν ὑπηρετριούλα μιᾶς παχουλῆς κυρίας, ποὺ φυσικὰ ἤξερα μόνον ἐξ ὄψεως. Τὴν εἴχανε φέρει ἀπὸ κάποιο χωριὸ τῆς Λαμίας.

— Καλῶς ἤρθατε, φώναξα.

Ἡ μικρή, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ξαφνιασμένη.

— Σὲ μένα μιλᾶς; ρέ;

— Μάλιστα, ἀπάντησα. Πῶς τὰ περάσατε στὴν ἐξοχή; Καλά;

— Καλάμια καὶ παλούκια, φώναξε. Ρὲ σύ. Ποῦ μὲ ξέρεις, ποὺ σὲ ξέρω;

Δὲν ἔδωσα σημασία στὴν συμπεριφορά της. Καὶ μάλιστα ἔκανα τὴ σκέψι ὅτι θὰ τῆς δοθῆ γρήγορα ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήση τὸν ἁγνὸ καὶ ἐγκάρδιο χαρακτῆρα μου. Κατέβηκα κάτω, κάθησα στὸ διπλανὸ καφενεῖο καὶ παράγγειλα ἕναν καφέ. Κι' ὅπως κυττοῦσα γύρω μου καὶ χαιρόμουν γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τόσων καὶ τόσων γειτόνων, εἶδα μιὰ ἀκόμα γνωστὴ φάτσα. Ἀπὸ κάτι λίγα ποὺ εἶχε πάρει τὸ αὐτί μου, ἡ φάτσα ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀνῆκε σὲ κάποιον κύριο Ἀβραμόπουλο ἢ Ἀβραμίδη, ἀπόστρατο συνταγματάρχη. Περπατοῦσε σιγὰ-σιγά, κουτσαίνοντας καὶ ξεφυσῶντας. Πετάχτηκα ὄρθιος, γεμᾶτος χαρά.

— Κύριε συνταγματάρχα μου, καλῶς ἤρθατε, φώναξα. Ἐλάτε νὰ σᾶς κεράσω ἕνα καφεδάκι...

Στηρίχτηκε στὸ μπαστοῦνι του καὶ μοῦρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ὑποψία.

— Καὶ ποιός ὁ λόγος ποὺ θὰ μὲ κεράσετε; ρώτησε.

— Ἐπειδὴ ἤρθατε καὶ χάρηκα ἐντελῶς ἰδιαίτερα.

Σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Καὶ γιατὶ χάρηκες; Ἀρραβωνιαστικιά σου εἶμαι;

— Νομίζω ὅτι μὲ παρεξηγήσατε...

— Ρέ, δὲν πᾶς στὰ κομμάτια; μούγγρισε. Δὲν φτάνει δηλαδὴ ποὺ πῆγα στὰ μπάνια γερὸς καὶ γύρισα κουτσός, ἔχω καὶ σένα τώρα; Ἄντε, νὰ μὴν σοῦ σφυρίξω τὸ μπαστοῦνι...

— Κύριε συνταγματάρχα..

— Σκασμός!

— Μάλιστα.

Ἡ φωνή του ἤτανε τόσο βροντερή, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἀσυναίσθητα, κάθησα προσοχή. Πέρασε ἀπὸ ἐμπρός μου κουτσαίνοντας, ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ μπῆκε στὸ σπίτι του. Σὲ λίγο ἄνοιξε τὸ παράθυρό του καὶ μοῦ φώναξε:

— Ποῦ εἶσαι, ρὲ κύριε.

Γιὰ δεύτερη φορά, ἀσυναίσθητα, μόλις ἄκουσα τὴ φωνή του πετάχτηκα ὄρθιος καὶ στάθηκα προσοχή.

— Διατάξτε.

— Θέλεις νὰ μὲ κεράσης καφεδάκι; ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Τότε νὰ πῆς νὰ μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ πάνω.

— Εὐχαρίστως.

Φώναξα τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ ἔστειλα τὸν καφέ του. Ὅταν γύρισε τὸ γκαρσόνι, χαμογελοῦσε.

— Μεγάλος τράκας ὁ ἐπιλοχίας, εἶπε. Σήμερα ὅμως εἶχε τὰ νεῦρα του, γιατὶ πονοῦσαν τὰ πόδια του.

— Συνταγματάρχης, θέλεις νὰ πῆς, τὸν διώρθωσα.

Τὸ γκαρσόνι, χαμογέλασε πάλι, καὶ εἶπε:

— Γιὰ πλάκα τὸν φωνάζουμε συνταγματάρχη. Μόνιμος ἐπιλοχίας ἤτανε στὰ μουλάρια.

Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν ἀποκάλυ ψι καὶ τὸ βρισίδι ποὺ μοῦ ἔκανε, τὸν συμπαθοῦσα. Πλήρωσα τοὺς καφέδες κι' ἄρχισα νὰ κόβω βόλτες. Ἔνιωσα ἀφάνταστα εὐχαριστημένος. Ἔτσι πάνω κάτω πρέπει νὰ ἔνιωθε κι' ὁ πατέρας μου.

★

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα βγῆκα στὸ μπαλκόνι μου καὶ τότε εἶδα κάτι ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπήση ἀπότομα. Στὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας εἶχε σταματήσει ἕνα φορτηγὸ καὶ ξεφόρτωναν τὰ πράγματα τῆς κυρίας Παπαδοπούλου. Αὐτὴ ἡ κυρία ἦτανε ἀπ' τὶς πιὸ συμπαθητικὲς φυσιογνωμίες ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου. Οὔτε μ' αὐτὴν εἶχα προλάβει ν' ἀλλάξω χαιρετοῦρα. Ἀγαλλίασε ἡ ψυχή μου ποὺ τὴν εἶδα. Τὸ δυσάρεστο ἦτανε πὼς δὲν εἶχε τύχει νὰ συναντήσω ποτὲ τὸν ἄνδρα της, νὰ τὸν συγχαρῶ γιὰ τὴν ὑπέροχη ἐκλογὴ ποὺ ἔκανε καὶ τὴν πῆρε γυναίκα του. Κατέβηκα ἀμέσως κάτω καὶ τὴν πλησίασα.

— Κυρία μου, καλῶς ἤρθατε καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα μας, φώναξα.

Ἄρπαξα τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔσφιξα ἐγκάρδια.

— Πῶς εἴπατε; ρώτησε.

— Σᾶς εὐχήθηκα καλῶς ἤρθατε. Ποῦ εἴχατε πάει, ἂν ἐπιτρέπετε;

— Στὸ... στὸ... χωριὸ τοῦ ἀνδρός μου... Γιατί ρωτᾶτε;

— Διότι εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ γυρίσατε...

Γύρω μου, δυὸ-τρεῖς ἐργάτες κι' ἕνας ἡλιοψημένος ἄντρακλας μέχρι ἐκεῖ πάνω, ἀγωνιζόντουσαν νὰ κατεβάσουν τὰ πράγματα ἀπ' τὸ φορτηγό.

Χωρὶς νὰ χάσω καιρό, ἔβγαλα τὸ σακκάκι μου κι' ἑτοιμάστηκα νὰ βοηθήσω. Κι' ἐπειδὴ εἶμαι ἐγκάρδιος τύπος — δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξαναπῶ — ἔβαλα καὶ τὶς φωνές!

— Ἄντε, παιδιά, στὸ τάκα-τάκα νὰ βολέψουμε τὰ πραγματάκια τῆς κυρίας Παπαδοπούλου.

Φορτώθηκα μιὰ πολυθρόνα, ἀλλὰ δὲν ἔκανα οὔτε βῆμα. Μὲ σταμάτησε ὁ ἄντρακλας.

— Ἄσε κάτω τὴν πολυθρόνα, μὲ πρόσταξε.

— Γιατί;

— Ρέ, ἄστην κάτω τὴν πολυθρόνα.

Τὴν ἄφισα καὶ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ κυρία Παπαδοπούλου τάχασε καὶ μπῆκε στὴ μέση:

— Ἀντώνη μου μὴν τὸν πειράξης. Οὔτε ποὺ τὸν ξέρω.

Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Ἀντώνης ἦτανε ὁ σύζυγος τῆς κυρίας. Ἐπίσης ὑπωψιάστηκα ὅτι εἶχα παρεξηγηθῆ. Κάτι πῆγα νὰ πῶ, ἀλλὰ μοὔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη του.

— Ποιός εἶσαι ἐσύ; ρώτησε.

Τοῦ συστήθηκα:

— Καὶ γιατί χάρηκες ποὺ ἦρθε ἡ γυναίκα μου;

— Εἶναι ὁ τύπος μου.

— Δηλαδὴ κορτάκιας;

Ἀγανάκτησα:

— Κάθε ἄλλο, φώναξα. Ἐλπίζω μάλιστα νὰ σᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ μὲ γνωρίσετε καλύτερα. Εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ ἐνθουσιαστῆτε ὅταν σχετιστοῦμε καὶ οἰκογενειακῶς.

Καλμάρησε λιγάκι.

— Εἴσαστε παντρεμένος; ρώτησε.

— Ὄχι. Εὐγένης.

Ἀγρίεψε καὶ μὲ τράνταξε ολόκληρο μὲ τὶς χεροῦκλες του. Στὸ μεταξὺ ἄνοιξαν τὰ γύρω παράθυρα κι' ὁ κόσμος ἔκανε χάζι μαζί μας. Ἀλλὰ τὸ πιὸ χειρότερο' ἔγινε ὅταν παρουσιάστηκε μὲ φωνὲς στὸ μπαλκόνι της ἡ παχουλὴ κυρία.

— Κύριε Ἀντώνη, εἶπε. Μ' αὐτὸν τὸν κύριο κάτι πρέπει νὰ γίνη. Πρὶν ἀπὸ λίγο, ρίχτηκε στὸ δουλάκι μου...

Τὰ μάτια τοῦ κυρίου Παπαδόπουλου ἄστραψαν.

— Ἄκου, μιὰ καὶ καλή, εἶπε ἄγρια. Παράτα τὴν πολυθρόνα, πᾶρε τὸ σακκάκι σου καὶ φῦγε. Ἂν σὲ ξανασυναντήσω νὰ χαιρετᾶς τὴ γυναίκα μου ἢ καὶ νὰ τὴν κυττάζης ἁπλῶς, χάθηκες. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα.

— Γιά πέστο μου μὲ δικά σου λόγια.

— Ἀπὸ αὔριο θὰ ψάξω γιὰ σπίτι.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΑΓΩΝΙΕΣ «μεγάλων». Προχτὲς οἱ δυὸ «Μᾶνοι», ὁ Μάνος Χατζηδάκις καὶ ὁ Μανώλης Καστρινός, θεάθηκαν κατὰ τὰ ξημερώματα σὲ γνωστὸ λαϊκὸ γαλακτοπωλεῖο τῆς Ὁμονοίας, νὰ πίνουν σὰν φρόνιμα παιδιὰ τὸ γαλατάκι τους, συζητῶντας ἥσυχα-ἥσυχα.

Κάποιος γνωστός του, ποὺ ἔτυχε νὰ τοὺς δῆ, ξαφνιάστηκε ἀπ' τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐμφάνισι.

—Ἀχά, πῶς ἀπὸ δῶ; φώναξε γουρλώνοντας τὰ μάτια ἀπὸ ἔκπληξι. Καὶ τέτοια ὥρα μάλιστα!

Καὶ ὁ Χατζηδάκις:

— Τὸ «τέτοια ὥρα» δὲν εἶναι γιὰ ρώτημα. Ποτὲ δὲν κοιμᾶμαι νωρίτερα. Τὸ «πῶς ἀπὸ δῶ» νὰ στὸ ἐξηγήσω. Ἐδῶ κυκλοφοροῦν πρῶτα οἱ πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Περιμένουμε, λοιπόν, νὰ βγοῦνε νὰ τὶς ἀγοράσουμε, γιὰ νὰ δοῦμε τί γράφουν γιὰ μένα οἱ κριτικές.

Κι' ὕστερα λένε πὼς ὁ κάτοχος τοῦ «Ὄσκαρ» ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς κριτικοὺς καὶ τὶς γνῶμες τους.

Ὁ ἐκλεκτὸς λαϊκὸς συνθέτης Ἀπ. Καλδάρας, ποὺ ἡ τελευταία ἄνοδός του καὶ δημοτικότητά του τὸν κατατάσσουν ἀνάμεσα στοὺς πρώτους λαϊκοὺς συνθέτες τῆς ἐποχῆς μας.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργιοι δίσκοι, καινούργιες ἐπιτυχίες (ἀλλὰ καὶ παλιὲς ξανατυπωμένες μιὰ καὶ ὑπάρχει ζήτησι).

Παραθέτουμε τοὺς τίτλους τῶν καλυτέρων.

1) «Ἐπιστροφή». Τῆς Ἀφροδίτης Κεχαγιᾶ. Τραγουδᾶ ἡ Γιοβάννα.

2) «Καὶ τριγυρνῶ». Τοῦ Λυκούργου Μαρκέα. Τραγουδᾶ ἡ Μάριον Σίβα.

3) «Ἄνοιξι». Τῆς Ἀφροδίτης Κεχαγιᾶ. Τραγουδᾶ ἡ Γιοβάννα.

4) «Ὅταν εἶμαι κοντά σου». Τοῦ Μίμη Πλέσσα. Τραγουδᾶ ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη.

5) «Ἄκου τὴ φωνὴ τῆς ἀγάπης». Τραγουδᾶ ὁ Ἀλέκος Πάντας μὲ τὴν Ρένα Πάντα.

6) «Ὅλοι ζηλεύουνε τὸν ἔρωτά μας». Τραγουδᾶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς.

7) «Ψαροπούλα». Ἡ παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ Χαιρόπουλου ξαναγυρισμένη. Τραγουδᾶ ἡ Ἐλίζα Μαρέλι.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πλούσια, ὅπως πάντα, ἡ παραγωγὴ δίσκων λαϊκοῦ τραγουδιοῦ. Σημειώνουμε τοὺς ἀξιολογώτερους.

1) «Τὸ παρελθὸν θυμήθηκα» (χασάπικο). Τραγουδᾶ ἡ Ἄννα Χρυσάφη.

2) «Ξύπνα, καϋμένη μάνα μου». Τραγουδᾶ ἡ Κατερίνα Τζοβάρα.

3) «Ἡ μάνα ποὺ μὲ διώχνει». Τραγουδᾶ ἡ Ἄννα Χρυσάφη.

4) «Δὲν μὲ πιάνει τὸ τσιγάρο». Τοῦ Γιώργου Μητσάκη. Τραγουδοῦν ἡ Λάουρα καὶ ὁ Θ. Καναρίδης.

5) «Περπατῶ καὶ σφυρίζω θλιμμένα». Τραγουδοῦν οἱ Μ. Καναρίδης—Μ. Καλαντζῆ.

6) «Ὅλα ἐδῶ θὰ μείνουνε» (ζεϊμπέκικος). Τραγουδοῦν ὁ Στράτος καὶ ἡ Α. Χρυσάφη.

7) «Βαδίζω μέσ' στὰ σκοτεινὰ» (ζεϊμπέκικος). Τραγουδᾶ ὁ Μ. Καναρίδης.

8) «Φεύγεις στὰ ξένα». Τραγουδοῦν ὁ Σάββας Κιουλάνης καὶ ἡ Μαίρη Τάμ.

9) «Γύρισε ξανὰ σὲ μένα» (τσιφτετέλι). Τραγουδοῦν οἱ Γ. Ξηρὸς — Ρία Κούρτη καὶ ὁ Ἐμμ. Χιώτης.

10) «Δὲν θέλω νὰ ξενητευθῆς». Στίχοι—μουσικὴ Βασ. Τσιτσάνη. Ἀπὸ τὴν ταινία «Φεύγω μὲ πίκρα στὰ ξένα». Τραγουδοῦν ὁ Γρηγ. Μπιθικώτσης καὶ ἡ Σόνια Ἴμβρου.

11) «Σ' ἀγάπησα καὶ πόνεσα». Τοῦ Ἀπ. Καλδάρα. Τραγουδοῦν ὁ συνθέτης καὶ ἡ Πόλυ Πάνου.

12) «Ἡ ἀγάπη δὲν πουλιέται μὲ τὸ χρῆμα». Τραγουδοῦν ὁ Μιχ. Μενιδιάτης καὶ ἡ Βίκυ Μοσχολιοῦ.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Κοιμᾶται ἡ πεντάμορφη» (συρτό). Τραγουδᾶ ἡ Σοφία Κολλητήρη.

2) «Βαρέθηκα τὰ νειᾶτα μου» (κλέφτικο). Τραγουδᾶ ἡ Φιλιὼ Πυργάκη.

3) «Μοῦ εἶπαν πὼς παντρεύεσαι». Τραγουδᾶ ἡ Ἄννα Χρυσάφη.

4) «Πάνω σὲ ψηλὴ ραχούλα» (συρτός). Τραγουδᾶ ἡ Μαρία Ξανθάκη.

5) «Παναγιωτίτσα λυγερὴ» (καλαματιανός). Τραγουδᾶ ἡ Μαρία Ξανθάκη.

6) «Βαριὰ τὰ ξένα» (καλαματιανὸς Μακεδονίας). Τραγουδᾶ καὶ παίζει τύμπανο ὁ Γ. Αἰώντας.

7) «Ποῦ ἤσουν πέρδικα καϋμένη» (τσάμικος). Τραγουδᾶ ὁ Λάμπρος Παπαθανασίου.

8) «Ἄνοιξε χεῖλι μου, ἄνοιξε» (καθιστὸ Μακεδονίας). Τραγουδᾶ ὁ Α. Ἀηδονίδης.

9) «Μιὰ κοπέλλα στὸ Πωγῶνι» (συρτός). Τραγουδᾶ ὁ Πέτρος Τζούμας.

10) «Τὸ ταξίδι» καὶ «Ὁ Μηνᾶς». Τραγουδοῦν ὁ Θ. Καναρίδης καὶ ἡ Ἄννα Χρυσάφη.

11) «Πέρασα ἀπ' τὴν πόρτα σου» (συρτός). Τραγουδᾶ ἡ Ἀμαλία Καρζῆ.

12) «Ἄρχισε τὸ πανηγῦρι» (καλαματιανός). Τραγουδοῦν ἡ Σοφία Κολλητήρη, ἡ Βούλα Γκίκα καὶ ὁ Ν. Καρανικόλας.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Μπράβο σου. Ἄντε τράβα.

Φόρεσα τὸ σακκάκι μου κι' ἔφυγα. Ἡ ἀγανάκτησίς μου δὲν λέγεται. Τοὺς φασκέλωσα νοερῶς —γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυτάζη ὁ κύριος Παπαδόπουλος— καὶ πῆγα μιὰ βόλτα ἔτσι ἄσκοπα, γιὰ νὰ ξεσκάσω. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε παρεξηγηθῆ τόσο τραγικὰ ὁ ἐγκάρδιος καὶ διαχυτικὸς χαρακτήρας μου.

★

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, βρῆκα ἄλλο σπίτι καὶ μετακόμισα. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως, ὅταν φόρτωσαν καὶ μιὰ γλαστροῦλα ποὺ εἶχα, μὲ πλησίασε κουτσαίνοντας ὁ κύριος ἐπιλοχίας καὶ μοὔσφιξε τὸ χέρι.

—Τί κρῖμα ποὺ φεύγετε, εἶπε. Θὰ πίναμε κανένα καφεδάκι, ἀλλὰ δυστυχῶς...

Δώσαμε τὰ χέρια, ἀνέβηκα στὸ φορτηγὸ καὶ τράβηξα μιὰ πολὺ-πολὺ γενικὴ χαιρετοῦρα πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, γιατὶ ὁ κύριος Παπαδόπουλος ἦτανε στὸ μπαλκόνι του. Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ φύγω ἔτσι. Δὲν μοῦ πήγαινε. Γρήγορα ὅμως ἐλπίζω ὅτι θὰ λυτρωθῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐγκάρδιο χαρακτῆρα μου καὶ θὰ γίνω ἕνας ἀδιάφορος τύπος, ποὺ δὲν θὰ δίνη δεκάρα γιὰ τίποτα. Τὸ ἐλπίζω.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Χιοῦμορ

ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΚΕ...

Τὸ ἐξπρὲς τρέχει πρὸς τὴ Βενετία. Κάποτε, μπαίνει σ' ἕνα μεγάλο τοῦνελ κι' ὅταν πιὰ βγαίνη ἀπ' αὐτό, ὁ νεόνυμφος ψιθυρίζει ἐρωτιάρικα στ' αὐτὶ τῆς γυναικούλας του:

— Ἂν τὄξερα ὅτι εἶναι τόσο μεγάλο τὸ τοῦνελ κι' ὅτι θὰ μέναμε τόση ὥρα στὸ σκοτάδι, θὰ εἶχα ἐπωφεληθῆ...

Ἐκείνη ἀναπηδάει:

— Πῶς! Δὲν ἤσουν ἐσύ; φωνάζει.

★

Ἡ πισινὴ ρόδα ἑνὸς αὐτοκινήτου χώθηκε σὲ μιὰ βαθειὰ λακκοῦβα, ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ψυχιατρείου. Ὁ ὁδηγὸς κατέβηκε βλαστημῶντας, προσπάθησε νὰ τὸ σπρώξη, νὰ τὸ κουνήση, νὰ τὸ τραβήξη, ἀλλὰ τίποτα. Τ' αὐτοκίνητο ἔμενε καρφωμένο στὴ λακκοῦβα. Ἕνας τρελλὸς ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου, φωνάζει ξαφνικὰ στὸν ὁδηγό:

— Ἔ, κύριε, γιατὶ δὲ σκάβετε λίγο ἀπὸ μπροστὰ τὴ λακκοῦβα, ὥστε νὰ κυλήση ἡ ρόδα;

Ὁ ὁδηγὸς τὸν κυττάζει, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ἰδέα:

— Ὤ, κύριε, τοῦ λέει, μὲ σώσατε! Ὑπέροχη ἰδέα! Μὰ πῶς τὸ σκεφθήκατε ἐσεῖς ποὺ εἶσθε... εἶσθε... ἄρρωστος;

— Νὰ σᾶς πῶ, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος, μπορεῖ νὰ εἶμαι τρελλὸς ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ ἠλίθιος!

★

Νά τί συμβουλεύει ἕνας γυναικοκατακτητής:

— Ὅταν πολιορκῆτε μιὰ γυναίκα, μὴ λησμονήσετε νὰ τῆς πῆτε ὅτι εἶναι τελείως διαφορετικὴ ἀπ' τὶς ἄλλες. Ἐκείνη θὰ σᾶς πιστέψη... Κι' ἔπειτα... θὰ μπορέσετε νὰ τῆς φερθῆτε ὅπως σ' ὅλες τὶς ἄλλες!

★

Δικάζεται ἕνας δίγαμος. Ὁ πρόεδρος ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ κατηγορητήριο κι' ἀπορεῖ:

— Βλέπω ὅτι κατώρθωσες νὰ ζήσης ἕξη ὁλόκληρα χρόνια μὲ δυὸ γυναῖκες, χωρὶς καμμιὰ ἀπ' τὶς δυὸ νὰ ὑποπτευθῆ τὴν ὕπαρξι τῆς ἄλλης. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶσαι πολὺ πονηρός! Πῶς τὰ κατάφερες;

— Ἂν σοῦ πῶ τὸ κόλπο, κὺρ πρόεδρε, μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ μ' ἀπαλλάξης;

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΦΙΓΓΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΛΙΟΥ'Ι'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Σκωτσέζος πεθαίνει, ἀπὸ τὴ δηλητηριώδη ἔνεσι ποὺ τοῦ ἔχουν κάνει. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Βίντερ διηγεῖται στὸ Μπένσον καὶ στὸ Λάντον μιὰ παράξενη περίπτωσι, ποὺ συνέβη σὲ κάποια μικρὴ δημοκρατία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ὅπου ἕνας στρατηγὸς κυριεύθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ φονικὴ μανία κι' ἔγινε σαδιστὴς ἐγκληματίας. Ἀπ' ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν, ἀποδεικνύεται πὼς ἦταν κι' αὐτὸς θῦμα τοῦ φαρμάκου τοῦ Κινέζου. Ἀποφασίζουν λοιπὸν κι' οἱ τρεῖς νὰ φύγουν γιὰ τὴ Σαγκάη, ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἀρχηγὸ τῆς «Κίτρινης Σφίγγας» Φοὺ Μὰν-Τοὺ καὶ νὰ διαλύσουν τὴ σατανικὴ ὀργάνωσι. Πηγαίνουν πράγματι ἐκεῖ, μεταμφιεσμένοι καὶ παίρνοντας ὅλες τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀντιληφθοῦν οἱ ἐχθροί τους. Ἕνας μυστηριώδης ταοϊστὴς μοναχὸς δίνει χρήσιμες πληροφορίες στὸ Βίντερ, μέσα στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο συνταξιδεύουν.

6ον

Σταμάτησε μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα συνέχισε:

— Δὲν ξέρω ποιός καὶ ποῦ θὰ σᾶς σκοτώση. Ἀλλὰ θἄθελα πολὺ νὰ μάθω γιὰ ποιὸ λόγο θὰ σᾶς σκοτώσουν... Εἴσαστε πραγματικὰ ὁ κύριος Κούρλαντ, ποὺ προμηθεύει κομψοτεχνήματα κινεζικῆς τέχνης στὰ ἀμερικανικὰ μουσεῖα;

Ὁ Βίντερ ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι του.

— Ἔστω, εἶπε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ. Ἀλλὰ τότε γιατί θέλουν νὰ σᾶς δολοφονήσουν;

— Ποιοί;

Ὁ μοναχὸς δὲν ἀπάντησε.

— Εἴσαστε μὲ τὸ μέρος ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν; ξαναρώτησε ὁ Βίντερ.

— Ἂν ἤμουνα, θὰ ἤξερα γιατὶ θέλουν νὰ σᾶς σκοτώσουν, ἀπάντησε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ.

— Εἴσαστε τότε ἐναντίον τους;

— Τί σᾶς κάνει νὰ τὸ ὑποθέτετε;

— Τὸ ἐνδιαφέρον σας νὰ μάθετε γιατὶ θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν. Φαίνεται ὅτι δὲν σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ τὸ μάθετε ἀπ' αὐτούς.

— Γιὰ τὸν Τὲνγκ — Φᾶ, ὅλα εἶναι εὔκολα, ὅταν τὸ θελήση, ἀπάντησε ὁ ληστής. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήση... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔρθη ἡ ὥρα γιὰ τὸ κάθε πρᾶγμα... Καὶ τώρα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κάτι;

— Σᾶς ἀκούω.

— Δὲν εἴσαστε ὁ Κούρλαντ, ποὺ γράφει τὸ διαβατήριό σας.

Ὁ Βίντερ ἀνατρίχιασε.

— Ποιός εἶμαι τότε; ρώτησε.

— Κάποιος ποὺ τὸν φοβοῦνται.

— Ποιοί;

Καὶ πάλι ὁ Τὲνγκ—Φᾶ δὲν ἀπάντησε.

— Γιὰ νὰ σᾶς φοβοῦνται, πρέπει νὰ εἴσαστε πολὺ δυνατός.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι συνηθισμένοι νὰ φοβοῦνται κανένα.

— Τὸ νομίζουν. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τοὺς φοβᾶμαι. Σεῖς;

Ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Βίντερ νὰ μὴν ἀπαντήση.

Τὸ τραῖνο ἐλάττωσε τὴν ταχύτητά του.

— Πλησιάζομε στὸ Πὰν—Λάϊ καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω, εἶπε ὁ Τὲνγκ—Φᾶ. Λυπᾶμαι γιατὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τὸ μυστικό σας... Ἴσως μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Δὲν ἐπιμένω, ἄλλωστε, γιατὶ αὐτὸ θὰ τὸ μάθω. Εὔχομαι νὰ μὴν σᾶς σκοτώσουν πρωτοῦ τὸ μάθω... Καλὴ ἀντάμωσι, κύριε Κούρλαντ. Ἴσως ξανασυναντηθοῦμε στὴ Σαγκάη ἢ ἀλλοῦ.

Εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Κι' ὁ Βίντερ σηκώθηκε ἐπίσης.

— Δὲν φοβόσαστε μήπως σᾶς προδώσω; ρώτησε.

Ὁ Τὲνγκ—Φᾶ χαμογέλασε.

—Ὄχι, ἀπάντησε. Γιατὶ ξέρω πὼς δὲν θὰ τὸ κάμετε.

Πῆρε τὸ κλουβί του κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγη. Ἀλλὰ σταμάτησε στὴν πόρτα.

—Ἔχετε ἕνα ἀσημένιο δολλάριο; ρώτησε.

Μὲ μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι, ὁ Βίντερ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε ἕνα ἀσημένιο δολλάριο.

Ὁ Τὲνγκ—Φᾶ τὸ κύτταξε.

—Εἶναι τοῦ τύπου Σοὺν—Γιὰτ—Σέν, εἶπε. Βρίσκει κανεὶς ὅσα θέλει ἀπ' αὐτὰ στὴν Κίνα. Θὰ σᾶς δώσω ἕνα ἄλλο, ποὺ εἶναι πιὸ σπάνιο.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεξικάνικο δολλάριο. Πιάνοντάς το στὰ χέρια του, ὁ Βίντερ ἀνατρίχιασε. Πάνω σ' αὐτὸ εἰκονιζόταν ἕνα εἶδος ἁρπάγης, ὅμοιας μ' ἐκείνην ποὺ, σύμφωνα μὲ τὶς περιγραφὲς τοῦ Λάντον καὶ τοῦ Μπένσον, ὁ μυστηριώδης Κινέζος εἶχε στὸ ἀριστερό του χέρι.

— Ἴσως σᾶς χρησιμεύση κάποτε, τοῦ εἶπε ὁ Τένγκ-Φᾶ. Δείχνοντας αὐτὸ τὸ δολλάριο, μπορεῖ νὰ ἰδῆτε ὅλες τὶς πόρτες ν' ἀνοίγουν μπροστά σας. Ἀλλὰ μπορεῖ ἐπίσης νὰ βρῆτε τὸ θάνατο.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ αἰνιγματικὰ λόγια, βγῆκε κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

ΣΤΗ ΣΑΓΚΑΗ

Ὁ Στὴβ Βίντερ συνέχισε τὸ ταξίδι του ὣς τὴ Σαγκάη χωρὶς ἀπρόοπτα.

Ἕνα σωρὸ σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του. Κι' ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς ἦταν ὅτι ἡ μεταμόρφωσίς του δὲν εἶχε χρησιμεύσει σὲ τίποτα. Οἱ ἐχθροί του ἤξεραν ὅτι ταξίδευε πρὸς τὴ Σαγκάη. Κι' ἴσως τὸν περίμεναν ἐκεῖ. Γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ὁ Τὲνγκ-Φᾶ.

Ἀλλὰ ποιός ἦταν ὁ Τὲνγκ-Φᾶ; Ἕνας ληστής, σίγουρα, ἀπὸ τοὺς τόσους ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Κίνα. Ἴσως ὁ μεγαλύτερος ἢ ὁ πιὸ ἐπιτήδειος ἀπὸ ὅλους, ὅπως ἔδειχνε τὸ ποσὸν γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν εἶχαν ἐπικηρύξει.

Ὁ Τὲνγκ-Φᾶ δὲ μποροῦσε νὰ ἀνήκη στὴν «Κίτρινη Σφίγγα». Ἦταν ἀντίπαλός της ἢ ὁπωσδήποτε τὰ συμφέροντά του ἐρχόντανε σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ δικά της. Ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς Στὴβ Βίντερ θὰ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ τὸν θεωρῆ φίλο του, σύμφωνα μὲ τὸ παλιὸ δόγμα, ὅτι ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἐχθροῦ σου εἶναι φίλος σου. Ἀλλ' ἦταν ἕνας φίλος πολὺ παράξενος καὶ στὸν ὁποῖον, βέβαια, δὲ μποροῦσε νὰ βασίζεται. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ τὸν ξανάβρισκε στὸ δρόμο του;

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔφτασε στὴ Σαγκάη. Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βαγόνια τους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως ἀνακάλυπτε κάποιον ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν βέβαιος πὼς τὸν παρακολουθοῦσε. Κόπος χαμένος! Κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δὲν τοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Ἀλλ' ἕνας κατάσκοπος, ποὺ προκαλεῖ τὴν περιέργεια, παύει νὰ εἶναι κατάσκοπος.

«Φίλε μου Στήβ, μονολόγησε ὁ ἀρχιεπιθεωρητής, νομίζω ὅτι ἄρχισες νὰ ξεκουτιαίνεσαι. Ἂν ὁ ταοϊστὴς μοναχὸς δὲν σοῦ φανέρωνε ποιὸς εἶναι, θὰ μάντευες ποτὲ ὅτι βρισκόσουν πλάϊ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ληστὲς τῆς Κίνας; Ἐκεῖνος ποὺ σὲ παρακολουθεῖ, μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ὁ ἄκακος γέρος μὲ τὸ σεβάσμιο ὕφος καὶ τὴ μακριὰ γενειάδα, ἢ ἡ γυναίκα αὐτὴ μὲ τὸ τεράστιο ψάθινο καπέλλο ποὺ τῆς κρύβει τὰ μάτια, ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐλεγκτὲς τοῦ τραίνου. Κανείς τους, βέβαια, δὲν θάρθῃ νὰ σοῦ τὸ πῆ... Καὶ τώρα, κάτι ἄλλο. Ἀφοῦ ξέρω ποιὸς εἶσαι καὶ γιατὶ ἦρθες ἐδῶ, εἶναι περιττὸ νὰ προσπαθῆς νὰ κρυφτῆς ἢ νὰ τοὺς παραπλανήσης. Ἂν τοὺς ξεφύγης σήμερα, θὰ σὲ ξαναβροῦν αὔριο. Θὰ παίξης, λοιπόν, μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Καὶ κάτι ἀκόμη. Πρέπει νὰ πᾶς στὸ προξενεῖο, γιὰ νὰ βοηθήσης ἐκείνους ποὺ σὲ περιμένουν ἐκεῖ. Ἀσφαλῶς, ναί. Πρῶτον, γιατὶ τοὺς τὸ ὑποσχέθηκες καὶ δεύτερον, γιατὶ ἡ συνεργασία τους ἴσως νὰ σοῦ εἶναι πολύτιμη. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο: Ἡ Σαγκάη δὲν εἶναι τὸ Λονδῖνο, ποὺ τὸ ξέρεις, καὶ σὲ ξέρει. Μόνος σου θὰ χαθῆς, ἢ τουλάχιστον θὰ χάσης πολύτιμο χρόνο. Θάρρος, λοιπόν! Ἀφοῦ πρέπει νὰ πᾶς στὸ ἀγγλικὸ προξενεῖο, νὰ πᾶς. Ἐκεῖ μέσα, τουλάχιστον, δὲν κινδυνεύεις νὰ σὲ σκοτώσουν. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω καμμιὰ ἐγγύησι γιὰ τὴ διαδρομὴ καί, γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ στοιχημάτιζα οὔτε μιὰ τρύπια δεκάρα γιὰ τὸ τομάρι σου».

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὲς τὶς σκέψεις, μπῆκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ «ρίξι» (χειράμαξα), ποὺ βρίσκονταν μπροστὰ στὸ σταθμό, κι' εἶπε στὸν «κοῦλι» ποὺ τὸ ἔσερνε, νὰ τὸν πάη στὸ ἀγγλικὸ προξενεῖο.

Στὴν ἀρχή, κάμποσα ἄλλα «ρίξι» προχωροῦσαν πάνω στὸν ἴδιο δρόμο. Ἀλλά, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, χάθηκαν μέσα στὶς παρόδους. Ἔτσι, ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸ ἀγγλικὸ προξενεῖο,

λόγια κατοσταράτα

«ΕΧΘΡΟΣ ΕΝ ΟΨΕΙ»...

Εἰδῶν-εἰδῶν συνέδρια συνέρχονται ἐν Ἀθήναις,
ποὺ διαρκοῦν μερόνυχτα, πολλὲς φορὲς καὶ μῆνες,
καὶ «πάνσοφοι» μαζεύονται ἀπὸ τὶς χῶρες ὅλες
γιὰ ν' ἀραδειάσουν ὄμορφες ἰδέες καὶ παρόλες,
μελετημένα θέματα νὰ ξαναμελετήσουν
καὶ μὲ τὰ τόσα... «φῶτα» τους τὸν κόσμο νὰ... σκοτίσουν!
Μά, πλὴν ἀπ' τὰ συνέδρια, ποὺ πᾶνε πλέον γόνα,
καὶ κάπου-κάπου δίνουνε ὠφέλιμον ἀγῶνα
καὶ «χημικὸν συνέδριον» γραμμὴ καινούργια χάραξε
καὶ φυσικά, τὴν τάξι μας βαθειὰ τὴν συνετάραξε,
διότι οἱ βαρελόφρονες ἀκούγοντας... χημείαν,
αἰσθάνονται ἀνακάτωμα καὶ νιώθουν... βδελυγμίαν!
Καί, δυστυχῶς, τὸ ἀχώνευτο συνέδριο ἐκεῖνο
μᾶς ἔφτασε ταυτόχρονα μὲ τὸν καινούργιο οἶνο
κι' ἀπάνω ποὺ χαιρέτισαν οἱ βέροι κρασοπότες
τὰ πρῶτα μουστοβάρελα καὶ τὶς μουστιὲς τὶς πρῶτες...
Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε «ἐν' ἐπιφυλακῇ»
καὶ δρᾶσι ν' ἀναπτύξωμε... κατασκοπευτική!
Δὲν πρέπει ἀδιάφοροι, τούτέστιν, νὰ κα-
(θήσουμε
μὰ τοὺς ταβερνιαρέους μας νὰ παρακο-
(λουσήσουμε,
γιατὶ μπορεῖ νὰ πήρανε νεώτερα συνθή-
(ματα,
καινούργια κρασο-φάρμακα καὶ χημικὰ
(μαθήματα,
ὁπότε δὲν θ' ἀργήσουμε, συνάδελφε κα-
(λέ μου,
νὰ πέσουμε ὅλοι θύματα τοῦ... «χημικοῦ
(πολέμου»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ὁ Στὴβ Βίντερ ἦταν βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν τὸν παρακολουθοῦσε. Αὐτό, βέβαια, δὲν ἐσήμαινε τίποτα.

Ὁ Ἄγγλος πρόξενος εἶχε λάβει μυστικὲς ὁδηγίες ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ τὸν περίμενε.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ σᾶς ἀποκαλῶ μὲ τὸ πραγματικό σας ὄνομα, ἢ μὲ τὸ ὄνομα Πὼλ Κούρλαντ;

— Γιὰ τὴ στιγμή, μπορεῖτε νὰ μὲ λέτε ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιεπιθεωρητής. Μὲ ζήτησαν;

— Ναί, πρὶν ἀπὸ δυὸ ἡμέρες ἦρθαν ἐδῶ δυὸ ἐπιστήμονες, ὁ Τζαίημς Νόρμαν καὶ ὁ δόκτωρ Ἀλεξάντερ Ρούντγιαρ.

— Εἶναι σῶοι, λοιπόν;

— Μὰ βέβαια, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του. Ἐπρόκειτο νὰ τοὺς σκοτώσουν;

— Πιθανόν... Ποῦ βρίσκονται τώρα;

— Τοὺς ὑπόδειξα ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο. Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ τοὺς τηλεφωνήσω...

— Θὰ τοὺς πῆτε νἄρθοῦν, χωρὶς νὰ τοὺς κάμετε λόγο γιὰ μένα.

— Φυσικά...

— Ὁ μίστερ Μπράουν εἶναι ἐδῶ;

— Καὶ αὐτὸς ἐπίσης σᾶς περιμένει.

Ὁ πρόξενος ἦταν ἕτοιμος νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

—Ὄχι ἀκόμη, τοῦ εἶπε ὁ Βίντερ. Πέστε μου, πῶς θὰ μπορούσατε νὰ κάμετε νὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη τριῶν ἀνθρώπων;

Ὁ συνομιλητής του ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένος.

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν βλέπω τὸν τρόπο, ἀπάντησε ἔπειτα. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ Σαγκάη ἔχει ἀναρίθμητα μάτια ποὺ βλέπουν κι' ἀναρίθμητα αὐτιὰ ποὺ ἀκοῦνε. Κι' ἐγὼ ἀκόμη, μόνο μέσα σ' αὐτὸ τὸ κτίριο νοιώθω κάποια ἀσφάλεια, ἂν καὶ ὄχι πάντοτε... Σᾶς παρακολουθοῦν;

— Δὲν εἶμαι ἀκόμη βέβαιος. Ξέρουν, πάντως, ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ.

— Ποιοί;

—Ἐκεῖνοι, ποὺ ἦρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστικό τους.

— Πρόκειται γιὰ τοὺς λαθρεμπόρους τοῦ ὀπίου;

— Γιὰ κάτι ποὺ εἶναι πολὺ χειρότερο. Ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὴν «Κίτρινη Σφίγγα».

— Κάθε φορὰ ποὺ γίνεται κάποιο μυστηριῶδες ἔγκλημα ἢ κάποια ἀπαγωγή, ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὴν «Κίτρινη Σφίγγα». Δὲν ξέρω ἂν ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἀνταποκρίνεται σὲ κάτι τὸ πραγματικὸ ἢ ἂν εἶναι μόνον συμβολική.

— Τὸ ὄνομα Φοῦ—Μὰν—Γιοῦ, σᾶς εἶναι γνωστό;

— Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω.

— Ξαναγυρίζω στὴν προηγούμενη ἐρώτησί μου: Πῶς θὰ μπορούσατε νὰ ἐξαφανίσετε τὰ ἴχνη τριῶν ἀνθρώπων;

—Ἀγαπητέ μου κύριε Βίντερ... μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Κούρλαντ, δὲν ξέρω μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἀπάντησε ὁ πρόξενος. Ἀφῆστε με, τουλάχιστον, νὰ σκεφτῶ... Ἢ ὄχι... Ἀκοῦστε με... Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πετύχη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶναι ὁ Ραμάγια.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Ραμάγια;

—Ἕνας Ἰνδός.

— Τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη;

— Μοῦ εἶναι τυφλὰ ἀφωσιωμένος καὶ μισεῖ θανάσιμα τοὺς Κινέζους.

— Τί ἐργασία κάνει;

— Ὁ Ραμάγια ξεναγεῖ τοὺς πλούσιους συμπατριῶτες του, ποὺ ἔρχονται ἐδῶ... Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι μᾶς δίνει συχνὰ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες...

Ὁ Στὴβ Βίντερ ἔβγαλε ἀργὰ τὸ πακέτο του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Εἴπατε ὅτι ξεναγεῖ τοὺς πλούσιους Ἰνδοὺς ποὺ ἔρχονται ἐδῶ; ρώτησε.

—Ἀκριβῶς.

— Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς παρουσιάση, τοὺς φίλους μας κι' ἐμένα, σὰν Ἰνδούς;

— Τὰ δικά σας ἴχνη θέλετε νὰ ἐξαφανίσετε;

— Τὰ δικά μου καὶ τῶν δύο φίλων μου, ποὺ μὲ ζήτησαν ἐδῶ.

—Ὁ Ραμάγια θὰ μποροῦσε νὰ κάμη κάθε τι ποὺ θὰ τοῦ ζητούσαμε. Τὸ ζήτημα, ὅμως, εἶναι ἂν κι' οἱ ἄλλοι θὰ σᾶς πιστέψουν σὰν Ἰνδούς.

— Γι' αὐτό, θὰ μεριμνήση ὁ μίστερ Μπράουν.

Ὁ πρόξενος ἔκαμε μιὰ κίνησι, ποὺ ἔδειχνε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα.

— Πρέπει νὰ καλέσω τὸ Ραμάγια νἄρθῆ ἐδῶ; ρώτησε.

— Νομίζω πὼς θὰ ἦταν τὸ καλύτερο.

— Θέλετε νὰ εἰδοποιήσω καὶ τοὺς φίλους σας;

— Δὲν θὰ προκαλοῦσαν τὴν προσοχή, ἂν ἐρχόντανε ἐδῶ;

— Πιθανόν.

—Ἂς περιμένωμε τότε τὸ Ραμάγια. Αὐτὸς θὰ μᾶς συμβουλεύση τί πρέπει νὰ κάμωμε.

—Ὁ Ραμάγια θὰ σᾶς διευκολύνη σὲ ὅλα, εἶπε ὁ πρόξενος, περήφανος γιὰ τὸν ἄνθρωπό του. Εἶναι τετραπέρατος καὶ πολυμήχανος.

Ο «ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΛΩΤΟΣ»

Κατὰ τὸ σούρουπο τῆς ἄλλης ἡμέρας, τέσσερις Ἰνδοὶ ἔμπαιναν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα κέντρα τῆς κινεζικῆς συνοικίας. Τὸ κέντρο αὐτὸ ἦταν ἡμιϋπόγειο καὶ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν ποταμὸ Γιὰν — Τσὲ — Κιάνγκ, ποὺ διασχίζει τὴ Σαγκάη. Ἑκατοντάδες πολύχρωμα φαναράκια φώτιζαν τὴν πρόσοψί του.

Οἱ τέσσερις αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τὸν ἀρχιεπιθεωρητὴ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ Στὴβ Βίντερ, τὸν Λάντον, τὸν Μπένσον καὶ τὸν Ραμάγια.

Ἡ μεταμόρφωσις τῶν τριῶν πρώτων σὲ Ἰνδοὺς ἦταν ἕνα θαῦμα τοῦ μίστερ Μπράουν. Ὁ Ραμάγια, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, κατάφερε νὰ τοὺς ἐμφανίση σὰν Ἰνδούς, ποὺ εἶχαν ἀποβιβασθῆ ἀπὸ ἕνα ἰνδικὸ πλοῖο στὴ Σαγκάη. Καὶ τώρα τοὺς συνώδευε σὰν ξεναγός. Γιατὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν ἤξερε τὴν κινεζικὴ γλῶσσα.

Ὅλα εἶχαν γίνει μὲ ἀριστουργηματικὸ τρόπο. Ἀλλ' οἱ προφυλάξεις ποὺ πῆραν ἦταν ἄρα γε ἀρκετὲς γιὰ νὰ παραπλανήσουν ἐκείνους ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν; Γι' αὐτό, κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ πῆ τίποτα.

Τὸ κέντρο, ὅπου ὁ Ραμάγια ὡδήγησε τοὺς τρεῖς λευκούς, λεγόταν «ὁ γαλάζιος λωτός». Δὲν ἦταν δική του ἡ πρωτοβουλία νὰ πᾶνε σ' αὐτό. Ἀλλ' ὁ Βίντερ τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ τοὺς πάη στὸ πολυτελέστερο ἀπὸ τὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Σαγκάης. Εἶχε ἄρα γε κάποιο σχέδιο, ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ; Πιθανόν...

Μικρὲς Κινέζες ὑποδέχονταν τοὺς πελάτες καὶ τοὺς ὡδηγοῦσαν μὲ χαριτωμένες κινήσεις στὶς θέσεις τους. Στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ παράξενα ὄργανα ἔπαιζε μιὰ ἀργὴ καὶ λικνιστικὴ μελῳδία.

Ὁ Ραμάγια, ἐκτελώντας τὶς ἐντολὲς τοῦ Βίντερ, παράγγειλε ἕνα πλούσιο γεῦμα. Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ κρασί, ζήτησε ὑδρόμελι.

Ἐνῶ ἔτρωγαν, ὁ Βίντερ ἐξέταζε προσεχτικὰ τὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν. Τὸ κέντρο αὐτὸ συγχναζόταν ἀπὸ πλούσιους πελάτες. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, φεύγοντας, ἀντὶ νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὴν ἔξοδο, χάνονταν μέσα ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα. Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Βίντερ νὰ ὑποθέση ὅτι τὸ κέντρο αὐτὸ εἶχε στὸ ὑπόγειο κάποιο ἰδιαίτερο χῶρο, ποὺ χρησίμευε γιὰ κείνους ποὺ ἤθελαν νὰ καπνίσουν ὄπιο.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν γρήγορα. Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Στὴβ Βίντερ ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι ὅπου καθόταν, σὰν νὰ εἶχε τὴ διάθεσι νὰ περάση τὴ νύχτα ἐκεῖ. Κατὰ τὴ μία, ὅμως, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου τὸν εἰδοποίησε, μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ Ραμάγια, ὅτι θὰ ἔκλειναν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Γαλάζιου λωτοῦ» ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ψηλός, γεροδεμένος καὶ μὲ ἀξιοσέβαστη κοιλιά. Τὴν εἰδοποίησι αὐτή, τὴν ἔκαμε μ' ὅλη τὴ δυνατὴ εὐγένεια. Ἦταν σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς πελάτες του, γιατὶ βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς ἐνοχλήση.

Ὁ Ἄγγλος πρόξενος εἶχε συστήσει στὸν Βίντερ καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ μὴν δίνουν ἐμπιστοσύνη στὴν εὐγένεια τῶν Κινέζων. Εἶχε προσφερθῆ, μάλιστα, νὰ στείλη μυστικοὺς πράκτορες, γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν τὸ κέντρο. Ἀλλ' ὁ Βίντερ προτίμησε νὰ εἶναι μόνος, ἐλπίζοντας πὼς ἔτσι θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψη καλύτερα τὸ μῦθο τῆς μυστηριώδους ὑποθέσεως ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε.

Εἶχε ἔρθει τώρα ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ βάλη σ' ἐνέργεια ἕνα σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρώσει μέσα στὸ μυαλό του. Ἔγνεψε στὸν Ραμάγια νὰ σκύψη καὶ τοῦ εἶπε νὰ μεταβιβάση στὸν Κινέζο αὐτὰ τὰ λόγια:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν παράδεισο τοῦ Βούδδα.

Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ἤθελε νὰ καπνίση ὄπιο.

Ὁ Κινέζος κύτταξε μὲ προσοχὴ τοὺς πελάτες του.

— Τὸν παράδεισο μπορεῖτε νὰ τὸν βρῆτε ἀλλοῦ, ἀπάντησε.

—Ὄχι, ἐδῶ, ἐπανέλαβε ὁ Βίντερ μισοκλείνοντας τὰ μάτια του. Δὲν θὰ φύγω, ἂν δὲν τὸν ἰδῶ.

Ὁ Κινέζος ὑποχώρησε.

—Ὅλη ἡ συντροφιά; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ραμάγια γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Βίντερ.

—Ἐλᾶτε.

— Μπάμπη... Σὲ πληροφορῶ πὼς εἶναι μισὴ ὥρα, ποὺ τραβήχτηκε ἡ θάλασσα...

—Δὲ μοῦ λέτε, κύριε, στὸ τρόλλεϋ νομίζετε πὼς βρίσκεστε;

Ζήτησε, ὡστόσο, νὰ πληρωθῆ προκαταβολικά, λέγοντας πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ συνήθεια τοῦ καταστήματος. Τοὺς ρώτησε κατόπιν ἂν εἶχαν ὅπλα.

—Ὄχι ἀπάντησε ὁ Ραμάγια, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη διερμηνέως.

— Μήπως μοῦ λέτε ψέματα;

— Μπορεῖς νὰ βεβαιωθῆς.

Ὁ Κινέζος τοὺς πασπάτεψε μὲ τὰ πλατειὰ χέρια του, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτα. Κι' ὡστόσο, εἶχαν κι' οἱ τέσσερις τὰ περίστροφά τους. Ἀλλὰ τὰ εἶχαν βάλει στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τῶν μηρῶν, ἔτσι ποὺ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὰ βρῆ κανείς.

Καθὼς κατέβαιναν τὶς σκάλες, ἀκολουθώντας τὸν Κινέζο ποὺ προπορευόταν, ὁ Βίντερ ψιθύρισε στοὺς φίλους του:

— Μιμηθῆτε με στὸ κάπνισμα, καὶ τὰ μάτια σας τέσσερα!

— Μεῖνετε ἥσυχος, ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ Μπένσον κι' ὁ Λάντον.

Ἡ αἴθουσα τοῦ ὑπογείου εἶχε τὶς ἴδιες διαστάσεις μὲ κείνην ποὺ βρισκόταν ἀπὸ πάνω, ἀλλ' ἦταν χωρισμένη μὲ παραβὰν σὲ μικρὰ διαμερίσματα, ποὺ προορίζονταν γιὰ ἐκλεκτοὺς πελάτες. Τὰ συμπόσια ποὺ δίνονταν σ' αὐτὰ τὰ διαμερίσματα διαρκοῦσαν ὁλόκληρη ἡμέρα. Ἀλλά, στὸ βάθος αὐτῆς τῆς αἴθουσας, ὑπῆρχε μιὰ πόρτα, ποὺ ἄνοιγε μ' ἐλατήριο. Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, βρισκόταν μιὰ ἄλλη, μὲ χαμηλὸ ταβάνι. Στὶς δυὸ παράλληλες πλευρές της ὑπῆρχαν δυὸ σειρὲς ἀπὸ κουκέττες, ὅμοιες μ' ἐκεῖνες ποὺ βλέπει κανεὶς στὰ ἀτμόπλοια. Κάθε κουκέττα κρυβόταν πίσω ἀπὸ κίτρινες κουρτίνες. Στὴ μέση τῆς αἰθούσης βρισκόταν ἕνα τζάκι μὲ τέσσερα φουρνέλα. Ἕνας ἄντρας ἢ ἕνα παιδὶ—ἦταν ἀδύνατο νὰ προσδιορίση κανεὶς τὴν ἡλικία του—γέμιζε τὶς πίπες τῶν καπνιστῶν καὶ τὶς καθάριζε ἀπὸ τὶς στάχτες. Τὴ μπαλλίτσα τοῦ ὀπίου, τὴν περνοῦσε σὲ μιὰ μακρυὰ βελόνα καὶ τὴν κρατοῦσε πάνω ἀπὸ τὰ φουρνέλα, ὥσπου ν' ἀρχίση νὰ καίγεται. Τὴν ἔβαζε κατόπιν μέσα στὴν πίπα, ποὺ τὴν εἶχε καθαρίση προηγουμένως. Οἱ καπνισταὶ κάπνιζαν μερικὲς παρόμοιες πίπες, ὁ καθένας ἀνάλογα μὲ τὴν ἀντοχή του, καὶ κατόπιν σωριάζονταν μισοαναίσθητοι πάνω στοὺς τάπητες ποὺ σκέπαζαν τὸ πάτωμα. Ἕνας ὑπηρέτης πρόβαλε τότε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα καί, μαζὶ μὲ κεῖνον ποὺ γέμιζε τὶς πίπες, σήκωναν τὸν καπνιστὴ καὶ τὸν ξάπλωναν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κουκέττες. Ὁ ὕπνος του διαρκοῦσε πολλὲς ὧρες καὶ κάποτε ὁλόκληρη ἡμέρα. Μερικοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ καπνίζουν καὶ πάνω στὶς κουκέττες, χρησιμοποιώντας μακρυοὺς σωλῆνες, ὅπως τὸ μαρκοῦτσι τοῦ ναργιλέ.

Ὁ ἀέρας μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ἦταν βαρὺς καὶ ἀνάμικτος μὲ ὀσμὲς ἀνθρώπινου ἱδρῶτα καὶ ὀπίου.

Οἱ τέσσερις καινούργιοι πελάτες, ἔνοιωσαν ἕνα αἴσθημα ἀηδίας, μπαίνοντας σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα, ἀλλά, κατανικώντας τὴ δυσφορία τους, προχώρησαν μὲ θάρρος καὶ κάθισαν γύρω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φουρνέλα. Ὁ ὑπηρέτης μὲ τὴν ἀπροσδιόριστη ἡλικία πέρασε ἀμέσως τέσσερις μπαλλίτσες ὀπίου σὲ ἰσάριθμες βελόνες καὶ τὶς ἔβαλε μπροστὰ στὸ φουρνέλο. Ἔπειτα ὅταν ἄρχισαν νὰ καίγωνται, τὶς ἔριξε μέσα σὲ τέσσερις πίπες, ποὺ τὶς πρόσφερε στοὺς καπνιστές. Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση ἄλλους πελάτες.

Ὁ Βίντερ εἶχε προβλέψει αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀντικατέστησε ἀμέσως τὴν μπαλλίτσα τοῦ ὀπίου μὲ

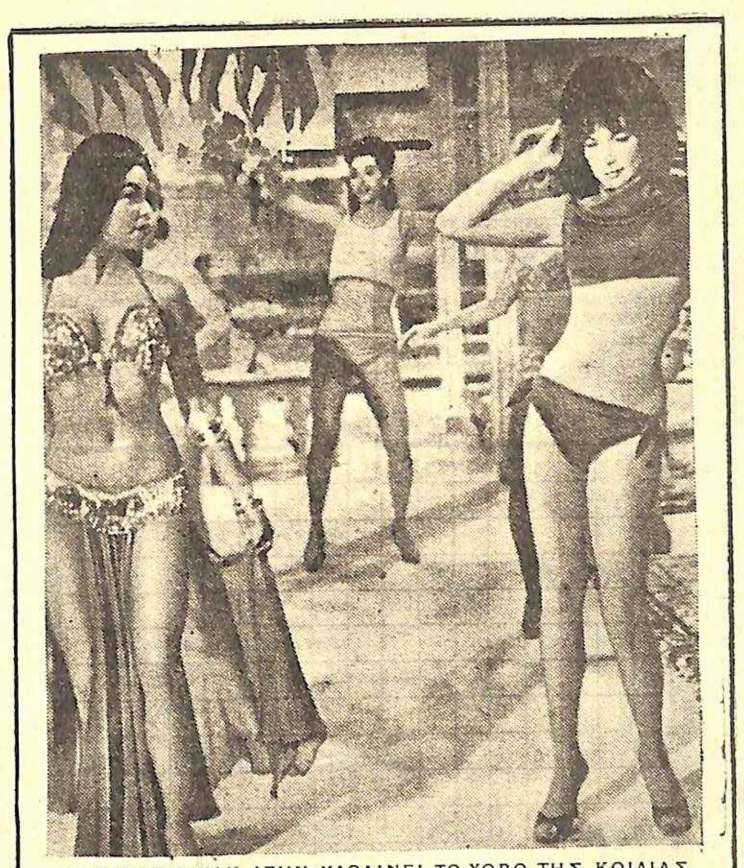

Η ΣΙΡΛΕΫ ΜΑΚ ΛΕΗΝ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ

Σ' ἕνα στούντιο χοροῦ τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Σίρλεϋ Μὰκ Λέην, (δεξιὰ στὴ φωτογραφία μας), μαθαίνει ἀνατολίτικους χορούς μὲ δασκάλα μιὰ χορεύτρια τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Τὶς γνώσεις αὐτὲς τὶς ἐπιβάλλει στὴ Σίρλεϋ ὁ ρόλος της στὸ νέο φίλμ, τοῦ ὁποίου τώρα θ' ἀρχίση τὸ γύρισμα. Ἡ δασκάλα τῆς Σίρλεϋ, ἡ Ἰνδοκινέζα χορεύτρια Ναΐ Μπόνετ, (ἀριστερὰ) ἐδήλωσε πὼς μερικὰ μαθήματα ἀποδείχτηκαν ἀρκετά, γιὰ νὰ χορεύη ἡ μαθήτρια καλύτερα ἀπὸ τὴ δασκάλα της.

μιὰ ἄλλη, ἀπὸ κοινὸ καπνό. Ἔρριξε ταυτόχρονα κάμποσες παρόμοιες μπαλλίτσες πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων του. Αὐτοὶ ἀκολούθησαν ἀμέσως τὸ παράδειγμά του κι' ἔκρυψαν τὶς ὑπόλοιπες μπαλλίτσες ἀνάμεσα στὰ πόδια τους. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Κινέζος ὑπηρέτης τοὺς ξαναγέμιζε τὶς πίπες, ἔκαναν τὸ ἴδιο.

Αὐτὸ ἔγινε κάμποσες φορές. Στὸ τέλος, ὁ Βίντερ ἔπεσε ἀνάσκελα, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια. Ἀλλά, καθὼς ὁ Κινέζος ὑπηρέτης ἔσκυβε πάνω του γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ξέσφιξε τὴν παλάμη του, ποὺ μέσα σ' αὐτὴν κρατοῦσε τὸ δολλάριο μὲ τὴν ἁρπάγη. Ἔπειτα τὴν ξανάκλεισε.

Αὐτὴ τὴν κίνησι, ποὺ φαινόταν ὁλότελα φυσική, τὴν ἔκαμε γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ὁ Κινέζος ὑπηρέτης θ' ἀντιδροῦσε. Καὶ δὲν ἔπεσε ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του, σὰν τὸ θέαμα τοῦ νομίσματος αὐτοῦ μὲ τὸ μυστηριῶδες σύμβολο νὰ τὸν εἶχε μαγνητίσει.

Καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι, ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, σωριάστηκαν κάτω, σὰν νὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ ἀπὸ τὸ ὄπιο. Οἱ δύο Κινέζοι ὑπηρέτες τοὺς σήκωσαν τότε καὶ τοὺς ἔβαλαν τὸν καθένα σὲ μιὰ κουκέττα. Ὕστερα τράβηξαν τὶς κουρτίνες.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΠΑΓΗ

Πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες, οἱ τέσσερις ἄνθρωποι ἀγρυπνοῦσαν, παρακολουθώντας μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὶς ἄκρες κάθε τι ποὺ γινόταν μέσα στὴν αἴθουσα.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν ἀργά. Οἱ τελευταῖοι καπνιστὲς βρίσκονταν τώρα στὶς κουκέττες τους καὶ τὰ φουρνέλα ἔσβησαν σιγὰ-σιγά. Ὁ Κινέζος ὑπηρέτης, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ νὰ κάμη τίποτε ἐκεῖ μέσα, βγῆκε γιὰ νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ.

Ὁ Βίντερ κι' οἱ φίλοι του πέρασαν τὴ νύχτα χωρὶς νὰ κλείσουν μάτι. Περίμεναν ὥσπου ν' ἀρχίσουν νὰ ξυπνᾶνε οἱ ἄλλοι καπνιστές, γιὰ νὰ δώσουν κι' αὐτοὶ σημεῖα ζωῆς. Τὸ ξύπνημα γινόταν μὲ βογγητά, σὰν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ λυπόνταν ποὺ ξαναγύριζαν στὴν πραγματικότητα. Ἕνας-ἕνας κατέβαιναν ἀπὸ τὶς κουκέττες κι' ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους. Ἦταν ὅλοι κατακίτρινοι κι' ἔμοιαζαν μὲ πτώματα. Μερικοὶ δὲν εἶχαν καθόλου κρέας πάνω τους, τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἰσχνότητά τους. Θὰ τοὺς νόμιζες γιὰ σκελετούς, ποὺ τοὺς τύλιγε μιὰ λεπτότατη περγαμηνή. Τὸ βλέμμα τους ἦταν ἔξαλλο, ὅπως τῶν τρελλῶν. Καί, στ' ἀλήθεια, δὲν διέφεραν ἀπὸ τρελλούς. Στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκονταν τώρα ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάμουν τὰ πιὸ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα. Γιὰ νὰ ἠρεμήσουν, ἔπρεπε νὰ ξανακαπνίσουν τὸ ἀγαπημένο τους ὄπιο.

Στὸ τέλος, δὲν ἀπόμεινε στὴν αἴθουσα κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βίντερ καὶ τοὺς φίλους του. Ἦσαν κι' αὐτοὶ ἕτοιμοι νὰ σηκωθοῦν ὅταν ἀντίκρυσαν ἕνα θέαμα ποὺ τοὺς κάρφωσε στὴν κυριολεξία πάνω στὶς κουκέττες τους. Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους, προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τους, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη μὲ τὴν ἀκαθόριστη ἡλικία, ὁ μυστηριώδης Κινέζος ποὺ εἶχαν ἰδῆ στὸ Λονδῖνο, μὲ τὴν οὐλὴ στὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἁρπάγη στὸ ἀριστερὸ χέρι. Ὅταν ἔφτασε σ' ἀπόστασι δύο ἢ τριῶν βημάτων ἀπὸ τὶς κουκέττες, γύρισε κι' ἄρχισε νὰ κάνη διάφορες ἐρωτήσεις στὸν ὑπηρέτη ποὺ τὸν συνώδευε. Μιλοῦσαν κινέζικα καὶ μόνο ὁ Ραμάγια, ποὺ ἤξερε τὴ γλῶσσα τους, μποροῦσε νὰ καταλάβη τί ἔλεγαν. Νὰ ποιὸς ἦταν ὁ διάλογός τους:

— Ποιὸς εἶχε τὸ δολλάριο μὲ τὴν ἁρπάγη;

— Αὐτὸς ποὺ κοιμᾶται στὴν ἀπὸ πάνω κουκέττα, ἀριστερά... νά, ἐκεῖ!

— Σοῦ τὸ ἔδειξε;

— Δὲν ξέρω ἂν ἤθελε νὰ μοῦ τὸ δείξη, ἀλλὰ τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι του.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς τὸ εἶδες;

— Βεβαιότατος.

— Πότε ἔγινε αὐτό;

— Χτὲς τὸ βράδυ.

— Καὶ γιατί ἦρθες μόνον τώρα νὰ μὲ εἰδοποιήσης;

Ὁ ὑπηρέτης ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Ἤμουνα πολὺ κουρασμένος χτὲς τὸ βράδυ, γιατὶ εἴχαμε πολὺν κόσμο κι' ἀποκοιμήθηκα, ἀπάντησε. Κι' ἔπειτα, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲ μποροῦσαν νὰ φύγουν. Εἶχαν καπνίσει πολλὲς πίπες.

— Πρόσεξε, εἶπε ὁ συνομιλητής του, γιατί, ἂν ξανακάμης τὸ ἴδιο λάθος, αὐτὸ μπορεῖ νὰ σοῦ στοιχίση τὴ ζωή.

Ἔπειτα ρώτησε:

— Πόσες πίπες κάπνισαν;

—Ἕντεκα πίπες ὁ καθένας. Δὲν θὰ ξυπνήσουν πρὶν ἀπὸ τὸ ἀπόγεμα.

— Μήπως ἔχουν ὅπλα πάνω τους;

—Ὄχι, τὸ ἀφεντικὸ τοὺς ἔψαξε. Δὲν ἀφήνει ποτὲ ἄνθρωπο, ποὺ ἔχει πάνω του ὅπλο, νὰ μπῆ ἐδῶ.

Ὁ Κινέζος προχώρησε στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς κουκέττες, ἀνασήκωσε μὲ τὴν ἁρπάγη τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ τὴν ἄκρη τῆς κουρτίνας καὶ κύτταξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ κοιμόταν ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Λάντον. Πόσο χρειάστηκε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ μὴν ὁρμήση πάνω στὸν Κινέζο καὶ νὰ τὸν πνίξη μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια! Θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ τὸν σκοτώση, ἀλλὰ ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ὄφελος, ἀφοῦ δὲν θὰ μάθαινε τίποτα γιὰ τὴν ἀγαπημένη του Ντόλλυ; Ἔτσι, συγκεντρώνοντας ὅλες του τὶς δυνάμεις, κατάφερε νὰ μείνη ἀκίνητος σὰν νεκρός. Ὁ Κινέζος πῆγε κοντὰ καὶ τοῦ ἀνασήκωσε μὲ τὸ δεξί του χέρι τὰ βλέφαρα. Εἶδε τότε ὅτι ἡ ἴρις ἦταν γυρισμένη πρὸς τὰ πάνω, ὅπως γίνεται στοὺς ἀνθρώπους ποὺ κοιμοῦνται, κι' αὐτὸ τὸν καθήλωσε. Πέρασε κατόπιν τὸ ἐπάνω μέρος τῆς παλάμης του στὸ πρόσωπο τοῦ Λάντον, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ σαγόνι καὶ προχωρώντας πρὸς τοὺς κροτάφους.

— Πολλὰ γένια μέσα σὲ μιὰ νύχτα, ψιθύρισε. Οἱ Ἰνδοὶ δὲν βγάζουν ποτὲ τόσα πολλὰ γένεια.

Ἡ παρατήρησι αὐτὴ ξανάφερε τὴν ἀνησυχία στὸ μυαλό του. Πῆγε κατόπιν στοὺς ἄλλους τρεῖς κι' ἐξέτασε τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπό τους. Ὁ Μπένσον κι' ὁ Βίντερ εἶχαν κάμποσα γένεια, ὅπως συμβαίνει στοὺς λευκούς, ἴσως ἀπὸ τὴ συνήθεια τοῦ καθημερινοῦ ξυρίσματος. Μόνο τὸ πρόσωπο τοῦ Ραμάγια εἶχε ἕνα ἀνάλαφρο χνοῦδι, ποὺ γινόταν κάπως πιὸ πυκνὸ στὸ πηγοῦνι.

Ἀφοῦ τέλειωσε τὴν ἐξέτασι, γύρισε στὸν ὑπηρέτη ποὺ τὸν συνώδευε.

—Ἔκαμες καλὰ ποὺ μὲ φώναξες, τοῦ εἶπε. Θὰ δέσης αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ τοὺς μεταφέρης στὸ σπίτι μου.

— Ἀλλ' ἂν ξυπνήσουν προτήτερα;

— Θὰ πῆς στὸν ἀφέντη σου νὰ τοὺς δώση τὸ ποτό, ποὺ θὰ τοὺς ἀποκοιμήση καὶ πάλι.

Ὁ Φοῦ—Μὰνγκ—Γιοῦ ἀπομακρύφτηκε ἀθόρυβα, ὅπως εἶχε ἔρθει. Στὰ χείλη του, θὰ μποροῦσε ἴσως κανεὶς νὰ διακρίνη ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο.

Ὁ ὑπηρέτης βγῆκε μαζί του ἀπὸ τὴν πόρτα, προφανῶς γιὰ νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγές του.

Μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὁ Βίντερ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν κουρτίνα καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰνδὸ νὰ τοῦ ἀφηγηθῆ τὸ διάλογο τοῦ Φοῦ—Μὰγκ—Γιοῦ μὲ τὸν ὑπηρέτη. Εἶπε ἔπειτα στοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχαν βγάλει ἐπίσης τὰ κεφάλια τους ἀπὸ τὶς κουρτίνες:

— Φερθήκατε θαυμάσια. Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη καλύτερα.

— Δὲν ξέρω πῶς συγκρατήθηκα, τὴν ὥρα ποὺ μὲ κύτταζε, καὶ δὲν τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ λαιμό, εἶπε ὁ Λάντον.

— Εἶναι εὐτύχημα ποὺ δὲν τὸ ἔκαμες, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Ἂν θέλαμε νὰ αἰχμαλωτίσωμε ἐδῶ μέσα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, δὲν θὰ ξαναβγαίναμε ζωντανοί.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ κάμωμε, ὅταν θὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ δῶ μέσα; ρώτησε ὁ Μπένσον.

— Δὲν πρέπει νὰ βγοῦμε δεμένοι ἢ τουλάχιστον δὲν θὰ πρέπει νὰ βγοῦμε δεμένοι μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ πετάξωμε τὰ δεσμά μας, ἀπάντησε ὁ Βίντερ.

— Πῶς θὰ γίνη αὐτό;

— Ἔχω τὸ σχέδιό μου. Προσέξετε τί θὰ κάμετε...

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ συνεχίση. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας ἀνάλαφρος θόρυβος κι' ὁ Κινέζος ὑπηρέτης ξαναμπῆκε στὴν αἴθουσα, φέροντας κάμποσες κουλοῦρες σχοινί.

Τὸ πρόσωπό του φαινόταν φοβισμένο. Πῆγε κοντὰ στὶς κουκέττες, ἀνασήκωσε τὶς κουρτίνες καὶ κύτταξε τοὺς τέσσερις καπνιστές. Ἀπὸ τὴν ἐξέτασι αὐτή, σχημάτισε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κοιμόταν ἀκόμη. Εἶχε καιρό, λοιπόν, γιὰ νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγὲς τοῦ Φοῦ—Μὰγκ—Γιοῦ. Σύμφωνα μ' αὐτές, ἔπρεπε νὰ περιμένη νὰ νυχτώση, γιὰ νὰ τοῦ πάη τοὺς τέσσερις ἀνθρώπους.

Αὐτὴ ἡ καθυστέρησι ἐξυπηρετοῦσε καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Βίντερ. Δὲν θὰ ἦταν εὔκολο ἴσως νὰ τὸ πραγματοποιήση στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὅλοι τώρα εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ καπνιστήριο τοῦ ὀπίου. Κι' ὁ δεύτερος Κινέζος, αὐτὸς ποὺ ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα καὶ ποὺ ἐμφανιζόταν μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βοηθήση τὸν πρῶτο γιὰ νὰ μεταφέρουν κάποιον καπνιστὴ στὶς κουκέττες, θἄπρεπε νὰ εἶχε φύγει ἐπίσης. Δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

Λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὶς πέντε, τέλος, ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ νόμισε ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ξυπνήση κι' ἄρχισε ν' ἀναδεύεται πάνω στὴν κουκέττα του.

Ὁ Κινέζος ὑπηρέτης πλησίασε ἀμέσως, κρατώντας ἕνα μικρὸ φιαλίδιο μ' ἕνα κοκκινωπὸ ὑγρό. Θὰ ἦταν, σίγουρα, τὸ ἀναισθητικὸ φάρμακο. Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Βίντερ πήδησε ἀπὸ τὴν κουκέττα καὶ τὸν ἔπιασε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀπὸ τὸ λαιμό. Στὸ δεξὶ κρατοῦσε τὸ περίστροφό του, ποὺ τὸ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ μηροῦ, ὅπου τὸ εἶχε κρυμμένο.

— Ἂν μὲ ὑπακούσης, τοῦ εἶπε μ' ἐπιτακτικὸ ὕφος, δὲν θὰ πάθης κανένα κακό. Ἀλλ' ἂν κάμης τὴν παραμικρὴ κίνησι ἢ ἂν θελήσης νὰ φωνάξης, θὰ σὲ σκοτώσω!

Εἶχε προσέξει ἀπὸ πρὶν ὅτι ὁ Κινέζος ὑπηρέτης μιλοῦσε ἀγγλικὰ κι' ἔτσι δὲν φοβόταν μήπως δὲν τὸν καταλάβη. Αὐτὸ γινόταν, ἄλλωστε, σ' ὅλα τὰ παρόμοια κέντρα τῆς Σαγκάης, ὅπου σύχναζαν ἀρκετοὶ Εὐρωπαῖοι.

— Θὰ μὲ ὑπακούσης; τὸν ρώτησε.

Ὁ Κινέζος, ποὺ ὁ τρόμος εἶχε κάμει τὰ μάτια του νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες, κατέβασε τὰ βλέφαρα, γιὰ νὰ δείξη πὼς ἦταν πρόθυμος νὰ ὑπακούση.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Βίντερ ἀφίνοντας τὸ λαιμό του. Ποιός εἶναι ὁ Φοῦ—Μὰγκ—Γιοῦ;

— Δὲν τὸν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Κινέζος.

— Λὲς ἀλήθεια;

— Τὸ ὁρκίζομαι. Ξέρω μόνο πὼς ἔχει σχέσεις μὲ τὸ ἀφεντικό μου. Κάπου-κάπου ἐμφανίζεται ἐδῶ, κουβεντιάζει μαζί του κι' ὕστερα χάνεται. Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ πρᾶγμα κουβεντιάζουν. Φαίνεται πὼς μισεῖ τοὺς λευκοὺς διαβόλους (ἔτσι ἀποκαλοῦσαν οἱ Κινέζοι τοὺς λευκοὺς) κι' ὅταν ἔρχεται κανένας ἐδῶ, φροντίζει νὰ τὸν ἐξαφανίση.

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Τὸν δηλητηριάζει. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου φανερώνεται ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα ἢ ἕνα μῆνα... Ὁ Φοῦ—Μὰγκ—Γιοῦ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ δυνατὸς καὶ κανένας δὲν τολμάει νὰ τὰ βάλη μαζί του.

— Ἀπὸ πόσον καιρὸ βρίσκεται ἐδῶ;

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Ἔρχεται μόνος του ἐδῶ ἢ τὸν εἰδοποιεῖ ὁ ἀφέντης σου;

— Καὶ μόνος του καὶ ἔπειτα ἀπὸ εἰδοποίησι τοῦ ἀφέντη μου.

— Πῶς τὸν εἰδοποιεῖ;

— Συνήθως, πηγαίνω ἐγὼ νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

— Κι' ἔρχεσαι ἀμέσως;

— Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες καὶ κάποτε τὴν ἄλλη μέρα.

— Βρίσκεται μακρυὰ τὸ σπίτι του;

— Ὡς μισὴ ὥρα ἀπὸ δῶ.

— Τὸ ξέρεις;

— Ναί.

— Πῶς εἶναι αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Δὲν ἔχω μπῆ παρὰ μόνο στὸν προθάλαμο. Ὁ ὑπηρέτης του δὲν μ' ἄφησε ποτὲ νὰ προχωρήσω περισσότερο. Ὅλες οἱ πόρτες ἦταν κλειστές.

Ὁ Κινέζος ὑπηρέτης φαινόταν εἰλικρινής. Μιλῶντας, κύτταζε μὲ τρόμο τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ, ποὺ ἀκουμποῦσε στὸ στῆθος του.

Ὁ Βίντερ συνέχισε:

— Θ' ἀκολουθήσης πιστὰ τὶς ὁδηγίες μου, γιατί, διαφορετικὰ θὰ χάσης τὴ ζωή σου. Θὰ δέσης τὰ σχοινιὰ μὲ τρόπον ποὺ νὰ εἶναι εὔκολο νὰ τὰ λύσωμε...

— Ναί, ναί...

— Πρόσεξε. Ἂν θελήσης νὰ μᾶς δέσης γερά θὰ σωριαστῆς νεκρός. Ἐγὼ κι' οἱ φίλοι μου ἔχουμε τὰ πιστόλια μας. Ἂν πάλι θελήσης νὰ μᾶς προδώσης, θὰ σὲ τιμωρήση ὁ Φοῦ—Μὰγκ—Γιοῦ ἢ ὁ ἀφέντης σου, γιατὶ δὲν ἐκτέλεσες τὶς διαταγές τους. Τὸ καλύτερο γιὰ σένα, λοιπόν, εἶναι νὰ ὑπακούσης.

— Θὰ ὑπακούσω.

— Μὲ ποιὸ μέσον θὰ μᾶς μεταφέρετε στὸ σπίτι τοῦ Φοῦ—Μὰγκ Γιοῦ;

— Μὲ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀφεντικοῦ μου.

— Ποιός τὸ ὁδηγεῖ;

— Ἕνας Μογγόλος.

— Εἶναι πιστὸς στὸν ἀφέντη σου;

— Ὡς τὸ θάνατο.

— Αὐτὸ μπερδεύει τὰ πράγματα, μουρμούρισε ὁ Βίντερ.

Θὰ ἦταν μάταιο νὰ προσπαθήση νὰ ἐξαγοράση μὲ χρήματα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Νὰ τὸν σκοτώση; Ἔτσι, ὅμως, θὰ ναυαγοῦσε ὅλο τὸ σχέδιό του.

— Ποιός ἄλλος θὰ εἶναι μέσα στὸ αὐτοκίνητο; ρώτησε.

— Μόνον ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Κινέζος ὑπηρέτης.

— Καὶ ποιός θὰ μᾶς μεταφέρη στὸ αὐτοκίνητο;

— Ὁ Μογγόλος κι' ἐγώ. Στὶς ὑποθέσεις αὐτές, ὁ ἀφέντης δὲν θέλει ν' ἀνακατεύωνται ἄλλοι.

Ὁ Βίντερ ἔκαμε ἀμέσως τὶς ἀπαραίτητες τροποποιήσεις στὸ σχέδιό του. Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα. Ἂν ὁ Κινέζος ὑπηρέτης, τρομοκρατημένος ὅπως ἦταν, ἐκτελοῦσε πιστὰ τὶς ὁδηγίες του, ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Τὸ ζήτημα ἦταν, λοιπόν, νὰ μὴ τὸν ἀφήση νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε. Μὲ ἕνα ὁποιοδήποτε πρόσχημα, θὰ κάμης τὸ αὐτοκίνητο νὰ σταματήση μπροστὰ σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο ἢ σ' ἕνα κατάστημα ποὺ νὰ ἔχη τηλέφωνο. Θὰ κατεβῆς τότε καὶ θὰ πάρης τὸν ἀριθμὸ Κ—356. Τὸν θυμᾶσαι, τὸν ἀριθμό;

— Κ—356, ἐπανέλαβε ὁ Κινέζος.

— Μόλις συνδεθῆς, θὰ πῆς τὴ λέξι «Τάμεσις».

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἦταν τῆς μυστικῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀγγλικοῦ προξενείου. Ἡ ὑπηρεσία αὐτή, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἐπίσημο χαρακτῆρα, ἦταν ὠργανωμένη μ' ἀριστουργηματικὸ τρόπο. Παρόμοιες ὑπηρεσίες διατηροῦσαν τὰ προξενεῖα καὶ ἄλλων χωρῶν. Ἡ λέξις «Τάμεσις» ἦταν, ἐξ ἄλλου, τὸ σύνθημα ποὺ ὁ Βίντερ εἶχε συμφωνήσει ἀπὸ πρίν.

— Θὰ μιλήσης κατόπιν γιὰ τὰ τέσσερα πουλιά, ποὺ τὰ ἔβαλαν σ' ἕνα κλουβί. Τὸ κλουβὶ εἶναι τὸ αὐτοκίνητο. Θὰ δώσης τὸν ἀριθμό του καὶ θὰ τὸ περιγράψης. Θὰ περιγράψης ἐπίσης τὴ διαδρομὴ ποὺ θ' ἀκολουθήσωμε, γιὰ νὰ φτάσωμε στὸ σπίτι τοῦ Φοῦ—Μὰγκ—Γιοῦ. Τὰ κατάλαβες ὡς ἐδῶ;

— Τὰ κατάλαβα.

— Θὰ ἐπαναλάβης κατόπιν τὴ λέξι «Τάμεσις» καὶ θὰ προσθέσης: «Δὲν θὰ ἐπέμβετε, παρὰ μόνον ἂν ἀκούσετε πυροβολισμούς. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀπομακρυνθῆτε. Ἂν τὰ πουλιὰ δὲν ἔχουν ξαναβγῆ ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ ἐπιτεθῆτε».

Ὁ Κινέζος ἐπανέλαβε λέξι πρὸς λέξι αὐτὲς τὶς ὁδηγίες.

— Θὰ προσπαθήσης νὰ καθυστερήσης ὅσο μπορεῖς περισσότερο τὸν ὁδηγό, τοῦ εἶπε ὁ Βίντερ.

— Ὁ δρόμος εἶναι ἀνώμαλος καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴν τρέχη, γιατὶ μὲ πονάει τὸ στομάχι μου, ἀπάντησε πονηρὰ ὁ Κινέζος ὑπηρέτης.

— Ὑποθέτω ὅτι τὰ κατάλαβες ὅλα, τοῦ εἶπε ὁ Βίντερ τελειώνοντας.

— Ὅλα, ἀπάντησε ὁ Κινέζος. Καὶ κατόπιν τί θὰ κάμω;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1024

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἦταν αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, στὶς ἀρχὲς τοῦ 6' μ. Χ. αἰῶνος. — Ὠθεῖ τὸ βλῆμα μέσα στὰ πυροβόλα.
2) Κάτοικος περιοχῆς τοῦ Β. Καυκάσου.
3) Ἦταν κάποτε ἐξωτικὸ φροῦτο, τώρα ὅμως τὸ παράγει καὶ ἡ χώρα μας. — Ἄνθρωπος καταχθόνιος (μεταφ.).
4) Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς). — ... Βέγκας: βασίλειο τῆς θεᾶς Τύχης. — Νότα.
5) Δῶρα, ποὺ δὲν πιάνουν τόπο. — Στὸ σκύλο συνοδεύεται ἀπὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς. — Σπανίζουν σήμερα τέτοια κορίτσια.
6) Ἀποθήκη κρασιῶν. — Βάραθρο κοντὰ στὴν ἀρχαία Σπάρτη. — Ἀπείραχτες.
7) Στὸ ξεπούλημα διπλασιάζεται. — Νότα. — Τὴν ἀντικατέστησε ὁ ΟΗΕ. — Ἅγιος. — Σπόρ.
8) Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Στὸν ἀργαλειὸ παίζει σπουδαῖο ρόλο. — Σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ. — Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο σύμφωνα.
9) Βρίσκονται κοντὰ στὰ πεζοδρόμια. — Φανταστικό.
10) Ἐπιφώνημα. — Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὄπερες. — Ἂν δὲν τρώγεται εἶναι καλλυντικό. — Σάντα...: πόλις τῆς Ν. Ἀμερικῆς.
11) Ἀπὸ ἕνα ὕψωμα γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρουσα. — Ἀρχὴ καὶ τέλος. — Ἀρχικὰ κόμματος. — Ἄνθη. — Τζόρτζια...: Ἰταλίδα στάρ.
12) Ἐγκωμιάζω. — Νησὶ τοῦ Σαρωνικοῦ. — Δολοφονήθηκε στὸ μπάνιο του.
13) Νύμφη τῶν πηγῶν. — Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Μετάλλινη πόρπη.
14) Ἄρθρο. — Ἀπόχρωσις τοῦ μπλέ. — Κινητὴ περιουσία τῶν χωρικῶν.
15) Σκαπτικὰ ἐργαλεῖα. — Αὐξάνουν τὸν πληθυσμὸ τῆς Γῆς.
16) Κατάπαυσις.
17) Γυμναστικὸ παράγγελμα. — Φέρνει στὸ φῶς πολύτιμες ἀρχαιότητες.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Χρησιμοποιεῖται ἀπὸ καπνιστάς. — Τὴν ἐξασφαλίζει ἡ εἴσοδος στὴν Ἀκαδημία.
2) Δασικὴ περιφέρεια (πληθ.).
3) Πολίχνη τῆς Λεβαδείας, ποὺ φημίζεται γιὰ τὸ κρασί της. — Ἀπαλλάσσονται τῆς στρατιωτικῆς θητείας (οὐδ.).
4) Θεὸς τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων. — Ναυτικὸ παράγγελμα. — Τὰ θέλουμε πάντοτε φρέσκα.
5) Οἱ ἀναστενάρηδες κατέχουν τὸ μυστικό της. — Κρυφά. — Ἀπαραίτητη στὸ μπιλιάρδο.
6) Μωρό. — Ἐπίρρημα: κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικό. — Ὁμηρικὸς ἥρως.
7) Παραπέμπει. — Συνοδεύει τὸ εἰρωνικὸ γέλιο. — Τὴν διεδέχθη ἡ Ὀλυμπιακή. — Δηλώνει συγκατάβασι. — Ποιητικὴ ὀνομασία ζώου.
8) Μισὴ σκιά. — Προστασία στὸ λαό. — Ἕνα κομμάτι τοῦ περιοδικοῦ μας. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ. πληθ.).
9) Ἐκεῖ προσγειώθηκε ὁ Νῶε. — Σχετίζεται μὲ ἕνα θρυλικὸ πιθάρι.
10) Ἀρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας. — Ἑλληνικὴ ἀεροπορικὴ βάσις. — Ἁλιευτικὸ ὄργανο. — Ἄρθρο.
11) Ἡ ὀμορφιὰ προσωποποιημένη. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ἀέρας (γαλλ.). — Ἀνεστραμμένη νότα. — Ἄρθρο.
12) Μεγάλο ἑρπετό. — Ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, ποὺ κατέστρεψε τὸ 1402 ὁ Ταμερλάνος. — Περίφημος Γάλλος συγγραφεύς.
13) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἥσυχα. — Ἀνδρικὸ ὄνομα (χαϊδευτικά).
14) Ἀρχαία πρόθεσις. — Ποιότης ἐξαιρετική. — Ἀποτελοῦν μισὸ τόμο.
15) Ἐπίρρημα: μέσα στὰ πλαίσια τῶν νόμων. — Προσχέδιο μεγάλου ἔργου.
16) Τὸ ταξὶ τῶν πεθαμένων.
17) Μυϊκὴ συστολή. — Ἡ γυναίκα αὐτὴ σπανίως λέει «ὄχι».

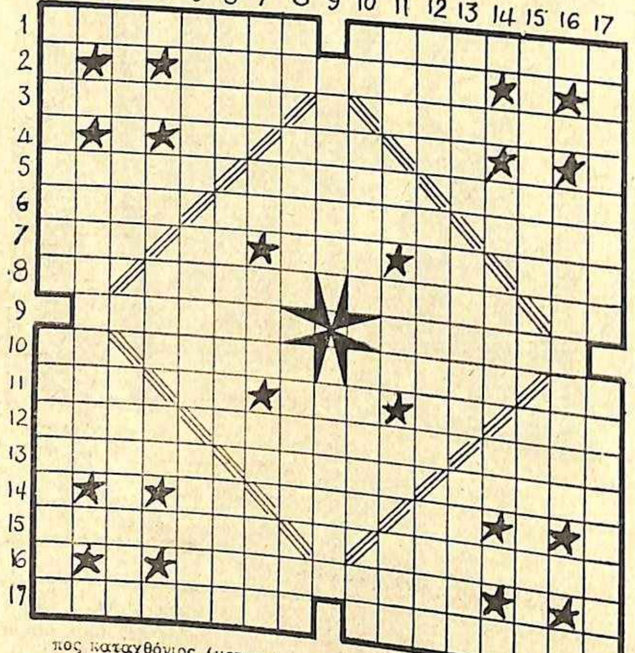

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1023 στὴ σελίδα 78

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΛΟΥΚΙΑΣ ΚΑΡΑΒΙΤΗ
Κανάρη 7α ΚΟΛΩΝΑΚΙ
Τηλ. 620-371 — 621-858.
Ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.
Προσόντα : Ἀπολυτήριον Γυμνασίου.
Χορήγησις ὑποτροφίας εἰς ὡρισμένας ἐκ τῶν ἀποφοίτων.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

Ἡ μοναδική μας φροντίδα
εἶναι
ἡ διατροφή τοῦ βρέφους

Στίς κρίσιμες «ἡλικίες» διατροφῆς, τῶν
40 ἡμερῶν (με ρυζόνερο καί κρέμες Ἄνθους Ὀρύζης)
3 μηνῶν (με κρέμες Ἄνθους Ἀραβοσίτου εἰς 6 διάφορα φρούτα)
6 μηνῶν (με κρέμες Ἄνθους Ὀρύζης καί χορτόσουπες, κρεατόσουπες, ψαρόσουπες με Ἄνθος Ἀραβοσίτου)

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
ΓΙΩΤΗ
ΤΑ ΜΟΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΕΝ ΚΕΝΩ

Ντανιέλα Ρόκκα, ἡ «διανοουμένη» τῆς Τσινετσιτά.

ΝΤΑΝΙΕΛΑ ΡΟΚΚΑ

Μιλάει μιὰ ὄμορφη ἐκπρόσωπος τοῦ ἰταλικοῦ νεορεαλισμοῦ

ΕΞΩ ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ἰταλίας, πιθανὸν ἡ ὄμορφη Ντανιέλα Ροκκὰ νὰ μὴν εἶναι γνωστὴ καὶ δημοφιλὴς καλλιτέχνις, ὅπως μιὰ Λολομπριγκίττα ἢ μιὰ Λόρεν. Ἀλλά, μέσα στὴν Ἰταλία, μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο γνωστὴ καὶ ἀγαπητή, ὅπως οἱ δυὸ ἀνωτέρω Ἰταλίδες «σοῦπερ — στὰρ». Λεπτή, ὄμορφη, κομψή, μὲ πλούσιες σωματικὲς ἀναλογίες καὶ ρωμαλέο δραματικὸ ταλέντο, ἡ Ντανιέλλα, ἀπὸ τετραετίας καὶ πλέον, ἔχει πάρει σταθερὰ τὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας καὶ κάθε νεώτερη ταινία της ἀποτελεῖ «γεγονὸς» γιὰ τοὺς Ἰταλοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου. Ἄς τὴν παρακαλέσουμε, ὅμως, νὰ ἀπαντήσῃ σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μας γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ της καρριέρα:

— Ἀπὸ πότε, Ντανιέλλα, ἐγκαταλείψατε τοὺς ἱστορικοὺς θεατρικοὺς ρόλους καὶ ἀφωσιωθήκατε σὲ ταινίες νεορεαλιστικές;

— Ἀπὸ τὸ 1961, ποὺ ὁ σκηνοθέτης Πιέτρο Τζέρμι μὲ θεώρησε ἱκανὴ νὰ ἀναλάβω τὸν ενα ἀπὸ τοὺς δυὸ γυναικείους ρόλους, στὴν περίφημη νεορεαλιστικὴ δημιουργία του «Διαζύγιο ἀλὰ ἰταλικά», μὲ τὸν Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι.

— Πρὶν ἀπὸ τὴν σημαντικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, τὸ ὄνομά σας δὲν ἦταν σχεδὸν καθόλου γνωστό, ἐνῶ παίζατε πάντα στὸν κινηματογράφο. Γιατί;

— Γιατὶ οἱ ρόλοι ποὺ μοῦ ἔδιναν, ἦταν καθαρὰ θεαματικοὶ καὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ καλλιτεχνικὴ ἀξία. Ἦταν ρόλοι διακοσμητικοί, ποὺ στηρίζονταν μόνο στοὺς ἄνδρες πρωταγωνιστές.

— Ἀπὸ πότε παίζετε στὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο καὶ πόσες ταινίες ἔχετε γυρίσει μέχρι σήμερα;

—Στὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο ἐμφανίσθηκα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1959, μὲ τὸ ἱστορικὸ-θεαματικὸ φὶλμ «Ἰουδὴθ καὶ Ὀλοφέρνης». Ὁλόκληρο τὸ φὶλμ αὐτὸ πιθανὸν νὰ ἦταν καλὸ καὶ πρὸ πάντων «ἐμπορικό». Ἀλλὰ ὁ ρόλος μου σ' αὐτὸ ἦταν καὶ μικρὸς καὶ ἀσήμαντος.

— Καὶ συνεχίσατε νὰ γυρίζετε ταινίες, παρὰ τὴν κακὴ καὶ ἀπογοητευτικὴ αὐτὴ ἀρχή;

— Μόνον ἔτσι πρέπει νὰ κάνη μιὰ καινούργια ἠθοποιός, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σταθῇ στὴν ἀρχή. Ἄς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι ὁ συναγωνισμὸς ἀπὸ ἀμέτρητα «καινούργια ταλέντα» εἶναι τρομερὸς στὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο. Ἦταν πραγματικὰ φοβερὸ γιὰ μένα, ἀλλὰ μέχρις ὅτου μοῦ χαμογελάσῃ ἡ Τύχη, ὑποχρεώθηκα νὰ πάρω μέρος σὲ 9 ἀκόμη ταινίες τοῦ εἴδους αὐτοῦ: «Οἱ λεγεῶνες τῆς Κλεοπάτρας», «Ἡ Ἐσθὴρ καὶ ὁ βασιλιᾶς», «Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων». «Ἡ ἐκδίκησις τῶν βαρβάρων» καὶ ἄλλες μὲ παραπλήσιους τίτλους. Ἤμουν στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, χωρὶς νὰ εἶμαι στὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ πέρα ἀπὸ ἕνα στενὸ κύκλο, κανεὶς ἄλλος δὲν μὲ γνώριζε.

— Ἂν δὲν βρισκόταν ὁ Πιέτρο Τζέρμι, εἴχατε σκοπὸ νὰ συνεχίσετε στὸν κινηματογράφο ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτούς;

— Ἀσφαλῶς, ὄχι. Πάντα εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐρχόταν κάποτε ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ μοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ δείξω πὼς ἤμουν ἱκανὴ γιὰ ἄλλους ρόλους, μὲ περισσότερες ἀξιώσεις. Γι' αὐτὸ καὶ συνέχιζα. Καί, ὅπως ἀπεδείχθη, δὲν ἔπεσα ἔξω στὶς ἐλπίδες μου. Ἡ ταινία «Διαζύγιο ἀλὰ ἰταλικὰ» στάθηκε ὁ πιὸ ἀποφασιστικὸς σταθμὸς γιὰ τὸ μέλλον μου στὸν κινηματογράφο.

— Φυσικά, τώρα δὲν δέχεσθε νὰ ἀναλάβετε πλέον ρόλους ἱστορικοὺς - θεαματικούς. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Οἱ ρόλοι αὐτοὶ ἀνήκουν πιὰ στὸ παρελθόν. Συνεχίζουν νὰ μοῦ κάνουν προτάσεις γιὰ τέτοιους ρόλους, ἀλλά, φυσικά, παίρνουν ἀρνητικὴ ἀπάντησι. Καλύτερα μία ἢ τὸ πολὺ δύο ταινίες κάθε χρόνο, ἀλλὰ ταινίες μὲ ἀξιώσεις, παρὰ τέσσερες καὶ πέντε, ἀλλὰ χωρὶς ἀξία καὶ περιεχόμενο...

— Ποιὲς εἶναι οἱ νεώτερες ταινίες σας καὶ τί εἴδους;

— Εἶναι τέσσερες καὶ ἀνήκουν στὸ εἶδος τῶν δραματικῶν-νεορεαλιστικῶν. Οἱ τίτλοι τους εἶναι «Τὸ κορίτσι τῆς σοφίτας», «Οἱ δὸν ζουὰν τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς», «Ἀντίο ὄνειρα δόξας» καὶ «Στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ». Εἶναι τέσσερες ταινίες, ἀπὸ τοὺς ρόλους τῶν ὁποίων ἔμεινα πολὺ ἱκανοποιημένη.

—Ποῦ καὶ πότε γεννηθήκατε, Ντανιέλλα, καὶ πῶς ἀρχίσατε νὰ παίζετε στὸν κινηματογράφο;

— Γεννήθηκα στὴν Κατάνη τῆς Σικελίας, στὶς 12 Σεπτεμβρίου τοῦ 1937, ἀπὸ γονεῖς φτωχούς. Σπούδασα σὲ διάφορα σχολεῖα καί, ὅταν ἔγινα 16 ἐτῶν, ἔφυγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, γιὰ νὰ ἐργασθῶ ὁπουδήποτε. Ἦρθα στὴ Ρώμη, μόνη, χωρὶς γνωριμίες καὶ χωρὶς πολλὰ χρήματα —ὅπως κάνω καὶ στὴν ταινία «Τὸ κορίτσι τῆς σοφίτας»— κι' ἐκεῖ, στὴ μεγάλη πόλι μὲ τοὺς χίλιους πειρασμούς, ἄρχισα σιγά-σιγὰ νὰ κερδίζω τὴ ζωή μου, κάνοντας κάθε δουλειὰ ποὺ μοῦ ἐπέτρεπαν οἱ γνώσεις μου. Ἔπειτα ἀπὸ 6 χρόνια παραμονῆς στὴ Ρώμη κάποιος «ἄνθρωπος τοῦ κινηματογράφου» μοῦ πρότεινε νὰ παίξω σὲ φὶλμ καὶ δέχθηκα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς κινηματογραφικῆς μου καρριέρας.

— Πέστε μας τώρα, ἂν θέλετε, κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό σας, κάτι προσωπικό...

— Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς πῶ... Ἀ, ναί, τὸ ἀνάστημά μου εἶναι 1.69, τὸ βάρος μου 55 κιλά, τὸ στῆθος μου 98 ἐκ., ἡ μέση μου 56 ἐκ. Ἔχω καστανὰ σκοῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια. Εἶμαι ἀνύπαντρη καὶ δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ κανένα. Λατρεύω τὴν ποίησι καὶ τὴν ἱππασία καὶ πιστεύω ἰδιαίτερα στὴ μαγικὴ δύναμι τοῦ ἀριθμοῦ 17. Νομίζω ὅτι σᾶς τὰ εἶπα ὅλα...

— Καὶ κάτι ἀκόμα, Ντανιέλλα: Στοὺς στενοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τῆς Ρώμης, σᾶς ἀποκαλοῦν «διανοουμένη». Μήπως μπορεῖτε νὰ μᾶς ἐξηγήσετε γιατὶ αὐτὸς ὁ τίτλος;

— Τὸ ἐπίθετο αὐτὸ μοῦ εἶναι γνωστό, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ προῆλθε. Ἴσως, ἀπὸ τὴν ἀδυναμία ποὺ δείχνω στὰ φιλολογικὰ σενάρια. Ἴσως, πάλι, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ ἡ Φιλολογία, τὸ διάβασμα γενικά. Ὁ Μωπασσάν, ὁ Μοραβία καὶ ὁ Μαντσόνι εἶναι οἱ ἀγαπημένοι μου συγγραφεῖς, ἀπὸ τοὺς ρομαντικούς. Ἀπὸ τοὺς δραματικούς, ὁ Σαίξπηρ, ὁ Πιραντέλλο καὶ ὁ Ἰονέσκο. Ἀπὸ τοὺς ποιητάς, ὁ Μπωντλαίρ, ὁ Οὐγκὼ καὶ ὁ Νερούντα. Καὶ ἀπὸ τοὺς μουσουργούς, ὁ Βέρντι, ὁ Μπιζὲ καὶ ὁ Βάγκνερ.

— Εἶσθε προληπτική, ἀποφεύγετε τίποτα;

— Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶμαι προληπτικὴ γενικά.

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

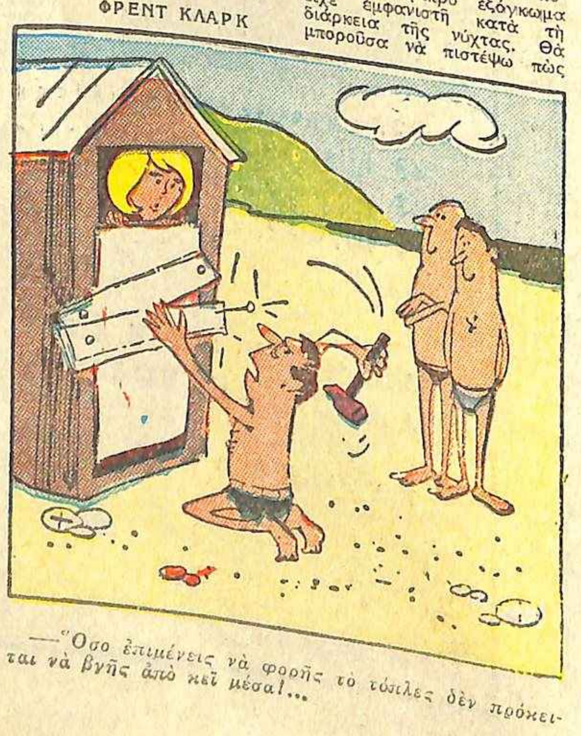

—Ὅσο ἐπιμένεις νὰ φορῆς τὸ τόπλες δὲν πρόκειται νὰ βγῆς ἀπὸ κεῖ μέσα!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΕΝΑΣ διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ Βὰν Τζόνσον, ἦρθε νὰ τονώσῃ τὶς ἐλπίδες τοῦ μεγάλου ποσοστοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἀγωνίζεται κατὰ τῆς μάστιγος τοῦ καρκίνου.

—Ὁ καρκίνος μπορεῖ νὰ νικηθῇ, ἂν ἀνακαλυφθῇ καὶ καταπολεμηθῇ ἐγκαίρως, δήλωσε ὁ Βὰν ποὺ εἶναι σήμερα 48 χρόνων. Κάτι ξέρω ἐγώ, ποὺ σᾶς μιλῶ, γιατὶ εἶχα καρκίνο καὶ κατώρθωσα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν.

Ἀφηγήθηκε ἀκολούθως ὅλους τοὺς ἀγῶνες του ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια κατὰ τῆς τρομερῆς ἀρρώστιας καὶ συνεπέρανε:

—Ἐκεῖνο, ποὺ μ' ἔσωσε, εἶναι ὅτι τὸν ἀνακάλυψα ἐγκαίρως. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1963, ἤμουν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα πρωῒ ἔνοιωσα ἐνοχλήσεις στὸ ἀριστερό μου πόδι. Ἕνα μικρὸ ἐξόγκωμα εἶχε ἐμφανιστῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας. Θὰ μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς ἦταν ἕνα πρήξιμο, ποὺ προκάλεσε ἡ ὑπερκόπωσι ἢ ἕνα ξάφνιασμα, καὶ πὼς μὲ λίγη ἀνάπαυσι θὰ ἐξαφανιζόταν. Ἐγὼ ὅμως ἔτρεξα ἀμέσως στὸ γιατρό μου.

»—Πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ βιοψία, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός

»Μπῆκα τὴν ἴδια μέρα στὴν κλινικὴ «Κέδροι τοῦ Λιβάνου» κ' ι μετα τὴ βιοψία οἱ γιατροὶ μοῦ εἶπαν:

»— Πρέπει νὰ ὁπλιστῆτε μὲ θάρρος, ἂν θέλετε νὰ ἐπιζήσετε.

»Κατάλαβα ἀμέσως τί εἶχα καὶ δέχτηκα νὰ μ' ἐγχειρήσουν Ἀλλὰ ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ δὲν ἔβαλε τέρμα στὴν ἀγωνία μου. Ὕστερα ἀπὸ πέντε μῆνες, ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῶ σὲ νέα λεπτομερῆ ἐξέτασι.

»Ὕστερα ἀπὸ τοὺς πέντε αὐτοὺς μῆνες, ξαναπαρουσιάστηκα στὴν κλινική, ἂν καὶ αἰσθανόμουν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου. Μὲ ὑπέβαλαν σὲ νέες ἐξετάσεις καὶ ἀναλύσεις καὶ μὲ ἄφησαν νὰ φύγω. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, πῆρα τὸ γιατρό μου στὸ τηλέφωνο, ἤμουν σίγουρος πὼς θὰ μοῦ δινε τὶς συνηθισμένες του συμβουλὲς νὰ προσέχω καὶ νὰ μὴ κουράζωμαι. Ἐκεῖνος ὅμως μοῦ εἶπε:

»—Ἐλᾶτε ἀμέσως στὸ ἰατρεῖο μου.

»Ἡ φωνή του ἦταν παράξενη. Ἂν καὶ βρισκόμαστε στὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, δὲ μοῦ ἐπέτρεψε τὴν παραμικρὴ ἀναβολὴ καὶ μοῦ εἶπε:

»— Φαίνεται πὼς τὸ κακὸ κερδίζει ἔδαφος. Αὐτὸ μᾶς δείχνει ἡ ἀκτινογραφία. Θὰ χρειαστῇ νὰ κάνωμε μιὰ νέα ἐπέμβασι καὶ ν' ἀφαιρέσουμε ἕνα λεμφικὸ ἀδένα.

»Ἡ νοσοκόμα μου, ὅταν μὲ εἶδε νὰ ξαναγυρίζω στὴν κλινική, μοῦ εἶπε:

— Αὔριο, ποὺ θὰ πάω στὴν ἐκκλησία, θὰ προσευχηθῶ γιὰ σᾶς.

»Ἡ ἐγχείρησι κράτησε αὐτὴ τὴ φορὰ ἕξη ὧρες. Ὅταν ὅμως, ὕστερα ἀπὸ δυὸ 24ωρα, ὁ γιατρός μου ἦρθε νὰ μὲ δῇ, κρατῶντας στὰ χέρια του τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων ἀναλύσεων εἶδα τὰ μάτια του δακρυσμένα. Τὰ δάκρυα ἦταν ὅμως δάκρυα χαρᾶς.

»— Κύττα, μοῦ φώναξε, εἶναι ἀρνητικά. Νικήσαμε!.. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος καρκίνου. Εἶσαι ἐντελῶς καλά. Σώθηκες μόνος σου. Γιατί, ἂν περίμενες ἔστω καὶ μερικὲς μέρες, γιὰ νάρθῃς νὰ μὲ δῇς, θὰ ἦταν πολὺ ἀργά!

★ «Δὲ μ' ἀρέσει νὰ κλέβω τὸν ἄντρα μιᾶς ἄλλης γυναίκας», δήλωσε στὸ Παρίσι ἡ Καπυσίν. Ἡ θέσι τοῦ Γουΐλλιαμ Χόλντεν εἶναι κοντὰ στὴ γυναίκα του, ποὺ δὲν ἔπαψε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τοῦ δείχνῃ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη της, καὶ κοντὰ στὰ παιδιά του. Γι' αὐτό, ἀποφάσισα νὰ ἐξαφανιστῶ».

Καὶ ἡ Καπυσίν, ποὺ ἕνας μεγάλος ἔρωτας τὴν συνέδεε μὲ τὸν Χόλντεν, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, κράτησε τὸ λόγο της.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἠθοποιοῦ χάθηκε στὸ Περού, μαζὶ μὲ τὸ ἀεροπλάνο του. Ὁ Γουΐλλιαμ, ποὺ τὸν λάτρευε, ἐτέθη ἐπικεφαλῆς τῶν ἀναζητήσεων, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα πὼς ὁ ἀδελφός του ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ νεκρός.

Ἡ Καπυσὶν κατάλαβε πὼς ὁ Γουΐλλιαμ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τρυφερότητα, γιὰ νὰ ξεχάσῃ. Ἤξερε πώς, ἂν αὐτὴ ἐξαφανιζόταν, ὁ ἀγαπημένος της θὰ κατέφευγε στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ βρῇ κοντά της τὴ στοργή, ποὺ τόσο τοῦ χρειαζόταν. Καὶ ἀπεδείχθη πὼς εἶχε δίκιο. Ὁ Γουΐλλιαμ πούλησε τὸ διαμέρισμά του στὸ Παρίσι κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Λωζάννη τῆς Ἑλβετίας, ὅπου τὸν περίμενε ἡ Μπρέντα, τὴν ὁποία εἶχε ἐγκαταλείψει ὕστερα ἀπὸ συμβίωσι 22 χρόνων. Χωρὶς οὔτε μιὰ παρατήρησι, οὔτε ἕνα παράπονο, ἡ Μπρέντα τοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της, ἀποδεικνύοντας πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ ξέρει νὰ συγχωρῇ.

★ «Ξέρω πὼς αὐτὸ θὰ καταπλήξῃ τοὺς φίλους καὶ γνωστούς μου, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπανέλαβα πολλὲς φορὲς πὼς εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ χωρίσω ἀπὸ τὸν Ζὰν — Πιὲρ Ὠμόν, ἀποφάσισα τώρα νὰ τὸν ξαναπαντρευτῶ!» Αὐτὰ ἐδήλωσε στὴ Ρώμη ἡ Μαρίζα Παβάν.

»Ὅταν, στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1962, κατέθεσα στὸ δικαστήριο τῶν Βερσαλλιῶν μιὰ αἴτησι γιὰ διαζύγιο εἶχα πάρει ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασι νὰ χωρίσω καὶ νὰ μὴν ἀφήσω τὸν Ζὰν—Πιὲρ νὰ μὲ συγκινήσῃ, μὲ τὶς δηλώσεις του πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐμένα.

»Συνέβησαν ὅμως δυὸ περιστατικὰ ἀπὸ τότε, ποὺ μ' ἔκαναν ν' ἀναθεωρήσω τὴν ἀπόφασί μου. Τὸ πρῶτο στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅταν, ἕξη μῆνες μετὰ τὸ χωρισμό μας, ὁ Ζὰν—Πιέρ, ποὺ πρωταγωνιστοῦσε στὸ «Τοβαρίτς», μοῦ ζήτησε νὰ δῇ τὰ παιδιά του. Ἦταν κάτι, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ κι' ἔφυγα ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκεῖ, ὅταν μπῆκα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του, εἶδα κάτι ποὺ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Ἀκαταστασία μεγάλη βασίλευε ἐκεῖ μέσα, ἀλλὰ πάνω στὸ γραφεῖο του ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη φωτογραφία μου καὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ ἕνα ὁλόφρεσκο κόκκινο τριαντάφυλλο.

★ Τὸ δεύτερο περιστατικὸ συνέβη, ὅταν, τὸν περασμένο Μάρτιο ὁ Ζὰν—Πιὲρ ἦρθε νὰ δῇ τὰ παιδιά του στὴ Ρώμη.

»— Θὰ ἤθελες νὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε; μοῦ πρότεινε.

»Ἐγὼ δέχτηκα καὶ τὸ βράδυ γευματίζαμε τὲτ—ἀ—τὲτ σ' ἕνα μικρὸ ρεστωράν. Μέσα στὸ πιάτο μου, εἶδα ἕνα μικρὸ κομψὸ δεματάκι. Τὸ ἄνοιξα μὲ περιέργεια καὶ βρῆκα μέσα ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ, ποὺ ἦταν πάντα τὸ ἀγαπημένο μου κόσμημα.

»— Σήμερα εἶναι ἡ 27η Μαρτίου, μοῦ εἶπε ὁ Ζὰν—Πιέρ. Τί σοῦ θυμίζει αὐτὴ ἡ μέρα; Ἀκριβῶς σὰν σήμερα πρὶν ὀκτὼ χρόνια παντρευτήκαμε, στὴ Σάντα Μπάρμπαρα. Γιὰ μένα εἶναι σὰν νὰ ξαναζῶ τὴν ἴδια αὐτὴ μέρα!...

»Πέρασα τότε τὸ κολλιὲ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό μου, ἀγκάλιασα τὸν Ζὰν — Πιὲρ καὶ τὸν φίλησα, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυα.

»Ὁ Ζὰν-Πιέρ, μὲ ρώτησε:

»— Θέλεις νὰ ζήσουμε καὶ πάλι μαζί;

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

ΜΕ τὸ φὶλμ «Καὶ οἱ 4 ἦσαν ὑπέροχοι», ποὺ θὰ εἶναι ἡ 5η ταινία τῆς ἐφετεινῆς παραγωγῆς τῆς ἑταιρίας «Ρουσσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς καὶ Ψαρρᾶς», θὰ κάνη τὸ ντεμποῦτο του στὴ σκηνοθεσία ὁ Βαγγέλης Σειληνός. Τὸ ἔργο θὰ εἶναι τοῦ τύπου μιούζικαλ καὶ θὰ ἔχη γιὰ πρωταγωνιστὰς τὴν Κάκια Ἀναλυτῆ, τὸ Γιῶργο Πάντζα, τὸ Γιάννη Γκιωνάκη, τὸ Σταῦρο Παράβα, τὴν Ἑλένη Προκοπίου, τὸ Γιῶργο Κάππη, τὴν Ἑλένη Ἀνουσάκη καὶ τὴν Ἄννα Καλουτᾶ. Τὴ μουσικὴ τοῦ φὶλμ ἀνέλαβε νὰ συνθέσῃ ὁ Κώστας Κλάβας.

Ὁ Ὄρσον Γουέλλες.

★ Ἡ Ἄννα Φόνσου, ποὺ εἶχε συμβόλαιο ἀποκλειστικῆς συνεργασίας μὲ τὴν ἑταιρία «Ρουσσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς καὶ Ψαρρᾶς» θὰ ἐγκαταλείψῃ, καθὼς ψιθυρίζεται, τὴν ἑταιρία αὐτή, στὴν ὁποία χρωστάει τὶς μεγαλύτερες κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες της, γιὰ νὰ δεχθῇ τὶς προτάσεις μιᾶς ἄλλης κινηματογραφικῆς φίρμας, ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ δελεαστικές.

★ Τὸ ντοκυμανταὶρ τοῦ Κυπρίου σκηνοθέτη Ν. Φ. Μικελλίδη «Κύπρον οὗ μ' ἐθέσπισεν» θὰ προβληθῇ τελικὰ στὰ πλαίσια τῆς ἑβδομάδος ἑλληνικοῦ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Μόνο χῶρες, ποὺ παίρνουν ἐπισήμως μέρος στὴν Ἔκθεσι, ἔχουν, σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς τῆς Ἐκθέσεως καὶ τοῦ κινηματογραφικοῦ φεστιβάλ, τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιάσουν ταινίες τους. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, δὲ θὰ προβληθοῦν ἀγγλικὰ καὶ ρωσικὰ φὶλμ. Ἐξαίρεσι ἔγινε μόνο, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς, γιὰ τὸ ντοκυμανταὶρ τῆς Κύπρου, δεδομένου ὅτι ἡ Κύπρος δὲ μετέχει στὴν Ἔκθεσι.

★ Τὸ θεατρικὸ ἔργο «Τραγοῦδι τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ» τοῦ Μίκη Θεοδωράκη θὰ μεταφερθῇ στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὴν «Ἄλκης φὶλμ» μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ντόρα Γιαννακοπούλου.

★ Κατὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη ὑποδέχτηκαν στὸ ἀεροδρόμιο ὁ Ἀρ. Καρύδης-Φούκς, νέος ὑποψήφιος μνηστήρ, ἡ μητέρα της, ὁ Δημήτρης Παπαμιχαὴλ ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος, ἡ Τζέλυ Γαρμπῆ καί, φυσικά, πολλοὶ δημοσιογράφοι καὶ φωτορεπόρτερς.

★ Στὴ Ρόδο, ὁ Γιάννης Δαλιανίδης ἄρχισε καὶ συνεχίζει τὸ γύρισμα τοῦ νέου ἔγχρωμου μιούζικαλ «Κορίτσια γιὰ φίλημα», μὲ τὸ σύστημα Σινεμασκόπ. Ἄλλοι πρὶν καὶ ἄλλοι μετὰ τὸ συνεργεῖο τῆς «Φίνος Φὶλμ», ἀνεχώρησαν γιὰ τὴ Ρόδο ὅλοι οἱ βασικοὶ πρωταγωνισταὶ τοῦ φὶλμ: Ζωὴ Λάσκαρη, Ρένα Βλαχοπούλου, Κώστας Βουτσᾶς, Χλόη Λιάσκου, Γιάννης Βογιατζῆς, Ἀνδρέας Ντοῦζος κ.ἄ.

★ Σὲ φυλάκισι 45 ἡμερῶν καταδίκασε τὴ Ζωὴ Λάσκαρη τὸ μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖο, ἐπειδὴ στὶς 9 Αὐγούστου, ἀπὸ ἀπροσεξία συνεκρούσθη μὲ λεωφορεῖο. Ἡ ἴδια ποινὴ καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἐπεβλήθη καὶ στὸν ὁδηγὸ τοῦ λεωφορείου. Τὸ Ι.Χ. τῆς Ζωῆς δὲν ἦταν δικό της, ἀλλὰ τῆς συναδέλφου της Μαίρης Χρονοπούλου, ἡ ὁποία καθόταν πλάϊ της τὴ στιγμὴ τῆς συγκρούσεως.

★ Στὴν Κηφισιὰ γυρίστηκαν οἱ πρῶτες σκηνὲς τοῦ νέου θρίλλερ τῆς ἑταιρίας «Ρουσσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς, Ψαρρᾶς» «Ἀμφιβολίες», ποὺ βασίζεται σ' ἕνα σενάριο τοῦ Γιάννη Μαρῆ καὶ σκηνοθετεῖ ὁ Γρηγόρης Γρηγορίου. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Βιβέττα Τσιούνη, ὁ Νῖκος Κούρκουλος καὶ ὁ Βαγγέλης Σειληνός.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Λέανδρε!... Κεφαλὴ δεξιά!...

Ἡ ἐκλεκτὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Μπέμπα Μπλάνς, ποὺ ἐμφανίζεται σὲ τρεῖς ταυτοχρόνως νέες ἑλληνικὲς ταινίες.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΜΕ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἀναμένονται αἱ παραστάσεις τοῦ ρωσικοῦ θιάσου Βαχτάγκωφ, ποὺ θὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα στὸ θέατρο «Κοτοπούλη».

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ χθὲς βρίσκεται στὴν Ἀθήνα, ὁ σκηνοθέτης τοῦ θιάσου Ρουμπὲν Σιμόνωφ, μαζὶ μὲ τέσσερις τεχνικοὺς γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν παραστάσεων.

Ὁ Σιμόνωφ, ἀντάξιος συνεχιστὴς τοῦ ἔργου τοῦ Βαχτάγκωφ, ἔχει σκηνοθετήσῃ ὡς τώρα 50 ἔργα, εἶναι δὲ ταυτοχρόνως καὶ ἠθοποιός. Θὰ τὸν δοῦμε ἐδῶ στὴν «Πριγκήπισσα Τουραντὼ» ὅπου ἔχει ἕνα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς ρόλους.

★ Ὁ θίασος τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, θὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα στὸ «Ἀκροπόλ», ὅπου θὰ συνεχίσῃ τὶς παραστάσεις τῆς «Σταχτοπούτας» καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως «Γυναῖκες καὶ λουλούδια».

Στὴν ἐπιθεώρησι θὰ συμπράξῃ μὲ τὴν ἐπανάληψι τῶν παραστάσεων ὁ Γιάννης Γκιωνάκης, ἐνῶ στὴν «Σταχτοπούτα» τὸ πριγκηπόπουλο, ἀντὶ τοῦ Πάρλα, ποὺ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὸν θίασο θὰ ὑποδυθῇ ὁ Ἄλκης Γιάννακας, γνωστὸς ἀπὸ τὴν ταινία «Ντελικανῆς».

★ Στὴν Θεσσαλονίκη, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἐκθέσεως, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θίασο τῆς Μαρίκας Νέζερ, ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς καὶ δεύτερος μουσικὸς θίασος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γ. Οἰκονομίδη καὶ μὲ συμμετοχὴ τοῦ φωνητικοῦ κουαρτέτου «Λὸς Ἴντιος».

Στὴν Θεσσαλονίκη ἐπίσης ἐμφανίζονται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, οἱ χορεύτριες ἀδελφὲς Θεοχάρη, ὕστερα ἀπὸ ἕνα πραγματικὸ θρίαμβο ποὺ ἐσημείωσαν στὴν Ἱσπανία.

★ Ὁ θίασος τοῦ «Πειραϊκοῦ θεάτρου» μετὰ τὴν Ἰταλία καὶ Ἱσπανία, ἐσημείωσε νέο θρίαμβο στὴν Νέα Ὑόρκη. Τόσον ἡ «Μήδεια» ὅσον καὶ ἡ «Ἠλέκτρα» ἐχειροκροτήθησαν μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἐνῶ οἱ μεγαλύτεροι κριτικοὶ ἀφιέρωσαν θερμὰ σχόλια.

Εἰδικώτερα, διὰ τὴν Ἀσπασία Παπαθανασίου, ἡ «Χέραλντ Τριμπιοὺν» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔγραψε:

«Ὡς Ἠλέκτρα ἡ Παπαθανασίου, ὑπῆρξε συναρπακτική. Τὸ παίξιμό της κόβει τὴν ἀνάσα. Εἶναι μιὰ μεγάλη τραγικὴ μορφή, δυνατὴ ὑπερήφανη, ποὺ ἐξουσιάζει σὲ ὅλες τὶς σκηνὲς τοῦ ἔργου».

Ὁ ἑλληνικὸς θίασος θὰ συνεχίσῃ, τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα τὶς παραστάσεις του στὸ «Γκρὴκ Θῆατερ» τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

★ Ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος ποὺ ἀνέρρωσε τελείως θὰ πραγματοποιήσῃ ὁριστικὰ τὴν περιοδεία τῆς Ἀμερικῆς τὴν ἄνοιξι. Μαζί του θὰ συνεργασθῇ καὶ ὁ Νῖκος Σταυρίδης.

★ Τὸ θρυλικὸ ἔργο τοῦ Κατσάνη «Ὅταν οἱ Ἀτρεῖδες» θὰ ἀναβιβασθῇ τελικὰ στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» κατὰ σκηνοθεσία τοῦ Δημ. Μυράτ. Τοὺς βασικοὺς ρόλους θὰ ὑποδυθοῦν ἡ Βούλα Ζουμπουλάκη καὶ ὁ Τώνης Καροῦσος, ἐνῶ ὁ Δημ. Μυρὰτ μὲ τὴν Μάρω Κοντοῦ θὰ πρωταγωνιστήσουν στὸ νέο ἔργο τοῦ Ἀλέκου Λιδωρίκη ποὺ θὰ παιχθῇ στὸ θέατρο «Ἀθηνῶν».

★ Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα φεύγουν γιὰ τὴν Βαρκελώνη μαζὶ μὲ τὸν ἰμπρεσσάριο Τάκη Καμπᾶ, οἱ τραγουδισταὶ Σῶτος Παναγόπουλος Δημ. Μπαξεβανάκης καὶ ἡ Κλειὼ Δενάρδου, ποὺ θὰ ἑρμηνεύουν τὰ τέσσερα προκριθέντα ἑλληνικὰ τραγούδια στὸ ἐκεῖ διεθνὲς φεστιβάλ.

Μαζί τους θὰ μεταβῇ καὶ ὁ μαέστρος Ἀθηναῖος ποὺ θὰ διευθύνῃ τὶς ἐκτελέσεις τῶν ἑλληνικῶν τραγουδιῶν. Στὴ Βαρκελώνη ἐπίσης θὰ μεταβῇ καὶ ὁ μαέστρος Γ. Μουζάκης γιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων τραγουδιῶν του στὴν Ἱσπανικὴ Τηλεόρασι.

★ Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα θὰ ἔρθουν στὰς Ἀθήνας οἱ Γερμανοὶ «Μπῆτλς», γιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων. Στὴν Εὐρώπη ὅπου ἐμφανίζονται ἐπὶ ἕνα χρόνο σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχίαν.

★ Βαλκανιὰς ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, κατόπιν προτάσεως τοῦ συνθέτου Πλέσσα ποὺ ἔγινε στὸ Βελιγράδι πρόκειται νὰ καθιερωθῇ ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΒΙΚΥ ΜΟΝΤΕΖ

'Η παρ' ὀλίγον... μαμὴ ποὺ ἔγινε χορεύτρια

ΕΝΑ ἄλικο ἑλληνικὸ μπουμπούκι, ποὺ ἄνθισε στὴ χώρα τῶν χρυσανθέμων, ἡ χορεύτρια Βίκυ Μοντέζ, μᾶς ἦλθε γιὰ λίγες μέρες στὴν 'Αθήνα.

'Η ἱστορία της εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα:

Πρὶν μερικὰ χρόνια, μιὰ στρουμπουλὴ μικρούλα, ἡ 'Ανδρονίκη 'Αλμπάντη — αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικό της ὄνομα — παρουσιάσθηκε, δειλὰ-δειλά, στὴ Σχολὴ Ζουρούδη. Δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι γιὰ χορό. Οἱ δικοί της, ἄλλωστε, τὴν προώριζαν γιά...μαμή. 'Ακολουθοῦσε, μάλιστα, μαθήματα, σὲ εἰδικὴ σχολή, γιὰ δεύτερο χρόνο. 'Απλούστατα, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀδυνατίση, γιατὶ ἄρχισε νὰ παχαίνη ἐπικινδύνως.

— Θέλω νὰ ἀδυνατίσω, εἶπε στὴ Ζουρούδη, γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ ἀρχίσω μαθήματα ρυθμικῆς γυμναστικῆς.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε τὸ μάθημα μὲ πολλὴ διάθεσι καί, στὸ τέλος τῆς σαιζόν, μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες μαθήτριες, ἔλαβε μέρος στὴν ἐπίδειξι τῆς σχολῆς. 'Εκεῖ, ἡ δασκάλα της, ποὺ τὴν εἶδε νὰ ξεχωρίζη ἀνάμεσα στὶς ἄλλες μαθήτριες, διεπίστωσε, ὅτι ἔχει πολὺ ταλέντο καὶ τῆς συνέστησε ἐπίμονα νὰ ἀσχοληθῆ ἐπαγγελματικὰ μὲ τὸ χορό. Καὶ δυσκολεύθηκε πολὺ νὰ τὴν πείση. 'Απὸ τὴν ἄλλη κιόλας μέρα, ἡ 'Ανδρονίκη, ἐγκατέλειψε τὴ μαιευτικὴ σχολὴ κι' ἄρχισε καθημερινὰ μαθήματα, ἀποφασισμένη, σύμφωνα μὲ τὴ σύστασι τῆς δασκάλας της, νὰ εἰδικευθῆ στοὺς ἑλληνικοὺς χορούς.

Φθασμένη πλέον χορεύτρια, ὕστερα ἀπὸ ἐντατικὴ προετοιμασία ἔξη μηνῶν, ἔφυγε μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία στὸ ἐξωτερικό.

'Αρχικά, ἔκανε τὴν ἐμφάνισι της σὰ μπαλλαρίνα, μ' ἕνα μεγάλο γερμανικὸ μπαλλέτο τῆς Βιέννης, ἐνῶ, παράλληλα, ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ μεγάλη ρεβὺ τοῦ «Ρεναισὰνς Θηάτερ», ὅπου τραγούδησε μαζὶ μὲ τὸν Τζίμη Μακούλη τὸ «Γαρύφαλο στ' αὐτί». Κατόπιν ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ντεμπουτάρησε, μὲ πολλὴ ἐπιτυχία, στὴν «Ωμπὲρζ» τοῦ Καΐρου, ὅπου, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὸ ἰδιόρρυθμό της πρόσωπο μὲ τὰ κινέζικα μάτια, προσείλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κινηματογραφιστῶν, ποὺ τῆς ἔδωσαν ἕνα μικρὸ ρόλο σὲ ἕνα αἰγυπτιακὸ φίλμ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γυρίσματος, ἡ ὄμορφη 'Ελληνοπούλα θέλησε νὰ μιμηθῆ μιὰ μεγάλη Αἰγυπτία χορεύτρια, ποὺ ἐλάμβανε μέρος στὸ ἴδιο φίλμ. Ἔκαμε τόση ἐντύπωσι, ποὺ τῆς ὑπέδειξαν ἀμέσως νὰ εἰδικευθῆ στοὺς χοροὺς ὀριαντάλ, ποὺ ταίριαζαν ἀπόλυτα στὴ σωματική της διάπλασι. Δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ τὴν πείσουν. 'Επὶ ἕνα χρόνο, ἀκολούθησε μαθήματα στὴ σχολὴ τῆς Σάμια Γκαμάλ, μὲ τὴν ἄγρυπνη παρακολούθησι τῆς μεγάλης αὐτῆς Αἰγυπτίας χορεύτριας, ποὺ ἦταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ ταλέντο τῆς μικρῆς 'Ελληνοπούλας. Καί, ὅταν ἑτοιμάσθηκε, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της σὰ σολίστ χοροῦ ὀριαντάλ, μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Βίκυ Μοντέζ, ποὺ τῆς ἔδωσε μιὰ μεγάλη 'Αγγλίδα θαυμάστριά της, ἡ λαίδη Μπλέϊκ.

'Εμφανίσθηκε στὸ μεγαλύτερο κέντρο τοῦ Τόκιο «Γκόλντον Χάουντ» καί, παράλληλα, σὲ 20 ἄλλες πόλεις τῆς 'Ιαπωνίας.

'Εκτὸς ἀπὸ τὸ χορό, ἡ ἐντυπωσιακὴ ὀμορφιὰ τῆς πρώτης 'Ελληνίδας χορεύτριας, ποὺ ἔφθασε στὴ χώρα τοῦ 'Ανατέλλοντος 'Ηλίου, ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι στοὺς διαφημιστάς. Ἔτσι, ἐμφανίσθηκε, ἀντὶ ἡγεμονικῆς ἀμοιβῆς, στὶς ἀφίσσες τῆς μεγαλυτέρας ἰαπωνικῆς ζυθοποιΐας, μὲ τὴ λεζάντα: «Χάρις στὴ μπύρα «Σαπάρο», μένω στὴν πίστα μιὰ ὁλόκληρη ὥρα».

'Επίσης ὁ βασιλεὺς τῶν ἰαπωνικῶν κρασιῶν Βόγκ, τῆς ἔκανε τὴν πρότασι νὰ τὴν προσλάβη ἰδιαιτέρα γραμματέα του, μὲ διπλάσια ἀμοιβὴ ἀπὸ κείνη, ποὺ ἔπαιρνε σὰ χορεύτρια. 'Εκείνη ὅμως δὲ δέχτηκε.

★

Εἴδαμε τὴ Βίκυ Μοντὲζ στὸ σπίτι τῆς γνωστῆς τραγουδίστριας καὶ στενῆς φίλης της Καίτης Παρίτση, ποὺ τὴ φιλοξένησε τὶς λίγες μέρες, ποὺ ἔμεινε ἐδῶ, πρὶν ξαναφύγη στὴν Εὐρώπη.

— Θὰ ἤθελα, μοῦ λέγει, νὰ ἐκφράσω τὴ μεγάλη μου εὐγνωμοσύνη στὴν ὑπέροχη δασκάλα μου, τὴν κ. Ζουρούδη. Ὄχι μόνο γιατὶ μὲ βοήθησε νὰ δημιουργήσω καρριέρα, ἀλλὰ γιατὶ μοῦ ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ ἀντιμετωπίσω θαρραλέα τὴ ζωή. Χωρὶς αὐτήν, ὁμολογῶ, ὅτι θὰ ἤμουνα σήμερα μιὰ ἀσήμαντη... μαμή!

— Ὅπως ἔμαθα, μιλᾶς τώρα καὶ ξένες γλῶσσες;

— Πραγματικά, μπορῶ νὰ πῶ πὼς κατέχω τέλεια τὴ γερμανικὴ καὶ γαλλική. 'Εκεῖ μόνο, ποὺ τὰ βρῆκα μπαστούνια, ἦταν τὰ γιαπωνέζικα. Παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια, ποὺ κατέβαλα, δὲ μπόρεσα παρὰ νὰ μάθω μόνο λίγες λέξεις, ποὺ μοῦ ἦσαν ἀπαραίτητες.

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χορό;

— Μ' ἀρέσει τὸ τραγοῦδι καὶ ἡ ἱππασία. Στὴν Εὐρώπη, μὲ στολὴ ἀμαζόνος, συνήθιζα πάντα νὰ κάνω ἕνα πρωϊνὸ περίπατο, ἔφιππος. Στὴν Αἴγυπτο, ἐξ ἄλλου, εἶχα δυὸ δικά μου ἄλογα. Μοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ τὰ βλέπω νὰ τρέχουν στὶς κοῦρσες.

— Κάτι πιὸ πικάντικο;

— Βέβαια. Στὴ Γερμανία, ἔπαιρνα τακτικὰ μέρος σὲ κυνῆγι ἀγριοχοίρων. Κάποτε μάλιστα, σὲ ἕνα διαγωνισμό, κέρδισα τὸ τρίτο βραβεῖο.

— Καμμιὰ περιπέτεια;

— Πρὶν δυὸ χρόνια, στὸ 'Αμάν, ὅπου ἔμεινα λίγες μέρες, εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ μοῦ κλέψουν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μου, ὅλα μου τὰ κοσμήματα. Ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῶ στὸ βασιλέα Χουσεΐν, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῶ. Ἔδειξε πολὺ ἐνδιαφέρον. 'Εκινητοποίησε ἐπὶ τρεῖς μέρες διακόσιους ἀστυνομικούς, δυστυχῶς ὅμως, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Μελλοντικά σου σχέδια;

— Μιὰ σειρὰ ἀπὸ νέα συμβόλαια μὲ περιμένουν, τώρα στὴ Γερμανία καὶ κατόπιν στὴν 'Αγγλία. Θὰ λείψω τοὐλάχιστον ἕνα χρόνο ἀκόμη. Κατόπιν θὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου νὰ ξεκουρασθῶ. Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ ἀποκτήσω οἰκογένεια καί, ὅταν ἀποσυρθῶ τελείως ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα, νὰ κτίσω ἕνα κεντρικὸ θέατρο στὴν 'Αθήνα.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

'Η Βίκυ Μοντέζ, σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της.

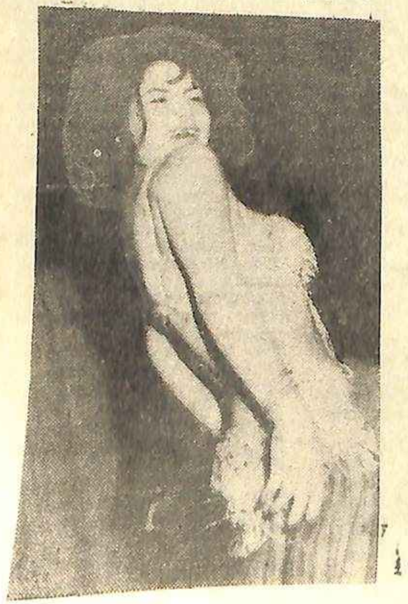
'Η Βίκυ Μοντὲζ σὲ μιὰ ἐκφραστικὴ ἑρμηνεία τοῦ χοροῦ ὀριαντάλ.

✪✪

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

★ «Ἔκλαψα, πικρὰ γιὰ σένα», εἶναι ὁ τίτλος τοῦ δραματικοῦ φίλμ, ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ Π. Κωνσταντίνου. Πρωταγωνιστοῦν οἱ Παντελῆς Ζερβός, Ρ. Ντενόγιας, Χρ. Νέγκας, Ζὼρζ Σαρρῆ καὶ Ντόρα Γιαννακοπούλου.

★ «Δώδεκα μῆνες πρωταπριλιά», αὐτὸν τὸν τίλο ἀποφάσισαν νὰ δώσουν ὁ Γ. Οἰκονομίδης καὶ ὁ Θ. Βέγγος στὴν πρώτη κωμωδία, ποὺ γυρίζουν μαζὶ σὰν πρωταγωνισταὶ καὶ συμπαραγωγοί.

'Εξ ἄλλου, δυὸ χειμερινὰ θέατρα, τὸ «Ἄλφα» καὶ τῶν ἀδελφῶν «Καλουτᾶ», θὰ γίνουν κινηματογράφοι, ἐνῶ τὸ θέατρο «Κοτοπούλη», ποὺ παραμένει ἐλεύθερο, θὰ παρουσιάζη ξένα συγκροτήματα, ἀρχίζοντας μὲ τὸ ρωσικὸ θίασο Βαχτάγκωφ.

'Επίσης στὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα θὰ περιοδεύση τὸ χειμῶνα καὶ ὁ θίασος τῆς Βίλμας Κύρου.

★ 'Η Ηινὲτ Λαβάρ, ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς στὸ «Ἄλσος» τοῦ Πεδίου Ἄρεως, καὶ σημειώνει ἰδιαίτερη ἐπιτυχία μὲ τὰ τελευταῖα ξένα σουξέ.

★ Τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Σαγιὼρ-Λουΐζα, εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους του, τὸ βράδυ τῆς περασμένης Παρασκευῆς, ἔφυγε γιὰ μιὰ μεγάλη περιοδεία στὸ ἐξωτερικό.

★ 'Επέστρεψε ἀπὸ τὴν 'Αμερική, μαζὶ μὲ τὴ Σμάρω Στεφανίδου, ὁ φανταιζίστας τραγουδιστὴς Βάσος Σεϊτανίδης.

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Θὰ ἐκτοπίση ὁ «Τσιγγάνος Λευτέρης» τὸν «Γύφτο 'Αγγελόπουλο ἀπ' τὸ βασίλειο τῆς Ἅγια-Βαρβάρας;

ΟΛΟΙ γνωρίζουν τὸν «τσιγγάνο 'Αγγελόπουλο», τὸ «γύφτο», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ θαυμαστές, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπειροπληθεῖς θαυμάστριές του. Διότι... ἕνας εἶναι ὁ «Γύφτος».

Καὶ ὅμως!

'Ο «Γύφτος», ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, δὲν εἶναι «ἕνας», στὸ λαϊκὸ τραγοῦδι, σεβνταλῆς τοῦ ζεϊμπέκικου, τοῦ ρεμπέτικου καὶ τοῦ ἀρχοντορεμπέτικου καὶ μάγος τοῦ μπουζουκιοῦ, τῆς διπλοπεννιᾶς καὶ τῶν βοριαναστέναχτων καϋμῶν, ντερτιῶν καὶ μαραζιῶν.

Ἕνας ἄλλος τῆς γενιᾶς του, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς 'Αγιὰ-Βαρβάρας καὶ γνήσιο τέκνο τοῦ βασιλείου τῶν τσιγγάνων, ποὺ ἐκτείνεται στὰ κράσπεδα τοῦ Μπαρουτάδικου καὶ τοῦ Δαφνιοῦ, ξεφύτρωσε ἀπρόοπτα καὶ χύθηκε ἀκάθεκτος γιὰ νὰ τοῦ διαφιλονεικήση τὸ σκῆπτρο, τὴν ἐξουσία καὶ τὴ δημοτικότητα: ὁ «τσιγγάνος Λεφτέρης».

'Η ὀνομασία ἀνήκει στὸν ἴδιο καὶ τὴν ἐφεῦρε, ὅπως ὁμολογεῖ, γιὰ νὰ κοντράρη τὴ φίρμα «τσιγγάνος 'Αγγελόπουλος» στὸ πλατὺ κοινὸ τῆς διπλοπεννιᾶς.

Ὅμως, τὸν βασανίζει ἡ ἀμφιβολία:

— Θὰ πετύχω, ἄραγε;

★

Καθὼς κάθησε στὴν καρέκλα, κοντούλης, ἀραπάκος, μὲ μαλλιὰ κοράκου καὶ πρόσωπο κατράμι, ἀναστέναξε.

— Γιατί τ' ἀναστενάγματα;

Τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ ἀπ' τὸ τσιγάρο του καὶ ἄφησε τὸν καϋμό του νὰ γίνη ἐπιφώνημα:

— Ἄχ, ἄχ!...

Ὕστερα πῆρε μιὰ παμπάλαιη βαλίτσα, ποὺ κρατοῦσε στὰ γόνατά του, καὶ τὴν ἀπίθωσε στὸ δάπεδο.

— Τὸ καρβελάκι, εἶπε καὶ χαμογέλασε πικρά.

— Δηλαδή;

Ἔδωσε τὴν ἐξήγησι μονολεκτικά:

— Τὸ μεροκάματο.

— Τί δουλειὰ κάνεις;

— Εἶμαι «πλασές». Ροῦχα, παλιὰ παπούτσια!... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα. Μὰ πῶς, ἀπὸ παλιατζῆς, ἔγινες... μουσικοσυνθέτης;

'Ο ὅρος τὸν ἐνθουσίασε.

— Καλὰ τὄπες. Μουσικοσυνθέτης. Κι' ὄχι μονάχα αὐτό. 'Αλλὰ καὶ στιχουργός. Καὶ μπουζουξῆς καὶ κιθαρίστας. Καὶ τραγουδιστής. Καί... ἐφευρέτης.

— Τί εἶναι πάλι αὐτό;

— 'Εφεῦρα καινούργιους δίσκους, μὲ μέθοδο ΟΗΕ. Κατάλαβες;

— Ὄχι.

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Βάζεις τὸ δίσκο κι' ἀκοῦς τὸ τραγοῦδι του σὲ γλῶσσα τσιγγάνικη καὶ σὲ γλῶσσα ἑλληνική.

— Πῶς τὸ κατάφερες, αὐτό;

Βγάζει ἕνα μάτσο πιστοποιητικὰ καὶ τ' ἁπλώνει στὸ τραπέζι.

— Εἶναι πιστοποιητικὰ τῆς 'Εθνικῆς Βιβλιοθήκης, λέει. Κατέθεσα ἐκεῖ τοὺς τίτλους τῶν τραγουδιῶν, ποὺ ἔφτιαξα σὲ δυὸ γλῶσσες. κατωχύρωσα τὴν πνευματική μου ἰδιοκτησία. Ἔπραξα ὀρθῶς;

— Μάλιστα!

Χαμογέλασε.

— Τὸ πᾶν εἶναι ἡ «κονόμα», δογμάτισε.

— Τὸ ὁποῖον;

— Τὸ ὁποῖον ἡ «κονομησιά».

★

Ζητήσαμε τὴν ἄδεια ἀπ' τὸ συνομιλητή μας νὰ προχωρήση ἡ συζήτησι.

— Πᾶμε παρακάτω;

— Καὶ δὲν πᾶμε;

— Ποῦ ἔχεις ἐμφανισθῆ ὡς τώρα;

— 'Επαρχία. Χίο, Πάτρα, Κόρινθο. Τώρα φεύγω γιὰ τὴν Ἔκθεσι Θεσσαλονίκης. Γυρίζοντας, θὰ ἐγκατασταθῶ στὴν 'Αθήνα, γιὰ νὰ δουλέψω.

— Πόσα τραγούδια ἔχεις γράψει;

— Πολλά. Καὶ τὰ τραγούδησα μόνος μου. Τὰ καλύτερά μου εἶναι: «Μὴ μοῦ γκρεμίζης τὰ ὄνειρά μου». «Εὐχὴ μεγάλη δίνουμε». «Γκιουζελὶμ χανοὺμ περνᾶ», «Φεύγεις καὶ μ' ἀφίνεις μόνο», «Ἔλα, ἔλα, γρήγορα», «Μοὖπαν λόγια πικραμένα», «'Ο θρῆνος τοῦ Βασιλέα Παύλου», «Εἶσαι μιὰ κακιὰ γυναῖκα», κ. ἄ. Τὸ τελευταῖο εἶναι ὡραῖο. Θὲς νὰ τ' ἀκούσης;

— Νὰ τ' ἀκούσω.

«Σήμερα γιὰ ν' ἀποφύγης
τὶς κακὲς συναστροφὲς
καὶ δικαίωμα μὴ δώσης
μυστικὸ νὰ μὴ προδώσης
μὰ τὰ εἶχες προδομένα
πιὸ προτήτερα ἐσύ.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Κι' ἂν θυσίες ἔχω κάνει
γιὰ νὰ ζήσουμε ζευγάρι
ἐσὺ μὲ περιφρόνησες
εἶχες ἀγάπη ἄλλη
ἄχ.
εἶχες ἀγάπη ἄλλη.

— Ποιὸ εἶναι τὸ τελευταῖο σου τραγοῦδι;

— Τὸ τελευταῖο μου εἶναι ἡ «Ἄννα Μαρία» καὶ δοξάζει τοὺς γάμους τοῦ Βασιλιᾶ. Θὰ τὸ μεταδώση τὸ Ραδιόφωνο, τὴν ἡμέρα τῆς Στέψεως. Δῶσε βάσι νὰ τ' ἀκούσης:

Στέφανα εὐτυχισμένα
εὔχεται ὅλος ὁ λαὸς
Ἄννα Μαρία—Κωνσταντῖνο
ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ φωνάζει
ἀπὸ παντοῦ φωνάζει
ἀπὸ παντοῦ φωνάζει
ἀὰὰὰὰ
ἀπὸ παντοῦ.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Χιλιόχρονοι νὰ ζήσετε
χιλιόχρονοι, χιλιόχρονοι
γιὰ νὰ μᾶς κυβερνᾶτε
ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνᾶτε
ά, ά, ά, άάά, άά,
ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνᾶτε.

Ποῦ νὰ τὸ φανταζόταν, ἀλήθεια, ἡ ἁβρὴ πριγκιποπούλα τῆς Αὐλῆς τῆς Δανίας πὼς θὰ γινόταν... διπλοπεννιὰ στὴν 'Αγιὰ-Βαρβάρα;

Ἄ;

★

Ἂς ἀφίσουμε ὅμως τὴ φιλοπαίγμονα διάθεσι κι' ἂς μιλήσουμε σοβαρὰ γιὰ τὸν τσιγγάνο Λευτέρη.

Εἶναι στ' ἀλήθεια ἄξια γιὰ νὰ προκόψουν καὶ νὰ εὐδοκιμήσουν ἐτοῦτα τὰ νέα παιδιά, πού, παρὰ τὴν ἀπουσία τεχνικῆς, μελέτης καὶ σπουδῶν, ἢ ἔστω καὶ εἰδικῶν γνώσεων, βάζουν τὸ κεφάλι κάτω καὶ ἀτσαλώνουν τὴ θέλησί τους καὶ τὴν πίστι τους, γιὰ νὰ πετύχουν στὴ ζωὴ κάτι, ποὺ θὰ τοὺς φέρη στὴν ἐπιφάνεια, ἀποδιώχνοντας τὴν πικρὴ μοῖρα, ὅπου τοὺς ἔχει ρίξει ἡ πρόληψι τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ «γύφτοι» ἢ τσιγγάνοι, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῆς φτώχειας καὶ τῆς περιπλανήσεως, ποὺ ἡ παράδοσι, βοηθοῦντος τοῦ Λέχαρ καὶ τοῦ Προσπὲρ Μεριμέ, τοὺς θέλει ἄλλοτε πουλιὰ τῆς ξενοιασιᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας κι' ἄλλοτε σκοτεινὰ ὑποκείμενα τῆς παρανομίας καὶ τῶν ὑπόπτων ἐπιχειρήσεων, ἔχουν κάτι κοινὸ μὲ τοὺς Νέγρους τῆς 'Αμερικῆς. Ζοῦν στὸ περιθώριο σχεδὸν τῆς ζωῆς, εἵλωτες τῆς προλήψεως καὶ τῆς ἀπομονώσεως, στὴν ὁποία τοὺς ἔχει καταδικάσει ἡ κοινωνία.

Μὲ τούτη τὴ διαφορά: Ὅτι οἱ Νέγροι, μὲ ἀγῶνες καὶ ἐνεργὸ ἀνάμιξι σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, κατάφεραν νὰ ξεχωρίσουν σὲ πολλὰ σημεῖα, ἰδίως στὸν ἀθλητισμὸ καὶ τὴν καλλιτεχνία, ἐνῶ οἱ δικοί μας Γύφτοι ἢ «τσιγγάνοι» ἐξακολουθοῦν νὰ πνίγωνται στὴ μιζέρια καὶ τὴν ἀποθλίωσι.

Πρόκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο, ποὺ γεννᾶ θλῖψι καὶ σκεπτικισμὸ γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς ἐποχῆς τῶν πυραύλων.

Ἔτσι, κάθε προσπάθεια, ποὺ βλέπει τὸ φῶς, πρέπει νὰ σημειώνεται καὶ νὰ χαιρετίζεται, σὰν πρῶτο βῆμα μιᾶς φυλῆς γιὰ νὰ ἀναγεννηθῆ ἀπ' τὰ κουρέλια της, ν' ἀποτινάξη τὸν ὕπνο ἀπ' τὰ μάτια της καὶ νὰ βαδίση στὸ δρόμο τῆς προόδου.

'Ο «Γύφτος 'Αγγελόπουλος», λοιπόν, καθὼς καὶ ὁ τσιγγάνος Λευτέρης, ἂν τοὺς δοῦμε κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρῖσμα καὶ ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη τούτη ὀπτικὴ γωνία, εἶναι δυὸ πρωτοπόροι τῆς φυλῆς τους, δυὸ «σκαπανεῖς» καὶ πρωταθλητὲς μιᾶς ὡραίας ἐξορμήσεως.

Ἴσως οἱ ἴδιοι νὰ μὴν ἔχουν συνειδητοποιήσει τὴν ἀξία τοῦ δρόμου τους. Ὡστόσο, παραμένουν πάντα ἄξιοι συγχαρητηρίων.

★

Καθὼς ὁ τσιγγάνος Λευτέρης πῆρε τὴ φθαρμένη βαλίτσα του, γεμάτη ἀπ' τὰ «παλιὰ ροῦχα», ποὺ ἐμπορεύεται σὰν «πλασές», κοντοστάθηκε στὸ κατῶφλι πρὶν τὸ δρασκελίση.

— Θὰ γράψετε, ἔ; ρώτησε μὲ συστολή.

— Φυσικά.

Χαμογέλασε.

— Ξέρετε, εἶπε, ἐμᾶς τοὺς Γύφτους...

'Ο τόνος τῆς φωνῆς του χαμήλωσε.

— 'Εμᾶς τοὺς Γύφτους, πρέπει νὰ μᾶς...

Δὲν τέλειωσε τὴ σκέψι του. Δὲ χρειαζόταν, ἄλλωστε.

Ἅρπαξε τὴν παλιὰ βαλίτσα κι' ἔφυγε. Ἴσως γιὰ νὰ κλάψη μὲ τὸ μπουζοῦκι του τὴ μοῖρα τῶν Γύφτων. Ἴσως γιὰ νὰ κάμη τὴν πίκρα του τραγοῦδι.

'Αξίζει νὰ τὸν ἀκούσετε. Οἱ νότες του κι' οἱ μελωδίες του στάζουν αἷμα. Γι' αὐτὸ κι' εἶναι ἀληθινὲς καὶ «λαϊκές».

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

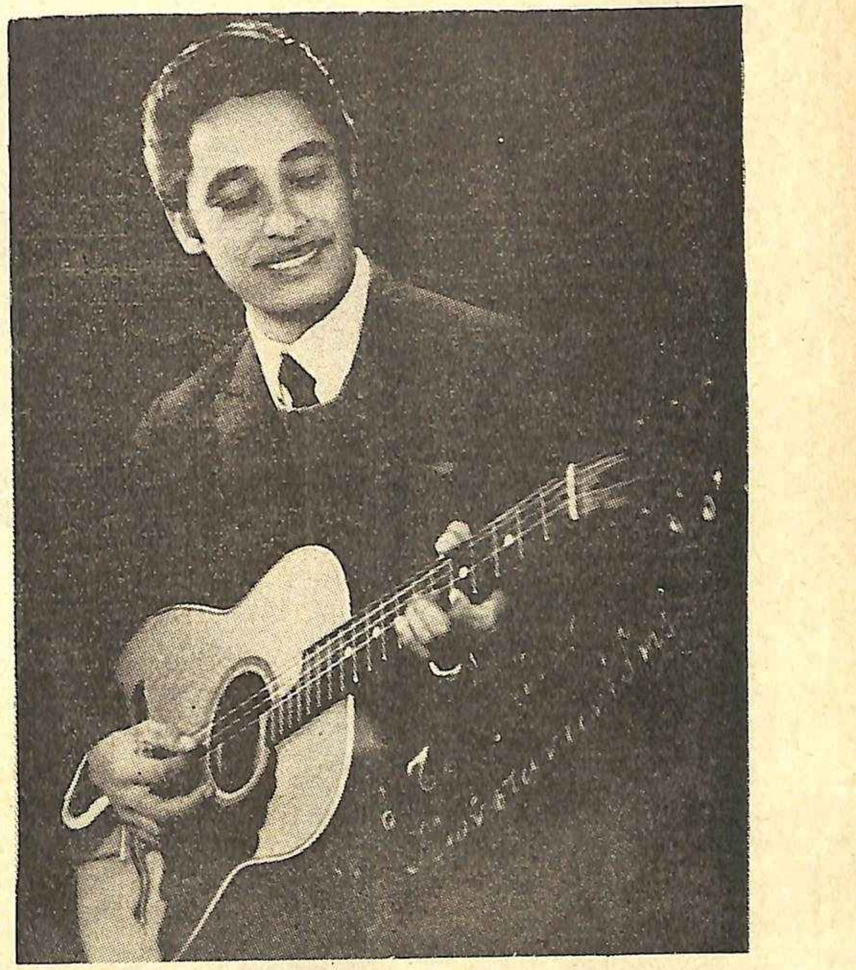
'Ο Λευτέρης Κωνσταντινίδης ἢ «Τσιγγάνος Λευτέρης».

—Ἦταν ὄμορφο παλληκάρι... σχεδὸν σὰν καὶ σένα!

«Ἕνα ΦΙΛΙ μοῦ ΦΘΑΝΕΙ!..»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΥΠΕΡΟΧΗ λιμουζίνα στάθηκε κοντὰ στὴ λαχαναγορά.

Ἡ ὥρα ἦταν 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Πρίγκιπας κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο κι' ἔδωσε ἐντολὴ στὸ σωφέρ του νὰ τὸν περιμένη ἐκεῖ.

Ὕστερα χώθηκε μέσα στὰ στενά, μισοσκότεινα κι' ἀκάθαρτα δρομάκια.

Ἦταν κομψός, ὁ Πρίγκιπας. Κάτω ἀπὸ τὸ μαλακὸ γκρίζο καπέλλο του, τὸ πρόσωπό του ἦταν πολὺ ὡραῖο.

Κάποιον γύρευε, φαίνεται, σ' αὐτὴ τὴ λαϊκὴ γειτονιά... Στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κύκνου, μιὰ κοινὴ γυναῖκα τράβηξε τὴν προσοχή του' Ἦταν ξεσκούφωτη καὶ τὰ μαῦρα μαλλιά της γυάλιζαν, κάτω ἀπὸ τ' ἀδύνατα φῶτα τοῦ δρόμου.

Δὲ βρισκότανε πιὰ στὴν πρώτη της νεότητα, εἶχε ὅμως σῶμα καλοφτιαγμένο, ἀγαλματένιο, δυὸ μπράτσα χυτά...

Ὁ Πρίγκιπας πῆγε κοντά της καὶ τῆς πρότεινε:

— Θέλεις νάρθῆς νὰ φᾶς μαζί μας; Θὰ σοῦ δώσω καὶ πέντε εἰκοσόφραγκα.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ κι' ἀπάντησε, μ' ἕνα χοντρὸ γέλιο:

— Εἶναι νὰ ρωτᾷς ἂν θέλω, στὴν ἐποχή, ποὺ φτάσαμε;...Ποῦ θὰ πᾶμε; Εἶναι μακριά;

— Στὸ Νεϊγύ, στὸ σπίτι μου. Θὰ πᾶμε μ' αὐτοκίνητο. Ἔλα...

Ἡ γυναῖκα ὑπάκουσε. Ἀκολούθησε τὸν Πρίγκιπα, ἀνέβηκε στὴ λιμουζίνα του, κάθησε πλάϊ του καὶ μίλησε πρώτη:

— Σπουδαῖο τ' ἀμάξι σου!... Μὰ τί εἴδους τραπέζι εἶν' αὐτό; Γλεντάκι μὲ ἀρτίστες;... Δὲν ἔρχεστε συχνὰ κατὰ δῶ, καθὼς φαίνεται... Θὰ εἶσαι ἴσως ἀπὸ κείνους τοὺς μπλαζέδες, ποὺ κυνηγᾶνε πάντα κάτι καινούργιο...

Μὲ τὴν πεῖρα της, εἶχε μαντέψει σωστά: Ὁ Πρίγκιπας, ἡ γυναῖκα του καὶ μερικοὶ φίλοι εἶχαν ἀποφασίσει ξαφνικά, πάνω στὸ κέφι τους, νὰ προσκαλέσουνε μιὰ κοινὴ γυναῖκα, νὰ τὴ βάλουν νὰ καθήση στὸ τραπέζι τους καὶ νὰ ζητήσουν νὰ τοὺς διηγηθῆ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της. Κάτι καινούργιο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χρήματος, ποὺ τὰ δοκίμασαν ὅλα, τὰ χόρτασαν ὅλα καὶ τ' ἀηδίασαν ὅλα.

— Ναί, θὰ φᾶς καὶ θὰ πιῆς μαζί μας, εἶπε ὁ Πρίγκιπας. Θὰ μᾶς διηγηθῆς καμμιὰ νόστιμη ἱστορία... Δὲ θὰ σοῦ ζητήσουφε τίποτα παραπάνω.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Ποτέ της δὲν εἶχε δῆ ἕναν ἄντρα τόσο ὄμορφο, τόσο λεπτό! Ὅλη ἡ φινέτσα τῆς ἀριστοκρατικῆς γενιᾶς του, φανερωνόταν στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου ἐκείνου μὲ τὶς εὐγενικὲς κινήσεις. Τὸ πρόσωπό του, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ὅλα ἦταν γι' αὐτὴν κάτι καινούργιο καὶ ἄγνωστο.

Κι' ὁ Πρίγκιπας τὴν κύτταζε. Ἔνοιωθε κάποιο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸ τὸ κουρασμένο, μὰ συμπαθητικὰ ὡραῖο πρόσωπο, μὲ τὰ μεγάλα τρομαγμένα μάτια καὶ τὸ θλιβερὸ χαμόγελο.

Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε.

Ὁ νέος ὡδήγησε τὴ γυναῖκα μέσα στὴ βίλλα, τὴ βοήθησε νὰ βγάλη τὸ φτωχικὸ πανωφόρι της καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ κομψὴ βραδυνὴ τουαλέττα, ποὺ ἔδειχνε τὸ κορμί της ἀγαλματένιο, προκλητικὲς τὶς ὡραῖες της καμπυλότητες.

Ἀπὸ δίπλα, ἀκούγονταν φωνὲς καὶ γέλια. Ὁ Πρίγκιπας τῆς εἶπε νὰ περάση μέσα.

Ἐκείνη στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὴ μισάνοιχτη πόρτα, σαστισμένη, μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια. Φῶτα, κρύσταλλα, λουλούδια τὴ ζαλίζανε... Κύτταζε σὰ φοβισμένη τ' ἄλλο δωμάτιο.

Βρίσκονταν ἐκεῖ τρεῖς ἄντρες καὶ τέσσερες γυναῖκες. Οἱ γυναῖκες ἦταν κομψὲς καὶ ὄμορφες, οἱ ἄντρες πολὺ εὔθυμοι.

Τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι καὶ μπῆκε.

Φωνὲς χαρᾶς ὑποδέχτηκαν τοὺς νεοφερμένους. Ἡ Πριγκήπισα, ξανθή, δροσερή, γλυκειά, πρόσφερε κάθισμα σὲ κείνη τὴ γυναῖκα.

Τῆς κάνανε μύριες ἐρωτήσεις. Κι' αὐτή, σαστισμένη, μὲ κάποια δειλία, ἀπαντοῦσε ὅπως μποροῦσε καλύτερα. Δὲν ἦταν στὸ περιβάλλον της, τὰ εἶχε μισοχαμένα...

Ὕστερα, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ συνέρχεται. Ἤπιε σαμπάνια καὶ πῆρε θάρρος.

— Δὲν ξέρω ποιανοῦ εἶν' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε, σίγουρα ὅμως, ὅποιος κι' ἂν εἶναι, τὸν φυσάει τὸν παρᾶ! Ἐσὺ εἶσαι ὁ νοικοκύρης;

Ὁ μελαχροινὸς Πρίγκιπας χαμογέλασε. Ἐκείνη πρόσεξε τότε τὸ δαχτυλίδι του, εἶδε πάνω του τὸ στέμμα.

— Μωρὲ μπράβο! πρόσθεσε. Ἐσύ, μάτια μου, πρέπει νᾶσαι τὸ λιγώτερο δούκας ἢ βαρῶνος!... Κι' ἐκείνη ἐκεῖ ἡ ξανθούλα; Εἶναι ἡ ἀγαπητικιά σου; Νόστιμη κοπέλλα... Ἂν ἐρχότανε μαζί μου, θἄβγαζε παρὰ μὲ οὐρᾶ.

Ἡ Πριγκίπισσα κοκκίνισε. Ὅλοι τους διασκέδαζαν πολύ.

Ὁ Πρίγκιπας ἔρριξε πολλὲς φορὲς σαμπάνια στὸ ποτῆρι τῆς γυναίκας. Κι' ἡ γλῶσσα της λύθηκε. Διηγήθηκε ἱστορίες τῶν καταγωγίων, τῶν σπιτιῶν ποὺ ἔμενε. Κάποιος ἀπ' τὴν παρέα θέλησε νὰ δῆ τὶς γοργόνες, ποὺ εἶχε ζωγραφισμένες στὴν πλάτη της. Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ δείξη, σχεδιασμένη σ' αὐτή, τὴν εἰκόνα κάποιου παλιοῦ φίλου της.

Κύτταξε ὕστερα τὸν Πρίγκιπα καὶ πρόφερε:

— Ἦταν ὄμορφο παλληκάρι, σπάνιο... σχεδὸν σὰν καὶ σένα. Μὰ χάθηκε στὸν πόλεμο!

Σερβίρισαν τὸ φαγητό. Ὅλοι διασκέδαζαν μὲ τὶς σκέψεις καὶ τὴν ἐλευθεροστομία τῆς γυναίκας ἐκείνης, μὲ τὸν τρόπο, ποὺ μιλοῦσε. Ἕνας ἀπ' τοὺς καλεσμένους ἔκανε λόγο γιὰ τ' ἀνδραγαθήματα τῶν ἀπάχηδων στὸ μέτωπο.

Οἱ γυναῖκες ἔνοιωθαν κάποια συγκίνησι γιὰ ὅλ' αὐτά. Τἄβρισκαν ὑπέροχα!

— Τέσσερες ἡ ὥρα... εἶπε κάποιος καθὼς χτύπησε τὸ ρολόϊ τοῦ χώλ. Καιρὸς νὰ πηγαίνουμε.

Σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι. Ὁ Πρίγκιπας πῆρε παράμερα τὴν καλεσμένη του καὶ τῆς ἔδωσε διακριτικὰ ἕνα χιλιάρικο — δέκα φορὲς παραπάνω ἀπ' ὅσα τῆς εἶχε τάξει.

Τότε ἔγινε κάτι ἀπίστευτο, ἀφάνταστο:

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη πλησίασε πάλι στὸ τραπέζι. Μ' ἕνα στριγγὸ γέλιο της, σταμάτησε ὅλες τὶς φλυαρίες ὁλόγυρά της. Ἔσκισε ὕστερα σὲ μικρὰ κομμάτια τὸ χαρτονόμισμα καὶ τὰ πέταξε πάνω στὰ λουλούδια.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε, ἐνῶ τὰ μάτια της ἀστράφτανε. Μπορεῖς νὰ τὰ κρατήσης, τὰ λεφτά σου! Δὲ θὰ μὲ πληρώσης μὲ χίλια φράγκα γιὰ ὅλ' αὐτά... Σᾶς διασκέδασα, μιλῶντας σας γιὰ τὴ ζωή μου. Σᾶς ἔκανα ν' ἀνατριχιάσετε μὲ τὶς ἱστορίες μου!... Θέλω κι' ἐγὼ κάποιαν ἄγνωστη ἀνατριχίλα, γιὰ νὰ πληρωθῶ!...

Ὅλοι σώπασαν. Οἱ γυναῖκες χλώμιασαν. Οἱ ἄντρες, ἀνήσυχοι, ἦταν ἕτοιμοι νὰ ἐπέμβουν.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ γυναῖκα ἐκείνη, σὰν ἀγρίμι, πῆγε κοντὰ στὸν Πρίγκιπα, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά, μ' ὅλη της τὴ δύναμι, πρὶν προλάβη νὰ τραβηχτῆ, κι' ἁρπάζοντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό της χέρια, κόλλησε παράφορα τὰ χείλη της στὰ δικά του.

Ἦταν ἕνα φιλὶ γεμᾶτο πάθος καὶ φλόγα, ἕνα φιλί, ποὺ ρουφάει τὴν ψυχή, ἕνα φιλί, ποὺ θυμίζει τὸ Θεὸ καὶ τὸ Θάνατο...

— Τώρα πληρώθηκα! μούγκρισε, ἐπιτέλους, ἡ γυναῖκα, παρατῶντας τὸ θῦμα της.

Κι' ἔτρεξε νὰ φύγη.

Ὁ Πρίγκιπας εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένος.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς ἄλλους δὲ μίλησε. Μονάχα ἡ ξανθὴ Πριγκίπισσα ἔτρεξε, τρομαγμένη, κι' ἀγκάλιασε μὲ βουρκωμένα μάτια τὸν ἄντρα της, πού, ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, κύτταζε κείνη τὴ γυναῖκα νὰ φεύγη σὰν τρελλή...

Μ. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

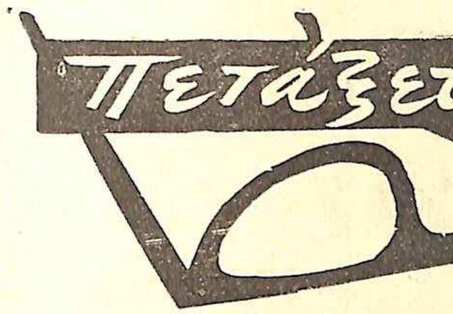

Πετάξετε ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ σας!

Ἐμμετρωπία καὶ ἀμετρωπία

ΠΑΡΤΕ τὴν ἐφημερίδα καὶ βάλτε τη σ' ἀπόστασι 30 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὰ μάτια σας. Ἂν τὰ γράμματα σᾶς φαίνωνται μπερδεμένα κι' ἂν τὰ βλέπετε καλύτερα, φέρνοντας τὴν ἐφημερίδα πιὸ κοντά, εἶσαστε μύωψ.

Εἶσαστε μύωψ ἐπίσης, ἂν δὲν μπορῆτε νὰ διακρίνετε τὴν ὥρα σ' ἕνα μεγάλο ρολόϊ, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι δέκα περίπου μέτρων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μυώπων αὐξάνει συνεχῶς στὶς ἡμέρες μας, πρᾶγμα ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴ θεωρία τοῦ δόκτορος Μπαίητς. Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς εἶναι σήμερα καλύτερες κι' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐργάζονται πιὰ μὲ κεριὰ καὶ λάμπες πετρελαίου. Ἀλλὰ ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἰλιγγιώδης. Ζοῦμε ὅλοι σὲ μιὰ ὑπερένταση καὶ γι' αὐτὸ ἡ τάσις τοῦ ματιοῦ αὐξάνει. Δημιουργοῦνται ἔτσι οἱ κατάλληλες συνθῆκες γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς μυωπίας.

Ἡ μυωπία ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ἀνάπτυξι καὶ συνηθέστερα κατὰ τὴν περίοδο τῆς σχολικῆς ζωῆς. Τὸ παιδὶ παραπονεῖται ξαφνικά, ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ πονοκεφάλους, γίνεται ἀπρόσεκτο καὶ ὀκνηρό, χάνει τὴ διάθεσί του γιὰ τὰ μαθήματά του καὶ κουράζεται μὲ τὸ παραμικρό. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις ἀποκαλύπτει τότε μιὰ ἀρχὴ μυωπίας.

Τὸ κανονικὸ μάτι ἔχει βάθος 22 περίπου χιλιοστῶν. Στὸ μυωπικὸ μάτι, τὸ βάθος φθάνει τὰ 24 χιλιοστὰ ἢ καὶ περισσότερα. Αὐτὴ ἡ ἐπιμήκυνσις τοῦ ἄξονος τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ ἔχει ὡς συνέπεια τὸ ὅτι οἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων δὲν σχηματίζονται πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα, ἀλλὰ μπροστὰ ἀπ' αὐτόν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ μύωπες βλέπουν τὰ ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται κοντά, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὰ μακράν.

Οἱ ἐνήλικες μύωπες δὲν μποροῦν, βέβαια, νὰ τροποποιήσουν τὸ σχῆμα καὶ τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμικῶν βολβῶν. Μποροῦν ὅμως μὲ τὴ μέθοδο τοῦ δόκτορος Μπαίητς, νὰ σταματήσουν τὴν πρόοδο τῆς μυωπίας καὶ νὰ ἀνακτήσουν βαθμιαῖα τὴν κανονικὴ ὅρασί τους. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἄσκησι μερικῶν ἑβδομάδων ἢ μηνῶν, θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ περπατήσουν στὸ δρόμο χωρὶς γυαλιά, νὰ κατεβοῦν μιὰ σκάλα, νὰ διαβάσουν τὶς ὀνομασίες τῶν ὁδῶν κλπ.

Οἱ μύωπες, ἐξ ἄλλου, ὑπόκεινται σὲ ὡρισμένες ἐπιπλοκές, ὅπως εἶναι ἡ ἀποκόλλησις τοῦ ἀμφιβληστοειδοῦς, ἡ χοριοειδίτις, οἱ βλάβες τοῦ βυθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ κλπ. Ἡ γυμναστικὴ τῶν ματιῶν ἀπομακρύνει ὁριστικὰ αὐτὸ τὸν κίνδυνο.

Ὅλες οἱ ἀσκήσεις ποὺ ἀναφέραμε, ἐνδείκνυνται στὴ μυωπία. Ἰδιαιτέρως ἀξιοπρόσεκτες εἶναι ἡ 5η (ἀνοιγοκλείσιμο βλεφάρων) ἡ 13η (ἀσκήσεις φωτοσκιάσεων), ἡ 6η (ἐντοπισμὸς προσοχῆς) καὶ ἡ 7η (κινητικότης τοῦ ματιοῦ).

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Μπαίητς κάνει πραγματικὰ θαύματα, εἶναι ἡ σχολικὴ μυωπία. Οἱ παραμορφώσεις τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ εἶναι τότε ἀνεπαίσθητες καὶ γι' αὐτὸ ἡ κατάλληλη γυμναστικότης μπορεῖ, ὄχι μόνον νὰ τὴ σταματήση, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴ διορθώση.

Τὰ παιδιά, φυσικά, δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη ἐπιμονή. Γι' αὐτό, οἱ γονεῖς τους πρέπει νὰ τὰ παρακολουθοῦν στὴν ἐκτέλεσι αὐτῶν τῶν ἀσκήσεων. Ὅσο ἐνωρίτερα ἀρχίσουν, τόσο καλύτερα θὰ εἶναι.

Οἱ ἀσκήσεις τῶν παιδιῶν εἶναι ἐπίσης ὠφέλιμες καὶ ἀπὸ ὑγιῆ παιδιά. Ἐνισχύουν τὴν ὅρασι καὶ πορλαμβάνουν τὶς τυχὸν ἀνωμαλίες, ποὺ μποροῦν νὰ ἐμφανισθοῦν ἀργότερα.

Η ΥΠΕΡΜΕΤΡΩΠΙΑ

Οἱ ὑπερμέτρωπες ἔχουν τοὺς ὀφθαλμικοὺς βολβοὺς σχεδὸν ἰσοπεδωμένους καὶ γι' αὐτὸ δὲν βλέπουν καλὰ τὰ κοντυνὰ ἀντικείμενα καὶ πολλὲς φορὲς οὔτε τὰ μακρυνά. Στὰ ἄτομα αὐτά, ὁ κρυσταλλοειδὴς φακὸς πρέπει νὰ καταβάλη συνεχῆ προσπάθεια, γιὰ νὰ μπορέση νὰ φέρη τὴν εἰκόνα στὸ κατάλληλο σημεῖο.

Ἡ ὀφθαλμικὴ γυμναστικὴ θὰ ἰσχυροποιήση τὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα καὶ θὰ ἐνισχύση τὴν προσαρμοστικὴ ἱκανότητα τοῦ ματιοῦ τους. Οἱ ἀσκήσεις, ἐξ ἄλλου, κάνουν πιὸ εὔπλαστο τὸν κρυσταλλοειδῆ φακὸ καὶ τοῦ ἐπιτρέπουν ν' αὐξήση τὴν καμπυλότητά του. Ἔτσι οἱ ὑπερμέτρωπες μποροῦν νὰ βλέπουν τὸ ἴδιο καλὰ τὰ κοντυνὰ ὅσο καὶ τὰ μακρυνὰ ἀντικείμενα.

Κι' ἐδῶ ἐπίσης τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτα μεταξὺ τῶν παιδιῶν. Ὡς γνωστόν, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ ὑπερμετρωπία ὑποχωρεῖ μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἡλικίας. Ἡ ὀφθαλμικὴ γυμναστικὴ θὰ ἐπιταχύνη τὴν ἀποκατάστασι τῆς κανονικῆς ὁράσεως.

Οἱ ὑπερμέτρωπες θὰ εἶναι καλὸ νὰ συνηθίσου σ' ὅλη τὴ σειρὰ τῶν ἀσκήσεων τοῦ δόκτορος Μπαίητς.

Ο ΑΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ

Στὸν ἀστιγματισμό, οἱ παράλληλες ἀκτῖνες, ποὺ προσπίπτουν στὸ μάτι, δὲν συγκεντρώνονται πουθενὰ σὲ κοινὴ ἑστία. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἀστιγματισμό, δὲν διακρίνουν καθαρὰ οὔτε τὰ κοντυνά, οὔτε τὰ μακρυνὰ ἀντικείμενα. Χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα αὐτῆς τῆς παθήσεως εἶναι ἀκόμη ὅτι οἱ πάσχοντες δὲν διακρίνουν ὅλα τὰ γράμματα μιᾶς λέξεως ἢ κάθε γράμμα στὸ σύνολό του, παρ' ὅλον ὅτι εἶναι ἰσομεγέθη καὶ ἰσοπαχῆ, σὰ νάπεφτε ἐδῶ κι' ἐκεῖ πάνω σ' αὐτὰ μιὰ μελανὴ κηλίδα.

Κατὰ κανόνα, οἱ πάσχοντες ἀπὸ ἀστιγματισμὸ βλέπουν τὰ ἀντικείμενα ἐπιμήκη καὶ συνήθως πολλαπλᾶ.

Ὅταν ὁ ἀστιγματισμὸς εἶναι ἐλαφρός, παρατηρεῖται μόνον ἐξασθένησις τῆς ὁράσεως ἢ θάμπωμα τῶν ματιῶν ποὺ ἐπέρχονται ὅταν τὰ κουράσωμε. Σὲ βαρύτερες μορφές, ὅμως, οἱ προκαλούμενες διαταραχὲς εἶναι τόσο ἔντονες καὶ ἐπίμονες, ποὺ δημιουργεῖται ἡ ὑπόνοια ὅτι πρόκειται γιὰ ἐγκεφαλικὴ νόσο.

Ἡ ὀφθαλμικὴ γυμναστικὴ ἀποδίδει καὶ ἐδῶ ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἰδιαιτέρως ἀξιοπρόσεκτες εἶναι οἱ ἀσκήσεις 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, καὶ 9. Ἐπίσης οἱ ἀσκήσεις, 15, 16, 17 καὶ 18.

Ἂς δοῦμε τώρα μερικὲς ἄλλες ἀνωμαλίες τῶν ματιῶν.

Η ΑΜΒΛΥΩΠΙΑ

Καλεῖται ἔτσι ἡ ἐξασθένησις τῆς ὁράσεως, ποὺ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὸ σχῆμα τοῦ ματιοῦ. Ἡ πάθησις αὐτὴ ἐμφανίζεται ἐκ γενετῆς ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα (ἀσθένεια, τραυματισμὸς κλπ.) Σὲ πολλὲς χῶρες, ὑπάρχουν σήμερα εἰδικὰ σχολεῖα γιὰ ἀμβλυωπικὰ παιδιά.

Ὅλες οἱ ἀσκήσεις ποὺ ἐνισχύουν τὴν ὅρασι, εἶναι κατάλληλες γιὰ τὴν πάθησι αὐτή.

Η ΑΝΙΣΟΜΕΤΡΩΠΙΑ

Στὴν ἀνισομετρωπία, τὸ ἕνα μάτι βλέπει κανονικὰ καὶ τὸ ἄλλο ὄχι ἢ καὶ τὰ δυὸ ἔχουν μιὰ διαφορὰ βαθμῶν ὡς πρὸς τὸν ἄξονά τους.

Ὁ ἀνισομέτρωψ δὲν μπορεῖ νὰ κυττάζη ταυτόχρονα καὶ μὲ τὰ δυὸ μάτια ἕνα σημεῖο καὶ νὰ σχηματίση μιὰ τέλεια εἰκόνα του. Γιατί, ἂν τὸ ἕνα του μάτι τοῦ δίνη αὐτὴ τὴν εἰκόνα καθαρή, τὸ ἄλλο τοῦ τὴν παρουσιάζει ἀλλοῦ. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ὁ ἐγκέφαλος ἐπεμβαίνει, γιὰ νὰ διορθώση τὴν ἐλαττωματικὴ ὅρασι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει πάντοτε, γιατὶ τὸ ἕνα μάτι π.χ. βλέπει καθαρώτερα τὰ μακρυνὰ ἀντικείμενα, ἐνῶ τὸ ἄλλο, ποὺ εἶναι μυωπικό, βλέπει καθαρώτερα τὰ κοντυνά. Ἡ ὀφθαλμικὴ γυμναστικὴ μπορεῖ ἐπίσης νὰ διορθώση αὐτὴ τὴν ἀτέλεια.

Μάθημα γυμναστικῆς τῶν ματιῶν σ' ἕναν ὅμιλο μυωπικῶν παιδιῶν. Ἡ διδασκάλισσα κρατάει στὰ χέρια της δυὸ ραβδιὰ μὲ φωτεινὰ σήματα στὶς ἄκρες, γιὰ νὰ κάμη τὰ παιδιὰ νὰ προσηλώσουν τὴν προσοχή τους στὸ σημεῖο ποὺ ἐπιθυμεῖ.

Ο ΣΤΡΑΒΙΣΜΟΣ

Ἡ ὀφθαλμικὴ γυμναστικὴ κάνει ἐδῶ θαύματα. Μπορεῖ πράγματι νὰ ἐξαφανίση τὸ στραβισμὸ καὶ νὰ ἐξασφαλίση τὴν κανονικὴ ὅρασι.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι, ὅσο ἐνωρίτερα ἀρχίσουμε τὶς κατάλληλες ἀσκήσεις, τόσο γρηγορώτερα θὰ ἐπέλθουν τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα. Γι' αὐτό, οἱ μητέρες ποὺ τὸ παιδί τους πάσχει ἀπὸ στραβισμό, πρέπει νὰ τὸ συνηθίση στὴν ὀφθαλμικὴ γυμναστικὴ ἀπὸ τὴ νηπιακὴ ἢ ἀκόμη κι' ἀπὸ τὴ βρεφικὴ ἡλικία. Ἡ μόνη δυσκολία ἔγκειται στὸ ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὶς παρακολουθήσουν. Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ ἐπινοήση ἔξυπνα τεχνάσματα ποὺ νὰ τὰ ἀνανεώνουν διαρκῶς, γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ. Μποροῦν ἀκόμη νὰ τοῦ παρουσιάσουν αὐτὴ τὴ γυμναστικὴ σὰν παιγνίδι.

Θ' ἀρχίσετε ἀπὸ τὶς πιὸ ἁπλὲς ἀσκήσεις (μπορεῖτε, μάλιστα, νὰ τὶς ἁπλοποιήσετε ἀκόμη περισσότερο), γιὰ νὰ προχωρήσετε στὶς δυσκολώτερες.

Η ΟΦΘΑΛΜΙΚΗ ΥΠΕΡΤΑΣΙΣ

Εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ἀντιληφθοῦμε μὲ τὴ ἀφή. Κατεβάζοντας τὰ βλέφαρα καὶ ἀγγίζοντας ἐλαφρὰ τοὺς ὀφθαλμικοὺς βολβοὺς μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων, μποροῦμε νὰ μετρήσουμε τὸ βαθμὸ τῆς ἀντιστάσεώς των. Πολλὲς φορές, τὸ ἕνα μάτι παρουσιάζει μεγαλύτερη τάσι ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Στὴν προκειμένη περίπτωσι, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἀσκήσεις ποὺ διορθώνουν τὴν προσαρμοστικὴ ἱκανότητα τοῦ ματιοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνες ποὺ συντελοῦν στὴ χαλάρωσι τοῦ τόνου του. Τέτοιες ἀσκήσεις εἶναι ἡ 5η (ἀνοιγοκλείσιμο τῶν βλεφάρων), ἡ 13η καὶ ἡ 14η (παλμική).

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὴν ὀφθαλμικὴ ὑπέρτασι, ποὺ εἶναι ἕνα τυπικὸ φαινόμενο καὶ ποὺ δὲν ἔχει σχέσι μὲ γενικώτερη αὔξησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, θὰ ἀναζητηθοῦν τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα θεραπείας τῆς γενικῆς ὑπερτάσεως.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ πρεσβυωπία

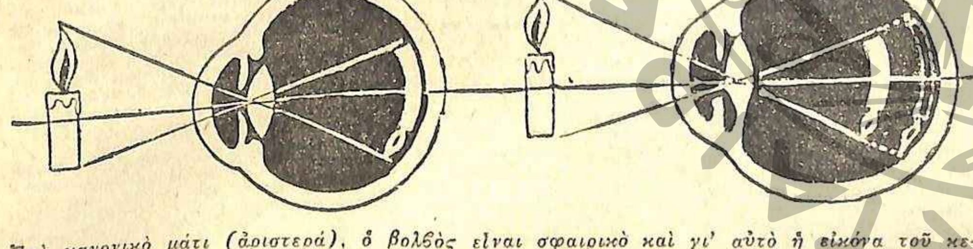

Στὸ κανονικὸ μάτι (ἀριστερά), ὁ βολβὸς εἶναι σφαιρικὸ καὶ γι' αὐτὸ ἡ εἰκόνα τοῦ κεριοῦ σχηματίζεται πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ. Ἐνῶ στὸ μυωπικὸ μάτι, ὁ βολβὸς εἶναι ἐπιμήκης καὶ γι' αὐτὸ ἡ εἰκόνα τοῦ κεριοῦ σχηματίζεται μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἀμφιβληστροειδῆ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ νηστεία θεραπεύει τὴ σκλήρυνσι κατὰ πλάκες;

Ἐπιστροφὴ στὴ φυσικὴ ζωὴ

Η ΣΚΛΗΡΥΝΣΙΣ κατὰ πλάκες εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς περισσότερο μυστηριώδεις ἀσθένειες, ποὺ ὑπάρχουν, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ τὴ δαμάση. Κατὰ τὸ Γάλλο καθηγητὴ Γκαρσέν, ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀσθενείας γίνεται μεταξὺ τῶν 20 καὶ 40 χρόνων καί, ἐκτὸς τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος δὲ συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλες ἀλλοιώσεις τῶν σπλάγχνων καὶ τῶν χυμῶν τοῦ σώματος. Ὁ Γάλλος καθηγητὴς ἀρνεῖται, ἐξ ἄλλου, τὴν κληρονομικὴ μετάδοσί της, παραδέχεται, ὅμως, ὅτι ὑπάρχει σὲ πολλὲς περιπτώσεις μιὰ ἰδιαίτερη ἀκόμη ὅτι εἶναι ἀσθένεια τῶν εὐνοεῖ τὴν ἐμφάνισί της. Παρατηρεῖ ἀκόμη, ὅτι εἶναι ἀσθένεια τῶν εὐκράτων καὶ ψυχρῶν χωρῶν, ἰδίως τοῦ Βορείου ἡμισφαιρίου, καὶ ὅτι εἶναι σπάνια ἢ ἄγνωστη στὶς τροπικὲς χῶρες.

Ἡ μικροβιακὴ καὶ ἀλλεργικὴ προέλευσίς της ἔχουν σήμερα ἀποκλεισθῆ τελείως. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν στρέψει τὴν προσοχή τους στὶς ἐπιδράσεις τῶν ἐνζύμων, ποὺ ἐπεμβαίνουν στὸ σχηματισμὸ τῆς μυελίνης (καλεῖται ἔτσι ἡ λιπαρὴ καὶ λευκωματώδης οὐσία, ποὺ περιβάλλει τὸν ἐγκέφαλο, τὸ νωτιαῖο μυελὸ καὶ τὰ νεῦρα) καθὼς καὶ στοὺς βιοχημικοὺς παράγοντες, ποὺ προκαλοῦν τὴ διάσπασι τῶν πρωτεϊνικῶν στοιχείων της.

Βρίσκεται ἐκεῖ ἡ αἰτία, ποὺ προκαλεῖ τὴ σκλήρυνσι κατὰ πλάκες; Ἄγνωστον. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ἡ καταστροφὴ τῆς μυελίνης οὐσίας τῶν νεύρων μπορεῖ ν' ἀποδοθῆ στοὺς κάτωθι παράγοντες:

1) Σὲ διάφορες τοξικὲς οὐσίες, ὅπως εἶναι ὁ καφές, τὸ τσάϊ, ἡ νικοτίνη, τὸ οἰνόπνευμα, τὰ βαρβιτουρικὰ φάρμακα κλπ. Οἱ οὐσίες αὐτὲς καταστρέφουν κυρίως τὰ λιπαρὰ στοιχεῖα τῆς μυελίνης.

2) Σὲ διάφορα δηλητήρια, ποὺ βρίσκονται στὶς τροφές: ἐντομοκτόνα, μυκητοκτόνα φάρμακα, χρησιμοποιούμενα σὲ ὡρισμένα φυτά, χημικὰ λιπάσματα, χρωστικὲς οὐσίες, ἀπολυμαντικὰ φάρμακα, χημικὰ ἀρώματα, οὐσίες χρησιμοποιούμενες γιὰ τὴ διατήρησι τῶν τροφῶν κλπ.

3) Στὶς ἀκτίνες Χ καὶ ἄλλες τεχνητὲς ἀκτινοβολίες, ὅταν τὶς χρησιμοποιοῦμε χωρὶς τὴν ἀπαιτούμενη προσοχή.

4) Στὴν ἔλλειψι ὡρισμένων στοιχείων ἀπὸ τὴν τροφὴ (σακχάρου, πρωτεϊνῶν, βιταμινῶν, μεταλλικῶν ἁλάτων κλπ.).

5) Στὴ μεγάλη χρῆσι ἀντιβιοτικῶν, ποὺ διαταράσσουν τὴν πέψι καὶ τὴν ἀφομοίωσι τῶν τροφῶν.

6) Στὴ χρῆσι διαφόρων ἐμβολίων καὶ ὀρρῶν (ἀντιλυσσικὸς καὶ ἀντιτετανικὸς ὀρρός, ἐμβόλιο κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος κλπ.).

7) Ὡρισμένα φάρμακα, ὅπως ἡ ρεζερπίνη, ἡ χλωροπρομαζίνη, ἡ ἰσονιαζίδη, τὰ παρασκευάσματα, ποὺ περιέχουν ὑδράργυρο καὶ ἀρσενικό, οἱ ὁρμόνες, διάφορες ἀναισθητικὲς οὐσίες κλπ. μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

8) Ἡ νευρικὴ ἐξάντλησις, ἡ ἀγωνία, διάφορα ψυχολογικὰ συμπλέγματα, ἡ ἀνήσυχη ζωή, οἱ οἰκογενειακὲς καὶ ἐπαγγελματικὲς ἔγνοιες, ἔχουν ὀλεθρία ἐπίδρασι στὰ νεῦρα.

9) Ἄλλες αἰτίες, ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν σκλήρυνσι κατὰ πλάκες, εἶναι ἡ καθιστικὴ ζωή, ἡ ἔλλειψις σωματικῆς ἀσκήσεως, οἱ καταχρήσεις στὸ ζήτημα τῆς τροφῆς, καθὼς καὶ οἱ σεξουαλικές, ἡ ὑπερκόπωσις κλπ.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε, λοιπόν, ὅτι ὅλες οἱ αἰτίες καὶ οἱ ἐπιδράσεις, ποὺ εἶναι ἀντίθετες στὴν ὁμαλὴ καὶ κανονικὴ ζωὴ καὶ ποὺ διαταράσσουν τὴ νευρικὴ ἰσορροπία τοῦ ἀτόμου, εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν σκλήρυνσι κατὰ πλάκες. Θὰ πρέπει, συνεπῶς, νὰ συμπεράνωμε, ὅτι ὁ σημερινὸς τεχνικὸς πολιτισμός, ἡ κατάχρησις παντὸς εἴδους φαρμάκων, ἡ ἀπομάκουνσις ἀπὸ τὴ φυσικὴ ζωή, ἡ συνεχὴς ἀγωνία στὴν ὁποία ζοῦν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, στὴν ἐποχή μας, συντελοῦν στὴ μεγαλύτερη διάδοσι αὐτῆς τῆς τρομερῆς ἀσθενείας.

Ὅλα τὰ θεραπευτικὰ μέσα, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν ὡς σήμερα γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς σκληρύνσεως κατὰ πλάκες, δὲν ἀπέδωσαν κανένα ἀποτέλεσμα. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μάλιστα, ἐπέφεραν ἐπιδείνωσι τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπως τὰ ἀρσενικοῦχα καὶ τὰ ἀντισυφιλιδικὰ φάρμακα.

Τελευταῖα, ὅμως, μερικοὶ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ δόκτωρ Ἔβερς, ἐφήρμοσαν γιὰ τὴ θεραπεία αὐτῆς τῆς ἀσθενείας μιὰ ψυχοσωματικὴ ἀγωγή, ποὺ ἀπέδωσε ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Τὰ κυριώτερα στοιχεῖα της εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) Ὁλοκληρωτικὴ σχεδὸν ἀνάπαυσις, τόσο στὸ σωματικὸ ἐπίπεδο, ὅσο καὶ στὸ διανοητικὸ καὶ ψυχικό. Ἀποφυγὴ κάθε συγκινήσεως. Ξεκούρασμα τῶν αἰσθήσεων.

2) Τροποποίησις τῆς διαίτης. Ἡ δίαιτα τοῦ ἀσθενοῦς θὰ περιλαμβάνη, κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες, νωπὲς τροφὲς φυτικῆς προελεύσεως, κυρίως βλαστημένα δημητριακὰ (σιτάρι, κριθάρι, ἀραβόσιτος), ποὺ θὰ πρέπει νὰ καλλιεργοῦνται, νὰ διατηροῦνται καὶ νὰ παρασκευάζωνται μὲ εἰδικὸ τρόπο. Τὰ αὐγά, τὰ τυριὰ καὶ τὰ ζωϊκὰ λίπη, θὰ ἐξοβελισθοῦν τελείως. Τὸ ἴδιο θὰ γίνη μὲ τὸν καφέ, τὸ τσάϊ, τὸ οἰνόπνευμα. Ἡ γῦρις τῶν ἀνθέων, ὁ βασιλικὸς πολτός, τὰ σπορέλαια, τὰ φύκη, ἡ ξηρὴ ζύμη μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦνται.

3) Δραστικὸς περιορισμὸς τῆς ποσότητος τῆς τροφῆς.

4) Στὴ Γερμανία ἐφαρμόσθηκε μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα, ἡ ἀπόλυτη νηστεία, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς θεραπείας. Οἱ στερεὲς καὶ ὑγρὲς τροφὲς περιορίζονται βαθμιαῖα καί, τελικά, ὁ ἀσθενὴς πίνει μόνο νερό. Θὰ ἐπανέλθη κατόπιν σὲ μιὰ ἁπλὴ καὶ ὑγιεινὴ τροφή.

5) Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι τὸ κάπνισμα ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

6) Ἀπαγορεύεται ἐπίσης ἡ χρῆσις ἀκτίνων, ἐμβολίων, ὀρρῶν καὶ κάθε εἴδους φαρμάκων. Τὰ ἠρεμιστικὰ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνα.

7) Τὰ ἀερόλουτρα, τὸ ἡλιόλουτρα καὶ οἱ φυσικὲς ἀσκήσεις στὸ ὕπαιθρο ἐνδείκνυνται.

8) Ἀποφυγὴ κάθε καταχρήσεως. Συγκράτησις σὲ ὅλα.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ ἐθεραπεύθησαν ὡς σήμερα ἀρκετοὶ ἀσθενεῖς. Οὐσιαστικά, πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπάνοδο στὴ φυσικὴ ζωή, ποὺ ἀνακόπτει τὴν πρόοδο τῆς ἀσθενείας καὶ συντελεῖ στὴ θεραπεία της.

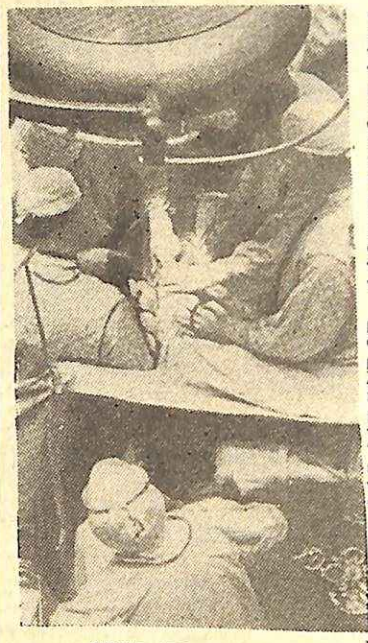

1964: ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΕΩΝ

Στὸ νοσοκομεῖο Πῆτερ Μπρὲντ Μπράϊγκαμ τῆς Βοστώνης μπῆκαν πρὸ ἡμερῶν μαζὶ στὸ χειρουργεῖο μιὰ νέα 17 χρόνων καὶ ὁ πατέρας της. Οἱ χειρουργοὶ ἀφήρεσαν ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν ἀριστερὸ νεφρό, ἐνῶ συγχρόνως μιὰ ἄλλη ὁμάδα ἑτοίμαζε τὴν κόρη του γιὰ νὰ τῆς μεταμοσχεύσουν ἀμέσως τὸ νεφρὸ τοῦ πατέρα της, ἀντικαθιστῶντας μ' αὐτὸ τὸ ἀχρηστευμένο δικό της. Οἱ μεταμοσχεύσεις νεφρῶν βρίσκονται ἀκόμα στὸ πειραματικὸ στάδιο καὶ θεωροῦνται πολὺ τολμηρές. Ἐπὶ 200 μεταμοσχεύσεων νεφρῶν, ποὺ ἔγιναν μέχρι σήμερα στὰ ἀμερικανικὰ νοσοκομεῖα, πέτυχαν μόνο ὅσες ἔγιναν μεταξὺ διδύμων καὶ αὐτὸ γιατὶ οἱ ἱστοὶ εἶναι πανόμοιοι. Ἀπὸ τὶς ἄλλες μεταμοσχεύσεις μόνο ἕξη νεφροὶ στοὺς ἑκατὸ ἐξακολουθοῦσαν νὰ λειτουργοῦν κανονικὰ ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἐπέμβασι.

Στὸ μεταξὺ 700 Ἀμερικανοὶ χειρουργοὶ εἰδικευμένοι στις μεταμοσχεύσεις συγκεντρώθηκαν πρὸ ἡμερῶν στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ ν' ἀνταλλάξουν τὶς τελευταῖες τους ἀπόψεις καὶ παρατηρήσεις στὸ νέο αὐτὸ τομέα τῆς χειρουργικῆς, ποὺ σημειώνει ἅλματα ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο. Ἐντύπωσι προκάλεσε ἡ ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ Τζαίημς Χάρντυ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μισσισιπῆ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἔκανε τὴν πρώτη μεταμόσχευσι καρδιᾶς σ' ἕνα ἄτομο 68 χρόνων. Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ καρδιά, ποὺ πάρθηκε ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἄτομο, τὸ ὁποῖο μόλις εἶχε φονευθῆ σὲ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, δὲν μπόρεσε νὰ ἐπαναλειτουργήση καὶ ὁ καθηγητὴς ἀναγκάστηκε νὰ χρησιμοποιήση καρδιὰ χιμπατζῆ, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι μισὴ στὸν ὄγκο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐκπληρώση τὴν ἀποστολή της.

Τέλος, ὁ καθηγητὴς Τ. Στάρζλ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κολοράντο, ἀνέφερε ὅτι μιὰ γυναίκα, ποὺ εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ καρκίνο στὸ συκώτι, κατώρθωσε νὰ ζήση 23 μέρες μὲ ἕνα ξένο ὑγιὲς συκώτι, ποὺ μετεμόσχευσε στὸν ὀργανισμό της.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ συκῶτι καὶ τὰ καθαρτικὰ

Ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ συκῶτι τους, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ δραστικὰ καθαρτικά, ὅπως εἶναι τὸ ρετσινόλαδο, ἡ φαινολφθαλεΐνη, τὸ θειϊκὸν νάτριον (ἀλάτι) σὲ μεγάλες δόσεις, κλπ. Μποροῦν, ὅμως, νὰ παίρνουν μικρὲς δόσεις θειϊκοῦ νατρίου μαζὶ μὲ φωσφορικὸ νάτριο ἢ διττανθρακικὸ νάτριο σόδα). Τὰ ἐλαφρὰ καθαρτικά, ὅπως τὸ παραφινέλαιο, δὲν ἀντενδείκνυνται, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως ὅτι δὲν θὰ γίνεται συχνὴ χρῆσι τους.

Κατὰ τῆς τοξικῆς ἐπιδράσεως τῶν φαρμάκων

Ἡ βιταμίνη Γ εἶναι, ὡς γνωστόν, ἀπαραίτητη στὸ μεταβολισμὸ τῶν κυττάρων καὶ στὴ λειτουργία τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων. Ἔχει, ταὐτόχρονα, τονωτικὲς καὶ ἀντιμολυσματικὲς ἰδιότητες. Ἡ βιταμίνη Β6 ἢ πυριδοξίνη, ἐξ ἄλλου, ἐπενεργεῖ ὡς ἀντιτοξικὸ ἀπέναντι ὡρισμένων φαρμάκων, ποὺ, λόγω τῆς μακροχρονίου χρήσεώς των, ἐπιδροῦν βλαβερὰ στοὺς ἱστοὺς καὶ ἰδίως στὸ νευρικὸ σύστημα. Ἕνα γαλλικὸ ἐργοστάσιο ἐπέτυχε τὴ συνένωσι αὐτῶν τῶν δύο βιταμινῶν σὲ ἕνα χάπι, ποὺ ἐπενεργεῖ προληπτικὰ ἐναντίον τῶν τοξικῶν ἐπακολούθων, ποὺ ἔχουν ὡρισμένα φάρμακα. Ἐνδείκνυται ἐπίσης στοὺς ἀναρρωνύοντας καὶ γενικὰ στὰ ἄτομα, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἐξάντλησι.

Πότε καὶ πόσο κοιμοῦνται τὰ βρέφη

Πολλὲς νεαρὲς μητέρες στενοχωριοῦνται γιὰ τὸν ἀνώμαλο ὕπνο τῶν παιδιῶν τους, ποὺ κοιμοῦνται καὶ ξυπνᾶνε ὁπότε θέλουν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ἂν εἶναι ἡμέρα ἢ νύχτα. Στὸ ζήτημα αὐτό, δὲν ὑπάρχουν γενικοὶ κανόνες, γιατὶ κάθε βρέφος ἔχει τὸ δικό του ὡράριο. Κατὰ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες, τὸ βρέφος κοιμᾶται σχεδὸν συνεχῶς καὶ ξυπνάει μόνον ὅταν πεινάη. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα, ὅμως, ὁ ὕπνος του χωρίζεται σὲ 4—6 ἄνισες περιόδους κατὰ τὸ εἰκοσιτετράωρο. Συμβαίνει τότε νὰ ξυπνάη πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα. Τὸν τρίτο μῆνα, τὸ βρέφος κοιμᾶται 8—10 ὧρες τὴ νύχτα καὶ ξυπνάει λιγώτερο συχνὰ ἀπὸ πρίν. Παίρνει ἐπίσης δύο ἢ τρεῖς ὕπνους μικρῆς διαρκείας κατὰ τὴν ἡμέρα. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν τέταρτο μῆνα, ὁ νυχτερινὸς ὕπνος του εἶναι σχεδὸν συνεχής. Στοὺς ὀκτὼ μῆνες, τὸ βρέφος ξαναρχίζει νὰ ξυπνάη τὴν νύχτα, ἢ ξυπνάει πολὺ ἐνωρὶς τὸ πρωῒ καὶ τὴν ἡμέρα κοιμᾶται μόνον μιὰ ἢ δυὸ φορές. Στοὺς δέκα μῆνες, ἀρχίζει νὰ παίζη μὲ τὰ παιγνίδια του, μόλις ξυπνήση. Ὅταν συμπληρώση τὸ χρόνο, τέλος, τὸ παιδί, ποὺ εἶναι ὑγιές, κοιμᾶται ἤρεμα τὴν νύχτα καὶ φωνάζει ὅταν ξυπνήση. Τὴν ἡμέρα, κοιμᾶται μιὰ ἢ δυὸ φορές. Στοὺς κανόνες αὐτούς, ὑπάρχουν, βέβαια, πολλὲς ἐξαιρέσεις.

Νέο ἀντιαιμορραγικὸ

Ὡρισμένες αἱμορραγικὲς καταστάσεις ὀφείλονται σὲ μιὰ μαζικὴ καταστροφὴ τῆς ἰνικῆς, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κανονικὴ πῆξι τοῦ αἵματος. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα τὸ Ε—ἀμινοκαπροϊκὸ ὀξύ, ποὺ μπορεῖ νὰ χορηγηθῆ ἀπὸ τὸ στόμα ἢ μὲ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐπενεργεῖ καὶ προληπτικά.

Οἱ σοβαρὲς ἐπιπλοκὲς ΤΗΣ ΙΓΜΟΡΙΤΙΔΟΣ

Φλεγμονὲς τῶν ματιῶν, ἕλκος τοῦ στομάχου κ.τ.λ.

Η ΙΓΜΟΡΙΤΙΣ εἶναι μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀσθένεια, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν παραμελοῦμε, ἀκόμη κι' ὅταν ἐμφανίζεται μὲ τὴν πιὸ καλοήθη μορφή της, γιατὶ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέση διάφορες ἐπιπλοκές.

Ἡ συνηθέστερη αἰτία, ποὺ τὴν προκαλεῖ, εἶναι μολυσματική. Ὁ δρόμος, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ παθογόνο μικρόβιο, εἶναι οἱ κοιλότητες τῆς μύτης. Ἀντὶ νὰ κατεβῆ πρὸς τὸ φάρυγγα καὶ τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, ἀνεβαίνει πρὸς τὰ ἰγμόρεια ἄντρα καὶ προκαλεῖ φλόγωσι τοῦ βλεννογόνου, ποὺ περιβάλλει τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματά τους. Ἔτσι, ἕνα ἁπλὸ συνάχι, ποὺ παρατείνεται, μπορεῖ νὰ προκαλέση ἰγμορίτιδα.

Δὲν εἶναι σπάνιες ὅμως καὶ οἱ ἀλλεργικὲς μορφὲς τῆς ἀσθενείας. Ἕνα ἄσθμα χόρτου π. χ., ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ γῦρι τῶν ἀνθέων, εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξη σὲ καταρροϊκὴ ἰγμορίτιδα. Ὁ βλεννογόνος τῶν ἰγμορείων ἄντρων ἐρεθίζεται τότε ἀπὸ τὴ γῦρι, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀνεχθῆ, κι' ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς προκαλεῖ ἀκατάσχετα φταρνίσματα. Οἱ ἰγμορίτιδες αὐτές, ὅμως, δὲν εἶναι σοβαρὲς καὶ συνήθως ἐξαφανίζονται μόλις περάση ἡ κρίσις τοῦ ἄσθματος, ποὺ τὶς προκάλεσε.

Ἐξαιρετικὰ σοβαρές, τοὐναντίον, εἶναι οἱ ἰγμορίτιδες, ποὺ ὀφείλονται σὲ μικροβιακὴ μόλυνσι. Μπορεῖ νὰ ἐμφανισθοῦν ἀπρόοπτα ἢ δευτεροπαθῶς, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα συνάχι, μιὰ ρινίτιδα, ἕνα κρυολόγημα, κλπ.

Οἱ ἰγμορίτιδες μολυσματικῆς μορφῆς μπορεῖ νὰ προκαλέσουν σπασμοὺς στὰ παιδιά, λόγῳ τοῦ ὅτι τὰ ὀστᾶ, ποὺ σχηματίζουν τὰ τοιχώματα τῶν ἰγμορείων ἄντρων, εἶναι πολὺ λεπτὰ σ' αὐτά. Ἔτσι, ἡ μόλυνσις μεταδίδεται στὰ νευρικὰ κέντρα τοῦ ἐγκεφάλου καὶ προκαλεῖ τοὺς σπασμούς.

Ἀλλὰ καὶ στοὺς μεγάλους ἐπίσης οἱ ἰγμορίτιδες αὐτῆς τῆς μορφῆς μπορεῖ νὰ προκαλέσουν σοβαρώτατες ἐπιπλοκές. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μιὰ μετωπικὴ ἢ ἠθμοειδὴς ἰγμορῖτις, ποὺ δὲν ἐθεραπεύθη τελείως, εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήση φλεγμονὲς καὶ ἀποστήματα τῶν ματιῶν. Ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ τότε νὰ χάση τὸ μάτι του.

Ἂν ἡ μόλυνσις μεταδοθῆ, ἐξ ἄλλου, στὸ ἐσωτερικὸ αὐτί, εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθῆ ὠτῖτις.

Ἡ μόλυνσις μπορεῖ ἐπίσης νὰ κατεβῆ πρὸς τὶς ἀμυγδαλὲς καὶ τὸ λαιμό, ὁπότε δημιουργοῦνται κυνάγχες, ποὺ εἶναι κάποτε πολὺ σοβαρές.

Ἄλλες ἐπιπλοκὲς τῆς ἰγμορίτιδος εἶναι:

Ἡ μηνιγγῖτις, ποὺ προκαλεῖται σὲ ἔντονες μορφὲς φλογώσεως τῶν ἰγμορείων ἄντρων, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸν ἐγκέφαλο.

Ἡ χρονία βρογχῖτις, ποὺ εἶναι συνήθως ἀποτέλεσμα πολύποδος τῆς μύτης, δημιουργηθέντος ἀπὸ τὴν ἰγμορίτιδα.

Οἱ ἐξελκώσεις τοῦ στομάχου καὶ οἱ ἐντερίτιδες, ποὺ ὀφείλονται στὸ ὅτι ὁ ἀσθενὴς καταπίνει τὶς πυώδεις ἐκκρίσεις τῶν ἐρεθισμένων ἰγμορείων.

Ἡ ἰγμορῖτις ἐπιβάλλει ὡρισμένες προφυλάξεις, ποὺ οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ἀπαγορεύονται ἀπολύτως τὸ ὑποβρύχιο ψάρεμα καὶ οἱ βουτιὲς σ' ὁποιοδήποτε νερὸ (θαλάσσιο, πισίνας, κλπ.).

Τὸ θαλάσσιο νερό, ποὺ μπαίνει στὸ στόμα κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς βουτιᾶς, ἐρεθίζει πολλὲς φορὲς τοὺς βλεννογόνους, ἀκόμη καὶ ὑγιῶν ἀτόμων. Διευκολύνει, ἐξ ἄλλου, τὴ μετάδοσι τῆς μολύνσεως καὶ στὶς ἀκρότατες γωνίες τῶν ἰγμορείων ἄντρων. Τὸ νερὸ τῆς πισίνας, καθὼς καὶ τὸ ποταμίσιο, εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνα, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι περιέχουν μεγάλο ἀριθμὸ μικροβίων.

2) Ἀπαγορεύονται ἐπίσης τὰ χειμερινὰ σπόρ. Ὅταν, ὅμως, πρόκειται γιὰ ἐλαφρὴ ἰγμορίτιδα, ποὺ ἔχει θεραπευθῆ τελείως, ὁ ἀέρας τοῦ βουνοῦ μπορεῖ νὰ ὠφελήση τὸν ἀσθενῆ. Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται τὰ βίαια καὶ ἐξαντλητικὰ σπὸρ (χιονοδρομίες, ἀναρριχήσεις, κλπ.).

3) Ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὸ κρύο. Ἕνα ἁπλὸ συνάχι μπορεῖ νὰ προκαλέση ὑποτροπὴ τῆς ἰγμορίτιδος.

4) Ὑπάρχουν ὡρισμένα ἐπαγγέλματα, ποὺ κάνουν τὸν ἐργαζόμενο νὰ εἰσπνέη ἐρεθιστικοὺς κονιορτοὺς (ἐργοστάσια ὑφασμάτων, μεταλλοβιομηχανίες, μηχανήματα λινοτυπίας, ἐργαστήρια γουναρικῶν, ταπήτων, κλπ.). Τὰ ἐπαγγέλματα αὐτὰ ἀντενδείκνυνται στοὺς πάσχοντας ἀπὸ χρονία ἰγμορίτιδα. Ἀλλὰ καὶ οἱ οἰκιακὲς ἐργασίες (σκούπισμα, καθάρισμα τζαμιῶν, ξεσκόνισμα, κλπ.) μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἐπικίνδυνες ὑποτροπὲς τῆς ἰγμορίτιδος.

Σὲ περίπτωσι ἰγμορίτιδος ἀλλεργικῆς μορφῆς, οἱ ἀγροτικὲς ἐργασίες μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἐρεθισμοὺς τῶν ἰγμορείων.

Τὰ ἀντιβιοτικὰ δαμάζουν συνήθως τὴν ὀξεῖα ἰγμορίτιδα, ἐφ' ὅσον ἐφαρμοσθοῦν ἐγκαίρως, δηλαδὴ προτοῦ ἡ μόλυνσις εἰσχωρήση βαθιὰ μέσα στὰ ἰγμόρεια ἄντρα καὶ προσβάλη τὰ ὀστεώδη τοιχώματά τους.

Προκειμένου, ὅμως, γιὰ μιὰ χρονία ἰγμορίτιδα, τὰ ἀντιβιοτικὰ δὲν ἔχουν συνήθως ἐπίδρασι. Ἐνδείκνυται τότε ἡ διάτρησις τῶν ὀστεωδῶν τοιχωμάτων τοῦ προσβληθέντος ἰγμορείου ἄντρου καὶ ἡ προσεκτικὴ ἀπόξεσίς του.

Δυστυχῶς, πολλὲς ὀξεῖες ἰγμορίτιδες, ποὺ τὶς νομίζαμε ὡς θεραπευθεῖσες, ἐξελίσσονται σὲ χρόνιες καὶ ταλαιπωροῦν τὸν ἀσθενῆ σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Ἡ ἀσπιρίνη, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐφεδρίνη ἢ τὰ ἀντιϊσταμινικὰ φάρμακα, καταπραΰνει συνήθως τὸν πόνο. Ἂν οἱ πόνοι εἶναι ἀφόρητοι, ἐνδείκνυνται οἱ τοπικὲς ἐφαρμογὲς κοκαΐνης, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνουν μόνον ἀπὸ εἰδικὸ γιατρό. Οἱ αὐτο σχεδιασμοὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ἐπικίνδυνοι.

Τὰ ἀεροσὸλ κάνουν καλὸ σ' ὡρισμένες περιπτώσεις, ἀλλ' ὄχι πάντοτε. Καλὰ ἀποτελέσματα δίνουν καὶ τὰ θειοῦχα λουτρά. Σὲ βαρεῖες μορφές, ἰδίως ὅταν ἔχουν προσβληθῆ οἱ μετωπικοὶ κόλποι (κολπῖτις), κάνουν καλὸ οἱ ἐφαρμογὲς διαθερμίας καὶ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.

* *

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΧΟΛΗΔΟΧΟΥ ΚΥΣΤΕΩΣ

Ἕνας γαλλικὸς οἶκος συνεδύασε μέσα σὲ φύσιγγες, ποὺ παίρνονται ἀπὸ τὸ στόμα, ἕνα ἀποτελεσματικὸ καὶ χωρὶς τοξικότητα διεγερτικὸ τῶν ἡπατικῶν κυττάρων, ἕνα ἤρεμο χολαγωγὸ φάρμακο καὶ ἕνα εἰδικὸ ἀντισπασμωδικὸ τῶν χοληφόρων ὁδῶν. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐπιδρᾶ ταὐτόχρονα στὸ συκῶτι, στὴ χοληδόχο κύστι, στοὺς χοληφόρους ἀγωγοὺς καὶ στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα. Ἐνδείκνυται στὶς παθήσεις τῆς χοληδόχου κύστεως (χολοκυστίτιδες, χολολιθίασι, σπασμούς, ἀτονία, κλπ.) καὶ στὶς ἀντανακλαστικὲς συνέπειές τους στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα (γαστρίτιδες, κολίτιδες, ἡμικρανίες πεπτικῆς προελεύσεως, κλπ.).

Γελωτοθεραπεία

— *Θὰ κάνουμε οἰκονομίες, γιὰ νὰ μπορέσουμε τοῦ χρόνου ν' ἀγοράσουμε μιὰ σκηνή!...*

Ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς... ἀπιστίας.

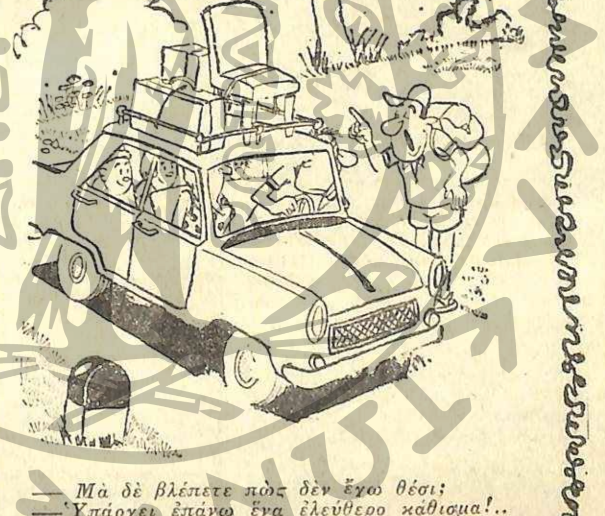

— *Μὰ δὲ βλέπετε πῶς δὲν ἔχω θέσι;*
— *Ὑπάρχει ἐπάνω ἕνα ἐλεύθερο κάθισμα!..*

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

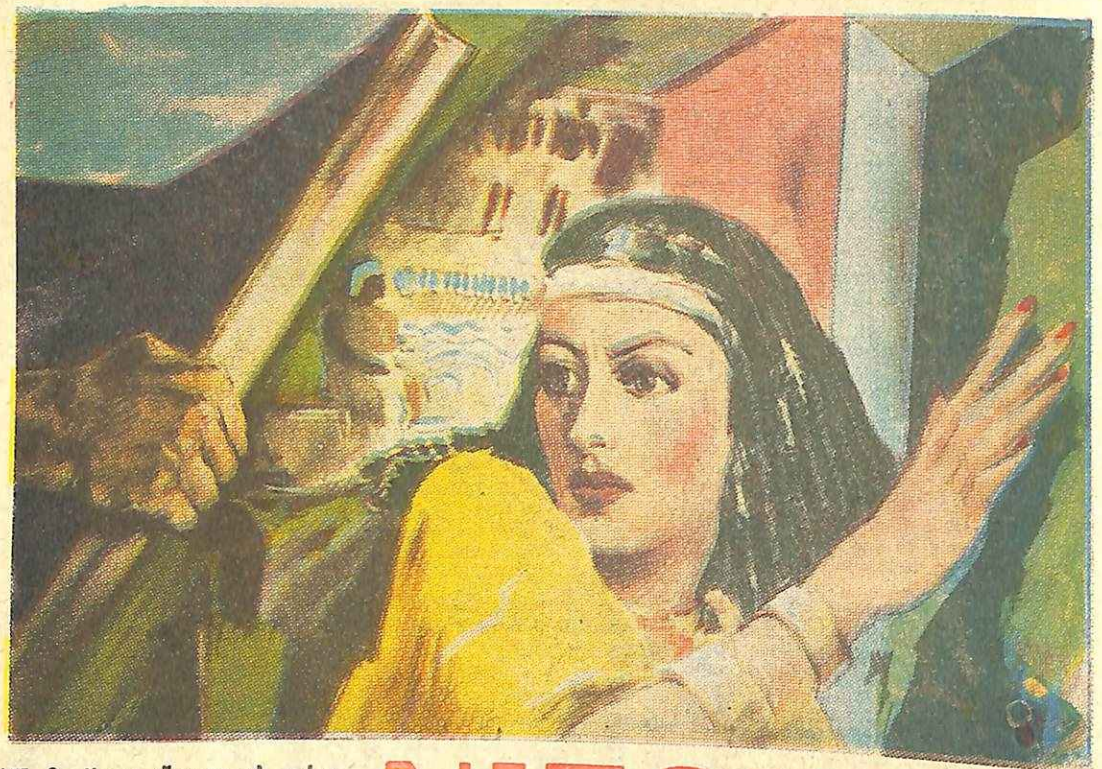

Ἡ βασίλισσα ἄρχισε νὰ τρέχη, μέσα στὸ ἀπέραντο ἀνάκτορο...

ΝΙΤΩΚΡΙΣ

Ἡ Βασίλισσα μὲ τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα

Η ΝΙΤΩΚΡΙΣ, ποὺ ὁ Αἰγύπτιος Ἱστορικὸς Μανέθων τὴν ἀποκαλεῖ «καλλονὴ μὲ τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα», ἦταν ἡ τελευταία βασίλισσα τῆς 6ης δυναστείας. Παιδούλα ἀκόμη, ἔβλεπε μὲ θαυμασμὸ κι' ἴσως μὲ ζήλεια τὴ μεγαλύτερη ἀδελφή της Σίγκριτ, πού, σύμφωνα μὲ μιὰ παλιὰ αἰγυπτιακὴ παράδοσι, θὰ γινόταν σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ της Μιχτισαοὺφ, ποὺ βασίλευε ἀπὸ δυὸ χρόνια στὴ Μέμφιδα, ἐνῶ ἡ δική της τύχη ἦταν νὰ παντρευτῆ κάποιον ἄσημο πρίγκηπα ἢ κάποιον μακρυνὸ ἡγεμόνα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόφασι ποὺ θἄπαιρνε ὁ Φαραώ.

Ἀλλά, μιὰ μέρα, ἡ Σίγκριτ πέθανε ἀπὸ κάποια ξαφνικὴ ἀρρώστια κι' ἡ προσοχὴ τοῦ Μιχτισαοὺφ στράφηκε τότε στὴ μικρότερη ἀδελφή του.

— Γιατί δὲ μοῦ μίλησαν ποτὲ γιὰ σένα; τῆς εἶπε. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν ἤσουν ἀδελφή μου, θὰ σὲ ξεχώριζα ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες γυναῖκες, γιατὶ εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ ὅλες.

Ἡ Νίτωκρις ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ τὸν ἀδελφό της, μ' ὅλο ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ δώσῃ ὡρισμένο ὄνομα στὸ αἴσθημά της, κι' ἀκούγοντας τὰ λόγια του, ἔνιωσε τὴν καρδιά της νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ εὐτυχία. Οἱ γάμοι τους ἔγιναν σὲ λίγο. Μποροῦσαν τώρα νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπη τους.

Ὁ Μιχτισαοὺφ εἶχε νικήσει δυὸ φορὲς ὡς τώρα τοὺς ἐχθροὺς τῆς Αἰγύπτου κι' ὅλοι ἐξυμνοῦσαν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρεία του. Ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὸ κῦρος ποὺ τοὔδιναν οἱ νίκες του, θέλησε νὰ καλυτερεύσῃ τὴν τύχη τοῦ λαοῦ, περιορίζοντας τὰ δικαιώματα τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν πλουσίων. Ἀλλὰ τότε ἐξυφάνθηκε μιὰ συνωμοσία ἐναντίον του κι' οἱ συνωμότες μπῆκαν μιὰ νύχτα στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν σκότωσαν.

Ἡ Νίκτωρις θὰ εὕρισκε τὴν ἴδια τύχη, ἀλλ' εἶχε τὴν πρόνοια νὰ ἐκδηλωθῆ ὑπὲρ τῶν συνωμοτῶν. Δὲν ἤξερε παρὰ δύο μόνον ἀπ' αὐτούς. Τοὺς κάλεσε καὶ τοὺς ἐξέφρασε τὴ χαρά της γιατὶ εἶχαν σώσει τὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τὴν καταστροφή.

— Οἱ τύχες τῆς χώρας βρίσκονται στὰ χέρια σας, τοὺς εἶπε ταπεινά.

Αὐτοὶ ἔπεσαν τότε καὶ τὴν προσκύνησαν.

— Εἶσαι ἡ βασίλισσά μας, τῆς ἀπάντησαν. Οἱ διαταγές σου εἶναι νόμος γιὰ ὅλους.

Ἡ Νίτωκρις κατάφερε, κουβεντιάζοντας μαζί τους, νὰ μάθῃ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν συνωμοτῶν, ποὺ ἀνῆκαν στὶς ἰσχυρότερες οἰκογένειες τῆς Αἰγύπτου, καὶ μοίρασε σ' ὅλους ἀξιώματα καὶ τιμές. Ἦταν σὰν νάθελε νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ συζύγου της.

Ἔγινε ἔτσι παντοδύναμη κι' ὅλοι ἔσκυβαν τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές της. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ κατάφερε ἐπίσης νὰ κερδίσῃ ἡ Νίκτωρις, μοιράζοντας σιτάρι ἀπὸ τὶς βασιλικὲς ἀποθῆκες.

Ἀφοῦ στερεώθηκε πάνω στὸ θρόνο της, ἀνέθεσε στὸν περίφημο ἀρχιτέκτονα Θὸν ν' ἀποτελειώσῃ τὴν πυραμίδα τοῦ πατέρα της Μυκερίνου καὶ τὸν πρόσταξε νὰ σκεπάσῃ τὴν ἐξωτερική της ἐπιφάνεια μὲ πλάκες ἀπὸ πορφυρίτη, λέγοντας πὼς σ' αὐτὴν ἤθελε νὰ βάλουν καὶ τὴν ἴδια, ὅταν θὰ πέθαινε.

Ἀλλ' ἐπιφόρτισε τὸν Θὸν καὶ μ' ἕνα ἄλλο ἔργο, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὁρκιστῆ ὅτι δὲν θὰ ἔλεγε σὲ κανένα τίποτα. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἦταν μιὰ πελώρια ὑπόγεια αἴθουσα, κάτω ἀπὸ τὸ φαραωνικὸ ἀνάκτορο, ποὺ μιὰ στοὰ τὴν συνέδεε μὲ τὸ Νεῖλο.

Ἡ αἴθουσα αὐτὴ κατασκευάσθηκε μὲ μεγάλη μυστικότητα καὶ μόνον ὅταν τέλειωσε, ἡ Νίκτωρις ἔκαμε γνωστὴ τὴν ὕπαρξί της. Προσκάλεσε τότε σὲ συμπόσιο ὅλους ἐκείνους, ποὺ εἶχαν συνωμοτίσει ἐναντίον τοῦ συζύγου της ἢ εἶχαν εὐνοήσει μ' ὁποιονδήποτε τρόπο τὸ ἔργο τῶν συνωμοτῶν.

Ἡ Νίτωκρις ἐμφανίστηκε σ' αὐτὸ τὸ συμπόσιο καθισμένη σ' ἕναν πανύψηλο θρόνο. Ἦταν στολισμένη μὲ χρυσάφια καὶ διαμάντια κι' ἔλαμπε ἀπὸ νιᾶτα κι' ὀμορφιά.

Τὸ συμπόσιο κράτησε ὅλη τὴ νύχτα. Ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα ἔδινε τὸ παράδειγμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας. Κάθε τόσο, χαριτωμένοι ὅμιλοι ἀπὸ μισόγυμνες χορεύτριες ἔμπαιναν στὴν αἴθουσα καὶ διασκέδαζαν τοὺς προσκαλεσμένους μὲ τοὺς λάγνους χορούς τους.

Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, ὅλοι ἀποτραβήχτηκαν, οἱ χορεύτριες, οἱ μουσικοί, οἱ ὑπηρέτες, καὶ οἱ αὐλήτριες, στὴν αἴθουσα ἀπόμειναν μόνον ἡ Νίτωκρις, μὲ μερικοὺς ἐμπίστους της, ποὺ ἦταν ἀνεβασμένοι στὰ σκαλοπάτια τοῦ θρόνου, καὶ μὲ τοὺς προσκαλεσμένους της.

Καὶ τότε ἡ βασίλισσα ἔκαμε ἕνα μυστηριῶδες νεῦμα. Οἱ βαριὲς πύλες, ποὺ ἔφρασσαν τὴν εἴσοδο τῆς ὑπόγειας στοᾶς, ἄνοιξαν ἀμέσως καὶ τὰ νερὰ τοῦ Νείλου μπῆκαν ὁρμητικὰ μέσα στὴν αἴθουσα.

Τὰ ξεφωνητὰ τῆς χαρᾶς διαδέχτηκαν τώρα κραυγὲς τρόμου καὶ ἀγωνίας. Ἡ ἀπέραντη αἴθουσα ἔγινε σὲ λίγο ὁ τάφος ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τοὺς εἶχε καταδικάσει ἡ ἐκδικητικὴ μανία τῆς βασίλισσας.

Ἡ Νίτωκρις, πάνω στὸν ψηλὸ θρόνο της, ἀπόλαυσε τὶς σπαρακτικὲς κραυγὲς καὶ τὰ βογγητὰ τῶν θυμάτων της. Κι' ὅταν ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὴν αἴθουσα, ἔφυγε ἀπὸ μιὰ καταπακτὴ ποὺ βρισκόταν στὸ ταβάνι.

Εἶχε πάρει τώρα τὴν ἐκδίκησί της κι' ἦταν εὐχαριστημένη. Κανένας ἀπὸ κείνους, ποὺ εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον τοῦ συζύγου της, δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ ζωή.

Ἡ τρομερὴ ἐκδίκησί της διαδόθηκε ἀμέσως στὸ ἀνάκτορο κι' ἀπὸ κεῖ σ' ὁλόκληρη τὴν πόλι. Ἀλλὰ τὰ θύματα τῆς βασίλισσας προέρχονταν ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες οἰκογένειες. Οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τους, ποὺ φοβήθηκαν πὼς κι' αὐτοὶ θὰ εἶχαν τὴν ἴδια τύχη, ξεσήκωσαν τὸ λαὸ καὶ σὲ λίγο μιὰ μεγάλη ἐπανάστασι ξέσπασε ἐναντίον τῆς βασίλισσας. Οἱ ἐπαναστάτες ἐξουδετέρωσαν τοὺς φρουροὺς κι' ὥρμησαν μέσα στὸ ἀνάκτορο.

Ὡς πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ Νίτωκρις ἦταν παντοδύναμη κι' ὅλοι τὴν ἔτρεμαν. Ἀλλὰ τώρα κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἔμπιστοί της τὴν ἐγκατέλειψαν, ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἢ πῆγαν μὲ τοὺς ἐπαναστάτες. Ἔτσι, στὸ τέλος, ἡ βασίλισσα ἔμεινε ὁλότελα μόνη. Ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ πάῃ; Ποιὸ δρόμο ἔπρεπε νὰ πάρῃ γιὰ νὰ σωθῆ; Οἱ ἐπαναστάτες ὡρμοῦσαν ἀπὸ παντοῦ.

Ἡ βασίλισσα ἄρχισε τότε νὰ τρέχῃ ἀπὸ στοὰ σὲ στοὰ κι' ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, μέσα στὸ ἀπέραντο ἀνάκτορο τῶν Φαραώ, ἀναζητώντας τὴ σωτηρία. Κάθε τόσο, πετοῦσε ἕνα κόσμημα ἢ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία της, γιὰ νὰ παραπλανήσῃ ἐκείνους ποὺ τὴν καταδίκασαν, κι' ἔπαιρνε ὕστερα ἄλλη κατεύθυνσι. Κόπος χαμένος! Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, βρισκόταν καὶ πάλι μπροστὰ σ' ἕνα καινούργιο κῦμα ἐπαναστατῶν.

Αὐτὴ ἡ καταδίωξι κράτησε ὧρες. Παραμορφωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, λαχανιασμένη ἀπὸ τὸ τρέξιμο, μὲ τὸ βλέμμα ἔξαλλο καὶ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή, ἔφτασε, τέλος, σὲ μιὰ αὐλή, ποὺ στὸ βάθος της βρισκόταν ἕνα δωμάτιο γεμᾶτο μὲ στάχτες. Αὐτὲς οἱ στάχτες προέρχονταν ἀπὸ τὶς φωτιὲς ποὺ ἔκαιγαν στὸ παλάτι. Τὶς συγκέντρωναν ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὶς σκορπίσουν κατόπιν στὰ βασιλικὰ κτήματα σὰν λίπασμα.

Ἡ Νίτωκρις μπῆκε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

Οἱ διῶκτες της θ' ἀνακάλυπταν ἄραγε τὸ κρησφύγετό της; Μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοή, ἡ νεαρὴ βασίλισσα τέντωνε τ' αὐτιά της, προσπαθώντας νὰ ξεχωρήσῃ τὴ διεύθυνσι ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὰ βήματα τῶν διωκτῶν της.

Ἀλλοίμονο, ὅμως, ὁ μεγάλος φαθὰ εἶχε πῆ τὴν τελευταία του λέξι. Τίποτε καὶ κανεὶς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ σώσῃ τὴν αἱματοβαμμένη βασίλισσα!

Οἱ διῶκτες της ἔφτασαν σὲ λίγο μπροστὰ στὴν πόρτα.

Ἡ Νίτωκρις κατάλαβε τότε πὼς ὅλα εἶχαν χαθῆ. Θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ παραδοθῆ καὶ νὰ δεχτῆ τὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της. Ἀλλὰ βρῆκε πὼς ἦταν ἀνάξιο γι' αὐτήν. Ἄν, τοὐλάχιστον, εἶχε μαζί της ἕνα ἐγχειρίδιο ἢ κάποιο κοφτερὸ ἀντικείμενο... Μά, ἀλλοίμονο, δὲν εἶχε τίποτα. Πῆρε τότε τὴν ἀπόφασί της. Χρησιμοποιώντας τὰ χέρια της σὰν νὰ κολυμποῦσε, ἄρχισε νὰ χώνεται ὁλοένα καὶ πιὸ βαθειὰ στὸ σωρὸ τῆς στάχτης, ὥσπου ἐξαφανίστηκε ὁλότελα μέσα σ' αὐτήν.

Οἱ διῶκτες της δὲν ἄργησαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν παρὰ τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης καὶ ἐγωκεντρικῆς βασίλισσας, ποὺ θέλησε νὰ ἐπικρατήσῃ μέσα στὴ χώρα τῶν Φαραώ. Ἡ στάχτη τὴν εἶχε πνίξει.

Ἡ Νίτωκρις, ἡ «ὄμορφη μὲ τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα», ἐνταφιάστηκε στὴν πυραμίδα τῆς Μυκερίνου. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία της, τὸ σῶμα της τοποθετήθηκε μέσα σὲ μιὰ σαρκοφάγο ἀπὸ γαλάζιο βασάλτη.... Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα της δὲ βρῆκε ἀκόμη τὴ γαλήνη. Οἱ ἰθαγενεῖς στὴν Αἴγυπτο πιστεύουν πὼς ἡ ὄμορφη βασίλισσα ξαναγυρίζει τὶς νύχτες στὴν Κοιλάδα τῶν Βασιλέων, ἀναζητώντας καινούργια θύματα. Αὐτὰ τὰ θύματα τὰ παρασύρει μέσα στὴν ἀπέραντη ἔρημο, ποὺ γίνεται ὁ τάφος τους.

ΑΝΤΡΕ ΚΕΡΜΕΡΖ

ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σύλβια : ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΠΑΕΖ
Χουάνα : ΧΟΥΑΝΑ ΝΤΕ ΣΟΓΙΟ
Κόμησσα : ΖΟΖΕΦΑ ΝΤΕ ΣΟΛΕΡ
Γιατρὸς Ρεϊνές : ΧΟΣΕ ΜΠΕΡΛΙΝΓΚΕΣ

Ἕνα δυνατὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα τῆς ***ΑΝΝ ΛΕΜΠΡΕΝ****, σὲ σενάριο καὶ σκηνοθεσία τοῦ* ***ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ***

4ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ κόμησσα Ἀλίτσια ντὲ Μαρτινέλλια μένει, μαζὶ μὲ τὴν ἀνηψιά της Χουάνα, σ' ἕνα παλαιὸ πύργο τῆς Βορείου Ἰσπανίας. Ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ ὁ γιατρὸς Ἀντώνιο Ρεϊνές, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ, τὴν ἐπισκέπτεται συχνά. Ἡ Χουάνα τὸν ἔχει ἐρωτευτῆ παράφορα, ἀμφιβάλλει ὅμως ἂν κι' ἐκεῖνος τὴν ἀγαπᾶ.

Ἡ Σύλβια, μιὰ νεαρὴ νοσοκόμα, ποὺ ἐκλήθη ἀπὸ τὸ γιατρό, γιὰ νὰ περιποιῆται τὴν κόμησσα, φτάνει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Κατεβαίνει ὅμως στὸν προηγούμενο σταθμὸ καὶ παίρνει μὲ τὰ πόδια τὸ δρόμο ποὺ τῆς ὑποδεικνύουν ν' ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν πύργο. Ἀφοῦ περπατᾶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ἡ Σύλβια ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ πὼς ἔχασε τὸ δρόμο καί, ἀπελπισμένη, κάθεται, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ λίγο. Ἡ νύχτα καὶ τὸ κρύο τὴ φοβίζουν.

— Οἱ φάροι ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου... Σώθηκα!... Βοήθεια!.. Σταματῆστε!...

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ γιατρὸ Ρεϊνές, ὁ ὁποῖος γυρίζει ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις στοὺς ἀρρώστους του, βλέπει τὴν κοπέλλα, ποὺ φωτίζουν οἱ φάροι του καὶ ποὺ μοιάζει, μέσα στὸ σκοτάδι, σὰν νεράϊδα τοῦ δάσους... Σταματᾶ ἀκριβῶς μπροστά της καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα του.

— Ὁ Πέτρος γύρισε, δεσποινίς. Δὲν βρῆκε κανένα ἐκεῖ. Φαίνεται πὼς ἡ νέα κατέβηκε στὸν προηγούμενο σταθμό...

— Θὰ πρόκειται γιὰ κάποιο ἠλίθιο ἀστεῖο... Δὲν πειράζει, ἂς περπατήσῃ λίγο. Ὁ περίπατος θὰ τῆς κάνῃ καλό.

— Σᾶς εὐχαριστῶ... Χωρὶς ἐσᾶς, θὰ ἤμουν χαμένη... Εἶμαι ἡ νοσοκόμα, ποὺ ζήτησε κοντά της ἡ κόμησσα Μαρτινέλλια. Τὸ γράμμα ἔγραφε καθαρὰ νὰ κατεβῶ στὸ σταθμὸ Σεγκοῦζες. Μοῦ εἶπαν ὅμως πὼς ἔπρεπε νὰ κατέβω στὴν ἑπομένη στάσι.

Τόσο τὰ λόγια τῆς νέας, ὅσο καὶ ἡ ὀμορφιά της καὶ ἡ καλωσύνη ποὺ εἶναι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της, κάνουν ἐντύπωσι στὸ γιατρό, ποὺ τὴν κυττάζῃ γιὰ λίγο σιωπηλός.

Ὕστερα βγαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του, τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ τὸ σφίγγει τρυφερὰ στὸ δικό του. Τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν ὁμίχλη καὶ ποὺ τὸ φώτισαν μέσα στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι οἱ φάροι τοῦ αὐτοκινήτου του, κάνει τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ παράξενα. Τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ του κάνει τὴν νέα νὰ κοκκινίση.

Ὁ Ἀντώνιο σκύβει καὶ παίρνει τὸ μικρὸ βαλιτσάκι, ποὺ ἡ Σύλβια ἔχει ἀκουμπήσει πλάϊ της.

— Εἶστε σίγουρη πὼς τὸ γράμμα ἔγραφε νὰ κατεβῆτε στὸ σταθμὸ Σεγκοῦζες καὶ ὄχι στὴ στάσι ποὺ γίνεται εἰδικὰ γιὰ τὸν πύργο;

— Ὄχι, ἄλλωστε θὰ σᾶς δείξω τὸ γράμμα ποὺ φέρει τὴν ὑπογραφὴ κάποιας Χουάνας Μπέργκες... Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία ἢ δεσποινίς;

— Περπατήσατε πολὺ καὶ φαίνεστε ἐξαντλημένη, τῆς λέει ὁ γιατρὸς θέλοντας ν' ἀλλάξη συζήτησι... Τὰ χεράκια σας εἶναι παγωμένα....

— Τώρα πιὰ δὲ φοβᾶμαι... Πρὶν ἀπὸ λίγο ὅμως, νόμιζα πὼς χάθηκα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, κοντὰ στὸ δάσος, καὶ ἡ ἰδέα πὼς θὰ περνοῦσα ἐδῶ τὴ νύχτα, μὲ τρόμαξε.

Ἡ τύχη εἶχε φέρει τὸ γιατρὸ στὸ δρόμο τῆς νέας. Χωρὶς αὐτὴ τὴ βραδυνὴ ἐπίσκεψι σὲ μιὰ ἄρρωστη, δὲ θὰ βρισκόταν ποτὲ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του σ' ἐκεῖνο τὸν ἔρημο δρόμο, ποὺ κατέληγε στὸ δάσος.

— Μὲ κάλεσαν γιὰ ἕναν ἄρρωστο χωρικὸ κι' εὐτυχῶς, γιὰ νὰ γυρίσω πιὸ γρήγορα, πῆρα αὐτὸ τὸ δρόμο τοῦ δάσους. Ἔτσι θὰ σᾶς πάω ἐγὼ στὸν πύργο, ποὺ εἶναι ἀκόμα ἀρκετὰ μακρυά.

Ἡ Σύλβια κυττάζει τὸ γιατρὸ στὰ μάτια καὶ ἀποφεύγει νὰ μιλήση. Εἶχε περάσει στιγμές, ποὺ θὰ τὶς θυμᾶται σ' ὅλη της τὴ ζωή. Ὁ γιατρὸς βάζει μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾶ...

— Θὰ σᾶς συνοδέψω ὣς τὸν πύργο, γιὰ νὰ σᾶς παραδώσω στοὺς ἀνθρώπους του. Εἶναι ἀργὰ καὶ θὰ σᾶς δεχτοῦν μὲ ἐπιφύλαξι.

Ἡ Σύλβια δέχεται εὐχαρίστως τὴν πρότασι τοῦ γιατροῦ. Ἡ καλωσύνη του τὴν ἔχει σκλαβώσει καὶ ἡ πρότασι περὶ παραμονῆς του κοντά της τὴν εὐχαριστεῖ.

— Μὴ σᾶς κάνη ἐντύπωσι, ἂν ἡ δεσποινὶς Μπέργκες σᾶς ὑποδεχτῆ ψυχρά. Εἶναι κατὰ βάθος σπουδαῖο κορίτσι... Ἀκούω βήματα... κάποιος ἔρχεται νὰ μᾶς ἀνοίξη.

Ἀκούγεται τὸ τράβηγμα μιᾶς ἀμπάρας. Ὕστερα ἡ πόρτα ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ καὶ στὸ ἄνοιγμα ἐμφανίζεται ἡ Μαριέττα.

— Νὰ μὲ συγχωρῆς, Μαριέττα, ἀλλὰ βρῆκα τὴν δεσποινίδα στὸ δρόμο τοῦ δάσους, χαμένη καὶ φοβισμένη σὰν τὸν Κοντορεβιθούλη. Εἶναι ἡ καινούργια νοσοκόμα τῆς κομήσσης.

— Καϋμένη μικρούλα! Φαίνεται τόσο κουρασμένη.... καὶ ὁ καιρὸς ἀπόψε εἶναι τόσο ὑγρός... Περᾶστε μέσα, θὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἀμέσως ἕνα ζεστὸ νὰ πιῆτε καὶ νὰ συνέλθετε.

Ὁ γιατρὸς βλέπει εὐχαρίστως πὼς παραδίδει τὴν προστατευομένη του σὲ καλὰ χέρια. Ἀποχαιρετᾶ φιλικὰ τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ φεύγει, ἀφίνοντάς τες μόνες.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Μαριέττα φέρνει στὴ Σύλβια ἕνα μεγάλο φλυτζάνι μὲ ζεστὸ ζωμό....

— Πιῆτε το καὶ μετὰ θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ δωμάτιό σας, γιὰ νὰ κοιμηθῆτε καὶ νὰ ξεκουραστῆτε... . Τὴν ἄρρωστή σας, τὴν βλέπετε αὔριο τὸ πρωΐ.

— Γιατὶ ὅμως κατεβήκατε στὸ σταθμὸ Σεγκοῦζε;

— Ἔτσι ἔγραφε τὸ γράμμα. Καὶ ὁ ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ ἀπόρησε, γιὰ τὸ λάθος.

Ἡ Μαριέττα μένει γιὰ λίγο σκεπτική. «Αὐτὴ ἡ ὑποκρίτρια ἡ Σύλβια, σκέπτεται, θὰ τὄκανε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ ταλαιπωρίση τὴν καϋμένη τὴν κοπέλλα, πρὶν ἀκόμα φτάση στὸν πύργο μας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τό μεσουράνημα μιᾶς ἀγάπης

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΖΑΝ ΜΠΡΙΟΛ ἦταν μυθιστοριογράφος. Ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο, εἶχε ἀφίσει τὸ Παρίσι καὶ ζοῦσε σ' ἕνα μικρὸ ἀπόμερο χωριὸ τῆς Νορμανδίας, ὅπου εἶχε ἀποτραβηχτῆ γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία του καὶ νὰ τελειώση τὸ καινούργιο του μυθιστόρημα.

Ὁ Ζὰν περνοῦσε μιὰ περίοδο μεγάλης ἀπογοητεύσεως. Ἡ τελευταία ἐρωτική του περιπέτεια τὸν εἶχε συντρίψει. Εἶχε πονέσει σκληρὰ καὶ τὄχε πάρει ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναπεράση τὴ «φοβερὴ ἀρρώστια τοῦ ἔρωτα», ὅπως τὴν ἔλεγε μὲ πίκρα.

Ἡ πεῖρα τὸν ἔπεισε πὼς ἕνας ἄντρας πενήντα πέντε χρονῶν, ὅσο ζωηρὸς κι' ἂν εἶναι, ὅσα χρήματα κι' ἂν ἔχη, δὲ μπορεῖ ν' ἀγαπηθῆ στ' ἀλήθεια ἀπὸ μιὰ νέα εἴκοσι χρονῶν. Πολὺ πιθανὸ ἡ μικρὴ νὰ τὸν εὐγνωμονῆ γιὰ ὅλες τὶς περιποιήσεις καὶ τὰ δῶρα του, στὸ τέλος ὅμως, θὰ τὸν ἐγκαταλείψη, γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὸν πρῶτο νέο, ποὺ θὰ βρεθῆ μπροστά της, ἔστω κι' ἂν εἶναι φτωχός.

Ὡστόσο, πολὺ συχνά, συμβαίνει ὥριμοι ἄντρες ν' ἀγαποῦν ἰδιαίτερα μικρὲς κοπέλλες καὶ νὰ παθιάζωνται τόσο, σὰ νᾆταν κι' αὐτοὶ νεαροί. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶναι δυσεξήγητο, ὅταν λάβουμε ὑπ' ὄψι μας μιὰ σοφὴ παροιμία: «Ὁ ἄνθρωπος γερνᾶ, μὰ ἡ καρδιά του μένει φρέσκια, ἀγέραστη!».

Αὐτοὶ ὅμως οἱ ἄντρες ἢ οἱ γυναῖκες, πού, ξεχνῶντας τὴν ἡλικία τους, ἐρωτεύονται νεαρὲς ὑπάρξεις, εἶναι καταδικασμένοι νὰ ὑποφέρουν σκληρά. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ πικρὴ πραγματικότητα θὰ τοὺς κάμη νὰ νιώσουν τὸ λάθος τους. Αὐτὴ ἦταν ἡ περίπτωσι τοῦ νεάζοντος καὶ συμπαθητικοῦ συγγραφέα Ζὰν Μπριόλ, ποὺ ἤθελε νὰ ζήση αὐτὰ ποὺ ἔγραφε στὰ αἰσθηματικά του μυθιστορήματα.

Ἡ τελευταία του φίλη Ὀρτὰνς τὸν ἐγκατέλειψε ἕνα βράδυ, χωρὶς πολλὲς φασαρίες. Σ' ἕνα γράμμα γεμᾶτο εἰλικρίνεια, ἀλλὰ καὶ σκληρότητα, τοῦ ἐξήγησε, ὅτι δὲν εἶχε κανένα παράπονο μαζί του, ἦταν ἀπολύτως εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τρυφερότητά του, ἀλλὰ τῆς ἦταν πιὰ ἀδύνατο νὰ ζήση, ἔστω καὶ μιὰ ὥρα, μαζί του, ἀφότου γνώρισε τὸν ἀθλητικὸ κι' ὡραῖο Ραοὺλ Μπεκέ, ποὺ ἦταν ἕνας νέος 25 χρονῶν. Ὡστόσο, τὸν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη του, τοῦ ὑποσχόταν πὼς δὲ θὰ τὸν ξεχνοῦσε ποτέ, ἀλλὰ θὰ ἔμεναν καλοὶ φίλοι ἀπό... μακριά!

Ἐκεῖνος προσπάθησε, μὲ κάθε θυσία, νὰ τὴ συγκρατήση, μά, ὅταν κατάλαβε πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα, βρῆκε καταφύγιο στὴ μοναξιὰ τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ ἀποφύγη ὅλες τὶς ἐνοχλητικὲς ἐξηγήσεις, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δώση στοὺς φίλους του, ποὺ σίγουρα θὰ χαμογελοῦσαν εἰς βάρος του. Ἔτσι, ἀλέθοντας τὸν πόνο μέσα στὰ δόντια του, θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν μετουσιώση σ' ἕνα ἔργο, ποὺ θὰ τὸν ἀπολύτρωνε ἀπὸ τὴ δυστυχία του.

★

Τὶς πρῶτες μέρες, γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ διάλογο μὲ τὸν ἑαυτό του, ρίχτηκε μὲ πάθος στὸ γράψιμο. Ἔγραψε, ἔγραψε πολλὲς σελίδες. Τὸ χαρτὶ πῆρε ἕνα μέρος ἀπὸ τὸν πόνο του, ὥσπου κουράστηκε κι' ἀποφάσισε νὰ κάνη ἕνα περίπατο στὸ ξωκλῆσι τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, ποὺ ἦταν χτισμένο στὴν πλαγιὰ τοῦ κοντινοῦ βουνοῦ.

Ὁ κόσμος, ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ πέρα, πίστευε πὼς ὁ ἅγιος ἦταν θαυματουργός. Ὅποιος ἄναβε ἕνα κερὶ στὴν εἰκόνα του καὶ προσευχόταν μὲ πίστι, ὁ Ἅγιος Φανούριος θὰ τοῦ φανέρωνε τὴ γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποία θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένος σ' ὅλη του τὴ ζωή. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες.

Σιγὰ-σιγά, ὁ Ζὰν Μπριόλ, ἀνέβαινε τὸ μονοπάτι, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ παλιὸ ἐρημοκλῆσι. Τὴ στιγμὴ ὅμως, ποὺ ἑτοιμαζόταν ν' ἀνάψη τὸ κερί του, εἶδε μιὰ νέα γυναῖκα νὰ φτάνη ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ βουνοῦ. Χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ προσοχὴ στὴ νεοφερμένη ἐπισκέπτρια, ἄναψε τὸ κερί του, βγῆκε ἀπὸ τὸ ξωκλῆσι, καὶ κάθησε στὸ μοναδικὸ παγκάκι, καρφωμένο στὸ γέρικο πλάτανο, ποὺ σκέπαζε μὲ τὸν ἴσκιο του τὴ μικρὴ αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας.

Σ' αὐτὸ τὸ παγκάκι ξεκουράζονταν οἱ προσκυνητές, πρὶν κατηφορίσουν τὸ βουνό. Ὁ συγγραφέας κάθησε διακριτικὰ στὴν ἄκρη, ὥστε ν' ἀφίση θέσι γιὰ τὴν ἄγνωστη προσκυνήτρια.

Ἄναψε κι' ἐκείνη τὸ κεράκι της, τὰ χείλη της ψιθύρισαν μιὰ προσευχή, κύτταξε μὲ στοργὴ τὸ ἐρημοκλῆσι, κι' ἀφοῦ ξανάκαμε τὸ σταυρό της, βγῆκε ἔξω. Πῆγε, καθὼς ἦταν κουρασμένη, νὰ καθήση στὸ παγκάκι, ἀλλὰ εἶδε τὸν ξένο καὶ δίστασε.

— Συγγνώμην, κυρία μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, καθῆστε, ἔχει θέσι καὶ γιὰ τοὺς δυό μας...

— Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη, καὶ κάθησε.

Ὁ Ζὰν Μπριόλ, μὲ τὴν πρώτη ματιά, ποὺ τῆς ἔρριξε, κατάλαβε πὼς ἡ νέα γυναῖκα, ποὺ δὲ φαινόταν παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρονῶν, ἦταν Παριζιάνα. Γι' αὐτὸ ἔβγαλε τὸ πακέτο του καὶ τῆς πρόσφερε τσιγάρο.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, τοῦ εἶπε ἐκείνη, μὲ μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία.

— Δὲν καπνίζετε;

— Ὄχι. Εἶναι ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ μοῦ λείπει!...

Καὶ πρόσθεσε, μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο:

— Ἔχω τόσα ἄλλα!

Ὁ συγγραφέας χαμογέλασε μὲ τὴ σειρά του κι' εἶπε:

— Μεταξὺ τῶν ὁποίων, ν' ἀνάβετε κεράκια στὸν Ἅγιο Φανούριο!

— Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι κι' ἐσεῖς κάνατε τὸ ἴδιο!

— Ναί, κι' ἐγώ, παρ' ὅλα τὰ γεράματά μου... Ἀλλὰ δὲ βαρυέστε, ἂν δὲν κάνη καλό, τοὐλάχιστο δὲ βλάπτει.

★

Γέλασαν κι' οἱ δυὸ μὲ τὴν καρδιά τους. Ἔπειτα ἡ νέα γυναῖκα, σὰ νὰ θυμήθηκε κάτι, ἔμεινε σιωπηλή, βυθισμένη στὶς σκέψεις της.

Ὁ Ζὰν Μπριὸλ ἀποροῦσε πὼς δὲν τὴν εἶχε δῆ τόσον καιρὸ στὸ χωριό. Δὲ μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ τὴ ρωτήση. Θὰ ἦταν ἀδιακρισία. Γι' αὐτὸ περιωρίσθηκε νὰ πῆ, γιὰ νὰ μὴ κοπῆ ὁλότελα ἡ συνομιλία τους:

— Τί ὑπέροχη θέα!

— Μαγευτική! πρόσθεσε ἐκείνη.

— Ξεχνᾶ κανεὶς ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τοῦ Παρισιοῦ, μπροστὰ στὸ φαντασμαγορικὸ αὐτὸ θέαμα.

— Δὲ χρειάζονται τόσα πολλὰ γιὰ νὰ τὶς ξεχάση, εἶπε ἡ ἄγνωστη, μὲ μιὰ ἐλαφρὰ δόσι μελαγχολίας. Στὴ ζωή, γιὰ νὰ μὴν εἴμαστε πολὺ δυστυχισμένοι, πρέπει ὅλο καὶ νὰ ξεχνοῦμε...

Σηκώθηκε καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ.

— Χαίρετε, κυρία μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Ἐλπίζω νὰ ἔχω κάποτε τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ξανασυναντήσω...

— Αὐτὸ εἶναι ζήτημα τύχης! ἀπάντησε ἐκείνη.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε, κατεβαίνοντας ἀργὰ τὴ βουνοπλαγιά.

Σὲ λίγο, σηκώθηκε κι' ἐκεῖνος κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη πρὸς τὸ χωριό. Ἡ αναπάντεχη αὐτὴ συνάντησι, στὴν ἀρχή, τὸν εἶχε εὐχαριστήσει, ἀλλὰ τώρα τὸν ἄφηνε ἀπογοητευμένο. Θἄθελε ἡ γνωριμία αὐτὴ νἄχε κάποια συνέχεια. Αἰσθανόταν μοναξιά. Γιατί νὰ μὴ καθόταν λίγο μαζί του καὶ ὕστερα νἄπαιρναν μαζὶ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ;

— Μὰ μικρὸ παιδὶ ἔγινα, νὰ πιστεύω τὶς προλήψεις τῶν χωρικῶν; Σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πὼς παραγέρασα καὶ ξαναμωράθηκα! εἶπε, γελῶντας μόνος του. Ὅμως αὐτὴ ἡ ὥριμη κοπέλλα μοῦ ἀρέσει...

Τὸ βράδυ, ρώτησε στὸ ρεστωρὰν ποὺ ἔτρωγε, κι' ἔμαθε πὼς ἡ νέα γυναῖκα ἦταν μιὰ περαστικὴ ταξιδιώτισσα, ποὺ δὲν ἔμεινε παρὰ λίγες ὧρες στὸ χωριό.

★

Πέρασε τὸ καλοκαῖρι. Τὸ μυθιστόρημα τελείωσε. Ὁ Μπριὸλ γύρισε στὸ Παρίσι, τὸ ἐξέδωσε μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ἡλιοβασίλεμα μιᾶς ἀγάπης» καὶ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ πληγή του ἄρχισε νὰ κλείνη. Κόντευε πιὰ νὰ ξεχάση τὴν ἄπιστη μικρή, ποὺ τὸν ἐγκατέλειψε. Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ γιατρέψη πιὸ γρήγορα μιὰ πληγωμένη καρδιά, ἀπὸ τὴν ἀπασχόλησι καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴ δημιουργικὴ ἐργασία. Ὁ ἐρχομὸς τῆς ἄνοιξης γέμισε τὴν καρδιά του χαρὰ κι' ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή.

Ἕνα ἡλιόλουστο πρωϊνό, πῆρε τὸ αὐτοκίνητό του κι' ἔκανε ἕνα περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἄφησε σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ ἀμάξι του καὶ μπῆκε μέσα στὸ δάσος νὰ περπατήση.

Ξαφνικά, σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων, ἀντίκρυσε, καθισμένη σ' ἕνα παγκάκι, τὴν ἄγνωστη τοῦ Ἁγίου Φανουρίου.

★

Τὴ ζύγωσε χαρούμενος καὶ ὑποκλίθηκε μπροστά της:

— Βλέπετε, ὅτι ἡ Τύχη θέλησε νὰ ξανασυναντηθοῦμε! τῆς εἶπε.

Ἡ νέα γυναῖκα τὸν γνώρισε ἀμέσως καὶ τὸν χαιρέτησε, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Πρὸ μηνῶν σᾶς ἔκανα θέσι σ' ἕνα ἄλλο παγκάκι, εἶπε ὁ συγγραφέας. Θὰ ἦταν ἀδιακρισία νὰ σᾶς ζητήσω τώρα τὴν ἀνταπόδοσι;

— Καθόλου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη εὔθυμα.

Ὁ Ζὰν κάθησε κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ διαβάση τὸν τίτλο τοῦ βιβλίου, ποὺ κρατοῦσε ἡ ἄγνωστη ἀνοιχτὸ στὰ χέρια της.

«Τὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς ἀγάπης». Τί σύμπτωσι! Ἦταν τὸ μυθιστόρημά του.

— Σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ ρομάντσο; τὴ ρώτησε.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον... Ἀλλά, ὅσο ὁ ὥριμος ἄντρας ποὺ ἀγαπᾶ εἶναι συμπαθής, τόσο ἡ ἡρωΐδα του εἶναι ἀντιπαθητική.

— Ἔτσι τὸ βρίσκετε; Γιατί;

— Τὄχετε καὶ σεῖς διαβάσει;

— Ναί.

— Ὡραῖα! Λοιπόν, δὲ νομίζετε, ὅτι ἡ ἡρωΐδα δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη ἕναν ἄντρα τόσο εὐγενικό, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ἔστω κι' ἂν ἦταν ἡλικιωμένος, ἀφοῦ εἶχε ἀνάγκη τῆς παρήγορης παρουσίας της;

— Ἐγὼ δὲν τὴν ἀδικῶ καὶ τόσο πολύ. Κάθε νέα γυναῖκα, τὸ ἴδιο θἄκανε στὴ θέσι της. Ἡ ἄνοιξι δὲν ἀγαπᾶ καθόλου τὸ φθινόπωρο!...

— Ὄχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ ἄγνωστη. Ἂν σᾶς ἄκουγε ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ποὺ εἶναι τόσο καλὸς ψυχολόγος, θὰ σᾶς ἔλεγε πὼς δὲν ξέρετε καλὰ τὶς γυναῖκες. Ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν αὐτοθυσία βρίσκουν τὴ μεγαλύτερη ἐκδήλωσι τοῦ ἔρωτα. Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας δὲν εἶναι μονάχα ἡ σεξουαλικὴ σχέσι, εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ συνεννόησι δυὸ ὑπάρξεων.

— Ὡραῖα εἶναι αὐτὰ τὰ ἰδανικά, δεσποινίς, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν ἔχουν θέσι. Ἐλᾶτε σεῖς στὴν περίπτωσι τῆς ἡρωΐδας καὶ πέστε μου εἰλικρινὰ τί θὰ κάνατε;

— Θἄμενα γιὰ πάντα ἀφωσιωμένη κοντά του καὶ θἄμουνα περήφανη γι' αὐτό.

Ἡ φωνή της παλλόταν ἀπὸ εἰλικρίνεια. Ὁ Ζὰν Μπριὸλ δὲ μπόρεσε νὰ κρύψη τὸν ἐνθουσιασμό του. Συγκινημένος, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινίς, ποὺ μοῦ γνωρίσατε τὴν καλὴ ὄψι τῆς γυναίκας, ψιθύρισε. Εἶμαι ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου καὶ ἡ ἱστορία, ποὺ ἔγραψα εἶναι ἀληθινή, γιατί, δυστυχῶς, τὴν ἔζησα!

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη, ποὺ σᾶς γνώρισα. Δοκίμασα κι' ἐγὼ στὴ ζωή μου, πολλὲς πίκρες καὶ πολλὲς ἀπογοητεύσεις. Ὡστόσο δὲν ἔχασα ποτὲ τὴν ἐλπίδα μου. Πίστευα πὼς κάποτε θἄρθῆ ὁ ἄντρας, ποὺ ὠνειρευόμουνα. Γιὰ κάθε ἄντρα καὶ γιὰ κάθε γυναῖκα, ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τὸ συμπλήρωμά τους. Ἔτσι τὰ κανόνισε ἡ θεία οἰκονομία...

— Εἶσθε ὑπέροχη! τῆς ἀπάντησε μὲ θαυμασμό. Τώρα θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ γράψω ἕνα ἄλλο βιβλίο: «Τὸ μεσουράνημα τῆς ἀγάπης».

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας.

Ἐκεῖνος ἔφερε τὸ εὐγενικό, τὸ χαριτωμένο χέρι της στὰ χείλη του καὶ τὸ φίλησε.

★

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Ζὰν Μπριόλ, παντρευόταν τὴ Ζανὲτ Βισσύ, ποὺ ἦταν μιὰ κοπέλλα ἀρίστης οἰκογενείας καὶ ζοῦσε μὲ τὸ ὄνειρο νὰ ἑνώση τὴ ζωή της μ' ἕνα τέλειο ἄντρα. Ἦταν τρισευτυχισμένοι. Ἡ ἀγάπη τους γεφύρωσε τὴν ἀπόστασι τῶν εἴκοσι χρόνων, ποὺ τοὺς χώριζαν. Ὁ Ζὰν φαινόταν τώρα τόσο νέος καὶ τόσο ζωηρός, ὅσο δὲν ὑπῆρξε ποτὲ στὴ ζωή του. Οἱ δυὸ ἄσπρες λαμπάδες τοῦ γάμου τους, ποὺ ἔγινε στὸ ἐρημικὸ ξωκλῆσι, ἀφιερώθηκαν στὸν Ἅγιο Φανούριο.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— Τώρα θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ γράψω ἕνα ἄλλο βιβλίο.... τῆς εἶπε ὁ Ζάν.

Ἡ πριγκήπισσα ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Ἡ Σοράγια μὲ «τὰ τρία πρόσωπα» δὲν εἶναι πιὰ θλιμμένη

Ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς χρόνου προετοιμασίες, ἀναμονές, ἀπογοητεύσεις καὶ ταπεινώσεις, ἡ Σοράγια ἀνέβηκε ἐπιτέλους στὸ κινηματογραφικὸ σέτ. Εἶναι, λοιπόν, καιρὸς νὰ σᾶς διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία τοῦ κινηματογραφικοῦ ντεμπούτου τῆς τέως «θλιμμένης πριγκήπισσας», ποὺ ἐπιτέλους, ἔξη χρόνια μετὰ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἐγκατέλειψε τὸ ἐπάγγελμα τῆς αὐτοκρατείρας, βρῆκε μιὰ ἄλλη δουλειά.

ΚΙ' ἔτσι, ἐπιτέλους ἡ Σοράγια τὰ κατάφερε. Ἡ μηχανὴ λήψεως ἄρχισε νὰ δουλεύη, γιὰ τὸ πρῶτο της φίλμ καί, μάλιστα, μερικὲς ἀπὸ τὶς σκηνές του γυρίστηκαν πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στὴν Ἀκρόπολι.

Τὸ σημαντικὸ εἶναι πὼς ἐπιτέλους ἡ Σοράγια ἄρχισε νὰ εἶναι πραγματικὰ ἠθοποιὸς καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς φέρνει σ' ὅλους ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Πρὶν ἀπ' ὅλους, ἀναστενάζει μὲ ἀνακούφισι ὁ Ντίνο ντὲ Λαουρέντις, πού, γιὰ τὸ ντεμπούτο τῆς τέως «θλιμμένης πριγκήπισσας», ἀντιμετώπισε ἀτέλειωτα βάσανα, συζητήσεις, φιλονεικίες καὶ συναντήσεις, ἀναγκάστηκε νὰ κάνη τουλάχιστον δυὸ ταξίδια στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀμέτρητα τηλεφωνήματα, πλήρωσε ἄχρηστη ἐργασία σὲ πολλὰ ἄτομα.

Γιατὶ τὸ πρῶτο φίλμ τῆς Σοράγια ξεκίνησε ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα. Ἡ ἱστορία τοῦ πῶς γεννήθηκε, πῶς πέθανε καὶ πῶς ξαναναστήθηκε, εἶναι τόσο περίεργη καὶ διασκεδαστική, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήση, μόνη της, τὸ σενάριο ἑνὸς φίλμ.

Αὐτὸ τὸ φίλμ, θὰ μποροῦσε νὰ διηγῆται τὶς ἀπίθανες καὶ πολλὲς φορὲς θλιβερὲς περιπέτειες μιᾶς τέως αὐτοκρατείρας, ποὺ ἀποφασίζει νὰ γίνη στάρ, καὶ ἑνὸς πονηροῦ παραγωγοῦ ποὺ δὲν θέλει νὰ τοῦ ξεφύγη ἡ εὐκαιρία ἑνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ «κόλπου».

Φυσικά, τὸ φίλμ θἄπρεπε νὰ ἀρχίση μὲ τὴν περίφημη πρὲς—κόνφερανς, στὴν ὁποία ἡ Σοράγια καὶ ὁ ντὲ Λαουρέντις ἔκαναν τὴ μεγάλη ἀνακοίνωσι! Ἡ σάλα ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου, πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμο, ζεστή, πολυθόρυβη, οἱ φωτογράφοι ἀναιδέστατοι καὶ ἀσυγκράτητοι. Οἱ δημοσιογράφοι γεμάτοι κυνισμὸ ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέρον, ὁ παραγωγὸς κουρασμένος καὶ ἐγκάρδιος. Ἡ πριγκήπισσα θυμωμένη μὰ ἄψογη, δὲν ἄφινε νὰ φανῆ καμμιὰ συγκίνησι στὸ ὡραῖο της πρόσωπο.

Ὕστερα τὸ φίλμ θὰ μᾶς παρουσίαζε τὴν παράτασι τῆς σιωπῆς, τὸ δισταγμὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόφασι, τὴν ἠρεμία ἔπειτα ἀπὸ τὸ θόρυβο, γιὰ νὰ περάση κατόπιν στὶς περίεργες ἐξελίξεις αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Ἕνα δοκιμαστικὸ τῆς Σοράγια, ἀπὸ τὸ φίλμ «Τὰ τρία πρόσωπα», ποὺ ἄρχισε νὰ γυρίζη.

ΤΡΕΙΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΕΝΑΣ, ΤΡΕΙΣ ΣΟΡΑΓΙΕΣ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΜΙΑ

Ἀφοῦ μελετήθηκαν πολλὰ σενάρια (ἕνα φίλμ γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Μωάμεθ, μιὰ βιογραφία τῆς Αἰκατερίνης τῆς Ρωσίας) ὁ παραγωγὸς καὶ ἡ πριγκήπισσα κατέληξαν πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ μῆνες περίπου, στὴ μεταφορὰ στὸν κινηματογράφο ἑνὸς ρομάντσου τοῦ Χένρυ Τζέημς ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ὁ Ἀμερικανός», ἀλλὰ στὴν ὀθόνη θὰ ἔπαιρνε τὸν τίτλο «Τὸ μυστικό».

Ἦταν ὅλα σχεδὸν συμπληρωμένα, γιὰ νὰ ἀρχίση τὸ γύρισμα. Ἦταν ἕτοιμη ἡ Σοράγια, μὲ νέο μακιγιάζ, νέα δόντια, νέα χτενίσματα, καινούργιες ἱκανότητες ἠθοποιοῦ, ποὺ τὶς ἀπέκτησε ὕστερα ἀπὸ τὰ ἐντατικὰ μαθήματα ἠθοποιΐας—ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴν Ρόντελ Χέλερ, μιὰ ἠθοποιὸ τοῦ Μπροντγουαίη—νέα γραμμὴ—ποὺ τῆς τὴν χάρισε ἡ παραμονὴ τριῶν ἑβδομάδων σὲ μιὰ εἰδικὴ γερμανικὴ κλινικὴ νέες δυνάμεις, συγκεντρωμένες ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια ἀναπαύσεως.

Ἦταν ἕτοιμο τὸ περιβάλλον ὅπου θὰ ζωντάνευε ἡ ρομαντικὴ ἱστορία ἑνὸς πλούσιου Ἀμερικανοῦ καὶ μιᾶς νεαρῆς Ναπολιτάνας ἀριστοκράτισσας. Ἦταν ἕτοιμος ὁ σκηνοθέτης, ὁ Ἀλμπέρτο Λατουάντα, ποὺ ἀπὸ μῆνες ἐργαζόταν σὲ μιὰ ἐπιχείρησι κάθε ἄλλο παρὰ εὔκολη: Ἔπρεπε νὰ «φτιάξη» ἠθοποιὸ μιὰ ὡραία γυναίκα, ποὺ δὲν εἶχε ὡς τότε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν κινηματογράφο ἢ τὸ θέατρο, καὶ νὰ δημιουργήση ἕνα φίλμ μὲ ἀναμφισβήτητη διεθνῆ ἐπιτυχία.

Μόνον ὁ παρτεναὶρ τῆς Σοράγια δὲν ἦταν καθόλου ἕτοιμος καὶ τὸ ὄνομά του δὲν εἶχε γίνει καθόλου γνωστό. Ἦταν γνωστὰ μόνον τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἀρνηθῆ τὸ ρόλο, ὅπως π.χ. τοῦ Γκάρυ Γκράντ, τοῦ Πώλ Νιοῦμαν καὶ ἀκόμα καὶ τοῦ «ἀρραβωνιαστικοῦ» τῆς πριγκήπισσας, τοῦ Μαξιμίλιαν Σέλ. Μὰ ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀρχῆς τοῦ γυρίσματος εἶχε καθοριστῆ: 18 Ἰανουαρίου. Ὕστερα, αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία μετατέθηκε στὶς 5 Ἀπριλίου, ἔπειτα στὶς 15, κατόπιν στὶς 20. Καί στὸ τέλος, ἀναπάντεχα, ὅλα ἄρχισαν ἀπὸ τὴν ἀρχή!

Ξαφνικά, ὁ παραγωγὸς κατάλαβε πὼς ἡ ἱστορία τοῦ «μυστικοῦ» ἦταν πολὺ παλιά, πολὺ ἀπηρχαιωμένη. Ἐπρόκειτο, ἀκόμα, γιὰ μιὰ ἱστορία δραματική, ἐνῶ τὸ κοινὸ ἀπέδειξε καθαρά, τὰ τελευταῖα χρόνια, πὼς ἐπιθυμεῖ νὰ διασκεδάση, πὼς προτιμᾶ τὰ εὔθυμα φίλμ. Ἦταν ἕνα φίλμ «μονοκόμματο», ἐνῶ οἱ προτιμήσεις τοῦ κοινοῦ κλίνουν στὰ φίλμ μὲ ἐπεισόδια — γι' αὐτό, τὸ φίλμ «Χθές, σήμερα καὶ αὔριο», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἡ Σοφία Λόρεν, παρουσιάζοντας τρεῖς διαφορετικοὺς γυναικείους ρόλους, σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἔτσι, ἡ ἰδέα τοῦ φίλμ «Τὸ μυστικό», παραμερίστηκε. Ξανάρχισαν οἱ συζητήσεις, τὰ σχέδια, οἱ συναντήσεις μὲ τοὺς σεναριογράφους, οἱ προσεκτικὲς ἐπαφὲς τοῦ παραγωγοῦ μὲ τὴ Σοράγια.

Κι' ἄρχισαν γιὰ τὴν ἄτυχη Σοράγια νέες ἐπισκέψεις σὲ κομμωτές, σὲ ράφτες, σὲ μακιγιέρ. Δὲν χρειαζόταν πιὰ ὁ τύπος τῆς δραματικῆς, θλιμμένης καὶ περήφανης ἀριστοκράτισσας, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ἐνσαρκώση. Ἡ κινηματογραφικὴ ἀγορὰ ἔχει τὶς ἀπαιτήσεις της. Ἔπρεπε νὰ γίνη τώρα μιὰ γυναίκα μοντέρνα, ζωηρή, εὔθυμη καὶ γοητευτική. Κι' ὄχι μόνο μιά, ἀλλὰ τρεῖς γυναῖκες. Γιατὶ τὸ νέο της φίλμ, ὅπως λέει καὶ ὁ τίτλος του «Τὰ τρία πρόσωπα», τὴ μεταμορφώνει σὲ τρεῖς διαφορετικοὺς γυναικείους τύπους.

Ἡ ἰδέα μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι πολὺ καινούργια, μὰ δὲν ἔχει σημασία. Κατὰ βάθος, ἡ Σοράγια δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴ Σοφία Λόρεν καὶ—δυστυχῶς—στὸ δικό της φίλμ δὲν θὰ ὑπάρχουν στριπτήζ.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὁ Ἀλμπέρτο Λατουάντα, προσβεβλημένος, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ δουλέψη ἀνώφελα γιὰ τόσο καιρό, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ διατεθειμένος νὰ μοιραστῆ μὲ ἄλλους τὴν τιμὴ καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ κινηματογραφικοῦ ντεμπούτου τῆς Σοράγια, ἀποτραβήχτηκε. Ὁ Ντὲ Λαουρέντις ἀνέθεσε τότε τὰ τρία ἐπεισόδια σὲ τρεῖς διαφορετικοὺς σκηνοθέτες.

Ὁ Μάουρο Μπολονίνι, θὰ γυρίση τὸ πρῶτο, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι τίποτα γνωστό, ἐκτὸς ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ μοντέρνα ἱστορία. Γιὰ τὴν ἐκλογὴ το ὑπαρτεναὶρ τῆς Σοράγια, κάλεσαν, ἀκόμα μιὰ φορά, τὸ Μαξιμίλιαν Σέλ. Ἔφτασε στὴ Ρώμη, ἔμεινε γιὰ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, δείπνησε μὲ τὸν Μπολονίνι, συζήτησε πολλὲς ὧρες μαζί του κι' ἔφυγε πάλι χωρὶς νὰ δεχτῆ τὸ ρόλο. Τὴ θέσι του, τὴν πῆρε ὁ Ρίτσαρντ Χάρρις, ἕνας ἐξαιρετικὸς Ἄγγλος ἠθοποιός, ποὺ ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ Κάϊν στὸ φίλμ «Ἡ Βίβλος».

Τὸ δεύτερο ἐπεισόδιο, θὰ τὸ γυρίση ὁ Μικελάντζελο Ἀντονιόνι καὶ εἶναι γνωστό, μόνον αὐτὸ ποὺ δήλωσε ὁ ἴδιος ὁ σκηνοθέτης. Ὅτι πρόκειται, δηλαδή, γιὰ μιὰ ἱστορία, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ ἰδέα του καὶ ποὺ περιγράφει τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα μιᾶς μοντέρνας γυναίκας.

Ὅσο γιὰ τὸ τρίτο ἐπεισόδιο, γίνεται λόγος γιὰ ἕνα σκηνοθέτη διεθνοῦς φήμης, ποὺ πιθανώτατα θὰ εἶναι ὁ Ὄρσον Οὐέλλες.

Κι' ἔτσι, μὲ τὸ πρῶτο γύρισμα τῆς μηχανῆς λήψεως, τελειώνει καὶ τὸ ὑποθετικό μας φίλμ, γύρω ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ κινηματογραφικοῦ ντεμπούτου τῆς Σοράγια.

ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΙ ΜΗΝΕΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

Μά, ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑποθετικὸ φίλμ, δὲν πρέπει νὰ παραλείψουμε τὴ σημασία τῆς ἴδιας τῆς πρωταγωνίστριας.

Ἂν αὐτοὶ οἱ μῆνες, μὲ τὶς ἀναβολές, τὶς ἀβεβαιότητες, τὶς ἀπογοητεύσεις, τὶς ἀλλαγὲς σχεδίων, ἦταν θλιβεροὶ γιὰ τὸν παραγωγό, δύσκολοι γιὰ τὸ διαφημιστικὸ γραφεῖο του, ἐκνευριστικοὶ γιὰ τὸ σκηνοθέτη του, καὶ ἐνοχλητικοὶ γι ἀτοὺς δημοσιογράφους, γιὰ τὴν ἴδια τὴ Σοράγια πρέπει νὰ ἦταν φοβεροί.

Ἀλλά, βέβαια, ἡ Σοράγια εἶναι συνηθισμένη στὶς δύσκολες καταστάσεις. Δὲν φάνηκε νὰ ταράζεται ὅταν—ἦταν ἀκόμα αὐτοκράτειρα τότε—μιὰ λαϊκὴ ἐπανάστασι ἀνάγκασε αὐτὴ καὶ τὸ Σάχη νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Περσία καὶ νὰ ζητήσουν ἄσυλο στὴ Ρώμη, μόνο μὲ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσαν—καὶ μὲ τὰ στοιχεῖα τῶν ἀνυπολόγιστων καταθέσεων, ποὺ ἔχει ὁ Σάχης στὶς ἑλβετικὲς Τράπεζες. Δὲν φάνηκε νὰ ταράζεται, οὔτε ὅταν ὁ αὐτοκράτορας σύζυγός της τὴν ἔδιωξε, γιὰ νὰ παντρευτῆ μιὰ γόνιμη κοπέλλα, πολὺ λιγώτερο ὄμορφη καὶ ἀριστοκρατικὴ ἀπ' αὐτήν. Δὲν ἔδειξε ἐκνευρισμό, οὔτε ὅταν οἱ ἀδιάκριτοι φωτογράφοι τὴν κυνηγοῦσαν παντοῦ, προσφέροντας στὸ κοινὸ εἰδήσεις καὶ φωτογραφίες ἀπὸ τὰ φλέρτ της, στὴ Ρώμη, στὸ Κάπρι, στὸ Μόναχο, στὸ Χόλλυγουντ. Κατώρθωσε πάντα νὰ διατηρήση μιὰ φαινομενικὴ γαλήνη, μὲ τὸ ὡραῖο της πρόσωπο μαρμάρινο καὶ χωρὶς δάκρυα, τὶς κινήσεις της μετρημένες, τὶς φράσεις της ἤρεμες καὶ χωρὶς σημασία.

Ἂς μὴν ξεχνᾶμε πὼς ἡ πριγκήπισσα εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ Γερμανίδα καὶ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ «μισὴ» γερμανικὴ πλευρά της, παίζει πολὺ ρόλο σ' αὐτήν. Ὅπως πάντα, λοιπόν, καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀτέλειωτους μῆνες τῆς ἀναμονῆς, κατώρθωσε νὰ διατηρήση τὴν ἠρεμία της.

Κλεισμένη στὴν κομψὴ βίλλα τῆς Ἄππια Ἀντίκα, ποὺ ὁ Ντὲ Λαουρέντις νοίκιασε γι' αὐτήν, πέρασε ἀδιαμαρτύρητα τὶς ἀργὲς καὶ ἄδειες μέρες αὐτοῦ τοῦ καιροῦ. Ἔβγαινε κανονικὰ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τῆς ἔχει διαθέσει ὁ παραγωγός, γιὰ νὰ πάη στὸ συνηθισμένο Ἰνστιτοῦτο καλλονῆς τῆς Βία Βενέτο. Ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὸν ἰδιαίτερό της, ἔκανε περιπάτους στὸν κῆπο μὲ τὸ λυκόσκυλό της, ἀγόραζε ποῦ καὶ ποῦ μερικὰ φορέματα. Στὸ μεταξὺ ἔπαιρνε μαθήματα ἠθοποιΐας καὶ ἀγγλικῶν, δέχτηκε δυὸ-τρεῖς ἐπισκέψεις τοῦ Μαξιμίλιαν Σὲλ καὶ μιὰ φορὰ πῆγε νὰ τὸν βρῆ στὸ Μόναχο. Προσπάθησε νὰ ἀποφύγη τοὺς φωτογράφους, μὰ ὄχι πολύ. Ἔπαιξε τέννις, γιὰ νὰ διατηρήση τὴ γραμμή της. Ἔδωσε μιὰ δεξίωσι καὶ δὲν φάνηκε νὰ προσβάλλεται ἐπειδὴ ἡ Συλβάνα Μάγκανο δὲν πῆγε, ἐξ αἰτίας ἑνὸς «ξαφνικοῦ πονοκεφάλου», οὔτε φάνηκε νὰ δυσαρεστῆται ποὺ οἱ προσκεκλημένοι της δὲν ἦταν πολὺ εὔθυμοι.

Δέχτηκε πολὺ συχνὰ σεναριογράφους, σκηνοθέτες καὶ ὀργανωτὲς τοῦ παραγωγικοῦ οἴκου καὶ συζήτησε μαζί τους μὲ ἠρεμία, μὰ καὶ μὲ ἀρκετὴ ἀδιάλλαχτη σκληρότητα.

Ὅταν ἔφτασε τὸ καλοκαίρι, νοίκιασε ἕνα γιώτ, τὸ «Σαγιονάρα», κι' ἔκανε μιὰ σύντομη κρουαζιέρα μὲ τὸν Μαξιμίλιαν Σέλ.

Κάθε μέρα, διέθετε ἀρκετὲς ὧρες γιὰ νὰ διαβάζη ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Ἄλλωστε, τὸ διάβασμα τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν ἀποτελοῦσε πάντα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες ἀσχολίες της, ἴσως, ἐπειδὴ τῆς ἀρέσει νὰ βλέπη τὶς δημοσιευμένες φωτογραφίες της.

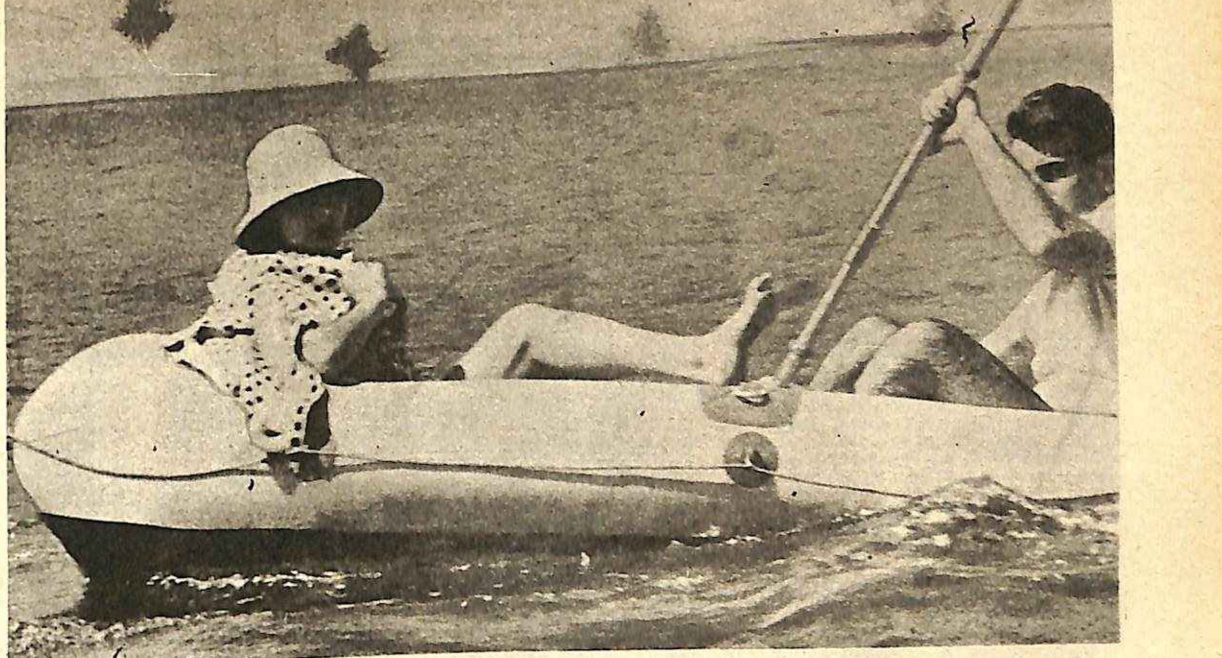

Ἡ Σοράγια καὶ ὁ Μαξιμίλιαν Σέλ, στὶς πρόσφατες διακοπὲς ποὺ πέρασαν μαζί. Λέγεται πὼς ὁ γάμος τους θὰ γίνη μετὰ τὴν προβολὴ τοῦ πρώτου φίλμ τῆς πριγκήπισσας.

ΝΕΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, πολλὰ πράγματα δὲν τῆς ἄρεσαν. Δὲν τῆς ἄρεσε π.χ. νὰ διαβάζη στὶς ἐφημερίδες τὶς λεπτομερεῖς—καὶ κατὰ μεγάλο μέρος ψεύτικες—περιγραφὲς γιὰ τὶς ἀλλαγὲς ποὺ ἔγιναν σ' αὐτήν, γιὰ τὰ νέα της δόντια, γιὰ τὰ μαλλιὰ ποὺ τῆς ἀφαιρέσανε γιὰ νὰ γίνη τὸ μέτωπό της πιὸ φαρδύ, καὶ τὰ κακεντρεχῆ ἄρθρα—αὐτά, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀληθινὰ—σχετικὰ μὲ τὶς ἀδιάκοπες ἀναβολὲς τοῦ κινηματογραφικοῦ ντεμπούτου της. Καί, δίχως ἄλλο, δὲν θὰ τῆς ἄρεσε νὰ διαβάζη κάθε βδομάδα, ἢ ἴσως κάθε μέρα, τὴν ἴδια εἰρωνικὴ ἐρώτησι: «Μὰ θὰ γυριστῆ ἢ δὲν θὰ γυριστῆ ἐπιτέλους αὐτὸ τὸ φίλμ;»

Κι' ὅμως δὲν ἔδειξε ποτὲ πὼς ὑπέφερε, γιὰ μιὰ κατάστασι τόσο ταπεινωτικὴ γι' αὐτήν. Μόνον μερικὲς βραδιὲς πρὶν ἀρχίση τὸ γύρισμα, φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κλονίζεται—μὰ μόνον γιὰ μιὰ στιγμή. Ἦταν ὀκτὼ καὶ μισή, καὶ τὰ φῶτα ἔλαμπαν στὴν πλατεῖα ντὲ Πόπολο. Στὸ καφὲ Ροζάτι, ἦταν συγκεντρωμένο ἕνα ἑτερόκλιτο πλῆθος: συγγραφεῖς, κριτικοί, ζωγράφοι, δημοσιογράφοι, νεαρὲς στάρλετ, ὄμορφες γυναῖκες. Ἡ Σοράγια ἔφτασε στὶς ἐννιὰ παρὰ τέταρτο, μαζὶ μὲ μιὰ φίλη της. Κύτταξε γύρω της, μὰ οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπαίθρια τραπεζάκια ἦταν ἐλεύθερο. Τότε μπῆκε, ἀνοίγοντας δρόμο μὲ κόπο, καὶ κάθησε μὲ τὴ φίλη της σ' ἕνα τραπεζάκι, στὸ βάθος τῆς σάλας. Φώναξε δύο ἢ τρεῖς φορές, πρὶν ν' ἀποφασίση ἕνας σερβιτόρος νὰ τοὺς πάη δυὸ ποτήρια μὲ ἀπεριτίφ.

Μὰ τώρα, ἐπιτέλους, τὸ πρῶτο φίλμ τῆς Σοράγιας ἄρχισε νὰ γυρίζεται. Ἡ πρώην αὐτοκράτειρα, ἡ ὡραία πριγκήπισσα μὲ τὰ πράσινα μάτια, ἄρχισε πραγματικὰ τὴν καρριέρα τῆς ἠθοποιοῦ. Καί, ὅπως τουλάχιστον δηλώνει ὁ σκηνοθέτης, τὰ καταφέρνει ἀρκετὰ καλά. «Εἶναι μιὰ γεννημένη ἠθοποιός», λέει ἐνθουσιασμένος, «ἀποδίδει τὸ ρόλο της μὲ μιὰ φυσικότητα καὶ μὲ ἄνεσι ἐκπληκτική».

Κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε, παρὰ νὰ περιμένουμε τὴν προβολὴ αὐτοῦ τοῦ περίφημου φίλμ μὲ «τὰ τρία πρόσωπα».

Ἡ Σοράγια μὲ τὸν Ἄγγλο παρτεναίρ της Ρίτσαρντ Χάρρις, ποὺ ὑποδύεται τὸ ρόλο τοῦ Κάϊν στὸ φίλμ «Ἡ Βίβλος».

ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΟΙ ΖΗΛΙΑΡΗΔΕΣ

Ἡ περίπτωσι τοῦ Ἔντγκαρ Οὐάλλας

Ο ΣΑΙΞΠΗΡ βάζει στὸ στόμα τοῦ Ἰάγου τὰ ἀκόλουθα λόγια γιὰ τὴ ζήλεια: «Εἶναι ἕνα φριχτὸ κι' ἀχόρταγο τέρας, μὲ φθονερὸ βλέμμα, ποὺ δηλητηριάζει κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν τροφή του...» Ἀλλ' ἡ ζήλεια δὲν παρατηρεῖται μόνον σὲ ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι ἀμόρφωτοι καὶ ποὺ δὲν ἔχουν πνευματικὴ καλλιέργεια. Τὴν βρίσκουμε ἀκόμη καὶ σὲ πολὺ μορφωμένους καὶ μὲ ἐξαιρετικὰ διανοητικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα. Αὐτὴ π.χ. εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἔντγκαρ Οὐάλλας. Θὰ τὸ πιστεύατε ποτὲ πὼς ὁ κορυφαῖος Ἄγγλος συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων ἦταν ζηλιάρης; Κι' ὅμως...

Ὁ Οὐάλλας, νέος ἀκόμη, εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα ταξίδι του στὴ Νότιο Ἀφρική, μιὰ νέα τὴν Ἴβυ Κάλντενκότ, ποὺ τὴν ἀγάπησε παράφορα καὶ τὴν ἔκαμε γυναίκα του. Κάποτε ὅμως, ἡ Ἴβυ θέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς δικούς της, ποὺ ἔμεναν πάντα στὴ Νότιο Ἀφρική. Ὁ Οὐάλλας ἔπρεπε νὰ παραδώση κάποιο καινούργιο μυθιστόρημα καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν συνοδεύση. Ἀλλὰ ὅταν ἔμεινε μόνος του, ἔνιωσε τὸ τέρας τῆς ζήλειας νὰ τοῦ ξεσχίζη τὰ σωθικά. Γιατὶ εἶχε φύγει ἡ Ἴβυ καὶ γιατὶ εἶχε θυμηθῆ τοὺς γονεῖς της αὐτὴ τὴ χρονιὰ κι' ὄχι καμμιὰ ἄλλη; Ἦταν οἱ γονεῖς της, ποὺ ἤθελε νὰ δῆ, ἢ κάποιον παιδικό της φίλο, ποὺ ἡ ἀνάμνησίς του εἶχε γυρίσει, ξαφνικά, στὸ μυαλό της;

Ὅλα αὐτὰ ἔκαναν μαρτυρικὴ τὴ ζωή του. Κάθησε τότε καὶ τῆς ἔγραψε ἕνα γράμμα, ποὺ ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ ντοκουμέντο τῆς ἀνθρώπινης ζήλειας. Νὰ τὸ κυριώτερο σημεῖο του:

«Ξέρω πὼς δὲν εἶναι φιλάρεσκη, τουλάχιστον τὸ ἐλπίζω, γιατί, μετὰ τὴν ἀναχώρησί σου, δὲν ξέρω πιὰ τίποτα. Νομίζει κανεὶς πὼς γνωρίζει ἕναν ἄνθρωπο καί, μιὰ ὡραία ἡμέρα, βλέπει πὼς εἶναι τελείως διαφορετικός. Κι' ὅταν ἀγαπάη, ὅπως σ' ἀγαπάω ἐγώ, τοῦ εἶναι φριχτὸ ν' ἀλλάζη τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο. Σὲ βεβαιώνω μὲ εἰλικρίνεια πὼς ἡ ἀγωνία ποὺ δοκίμασα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, εἶναι ἡ χειρότερη ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου, ἑκατὸ φορὲς πιὸ ὀδυνηρὴ ἀπὸ τὸ χαμὸ τῆς ἀγαπημένης μας μικρούλας...

»Ἴσως σκέφτεσαι πὼς εἶμαι τρελλὸς ἢ κτῆνος. Ἀλλὰ δὲν σοῦ κρύβω πὼς δὲν ξέρω πιὰ τὶ νὰ κάνω. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, εἶναι ὅτι, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, οἱ κρόταφοί μου ἄσπρισαν... Ὤ, ἂς μποροῦσα νὰ ἤμουν βέβαιος πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ πὼς κανένας ἄλλος ἄντρας δὲν ὑπάρχει στὴ ζωή σου!... Συγχώρεσέ με, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ στὸ πῶ. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος, ἀπὸ τότε ποὺ λείπεις. Κάθε στιγμὴ εἶναι γιὰ μένα μαρτυρική. Μὴν φαντασθῆς πὼς εἶμαι ζηλιάρης(!!!) Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σκέφτωμαι πὼς τὸ χαμόγελό σου, οἱ ματιές σου, αὐτὴ ἡ ἀκατονόμαστη γοητεία σου εἶναι γιὰ ἄλλους ἄντρες...».

Ἀλλ' ἡ δραματικώτερη περίπτωσις ειας ξετυλίχτηκε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὴ Ρώμη, μὲ ἥρωα ἕναν ἀνώτερο ὑπάλληλο τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. Λεγόταν Ἐρνέστος ντὲ Βίτα καὶ παντρεύτηκε μιὰ ὄμορφη νέα, μὲ τὴν ὁποία ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς ἀριστοκρατικῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Σαράντα. Στὸ ἴδιο διαμέρισμα ἔμεναν κι' ὁ πατέρας τῆς νέας μαζὶ μὲ μιὰ μικρότερη κόρη του. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ διαχειριστὴς τῆς πολυκατοικίας πρόσεξε ὅτι τὰ τρία παράθυρα τῆς προσόψεως τοῦ διαμερίσματος ντὲ Βίτα ἦταν κλεισμένα μὲ ἀλυσίδες, ποὺ ἀπὸ τὴν ἄκρη τους κρέμονταν μικρὰ λουκέτα. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸν στενοχώρησε, γιατὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ σπίτι ἦταν κακόφημο.

Πραγματικά, μιὰ ἀστυνομικὴ διάταξι ἐπέβαλε στὰ κακόφημα σπίτια νὰ ἔχουν τὰ παράθυρα κλεισμένα μὲ λουκέτα. Κατέφυγε, λοιπόν, στὴν Ἀστυνομία, ποὺ ἐξακρίβωσε τὰ ἑξῆς: Κάθε πρωΐ, ὁ ντὲ Βίτα, προτοῦ νὰ πάη στὸ γραφεῖο του, κλείδωνε τὴ γυναίκα του, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίση νὰ βγῆ. Ἀσφάλιζε ἐπίσης τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ κυττάξη στὸ δρόμο. Τὸ μαρτύριο τῆς γυναίκας του ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ συμμερίζωνται ὁ πατέρας κι' ἡ μικρότερη ἀδελφή της.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο ποὺ δημιουργήθηκε, ὁ ντὲ Βίτα ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του γιὰ τὴ Νεάπολι, ὅπου τὸ ἀντρόγυνο ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ, ἕνα βράδυ τὴ σκότωσε, βυθίζοντας ἕνα μαχαίρι ἀμέτρητες φορὲς μέσα στὸ σῶμα της. Ἔφυγε κατόπιν μ' ἕνα νυχτερινὸ τραῖνο, ἔφτασε κατὰ τὰ ξημερώματα στὴ Ρώμη καὶ σκότωσε μὲ τὸ ἴδιο μαχαίρι τὸν πεθερὸ καὶ τὴν κουνιάδα του.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσι παθολογικῆς ζήλειας ἀποκαλύφθηκε κατὰ τὴ δίκη ἑνὸς Παρισινοῦ ἀπάχη, ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς ἡ γυναίκα, μὲ τὴν ὁποία συζοῦσε, δὲν ἔβγαινε κατὰ τὴν ἀπουσία του, τῆς ἔδενε μὲ μιὰ ἀλυσίδα τὸ πόδι ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἡ γυναίκα αὐτὴ κατάφερε νὰ φθάση ὣς τὸ παράθυρο, τραβώντας καὶ τὸ κρεβάτι μαζί της, κι' ἄρχισε νὰ καλῆ σὲ βοήθεια. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν τότε καὶ τὴν ἐλευθέρωσαν. Ὁ δήμιός της ἐξήλωσε στὸ δικαστήριο:

— Δὲν ἤθελα νὰ βλέπη κανένα ἄλλον ἄντρα! Κάποτε, εἶχα φτάσει στὴν ἀπόφασι νὰ τὴν σκοτώσω, γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ μοῦ τὴν ἔπαιρνε κανείς. Δὲν ξέρω γιατὶ δὲν τὸ ἔκανα...

⁂

Η ΚΙΣΣΑ ΚΟΥΒΑΛΟΥΣΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Ἡ κυρία Ὤντρεϋ Λώρενς, ἀπὸ τὸ Ἔσσεξ τῆς Ἀγγλίας, ἀντιμετωπίζει ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο πρόβλημα. Πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἐγκαταστάθηκε στὸν κῆπο της μιὰ κίσσα κι' ἔφτιαξε τὴ φωλιά της. Τὸ πουλὶ ἀποδείχτηκε ἀμέσως πολὺ κοινωνικὸ καὶ δημιούργησε στενὴ φιλία μὲ τὸν Κουεντίν, τὸ ἀγοράκι τῆς κυρίας Ὤντρεϋ, ποὺ εἶναι μόλις ἑνὸς χρόνου. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἡ κυρία Λώρενς εἶδε μὲ τρόμο πὼς τὸ ἀγοράκι της ἑτοιμαζόταν νὰ φάη ἕνα δηλητηριῶδες φροῦτο ἀπὸ ἕνα δέντρο, ποὺ βρίσκεται στὸν κῆπο της. Ἡ κυρία Λώρενς πέταξε τὸ φροῦτο καὶ δὲν τὸ ξανασκέφτηκε πιά. Μά, τὴν ἐπομένη, εἶδε τὴν κίσσα, πού, μ' ἕνα παρόμοιο φροῦτο ἀνάμεσα στὰ πόδια της, εἶχε πλησιάσει τὸν Κουεντὶν καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ τὸ βάλη στὸ στόμα. Τί εἶχε συμβῆ; Ἡ κίσσα ἀγάπησε τόσο πολὺ τὸ ἀγοράκι, ποὺ ἤθελε νὰ τὸ ταΐζη. Μόνον ποὺ αὐτὰ τὰ φροῦτα (θαυμάσια τροφὴ γιὰ τὶς κίσσες) εἶναι δηλητηριώδη γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Τώρα ἡ κυρία Λώρενς δὲν ξέρει τὶ νὰ κάνη. Δὲν θέλει, φυσικά, νὰ διώξη ἕνα πουλὶ τόσο ἀφοσιωμένο. Μά, πὼς νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη πὼς ὑπάρχει κίνδυνος νὰ δηλητηριάση τὸ παιδί;

Μὲ τὸ taft τὸ χτένισμά σας κρατάει πιὸ πολύ.

Ἡ Λάκα τοῦ SCHWARZKOPF
μὲ ἐξαιρετικὰ πλεονεκτήματα.

"Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε, ὅ,τι κι' ἂν κάνετε τὸ TAFT διατηρεῖ τὸ χτένισμα σας. Ἂν κάθε πρωῒ λακάρετε τὰ μαλλιά σας μὲ TAFT θὰ διατηρηθοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα ἁπαλά, μαλακά, ἐλαστικὰ καὶ ὡραῖα ἀρωματισμένα. Τὸ TAFT δὲν ἀφήνει ὑπολείμματα καὶ ἀφαιρεῖται εὔκολα μὲ ἐλαφρὸ βούρτσισμα. TAFT πράσινο γιὰ μαλλιὰ λιπαρὰ καὶ συνήθη TAFT λιλὰ γιὰ μαλλιὰ ξηρά, πορώδη, ἀτίθασσα.

ΔΡΧ 45

Ὁ SCHWARZKOPF προσφέρει ὅ,τι ὡραῖο γιὰ τὰ μαλλιά.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: Cosmetica Ε.Π.Ε. • ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

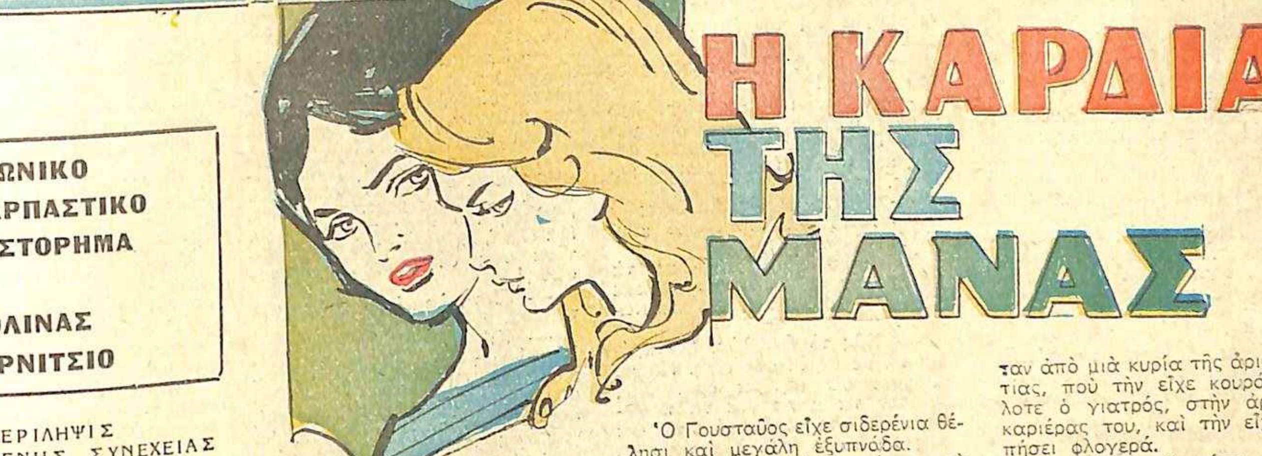

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Φάκτερ παρουσιάζεται στὴ Μαρκέλλα, τῆς λέει πὼς τ' ἄκουσε ὅλα καὶ τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴ σώση ἀπὸ τὸν ἐκβιασμὸ τοῦ κουνιάδου της, παίρνοντας πίσω τὰ ἐνοχοποιητικὰ γράμματα. Ὁ Πομπέο, γιὰ νὰ κάνη τὴ Φλορέστα νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί της, τῆς χαρίζει ἕνα θαυμάσιο σπίτι, ἐκείνη ὅμως ἐπιμένει στὸ σχέδιό της. Τὴν Κυριακή, περιμένει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Μαρκέλλας, τὴν παρακολουθεῖ ὣς τὴν ἐκκλησία κι' ἐκεῖ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς πετάξη μιὰ φράσι γιὰ τὸν Ἀμεντέο Τζόρτζι. Ἀπ' τὴ βίαιη ἀντίδρασί της, πείθεται πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ μισητὴ ἀντίζηλός της. Ἡ Ἔμμα ἔχει ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι τῆς Ἔλενας κι' ἔχει ἀγαπήσει τρυφερὰ τὸ κοριτσάκι της. Γνωρίζει ἐκεῖ καὶ τὸ Φάκτερ, ποὺ τὸν μισοῦσε χωρὶς νὰ τὸν ξέρη, καὶ παρατηρεῖ ὅτι ἡ Ἔλενα φαίνεται ἐπηρεασμένη ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὴ γοητεία του. Σκέπτεται λοιπὸν πὼς πρέπει νὰ τὴν ἐπιβλέπη, γιὰ νὰ μὴν κάνη καμμιὰ τρέλλα. Ἡ ἱστορία τοῦ Γουσταύου Φάκτερ ἦταν ἀληθινὸ μυθιστόρημα. Ἕνας γέρος γιατρός, στὴ Γερμανία, ὀνόματι Φάκτερ, εἶχε βρῆ ἕνα ἀγοράκι, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του, παγωμένο καὶ μισοπεθαμένο, καὶ τὸ εἶχε περιμαζέψει, ἀπὸ συμπόνια.

6ον

— Γιὰ νὰ ζητήσης νὰ φᾶς, ἀγόρι μου, θὰ πῆ πὼς ἄρχισες νὰ πηγαίνης καλά, εἶπε ὁ Φάκτερ. Πιὲς αὐτὸ ἐδῶ, σιγὰ-σιγά. Θὰ σὲ δυναμώση.

Τὸ παιδὶ ρούφηξε ἄπληστα τὸ τσάϊ μὲ τὸ γάλα. Ἡ γριὰ τοὔδωσε ὕστερα κι' ἕνα ποτηράκι παλιὸ κρασί.

— Εὐχαριστῶ, καλή μου κυρία, εὐχαριστῶ! τῆς εἶπε. Εἶχα τόσες μέρες νὰ βάλω κάτι στὸ στόμα μου... Καὶ περπάτησα πολύ!

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ρώτησε ὁ γιατρὸς τὸ παιδί, ἐνῶ ἡ ἀδελφή του τὸ βοηθοῦσε ν' ἀκουμπήση τὸ κεφάλι του στὸ μαξιλάρι.

— Ἀπὸ μακριά... πολὺ μακριά!... Δυὸ μῆνες περπατάω.

— Δὲν ἔχεις γονεῖς, συγγενεῖς;

— Ὄχι. Κανένα!

— Μὰ ποῦ ἤσουν, πρὶν ἔρθης στὰ μέρη μας; ἐπέμεινε ὁ γιατρός.

— Σ' ἕνα σπίτι, ὅπου μὲ δέρνανε. Γι' αὐτὸ ἔφυγα... Εἶμαι ὁλομόναχος στὸν κόσμο, κι' ἂν μὲ διώξετε, θὰ πεθάνω ἀπ' τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴν πεῖνα...

— Κανεὶς δὲ σκέπτεται νὰ σὲ διώξη, παιδί μου. Μεῖνε ἥσυχος! εἶπε ἡ γριά, συγκινημένη. Πῶς σὲ λένε;

— Γουσταῦο.

— Τὸ ἐπίθετό σου; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Δὲν ἔχω ἐπίθετο... Ἔτσι μὲ φωνάζανε πάντα: Γουσταῦο.

Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ ἀνταλλάξανε μιὰ εὔγλωττη ματιά, ποὺ σήμαινε: «Εἶναι ἕνα ἔκθετο».

Οἱ δυὸ αὐτὲς εὐγενικὲς καρδιὲς δὲν ὑποπτεύθηκαν οὔτε στιγμὴ πὼς μποροῦσε νὰ λέη ψέματα τὸ παιδί. Πίστευαν ὅλα του τὰ λόγια.

*

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Γουσταῦος εἶχε γίνει πιὰ μέλος τῆς οἰκογενείας. Εἶχε κερδίσει τὴν καρδιὰ τῶν Φάκτερ, μὲ τὴ φυσικὴ γοητεία του.

Ὁ γιατρὸς θαύμαζε τὴν ἀντίληψί του, ἡ γεροντοκόρη τοὺς χαϊδευτικούς του τρόπους καὶ τὸ ὡραῖο πρόσωπό του. Θεωρῶντας τον ἔκθετο, σκέφθηκαν νὰ τὸν υἱοθετήσουν.

— Ἄκουσε! τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Φάκτερ. Δὲν εἶμαι πλούσιος, μὰ ἔχω ἀποκτήσει μιὰ σίγουρη φήμη. Ἂν δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἀφίσω τίποτ' ἄλλο, θὰ σοῦ ἀφίσω τ' ὄνομά μου... ὄνομα ἑνὸς τίμιου ἀνθρώπου, ποὺ ξόδεψε ὅλη τη ζωή του γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων.

— Κι' ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ προσθέσω στὴν κληρονομία τοῦ ἀδελφοῦ μου μερικὰ χιλιάρικα, δήλωσε ἡ Ἔλι χαμογελῶντας. Εἶναι οἱ οἰκονομίες μου.

Ὁ Γουσταῦος γονάτισε μπροστά τους.

— Ὤ, εὐεργέται μου, γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὸ τόσο καλό, ποὺ μοῦ κάνετε; φώναξε. Μὰ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ἀνταμείψη.

Οἱ δυὸ γέροι κλαίγανε. Ἂν ὡστόσο μποροῦσαν νὰ διαβάσουν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Γουσταύου, θὰ παγώνανε ἀπ' τὴ φρίκη!

Ὁ μικρὸς δὲν ἔνοιωθε οὔτε λέξι, ἀπ' ὅσα ἔλεγε. Ἦταν ὑποκριτής, ἀπατεώνας, ἐγωϊστής, μὲ πολὺ ταλέντο ἠθοποιοῦ...

Ὁπωσδήποτε, τὸν υἱοθετήσανε κι' ἀπέκτησε ἔτσι τὸ δικαίωμα νὰ φέρνη νόμιμα τὸ ὄνομα Φάκτερ.

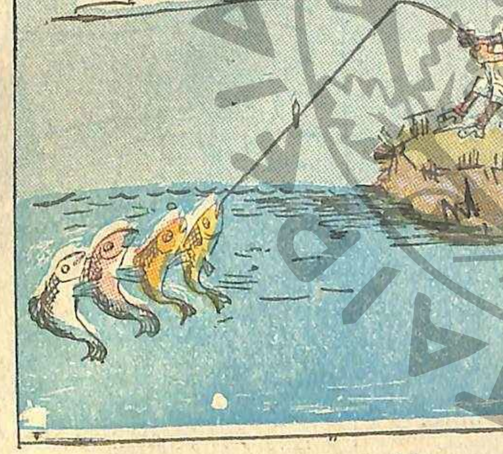

Χωρὶς λόγια.

Ὁ Γουσταῦος εἶχε σιδερένια θέλησι καὶ μεγάλη ἐξυπνάδα.

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια, ποὺ ἔμεινε κοντὰ στοὺς εὐεργέτες του, εἶχε γίνει πιὰ ἕνας νέος σοβαρός, κομψός, μορφωμένος. Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀναγνωρίση σ' αὐτὸν τὸ κουρελοντυμένο παιδί, ποὺ εἶχαν περιμαζέψει ἀπ' τὸ δρόμο, μισοπεθαμένο τῆς πείνας...

Πρέπει νὰ κατάστρωνε μέσα στὸ μυαλό του μεγάλα σχέδια, μὰ δὲν τὰ ἐμπιστευότανε σὲ κανένα...

Ὁ γέρος γιατρὸς κι' ἡ ἀδελφή του πέθαναν ξαφνικά, ὁ ἕνας λίγες μέρες μετὰ τὸν ἄλλο. Ὁ Γουσταῦος ἔδειξε πόνο, ποὺ φάνηκε σὲ ὅλους εἰλικρινής. Μά, ὅταν βρέθηκε μονάχος στὸ ἔρημο σπιτάκι, τὰ μάτια του γυάλισαν ἀπὸ ἄγρια χαρά.

— Εἶμαι ἐλεύθερος, ἐπιτέλους, μουρμούρισε. Ἔχω ἕνα ὡραῖο ὄνομα καὶ μερικὰ χιλιάρικα στὴν τσέπη... Τώρα τὸ μέλλον εἶναι δικό μου! Πόσο ἀνταμείφθηκα γιὰ ὅσα ὑπόφερα, ὅταν τὄσκασα ἀπ' τὸ σπίτι!... Θἄθελα, βέβαια, νὰ μάθω ἂν ζοῦνε ἀκόμα οἱ δικοί μου. Μὰ τώρα πιὰ εἶμαι — καὶ πρέπει νὰ μείνω — ὁ Γουσταῦος Φάκτερ!».

Ἐξέτασε λεπτομερῶς ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα στὸ σπίτι, ποὺ τοῦ ἀνῆκε πιά.

Στὸ γραφεῖο τοῦ θετοῦ πατέρα του, βρῆκε ἕνα πάκο μὲ πολύτιμα χειρόγραφα, ἐργασίες τοῦ γιατροῦ, ποὺ δὲν εἶχαν δῆ ποτὲ τὸ φῶς.

«Θὰ τὰ ἐκδώσω μὲ τ' ὄνομά μου — σκέφθηκε ὁ Γουσταῦος — κι' ἔτσι θὰ γίνω γνωστός».

Μά, σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου, ἀνακάλυψε ἕνα θησαυρὸ ἀκόμα πιὸ μεγάλο: κάμποσα γράμματα καὶ σημειώσεις, μὲ τὰ ὁποῖα μπόρεσε, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, νὰ κάνη τὴν τύχη του...

Τὰ γράμματα ἐκεῖνα προέρχονταν ἀπὸ μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ τὴν εἶχε κουράρει ἄλλοτε ὁ γιατρός, στὴν ἀρχὴ τῆς καριέρας του, καὶ τὴν εἶχε ἀγαπήσει φλογερά.

Ἐκείνη εἶχε ἀτυχήσει στὸ γάμο της. Ὁ ἄντρας της, ἀδιόρθωτος γλεντζές, τὴν εἶχε παντρευτῆ μονάχα γιὰ τὰ πλούτη της κι' ὕστερα τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει, στὰ 25 της χρόνια. Ἡ πικρὴ ἀπογοήτευσι, ποὺ εἶχε δοκιμάσει, τὴν εἶχε γεράσει πρόωρα.

Κι' ὅμως ἔκρυβε στὴν καρδιά της τόσους θησαυροὺς τρυφερότητας... καὶ διψοῦσε γι' ἀγάπη!

Ὁ γιατρὸς Φάκτερ μάντεψε τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς της καὶ δὲν ἄργησε νὰ νοιώση γι' αὐτὴν ἕνα αἴσθημα ἀληθινό, εὐγενικό, ἀνώτερο, ποὺ δὲ θὰ τὴν ἔκανε ποτὲ νὰ κοκκινίση.

Μὰ κι' ἐκείνη τὸν ἀγάπησε.

Τὰ γράμματα κι' οἱ σημειώσεις, ποὺ βρῆκε ὁ Γουσταῦος, φανέρωναν τὸ εἰδύλλιο, ποὺ εἶχε ἑνώσει τὶς δυὸ ἁπλὲς καὶ καλὲς καρδιές.

Ὁ νέος φρόντισε νὰ πληροφορηθῆ ἂν ζοῦσε ἀκόμα αὐτὴ ἡ ἀριστοκράτισσα, κι' ἔμαθε πὼς ἦταν ἐγκατεστημένη στὸ Κριτζάου. Εἶχε ἀποτραβηχτῆ ἐκεῖ, ὅταν χήρεψε, γιὰ νὰ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὸ μοναδικὸ φίλο, ποὺ εἶχε στὸν κόσμο. Ὅλοι τὴ σέβονταν καὶ τὴν ἐκτιμοῦσαν.

Ὁ Γουσταῦος παρουσιάστηκε στὸ σπίτι της. Ὅταν ἡ κυρία διάβασε στὸ μπιλιέτο του τὸ ἐπίθετο «Φάκτερ», τὰ μαραμένα μάγουλά της κοκκινίσανε γιὰ λίγο. «Γουσταῦος Φάκτερ»! Θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, ὁ θετὸς γυιός, γιὰ τὸν ὁποῖο τῆς εἶχε μιλήσει ὁ παλιὸς φίλος της. Ἴσως ἐρχόταν νὰ τῆς φέρη τὸν ἀποχαιρετισμὸ τοῦ ἀγαπημένου της νεκροῦ...

— Νὰ περάση! εἶπε ζωηρὰ στὸν καμαριέρη της.

Καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ψηλὴ ράχη, φαινόταν σὰν ἐκεῖνες τὶς σεβάσμιες μορφές, ποὺ βλέπει κανεὶς στοὺς ἀρχαίους πίνακες. Φοροῦσε ἕνα σκοῦρο μεταξωτὸ φόρεμα, μὲ ἄσπρες ντανγτέλες στὸ λαιμὸ καὶ στὰ μανίκια.

Ὅταν μπῆκε ὁ Γουσταῦος, τῆς ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωσι ἡ ὡραία μορφή του, τὸ ψηλόλιγνο κορμί του, ἡ γλυκειὰ καὶ μελαγχολική του ἔκφρασι. Κι' ὅταν τῆς φίλησε τὸ χέρι, βούρκωσαν τὰ μάτια της καὶ τῆς φάνηκε πὼς ξανάβρισκε σ' αὐτὴν τὸ χαμένο φίλο της...

— Καθῆστε, κύριε, τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστὴ ἀπὸ συγκίνησι. Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἴσαστε ὁ θετὸς γυιὸς τοῦ μακαρίτη δόκτορος Φάκτερ.

— Δὲν κάνετε λάθος, κυρία, ἀπάντησε ταπεινὰ ὁ νέος. Χρωστάω στὸ δόκτορα Φάκτερ κάτι περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωή μου! Ἤμουν ἕνα ἔκθετο, ἐγκαταλελειμμένο ἀπ' ὅλους, μισοπεθαμένο ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴν πεῖνα... Αὐτὸς μ' ἔσωσε, μὲ μεγάλωσε... Ὤ, γιατὶ νὰ μὴ μπορέσω νὰ δώσω τὴ ζωή μου γιὰ τὴ δική του;

Ἔκλαιγε, κι' ὁ τόνος του φανέρωνε τέτοιο πόνο, ποὺ ἡ κυρία συγκινήθηκε βαθιά. Τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ τραύλισε:

— Εἶχε δίκιο, ὁ καϋμένος, ποὺ μοὔλεγε πὼς βρῆκε σὲ σᾶς ἕνα θησαυρό!

— Φοβᾶμαι, κυρία, πὼς ὁ εὐεργέτης μου μὲ παρουσίασε σὲ σᾶς μὲ χρώματα πάρα πολὺ κολακευτικά...

— Ὄχι, ὄχι, σᾶς ἔκρινε καλά, σωστά! Εἶναι τόσο σπάνια ἡ εὐγνωμοσύνη, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο!... Τὸ μόνο του λάθος εἶναι πὼς δὲ σᾶς εἶχε φέρει ποτὲ ἐδῶ, νὰ σᾶς γνωρίσω κι' ἐγώ!

— Ἦταν λεπτὸς καὶ ντροπαλός, κυρία. Δὲν ἤθελε νὰ τοῦ μιλᾶνε ποτὲ γιὰ τὸ καλό, ποὺ ἔκανε. Μά, ἂν δὲ μὲ εἶχε παρουσιάσει σὲ σᾶς, ὡστόσο, δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς νὰ μοῦ μιλήση γιὰ τὰ χαρίσματα τῆς καρδιᾶς σας!...Ξέρετε πώς, ἐδῶ καὶ κἄμποσο καιρό, ἡ ὑγεία του χειροτέρευε ὁλοένα.

— Πραγματικά, τὴν τελευταία φορά, ποὺ τὸν εἶδα, μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ κατάπτωσί του καὶ τοῦ τὸ εἶπα...

— Ἤξερε πὼς θὰ πεθάνη. Τὴν προηγούμενη μέρα, μὲ φώναξε κοντά του, μὲ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ μοῦ εἶπε:

»— Θὰ σ' ἀφίσω γιὰ πάντα, παιδί μου! Ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχω πιά, πᾶρε ἀπ' τὸ γραφεῖο μου μιὰ μικρὴ κασσετίνα, ποὺ περιέχει γράμματα κι' ἄλλα χαρτιὰ ἐκείνης τῆς κυρίας, ποὺ σοῦ ἔχω ἀναφέρει συχνά. Θὰ πᾶς νὰ τὴ βρῆς, θὰ τῆς δώσης τὴν κασσετίνα καὶ θὰ τῆς πῆς πὼς πέθανα μὲ τ' ὄνομά της στὰ χείλη μου.

Ὁ Γουσταῦος πῆρε ἕνα πακέτο, ποὺ εἶχε ἀφίσει μπαίνοντας στὸ δωμάτιο, καὶ τὤδωσε μὲ σεβασμὸ στὴν κυρία.

— Καϋμένε φίλε μου! μουρμούρισε ἐκείνη, κλαίγοντας.

Ἔκλαιγε κι' ὁ Γουσταῦος. Ὅταν ἠρέμησαν κάπως, ἡ κυρία εἶπε:

— Γιὰ τὴ μνήμη ἐκείνου, ποὺ ὑπῆρξε ὁ μοναδικός μου φίλος καὶ ποὺ σᾶς ἀγαποῦσε σὰν πατέρας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φροντίσω γιὰ σᾶς, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς. Μὲ συγχωρεῖτε ἂν σᾶς μιλῶ μὲ εἰλικρίνεια. Ἤξερα πολὺ καλὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ γιατροῦ. Δὲν ἦταν πλούσιος, οὔτε καὶ ἡ ἀδελφή του. Ὅ,τι κέρδιζε, τὸ ξόδευε γιὰ τοὺς φτωχούς.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, κυρία. Ἂν ὅμως δὲ μοῦ ἀφίσανε πλούτη, μοῦ δώσανε ἕνα ὄνομα τιμημένο καὶ μιὰ μόρφωσι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου.

— Μιλῆστε μου σὰ νὰ ἤμουν μητέρα σας. Ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σας;

— Ἔχω ἀληθινὸ ἔρωτα γιὰ τὴ φιλολογία καὶ τὴν ἐπιστήμη, κυρία.

— Εἴσαστε ἄξιος κληρονόμος τοῦ Φάκτερ!

— Μολονότι εἶμαι νέος, ἔχω γράψει μερικὲς πραγματεῖες γιὰ τοὺς Γερμανοὺς συγγραφεῖς, καθὼς καὶ μικρὲς ἐπιστημονικὲς μελέτες.

— Γιατί δὲν τὶς ἐκδίδετε;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρό μου, ἀλλά...

Ὁ Γουσταῦος χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του. Μὰ ἡ κυρία κατάλαβε.

— Σᾶς τὸ ξαναλέω, δὲν πρέπει νὰ μὲ ντρέπεσθε εἶπε. Νὰ μὲ θεωρῆτε σὰ μητέρα σας. Σᾶς λείπουν τὰ μέσα γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε τὸ ὄνειρό σας; Θὰ σᾶς τὰ δώσω ἐγώ. Καὶ πάλι θὰ σᾶς χρωστῶ χάρι, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ δόξα σας θὰ ἀντανακλᾶ καὶ σὲ μένα καὶ θὰ φωτίζη τὸν τάφο τοῦ κοινοῦ μας φίλου.

— Ὤ, κυρία τραύλισε ὁ Γουσταῦος, εἶχε δίκιο ὁ δόκτωρ Φάκτερ, ποὺ εἶπε πὼς εἴσαστε ἕνας ἄγγελος! Δέχομαι τὴν εὐγενικὴ προσφορά σας... κι' ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ἀνταμείψη, ἀντὶ γιὰ μένα, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ ζωή μου.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Γουσταῦος εἶχε ἐξασφαλίσει πιὰ τὸ μέλλον του. Ἐξέδωσε, μὲ τ' ὄνομά του, τὰ ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ γέρο-Φάκτερ καὶ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία μ' αὐτά. Οἱ ἐφημερίδες γράψανε ἐνθουσιώδη σχόλια γι' αὐτὸν τὸ νέο, ποὺ παρουσίαζε τέτοιο λαμπρὸ λογοτεχνικὸ ταλέντο.

Ἡ κυρία ἦταν καταχαρούμενη. Τῆς φαινόταν πὼς ἔβλεπε στὸ Γουσταῦο τὴν ἀντανάκλασι τῆς ψυχῆς τοῦ παλιοῦ της φίλου...

Ἕνα βράδυ, ποὺ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ ὁ νέος, τοῦ εἶπε:

— Ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιὰ πρότασι, Γουσταῦε. Ἄδειασε μιὰ θέσι καθηγητοῦ τῆς γερμανικῆς φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας στὸ κολλέγιο Μπάουερ, ὅπου φοιτοῦν κοπέλλες ἀπὸ πλούσιες καὶ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες. Ἐγὼ εἶμαι μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου. Φτάνει νὰ σᾶς προτείνω, γιὰ νὰ προσληφθῆτε. Ὁ μισθὸς δὲν εἶναι πολὺ μεγάλος, θὰ ἔχετε ὅμως πολλὲς ὧρες ἐλεύθερες γιὰ τὶς μελέτες σας. Δέχεσθε; Σκεφθῆτε το...

— Δὲ χρειάζεται νὰ τὸ σκεφθῶ καθόλου, κυρία. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ἐλπίσω κάτι καλύτερο. Δέχομαι μὲ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη... Πόσες εἶναι οἱ μαθήτριες αὐτοῦ τοῦ κολλεγίου;

— Καμμιὰ ἑκατοστή. Καὶ σᾶς ξαναλέω πὼς ἀνήκουν ὅλες σὲ ἄριστες οἰκογένειες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς μάλιστα, μοῦ τὴν ἔχουν συστήσει ἰδιαιτέρως: Εἶναι ἀνηψιὰ τοῦ ἑκατομμυριούχου Ἔλμ. Ἴσως νἄχετε ἀκούσει τ' ὄνομά του ἀπ' τὸ δόκτορα Φάκτερ, γιατὶ ὁ ἀδελφός του ἦταν πελάτης του. Μὰ ὅλη ἡ ἐπιστήμη τοῦ θετοῦ πατέρα σας δὲ μπόρεσε νὰ τὸν σώση!

— Εἶναι, λοιπόν, ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα, αὐτὴ ἡ δεσποινίς;

— Κι' ἀπὸ μητέρα ἐπίσης... Ὤ, εἶναι πολὺ λυπητερὴ ἡ ἱστορία της! Οἱ Ἔλμ ἦταν καλοί μου φίλοι. Ἀγαπημένοι ἀδελφοί, ἑκατομμυριοῦχοι κι' οἱ δυό. Ὁ νεώτερος παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς βιομηχάνου, ἕνα πλάσμα γοητευτικό, ψηλή, ξανθή, ὡραιότατη. Ζήσανε ὀνειρεμένα κἄμποσο καιρό. Ἕνα κοριτσάκι συμπλήρωσε τὴν εὐτυχία τους...

»Μά, ἀλλοίμονο, δὲν κρατᾶνε γιὰ πάντα οἱ χαρὲς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο! Μιὰ γρήγορη καὶ βαριὰ ἀρρώστια ἔστειλε στὸν τάφο τὸν Ἔλμ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πέθανε κι' ἡ γυναῖκα του, ἀπ' τὸν πόνο της ἀφοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν κορούλα της στὸν κουνιάδο της... Ἀπὸ τότε, λοιπόν, ὁ κύριος Ἔλμ ζῆ μονάχα γιὰ τὴ Νόρι, τὴν ἀνηψιά του. Μὰ εἶναι ἀσθενική, αὐτὴ ἡ κοπελλίτσα, κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συνεχεῖς φροντίδες. Εὐτυχῶς, στὸ κολλέγιο, δὲν τῆς λείπει τίποτα...

»Γιατί ὅμως σᾶς ζαλίζω μ' ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ποὺ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν βέβαια;

— Ὤ, κυρία, νοιώθω τόση εὐχαρίστησι ἀκούγοντάς σας, ποὺ θἄθελα νὰ μὴν τελειώνατε ποτέ!

Δὲν ἤξερε ἡ καλὴ κυρία, ὅτι, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ προστατευόμενός της κατέστρωσε ἕνα ὁλόκληρο σχέδιο, γιὰ νὰ κατακτήση τὴν πλούσια κι' ἀσθενικὴ Νόρι Ἔλμ, τὴν ἀνηψιὰ τοῦ ἑκατομμυριούχου.

Εἶχε ἀνοίξει γι' αὐτὸν ὁ δρόμος τῆς Τύχης!

Πῆρε τὴ θέσι, στὸ κολλέγιο. Καὶ ξέρομε, ὅτι κατάφερε τὸ σκοπό του κι' ἔγινε σύζυγος τῆς πλούσιας κοπέλλας.

Ζ΄.

Ὁ γάμος του μὲ τὴ Νόρι προκάλεσε ἕνα σωρὸ σχόλια, γεμᾶτα ζήλεια καὶ κακία. Ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν βάλει στὸ μάτι τὴν προῖκα τῆς κοπέλλας, ξεσπάθωσαν κατὰ τοῦ «παρείσακτου», τοῦ «ἀπένταρου», ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν κατακτήση.

Τὸν εἴπανε τυχοδιώκτη, ζητιάνο... Μὰ ὅλες αὐτὲς οἱ μοχθηρὲς κακολογίες δὲ μποροῦσαν ν' ἀγγίξουν τὴν εὐτυχία τοῦ ζευγαριοῦ.

Ἡ Νόρι κι' ὁ Γουσταῦος δὲν ἐνδιαφέρονταν γιὰ κανένα. Κι' ὁ κ. Ἔλμ συμμεριζότανε τὴ χαρὰ τῆς ἀνηψιᾶς του.

Πέρασαν οἱ μῆνες. Ἡ Νόρα ἔμεινε ἔγκυος, κι' αὐτὸ εἶχε ἄσχημο ἀντίκτυπο στὴν ὑγεία της.

Ὁ Γουσταῦος τὴν περιποιόταν ἀκούραστα, μὲ ἀξιοθαύμαστη στοργή.

Ὁ Ἔλμ περνοῦσε τὶς σκληρότερες ἀγωνίες. Συμβουλεύθηκε τοὺς καλύτερους γιατρούς, κι' ἐκεῖνοι τὸν συμβούλεψαν νὰ στείλη τὴν ἄρρωστη σὲ μιὰ λουτρόπολι.

Οἱ δυὸ σύζυγοι φύγανε μόνοι, γιατὶ δὲ μποροῦσε ὁ Ἔλμ νὰ πάη μαζί τους. Ἐγκαταστάθηκαν σὲ μιὰ χαριτωμένη μοναχικὴ βίλλα. Ὁ Γουσταῦος ἔλπιζε πώς, μὲ τὴν ἀγάπη του καὶ τὶς περιποιήσεις του, θὰ ἔσωζε τὴ λατρευτή του καὶ θὰ τὴν ἔβλεπε εὐτυχισμένη μητέρα.

Γιατὶ εἶχε συγκινηθῆ ἡ καρδιά του ἀπ' τὸν ἔρωτά της, τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ στοργή της. Ἂν τοῦ τὴν ἄφηνε ὁ Θεός, θὰ γινόταν ἴσως ἕνας ὑποδειγματικὸς σύζυγος καὶ ἄριστος πατέρας.

Μὰ ἡ Νόρι ἦταν καταδικασμένη!

Ὁ Γουσταῦος τὸ κατάλαβε καί, στοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης της, ζοῦσε σ' ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο. Ἂν πέθαινε ἡ μητέρα, θὰ ζοῦσε τοὐλάχιστον τὸ παιδί;

Ὁ θάνατος τῆς Νόρι σήμαινε γι' αὐτὸν τὸ χάσιμο τοῦ πλούτου, ποὺ εἶχε ὀνειρευτῆ. Δὲ μποροῦσε νὰ παρακαλέση τὴ Νόρι νὰ κάνη διαθήκη στ' ὄνομά του, γιατὶ θὰ τῆς κατέστρεφε ἔτσι τὴν ψευδαίσθησι πὼς τὴν εἶχε παντρευτῆ μόνο ἀπὸ ἔρωτα.

Κι' ὕστερα, τί ἀξία εἶχε ἕνα ἑκατομμύριο — ὅσο ἦταν ἡ προῖκα της — μπροστὰ στὰ ἀμέτρητα πλούτη τοῦ θείου της;

Ζῶντας κοντά του, ὁ Γουσταῦος εἶχε κερδίσει τὴν εὐγνωμοσύνη του καὶ εἶχε βεβαιωθῆ πόσο τεράστια ἦταν ἡ περιουσία του, ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη δική του μιὰ μέρα.

— Ἂν ζήση ἡ ἀνηψιά μου, τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ἔλμ, ὅλα ὅσα ἔχω θὰ εἶναι δικά της, ἢ τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ γεννηθῆ. Ἀλλοιῶς, θὰ τ' ἀφίσω γιὰ νὰ γίνη ἕνα νοσοκομεῖο κι' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο.

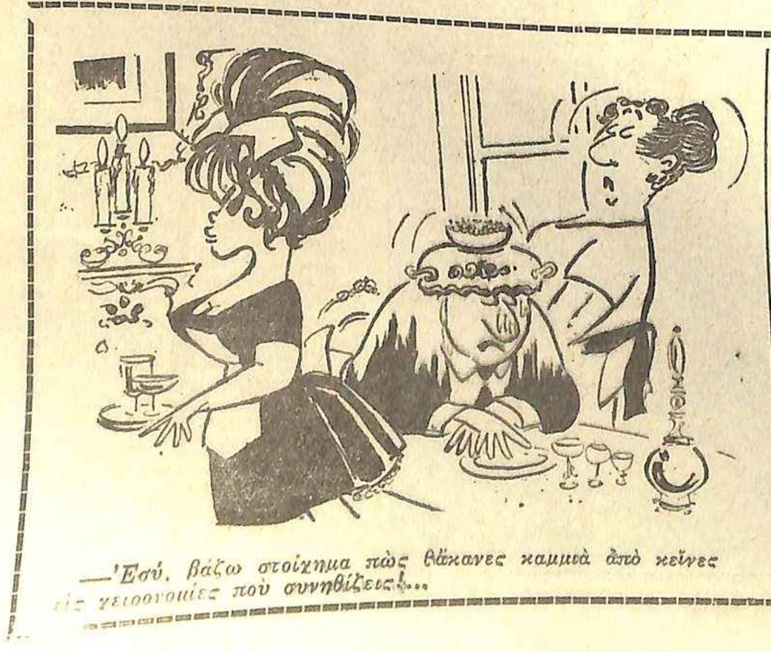

—'Εσύ, βάζω στοίχημα πὼς θἄκανες καμμιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς γειτονιές ποὺ συνηθίζεις!...

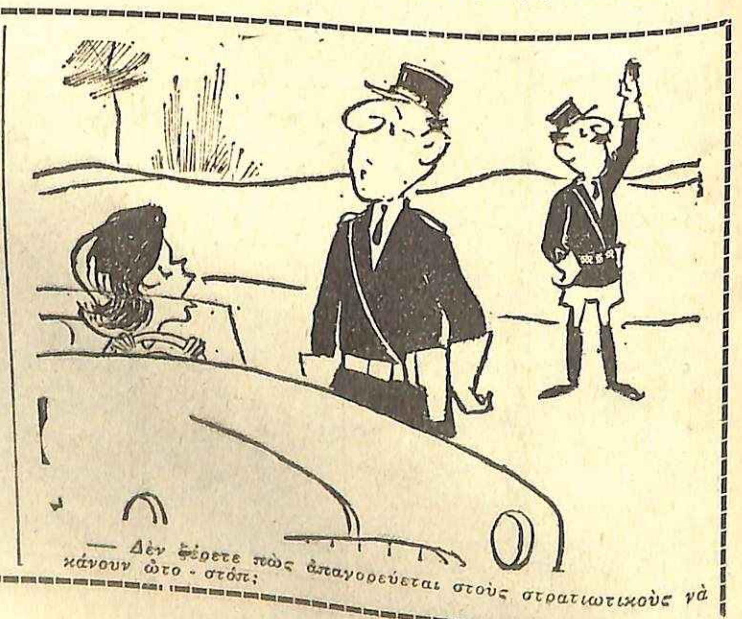

— Δὲν ξέρετε πὼς ἀπαγορεύεται στοὺς στρατιωτικοὺς νὰ κάνουν ὠτο - στόπ;

Ὁ Γουσταῦος συμφώνησε μαζί του, ἐνῶ, κατὰ βάθος, τοῦ σπάραζε τὴν ψυχὴ ἡ μανία κι' ἡ πικρία... Ὄχι, δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ ξεφύγουν αὐτὰ τὰ λεφτά!

Πλησίαζε ἡ μέρα, ποὺ θὰ γινόταν μητέρα ἡ Νόρι. Ὁ Ἔλμ εἶχε παρακαλέσει νὰ τοῦ τηλεγραφήσουνε, γιατὶ ἤθελε νὰ εἶναι μπροστά, στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμές, ποὺ μποροῦσε νὰ ἦταν οἱ τελευταῖες τῆς ἀνηψιᾶς του».

Ἕνα ἀπόγεμα, ἡ Νόρι κοιμότανε, ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, ἐξαντλημένη ἀπ' τὴν ἀδυναμία, κι' ὁ Γουσταῦος, καθισμένος κοντά της, τὴν κύτταζε μὲ λαχτάρα. Τοῦ φαινόταν σὰν ἄγγελος, ἕτοιμος νὰ πετάξη...

Ἄν, μὲ τὴν τόση ἀδυναμία της, δὲν ἔφερνε στὸν κόσμο τὸ παιδί της ζωντανό; Ἢ ἂν πέθαινε κι' αὐτὴ μαζί του, πάνω στὸν τοκετό;

Πῶς νὰ προλάβη ὁ Γουσταῦος ἕνα τέτοιο κίνδυνο;

Ἡ Νόρι ἄνοιξε τὰ μάτια της καί, βλέποντας τὴν ἔκφρασί του, φοβήθηκε.

— Τί ἔχεις, χρυσέ μου; τραύλισε.

Ἐκεῖνος γονάτισε δίπλα της, κυττάζοντάς την μὲ θλῖψι.

— Νόρι μου, ὑποφέρω γιατὶ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρης. Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!

Ἕνα οὐράνιο χαμόγελο φώτισε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Νόρι.

— Ὤ, Γουσταῦε μου, τί καλός, ποὺ εἶσαι! Μὰ μὴ φοβᾶσαι, εἶμαι πολὺ καλά... κι' εὐτυχισμένη ὅσο καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα στὴ γῆ.

Ὁ Γουσταῦος τὴ φίλησε στὸ στόμα. Κι' ἐκείνη συνέχισε:

— Ὅταν θἄχουμε τὸ παιδάκι μας, θ' ἀνοίξη γιὰ μᾶς ὁ παράδεισος στὴ γῆ! Ἔλα, χαμογέλασε, Γουσταῦε!... Τὸ βλέπω, φοβᾶσαι γιὰ τὴ ζωή μου. Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ πάη ἄσχημα ἡ κατάστασί μου, ἀφοῦ ἔχω ἕνα νοσοκόμο σὰν ἐσένα, τόσο προσεχτικό, τόσο στοργικό;

Ὁ Γουσταῦος ξανάβρισκε τὸ θάρρος του, βλέποντάς την ἔτσι ξαναζωντανεμένη.

Μιὰ καμαριέρα μπῆκε, διακόπτοντας τὸν τρυφερό τους διάλογο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ, εἶπε. Μὰ εἶναι τόσο καλὴ ἡ κυρία, ὥστε τολμῶ νὰ τὴν παρακαλέσω γιὰ ἕνα φιλανθρωπικὸ ἔργο. Δυὸ φτωχὲς γυναῖκες, Γερμανίδες, φτάσανε στὸν τόπο μας, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦνε κάποιο συγγενή τους, ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ συγγενὴς ἔχει ἐξαφανισθῆ ἀπὸ χρόνια, τὸ ξενοδοχεῖο του πέρασε σὲ ἄλλα χέρια κι' ἔτσι οἱ δυὸ ξένες βρίσκονται τώρα στὸ δρόμο καὶ πεθαίνουν ἀπ' τὴν πεῖνα. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔχει καὶ μωρὸ ἕνα ὄμορφο ἀγοράκι λίγων μηνῶν.

Σ' αὐτὴ τὴ φράσι, ὁ Γουσταῦος ἔδωσε μεγαλύτερη προσοχὴ στὴ διήγησι, ἐνῶ ἡ Νόρι μουρμούριζε, συγκινημένη:

— Τὶς καϋμένες! Θὰ τὶς φιλοξενήσουμε, ἔ, Γουσταῦε μου;

— Βέβαια, δὲ θὰ τὶς ἐγκαταλείψουμε στὴν τύχη τους, ἀπάντησε ὁ ἄντρας της. Δὲ θὰ ἦταν ὅμως φρόνιμο νὰ τὶς πάρουμε στὸ σπίτι μας. Δὲν ξέρουμε ποιὲς εἶναι. Μπορεῖ νὰ εἶπαν ψέματα... Θὰ ἤθελα νὰ τοὺς μιλήσω ἐγὼ πρῶτα.

— Μπορεῖτε νὰ τὶς δῆτε τώρα ἀμέσως, κύριε, ἀπάντησε ἡ καμαριέρα. Πῆρα τὸ θάρρος, δίχως νὰ σᾶς ρωτήσω, νὰ τὶς βάλω στὸ ἀδειανὸ περίπτερο τοῦ κήπου, ὅπου πηγαίνει κάποτε ν' ἀναπαυθῆ ἡ κυρία, καὶ τοὺς ἔδωσα κάτι νὰ φᾶνε. Ἂν βλέπατε τὴν πεῖνα τους... προπάντων τῆς μητέρας μὲ τὸ μωρό!

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ

Στὸ χωριὸ Μπαρζάβα τοῦ Ἀζερμπαϊτζὰν ζῆ ὁ Σιραλὶ Μουσλίνωφ, τὸν ὁποῖο περιβάλλουν στὴ φωτογραφία μας μερικοὶ ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν συγγενῶν του. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς γεννήσεώς του, ὁ Σιραλὶ εἶναι σήμερα 159 χρόνων. Ὁ σύγχρονος αὐτὸς Μαθουσάλας, ποὺ ζῆ μιὰ ἥσυχη ζωή, ἀνεκαλύφθη ἀπὸ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ καὶ τώρα πρόκειται νὰ εἶναι τὸ βασικὸ πρόσωπο ἑνὸς εἰδικοῦ ρωσικοῦ ντοκυμανταίρ, στὸ ὁποῖο θὰ ἀφηγῆται ὁ ἴδιος μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἰσέβαλε στὴ χώρα του ὁ Ναπολέων, μέχρι τὴ γνωριμία του μὲ τὸν Κροῦστσεφ, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη τελευταία, θέλοντας νὰ γνωρίση τὸν γηραιότερο κάτοικο τοῦ πλανήτου μας.

Ὁ Γουσταῦος πῆγε ἀμέσως στὸ περίπτερο.

Οἱ δυὸ γυναῖκες τρώγανε ἀκόμα. Τὸ παιδάκι κοιμότανε πάνω σὲ κάτι κουρέλια, στρωμένα σὲ δυὸ καρέκλες.

Βλέποντας τὸ Γουσταῦο, οἱ ξένες σηκώθηκαν ζωηρά. Ἦταν νέες κι' οἱ δυό, ἀλλὰ ὑπερβολικὰ ἀδύνατες. Τὸ μωρό, ἀντίθετα, ἦταν παχουλὸ καὶ ροδαλό, σὰν ἀγγελοῦδι. Ὁ Γουσταῦος τὸ κύτταξε ἀχόρταγα. Ὕστερα εἶπε στὶς γυναῖκες:

— Εἶμαι ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ καμαριέρα, ποὺ σᾶς φιλοξένησε, μίλησε στὴν ἄρρωστη γυναῖκα μου γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν κατάστασί σας, καὶ ἦρθα νὰ βεβαιωθῶ μὲ τὰ μάτια μου... Καθῆστε τώρα καὶ πέστε μου ὅλη τὴν ἱστορία σας.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες φαινόταν φοβισμένη. Ἡ ἄλλη ὅμως — ἡ πιὸ ἠλικιωμένη — κύτταξε μὲ θάρρος στὰ μάτια τὸ Φάκτερ κι' ἀπάντησε:

— Ἡ ἱστορία μας εἶναι σύντομη, κύριε. Ἡ ἀδελφή μου, ἡ Κάτε, ἔμεινε χήρα, μ' αὐτὸ τὸ παιδί...

— Εἶναι δικό σας τὸ μωρό; ρώτησε ὁ Γουσταῦος τὴ νεώτερη γυναῖκα.

Ἐκείνη κοκκίνισε καὶ ἔμεινε μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια της.

— Μάλιστα, κύριε... ἀπάντησε, μ' ἀδύνατη φωνή.

— Καὶ εἴσαστε χήρα;

Ἡ Κάτε ἔγνεψε «ναί».

— Εἴμαστε φτωχειές, συνέχισε ἡ ἄλλη. Εἴχαμε ὅμως σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἕνα πλούσιο συγγενή, ποὺ μᾶς ἔγραφε συχνὰ νὰ καταφύγουμε σ' αὐτόν, ἂν μᾶς εὕρισκε καμμιὰ δυστυχία. Κι' ἡ δυστυχία ἔφτασε, κύριέ μου!... Ἤρθαμε, λοιπόν, ὡς ἐδῶ πεζῆ, ζητιανεύοντας στὸ δρόμο... γιὰ νὰ μάθουμε στὸ τέλος πὼς ὁ συγγενής μας ἔφυγε, ἐξαφανίστηκε! Ἔτσι, βρεθήκαμε σὲ ἀπόγνωσι, σ' ἕνα ξένο μέρος...

— Πόσων μηνῶν εἶναι τὸ μωρό; ρώτησε ὁ Γουσταῦος.

— Ἕξη μηνῶν, κύριε.

— Ἔχετε ἄλλα παιδιά;

— Ὄχι.

— Ἐσεῖς, δὲν εἴσαστε παντρεμένη; ρώτησε τὴν πιὸ ἠλικιωμένη.

— Δὲ θέλω οὔτε νὰ τ' ἀκούσω, γιατὶ φοβᾶμαι μὴ μοῦ τύχη κανένας παλιάνθρωπος, ὅπως στὴν ἀδελφή μου.

— Ἄ, ἦταν παλιάνθρωπος ὁ ἄντρας σας;

— Ἐγὼ δὲν τὸ καταλάβαινα, κύριε...

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, δὲν τὸ καταλάβαινες! φώναξε ἡ ἄλλη ἀδελφή. Καὶ τὸ ξύλο, ποὺ σοὔδινε, ὅταν γύριζε στὸ σπίτι μεθυσμένος, στουπί; Τὸ καταλάβαινες, αὐτό; Ἀκόμα ἔχεις τὰ σημάδια στὸ κορμί σου... Ἂς εἶναι ὅμως τώρα ποὺ πέθανε, Θεὸς σχωρέστον!

Ἡ Κάτε ἔδειχνε τέτοια κατάπτωσι, ὥστε ὁ Φάκτερ φάνηκε νὰ συγκινῆται.

— Τώρα ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῆτε κι' οἱ δυό σας, εἶπε. Θὰ διατάξω νὰ σᾶς φέρουνε δυὸ κρεβάτια καὶ φαγητό. Κι' αὔριο θἄρθω νὰ σᾶς πῶ τί σκέφθηκα γιὰ νὰ σᾶς ταχτοποιήσω κάπως.

— Εἴσαστε ὁ εὐεργέτης μας, κύριε! Ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε ἐδῶ! φώναξαν οἱ δυὸ γυναῖκες.

Καὶ θέλησαν νὰ τοῦ φιλήσουν τὰ χέρια. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὶς ἄφησε. Γύρισε, κύτταξε τὸ μωρὸ καὶ εἶπε, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο:

— Θὰ φροντίσουμε καὶ γι' αὐτό. Σᾶς ἀφίνω τώρα...

Μόλις μείνανε μόνες ἡ Κάτε ρώτησε τὴν ἀδελφή της:

— Γιατί εἶπες πὼς πέθανε ὁ ἄντρας μου;

Ἡ ἄλλη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Ποτέ σου δὲν καταλαβαίνεις ἐσύ! Ἂν μάθαινε αὐτὸς ὁ κύριος πὼς ζῆ ὁ ἀλιτήριος ὁ ἄντρας σου, δὲ θὰ ἐνδιαφερότανε τόσο γιὰ μᾶς. Προτίμησα, λοιπόν, νὰ μὴν τοῦ πῶ πὼς ἔφυγες, μαζὶ μὲ τὸ παιδί σου, γιὰ νὰ μὴ κακοπάθη κι' αὐτὸ ἀπὸ κεῖνο τὸ ληστή!

— Μπορούσαμε ὡστόσο νὰ ὁμολογήσουμε πὼς τὸ μωρὸ εἶναι ἕνα ἔκθετο, ποὺ τὸ πῆρα ἀπ' τὸ βρεφοκομεῖο καὶ ποὺ τ' ἀγαπῶ σὰ δικό μου παιδί.

— Τί μπορεῖ νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν, αὐτά, τὸν κύριο; Μάλιστα, θὰ τὸ συμπονέση πιὸ πολύ, νομίζοντάς το γιὰ παιδί σου. Παράτησε τώρα τὶς ὑπερβολικὲς εὐσυνειδησίες κι' ἄφησέ με ἐμένα νὰ τὰ κανονίσω...

Σταμάτησαν τὴ συζήτησί τους, γιατὶ μπῆκαν δυὸ ὑπηρέτες, φέρνοντας τὰ κρεβάτια κι' ὅ,τι ἄλλο ἀπαραίτητο. Οἱ δυὸ γυναῖκες πλαγιάσανε. Καιρὸ εἶχαν ν' ἀναπαυθοῦν ἔτσι ὡραῖα!

Τ' ἄλλο πρωΐ, πῆγε πάλι καὶ τὶς βρῆκε ὁ Γουσταῦος. Ἦταν χλωμός, σὰ νὰ εἶχε περάσει ἄσχημη νύχτα.

Ἀντίθετα, οἱ δυὸ ἀδελφὲς φαίνονταν ξανανιωμένες, ἀπ' τὸν εὐεργετικὸ ὕπνο.

— Νά ὁ σωτήρας μας! φώναξε ἡ μεγαλύτερη. Τοῦ χρωστᾶμε τὴ ζωή μας! Γιατί νὰ μὴ μποροῦμε νὰ εὐχαριστήσουμε καὶ τὴν κυρία σας, γιὰ τὴν τόση καλωσύνη της;

— Ἡ Νόρι μου εἶν' ἄρρωστη, εἶπε ὁ Γουσταῦος. Δὲ δέχεται κανένα. Μὰ ἂς μιλήσουμε γιὰ σᾶς. Σᾶς εἶπα χτὲς πὼς θὰ φρόντιζα γιὰ τὸ μέλλον σας. Σκέφθηκα... καὶ νά τί σᾶς προτείνω:

»Ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἑτοιμόγεννη. Χρειάζομαι μιὰ καλὴ νταντά. Τῆς πρότεινα ἐσᾶς, Κάτε, γιατί, βλέποντας ἔτσι γερὸ τὸ παιδάκι σας, καταλαβαίνω τί ἀξίζετε. Ἂν ξεκουραστῆτε μερικὲς μέρες, θὰ συνέλθετε ἐντελῶς.

»Ἀκοῦστε ὅμως τοὺς ὅρους μου. Ἂν ζήση τὸ παιδί μου, ἡ ἀδελφή σας θὰ φύγη ἀμέσως ἀπὸ δῶ, μὲ τὸ δικό σας μωρό. Θὰ πάη ἐκεῖ ποὺ θὰ τῆς ὑποδείξω, καὶ θὰ τῆς στέλνω ταχτικὰ ὅσα λεπτὰ θὰ χρειάζεται γιὰ νὰ ζῆ ἄνετα. Μά, ἂν τὸ παιδί μου πεθάνη μόλις γεννηθῆ, γιὰ νὰ μὴν καταλάβη τίποτα ἡ γυναῖκα μου, θὰ μοῦ δώσετε τὸ δικό σας μωρό!

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς κυττάχτηκαν, ἔκπληκτες.

— Μὰ ἡ γυναῖκα σας θ' ἀνακαλύψη τὴν ἀπάτη! φώναξε ἡ Κάτε.

— Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ἀντιληφθῆ. Εἶναι δική μου δουλειά. Ἐσεῖς δὲ θὰ κάνετε λόγο σὲ κανένα. Ὅταν σᾶς παρουσιάσω δὲ στὴ γυναῖκα μου, θὰ τῆς πῆτε πὼς δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ τὸ παιδί σας, πὼς τὸ πῆρε ἡ ἀδελφή σας.

»Ἂν κάνετε ὅπως σᾶς λέω, θὰ ἐξασφαλίσετε τὴν τύχη σας, ὅπως καὶ τοῦ γυιοῦ σας καὶ τῆς ἀδελφῆς σας. Δὲ θἄχετε πιὰ νὰ σκοτιστῆτε γιὰ τὸ μέλλον.

Οἱ δυὸ γυναῖκες κύτταζαν τὸ Γουσταῦο, κατάπληκτες, σὰ νὰ μὴ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς τοὺς μιλοῦσε σοβαρά.

— Δέχομαι, μουρμούρισε δειλὰ ἡ Κάτε. Ὄχι τόσο γι' αὐτά, ποὺ μοῦ τάξατε, ὅσο γιατὶ θέλω νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου.

Ὁ Γουσταῦος, εὐχαριστημένος, πλησίασε τὸ μωρὸ καὶ τὸ κύτταξε ἀχόρταγα.

— Ἂς ἦταν ἔτσι καὶ τὸ δικό μου!... μουρμούρισε μὲ λαχτάρα.

Η΄.

Ὁ Ἔλμ ἦταν σχεδὸν ἥσυχος γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ἀνηψιᾶς του, γιατὶ τοῦ ἔγραφε ἡ ἴδια πὼς πήγαινε πολὺ καλὰ καὶ πὼς ἦταν ἡ εὐτυχέστερη γυναίκα τοῦ κόσμου. Ἐπαινοῦσε πάντα τὸν ἄντρα της, ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε οὔτε στιγμὴ μονάχη, τὴν περιποιόταν μ' ἀφοσίωσι, εἶχε ἀπέναντί της λεπτότητες ἀπίστευτες γιὰ ἕναν ἄντρα.

Τὰ μάτια τοῦ Ἔλμ δάκρυζαν, ὅταν διάβαζε αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους.

Ἕν' ἀπόγευμα, κατὰ τὶς 5, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, βρῆκε ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Φάκτερ, ποὺ ἔλεγε:

«Ἡ Νόρι γέννησε πρόωρα. Ὅλα πῆγαν καλά. Εἴμαστε εὐτυχισμένοι. Σᾶς περιμένομε».

Ὁ γέρος, κατασυγκινημένος, ἑτοίμασε ἀμέσως τὶς βαλίτσες του καὶ ξεκίνησε, μὲ τὴ σκέψι του προσηλωμένη στὴν ἀγαπημένη του ἀνηψιά.

Τὴν ἀγαποῦσε πολύ, τὴ Νόρι. Ζοῦσε γι' αὐτὴν μονάχα. Στὴν ἀρχή, εἶχε ζηλέψει τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸν ἄντρα της. Μὰ ὕστερα εἶχε σβήσει αὐτὴ ἡ ζήλεια του, ἀφοῦ τὴν ἤξερε τόσο εὐτυχισμένη. Κι' ἀγαποῦσε τώρα κι' αὐτὸς τὸ Γουσταῦο, σὰν παιδί του.

Σ' ὅλο τὸ ταξίδι, κύτταζε κάθε τόσο τὸ ρολόϊ του, μετρῶντας ἀνυπόμονα τὶς ὧρες, ποὺ τὸν χωρίζανε ἀκόμα ἀπ' τοὺς ἀγαπημένους του.

Τελοσπάντων, ἔφτασε κάποτε. Εἶχε τηλεγραφήσει προηγουμένως, κι' ἔτσι ὁ Φάκτερ τὸν περίμενε στὸ σταθμό.

— Λοιπόν;... τὸν ρώτησε ὁ Ἔλμ, μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Ἡ Νόρι καὶ ὁ μπέμπης πᾶνε μιὰ χαρά.

— Ὥστε εἶν' ἀγόρι;

— Ναί, ἀγοράκι... λίγο ἀδύνατο ἀκόμα. Μὰ ἡ νταντά του θὰ τὸ κάνη θηρίο!

— Ἔχετε πάρει καὶ νταντά;

— Ναί, βρῆκα εὐτυχῶς μιὰ κατάλληλη. Εἶναι νέα, γερή, ἡ καλύτερη, ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη.

Οἱ δυὸ ἄντρες ξεκίνησαν γιὰ τὴ βίλλα, ποὺ ἔμενε τὸ ἀντρόγυνο.

— Ὥστε, λοιπόν, ρώτησε ὁ Ἔλμ στὸ δρόμο, ἡ Νόρι ἔγινε μητέρα νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι περίμενε;

— Ἀκριβῶς. Ἦταν ἐντελῶς ξαφνικό. Καὶ βρισκόμουν ἐγὼ μονάχα κοντά της, ἐκείνη τὴν ὥρα... Εὐτυχῶς, ὅλα πῆγαν μιὰ χαρά. Ὅταν ἔφτασε ὁ γιατρός, τὸ μωρὸ ἦταν κιόλας φασκιωμένο!

Δὲν ἔλεγε ψέματα ὁ Φάκτερ. Ἔτσι ἀκριβῶς εἶχαν συμβῆ τὰ πράγματα.

Ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες, ἡ Κάτε κι' ἡ ἀδελφή της μένανε στὸ μοναχικὸ περίπτερο. Τὸ τρίτο βράδυ, ἡ καμαριέρα ἔτρεξε νὰ τὶς βρῆ, τρομαγμένη, καὶ τοὺς εἶπε:

— Σᾶς χρειάζεται ὁ κύριος, Κάτε. Ἐλᾶτε ἀμέσως! Πιάσανε πόνοι τὴν κυρία! Πρέπει νὰ πάω νὰ φωνάξω τὸ γιατρὸ καὶ τὴ μαμή. Μὰ κάθονται μακριά!...

— Ἔρχομαι, ἔρχομαι, ἀπάντησε ἡ Κάτε, μὲ συγκίνησι.

Κι' ἀκολούθησε τὴν καμαριέρα, ὡς τὸ δωμάτιο, ὅπου βογγοῦσε ἡ Νόρι.

Ὁ Γουσταῦος, χλωμός, ἀλλὰ ἤρεμος, περίμενε στὸ κατώφλι.

— Φῦγε σὺ ἀμέσως, εἶπε στὴν καμαριέρα. Νὰ μὴ μπῆ κανεὶς ἐδῶ, ἂν δὲν τὴν φωνάξω... Ἐλᾶτε, Κάτε.

Μπῆκε μαζί της στὴν κάμαρα καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

— Εἴσαστε μητέρα Κάτε, καὶ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς ἔρχονται στὸν κόσμο τὰ παιδιά, τῆς εἶπε. Θὰ εἴσαστε σὲ θέσι νὰ μὲ βοηθήσετε, ὅταν φτάση ἡ στιγμή;

— Μάλιστα, κύριε.

Τὴν πῆγε κοντὰ στὴ Νόρι, ποὺ σπάραζε ἀπὸ ἀβάσταχτους πόνους.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου, εἶπε στὴ σύζυγό του. Νά ἡ καλὴ γυναῖκα, ποὺ σοῦ εἶχα πῆ, αὐτὴ ποὺ θὰ γίνη ἡ νταντὰ τοῦ παιδιοῦ μας. Θὰ σὲ βεβαιώση κι' αὐτὴ πὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, πὼς θὰ πάψης γρήγορα νὰ ὑποφέρης.

— Εἶν' ἀλήθεια, κυρία. Ἡσυχάστε! Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ καὶ θἄχετε σὲ λίγο τὴ χαρὰ νὰ φιλήσετε τὸ παιδάκι σας.

Ἡ Κάτε δὲν ἦταν πιὰ ἡ δειλὴ γυναῖκα τῆς πρώτης μέρας. Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι συμπόνιας καὶ τρυφερότητας, μπροστὰ στὴ λεπτοκαμωμένη ἐκείνη λεχώνα, ποὺ οἱ πόνοι τὴν εἶχαν καταβάλει ἀνησυχαστικά.

Ἡ καλὴ καὶ γλυκειὰ φυσιογνωμία της προκάλεσε τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Νόρι καὶ τὴν ἀνακούφισε κάπως.

Εἶχε, ἄλλωστε, κοντά της τὸ Γουσταῦο της, ποὺ φαινόταν ἥσυχος καὶ τῆς χαμογελοῦσε εὐτυχισμένος — ἐνῶ κατὰ βάθος, ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία...

Ὡστόσο βοήθησε ὁ Θεὸς κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἕνα μωρὸ κλαυθμήριζε στὰ χέρια τῆς Κάτε, ἐνῶ ὁ Γουσταῦος φιλοῦσε στὸ μέτωπο τὴ Νόρι.

Ὁ Ἔλμ, λοιπόν, τοὺς βρῆκε ὅλους καλὰ καὶ φίλησε μὲ συγκίνησι τὴν ἀνηψιά του καὶ τὸ νεογέννητο. Τὰ δάκτυρ λαμπυρίζανε στὰ μάτια του.

Ὁ Γουσταῦος, ἐν τῷ μεταξύ, βλέποντας πὼς ὁ γυιός του εἶχε γεννηθῆ ζωντανός, εἶχε ἀπομακρύνει, κατὰ τὴ συμφωνία τους, τὴν ἀδελφὴ τῆς Κάτε μὲ τὸ παιδί, ἀφοῦ τῆς ἔδωσε ἕνα γερὸ χρηματικὸ ποσὸν καὶ τῆς ὥρισε ποῦ ἔπρεπε νὰ πάη νὰ μείνη.

Ἡ Κάτε εἶχε κλάψει ποὺ χωριζόταν ἀπ' τὸ μωρό της. Ἀλλ' ἡ ἀδελφή της τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τὸ προσέχη πολὺ — ὅπως τῆς εἶχε συστήσει, ἄλλωστε, κι' ὁ Γουσταῦος.

Ὁ Φάκτερ ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβᾶται γιὰ τὴ Νόρι. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, χειροτέρεψε ξαφνικὰ ἡ κατάστασί της. Πέρασαν μέρες φριχτῆς ἀγωνίας κι' ἀπελπισίας.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔνοιωθε νὰ φεύγη σιγὰ-σιγὰ ἡ ζωή της...

— Γιατί νὰ πεθάνω τώρα... ἐνῶ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη; τραύλιζε, σὰ νὰ παραμιλοῦσε. Ὄχι, εἶν' ἀδύνατο... Θεῖε... Γουσταῦε... κρατῆστε με, μὴ μ' ἀφίνετε νὰ φύγω... Δὲ θέλω νὰ πεθάνω... Μὲ χρειάζεται ὁ Φράντς μου... Φέρτε μού τον νὰ τὸν φιλήσω...

Οἱ δικοί της, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, προσπαθοῦσαν νὰ τῆς δώσουν κουράγιο κι' ἐλπίδες.

— Θὰ δῆς... τῆς ἔλεγε ὁ Γουσταῦος, γονατισμένος δίπλα της. Θὰ περάση κι' αὐτὴ ἡ κρίσι... Θὰ σὲ σώσω... Ὁ ἔρωτάς μου θὰ κάνη θαύματα... Θὰ σὲ πάω στὴ Νίκαια, στὶς Κάννες, στὴν Ἰταλία, μαζὶ μὲ τὸ Φράντς... θὰ σὲ κάνω καλά..

Ὁ Ἔλμ, ποὺ ἦταν παρὼν σ' αὐτὲς τὶς σκηνές, ἔνοιωθε νὰ ξεσκίζεται ἡ καρδιά του. Ὁ θάνατος εἶχε ἁπλώσει κιόλας τὸν ἴσκιο του πάνω στὴν ἀγγελικὴ μορφὴ τῆς Νόρι. Ἔπειτα ἀπ' τὸ ξέσπασμα τῆς ἀπελπισίας της, εἶχε ἠρεμήσει κάπως.

Μιὰ μέρα, σὲ ὥρα, ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὸ δωμάτιό της, ὁ Γουσταῦος, φώναξε κοντά της τὸ θεῖο της καὶ τοῦ εἶπε, μὲ σβημένη φωνή:

— Ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχω πιά, θέλω ν' ἀγαπᾶς πολὺ τὸ Γουσταῦο καὶ τὸ παιδί μου! Θὰ σοῦ θυμίζουνε τὴ φτωχειά σου Νόρι... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι πὼς ὁ Γουσταῦος θὰ ἐξακολουθήση νὰ εἶναι ὁ γυιός σου;

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, Νόρι! ἀπάντησε ὁ Ἔλμ, συγκρατῶντας μὲ πολὺ κόπο τοὺς λυγμούς του. Μὰ θὰ ζήσης!... Θὰ ζήσης!

Ἕνα ἀπελπισμένο χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τῆς νέας γυναίκας.

— Ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλει! μουρμούρισε. Γεννηθήτω τὸ θέλημά Του.

Γύρεψε ὕστερα τὴν Κάτε, γιὰ νὰ τῆς ἐμπιστευθῆ τὸ μωρό.

— Νὰ εἶσαι μιὰ δεύτερη μητέρα του, τῆς σύστησε. Μὴ τ' ἀφίσης ποτέ. Κι' ἡ ψυχή μου θὰ σ' εὐλογῆ, ἀπ' τὸν οὐρανό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξεψύχησε ἥσυχα, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γουσταύου, μουρμουρίζοντας τ' ὄνομά του.

Ὁ θεῖος της θέλησε νὰ τὴ θάψουνε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της. Ἐνῶ ἑτοιμάζονταν γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ λείψανο στὸ Κριτζύου, οἱ γιατροί, ποὺ εἶχαν κουράρει τὴ Νόρι, προειδοποίησαν τὸ Γουσταῦο, ὅτι θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε γρήγορα καὶ τὸ παιδί της.

Ἐκεῖνος ἐπαναστάτησε, γι' αὐτὴ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι.

— Ἂν δὲ μπόρεσα νὰ σώσω τὴ γυναῖκα μου, θὰ σώσω ὅμως τὸ γυιό μου! φώναξε.

Ἐπανέλαβε στὸν Ἔλμ ὅσα τοῦ εἶχαν πῆ οἱ γιατροί, καὶ πρόσθεσε ἔντονα:

— Ὄχι, μὴν τοὺς πιστεύετε! Σᾶς ὁρκίζομαι, θεῖε μου, ὅτι θὰ σώσω τὸ Φράντς... ἢ θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί του! Σᾶς ἐμπιστεύομαι τὸ λείψανο τῆς Νόρι, ποὺ φαίνεται νὰ μοῦ φωνάζη: «Γλύτωσε τὸ παιδί μας. Πάρε το μακριά, σὲ ἄλλο κλῖμα!».

»Θὰ φύγω σήμερα κιόλας, θεῖε. Εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ Φράντς.

Ὁ Ἔλμ δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Κι' ὁ Γουσταῦος ἔφυγε, μαζὶ μὲ τὴν Κάτε καὶ μὲ τὸ γυιό του.

Πῆγαν στὸ μέρος, ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει τὴν ἀδελφὴ τῆς Κάτε.

Ἤξερε ὁ Φάκτερ πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζήση τὸ παιδί του. Πάθαινε κιόλας σπασμούς, ποὺ τὸ ἀφίνανε ἐξαντλημένο, μισοπεθαμένο.

Τί διαφορὰ ἀπ' τὸ γυιὸ τῆς Κάτε!

Αὐτὸ σκεπτόταν ὁ Γουσταῦος σ' ὅλο τὸ ταξίδι, κυττάζοντας τὸ χλωμὸ προσωπάκι τοῦ μωροῦ, τὰ θολὰ ματάκια του...

Φτάσανε ἀργὰ τὸ βράδυ στὸν προορισμό τους.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Κάτε ἔμενε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, κοντὰ στὸ σταθμό. Ὅταν εἶχε φτάσει ἐκεῖ, μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, εἶχε πῆ πὼς περίμενε τὸ ἀφεντικό της, ποὺ τὴν εἶχε στείλει μπροστά, μὲ τὸ παιδί του.

Συνήθισε γρήγορα τὸ ἀγοράκι νὰ τρέφεται μὲ ξένο γάλα, χορτόσουπες, κρέμες. Κι' ἡ δίαιτα αὐτὴ τοὔκανε καλό, κοκκίνισαν τὰ μαγουλάκια του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ ἀδελφὴ τῆς Κάτε ἀνάγγειλε στὸν ξενοδόχο πὼς θὰ ἐρχόταν ὁ κύριός της, μαζὶ μὲ τὴ νταντὰ τοῦ ἄλλου παιδιοῦ, ποὺ εἶχε γεννηθῆ ἐδῶ καὶ λίγες μέρες.

Ὁ Γουσταῦος ἔφτασε, ἔφαγε μονάχος καὶ δήλωσε πὼς θὰ ξανάφευγε τὸ πρωΐ, μαζὶ μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ μὲ τὰ παιδιά. Ὕστερα πλάγιασε.

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, φύγανε. Στὸ τραῖνο, ὁ Γουσταῦος πῆρε ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως, γιὰ νὰ εἶναι μονάχος μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες.

Εἶχε σκεφθῆ πολύ, τὴ νύχτα... Δὲν ἤθελε, γιὰ κανένα λόγο, νὰ χάση τὰ τεράστια πλούτη τοῦ Ἔλμ. Μά, ἂν τὸ παιδί του πάθαινε πρὶν ἀπ' τὸ γέρο, ἡ περιουσία αὐτὴ δὲ θὰ ἔφτανε στὰ χέρια του.

Καὶ ὅμως τὴν ἤθελε!

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε... Τὸ μωρὸ τῆς Κάτε κοιμόταν ἥσυχα, ἐνῶ ὁ Φράντς βογγοῦσε, μὲ τὸ προσωπάκι του κατάχλωμο καὶ τὰ χείλη του μελανιασμένα.

— Φοβᾶμαι πὼς θὰ τοῦ κάνη κακὸ αὐτὸ τὸ ταξίδι, μουρμούρισε ἡ Κάτε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Θὰ κρατήση πολύ;

— Σαρανταοχτὼ ὧρες μὲ τὸ τραῖνο, ἀπάντησε ὁ Γουσταῦος. Ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα, γιὰ τὴν περίπτωσι θανάτου τοῦ Φράντς!

Ὁ σταθερὸς τόνος, ποὺ εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια, ἔδειχνε πὼς εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του καὶ πὼς τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴν ἀλλάξη...

Ἡ Κάτε ταράχθηκε.

— Θεέ μου! Μὴν τὸ λέτε!... τραύλισε.

— Καταλαβαίνω πὼς σὲ στενοχωρεῖ. Μὴ φαντασθῆς πὼς ἀδιαφορῶ κι' ἐγώ. Ἀλλά, προκειμένου νὰ βλέπω τὸ παιδί μου, τὸ αἷμα μου, νὰ ὑποφέρη, προτιμῶ νὰ πεθάνη.

— Ἔχει δίκιο ὁ κύριος, συμφώνησε ἡ ἀδελφὴ τῆς Κάτε. Ἕνα ἄρρωστο παιδὶ εἶναι συνεχὲς μαρτύριο γιὰ τὸν πατέρα του... Κύτταξέ το, τὸ καϋμένο! Δὲν ἔχει πιὰ δύναμι νὰ θηλάση... Δυσκολεύεται ν' ἀναπνεύση...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Θωρακισμένη στολὴ γιὰ τοὺς εἰσπράκτορες

Ἕνα ἀγγλικὸ ἐργοστάσιο ἐνδυμάτων κατασκεύασε ἕνα κοστοῦμι, ποὺ εἶναι ἐνισχυμένο στὸ ἐσωτερικό του μὲ ἕνα ἀλυσιδωτὸ πλέγμα ἀπὸ ἀτσάλι. Τὸ πλέγμα αὐτό, ποὺ μοιάζει μὲ τοὺς ἀλυσιδωτοὺς θώρακες τῶν μεσαιωνικῶν ἱπποτῶν, προστατεύει τὸ στῆθος, τὴν πλάτη, τὴν κοιλιά, τοὺς μηροὺς καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τῶν χεριῶν.. Τὸ κοστοῦμι συμπληρώνεται ἀπὸ ενα καπέλλο, μὲ εἰδικὴ ἀτσίλινη προστασία στὸ ἐσωτερικό του, προορίζεται δὲ γιὰ τοὺς εἰσπράκτορες Τραπεζῶν, τοὺς ὑπαλλήλους χρηματιστηριακῶν γραφείων, ἑταιριῶν κλπ, ποὺ μεταφέρουν διάφορα χρηματικὰ ποσά, κατὰ τὶς ὧρες τῆς μεγάλης κινήσεως.

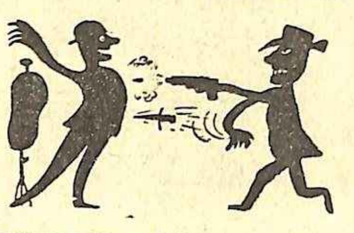

Δὲν τὸ διαπερνοῦν οὔτε σφαῖρες, οὔτε μαχαίρια. Τὰ χρήματα μπαίνουν σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη μὲ εἰδικὴ θωράκισι, ποὺ μπορεῖ νὰ περιλάβη χαρτονομίσματα ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων.

Μὴ μιλᾶτε τὸ πρωῒ στὶς γυναῖκες σας

Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη στατιστική, οἱ ἄνδρες κοιμοῦνται καλύτερα καὶ πιὸ βαθιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ ξυπνοῦν πιὸ ξεκούραστοι καὶ εὐδιάθετοι. Οἱ γυναῖκες, τοὐναντίον, χρειάζονται τουλάχιστον τρία τέταρτα τῆς ὥρας γιὰ ν' ἀνοίξουν καλὰ τὰ μάτια τους. Συμπέρασμα: Μὴ μιλᾶτε τὸ πρωῒ στὴ γυναῖκα σας, γιατὶ τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι κι' ἡ πιὸ ἀθῶα συζήτησις θὰ καταλήξη σὲ καυγᾶ.

Στυλογράφοι γιά.. ἀναλφαβήτους

Ἕνα ἰαπωνικὸ ἐργοστάσιο τῆς Ὀζάκα κατασκευάζει ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ στυλογράφους, ποὺ ἐξωτερικὰ μοιάζουν μὲ ἐκείνους ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ ἐμπόριο, ἀλλὰ δὲν ἔχουν στὸ ἐσωτερικὸ οὔτε ρεζερβουὰρ γιὰ μελάνη, οὔτε πέννα. Οἱ στυλογράφοι αὐτοὶ προορίζονται γιὰ τὴ Νότιο Ροδεσία κι' ἄλλες χῶρες τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ οἱ κάτοικοί τους εἶναι ἀναλφάβητοι κατὰ τὸ πλεῖστον. Οἱ ἰθαγενεῖς τρελλαίνονται γι' αὐτούς. Τοὺς χρησιμοποιοῦν, βέβαια, γιὰ στόλισμα, γιατὶ οὔτε ξέρουν, ἀλλὰ οὔτε καὶ μποροῦν νὰ γράψουν μ' αὐτοὺς τοὺς στυλογράφους.

Νερὸ ἀπὸ 1000 χρόνια

Οἱ πελάτες τῶν μεγάλων ξενοδοχείων τῆς Νέας Ζηλανδίας μποροῦν ν' ἀραιώνουν τὸ οὐΐσκυ τους μὲ νερό, ἡλικίας 1000 ἐτῶν. Τὸ νερὸ αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τοὺς παγετῶνες τῆς Τασμανίας.

Τὸ χαρακίρι τοῦ ναυάρχου

Ὁ τέως Ἰάπων ναύαρχος Φούτζιο Σάτσι ἔκαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα χαρακίρι. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὑπεύθυνο γιὰ τὸ θάνατο 19 ἀτόμων, ποὺ ἀπηνθρακώθησαν κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς πυρκαϊᾶς, σ' ἕνα ἐργοστάσιο ποὺ διηύθυνε μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν ἀπὸ τὸ ναυτικό.

Οἱ νέες ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ἀστέρες

Ἕνα ἐπεῖγον S.S.O. ἐξεπέμφθη τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἀπὸ τὸ «Χόλλυγουντ Στούντιο Κλάμπ». Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ἱδρύθηκε τὸ 1917 ἀπὸ μιὰ παλιὰ δόξα τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, τὴ Μαίρη Πίκφορδ, καὶ προορίζεται γιὰ τὶς νέες ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Οἱ νέες αὐτές, ποὺ προέρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, βρίσκουν ἐκεῖ στέγη καὶ τροφή, μὲ 650 περίπου δραχμὲς τὴν ἑβδομάδα. Ὁ ἀριθμός τους, ὅμως, αὐξάνει συνεχῶς καὶ τὸ «Χόλλυγουντ Στούντιο Κλάμπ» βρίσκεται σήμερα σ' ἀξιοθρήνητη οἰκονομικὴ κατάστασι.

Νυχτοφύλακες

Ἡ Λωζάννη εἶναι ἡ μόνη πόλις τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἕνας νυκτοφύλακας ἀναγγέλλει τὶς ὧρες τῆς νύχτας, ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν πύργων τῆς μητροπόλεως. Ἡ ἀναγγελία ἀρχίζει ἀπὸ τὶς 10 καὶ συνεχίζεται ὡς τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ Σοφία Λόρεν ἀγαπάει τὴ μοναξιὰ

Κάποιος ρώτησε τελευταῖα τὴ Σοφία Λόρεν γιατὶ δὲν ἐμφανίζεται στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ἡ διάσημη βεντέττα ἀπάντησε: «Ὅταν δὲν γυρίζω, μένω στὸ κρεβάτι ὅλη τὴν ἡμέρα. Μοῦ κάνει μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ ἔχω γιὰ συντροφιὰ τὸν ἑαυτό μου».

Ἡ μαφία τῶν ἱερῶν λειψάνων

Οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς ἀνακάλυψαν στὴν Ἰταλία μία «μαφία ἱερῶν λειψάνων». Ἡ μαφία αὐτὴ εἶχε διαθέσει κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ 17 χέρια τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, 13 τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, 12 τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, 10 τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, 60 δάκτυλα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, 40 κάρες τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ κτλ. Τὰ λείψανα αὐτὰ διετίθεντο σὲ διάφορες ἐκκλησίες, ποὺ τὰ ἐξέθεταν σὲ λαϊκὸ προσκύνημα καὶ συγκέντρωναν ἔτσι μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Εἶναι περιττό, βέβαια, νὰ ποῦμε ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν πήγαιναν στὶς ἐκκλησίες, ἀλλὰ στὴν τσέπη τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἄλλων ἐπιτηδείων, ποὺ ὠργάνωναν τὴν ἀνίερη ἐκμετάλλευσι τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν πιστῶν.

Τοῦ ἔκανε ἔξωσι γιατὶ εἶχε 16 γάτες

Τὰ σουηδικὰ δικαστήρια ἐδικαίωσαν ἕναν ἰδιοκτήτη, ποὺ ἐζήτησε τὴν ἔξωσι ἑνὸς ἐνοικιαστοῦ του, γιὰ τὸ λόγο ὅτι εἶχε στὸ διαμέρισμά του 16 γάτες. Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι ὁ ἐν λόγω ζωόφιλος δὲ μπόρεσε νὰ βρῆ κανένα ἄλλο σπίτι γιὰ νὰ νοικιάση. Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη σὲ μιὰ ἄθλια παράγκα, ποὺ ἦταν πεταγμένη σὲ μιὰ χέρσα ἔκτασι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ζῆ ἐκεῖ τώρα μαζὶ μὲ τὶς γάτες του.

Οἱ γυναῖκες δὲν κάνουν γιὰ τροχονόμοι

Στὴν Φραγκφούρτη ὑπάρχει ἔλλειψις τροχονόμων. Ἔτσι, ἡ διεύθυνσις τῆς Τροχαίας, ἀφοῦ ἀπελπίσθηκε ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ βρῆ ἄνδρες, ἀναγκάστηκε νὰ προσλάβη 70 γυναῖκες. Ἀπὸ αὐτές, ὅμως, παρέμειναν μόλις 2. Οἱ ὑπόλοιπες 68 παρητήθησαν, γιατὶ δὲ μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν στὰ πειράγματα καὶ τὶς φάρσες ποὺ τοὺς σκάρωναν οἱ αὐτοκινητιστές.

Ἕνα βιολὶ ἀπὸ γραμματόσημα

Ἕνας Παρισινὸς τεχνίτης ἔφτιαξε ἕνα βιολὶ ἀπὸ συμπεπιεσμένα γραμματόσημα, ποὺ τὰ συγκόλλησε μεταξύ τους. Τὸ βιολὶ αὐτὸ ἀποδίδει πολὺ καλὸν ἦχο.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «ΑΤΗΕΝS»
Διεθνὲς Πρακτορεῖον Παρνασσοῦ 2, (Πλατ. Κλαυθμῶνος) 7ος ὄροφος, γραφεῖα 7—8. Τηλ.: 227-709. Ἐμπιστευτικαὶ Ἔρευναι.
Ἀναζητήσεις — Πληροφορίαι ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξωτερικῷ. Εἰδικευμένον προσωπικόν. Διευθυνταὶ τέως ἀστυνομικοὶ Γενικῆς Ἀσφαλείας μὲ πολυετῆ πεῖραν.

ΚΙΡΣΟΙ—ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ
Θεραπεύονται τάχιστα ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικὸς Φ. ΒΑΛΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777, 11—2 καὶ 5—8. Ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου. Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ
P. PANOUTSO
Δίπλωμα καὶ βραβεῖον τηλεπαθείας. Μὲ δραχμὰς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήση γιὰ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπώλειες ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν, ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέχεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὧραι 10 π.μ. — 6 μ.μ., πλὴν Κυριακῆς, ὁδὸς Ἠπείρου 54, Ἁγ. Παρασκευή, λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τηλέφ. 650-418.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

Χρειάζεται προσοχή!!!

ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΤΕ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΩΣ

Ὅταν θέλετε μιὰ ἐπιστημονικὴ σερβιὲτ ὑγείας πρέπει νὰ προσέχετε νὰ εἶναι CAMELIA καὶ ὄχι ὁποιοδήποτε μπλὲ κουτί.

Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι ἡ μόνη ποὺ σᾶς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτα ἀπὸ πρακτικῆς καὶ ὑγιεινῆς ἀπόψεως.

Χάρις εἰς τὴν εἰδικὴ κατασκευήν της, ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι ἀποσμητική, ἀπορροφητικὴ καὶ διαλύεται στὸ νερό. Ἑκατομμύρια γυναικῶν, σ' ὅλον τὸν Κόσμον, χρησιμοποιοῦν μὲ ἀπόλυτη ἱκανοποίηση τὴν ΚΑΜΕΛΙΑ.

Πρέπει ὅμως νὰ προσέχετε τὶς ἀπομιμήσεις καὶ νὰ ζητᾶτε ἀποκλειστικὰ τὴν ΚΑΜΕΛΙΑ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
Cosmetica Ε.Π.Ε.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
SCHICKEDANZ & Co. - NÜRNBERG

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα, Καταστήματα Καλλυντικῶν καὶ γυναικείων Εἰδῶν.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ στὸ σκοτάδι, στὸ πέμπτο σκαλοπάτι τοῦ πρώτου πατώματος, ὁ νεαρὸς Φερνάνδος Λεβὰλ βρῆκε τὸ ἠλεκτρικὸ σύρμα καὶ τὸ ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι του.

Ὅλο τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο στὴ σιωπή. Ὁ Φερνάνδος ἦταν ἀκόμα ἀρχάριος. Πέρασε τὸ ἕκτο σκαλοπάτι, δίχως νὰ τὸ πατήση, διέσχισε ὕστερα τὸ διάδρομο καὶ ἔφτασε στὸ μεγάλο δωμάτιο ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Μὰ τὰ γερὰ νεῦρα του ὑπάκουαν στὴ θέλησί του.

Τὰ μάτια του ἔβλεπαν καθαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Ὅσο γιὰ τ' αὐτιά του, μποροῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ προχώρησε ὡς τὴ γωνιὰ τοῦ βάθους. Ἐκεῖ βρισκόταν ἕνα χρηματοκιβώτιο. Ὁ Φερνάνδος ἤξερε τὸ μυστικό του. Ἔχωσε στὴν κλειδαριὰ ἕνα διαρρηκτικὸ ἐργαλεῖο κι' ἄνοιξε τὸ σκέπασμα. Ἔπειτα ἔσπασε τὴ δεύτερη κλειδαριὰ κι' ἄρχισε νὰ ξεβιδώνη ἕνα μυστικὸ συρτάρι. Σὲ λίγο, τὸ χέρι του χώθηκε στὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα βελούδινο κουτί: μιὰ κοσμηματοθήκη.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ κήπου γλιστροῦσε στὸ δωμάτιο μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ. Πλησίασε σ' αὐτὴν τὸ κουτὶ καὶ τὸ ἄνοιξε. Ἕνα διαμάντι, σὰν αὐγὸ περιστεριοῦ, θάμπωσε τὰ μάτια μου!...

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἄκουσε βήματα στὸ διάδρομο. Γύρισε τὸ κεφάλι του, μὰ μιὰ παγερὴ φωνὴ τὸν πρόσταξε:

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Μιὰ σκιὰ προχώρησε ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἦταν ἕνας ψηλόσωμος ἄντρας, γερός, μὲ τετράγωνους ὤμους. Φοροῦσε ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ καὶ κρατοῦσε ενα πιστόλι.

— Κατέβασε τὰ χέρια σου! εἶπε στὸ νεαρὸ Φερνάνδο.

Κι' ὅταν ἐκεῖνος ὑπάκουσε, τοῦ ξαναεῖπε:

— Ἄνοιξέ τα τώρα!

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἄστραψε ξανὰ τὸ κίτρινο διαμάντι. Ὁ ἄγνωστος τὸ κύτταξε καλὰ κι' ὕστερα ἅπλωσε τὸ χέρι του.

— Δός μου το.!

Ὁ Φερνάνδος ἔκανε νὰ τὸ κρύψη στὴν τσέπη του. Ὁ ἄγνωστος ὅμως τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι, πῆρε τὸ διαμάντι καὶ τὸ φύλαξε στὴν τσέπη τῆς ρόμπας του.

— Γιὰ φαντάσου! εἶπε σαρκαστικά. Ἕνα παλιόπαιδο σὰν κι' ἐσένα, ἤθελε νὰ κλέψη τὸ κίτρινο διαμάντι τοῦ Λωρανσύ! Εἶναι ἀπίστευτο!

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Διάβολε! Εἶσαι πολὺ φιλόδοξος, νεαρέ μου!

Ἔπειτα φώτισε μὲ τὸ φακό του τὸ σπασμένο χρηματοκιβώτιο. Ὁ σαρκασμὸς ἔσβησε τώρα ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Μὰ πῶς τὰ κατέφερες; ἀπόρησε. Ἐμπρός! Λέγε! Ποιὸς σοῦ ἔμαθε τὸ μυστικὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου;

— Ἕνας γνωστός μου... ἀπάντησε ὁ νεαρός.

— Τί δουλειὰ κάνεις;

— Δουλεύω σ' ἐργοστάσιο ποὺ φτιάχνουν χρηματοκιβώτια.

— Ἔξυπνο αὐτό! Κι' ὕστερα; Ἐξακολούθησε.

— Παρακολούθησα τὸ σπίτι. Διάβασα τὶς ἐφημερίδες. Κι' εἶδα ὅτι ἡ κόμισσα Λωρανσὺ μεταφέρθηκε ξαφνικὰ στὸ νοσοκομεῖο γιὰ ἐγχείρησι κι' ὅτι ὁ ἄνδρας της ἐγκαταστάθηκε κι' αὐτὸς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν προσέχη.

— Κι' ὁ γυιός;

— Διάβασα ὅτι ὁ γυιός τους δὲν καθόταν μαζί τους.

— Κι' οἱ ὑπηρέτες;

— Εἶδα τὸν τελευταῖο νὰ φεύγη, ἐδῶ καὶ ὧρες.

— Μπράβο! Ἔχεις γερὸ μάτι. Καὶ βρῆκες τὴν εὐκαιρία νὰ κάνης τὴν τύχη σου, ἔ;

— Μάλιστα.

— Καὶ θὰ πάτησες τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα τῆς σκάλας, ποὺ εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὴν Ἀστυνομία.

— Δὲν τὰ πάτησα. Τὰ ἔκοψα...

— Νὰ σὲ πάρη ὁ διάβολος! φώαξε ὁ ἄλλος, στηρίζοντας τὸ πιστόλι ου στὰ πλευρὰ τοῦ λωποδύτη. Ἔχεις ξανακάνει καμμιὰ ἄλλη «μεγάλη» δουλειά;

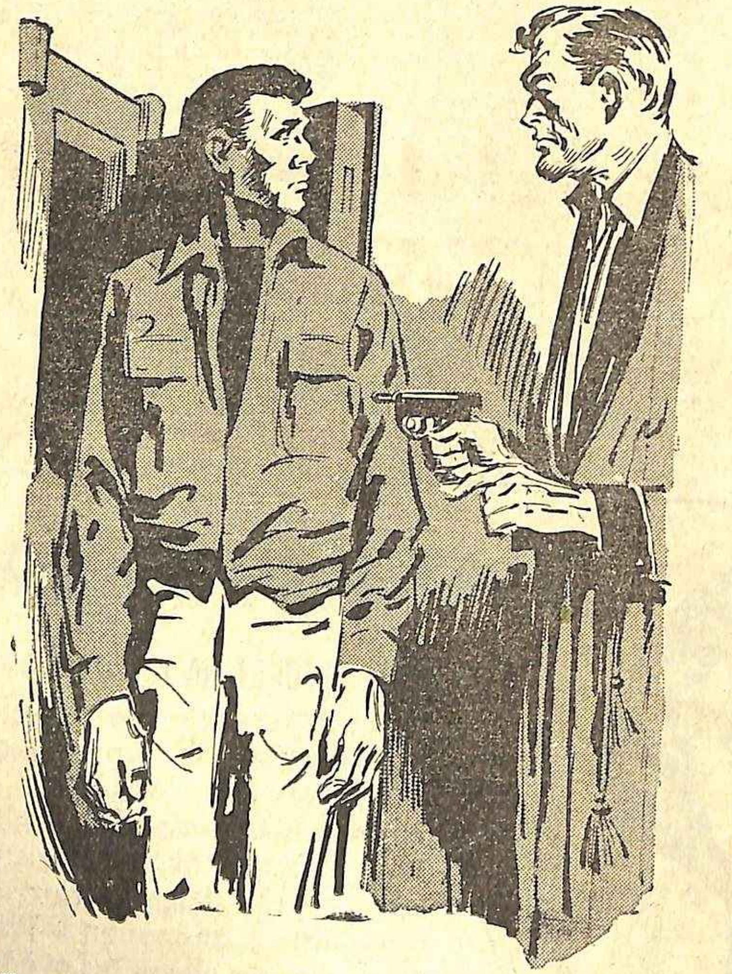

Ἦταν ἕνας ὑψηλόσωμος ἄντρας, φοροῦσε ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ κρατοῦσε ἕνα πιστόλι.

— Ὄχι...

— Σὲ ξέρει ἡ Ἀστυνομία;

— Ὄχι...

— Σατανᾶ! οὔρλιαξε ὁ ἄγνωστος. Κι' ἔχεις τὸ τουπὲ νὰ θέλης νὰ κλέψης τὸ κίτρινο διαμάντι τῶν Λωρανσύ; Ἀσφαλῶς, θὰ εἶσαι τρελλός! Δὲν λογαριάζεις τοὺς μεγάλους λωποδύτες σὰν τὸν Λαρρὺ καὶ σὰν τὸν Μὰξ Νεγκριὲ τὸν «ἀσύλληπτο»;

»Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου! Ἐλπίζω πὼς ἡ περιπέτεια αὐτὴ θὰ σοῦ γίνη μάθημα. Τέτοια «κόλπα» δὲν εἶναι γιὰ σένα! Δρόμο τώρα! Καὶ φρόνιμα!

Ὁ νεαρὸς Φερνάνδος ἔρριψε μιὰ ματιὰ γεμάτη μῖσος στὸν ἄγνωστο καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Πέρασε τὸν διάδρομο κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα.

Στὸ ἕκτο σκαλοπάτι στάθηκε, ἕνωσε τὸ κομμένο ἠλεκτρικὸ σύρμα κι' ἔπειτα κατέβηκε στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἐκεῖ, προχώρησε ὡς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, πέρασε ἕνα δωμάτιο, ποὺ ἦταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ κεῖνο ποὺ βρισκόταν ὁ ἄγνωστος, καὶ βγῆκε στὸν ἐξώστη. Ἀπὸ κεῖ, γλίστρησε στὸν κῆπο. Ἔπειτα ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ σιδερένια σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, ὡς τὴ σκεπή, πέρασε στὸ διπλανὸ σπίτι ποὺ σχημάτιζε ὀρθὴ γωνία μὲ τὸ μέγαρο τῶν Λωρανσύ, καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν καμινάδα. Ἀπὸ κεῖ, ἔβλεπε καθαρὰ τὴν ἀνοιχτὴ μπαλκονόπορτα τοῦ πατώματος τῶν Λωρανσύ, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸν ἄγνωστο. Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του ἦταν μικρή.

Ὁ νεαρὸς λωποδύτης περίμενε, μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἄξαφνα, μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας ἀκούστηκαν δυὸ πυροβολισμοί. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ δωμάτιο τοῦ τρίτου πατώματος φωτίστηκε. Στὸ κατώφλι τοῦ δωματίου στεκόντουσαν τρεῖς ἄγνωστοι. Πίσω τους, ἦταν ἔξη ἢ ἑπτὰ ἀστυφύλακες. Ἀπέναντί τους, κοντὰ στὴν μπαλκονόπορτα, ἔστεκε ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν ρόμπα, κρατώντας τὸ πιστόλι του.

— Ἀστυνομία! φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄνδρες ποὺ ἔστεκαν στὴν πόρτα. Εἶμαι ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρισάρ. Ποιὸς εἶσαστε; Γιατὶ πυροβολήσατε;

— Μὲ λένε Λωρανσύ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν ρόμπα. Οἱ γονεῖς μου λείπουν. Μένω ἐδῶ μόνος... Τί συμβαίνει; Γιατὶ ἤρθατε;

— Ἐδῶ καὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, χτύπησε τὸ αὐτόματο κουδούνι τοῦ κινδύνου. Τρέξαμε καὶ βρήκαμε τὴν ἐξώπορτα ἀνοιχτή. Τί συμβαίνει;

— Μὰ δὲν ἔχω ἰδέα! φώναξε ὁ ἄγνωστος μὲ τὴ ρόμπα. Ξύπνησα ἀπὸ τὸν θόρυβο στὴ σκάλα καὶ πυροβόλησα στὰ σκοτεινά, νομίζοντας πὼς εἶναι κάποιος κλέφτης...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας μικρόσωμος ἄνθρωπος γλίστρησε μέσα στὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας μιὰ μικρὴ βαλίτσα μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἐπιθεωρητῆ Ρισάρ.

Ἔπειτα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἄγνωστο μὲ τὴ ρόμπα καὶ ξέσπασε σὲ σαρκαστικὸ γέλιο.

— Μπᾶ! Καλησπέρα, Μάξ! τοῦ εἶπε.

— Τί ἔπαθες, Ντιλβώ; ἀπόρησε ὁ Ρισάρ. Εἶναι ὁ κ. Λωρανσύ...

Ὁ μικρόσωμος ντέτεκτιβ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν ἄγνωστο καὶ φώναξε:

— Εἶναι ὁ Μὰξ Νεγκριέ, ὁ ἀριστοκράτης λωποδύτης, ποὺ δὲν πῆγε ποτέ του στὴ φυλακή. Μιὰ φορὰ μόνο τὸν εἶδα. Μὰ ἔφθασε αὐτή, γιὰ νὰ μὴν τὸν ξεχάσω. Ἐπὶ τέλους! Τὸν κρατᾶμε!...

Κι' ἔκανε νόημα στὸν βοηθὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Ρισάρ. Ἐκεῖνος πέρασε ἀμέσως τὶς χειροπέδες στὸν Μὰξ Νεγκριέ.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Ντιλβώ. Καὶ τώρα, ἂς δοῦμε τί ἔκανε ἐδῶ, περνώντας ὡς γυιὸς τῶν Λωρανσύ. Αὐτὴ ἡ βαλίτσα εἶναι γεμάτη διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα. Τὴ βρῆκα κάτω ἀπὸ ἕνα κρεβάτι...

— Περίεργο! ἔκανε. Ἐσύ, Μάξ, δουλεύεις ἔτσι;... Ἀσφαλῶς, δὲν ἔσπασες ἐσὺ τὸ χρηματοκιβώτιο γιὰ νὰ κλέψης τὸ κίτρινο διαμάντι. Ἄρχισες, λοιπόν, νὰ ἔχης καὶ συνενόχους;

Ὁ Μὰξ Νεγκριὲ ξέσπασε σ' ἕνα περιφρονητικὸ γέλιο. Ὁ ντέτεκτιβ Ντιλβὼ τὰ ἔχασε.

Ὁ Ντιλβὼ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Νεγκριὲ κι' ἔπειτα φώναξε ὀλόχαρος:

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Πῶς δὲν τὸ κατάλαβα νωρίτερα; Μὰ βέβαια! Εἶναι φανερὸ ὅτι σὲ πρόλαβε ἄλλος! Ἀπόψε τὴν ἔπαθες. Μάξ! Τὰ συλλυπητήριά μου!...

Ὁ Μὰξ Νεγκριὲ εἶχε γίνει κατάχλωμος. Μὰ συγκρατήθηκε καὶ ψιθύρισε μόνο:

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βέβαιος! τοῦ φώναξε ὁ Ντιλβώ. Καὶ τώρα ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι... Ἄκουσέ με...

Κι' ἄρχισε νὰ λέη:

— Ὁ λωποδύτης ποὺ πῆρε τὸ διαμάντι, εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σένα. Εἶναι βέβαια ἀρχάριος ἀκόμα, ἀφοῦ σπάει τὰ χρηματοκιβώτια μὲ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα, μὰ εἶναι πολὺ καλύτερος ἀπὸ σένα! Μάξ, εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ σὲ πιάσαμε. Μὰ σοῦ ξαναλέω: Θὰ δίναμε δέκα σὰν κι' ἐσένα γιὰ νὰ βροῦμε τὸ λωποδύτη ποὺ σὲ ξεγέλασε. Καὶ ξέρεις γιατί; Γιατὶ θὰ ἔχουμε φασαρίες μαζί του.

Ὁ Νεγκριὲ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη πιὰ στοὺς καινούργιους σαρκασμούς.

— Ἄ! Ἔτσι, ἔ; οὔρλιαξε. Νομίζεις ὅτι ξώφλησα! Ἔ, λοιπόν, γελάσθηκες, Ντιλβώ. Ὁ Νεγκριὲ δὲν ξώφλησε. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἦταν ἕνα παλιόπαιδο! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔσπασε τὸ χρηματοκιβώτιο. Μὰ ἔφυγε μὲ ἄδεια χέρια! Ψάξε στὴν δεξιὰ τσέπη τῆς ρόμπας μου καὶ θὰ δῆς πῶς θὰ βρῆς τὸ κίτρινο διαμάντι!...

Ὁ Ντιλβὼ ἔτρεξε κοντά του.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, Μάξ! τοῦ εἶπε.

Κι' ἔψαξε τὶς τσέπες τῆς ρόμπας του.

— Κύριοι, φώναξε στοὺς ἀστυνομικούς, σταθήκατε τυχεροί! Θὰ σᾶς δείξω τώρα κάτι: τὸ κίτρινο διαμάντι τῶν Λωρανσύ!

Καὶ βγάζοντας τὸ χέρι ἀπὸ τὴν δεξιὰ τσέπη τοῦ Νεγκριέ, τοὺς ἔδειξε ἕνα.. ἀπὸ τὰ γυάλινα κουμπιὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου!

— Κατάρα! οὔρλιαξε ὁ Ντιλβώ.

— Ἄ, σατανᾶ! στέναξε ὁ Μὰξ Νεγκριέ.

Κι' ἐξήγησε στὸν ντέτεκτιβ...

— Λυποῦμαι, Ντιλβώ, μὰ τὸ κίτρινο διαμάντι τὸ ἔχει ὁ ἄλλος. Μὲ ξεγέλασε! Εἶχε χώσει μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι στὴν τσέπη του καὶ φαίνεται ὅτι τότε τὸ ἄλλαξε μ' αὐτὸ τὸ γυάλινο κουμπὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου, ποὺ τοῦ εἶχε μείνει στὸ χέρι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ διασκορπίστηκαν ἀμέσως, γιὰ νὰ περικυκλώσουν τὴ συνοικία. Μὰ ἦταν ἀργά. Ὁ νεαρὸς Φερνάνδος Λεβὰλ βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ κίτρινο διαμάντι ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του, χάθηκε πίσω ἀπὸ τὶς καμινάδες.

Ὁ Ντιλβὼ ἐξακολούθησε ὡς τὰ ξημερώματα τὴν ἔρευνα στὸ μέγαρο τῶν Λωρανσύ. Μὰ δὲν βρῆκε τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ κάρτα, στὸ ἕκτο σκαλοπάτι τῆς σκάλας, μὲ τὸ ἑξῆς ἄγνωστο ὄνομα: «Φερνάνδος Λεβὰλ— Νούμερο 2 ὁ «ἀσύλληπτος»!.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Νεώτερες πτητικὲς μηχανὲς

Τὸ ἱπτάμενο στρῶμα, ὁ ἱπτάμενος γερανὸς κλπ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ τρεῖς μέθοδοι, γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ πετάξη: τὸ ἀερόστατο, ὁ πύραυλος καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο πετοῦν τὰ πουλιά.

Ὁ πρῶτος τρόπος δὲν εἶναι πρακτικός. Λόγω τοῦ μεγάλου ὄγκου του, τὸ ἀερόστατο δὲ μπορεῖ ν' ἀναπτύξη ἀξιόλογη ταχύτητα. Ὁ δεύτερος τρόπος δὲν ἀποτελεῖ στὴν κυριολεξία πέταγμα. Ἀνάγεται στὴ σφαῖρα τῆς βαλιστικῆς. Εἶναι σὰν νὰ ρίχνωμε μιὰ ὀβίδα ἀπὸ ἕνα κανόνι. Ἔτσι, δὲν ἀπομένει παρὰ ὁ τρίτος τρόπος, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸν μιμηθοῦν τὰ ἀεροπλάνα. Σπρώχνοντας τὸν ἀέρα πρὸς τὰ κάτω, κερδίζουν ὕψος. Γιὰ νὰ κινηθοῦν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐξ ἄλλου, σπρώχνουν τὸν ἀέρα πρὸς τὰ πίσω.

Τὰ πουλιὰ (καθὼς ἐπίσης οἱ μέλισσες, οἱ νυχτερίδες, οἱ πεταλοῦδες κλπ.), σὲ κάθε κίνησι τῶν φτερῶν τους, «πιάνουν» ἕναν ὄγκο ἀέρος καὶ τὸν σπρώχνουν πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ πίσω, ἀνάλογα μὲ τὴ διεύθυνσι ποὺ θέλουν ν' ἀκολουθήσουν. Ὁ χαρταετός, ἀντὶ νὰ «πιάνη» τὸν ἀέρα ὅπως τὰ πουλιά, τὸν σπρώχνει πρὸς τὰ κάτω, ὅπως κάνει τὸ ὑνὶ τοῦ ἀρότρου ἢ ἕνας χιονοκαθαριστήρας» ποὺ προχωρεῖ λοξά, σπρώχνοντας τὸ χιόνι στὰ πλάγια. Τὴν τακτικὴ τοῦ χαρταετοῦ ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ἀεροπλάνο. Ἀντί, ὅμως, νὰ τὸ κρατάη ἕνα παιδὶ ἀπὸ ἕνα σπάγγο, ἔχει τὴν ἕλικά του καὶ τὸν κινητῆρα του, ποὺ κι' αὐτὰ δὲ κάνουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σπρώχνουν τὸν ἀέρα πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὸ τὸ σύστημα ἀκολουθοῦν ὅλες οἱ νεώτερες μηχανὲς πτήσεως.

Ἀλλ' εἶναι τὸ μόνο; Καὶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα, τὸ ἴδιο εὔχρηστα καὶ πρακτικά; Οἱ τεχνικοὶ τῶν πτήσεων ἔχουν μελετήσει πολλὰ ἄλλα κι' ἔχουν ἐπινοήσει μηχανὲς ποὺ εἶναι πολὺ πρωτότυπες. Μιὰ τέτοια πτητικὴ μηχανὴ μπορεῖ νὰ ἰδῆτε αὔριο νὰ περνάη μπροστὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά σας. Κι' ἴσως, στὸ πολὺ προσεχὲς μέλλον, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐγκαταλείψουν τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ στραφοῦν σ' αὐτές.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τὶς κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς τὶς μηχανές. Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἐκείνη ποὺ κινεῖται πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀέρος.

Οἱ πιλότοι ξέρουν ἀπὸ καιρὸ ὅτι τὸ ἀεροπλάνο, ὅταν κατὰ τὴν προσγείωσι κατεβαίνη σὲ ἀπόστασι ἔξη μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος, κινεῖται πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀέρος, ποὺ μετριάζει τὴν ταχύτητά του καὶ διευκολύνει τὴν κάθοδό του πάνω στὸ γήπεδο προσγειώσεως. Αὐτὸ τὸ στρῶμα τοῦ ἀέρος, ποὺ παρεντίθεται μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ ἀεροπλάνου, εἶναι μιὰ δύναμις, ποὺ μποροῦμε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε.

Πάνω στὴν ἀρχὴ αὐτὴ στηρίζονται τὰ «πλανὲρ» (χόβερκραφτ), τὰ «γκλισὲρ» (σκίμμερς), ποὺ πετοῦν ὄχι σὲ ὕψος 6 μέτρων, ἀλλὰ 60 καὶ κάποτε μόνον 5 ἑκατοστῶν. Ὑπάρχουν σήμερα παρόμοιες μηχανὲς ὅλων τῶν εἰδῶν, ἀπὸ τὰ ἁπλὰ μονοθέσια ἀεροπλάνα ὡς τοὺς γίγαντες τῶν 200 θέσεων. Δὲν ἔχουν φτερὰ καὶ μοιάζουν περισσότερο μὲ ἀτμόπλοια, ἢ μὲ αὐτοκίνητα ἢ ἀκόμη μὲ Ιπταμένους δίσκους. Ὁ κινητήρ τους βρίσκεται στὸ κάτω μέρος. Μικρὰ φτερὰ ἢ μιὰ ἕλιξ σπρώχνουν τὸν ἀέρα πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ συγκρατοῦν ἔτσι πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἢ τὸ νερό.

Ἡ πρώτη συσκευὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴ μεταφορὰ ἐπιβατῶν ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη τοῦ ποταμοῦ Ντῆ, στὴν Ἀγγλία (βόρειος Οὐαλλία). Σήμερα, πολλὰ βρεταννικὰ ναυπηγεῖα κατασκευάζουν παρόμοια πλοῖα, ποὺ ἀναπτύσσουν ταχύτητα 130 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Τὰ πλοῖα αὐτὰ εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ τὰ συνήθη, γιατὶ μποροῦν νὰ γλιστρήσουν πάνω ἀπὸ πάγους ἢ σωροὺς ἄμμου ἢ κορμοὺς δένδρων, ὅπως συμβαίνει σὲ πολλοὺς μεγάλους ποταμούς. Οἱ Γάλλοι κατεσκεύασαν ἐπίσης ἕνα ἀμφίβιο αὐτοκίνητο αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ποὺ θὰ μπορῆ νὰ παρακάμπτη ἐμπόδια ὕψους 30 ἑκατοστῶν καὶ νὰ πετάη πάνω ἀπὸ ἀνώμαλο ἔδαφος. Ἔχει μῆκος 9,40 μ. καὶ πλάτος 3,10 μ. καὶ μπορεῖ νὰ μεταφέρη ὠφέλιμο φορτίο 1400 κιλῶν. Τὸ συνολικό του βάρος ἀνέρχεται σὲ 3000 κιλά.

Οἱ συσκευὲς αὐτὲς καθιστοῦν περιττοὺς τοὺς τροχούς. Σὲ προσεχὲς μέλλον, θὰ ἰδοῦμε τὰ τραῖνα νὰ «πετᾶνε» πάνω ἀπὸ τὶς σιδεροτροχιὲς καὶ τεράστια καμιόνια ν' ἀφήνουν τοὺς αὐτοκινητοδρόμους καὶ νὰ «πετᾶνε» πάνω ἀπὸ λόφους καὶ βουνά, συντομεύοντας ἔτσι τὶς ἀποστάσεις. Ἡ πραγματικότης, παρατηροῦν οἱ σύγχρονοι τεχνικοί, ξεπέρασε στὸ κεφάλαιο αὐτὸ καὶ τὴν πιὸ γόνιμη φαντασία.

Τὸ γαλλικὸ ἀεροπλάνο καθέτου ἀνόδου καὶ καθόδου «Μπαλζάκ».

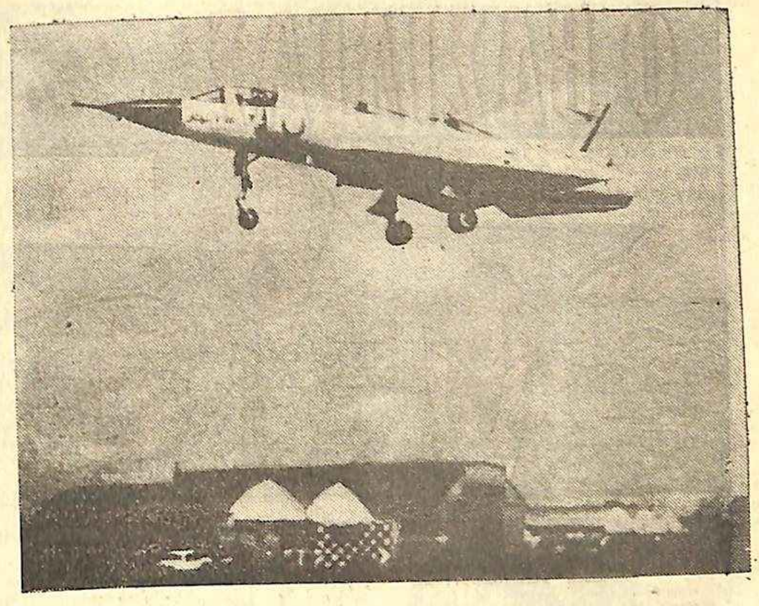

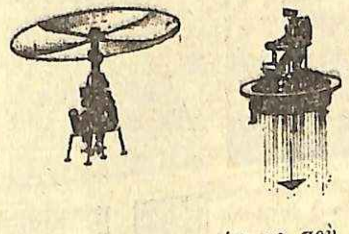

Ἀριστερά, ἕνα χοπικόπτερο, ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος ἀτομικοῦ ἑλικοπτέρου. Δεξιά, τὸ «ἱπτάμενο πιάτο».

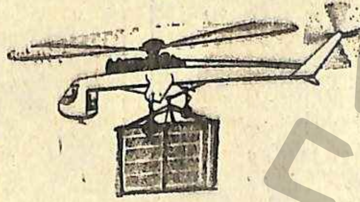

Ὁ ἱπτάμενος γερανὸς μπορεῖ νὰ σηκώση ἕνα καμιόνι τῶν 100 τόννων καὶ νὰ τὸ μεταφέρη σὲ ἀξιόλογες ἀποστάσεις.

Ἀξιοσημείωτα εἶναι ἐπίσης τὰ μηχανήματα καθέτου ἀναβάσεως. Ἂν μπορῆ κανεὶς νὰ πετάξη χωρὶς φτερὰ πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀέρος, σπρώχνοντας τὸν ἀέρα πρὸς τὰ κάτω, γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε μὲ τὸ ἴδιο σύστημα ν' ἀνεβῆ σὲ ὕψος;

Οἱ πρῶτοι ποὺ κατεσκεύασαν μιὰ παρόμοια συσκευή, ἦταν οἱ Ἄγγλοι, τὸ 1954. Τὴν ἀποκάλεσαν «Ἱπτάμενο στρῶμα». Ἦταν πραγματικὰ ἕνα εἶδος στρώματος μὲ δυὸ ἀεριωθουμένους κινητῆρες, ποὺ τὰ φουγάρα τους σχημάτιζαν μιὰ καμπύλη, γιὰ νὰ σπρώχνουν τὸν ἀέρα πρὸς τὰ κάτω. Ὁ πιλότος καθόταν σ' ἕνα εἶδος πολυθρόνας, πάνω στὸ «στρῶμα».

Οἱ Γάλλοι κατεσκεύασαν ἐπίσης τὸ «Κολεόπτερο» καὶ κατόπιν τὸ «Ἱπτάμενο Ἀτάρ». Τὸ τελευταῖο ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕναν ἀεριωθούμενο κινητῆρα, τοποθετημένον κάθετα, καὶ μιὰ κωνικὴ καμπάνα γιὰ τὸν πιλότο, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ πάνω. Τὸ «Ἱπτάμενο Ἀτάρ», ὅταν ἀνέβαινε σ' ὡρισμένο ὕψος, συνέχιζε κατόπιν τὴν πορεία του σ' εὐθεία γραμμή.

Μιὰ ἄλλη συσκευὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους μοιάζει μὲ ἕνα ζευγάρι πελώρια ματογυάλια. Πάνω στὸ σκελετὸ ποὺ τὰ περιβάλλει, εἶναι τοποθετημένες ὁριζόντια δυὸ ἕλικες, ποὺ σπρώχνουν τὸν ἀέρα πρὸς τὰ κάτω. Ὁ πιλότος κάθεται στὴ μέση. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ κινῆται κάθετα ἢ ὁριζόντια, νὰ σταματάη στὸν ἀέρα, νὰ κανονίζη ὅπως θέλει τὴν ταχύτητά της κλπ. Ἀπογειοῦται καὶ προσγειοῦται κάθετα. Δὲν ἔχει ἀνάγκη, συνεπῶς, ἀπὸ πίστα.

Ἡ συσκευὴ αὐτή, ὅμως, εἶναι ἐξαιρετικὰ δαπανηρή, γιατὶ ἀπαιτεῖ μεγάλη ποσότητα καυσίμου ὕλης γιὰ τὴν κάθετη ἄνοδο. Δὲν μπορεῖ, λοιπόν, νὰ εἶναι πρακτικὰ ὠφέλιμη, παρὰ μόνον γιὰ πτήσεις μεγάλης διαρκείας.

Γιὰ τὴν κατανίκησι αὐτῆς τῆς δυσχερείας, ἐπινοήθηκε τὸ V.T.O.L. (Τὰ τέσσερα αὐτὰ γράμματα σημαίνουν: πτητικὴ συσκευὴ καθέτου ἀπογειώσεως καὶ προσγειώσεως). Τὸ πλεονέκτημά της εἶναι ὅτι συνδυάζει τὴν κάθετο ἄνοδο χωρὶς φτερὰ μὲ τὴν πτῆσι μὲ φτερά. Ἡ κάθετος ἄνοδος δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτὸ κι' ἔτσι ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης καυσίμου ὕλης εἶνε πολὺ μικρή. Τὸ V.T.O.L. συνεχίζει κατόπιν τὴν πτῆσι του μὲ φτερά. Αὐτὰ τὰ φτερὰ εἶναι μικρὰ καὶ λεπτά, γιατὶ χρησιμεύουν μόνον γιὰ ὴν πορεία.

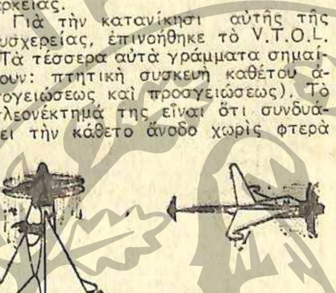

Οἱ συσκευὲς τοῦ τύπου Υ.Τ.Ο.L., κατὰ τὴν ἀπογείωσι,μοιάζουν σὰν νὰ κρέμωνται ἀπὸ τὴν ἕλικά τους. Ἀνέρχονται κάθετα κι' ὅταν φτάσουν στὸ ἐπιθυμητὸ ὕψος, συνεχίζουν τὴν πορεία τους σ' εὐθεία γραμμή.

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ κινεῖται πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀέρος, ποὺ παρεντίθεται ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ τὸ ἔδαφος. Μπορεῖ νὰ τρέξη πάνω καὶ ἀπὸ τὸ πιὸ ἀνώμαλο ἔδαφος. Ἐπίσης πάνω ἀπὸ ποτάμια, λίμνες, θάλασσα κτλ.

Στὴν Ἀγγλία, τὴ Γερμανία, τὴ Ρωσία, τὴ Γαλλία καὶ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἔχουν μελετηθῆ διάφοροι τύποι παρομοίων πτητικῶν συσκευῶν.

Οἱ συσκευὲς αὐτές, ὅταν βρίσκωνται στὸ ἔδαφος, στέκονται ὄρθιες σὰν πύραυλοι, μὲ τὴν οὐρά τους πρὸς τὰ κάτω καὶ τὴ «μύτη» τους πρὸς τὸν οὐρανό. Κατὰ τὴν ἀπογείωσι, μοιάζουν σὰν νὰ κρέμωνται ἀπὸ τὴν ἕλικά τους.

Ἡ τελειότερη πτητικὴ συσκευὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι ἕνα γαλλικὸ καταδιωκτικὸ ἀεροπλάνο, τὸ «Μπαλζάκ», ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὸ στάδιο τῶν δοκιμῶν. Στὴν καμπίνα του, πίσω ἀπὸ τὸν πιλότο, βρίσκονται δυὸ μικροὶ ἀεριωθούμενοι κινητῆρες, ποὺ τὰ φουγάρα τους εἶναι γυρισμένα πρὸς τὰ κάτω. Αὐτοὶ οἱ κινητῆρες χρησιμεύουν μόνον γιὰ τὴν ἀπογείωσι καὶ τὴν προσγείωσι. Ὁ πιλότος βάζει κατόπιν σὲ λειτουργία ἄλλους κινητῆρες, ἐπίσης ἀεριωθουμένους, καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του.

Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ ἱπτάμενος γερανός. Εἶναι ἕνα τερατόμορφο ἑλικόπτερο, ποὺ κατεβαίνει πολὺ χαμηλά, πάνω ἀπὸ ἕνα καμιόνι τῶν 100 τόννων, τὸ σηκώνει, ὅπως κάνει ὁ ἀητὸς γιὰ ἕνα ἀρνάκι, καὶ τὸ μεταφέρει σὲ πολὺ μεγάλες ἀποστάσεις. Οἱ ἱπτάμενοι γερανοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ προσγειωθοῦν. Δουλεύουν στὸν ἀέρα. Στὸ στρατό, χρησιμοποιήθηκαν πολλὲς φορὲς γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι κανονιῶν ἢ βαρέων ἁρμάτων, ποὺ εἶχαν βουλιάξει μέσα στὴ λάσπη. Χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης γιὰ τὴν κατασκευὴ γεφυρῶν ἢ γιὰ τὴ μεταφορὰ ὑλικῶν πάνω σ' ἕνα κατασκευαζόμενο οὐρανοξύστη.

Μιὰ ἄλλη μηχανὴ πτήσεως εἶναι τὸ χοπικόπτερο. Εἶναι ἕνα εἶδος ἀτομικοῦ ἑλικοπτέρου, ποὺ τὸ δένει κανεὶς στὴ ράχη του, ὅπως ἕνα σακκίδιο, καὶ ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάνη διαδρομὲς μέχρι 30 χιλιομέτρων. Τὸ εἶχαν ἐπινοήσει οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο. Ἕνας στρατιώτης μποροῦσε νὰ κάμη μ' αὐτὸ πηδήματα μήκους 300 μέτρων.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ των μαργαριταριών

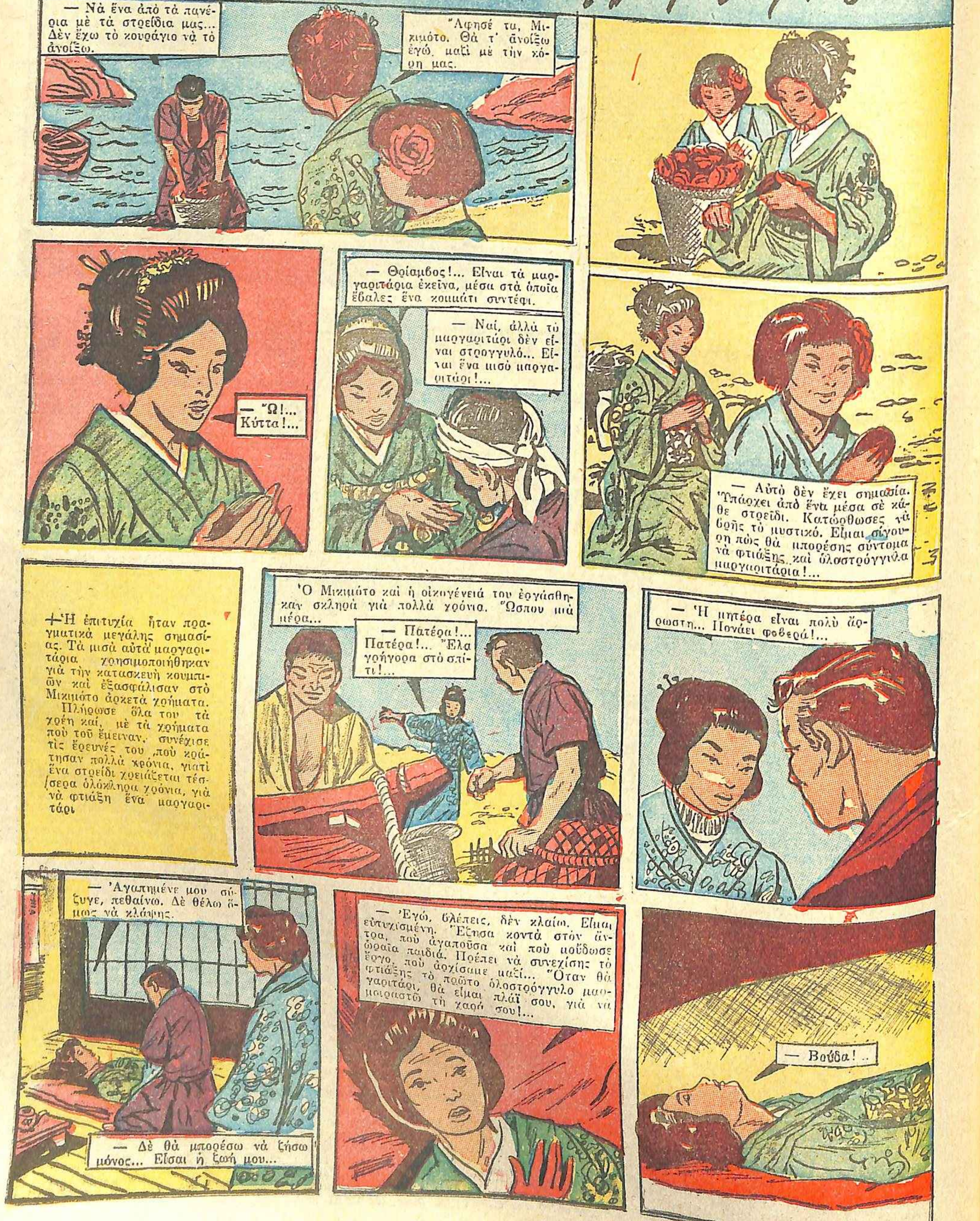
— Νὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πανέρια μὲ τὰ στρείδια μας... Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ τὸ ἀνοίξω.
Ἄφησέ τα, Μικιμότο. Θὰ τ' ἀνοίξω ἐγώ, μαζὶ μὲ τὴν κόρη μας.
— Ὤ!... Κύττα!...
— Θρίαμβος!... Εἶναι τὰ μαργαριτάρια ἐκεῖνα, μέσα στὰ ὁποῖα ἔβαλες ἕνα κομμάτι συντέφι.
— Ναί, ἀλλὰ τὸ μαργαριτάρι δὲν εἶναι στρογγυλό... Εἶναι ἕνα μισὸ μαργαριτάρι!...
— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ὑπάρχει ἀπὸ ἕνα μέσα σὲ κάθε στρείδι. Κατώρθωσες νὰ βρῆς τὸ μυστικό. Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ μπορέσης σύντομα νὰ φτιάξης καὶ ὁλοστρόγγυλα μαργαριτάρια!...
Ἡ ἐπιτυχία ἦταν πραγματικὰ μεγάλης σημασίας. Τὰ μισὰ αὐτὰ μαργαριτάρια χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν κατασκευὴ κουμπιῶν καὶ ἐξασφάλισαν στὸ Μικιμότο ἀρκετὰ χρήματα. Πλήρωσε ὅλα του τὰ χρέη καί, μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔμειναν, συνέχισε τὶς ἔρευνές του, ποὺ κράτησαν πολλὰ χρόνια, γιατὶ ἕνα στρείδι χρειάζεται τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ φτιάξη ἕνα μαργαριτάρι
Ὁ Μικιμότο καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐργάσθηκαν σκληρὰ γιὰ πολλὰ χρόνια. Ὥσπου μιὰ μέρα...
— Πατέρα!... Πατέρα!... Ἔλα γρήγορα στὸ σπίτι!...
— Ἡ μητέρα εἶναι πολὺ ἄρρωστη... Πονάει φοβερά!...
— Ἀγαπημένε μου σύζυγε, πεθαίνω. Δὲ θέλω ὅμως νὰ κλάψης.
— Δὲ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω μόνος... Εἶσαι ἡ ζωή μου...
— Ἐγώ, βλέπεις, δὲν κλαίω. Εἶμαι εὐτυχισμένη. Ἔζησα κοντὰ στὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαποῦσα καὶ ποὺ μοῦδωσε ὡραῖα παιδιά. Πρέπει νὰ συνεχίσης τὸ ἔργο, ποὺ ἀρχίσαμε μαζί... Ὅταν θὰ φτιάξης τὸ πρῶτο ὁλοστρόγγυλο μαργαριτάρι, θὰ εἶμαι πλάϊ σου, γιὰ νὰ μοιραστῶ τὴ χαρά σου!...
— Βούδα!..

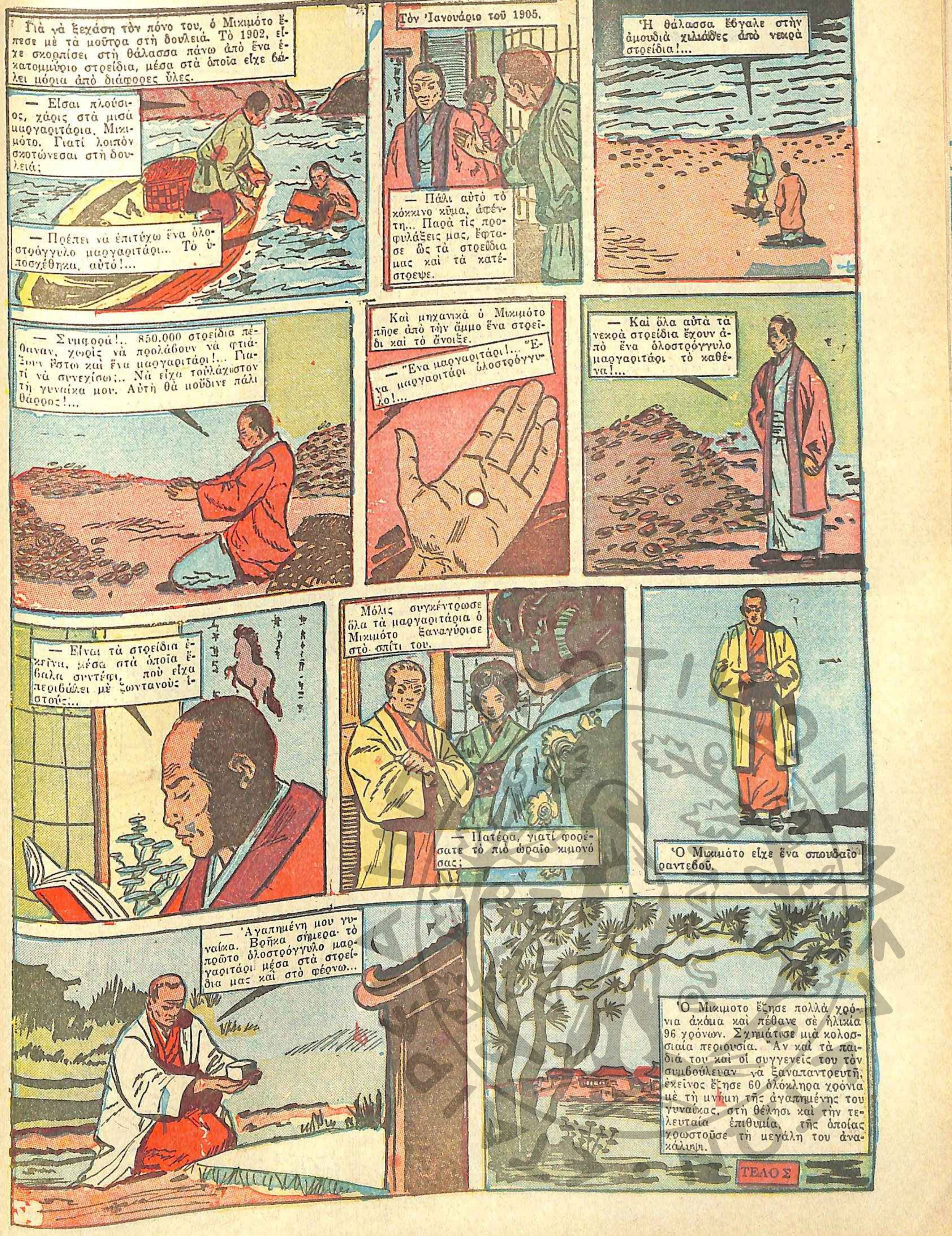
Γιὰ νὰ ξεχάση τὸν πόνο του, ὁ Μικιμότο ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Τὸ 1902, εἶχε σκορπίσει στὴ θάλασσα πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο στρείδια, μέσα στὰ ὁποῖα εἶχε βάλει μόρια ἀπὸ διάφορες ὕλες.
— Εἶσαι πλούσιος, χάρις στὰ μισὰ μαργαριτάρια, Μικιμότο. Γιατί λοιπὸν σκοτώνεσαι στὴ δουλειά;
— Πρέπει νὰ ἐπιτύχω ἕνα ὁλοστρόγγυλο μαργαριτάρι... Τὸ ὑποσχέθηκα, αὐτό!...
Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1905.
— Πάλι αὐτὸ τὸ κόκκινο κῦμα, ἀφέντη... Παρὰ τὶς προφυλάξεις μας, ἔφτασε ὡς τὰ στρείδια μας καὶ τὰ κατέστρεψε.
Ἡ θάλασσα ἔβγαλε στὴν ἀμουδιὰ χιλιάδες ἀπὸ νεκρὰ στρείδια!...
— Συμφορά!.. 850.000 στρείδια πέθαναν, χωρὶς νὰ προλάβουν νὰ φτιάξουν ἔστω καὶ ἕνα μαργαριτάρι!... Γιατί νὰ συνεχίσω;.. Νὰ εἶχα τουλάχιστον τὴ γυναίκα μου. Αὐτὴ θὰ μοῦδινε πάλι θάρρος!...
Καὶ μηχανικὰ ὁ Μικιμότο πῆρε ἀπὸ τὴν ἄμμο ἕνα στρείδι καὶ τὸ ἄνοιξε.
— Ἕνα μαργαριτάρι!... Ἕνα μαργαριτάρι ὁλοστρόγγυλο!...
— Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ νεκρὰ στρείδια ἔχουν ἀπὸ ἕνα ὁλοστρόγγυλο μαργαριτάρι τὸ καθένα!...
— Εἶναι τὰ στρείδια ἐκεῖνα, μέσα στὰ ὁποῖα ἔβαλα συντέφι, ποὺ εἶχα περιβάλει μὲ ζωντανοὺς ἱστούς...
Μόλις συγκέντρωσε ὅλα τὰ μαργαριτάρια ὁ Μικιμότο ξαναγύρισε στὸ σπίτι του.
— Πατέρα, γιατί φορέσατε τὸ πιὸ ὡραῖο κιμονό σας;
Ὁ Μικιμότο εἶχε ἕνα σπουδαῖο ραντεβοῦ.
— Ἀγαπημένη μου γυναίκα. Βρῆκα σήμερα· τὸ πρῶτο ὁλοστρόγγυλο μαργαριτάρι μέσα στὰ στρείδια μας καὶ στὸ φέρνω...
Ὁ Μικιμοτο ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμα καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 96 χρόνων. Σχημάτισε μιὰ κολοσσιαία περιουσία. Ἂν καὶ τὰ παιδιά του καὶ οἱ συγγενεῖς του τὸν συμβούλευαν νὰ ξαναπαντρευτῆ, ἐκεῖνος ἔζησε 60 ὁλόκληρα χρόνια μὲ τὴ μνήμη τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας, στὴ θέλησι καὶ τὴν τελευταία ἐπιθυμία, τῆς ὁποίας χρωστοῦσε τὴ μεγάλη του ἀνακάλυψι.
ΤΕΛΟΣ

Ὁ Νουμπὰρ Γκουλμπενκιάν, ἕνας ἀπὸ τοὺς Κροίσους τοῦ αἰῶνος μας.

ΝΟΥΜΠΑΡ ΓΚΟΥΛΜΠΕΝΚΙΑΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΟΣ

Τὰ ἐτήσια εἰσοδήματά του ἀνέρχονται σὲ 300 ἑκατομμύρια!

Ο ΝΟΥΜΠΑΡ Γκουλμπενκιάν, εἶναι, ἀναμφισβήτητα, ὁ βασιλιὰς τῆς ἐκκεντρικότητος τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλ' ἕνας βασιλιάς, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψη στὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς πιὸ πολυδάπανους ἐξωφρενισμούς. Τὰ ἐτήσια εἰσοδήματά του ἀνέρχονται σὲ 300 περίπου ἑκατομμύρια δραχμῶν καὶ ἡ συνολικὴ περιουσία του ὑπολογίζεται, ὅτι ξεπερνάει τὰ 50 δισεκατομμύρια δραχμῶν!

Τί ἔκαμε γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήση; Ἀπολύτως τίποτε. Εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Καλοῦστ Γκουλμπενκιάν, τὸ διαβολεμένο Ἀρμένιο, ποὺ εἶχε ἀποκληθῆ «ὁ κύριος 5%», γιατὶ κατάφερε, μὲ τὶς μηχανορραφίες καὶ τὶ σατανικότητά του, νὰ ἐξασφαλίση ἕνα ποσοστὸν 5% ἐπὶ τῶν πετρελαίων τῆς Μοσσούλης. Μετὰ τὸ θάνατό του, τὰ δικαιώματα αὐτὰ περιῆλθαν στὸ γυιό του. Ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ περιουσία τοῦ πατέρα του, μὲ τὸν ὁποῖο δὲ βρισκόταν σὲ καθόλου καλὲς σχέσεις.

Ὁ Καλοῦστ Γκουλμπενκιὰν εἶχε βάλει τὸ γυιό του Νουμπὰρ νὰ διευθύνη ἕνα τμῆμα τῶν ἐπιχειρήσεών του. Γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ τοῦ ἔδινε ἕναν ἡγεμονικὸ μισθό. Μιὰ μέρα, ὅμως, ποὺ εἶχε πολλὴ δουλειά, ὁ Νουμπὰρ ἔφαγε ἕνα κοττόπουλο σ' ἕνα ἐστιατόριο κι' ἔστειλε τὸ λογαριασμὸ στὸν πατέρα του. Ἀλλ' ὁ Καλοῦστ ἀρνήθηκε νὰ τὸν πληρώση.

— Πρόσεξε, εἶπε ὁ Νουμπὰρ στὸν πατέρα του. Θὰ καταφύγω στὰ δικαστήρια.

Καὶ τὸ ἔκαμε. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ κράτησε τρία περίπου χρόνια. Κάθε φορά, ποὺ συνεδρίαζε τὸ δικαστήριο γι' αὐτήν, ἦταν τόσος ὁ συνωστισμός, ποὺ χρειαζόταν ἡ ἐπέμβασις μεγάλης ἀστυνομικῆς δυνάμεως, γιὰ νὰ τηρηθῆ ἡ τάξις.

Πατέρας καὶ γυιὸς χρησιμοποιοῦσαν τοὺς καλύτερους δικηγόρους καὶ ἐξήντλησαν ὅλα τὰ δικονομικὰ μέσα. Στὸ τέλος, ὅμως, ὁ «κύριος 5 %», καταδικάστηκε νὰ πληρώση ἐντόκως τὸ λογαριασμὸ τοῦ γεύματος τοῦ γυιοῦ του καὶ ἐπὶ πλέον τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ποὺ ἀνέρχονταν σὲ 3 περίπου ἑκατομμύρια δραχμῶν! Σ' αὐτά πρέπει νὰ προσθέσωμε κι' ἐκεῖνα, ποὺ εἶχε ἐξοδεύσει ὁ ἴδιος (ἀμοιβὲς δικηγόρων, κοινοποιήσεις διαφόρων ἐγγράφων, κλπ.).

Ἀπὸ τότε, οἱ σχέσεις μεταξὺ πατέρα καὶ γυιοῦ παρέμειναν ψυχρὲς κι' ὁ Καλοῦστ, ὅταν πέθανε σὲ ἡλικία 86 χρόνων, ἄφησε τὴν κολοσσιαία περιουσία του σὲ ἕνα φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα γιὰ τοὺς φτωχούς. Ὁ γυιός του, ὅμως, διατήρησε τὸ 5% ἐπὶ τῶν πετρελαίων τῆς Μοσσούλης.

Ὁ Νουμπὰρ ὡστόσο, δὲν ξέχασε, ὅτι ἡ περιουσία τοῦ πατέρα του ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του. Καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῆ μετὰ θάνατον, ὅταν, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, τὸ Μπὶ-Μπὶ-Σὶ ἔστειλε ἕνα συνεργάτη του, τὸ Τζὼν Φρῆμαν, γιὰ νὰ τοῦ πάρη μιὰ συνέντευξι. Ὁ Νουμπὰρ ἔψαλε τότε τὰ ἐξ ἁμάξης ἐναντίον τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος, ποὺ συνέστησε ὁ πατέρας του καὶ ἐκείνων, ποὺ τὸ διευθύνουν. Τὸ Μπὶ-Μπὶ-Σί, ὅμως, ἔκοψε ὅλο τὸ τμῆμα τῆς συνεντεύξεως, ποὺ περιεῖχε τὸ ὑβρεολόγιο. Ὁ Νουμπὰρ Γκουλμπενκιὰν ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν καὶ κατέφυγε στὰ δικαστήρια ζητῶντας νὰ ὑποχρεωθῆ τὸ Μπὶ-Μπὶ-Σὶ νὰ μεταδώση αὐτουσία τὴ συνέντευξι, ποὺ ἔδωσε. Ἡ δίκη συνεχίζεται πάντοτε καὶ κανεὶς δὲν ξέρει πότε θὰ τελειώση.

— Τί κακὸ εἶπα; διαμαρτύρεται ὁ Νουμπὰρ Γκουλμπενκιάν. Εἶπα μόνο, ὅτι τὰ χρήματα τοῦ πατέρα μου, ἀντὶ νὰ τὰ τρῶνε οἱ φτωχοί, τὰ τρῶνε ἐκεῖνοι ποὺ διοικοῦν τὸ ἵδρυμά του. Κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀλήθεια, ποὺ πρέπει νὰ τὴ μάθουν ὅλοι!

Ὁ Νουμπὰρ Γκουλμπενκιὰν εἶναι σήμερα 66 χρόνων. Κυκλοφορεῖ μὲ μιὰ Ρὸλς-Ρόϋς, ποὺ ἔχει βγάλει τὴν καρροσερί της κι' ἔχει βάλει στὴ θέσι της τὴν καρροσερὶ ἑνὸς ταξὶ παλιοῦ τύπου. Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκκεντρικότητές του. Ντύνεται πάντοτε μὲ μεγάλη κομψότητα καὶ κάθε πρωῒ βάζει στὴν κομβιοδόχη τοῦ σακκακιοῦ του ἕνα ὀρχεοειδές, ποὺ εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Αὐτὸ γίνεται ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια. Τὰ ὀρχεοειδῆ αὐτά, τὰ προμηθεύεται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Τοῦ τὰ στέλνουν στὸ Λονδῖνο ἀεροπορικῶς καὶ συσκευασμένα μὲ εἰδικὸ τρόπο, ὥστε νὰ διατηροῦνται τελείως νωπά.

Κάποτε, ἐπρόκειτο νὰ παραστῆ σὲ μιὰ ἀναμνηστικὴ γιορτή, ποὺ θὰ δινόταν στὸ παλιὸ σχολεῖο τοῦ Χάρροου, ὅπου εἶχε φοιτήσει. Τὰ χρώματα αὐτῆς τῆς σχολῆς ἦταν τὸ λευκὸ καὶ τὸ γαλάζιο. Ὁ Γκουλμπενκιὰν παρήγγειλε, λοιπόν, σ' ἕναν καλλιεργητὴ τῆς Λάσσα, ἀπὸ ἕνα χρόνο πρίν, νὰ τοῦ ἑτοιμάση ἕνα ὀρχεοειδὲς μ' αὐτὰ τὰ χρώματα. Ὁ Θιβετιανὸς καλλιεργητὴς τὸ κατάφερε, ἔπειτα ἀπὸ μύριες προσπάθειες, κι' ὁ Γκουλμπενκιὰν ἔστειλε εἰδικὸ ἀεροπλάνο στὴ Λάσσα, γιὰ νὰ παραλάβη τὸ ὀρχεοειδές, πού, φυσικά, τοῦ στοίχισε ὁλόκληρη περιουσία.

Παροιμιώδη εἶναι ἐπίσης τὰ γεύματά του. Δὲν τρώει πολύ, ἀλλὰ τοῦ ἀρέσει νὰ βλέπη τὰ πιὸ σπάνια φαγητὰ γύρω του. Πολλὲς φορές, τοῦ παρουσιάζουν εἴκοσι εἰδῶν φαγητά, γιὰ νὰ διαλέξη ἕνα. Στὸ τέλος τοῦ γεύματος, γίνεται ἡ παρέλασις τῶν γλυκῶν, ποὺ εἶναι ἀναρίθμητα. Ὁ Γκουλμπενκιὰν διαλέγει ἕνα καὶ ὄχι σπάνια δὲν παίρνει κανένα. Ἀλλ' ἕνα γεῦμα χωρὶς αὐτὴ τὴν παρέλασι τοῦ φαίνεται ἀσυμπλήρωτο.

✪ ✪

ΚΟΜΜΩΤΡΙΕΣ «ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ»

Δύο νεωτερισμοὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερική: Ἕνας γιὰ τὰ μαλλιὰ κι' ἕνας γιὰ τὰ καπέλλα. Στὴ Ν. Ὑόρκη ἱδρύθηκε μιὰ ὑπηρεσία Πρώτων Βοηθειῶν, ἀπὸ κομμωτὲς καὶ κομμώτριες γιὰ κυρίες. Ἂν κάποια κυρία ἢ κάποια δεσποινὶς ἀποφασίση ξαφνικὰ νὰ βγῆ γιὰ νὰ πάη κάπου, χωρὶς νὰ ἔχη φροντίσει ἀπὸ πρὶν νὰ τακτοποιήση τὰ μαλλιά της, εἶναι ἀρκετὸ νὰ τηλεφωνήση στὸ ἰνστιτοῦτο, γιὰ νὰ φτάση σὲ λίγο μιὰ κομμώτρια, ποὺ θὰ τῆς φτιάξη ἕνα ὡραῖο χτένισμα. Ὁ δεύτερος νεωτερισμὸς ἀφορᾶ τὶς νεαρὲς Ἀμερικανίδες «τίην-ἤηντζερ», ποὺ ἀνεκάλυψαν τὴ «συμβολικὴ γλῶσσα» τῶν φτερῶν στὸ καπέλλο. Δυὸ φτερά, τοποθετημένα παράλληλα, σημαίνουν: «Ἔχω ἕνα μπόϋ-φρὲντ καὶ τὸν ἀγαπῶ». Δυὸ φτερὰ σταυρωτὰ σημαίνουν: «Εἶμαι διατεθειμένη νὰ πάω νὰ χορέψω». Ἕνα φτερὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἕνα πρὸς τὰ πίσω σημαίνουν: «Ἀπόψε εἶμαι ἐλεύθερη».

— *Βοήθεια!... Πνίγεται στ' ἀλήθεια!...*

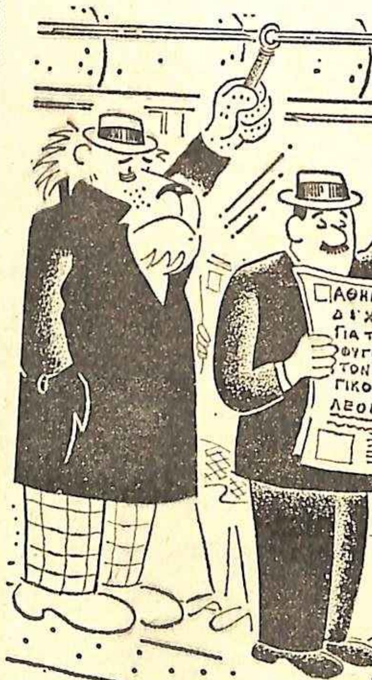

Χωρὶς λόγια.

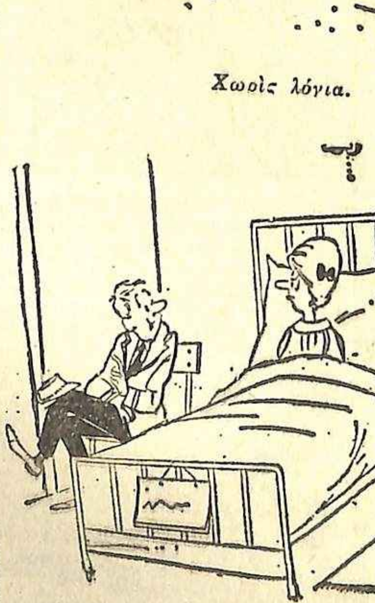

— *Στὸ σπίτι, ὅλα εἶναι ἐν τάξει... Ἡ μικρὴ ξανθούλα τοῦ ἐπάνω ἔρχεται κάθε βράδυ καὶ μὲ βοηθᾶ στὸ νοικοκυριό!...*

Ποιὰ θύματα ΔΙΑΛΕΓΕΙ ὁ κεραυνὸς

Πῶς θὰ προστατευθῆτε ἀπ' αὐτὸν στὴν ἐξοχή.

ΤΟ φθινόπωρο εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν κεραυνῶν, ποὺ δημιουργοῦν κάθε χρόνο πολλὰ θύματα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἀλλὰ ποιοὶ κινδυνεύουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς κεραυνούς;

Οἱ εἰδικοὶ μᾶς λένε, πρῶτα-πρῶτα, ὅτι ὁ κίνδυνος νὰ χτυπηθῆ κανεὶς ἀπὸ κεραυνὸ εἶναι 1 στὶς 200.000, καὶ μάλιστα ἀσυγκρίτως λιγώτερο ὅταν πάρη ὡρισμένες προφυλάξεις.

Τὰ δυστυχήματα συμβαίνουν κυρίως σὲ χωριά, ποὺ ἔχουν λιγώτερους ἀπὸ 2.500 κατοίκους. Στὶς πόλεις, τοὐναντίον, οἱ κίνδυνοι εἶναι πολὺ μικρότεροι, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι τὰ ψηλὰ σπίτια, αἱ καπνοδόχοι, οἱ στύλοι διανομῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κλπ., διευθύνουν τὸν κεραυνὸ πρὸς τὸ ἔδαφος. Οἱ κεραῖες τοῦ ραδιοφώνου, τῆς τηλεοράσεως κλπ. εἶναι θαυμάσιοι στόχοι. Ἀλλ' ὅταν ἡ γείωσίς τους ἔχη γίνει μὲ τὸν ἀπαιτούμενο τρόπο, εἶναι ἀκίνδυνες.

Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος στὶς περιοχές, ὅπου τὰ σπίτια βρίσκονται σκορπισμένα σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἀποτελεῖ ξεχωριστὸ στόχο. Ἀλλὰ μπορεῖ ν' ἀποφύγη κανεὶς τὸν κίνδυνο, μένοντας μέσα στὸ σπίτι καὶ παίρνοντας ὡρισμένες προφυλάξεις. Π.χ. νὰ μὴ βρίσκεται κοντὰ στὸ μέρος, ὅπου ὑψώνεται ἡ καπνοδόχος, νὰ μὴν ἐγγίζη τὶς ἠλεκτρικὲς συσκευὲς κατὰ τὴν ὥρα τῆς θυέλλης, κλπ.

Στὸ ὕπαιθρο, τοὐναντίον, ὁ κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγαλύτερος. Ὁ κεραυνὸς ἀναζητεῖ τοὺς πιὸ ψηλοὺς στόχους. Ἔτσι, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ περπατάει στὴν ἐξοχή, τοῦ προσφέρει θαυμάσιο στόχο. Πολλὰ δυστυχήματα συνέβησαν σὲ γήπεδα σπόρ, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι οἱ ἀθλητὲς ἐξακολούθησαν νὰ παραμένουν σ' αὐτὰ καὶ μετὰ τὸ ξέσπασμα τῆς θυέλλης. Μιὰ διαδρομὴ μερικῶν μέτρων μέσα στὸ γήπεδο, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέση τὸν κεραυνό. Θύματα ἐπίσης γίνονται μοναχικοὶ ψαράδες, ποὺ δὲ θεώρησαν ἀπαραίτητο νὰ προφυλαχθοῦν.

Ὅταν βρισκώσαστε στὴν ἐξοχή, σὲ ὥρα θυέλλης, κρυφθῆτε σ' ἕνα γούβιασμα τοῦ ἐδάφους, μιὰ πλαγιὰ ἢ μιὰ πυκνὴ λόχμη ἀπὸ θάμνους. Ἂν εἴσαστε μεγάλη συντροφιά, διασκορπισθῆτε, γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆτε ὅλοι μαζὶ στὸν κίνδυνο. Τὴν περασμένη ἄνοιξι, στὴ Γαλλία, ἕνας κεραυνὸς σκότωσε 504 πρόβατα, ποὺ βρίσκονταν τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο σ' ἕνα λιβάδι, ἐνῶ ἐκεῖνα, ποὺ εἶχαν μείνει παράμερα δὲν ἔπαθαν τίποτα.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, δὲ θὰ πᾶτε κάτω ἀπὸ δέντρο. Καὶ ἡ βροχή; θὰ ρωτήσετε. Ἀλλ' εἶναι προτιμότερο νὰ βραχῆτε, παρὰ νὰ χτυπηθῆτε ἀπὸ κεραυνό. Εἶναι προτιμότερο ἐπίσης νὰ σταματήσετε στὸ μέρος ὅπου βρισκόσαστε, παρὰ νὰ τρέξετε. Τρέχοντας, τραβᾶτε τὸν κεραυνό.

Ὅταν βρισκώσαστε στὸ βουνό, κατὰ τὴν περίοδο τῶν θυελλῶν τοῦ φθινοπώρου, θ' ἀποφύγετε νὰ στήσετε τὴ σκηνή σας σ' ἕνα μέρος πετρῶδες καὶ ἀκάλυπτο. Σὲ παρόμοιο μέρος, τὸ σῶμα σας μεταβάλλεται σὲ θαυμάσιο ἀγωγό. Μὴν ἐμπιστεύεσθε, ἐξ ἄλλου, στὴν πρόληψι, ποὺ λέει, ὅτι ὁ κεραυνὸς δὲν πέφτει ποτὲ δυὸ φορὲς στὸ ἴδιο μέρος. Δὲν εἶναι σωστή.

Ὅταν βλέπετε μιὰ ἀστραπὴ καὶ ἀκοῦτε τὴ βροντὴ σχεδὸν ταὐτόχρονα, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὁ κεραυνὸς βρίσκεται κοντά σας. Μιὰ ἄλλη ἔνδειξι γιὰ τὸ ὅτι ὁ κίνδυνος πλησιάζει, εἶναι ἡ χαρακτηριστικὴ ὀσμὴ τοῦ ὄζοντος.

Ἂν βρεθῆτε σὲ μιὰ περιοχή, ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἠλεκτρισμὸ κι' οἱ κεραυνοὶ πέφτουν ὁλόγυρά σας, πετάξετε ὅσο μπορεῖτε πιὸ μακριὰ τὸ ὅπλο σας καὶ τὰ σύνεργα τῆς ψαρικῆς καὶ πέσετε μπρούμυτα στὸ ἔδαφος. Δὲ θ' ἀνασηκωθῆτε καὶ δὲ θὰ τρέξετε γιὰ νὰ πᾶτε σ' ἕνα καταφύγιο, προτοῦ οἱ κεραυνοὶ ἀπομακρυνθοῦν καὶ ἀντιληφθῆτε, ὅτι ἡ ἠλεκτρικὴ φόρτισις τῆς ἀτμοσφαίρας ὑποχωρεῖ.

Μὴν ξεχνᾶτε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἕνα κακὸ καταφύγιο, εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὸ τίποτα. Πολλοὶ ἄνθρωποι, καθὼς καὶ ζῶα, χτυπήθηκαν ἀπὸ τὸν κεραυνό, γιατὶ ἔκαμαν τὴν ἀπερισκεψία νὰ ζητήσουν προστασία κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο.

Θὰ ἀποφύγετε ἀκόμη τὶς κορυφὲς τῶν λόφων, τὶς ἀκάλυπτες ἐκτάσεις καὶ τὰ μεμονωμένα καταφύγια. Προσοχὴ στὰ συρματοπλέγματα καὶ γενικὰ στὶς μεταλλικὲς περιφράξεις. Μποροῦν νὰ μεταβιβάσουν σὲ σημαντικὲς ἀποστάσεις θανατηφόρες ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις, ὅταν ἡ γείωσίς τους εἶναι ἐλαττωματική. Δὲν πρέπει νὰ ἀγγίξετε αὐτὰ τὰ συρματοπλέγματα, οὔτε μετὰ τὸ πέρασμα τῆς θυέλλης, γιατὶ εἶναι δυνατὸν νὰ διατηροῦν ἀκόμη σημαντικὴ ἠλεκτρικὴ φόρτισι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέση τὸ θάνατο σ' ἐκεῖνον, ποὺ θἄρχόταν σ' ἐπαφὴ μ' αὐτά.

Ὅταν κολυμπᾶτε ἢ βρισκώσαστε σὲ βάρκα καὶ βλέπετε, ὅτι ἐπίκειται θύελλα, πρέπει νὰ βγῆτε ἀμέσως στὴν ξηρά. Εἶναι παραμύθι ἡ παλιὰ ἀντίληψις, ὅτι ὁ κεραυνὸς δὲν πέφτει ποτὲ στὴ θάλασσα. Πολλοὶ κολυμβητές, ποὺ πίστευαν σ' αὐτὴ τὴν πρόληψι, πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους τὴν ἀπερισκεψία τους.

Εἶναι ἐπίσης ἐπικίνδυνο νὰ βρισκώσαστε, σὲ ὥρα θυέλλης, σὲ μιὰ μικρὴ βάρκα, ἰδίως ἂν ἔχη κατάρτι. Μὴν ξεχνᾶτε ἀκόμη, ὅτι ἕνα μεταλλικὸ καλάμι ψαρέματος ἰσοδυναμεῖ μὲ μικροσκοπικὸ ἀλεξικέραυνο καὶ διοχετεύει στὸ ἔδαφος τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα διὰ μέσου τοῦ σώματος ἐκείνου, ποὺ τὸ κρατάει στὸ χέρι του.

Οἱ εἰδικοὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι, τὸ ἀσφαλέστερο μέρος γιὰ νὰ προστατευθῆ κανεὶς ἀπὸ τὸν κεραυνό, εἶναι, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα καλὸ κτίριο, ἕνα αὐτοκίνητο ἢ ἕνα λεωφορεῖο. Ἀλλὰ μὴν τρέχετε γιὰ νὰ χωθῆτε μέσα σ' αὐτά, γιατί, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, τρέχοντας, προκαλεῖτε τὸν κεραυνό.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10 Παλ. Φάληρον — Διπλ)χον, Ψυχολ)κῆς Ἑταιρείας. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας ἀντικειμένων κλπ. Ὑποβολαί, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμ)μον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ., Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ.μ., Ἀθῆναι.

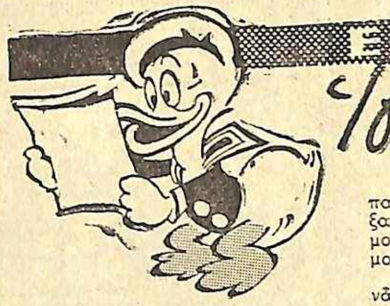

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριούλα

Ἡ κυρία μὲ τὰ μπιζοὺ

Ο ΠΙΕΡΡΟ ΛΕΝΣΑΡ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς δοκιμὲς καὶ πειραματισμούς, βρῆκε ἐπὶ τέλους ἕνα μόνιμο ἐπάγγελμα. Στὸ νέο του προσανατολισμό, τὸν βοήθησε πολὺ καὶ τὸ παρουσιαστικό του. Ἦταν ψηλός, μελαχροινός, μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ μάτια, ντυμένος πάντα μὲ διακριτικὴ κομψότητα. Καί, ἐπὶ πλέον, εἶχε μιὰ μικρὴ κουρσίτσα.

Δούλευε τώρα, ἐκ περιτροπῆς, σ' ἐπαρχίες, σὲ κοσμικὲς λουτροπόλεις ἢ σ' ἀριστοκρατικὰ προάστια τῶν Παρισίων. Ἡ εἰδικότης του; Ἁπλούστατα, εἶχε εἰδικευθῆ στὰ κολλιέ, στὰ βραχιόλια, στὰ χρυσὰ ρολογάκια τοῦ χεριοῦ, σὲ κάθε εἴδους μπιζού, ποὺ κάνει εὐτυχισμένη μιὰ γυναίκα.

Ὤ, μὴ φαντασθῆτε, πρὸς Θεοῦ, πὼς τὴ δουλειὰ αὐτὴν τὴν ἔκανε ὅπως μερικοὶ ἄλλοι κοινοὶ ἐπαγγελματίαι, ποὺ λεηλατοῦν βάναυσα μιὰ γυναίκα στὸ δρόμο, καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια, μὲ κίνδυνο νὰ λιθοβοληθοῦν πρὶν τοὺς βάλουν φυλακή. Ὁ Πιερρὸ ἦταν καλλιτέχνης στὴ δουλειά του.

Ὅταν ἐπεσήμαινε τὸ ἀντικείμενο τῆς δράσεώς του, ἄρχιζε τὶς ἐπιχειρήσεις μὲ ἁβρότητα, μὲ συζήτησι διανθισμένη μὲ πνεῦμα, προχωροῦσε σὲ φλὲρτ δειλὸ πρῶτα, τολμηρὸ σὲ λίγο, ἔφτανε εἰς προχωρημένο σημεῖο, καὶ περίμενε ὑπομονετικά, —παριστάνοντας τὸν τρελλὰ ἐρωτευμένο, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἔβλεπε τὸ θῦμα νὰ μεθᾶ, νὰ ζαλίζεται, νὰ παραλύη στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ τότε, τοῦ ξάφριζε μαστορικὰ ὅ,τι εἶχε βάλει στὸ μάτι, καὶ γινότανε καπνός.

Τὸ βιοποριστικὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα ἀσκοῦσε τρία χρόνια τώρα, χωρὶς νὰ τοῦ τύχη κανένα δυσάρεστο ἀπρόοπτο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς φρόντιζε νὰ μὴ ἐργάζεται ποτὲ δυὸ φορὲς στὴν ἴδια περιοχή.

★

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸν βλέπουμε νὰ πηγαινοέρχεται στὴν εἴσοδο ἑνὸς μουσικοῦ θεάτρου τῆς Μονμάρτρης, ἐφωδιασμένος μὲ δύο εἰσιτήρια πλατείας. Ἔπαιζαν τὸ «Βὰλς τοῦ Δουνάβεως». Ὅλες οἱ θέσεις ἦταν πιασμένες. Τὸ ἤξερε καλά. Καὶ σουλάτσερνε μπροστὰ στὸ ταμεῖο, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ παρουσιαζότανε, χωρὶς συνοδό, καμμιὰ μεγαλομανής, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἐξυπηρετήση μὲ τὴν προσφορὰ ἑνὸς εἰσιτηρίου. Ἡ ἐκδούλευσις αὐτὴ θὰ ἦταν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τους.

Στὶς ἐννιὰ παρὰ δέκα, μιὰ κοκκινομαλλοῦσα παρουσιάστηκε λαχανιασμένη στὸ ταμεῖο, γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπογοητευτικὴ ἀπάντησι:

— Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει θέσις.

Ὁ Πιερρὸ τὴν πλησίασε. Διεπίστωσε, ὅμως, μὲ μιὰ γρήγορη —ἔμπειρη ματιά— πὼς ἡ κοκκινομαλλοῦσα φοροῦσε ἕνα φτηνὸ ταγιεράκι καί, πρὸ παντός, ὅτι τὰ μεγάλα σκουλαρίκια ποὺ ἐστόλιζαν τ' αὐτιά της, ἦταν ἀποκρουστικῶς ψεύτικα. Ἀνασήκωσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους. Θὰ περίμενε κάτι ἄλλο... Ἡ τύχη εὐνοεῖ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ὑπομονή.

... Καὶ αὐτὸ τὸ «κάτι ἄλλο» παρουσιάστηκε μὲ τὴν μορφὴ μιᾶς ξανθούλας, παχουλῆς, ἀλλὰ μὲ ἁρμονικὲς ἀναλογίες. Χύμηξε σὰν ἀνεμοστρόβιλος στὸ ταμεῖο:

— Μιὰ θέσι, παρακαλῶ, ὅπου καὶ νἆναι!

Σὰν ψυχρολουσία τῆς ἦρθε ἡ ἀπάντησι τοῦ ταμία:

— Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει καμμία.

Βαθὺς στεναγμὸς ἀπελπισίας βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς ξανθούλας καὶ παχουλῆς μελομανοῦς. Στὸ μεταξύ, ὁ Πιερρὸ τὴν εἶχε πλησιάσει. Τὰ κάλλη της, κάθε ἄλλο παρὰ εὐκαταφρόνητα, δὲν τὸν συνεκίνησαν ποσῶς. Ἔδειξε μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον γιὰ ἕνα μεγάλο μπριγιὰν ποὺ φοροῦσε στὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, ἕνα μπρασελὲ ἀπὸ πλατίνα στὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ δυὸ ρουμπίνια, σκουλαρήκια.

Κάτι σὰν σεισμὸς ἔγινε μέσα του. Γιὰ πρώτη φορά, στὴν ἐπαγγελματική του σταδιοδρομία, ἔβλεπε μπροστά του ἕνα περιοδεῦον ἀδαμαντοπωλεῖο.

Ἡ ξανθούλα ἑτοιμαζότανε νὰ φύγη, μ' ἕνα μορφασμὸ ἀπογοητεύσεως στὸ γοητευτικό της προσωπάκι. Ὁ Πιερρὸ στάθηκε μπροστά της κι' ἔκανε μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλισι.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία μου, τῆς εἶπε χαμηλόφωνα, νὰ σᾶς προσφέρω μιὰ θέσι στὴν πλατεῖα;

— Μά... τραύλισε, ξαφνιασμένη, ἡ παχουλὴ ξανθούλα.

— Ἕνας λάτρης τῆς βιεννέζικης μουσικῆς, —συνέχισε ὁ Πιερρό, δίνοντας παθητικὸ τόνο στὴ φωνή του,— ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ κάνη τὴν πρόσκλησι αὐτὴν σὲ μιὰ ἄγνωστη. Αἰσθάνεται, ὅμως, τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπικοινωνήση μαζί της σὲ μιὰ μυσταγωγία... σ' ἕνα ταξίδι στὸν κόσμο τῆς ρομαντικῆς μελῳδίας...

Ἡ ἀδαμαντοστόλιστη ἄγνωστη τὸν κύτταξε παραξενεμένη, σὰν νὰ εἶχε νὰ κάνη μ' ἕναν ἀνισόρροπο. Φαίεται, ὅμως, πὼς ὁ ὑποχρεωτικὸς αὐτὸς κύριος τῆς ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι... ἀκινδύνου τύπου. Τοῦ χαμογέλασε.

— Ἔβγαλα δύο εἰσιτήρια, καὶ γιὰ ἕνα φίλο μου, συνέχισε ὁ Πιερρό, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὸ χαμόγελο αὐτό. Τὴν τελευταία, ὅμως, στιγμή, τοῦ ἔτυχε κάποιο ἀπρόοπτο ἐμπόδιο.... Θὰ μοῦ κάνετε, λοιπόν, τὴν τιμὴ καὶ τὴ χάρι νὰ μὴν εἶμαι ἀπόψε μόνος, ἀκούοντας τὸ «Βὰλς τοῦ Δουνάβεως»;

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν εὐγενικὴ προσφορά σας, εἶπε τελος ἡ ἄγνωστη. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι θὰ πληρώσω τὴ θέσι μου.

— Σᾶς παρακαλῶ... δὲν ἀξίζει ὁ κόπος.

— Ἀδύνατον! Μὴν ἐπιμένετε.

Καὶ τοῦ κατέβαλε τὸ ἀντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου.

★

Σὲ λίγο, καθότανε κοντὰ-κοντά, στὴν τρίτη σειρὰ τῆς πλατείας. Λίγο μετὰ τὴν ἔναρξι τῆς παραστάσεως, ὁ Πιερρὸ νόμισε πὼς ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιούργησαν οἱ παθητικὲς νότες τῆς βιεννέζικης μουσικῆς, ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ ἐπιχειρήση μιὰ ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους.

Οἱ πρῶτες του ἐπαφὲς δὲν βρήκανε τὴν ἀπήχησι ποὺ περίμενε. Ὡστόσο, δὲν ἀπογοητεύθηκε. Εἶχε μεγάλη πεῖρα στὸ κεφάλαιο αὐτό. Πολλὲς ἦταν στὴν ἀρχὴ ντροπαλὲς καὶ μαζεμένες, γιὰ νὰ δείξουν πὼς δὲν ἀνῆκαν στὴν κατηγορία τῶν γυναικῶν ποὺ παραδίδονται εὔκολα, ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ τὶς ψηλαφοῦν σὲ δημόσιο κέντρο. Αὐτές, ὅμως, οἱ ἐπιφυλάξεις δὲν τὴν ἐμπόδιζαν, λίγο ἀργότερα, —σὲ κλειστὸ χῶρο,— νὰ δείχνουν ἡφαιστειώδη ἰδιοσυγκρασία.

Μόλις ἔπεσε ἡ αὐλαία, ὁ Πιερρὸ

προθυμοποιήθηκε νὰ συνοδεύση τὴν ἄγνωστη, μὲ τὴν κούρσα του, ὣς τὸ σπίτι της.

— Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη, τοῦ εἶπε κείνη. Νὰ μὴ σᾶς βάζω σὲ κόπο. Μένω μακρυά. Θὰ πάρω ἕνα ταξί.

— Δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος, ψιθύρισε ὁ Πιερρό. Μὴ μοῦ λέτε σὲ ποιόν ἀκριβῶς δρόμο μένετε... Μά, ποιά εἶναι ἡ συνοικία σας;

— Τὸ Ὠτέϊγ.

Τὸ Ὠτέϊγ! Ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἦταν «παρθένον ἔδαφος» γιὰ τὸν Πιερρό. Δὲν εἶχε «δουλέψει ποτὲ ἐκεῖ. Τί εὐτυχὴς σύμπτωσις!

— Θὰ εἶναι γιὰ μένα ἕνας εὐχάριστος περίπατος, εἶπε φιλοφρονέστατα. Δὲν θὰ μὲ βάλετε σὲ κανένα κόπο.

Τὴν ἔπιασε ἀπαλά, διακριτικά, ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ὡδήγησε στὴν κούρσα του, ποὺ τὴν εἶχε παρκάρει στὸν διπλανὸ δρόμο.

— Φαίνεσθε τόσο εὐγενής, ὥστε δέχομαι ἐκ μέρους σας καὶ αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσι, τοῦ εἶπε κείνη, μὲ γοητευτικὸ χαμόγελο.

Καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ Ὠτέϊγ.

Ὁ Πιερρὸ ἀπέφυγε σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ νὰ κάνη ἔστω καὶ τὴν πιὸ ἀθῶα χειρονομία. Τὸν συγκρατοῦσε ἡ σκέψι μήπως ξεπέση στὴν ἐκτίμησι τῆς ἀδαμαντοστόλιστης αὐτῆς ὑπάρξεως. Τέλος, ἔφτασαν στὸ προάστιο. Ἔξω ἀπὸ μιὰ κομψὴ βιλλίτσα, ἡ ὡραία ἄγνωστη ἅπλωσε τὸ χέρι της στὸ βολάν.

— Μὲ φέρατε σπίτι μου, εἶπε.. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω..

Εἶδε τὸν ἱπποτικὸ συνοδό της νὰ γυρίζη ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του, νὰ ρίχνη ἕνα βλέμμα στὸ μπρασελέ της ἀπὸ πλατίνα, καὶ ὕστερα νὰ καρφώνη ἐκστατικὰ τὰ μάτια του, ὄχι στὰ δικά της μάτια, ἀλλὰ στὰ ρουμπίνια ποὺ στόλιζαν τ' αὐτιά της. Ἕνα ἀσημένιο γέλιο ἔδειξε δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια.

— Ὤ! καταλαβαίνω τί σκέπτεσθε τώρα, συνέχισε. Σᾶς φαίνεται παράξενο πῶς κυκλοφορῶ νύχτα μὲ τόσα μπιζού μου καὶ μ' ἕναν ἄγνωστο δίπλα μου. Συμβαίνουν τόσα στὸ Παρίσι! Μὲ μιὰ ματιά, ὅμως, ποὺ σᾶς ἔρριξα, κατάλαβα ἀμέσως πὼς εἶχα νὰ κάνω μ' ἕναν εὐγενῆ καὶ ἱπποτικὸ καβαλιέρο. .

Ὁ Πιερρὸ εὐχαρίστησε μὲ μιὰ κίνησι τῆς κεφαλῆς, περιμένοντας νὰ τὸν καλέση τὸ κινητὸ αὐτὸ κοσμηματοπωλεῖο, —ποὺ εἶχε κατέβει ἀπ' τ' ἀμάξι,— νὰ τοῦ προσφέρη ἕνα ποτό, νὰ τὸν εὐχαριστήση κάπωςπιὸ θερμὰ γιὰ τὴν ἐκδούλευσι ποὺ τῆς παρέσχε.

— Ἐξ ἄλλου, προσέθεσε ἡ ἄγνωστη, γελῶντας πιὸ δυνατά, κι' ἂν ἀκόμα μοῦ συνέβαινε κανένα... δυσάρεστο ἀπρόοπτο, τὰ μπιζοὺ ποὺ φορῶ εἶναι ἰμιτασιόν. Μοῦ τὰ ἔφτιαξε ἕνας περίφημος τεχνίτης στὸ Ἀμβοῦργο. Θὰ μποροῦσε, ἀπὸ μακρυά, νὰ ξεγελαστῆ καὶ τὸ πιὸ ἔμπειρο μάτι.

Ὁ Πιερρὸ ἔνιωσε τὰ μάγουλά του νὰ καῖνε, νὰ γίνωνται κατακόκκινα γιὰ τὴν γκάφα του. Πῶς τὸ ἔπαθε, νὰ μὴν καταλάβη ἀμέσως, —αὐτός, ποὺ καυχιόταν πὼς ἦταν ἐμπειρογνώμων σὲ κάτι τέτοια!— ὅτι ὁ θησαυρὸς ποὺ ἐποφθαλμιοῦσε τόσην ὥρα, ἦταν«ἄνθρακες»;

Ἡ χαριστικὴ βολὴ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ πρόσκλησι ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ ἄγνωστη:

— Δὲν ἔρχεσθε μέσα, νὰ σᾶς προσφέρω κάτι, νὰ σᾶς συστήσω καὶ τὸν ἄνδρα μου; Θὰ χαρῆ πολὺ νὰ σᾶς γνωρίση. Εἶναι, ξέρετε, ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής.

Ὁ Πιερρὸ ἔνιωσε τὰ μάγουλά του νὰ κιτρινίζουν, σὰν φύλλα φθινοπώρου.

— Περιττόν! ψιθύρισε. Νὰ μὴ σᾶς βάλω σὲ κόπο. Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Θυμήθηκα πὼς ἔχω ἕνα ραντεβού.

Πάτησε ἀπότομα γκάζι, χωρὶς νὰ γυρίση νὰ ξανακυττάξη τὴν κατάπληκτη κυρία, καὶ χάθηκε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου...

... ἀποφασισμένος ν' ἀλλάξη ἐπάγγελμα, νὰ βρῆ κάποια ἄλλη δουλειὰ λιγώτερο ἐπικερδῆ, μὰ καὶ πιὸ ἀκίνδυνη, ἀφοῦ εἶχε ἀποτύχει σ' αὐτήν.

ΖΑΝ—ΠΩΛ ΓΚΑΛΛΑΝ

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλὴ πυραμίδα

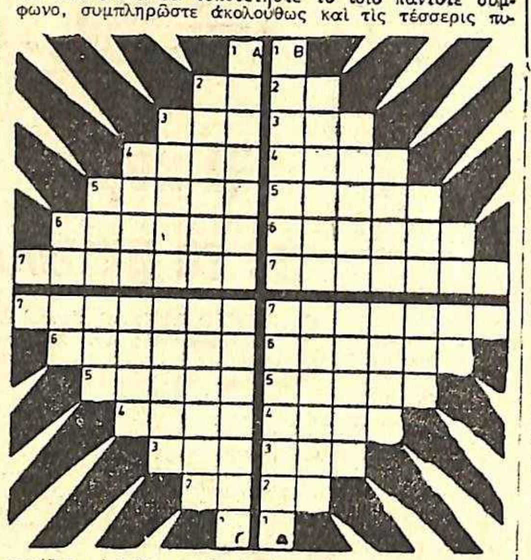

Ξεκινώντας ἀπὸ τὰ τετράγωνα Α, Β, Γ, καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετῆστε τὸ ἴδιο πάντοτε σύμφωνο, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κατω τὶς σημασίες.

Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὰν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Σύμφωνο.
2) Ζῆ καὶ κινεῖται.
3) Λουλουδάκι.
4) Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου.
5) Τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων.
6) Οὔτε στερεό, οὔτε ὑγρό.
7) Αὖλος.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Σύμφωνο.
2) Ὑποθετικό.
3) Πρόθεσι.
4) Τὴν γεννᾶ ἡ μονοτονία.
5) Τὰ χρειάζεται τὸ ἱστιοφόρο.
6) Δυσεύρετα.
7) Ἕνα πολὺ δυναμωτικὸ φυτό.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Σύμφωνο.
2) Ἀριθμητικό.
3) Γάλλος μυθιστοριογράφος.
4) Ἔχει λίγα χρόνια στὴν πλάτη του.
5) Τοπικὸ ἐπίρρημα.
6) Βρίσκεται μεταξὺ τῶν δέκα πρώτων.
7) Τεντωμένος.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Σύμφωνο.
2) Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας.
3) Τελικὸς σύνδεσμος.
4) Χώρα τῆς Ἀσίας.
5) Ὡραῖα καὶ ἀκριβὰ λουλούδια.
6) Ἡ βάσι τοῦ πλοίου.
7) Μικρὸ πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο.

Δ.

15 ὀνόματα ἀστέρων

Ἀνοίγοντας, ἕνας χειμερινὸς κινηματογράφος, ἀνέθεσε σὲ μιὰ διαφημιστικὴ ἑταιρία τὴν κατασκευὴ μιᾶς φωτεινῆς ἐπιγραφῆς, μὲ τὰ ὀνόματα 15 διασήμων ἀστέρων, ποὺ θὰ πρωταγωνιστήσουν σὲ φίλμ, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ προβάλη, κατὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο, στὴν ὀθόνη του. Τὸ πρῶτο βράδυ ὅμως, μιὰ βλάβη ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μείνουν τὰ μισὰ γράμματα σβημένα κι' ἔτσι ἡ φωτεινὴ ἐπιγραφὴ παρουσίασε τὸ ἀκόλουθο παράξενο θέαμα:

1) — Ι — Ν — Β — Κ.
2) Ρ — Τ — Α — Ν — Γ — Υ — Ν — Μ — Ρ —.
3) — Υ — Σ — Α — Ν — Ρ — Σ.
4) Τ — Ε — Μ — Σ — Ι — Υ — Ρ —.
5) — Ν — Μ — Ρ — Κ — Ε —.
6) Ο — Σ — Ν — Ο — Ε — Λ — Σ.
7) — Τ — Μ — Υ — Ε — Ν — Λ — Τ —.
8) Α — Α — Ν — Τ — Λ — Ν.
9) — Ν — Υ — Ι — Α — Ν — Ω.
10) Μ — Ρ — Ο — Μ — Ρ — Ν — Ο.
11) — Λ — Ε — Ι — Σ — Α — Κ.
12) Ζ — Ν — Α — Α —.
13) — Ζ — Η — Φ — Ν — Α.
14) Σ — Η — Μ — Κ — Ο — Η —.
15) — Ζ — Α — Α — Α — Ι — Κ — Ν — Λ —.

Ξέροντας πὼς κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει ἕνα σβημένο γράμμα, δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ βρῆτε τὰ ὀνόματα τῶν 15 αὐτῶν ἀστέρων, ποὺ ἔχετε δῆ μέχρι σήμερα σὲ πολλὰ φίλμ.

Πόσες ἀντικαταστάσεις ἔγιναν;

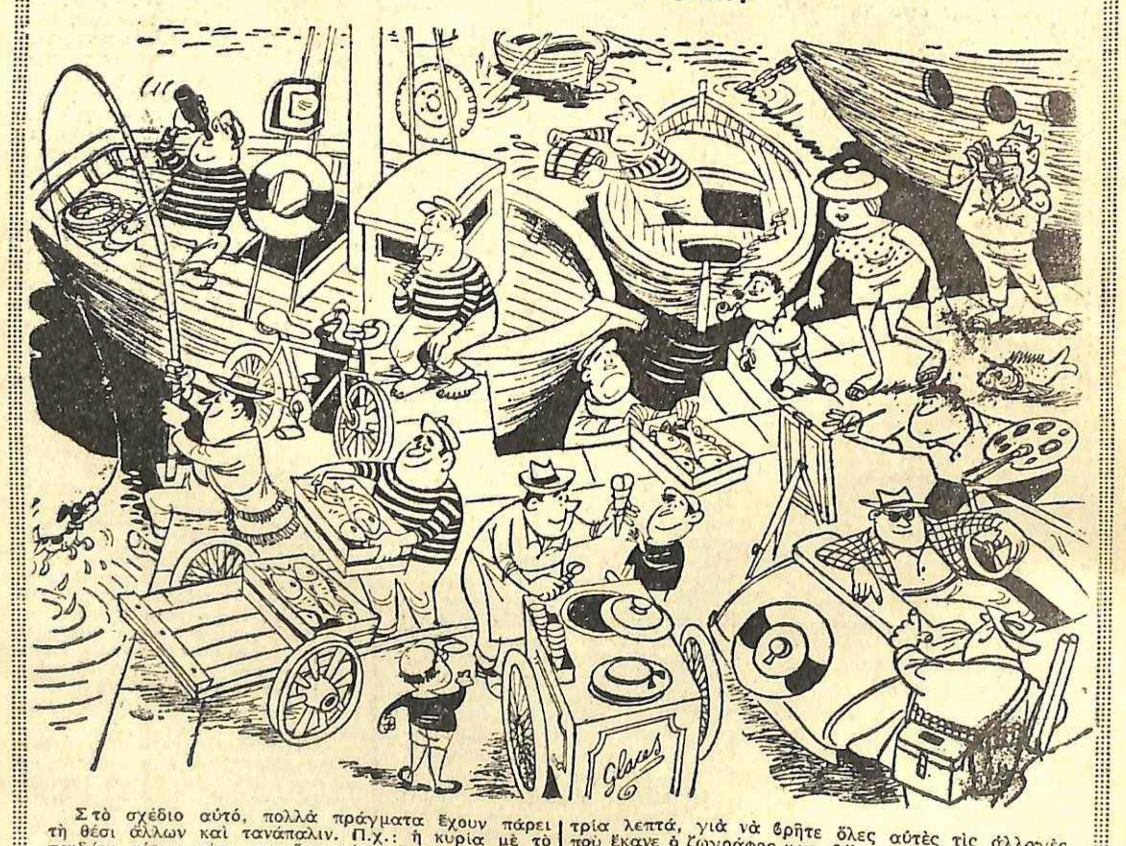

Στὸ σχέδιο αὐτό, πολλὰ πράγματα ἔχουν πάρει τὴ θέσι ἄλλων καὶ τανάπαλιν. Π.χ.: ἡ κυρία μὲ τὸ παιδάκι σέρνει πίσω της ἕνα ψάρι, ἐνῶ ὁ ψαρᾶς ἀριστερὰ βγάζει μὲ τὸ ἀγκύστρι του ἀπὸ τὴ θάλασσα ἕνα σκύλο. Πόσες ἄλλες παρόμοιες ἀντικαταστάσεις βλέπετε μέσα στὸ σχέδιο; Ἔχετε στὴ διάθεσί σας τρία λεπτά, γιὰ νὰ βρῆτε ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλλαγές, ποὺ ἔκανε ὁ ζωγράφος μας, θέλοντας νὰ σᾶς προσφέρη τὸ πρωτότυπο αὐτὸ παιγνίδι, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ θαυμασία ἐξάσκησι τῆς παρατηρητικότητός σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

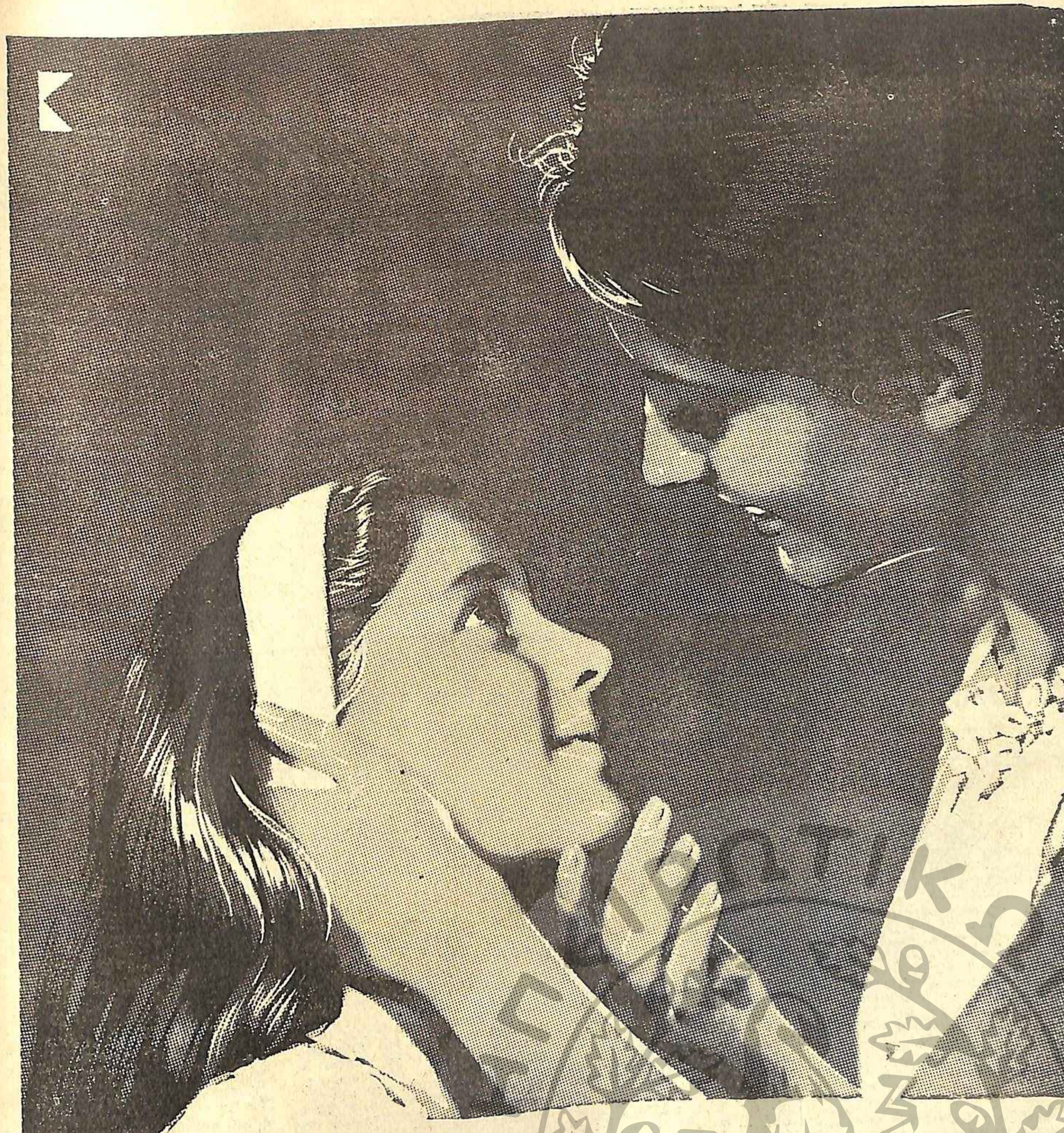

ποσο ἀπαλὰ εἶναι
τὰ χέρια τῆς μανούλας!

κι' ὅμως εἶναι τὰ χέρια μιᾶς νοικοκυρᾶς...
ἀλλὰ μένουν πάντα βελούδινα
χάρις στὸ ROL!

Γιατί μόνον τὸ ROL περιέχει 07
ποὺ προστατεύει τὰ χέρια σας
σὰν ἕνα ἀόρατο γάντι.

Μόνον τὸ ROL χαρίζει τὸ λευκοτερο λευκό.

Ο ΟΔΗΓΟΣ της νεαρῆς κυρίας

ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Μπορεῖ νὰ βοηθήση τὴ νεαρὴ οἰκοδέσποινα νὰ διαθέση σ' αὐτὲς λιγώτερη ὥρα, λιγώτερο κόπο καί... λιγώτερη πλῆξι

«ΚΑΘΕ πρωΐ, ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή», παραπονιοῦνται ἀπὸ αἰῶνες οἱ γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ. Καί, πρὶν περάση πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου της, ἡ νεαρὴ κυρία θ' ἀρχίση νὰ μουρμουρίζη αὐτὸ τὸ τροπάριο...

Ἔ, λοιπόν, ναί, δὲ μποροῦμε παρὰ νὰ τὸ ἀναγνωρίσουμε. Οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, εἶναι ἡ πιὸ πληκτικὴ καὶ δυσάρεστη πλευρὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς γιὰ τὴ γυναῖκα. Εἶναι εὔκολο νὰ λέη κανεὶς πώς, ὁποιοδήποτε πρᾶγμα (ἀκόμα καὶ οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ) μπορεῖ νὰ γίνωνται μὲ πάθος καὶ φαντασία. Στὴν πραγματικότητα, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ γυναίκα, ποὺ νὰ νοιώθη ἱκανοποίησι, καθαρίζοντας τὸ λουτρό, ἢ ποὺ διασκεδάζει τακτοποιῶντας τὴν ἀποθήκη.

Μὰ δὲν πρέπει, γιὰ κανένα λόγο, νὰ κυττάξουμε τὴ ρουτίνα, ποὺ δημιουργοῦν οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι. Πρέπει, ἀντίθετα, νὰ ὑπενθυμίσουμε, πὼς ὅλες οἱ ἐργασίες, ἀκόμα κι' οἱ πιὸ δημιουργικές, ἔχουν απαραίτητα κάποια ρουτίνα, κάποια μονότονη ἐπανάληψι τῶν ἴδιων κινήσεων. Ἡ δακτυλογράφος, ποὺ ἀντιγράφει στὴ μηχανὴ τὴν ἀλληλογραφία, ἡ δικηγόρος, ποὺ ὑπαγορεύει πρακτικὰ γιὰ δίκες, στὴν πληκτικὴ νομικὴ διάλεκτο, ἡ καθηγήτρια, ποὺ ἐπαναλαμβάνει, γιὰ τριακοσιοστὴ φορά, τὸ ἴδιο θεώρημα. Γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἐργάτρια, ποὺ γιὰ ὧρες καὶ ὧρες, ἐπαναλαμβάνει μπροστὰ σὲ μιὰ μηχανή, τὴν ἴδια κίνησι. Ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες, ποὺ ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀντιμετωπίζουν κάθε μέρα μιὰ ἀναπόφευκτη δόσι ρουτίνας. Τὸ ἴδιο, λοιπόν, συμβαίνει καὶ μὲ τὴ γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ, πού, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν πρέπει νὰ παραπονῆται πολύ, γιατὶ αὐτὴ τουλάχιστον ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι της.

Ἄς φαντασθοῦμε, λοιπόν, τὴ νεαρὴ κυρία τὸ πρωΐ, ὕστερα ἀπὸ τὸ σύντομο πρόγευμα μὲ τὸ σύζυγό της. Ἔχει μείνει μόνη στὸ διαμέρισμά της ἢ στὸ σπίτι της, μὲ τὰ παράθυρα ὀρθάνοιχτα, γιὰ τὸν πρωϊνὸ ἀερισμό.

Τώρα, ἂς φορέση μιὰ ἄνετη ρουπίτσα (ἢ ἕνα πανταλόνι μὲ μιὰ ἄνετη καζάκα ἂν τὸ προτιμᾶ), ἂς μαζέψη τὰ μαλλιά της σ' ἕνα φουλάρι ἢ σὲ μιὰ κοκέττικη σκουφίτσα τουαλέττας. ἂς περάση ἀπὸ τὸ πρόσωπό της καὶ τὸ λαιμό της λίγο καθαριστικὸ γαλάκτωμα καὶ ἂς ἐπωφεληθῆ ἀπ' αὐτὲς τὶς ὧρες, ποὺ βρίσκεται μόνη στὸ σπίτι γιὰ νὰ ἁπλώση στὴν ἐπιδερμίδα της λίγη θρεπτικὴ κρέμα.

Νά, τώρα εἶναι ἕτοιμη γιὰ ν' ἀρχίση τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Μιὰ στιγμὴ ὅμως: Πρὶν ἀρχίση, ἂς ἀνοίξη τὸ ραδιόφωνο. Αὐτὴ τὴν ὥρα, μεταδίδονται συνήθως εὔθυμα τραγούδια καὶ διασκεδαστικὰ προγράμματα, ποὺ θὰ τὴ βοηθήσουν νὰ ἐργάζεται χωρὶς νὰ πλήττη καὶ χωρὶς νὰ νιώθη μόνη.

Η ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΡΟΥΤΙΝΑ

Μιὰ στιγμή: Θέλετε νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὸ μικρό μας πρόγραμμα; Ἔχουμε σημειώσει γιὰ σᾶς μιὰ «ὠργανωμένη ρουτίνα», γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Διαβάστε το προσεκτικὰ κι' ἂν τὸ βρίσκετε ἐνδιαφέρον, ἀντιγράψτε το μὲ προσοχὴ καὶ καρφιτσῶστε τὸ χαρτὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ντουλαπιοῦ, ποὺ τοποθετεῖτε τὶς σκοῦπες, τὰ ξεσκονιστήρια καὶ τὰ ἄλλα σύνεργα τῆς καθαριότητος.

Σᾶς φαίνεται πὼς πρόκειται γιὰ κάτι ἄχρηστο; Πρὶν τὸ πῆτε αὐτό, σκεφθῆτε καλά: Κάθε ὠργανωμένη ἐργασία, γίνεται αὐτόματα πιὸ εὔκολη καὶ «φαίνεται» λιγώτερο κουραστική.

Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε στὶς καθημερινὲς δουλειές, ποὺ χρειάζεται τὸ σπίτι.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πᾶρτε στὰ χέρια σας τὴ σκούπα. Προσέξτε νὰ διαλέξετε μιὰ σκούπα πολὺ καλῆς ποιότητος, πυκνὴ καὶ μαλακή, ποὺ νὰ μὴν ἀφίνη νὰ τῆς ξεφεύγουν σκουπίδια. Τὸ ἰδανικό, βέβαια, εἶναι νὰ ἔχετε μιὰ σκούπα ἠλεκτρικὴ ἐφωδιασμένη, μὲ τὰ διάφορα ἐκεῖνα ἐξαρτήματα, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σκουπίσετε (ἡ ἠλεκτρικὴ σκούπα ἀπορροφᾶ τὴ σκόνη, χωρὶς νὰ τὴ σηκώνη καὶ καθαρίζει θαυμάσια ἀκόμα καὶ τὶς γωνίες) καὶ νὰ ξεσκονίσετε τὰ ἔπιπλα, τὰ χαλιά, τὰ βιβλία, τὰ καλοριφέρ, τὶς κορνίζες.

Ὅταν τὸ σπίτι θὰ εἶναι καλὰ σκουπισμένο, θὰ πάρετε ἕνα μάλλινο ὕφασμα, θὰ τὸ τυλίξετε στὴ σκούπα καὶ θὰ περάσετε μ' αὐτὸ ὅλα τὰ δωμάτια, μαζεύοντας τὴ σκόνη καὶ τινάζοντας τὸ πανί, τουλάχιστον τρεῖς φορὲς γιὰ κάθε δωμάτιο. Ὕστερα, ξεσκονίζετε καὶ τὰ ἔπιπλα, μ' ἕνα μαλακὸ πανάκι καί, τέλος, γυαλίζετε τὸ πάτωμα:

Ἂν ἔχετε ἁπλώσει χαλιά θὰ τὰ περιποιῆστε καθημερινὰ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Πρὶν σκουπίσετε ἀκόμα, θὰ τὰ καθαρίζετε ἢ μὲ τὸ εἰδικὸ ἐξάρτημα τῆς ἠλεκτρικῆς σκούπας, ἢ μὲ τὴν εἰδικὴ βούρτσα τῶν χαλιῶν. Ὕστερα θὰ τὰ διπλώνετε σὲ τρία κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος καὶ θὰ τὰ τοποθετῆστε στὸ κέντρο τοῦ δωματίου (ἂν εἶναι πολὺ βαριὰ γιὰ νὰ τὰ μεταφέρετε ἀλλοῦ).

Ἡ καθαριότητα τῆς κουζίνας— ποὺ θὰ τὴν ἔχετε τακτοποιήσει ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνο καὶ τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων — θὰ γίνεται τὶς πρῶτες ὧρες τοῦ ἀπογεύματος.

Τὴν καθαριότητα τοῦ μπάνιου, θὰ τὴ συμπληρώσετε ὅταν θὰ ἔχετε τελειώσει τὴν ἀτομική σας «τουαλέττα», ὕστερα ἀπὸ τὶς πρωϊνὲς δουλειές.

Τὸ μπάνιο καὶ ἡ κουζίνα πρέπει νὰ εἶναι πάντα πολὺ καθαρά, τόσο, ποὺ νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καθαριότητα «φινιρίσματος», ποὺ θὰ περιορίζεται μόνο στὰ ἄλλα δωμάτια, ἐνῶ γιὰ τὴν κουζίνα, θὰ ἀφορᾶ μόνο τὰ ντουλάπια, τὰ συρτάρια καὶ τὸ ψυγεῖο.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μὴ νομίζετε πὼς οἱ κόποι σας σταματοῦν ἐδῶ. Γιὰ νὰ ἔχετε ἕνα σπίτι πραγματικὰ καθαρό, σᾶς περιμένουν οἱ καθαριότητες «φινιρίσματος», ποὺ πρέπει νὰ γίνωνται σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα, ποὺ ἔχετε καταρτίσει.

Ἔτσι, ἐπειδὴ τὰ ἀπογεύματα τῆς Δευτέρας καὶ τῆς Τρίτης εἶναι ἀφιερωμένα σὲ μπουγάδα καὶ σὲ σιδέρωμα, σ' αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες, γιὰ νὰ μὴν κουραστῆτε πολύ, μὴν κάνετε τὸ πρωΐ ἐργασίες φινιρίσματος.

Ἂν τὸ σπίτι σας ἀποτελῆται ἀπὸ μιὰ κρεβατοκάμαρα, μιὰ σαλοτραπεζαρία, μιὰ μικρὴ γκαρνταρόμπα (ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λουτρὸ καὶ τὴν κουζίνα) τὴν Τετάρτη τὸ πρωΐ θὰ ἀρχίσετε τὶς δουλειὲς τοῦ «φινιρίσματος», ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα καὶ τὸ μπάνιο, τὴν Πέμπτη θὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν γκαρνταρόμπα καὶ τὴν κουζίνα καὶ τὴν Παρασκευὴ μὲ τὸ σαλόνι. Θὰ ἀφίνετε τὸ σαλόνι-τραπεζαρία πάντα τελευταῖο, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἡ πιθανότητα νὰ δεχθῆτε τὸ Σάββατο ἢ τὴν Κυριακὴ φίλους. Τὸ Σάββατο θὰ μείνη ἡ ἡμέρα μὲ τὶς λιγώτερες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἐπειδὴ σ' αὐτὴν πρέπει νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὰ ψώνια τῆς ἑβδομάδος. Ἂν φροντίσετε νὰ ψωνίσετε ἐνωρίς, θὰ σᾶς μείνη ὁ ἀπαραίτητος καιρὸς γιὰ νὰ πᾶτε στὸ κομμωτήριο.

Τὴν Τετάρτη, λοιπόν, θὰ κάνετε τὸ φινίρισμα τῆς κρεβατοκάμαρας. Πρὶν ἀπ' ὅλα, θὰ χτυπήσετε τὰ στρώματα καὶ τὶς κουβέρτες. Ἐνῶ θὰ τὰ ἔχετε στὸν ἀέρα, ἀνεβῆτε σὲ μιὰ εἰδικὴ σκαλίτσα, μὲ ἄνοιγμα ἀσφαλείας, καὶ δῶστε ἕνα ξεσκόνισμα στὸ ταβάνι καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τῆς ντουλάπας. Ὕστερα, θὰ πλύνετε τὰ τζάμια μὲ ἐφημερίδες, πρῶτα βρεγμένες καὶ ὕστερα στεγνές. Θὰ πλύνετε τὰ ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια, μ' ἕνα πανάκι μουσκεμένο σὲ μιὰ διάλυσι ἀπὸ νερὸ καὶ οἰνόπνευμα, σὲ ἴσια μέρη. Θὰ καθαρίσετε τὸ καλοριφέρ, μὲ τὸ εἰδικὸ ἐξάρτημα τῆς ἠλεκτρικῆς σκούπας ἢ μὲ τὴν εἰδικὴ βούρτσα. Αὐτὴ ἡ καθαριότητα πρέπει νὰ γίνεται συχνά, γιατὶ ἡ σκόνη κολλάει μὲ τὴ θερμότητα στοὺς τοίχους.

Τί σᾶς μένει ἀκόμη νὰ κάνετε; Ἂν τὸ πάτωμα εἶναι ἀπὸ ξύλο, γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὶς πιθανὲς κηλίδες, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα σύρμα μᾶλλον λεπτό. Ὕστερα θὰ σκουπίσετε καλά, θὰ ξεσκονίσετε τὰ ἔπιπλα, θὰ γυαλίσετε τὸ πάτωμα. Ὅταν θὰ τελειώση κι' αὐτό, θὰ στρώσετε τὸ κρεβάτι καὶ θὰ ψεκάσετε τὸ δωμάτιο μὲ ἐντομοκτόνο.

Μὲ τὸ ἴδιο σύστημα, θὰ συνεχίσετε, τὶς δυὸ ἑπόμενες μέρες, τὴν Πέμπτη καὶ τὴν Παρασκευή, τὴν καθαριότητα τῶν ἄλλων δωματίων.

Τὸ τίναγμα τῶν χαλιῶν, τὸ καθάρισμα τῶν τοίχων καὶ τῶν κάδρων, θὰ γίνωνται μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Τὰ κάδρα κατεβάζονται καὶ ξεσκονίζονται, οἱ ζωγραφισμένοι μουσαμάδες πλένονται μ' ἕνα ὑγρὸ σφουγγαράκι καὶ στεγνώνονται καλά. Τὰ κάδρα, ποὺ εἶναι σκεπασμένα μὲ τζάμι, εἶναι ἀρκετὸ νὰ τὰ πλύνετε μὲ ἕνα ὑγρὸ πανάκι κι' ὕστερα νὰ τὰ στεγνώσετε. Τοὺς τοίχους, ποὺ πλένονται, δηλαδή, ποὺ εἶναι βαμμένοι μὲ λαδομπογιὰ ἢ πλαστικό, μπορεῖτε νὰ τοὺς πλύνετε μὲ νερὸ καὶ λίγο ἀπορρυπαντικό. Τοὺς τοίχους, ποὺ εἶναι βαμμένοι μὲ ὑδροχρώματα, θὰ τοὺς ξεσκονίσετε μόνο μὲ μιὰ εἰδικὴ βούρτσα ἢ μὲ μιὰ σκούπα, ποὺ θὰ ἔχετε τυλίξει ἐπάνω της ἕνα πανί. Τὰ χαλιά, ποὺ καθαρίζονται κάθε μέρα μὲ τὴν εἰδικὴ βούρτσα, πρέπει νὰ χτυπηθοῦν τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Ἂν, ὅμως, χρησιμοποιῆτε ἠλεκτρικὴ σκούπα, τότε μπορεῖτε νὰ τὰ χτυπᾶτε καὶ μιὰ φορὰ κάθε τρεῖς μῆνες.

Ἂν τὸ σπίτι σας ἔχη ξύλινα πατώματα, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἀντιμετωπίσετε ἕνα μικρὸ ἔξοδο, γιὰ νὰ τὰ βάψετε μὲ τὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο ρετσίνι, ποὺ τὰ κάνει γυαλιστερὰ καὶ ἀδιάβροχα στὸ νερό. Τὸ ξύλινο πάτωμα, ποὺ βάφεται μὲ τέτοιου εἴδους ρητινῶδες βερνίκι, ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴν κρατάη ἀποτυπώματα καὶ νὰ εἶναι καθαρό, ὅταν χρειάζεται. Γιὰ τὴν καθαριότητά του, χρειάζεται μόνον ἕνα πέρασμα μὲ πατσαβούρα μουσκεμένη σὲ κρύο νερὸ καὶ καλὰ στυμμένη. Ἡ διάρκεια τοῦ βερνικώματος κυμαίνεται ἀνάμεσα στὰ τρία καὶ τὰ πέντε χρόνια, ἀνάλογα μὲ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἀφοῦ μιλήσαμε γιὰ τὶς κυριώτερες ἐργασίες τῆς ἡμέρας, τῆς ἑβδομάδος καὶ τοῦ μηνός, πρέπει νὰ σταματήσουμε λίγο καὶ στὶς ἀπαραίτητες ἐποχικὲς ἐργασίες. Μὲ τὶς πρῶτες ζέστες, τὰ παλτά, τὰ φορέματα, οἱ κουβέρτες κλπ., πρέπει νὰ χτυπηθοῦν, νὰ βουρτσιστοῦν, νὰ καθαριστοῦν ἀπὸ τοὺς λεκέδες καὶ νὰ διορθωθοῦν προσεκτικά, ὅπου εἶναι ξυλωμένα ἢ σχισμένα. Στὰ ἀντρικὰ σακκάκια καὶ τὰ παντελόνια, πρέπει νὰ δοθῆ ξεχωριστὴ προσοχὴ στὶς φόδρες τῶν μανικιῶν καὶ στὶς τσέπες, ποὺ ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ σχίζωνται πρῶτες.

Τόσο τὰ γυναικεῖα, ὅσο καὶ τὰ ἀντρικὰ ροῦχα, πρέπει νὰ καθαρίζωνται προσεκτικὰ στὸ λαιμὸ καὶ στὰ μανίκια, μὰ δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεσθε πολὺ τὸν πρόχειρο καθαρισμό, ποὺ γίνεται στὸ σπίτι μὲ βενζίνη. Εἶναι πάντα προτιμότερο νὰ στέλνετε τὰ ροῦχα στὸ καθαριστήριο. Μὴ σκέπτεσθε τὸ ἔξοδο, γιατί, κατὰ βάθος, κάνετε μεγαλύτερη οἰκονομία. Ἕνα ροῦχο, ποὺ φυλάγεται καθαρό, διαρκεῖ περισσότερο καὶ δὲν διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ τὸ δῆτε καταφαγωμένο ἀπὸ τοὺς σκόρους, ποὺ προτιμοῦν ἀκριβῶς τὰ λερωμένα σημεῖα.

Ἐπιτέλους, τὰ ροῦχα εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴν τελευταία ἐπιχείρησι, δηλαδὴ τὸ φύλαγμα. Θὰ τὰ κρεμάσετε σὲ κρεμάστρες, ἀνάλογες σὲ φάρδος μὲ τοὺς ὤμους τοῦ φορέματος, τοῦ παλτοῦ ἢ τοῦ κοστουμιοῦ, καὶ θὰ παραγεμίσετε μὲ χαρτὶ τὰ μανίκια, γιὰ νὰ μὴν κάνουν ἄσχημες πιέττες. Κουμπῆστε τὰ κουμπιὰ καί, στὸ σίδερο τῆς κρεμάστρας, ἐφαρμόστε ἕνα κουτάκι μὲ ἐντομοκτόνο γιὰ τοὺς σκόρους. Ἀποφύγετε τὴ ναφθαλίνη, γιατὶ καταστρέφει τὶς πλαστικὲς σακκοῦλες, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ νὰ φυλάξετε μέσα τὰ ροῦχα.

Ἡ γούνα, ἡ «βασίλισσα» τῆς γκαρνταρόμπας σας, χρειάζεται ξεχωριστὴ περιποίησι. Ἁπλῶστε την γιὰ λίγο στὴ σκιά, ὕστερα χτυπῆστε την ἐλαφρά, ἁπλῶστε την πάνω σ' ἕνα τραπέζι καί, μ' ἕνα πανὶ καθαρὸ καὶ στεγνό, ξεσκονῖστε την προσεκτικὰ δύο ἢ τρεῖς φορές, ὥσπου τὸ πανάκι νὰ μείνη ἐντελῶς καθαρό. Γιὰ τὸ λαιμό, ποὺ συνήθως γίνεται λιπαρός, μὴ χρησιμοποιήσετε ποτὲ βενζίνη. Βάλετε νὰ ζεσταθῆ σὲ μπαίν-μαρὶ ἕνα σακκουλάκι μὲ πριονίδια ἢ πίτουρα. Ὅταν θὰ ἔχουν ζεσταθῆ καλά, παίρνετε μιὰ μικρὴ φούχτα ἀπ' αὐτὰ καὶ τὰ τρίβετε μὲ τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ, πάνω στὸ λαιμὸ τῆς γούνας, μὲ κυκλικὲς κινήσεις. Τὸ ζεστὸ πριονίδι (ὅπως καὶ τὸ πίτουρο) ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀπορροφᾶ τὸ λίπος. Ὕστερα τινᾶξτε καλὰ τὴ γούνα, χτυπῆστε ἐλαφρὰ τὸ γιακᾶ, καὶ θὰ δῆτε τὸ τρίχωμα νὰ ἀνασηκώνεται καὶ νὰ φαίνεται σὰν καινούργιο.

Ἄν, ὅμως, ἡ γούνα σας (ἰδιαίτερα ἂν εἶναι ἀνοιχτόχρωμη), ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ συστηματικώτερο καθάρισμα, πρέπει νὰ ἀπευθυνθῆτε σὲ ἐκεῖνα τὰ εἰδικὰ καταστήματα, ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ καθαρίζουν γοῦνες, καὶ ὄχι σὲ κοινὸ καθαριστήριο, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἔχετε δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

Ἂν ὅμως δὲν ἔχετε ἀρκετὸ χῶρο γιὰ νὰ φυλάξετε τὴ γούνα σας, ἂν τὸ ντουλάπι σας βρίσκεται σ' ἕνα δωμάτιο πολὺ ζεστό, ἂν φοβᾶσθε μιὰ κλοπὴ στὸ διάστημα τῆς καλοκαιριάτικης ἀπουσίας σας, εἶναι προτιμότερο νὰ ἐμπιστευθῆτε τὴ γούνα σας σ' ἕνα εἰδικὸ κατάστημα, ποὺ θὰ ἀναλάβη τὴ φύλαξί της καὶ θὰ σᾶς τὴν παραδώση ἀνέπαφη τὸ φθινόπωρο.

Ὅταν θὰ ἔχετε τακτοποιήσει τὴν γκαρνταρόμπα, σᾶς περιμένουν οἱ κουβέρτες καὶ τὰ χαλιά. Ἁπλῶστε τὶς κουβέρτες στὸν ἀέρα μιὰ ὁλόκληρη μέρα, μὰ πάντα σὲ σκιά, χτυπῆστε τις καλά, βουρτσῖστε τις καί, ἂν ὑπάρχουν λεκέδες, ἀφαιρέστε τους μὲ λίγη βενζίνα. Ἂν ὅμως πρόκειται γιὰ λεκέδες ἀπὸ καφέ, ἀπὸ σοκολάτα ἢ ἀπὸ γάλα, βυθῖστε τὸ λεκιασμένο σημεῖο σὲ χλιαρὸ νερό, προσθέτοντας λίγο σαποῦνι σὲ σκόνη. Ξεβγάζετε καὶ στύβετε τὸ βρεγμένο μέρος, ὕστερα τὸ ἀφίνετε νὰ στεγνώση. Γιὰ ἕνα γενικὸ πλύσιμο, μὴν ἀποφασίσετε νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ στὸ σπίτι. Εἶναι μιὰ δουλειὰ πολὺ κουραστικὴ καὶ συχνὰ δὲ δίνει καλὰ ἀποτελέσματα. Εἶναι προτιμότερο νὰ στείλετε τὶς κουβέρτες σας στὸ καθαριστήριο. Θὰ σᾶς τὶς ἐπιστρέψουν σὰν καινούργιες.

Τὰ χαλιά, ἀφοῦ θὰ τὰ ἁπλώσετε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα στὸν ἀέρα (πάντα στὴ σκιά), πρέπει νὰ τὰ χτυπήσετε καλά. Ὅταν θὰ τὰ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴ σκόνη, θὰ τὰ βουρτσίσετε προσεκτικά. Δυναμῶστε τὰ χρώματα μὲ ὑγρὰ φυλλαράκια τσαγιοῦ, ποὺ θὰ τὰ τρίψετε ζωηρὰ πάνω στὰ χαλιὰ μὲ τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ. Μπορεῖτε καὶ νὰ τὰ τρίψετε μὲ ἕνα πανί, βρεγμένο σὲ διάλυσι νεροῦ καὶ ἀμμωνίας (μιὰ κουταλιὰ ἀμμωνία σὲ μισὸ κιλὸ νερὸ) ἢ νεροῦ καὶ ξιδιοῦ (ἕνα ποτήρι ξίδι σὲ μισὸ κιλὸ νερό). Τὰ ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν καλὰ στὴ σκιά, ὕστερα τὰ ἁπλώνετε σ' ἕνα πάτωμα πολὺ καθαρό, τοὺς ρίχνετε ναφθαλίνη σὲ σκόνη καὶ τὰ τυλίγετε σφιχτὰ ἀπὸ τὴν πιὸ κοντὴ πλευρά. Δένετε τὸν κύλινδρο σὲ τέσσερα-πέντε μέρη μὲ σπάγγο, ὕστερα τὸν τυλίγετε ὁλόκληρο σὲ ἐφημερίδες, τὸν δένετε ἀκόμη δυὸ-τρεῖς φορὲς μὲ σπάγγο, γιὰ νὰ συγκρατηθοῦν οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ χαλιὰ εἶναι ἕτοιμα. Πακεταρισμένα ἔτσι, μπορεῖ νὰ μείνουν γιὰ ἕνα χρόνο ἐξασφαλισμένα ἀπὸ τοὺς σκόρους.

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς θὰ τὰ φυλάξετε. Ἂν ἔχετε ἕνα μεγάλο πατάρι, εἶσθε τυχερές, γιατὶ μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε ὁριζόντια τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ ὕστερα νὰ τὰ σκεπάσετε μ' ἕνα παλιὸ σεντόνι.

Τὸ ἰδανικὸ εἶναι νὰ ἔχετε μιὰ ἠλεκτρικὴ σκούπα.

ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΜΕ ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Πῶς θὰ ὀργανώσετε τὶς δουλειὲς τῆς ἑβδομάδος

Δευτέρα: Καθημερινὲς ἐργασίες καὶ μπουγάδα.

Τρίτη: Καθημερινὲς ἐργασίες καὶ σιδέρωμα.

Τετάρτη: Καθαριότητα «φινιρίσματος» στὴν κρεβατοκάμαρα, καθημερινὲς ἐργασίες σὲ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σπίτι.

Πέμπτη: Καθαριότητα φινιρίσματος στὴν κουζίνα, στὴν γκαρνταρόμπα. Καθημερινὲς ἐργασίες σὲ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σπίτι.

Παρασκευή: Καθαριότητα φινιρίσματος στὸ σαλόνι-τραπεζαρία, καθημερινὲς ἐργασίες σ' ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σπίτι.

Σάβατο: Ψώνια ἑβδομάδος, καθημερινὲς ἐργασίες σ' ὅλο τὸ σπίτι.

Κάθε δεκαπέντε μέρες: Τζάμια, συρτάρια, καθαριότητα ντουλαπιῶν.

Κάθε μῆνα: Καθάρισμα στὰ κάδρα, στοὺς τοίχους, στὶς πόρτες, παρκετάρισμα στὰ πατώματα, τίναγμα στὰ χαλιά, στὰ στρώματα, καθαριότητα στὴν ἀποθήκη.

Μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐποχῆς: Καθάρισμα στὰ βαριὰ ἢ στὰ ἐλαφρὰ ροῦχα, στὰ χαλιά, στὶς κουβέρτες, στὶς κουρτίνες. Τακτοποίησι στὰ ντουλάπια καὶ στὴν ἀποθήκη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μιὰ ἐπίσημη πρόσκλησι.

ΗΤΑΝ ΒΕΒΑΙΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

Ἕνα βαθὺ αἴσθημα ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νέους.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ εἶχε ὑποσχεθῆ, πὼς θὰ περνοῦσε νὰ τὴν πάρη νὰ πᾶνε περίπατο.

Αὐτὸ συνέβη ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ἕνα φθινοπωρινὸ δειλινό, κι' ἀπὸ τότε ἡ Μερόπη, κάθε μέρα, ἄρχιζε ἀπὸ τὶς πέντε νὰ ντύνεται, νὰ στολίζεται, καὶ ἔπειτα νὰ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ σαλονιοῦ, πλάϊ σ' ἕνα χαμηλὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο.

Περίμενε νὰ χτυπήση τὸ κουδούνι, γιὰ νὰ πάη ν' ἀνοίξη στὸ Μῆτσο, τὸν ἀγαπημένο της.

Κι' ὅταν περνοῦσε μιὰ ὥρα, πολλὲς φορὲς καὶ δύο, σηκωνόταν μ' ἕναν ἀναστεναγμό, ἔρριχνε μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου καὶ πήγαινε στὸ δωμάτιό της νὰ γδυθῆ, ν' ἀλλάξη φουστάνι.

Μιὰ λέξι πρόφεραν κάθε φορὰ τὰ χείλη της:

— Αὔριο!

Κι' ἀπὸ τότε, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, εἶχαν περάσει πολλὰ «αὔριο», δίχως νἄρχεται ὁ Μῆτσος στὸ ραντεβοῦ του.

Ὅταν ἔλεγε ὅμως τὴ λέξι «αὔριο», ἡ Μερόπη, εἶχε πεποίθησι πὼς ὁ Μῆτσος, ὁπωσδήποτε θἄρχόταν.

Ἡ ἀπογοήτευσι δὲν εἶχε βαρύνει τὴν ψυχή της, κι' ἐδικαιολογοῦσε αὐτὴ τὴν καθυστέρησι, μὲ μιὰ ἀναβολή, γιὰ λόγους, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀγάπη τους.

Δὲν ἀπελπιζόταν, δὲν τὸν κατηγοροῦσε, δὲν ἀπογοητευόταν. Ὅλα μποροῦσαν νὰ γίνουν· ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ τελειώση ἡ ἀγάπη τους. Ἦταν βέβαιη γι' αὐτό!

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κάνη τίποτα, γιατὶ δὲν ἤξερε παρὰ πολὺ λίγα πράγματα γιὰ τὸ Μῆτσο. Δὲν ἤξερε, ποῦ νὰ τὸν ζητήση, καὶ πῶς νὰ τὸν ζητήση. Φοβόταν μὴ τὸν ἐκθέση καὶ ἐκτεθῆ κι' αὐτή.

Ἔτσι, περίμενε... Περίμενε, γιατὶ ἦταν βέβαιη, πὼς θἄρχόταν ὁ Μῆτσος, τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο τῆς εἶχε δώσει ραντεβοῦ. Γι' αὐτὸ ἦταν πάντα ἕτοιμη, γι' αὐτό, τὴν ἴδια πάντα ὥρα, τὸν περίμενε!...

*

Ἡ γνωριμία τους καὶ ἡ ἀγάπη τους εἶχε ἀρχίσει μ' ἕνα πολὺ περίεργο τρόπο.

Ἡ Μερόπη εἶχε μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ τὰ δεκαοκτώ της χρόνια. Μητέρα δὲν εἶχε γνωρίσει. Ὁ πατέρας της, δάσκαλος στὴν ἐπαρχία, τὰ περισσότερά του χρόνια, κατώρθωσε, ἐπιτέλους, νὰ διορισθῆ στὴν Ἀθήνα, καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ν' ἀγοράση ἕνα ὡραῖο σπιτάκι μὲ κῆπο πρὸς τὸ τέρμα Πατησίων, σὲ συμφερτικὴ τιμή, γιατὶ μόνο τὸ οἰκόπεδό του, ποὺ ἦταν πολὺ μεγάλο, μιὰ μέρα θὰ εἶχε μεγάλη ἀξία, ἂν τὸ ζητοῦσαν γιὰ πολυκατοικία.

Ἡ Μερόπη πήγαινε στὸ Γυμνάσιο, κι' ὁ πατέρας της εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν κάνη δασκάλα. Μὲ τὴν εὐκαιρία ὅμως ποὺ βρέθηκαν στὴν Ἀθήνα, τὴν ἐνέγραψε στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, γιὰ νὰ πάρη κι' ἀπὸ κεῖ, μιὰ μέρα, ἕνα πτυχίο.

Δυστυχῶς πέθανε ὁ πατέρας της, λίγες μέρες ἀφοῦ πῆρε αὐτὴ τὸ ἀπολυτήριο τοῦ γυμνασίου. Κι' ἡ Μερόπη, σαστισμένη ἀπὸ τὴ νέα κατάστασι ποὺ δημιουργήθηκε, δὲν φρόντισε γιὰ τίποτα — οὔτε νὰ ἑτοιμαστῆ κάπως γιὰ τὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις στὴ Μαράσλειο.

Μόνη, πιά, φρόντιζε γιὰ ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα καὶ ὑποθέσεις, ποὺ ἄφησε πίσω του ὁ πατέρας της. Κι' ὅταν συνῆλθε κάπως, ἦταν πιὰ ἀργά. Γι' αὐτό, ἀποφάσισε νὰ συνεχίση μόνον τὰ γαλλικά της, ὥσπου νὰ πάρη ἕνα δίπλωμα καθηγητρίας τῆς γαλλικῆς.

Σχέσεις δὲν εἶχε, οὔτε μὲ τὰ γειτονικὸ σπίτια οὔτε μὲ συμφοιτητάς.

Ἡ ζωή της ἦταν κανονική, ἤρεμη, δίχως συναναστροφὲς κι' ἐπισκέψεις στὸ σπίτι της.

Τὰ κατάφερνε νὰ ζῆ ἄνετα, μὲ τὰ λίγα ἔσοδα ποὺ εἶχε, καὶ νὰ πηδᾶ μιὰ-μιά, τὶς τάξεις τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ποὺ σπούδαζε.

Ἔτσι, τὰ κατάφερε, πέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, νὰ πάρη τὸ δίπλωμά της καὶ νὰ σκεφθῆ πιὰ γιὰ διορισμό. Δὲν θἄθελε ὅμως νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ δίνη μαθήματα στὸ σπίτι της καὶ νὰ βγάζη περισσότερα χρήματα ἀπὸ ἕνα μισθό.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ παρέδιδε μάθημα στὸ μεγαλύτερο δωμάτιο, ποὺ εἶχε μετατρέψει σὲ σπουδαστήριο, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας καὶ δύο ἄγνωστοι παρακάλεσαν τὴ Μερόπη, νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ μεταφέρουν στὸ σπίτι της γιὰ λίγο ἕναν κύριο, ποὺ εἶχε πάθει ἕνα δυστύχημα σὲ κάποια πολυκατοικία ποὺ χτιζόταν, καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα πλάϊ της, ὥσπου νὰ τηλεφωνήσουν στὶς Πρῶτες Βοήθειες. Ἕνα τοῦβλο εἶχε πέσει ἀπὸ ψηλὰ καὶ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι.

Οἱ δύο κύριοι ἀκούμπησαν τὸ ἀναίσθητο θῦμα πάνω σ' ἕνα ντιβάνι τοῦ σαλονιοῦ, κι' ἔτρεξαν νὰ βροῦν τηλέφωνο, γιὰ νὰ ζητήσουν γιατρό, ἢ τὶς Πρῶτες Βοήθειες.

Ἡ Μερόπη ἔδιωξε τὰ παιδιά, ποὺ τοὺς ἔκανε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μάθημα, καὶ πῆγε στὴν κουζίνα νὰ πάρη παγάκια. Τὰ δίπλωσε σὲ μιὰ πετσέτα καὶ τοῦ τὰ ἔβαλε στὸ κεφάλι.

Τραῦμα δὲν ὑπῆρχε. Σὲ λίγο, ὁ κύριος ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀντελήφθη τὴν κατάστασι καὶ ἀνασηκώθηκε.

Πρόφερε μερικὰ λόγια καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴ Μερόπη ἐξηγήσεις.

Ἔτσι, ὅταν ἦλθαν οἱ ἄλλοι δύο κύριοι μ' ἕνα γιατρό, τὸν βρῆκαν νὰ ἔχη συνέλθει καὶ τὴ Μερόπη νὰ τοῦ ἐξηγῆ, πῶς βρέθηκε σπίτι της.

Ἕνα καλὸ κονιάκ, καὶ μερικὰ καθησυχαστικὰ λόγια τοῦ γιατροῦ ἔκαναν τὸν κύριο νὰ συνέλθη τελείως.

Εὐχαρίστησε τὴ Μερόπη καὶ ἔφυγε μὲ τοὺς ἄλλους δύο, ποὺ τὸν συνώδευαν.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στὴ Μερόπη, κι' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα ἔφερνε στὸ νοῦ της τὴ φυσιογνωμία τοῦ νέου, ποὺ δὲν ἦταν πιὸ πολὺ ἀπὸ τριανταπέντε ἐτῶν, μελαχροινός, μὲ φρύδια σμιχτά, καὶ μεγάλα μαῦρα μάτια.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἡ Μερόπη παρέδιδε πάλι σὲ μερικὰ παιδιὰ τὸ μάθημά τους, ἕν' αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της, καὶ κατέβηκε ὁ χθεσινὸς κύριος.

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, —τῆς εἶπε— ἀλλὰ ἦλθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς περιποιήσεις σας.

Ἡ Μερόπη ἔδιωξε πάλι τὰ παιδιὰ καὶ δέχτηκε τὸν κύριο στὸ σαλόνι της.

Τῆς πρόσφερε ἕνα μεγάλο κουτὶ μὲ ζαχαρωμένα φροῦτα.

Ἡ κουβέντα τους συνεχίστηκε, κι' ἔτσι ἐκεῖνος ἔμαθε πὼς τὴ λέγανε Μερόπη. Ἔμαθε ἀκόμη τὴν κατάστασί τους καὶ τὸ ἐπάγγελμά της.

Ἡ Μερόπη πάλι ἔμαθε πὼς τὸν λέγανε Μῆτσο, κι' ὅτι ἔκανε διάφορες ἐπιχειρήσεις.

Χωρίστηκαν μ' ἕνα ἐγκάρδιο σφίξιμο τοῦ χεριοῦ, κι' ἕνα πολὺ φιλικὸ χαμόγελο.

Οἱ ἐπισκέψεις συνεχίστηκαν δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα καί, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσα στοὺς δύο νέους ἕνα βαθὺ αἴσθημα ἀγάπης.

Κάποτε, ἐκεῖνος ἔλειψε δύο μῆνες γιὰ δουλειές του, κι' ἡ Μερόπη ἔνιωσε πολὺ τὴν ἔλλειψί του. Τὸν εἶχε συνηθίσει, τώρα ὅμως αἰσθανόταν κάτι τὸ ἀλλιώτικο, κάτι τὸ πιὸ βαθύ, τὸ πιὸ συγκεκριμένο. Ἔνιωθε πὼς τὸν ἀγαποῦσε, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

Ἀλλὰ κι' ὁ Μῆτσος, ὅταν ξαναγύρισε ἕνα βράδυ, μόνο ποὺ δὲν τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του — τόσο μεγάλος ἦταν ὁ ἐνθουσιασμός του, ποὺ τὴν ξανάβλεπε.

Ἡ συνέχεια ἦταν ν' ἀγαπηθοῦν τόσο πολύ, καὶ ν' ἀποκτήση ἡ Μερόπη τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη του, ποὺ ἦταν βέβαιη, πὼς μιὰ μέρα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ γινόταν ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς της.

Γι' αὐτὸ ὅταν γιὰ πρώτη φορά, ὁ Μῆτσος τῆς πρότεινε νὰ πᾶνε τὴν ἑπομένη ἕνα περίπατο ὣς τὴ Γλυφάδα, μὲ τ' αὐτοκίνητό του, καὶ νὰ φᾶνε ἔξω μαζί, ἐκείνη δέχτηκε μὲ πολλὴ χαρά.

Ὁ Μῆτσος ὅμως δὲν ἦλθε στὸ ραντεβοῦ. Κι' ἡ Μερόπη τὸν δικαιολόγησε μέσα της, μὲ τὴ σκέψι ὅτι κάτι τὸ ἀπρόοπτο θὰ τοὔτυχε, κι' ὅτι θἄρχόταν τὴν ἄλλη μέρα.

Μὰ δὲν ἦλθε οὔτε τὴν ἑπομένη, οὔτε τὴ μεθεπομένη, οὔτε ἕνα χρόνο τώρα...

Μὰ ἡ Μερόπη, ἦταν βέβαιη πὼς θἄρχόταν κάποτε, καὶ κάθε μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, τὸν περίμενε.

Δὲν ἔβαζε ποτὲ στὸ νοῦ της τὸ κακό, δὲν ἀμφέβαλε ποτὲ γιὰ τὴν ἀγάπη του, καὶ ἦταν βέβαιη πὼς τὰ ὄνειρα ποὔχε κάνει θὰ ἐκπληρώνονταν ἔστω καὶ ἀργά...

Κι' ἀλήθεια, ἕνα ἀπόγευμα, ἀργά, ἐκεῖ ποὺ τὸν περίμενε ὅπως πάντα, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ σταματᾶ ἕν' αὐτοκίνητο καὶ νὰ κατεβαίνη ἀπ' αὐτὸ ὁ ἀγαπημένος της!

Ἔτρεξε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, κι' ἔπεσε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Δάκρυα εἶχαν κυλήσει στὰ μάγουλά τους, ὅταν συνῆλθαν. Ἐκεῖνος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουτάκι, τ' ἄνοιξε καὶ τῆς πέρασε στὸ δάχτυλο ἕνα δαχτυλίδι, μὲ μιὰ μεγάλη πολύτιμη πέτρα.

— Εἶναι ὁ ἀρραβώνας μας! — τῆς εἶπε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

— Σὲ περίμενα κι' ἤμουνα βέβαιη πὼς θἄρχόσουνα...

— Ἀκόμα κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο;...

— Ἤμουνα βέβαιη γιὰ τὴν ἀγάπη σου.

— Δὲν εἶχες ἄδικο, ἀγαπημένη μου. Συνέβησαν τόσα πολλά, μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρόνο! Ἔχεις δίκιο, δὲν ξέρεις τίποτα γιὰ μένα. Συνεργαζόμουνα μὲ τὸν πατέρα μου σὲ οἰκοδομές. Ἐγὼ πολιτικὸς μηχανικὸς κι' ἐκεῖνος ὁ κεφαλαιοῦχος. Ἤθελε νὰ μὲ παντρέψη μὲ τὴν κόρη ἑνὸς φίλου του. Τσακωθήκαμε καὶ χωρίσαμε. Ὥσπου νὰ συνέλθω, νὰ φτιάξω μιὰ οἰκοδομικὴ ἑταιρία μὲ ἄλλους κεφαλαιούχους, κουράστηκα πολύ, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα καὶ νὰ σὲ παρασύρω στὴ δική μου δυστυχία. Ἐνῶ τώρα...

— Ἀγάπη μου!...

Σφιχταγκαλιασμένοι, ἡ Μερόπη κι' ὁ Μῆτσος, ἀπολάμβαναν τὴν εὐτυχισμένη ἐκείνη στιγμή, ποὺ τοὺς ἕνωνε σ' ὅλη τὴ ζωή τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Η ΝΕΑ μόδα δὲν μᾶς ἐπιφυλάσσει μεγάλες ἐκπλήξεις, γοητεύει ὅμως μὲ τὴν ἄνεσι τῶν μοντέλων της, μὲ τὸ τονισμένο «γυναικεῖο» στύλ της, καθὼς καὶ μὲ τὴ νεανικὴ νότα της. Τὸ πρωϊνὸ ντύσιμο τῆς καμψῆς γυναίκας εἶναι — σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν δημιουργῶν τῆς παρισινῆς μόδας — πολὺ ἄνετο καὶ ἁπλό.

Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα, ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν στὴ νέα σαιζόν, ἀναφέρεται πολὺ τὸ κόκκινο-μπορντὼ καὶ τὸ κόκκινο-φωτιᾶς, τὸ «καφὲ-μπρὸνζ» (μπρούντζινο), τὸ γκρὶ-ἀνθρακίτη, τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο. Αὐτὰ τὰ χρώματα θὰ φορεθοῦν τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἀπόγευμα. Γιὰ τὸ βράδυ, ὑπάρχει στὶς νέες συλλογὲς μιὰ φανερὴ προτίμησι πρὸς τὸ χρυσό, τὸ ἀνοιχτὸ πράσινο, τὸ μαῦρο (γιὰ τὶς τουαλέττες ἀπὸ δαντέλλα), τὸ ἄσπρο (γιὰ τὰ σύνολα μαντὼ καὶ φόρεμα, ἀπὸ ὑφάσματα μὲ ἀνάγλυφα σχέδια), καθὼς καὶ πρὸς τοὺς συνδυασμοὺς νέων χρωμάτων γιὰ ὅλα τὰ ἀμπιγιὲ φορέματα ἢ σύνολα ἀπὸ μπροκάρ, ὅπως εἶναι τὸ παλιὸ χρυσό, τὸ μπλὲ-ντὲ-σίν, τὸ ρὸζ-καραμελλὲ καὶ τὸ μὼβ-βιολέττας. Ἄλλοι μοντέρνοι συνδυασμοὶ χρωμάτων εἶναι: τὸ μαρὸν καὶ τὸ μαῦρο, τὸ πορτοκαλί, τὸ πράσινο καὶ τὸ μώβ, καθὼς καὶ τὸ χρυσό, τὸ πράσινο καὶ τὸ μπλέ.

Τὸ μάκρος, στὶς φοῦστες, τὰ φορέματα καὶ τὰ μαντώ, βρίσκεται, πρὸς τὸ παρόν, στὸ συνηθισμένο σημεῖο, δηλαδὴ λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα. Θὰ ἐπικρατήση ἴσως ἕνας νεωτερισμός, σχετικὰ μὲ τὸ στρίφωμα στὰ ἀμπιγιὲ φορέματα, ποὺ λανσάρονται σὲ ἀσύμμετρη γραμμή. Εἶναι, δηλαδή, πίσω πολὺ πιὸ μακριὰ ἀπὸ μπροστά, ὅπου δὲν ξεπερνοῦν τὸ γνωστὸ μάκρος τῆς πρωϊνῆς φούστας. Στὴν πλάτη φτάνουν μέχρι τοὺς ἀστραγάλους.

Οἱ ζῶνες (φαρδιὲς ἢ στενὲς) «ταξιδεύουν» πάνω στὸ κορσὰζ καὶ βρίσκονται ἄλλοτε κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος (ὅταν εἶναι φαρδιὲς) καὶ ἄλλοτε πάλι πάνω στοὺς γοφούς. Περνοῦν δέ, πολλὲς φορές, τμηματικῶς, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ροῦχο, εἴτε πρόκειται γιὰ φόρεμα, εἴτε γιὰ μαντὼ ἢ ζακέττα. Ἄλλοτε πάλι φαίνονται μόνο μπρὸς καὶ πίσω, κυρίως στὰ νέα μαντὼ ἢ στὶς γκαμπαρντίνες, ὅπου «κρύβονται» στὰ πλάγια, μέσα στὰ φαρδιὰ «ραμπὰ» ἀπὸ τὶς μεγάλες τσέπες.

Σὲ πολλὰ μοντέλα, τόσο γιὰ τὸ πρωΐ, ὅσο καὶ γιὰ τὸ βράδυ, ἐπικρατεῖ ἕνα στὺλ φανερὰ ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὸ ντύσιμο στὶς ἐξωτερικὲς χῶρες. Τὸ ρόλο τῆς Ρωσίας, ποὺ «δάνεισε» πέρυσι τόσα στοιχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ ντυσίματός της στοὺς δημιουργοὺς τῆς δυτικῆς μόδας, ἀνέλαβαν ἐφέτος ἡ Κίνα καὶ τὸ Σιάμ. Θὰ δοῦμε, λοιπόν, τὸ φθινόπωρο πολλὰ φορέματα μὲ μικρὲς ὄρθιες φάσες ἀντὶ γιακᾶ, μὲ μανίκια-βολάν, καθὼς καὶ φοῦστες, ποὺ τελειώνουν μὲ διπλό, ἀσιδέρωτο βολάν. Ὁ Καρντὲν ἄλλαξε ἐπίσης τὸ στὺλ στὰ κεντητὰ φορέματα καὶ στὶς κεντητὲς καζάκες: Ἐγκατέλειψε δηλαδὴ τὰ γνωστὰ σχέδιά του καὶ προτιμάει τώρα μοτίβα, ποὺ ἡ προέλευσί τους εἶναι ἡ Ἄπω Ἀνατολή.

ΝΕΑ ΣΥΝΟΛΑ ΑΠΟ ΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙ

Τὰ σύνολα ἀπὸ τρικὸ ἢ μαλλὶ εἶναι ἐφέτος πάλι πολὺ τῆς μόδας. Τὰ νέα μοντέλα, τόσο στὶς παριζιάνικες μπουτίκ, ὅσο καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ βρίσκονται στὰ μεγάλα κέντρα μόδας τῆς Ἰταλίας, δείχνουν ἔντονη προτίμησι στοὺς δίχρωμους ἢ ἀκόμη καὶ τοὺς πολύχρωμους συνδυασμούς.

Φοριοῦνται πολὺ τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα, ποὺ συμπληρώνονται μὲ σκουρόχρωμους τόνους. Ὁ νωμίτης καὶ τὸ τελευταῖο τμῆμα τῶν μανικιῶν κοντὰ στὸν ὦμο γίνονται συνήθως σὲ «ἄσπρο, μπὲζ ἢ ρὸζ χρῶμα καὶ τὰ ὑπόλοιπα τμήματα τοῦ πουλόβερ ἢ τῆς ζακέττας-κάρντιγκαν εἶναι μαῦρα, μπλὲ σκοῦρα ἢ πράσινο-πετρόλ. Ὑπάρχει ἕνας ὄμορφος νεωτερισμὸς στὴν ἕνωσι τῶν δυὸ διαφορετικῶν χρωμάτων: Τὸ φινίρισμα γίνεται μὲ μαῦρο-ἄσπρο μαλλί, περασμένο σὰν κορδονέττο πάνω ἀπὸ τὴ ραφή, ποὺ ἑνώνει τὰ ἀνοιχτόχρωμα μὲ τὰ σκουρόχρωμα κομμάτια.

Πολὺ χαριτωμένα ἐπίσης τὰ νέα σύνολα ζακέττα καὶ πλισσὲ φούστα. Ἡ φούστα γίνεται ἀπὸ σκοῦρο χρῶμα, μὲ πολὺ μικρὰ «πουὰ» στὸ χρῶμα τῆς ζακέττας. Ἡ ζακέττα ἔχει μάκρος μέχρι τοὺς γοφούς, ραγκλὰν μανίκια καὶ ἐξωτερικὲς μικρὲς τσέπες, ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ στρίφωμα. Ὁ ριχτὸς γιακᾶς μὲ μεγάλες μύτες, ἡ μακριὰ γραβάτα (δεμένη σὲ ἀνδρικὸ στύλ), καθὼς καὶ τὰ κουμπιά, γίνονται ἀπὸ

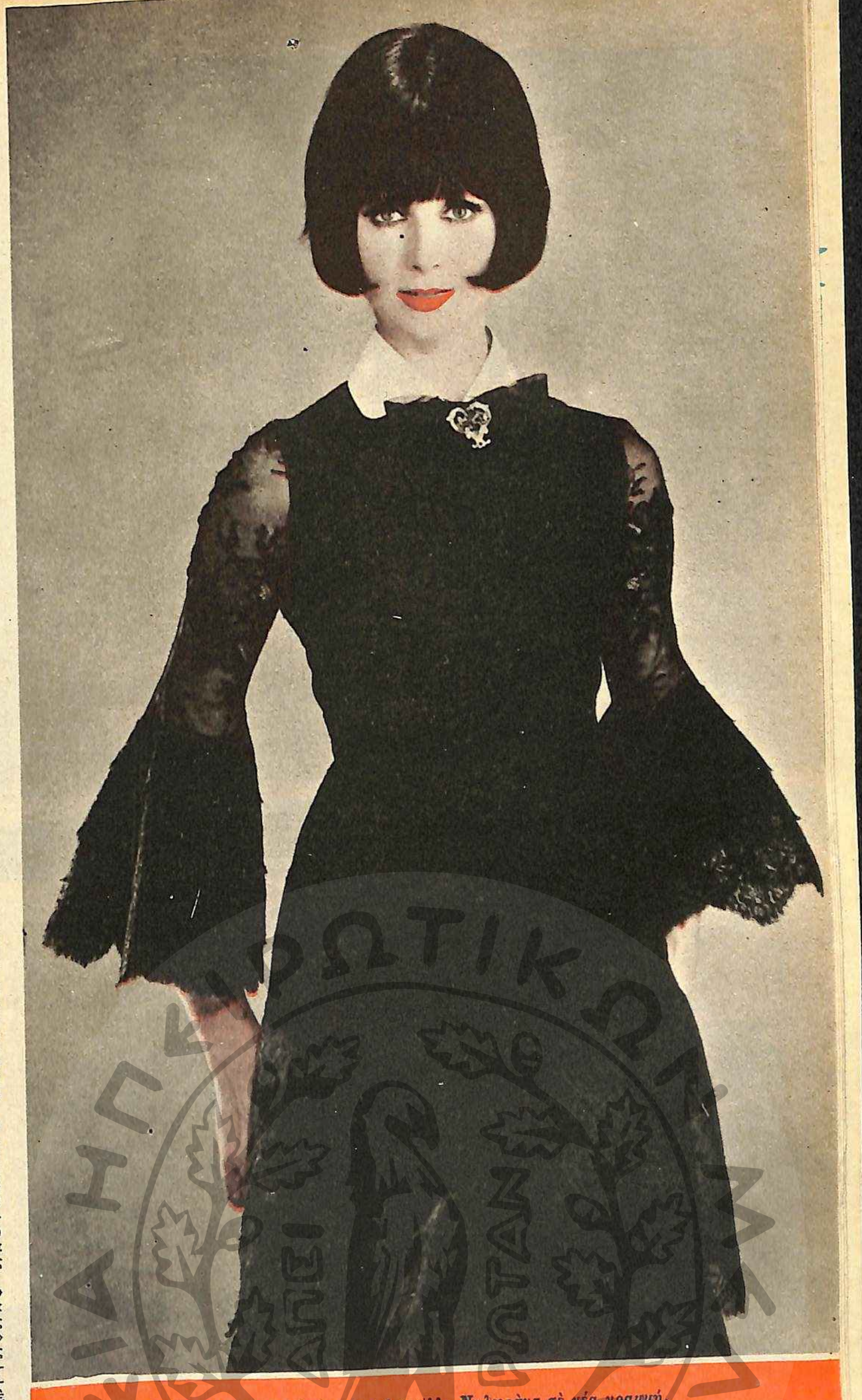

Ἀμπιγιὲ φόρεμα ἀπὸ μαύρη δαντέλλα Νυλφρὰνς σὲ νέα γραμμή.

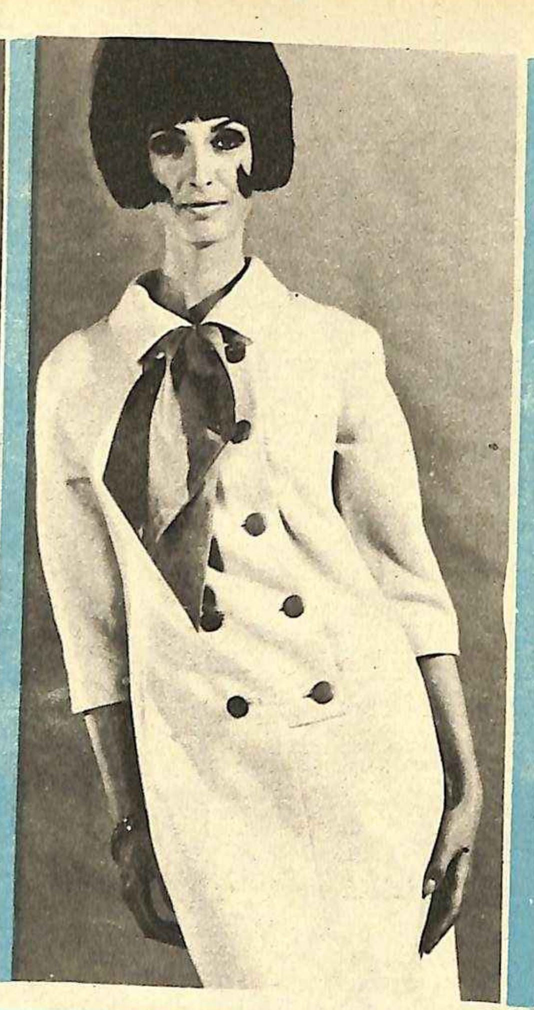

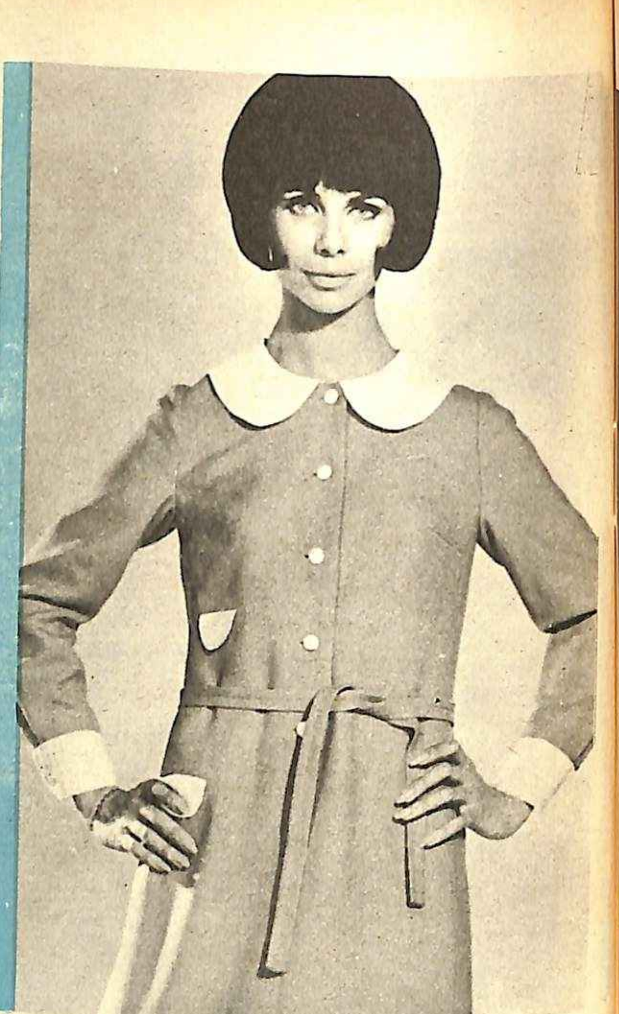

Ἀριστερά: Βραδυνὸ φουρὼ ἀπὸ ὕφασμα Νυλφρὰνς λαμὲ μὲ μεγάλο ντεκολτέ. Μέσον: Μοντέρνο φόρεμα—μαντὼ ἀπὸ μπὲζ ὕφασμα Τερκρύλ. Δεξιά: Νεανικὸ πρωϊνὸ φόρεμα ἀπὸ κόκκινο ὕφασμα Τεργκὰλ μὲ ἀνοιχτόχρωμη γαρνιτούρα.

τὸ ὕφασμα τῆς φούστας.

Τὰ σύνολα πουλόβερ-κάρντιγκαν-φούστα, στὸ νέο στὺλ «Σανέλ», λανσάρονται σὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ μπὲζ («ἄμμου», «σύννεφου», κ. ἄ.) καὶ γαρνίρονται στὸ λαιμὸ καὶ στὰ στριφώματα μὲ τρεῖς φάσες σὲ διαφορετικὸ χρῶμα.

Οἱ κοντὲς γυναῖκες θὰ προτιμήσουν, ὡστόσο, τὰ μονόχρωμα σύνολα. Μποροῦν, ὅμως, νὰ γαρνίρουν τὶς ζακέττες ἢ τὰ κάρντιγκαν, ποὺ θὰ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τρικὸ σὲ ἀραιὴ πλέξι, μὲ φάσες ἀπὸ πολὺ σφιχτὴ πλέξι, ὅμοια μ' ἐκείνη τῆς φούστας. Ἔτσι, θὰ δημιουργήσουν ὄμορφες ἀντιθέσεις στὸ ντύσιμό τους.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ—ΜΑΝΤΩ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΡΟΣΕΡΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Γιὰ τὶς πρῶτες δροσερὲς ἡμέρες τοῦ φθινοπώρου, λανσάρονται στὸ Παρίσι χαριτωμένα νέα φορέματα-μαντώ, ποὺ ταιριάζουν σὲ κάθε ἡλικία καὶ σιλουέττα. Προτιμοῦνται ἀκόμη τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα γιὰ τὸ ντύσιμο αὐτό. Ἡ γαρνιτούρα, ὅμως, γίνεται πάντα σὲ σκοῦρο τόνο. Ἕνα τελευταῖο μοντέλο τοῦ Πὼλ Μπὸν εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ στὺλ τοῦ σεμιζιέ, παρ' ὅλο, ποὺ ἔχει τρουὰ-κὰρ μανίκια σὲ γραμμὴ ραγκλάν. Ἔχει σταυρωτὸ κούμπωμα, λίγο ξέχειλο μυτερὸ γιακᾶ καὶ ραφὴ μπροστά, στὴ μέση τῆς ἴσιας φούστας. Τὰ δέκα μεγάλα στρογγυλὰ κουμπιὰ καὶ ἡ μεγάλη μεταξωτὴ ἐσάρπα, ποὺ περνάει σὰ γραβάτα κάτω ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ πέφτει μπροστὰ ἐλεύτερη, εἶναι σὲ χρῶμα «μαρὸν γκλασέ».

ΜΙΚΡΑ ΠΡΩΪΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΕ ΝΕΟ ΣΤΥΛ

Ἀκόμη μιὰ φορὰ λανσάρεται τὸ στὺλ «κοπελλίτσα», γιὰ τὶς νέες ἢ καλλίγραμμες γυναῖκες. Διαφέρει, ὅμως, ἐφέτος, κάπως ἀπὸ τὸ περυσινὸ «στὺλ κολλεγίου»: Τὰ φορέματα, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ νέα γραμμὴ αὐτή, ἔχουν ἐλάχιστες πένσες (μόνο ἀπὸ τὴ μασχάλη μέχρι τὸ στῆθος). Ἡ ἕνωσι τοῦ κορσὰζ μὲ τὴ φούστα γίνεται πάνω στοὺς γοφούς. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, τοποθετεῖται ἐπίσης ἡ ἐλαφριὰ δεμένη ὑφασματένια ζώνη (χωρὶς φιόγκο). Πολλὰ μοντέλα ἔχουν γαρνίρισμα πάνω στὸν ἀνοιχτόχρωμο γιακᾶ, στὰ μανικέτια καὶ στὰ στρογγυλὰ «ραμπᾶ» ἀπὸ πέντε ἢ ἕξη σειρὲς γαζιά. Τὰ γαζιὰ αὐτὰ γίνονται στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὴ γαρνιτούρα.

Φοριοῦνται ἐπίσης πολὺ τὰ κλασσικὰ σεμιζιὲ ἀπὸ ριγωτὰ ὑφάσματα (φανέλλα ἢ μάλλινα), καθὼς καὶ τὰ φορέματα, ποὺ μιμοῦνται τὰ ντὲ-πιές. Αὐτὰ ἔχουν ἴσια φούστα, κορσὰζ μπλουζὰν καὶ μπροστά, ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀπὸ τὸ κούμπωμα, τέσσερες πλατιὲς πιέττες. Τὸ κούμπωμα γίνεται πάνω σὲ μιὰ φαρδιὰ «πάτ», ποὺ συνεχίζεται γύρω στὸ λαιμὸ σὰ φάσα-γιακᾶ. Τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ μοντέλου εἶναι: τὸ μικρὸ ντεκολτέ, οἱ μεγάλες ὁριζόντιες πένσες στὸ ὕψος τοῦ στήθους καὶ ἡ φαρδιά, μπροστὰ δεμένη ζώνη.

ΖΑΚΕΤΤΕΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΩ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οἱ ζακέττες, ποὺ θὰ φορεθοῦν ἐφέτος, ἔχουν ἀρκετὸ μάκρος καὶ ράβονται εἴτε σὰν «καμπὰν» (σὲ στὺλ ζακέττας ναυτικοῦ), εἴτε σὰν κοντὰ μαντώ. Εἶναι δὲ μονόπεττες ἢ σταυρωτές, μὲ σχετικὰ μικρὰ πέττα καὶ ψηλὸ κούμπωμα. Ἀκόμη καὶ οἱ σταυρωτὲς ζακέττες κουμπώνουν σχεδὸν μέχρι τὸ λαιμό.

Τὰ μαντὼ γιὰ τὶς πρῶτες δροσερὲς ἡμέρες, λανσάρονται σὲ δυὸ κούπ: εἴτε ριχτά, σὲ στὺλ γκαμπαρντίνας, εἴτε μὲ ἐλαφρὸ φορμάρισμα, μὲ πολλὰ γαζιὰ κοντὰ στὶς ραφὲς καὶ μὲ «μαρντενγκὰλ» (μισὴ ζώνη), ποὺ φτάνει ἀπὸ τὴ μιὰ μπροστινὴ ραφὴ ἢ πένσα μέχρι τὴν ἄλλη. Ἐλεύθερο, δηλαδὴ χωρὶς ζώνη, μένει μόνο τὸ μπροστινὸ τμῆμα, ὅπου βρίσκονται τὰ κουμπιά.

Οἱ γιακάδες εἶναι μικροὶ καὶ ριχτοὶ στὶς γκαμπαρντίνες καὶ «φανταιζί», δηλαδὴ στρογγυλεμένοι, σὰν τὰ πέττα, στὰ ἀμπιγιὲ μαντώ.

ΛΑΜΕ ΚΑΙ ΜΠΡΟΚΑΡ ΓΙΑ ΤΟ ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΥΣΙΜΟ

Μιὰ πρωτοτυπία γιὰ τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ καμψοῦ καὶ τοῦ σπορτὶφ στοιχείου. Κομψὰ καὶ πολύτιμα, δηλαδή, εἶναι τὰ ὑφάσματα (πολὺ γυαλιστερὰ) καὶ σπορτὶφ εἶναι τὰ σχέδια πάνω στὰ ὑφάσματα αὐτά. Ἡ ἐφετεινὴ μόδα δείχνει μεγάλη προτίμησι γιὰ τὰ σκωτσέζικα λαμὲ ὑφάσματα, ποὺ ἔχουν ὕφανσι σὲ δυὸ ἢ τρεῖς τόνους τοῦ χρυσοῦ. Ὑπάρχουν ἐπίσης πολλὰ νέα μοντέλα, ποὺ γίνονται ἀπὸ μπροκὰρ ἐμπριμέ, εἴτε μὲ γεωμετρικὰ σχέδια, εἴτε μὲ στυλιζαρισμένα λουλούδια.

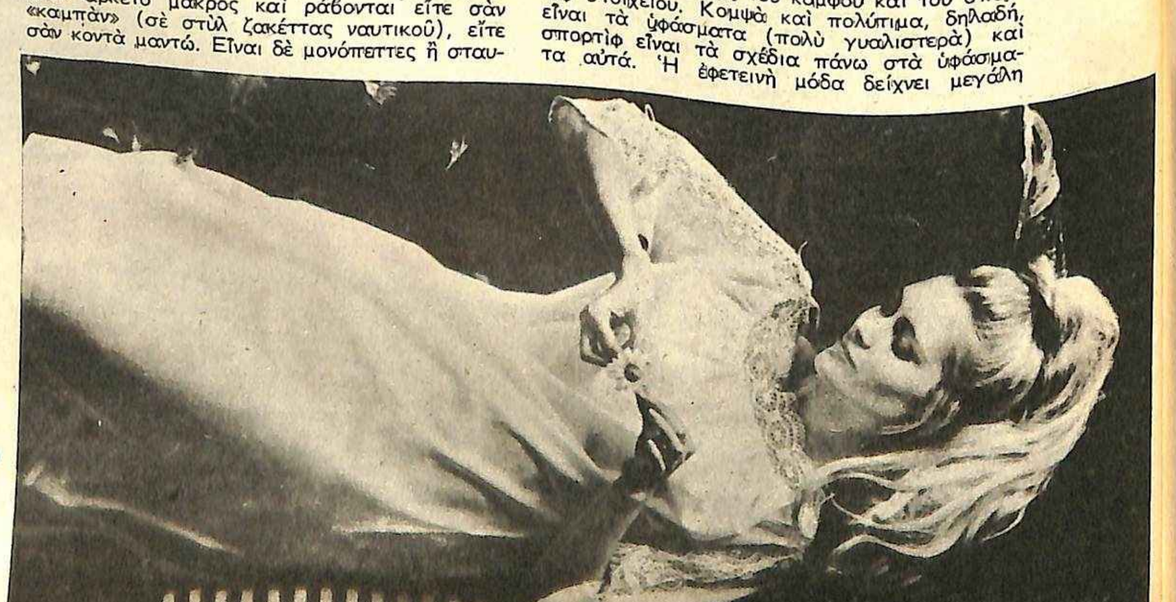

Κοντὸ νυχτικό, γαρνιρισμένο μὲ σαντέλλα.

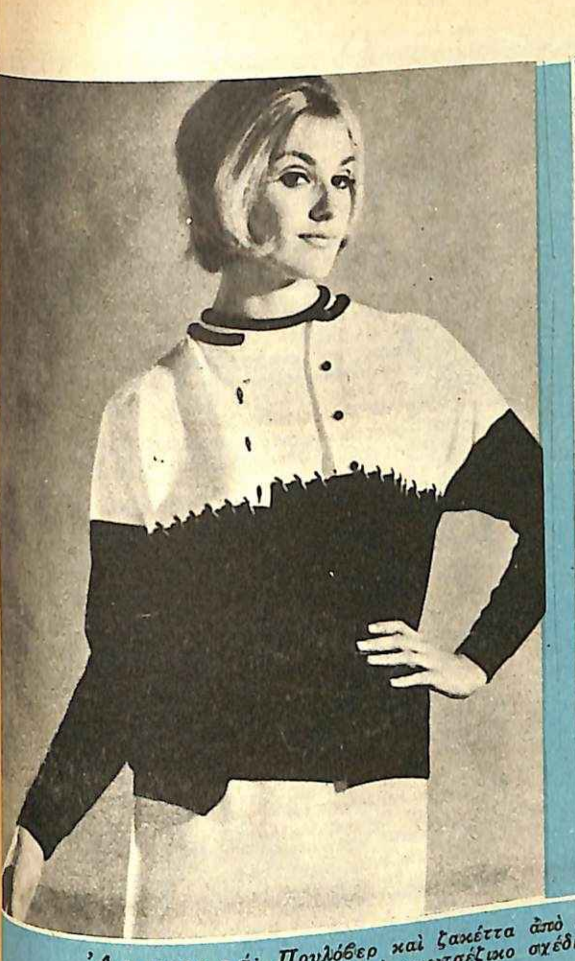

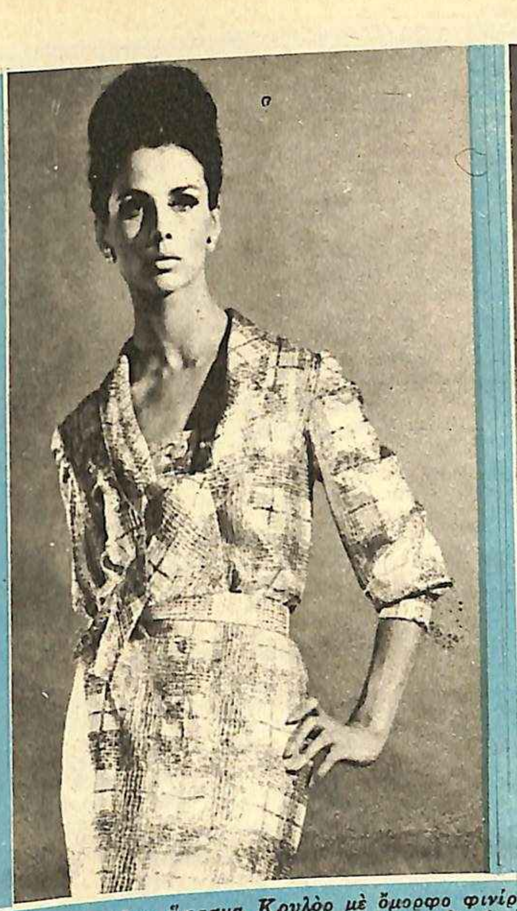

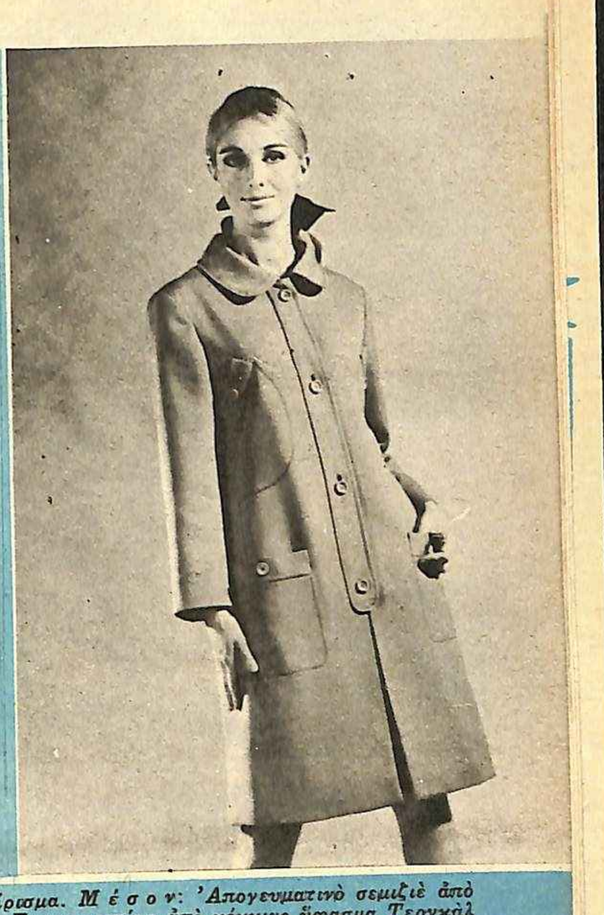

Ἀριστερά: Πουλόβερ καὶ ζακέττα ἀπὸ ἄσπρο—μαῦρο ὕφασμα Κρυλὸρ μὲ ὄμορφο φινίρισμα. Μέσον: Ἀπογευματινὸ σεμιζιὲ ἀπὸ ὕφασμα Νυλφρὰνς λαμὲ σὲ σκωτσέζικο σχέδιο. Προσέξετε τὸν πρωτότυπο γιακᾶ. Δεξιά: Γκαμπαρντίνα ἀπὸ κόκκινο ὕφασμα Τεργκὰλ μὲ μεγάλη «πὰτ» μπροστά.

Τὰ ἀπογευματινὰ λουσάτα φορέματα σὲ γραμμὴ «σεμιζιὲ» ἢ «ρόμπας» (μὲ κούμπωμα ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω) γαρνίρονται μὲ πρωτότυπους γιακάδες, ποὺ δίνουν μιὰ ἀμπιγιὲ νότα στὸ μοντέλο μὲ τὴ σπὸρ γραμμή. Ἕνας μακρὺς γιακᾶς, κομμένος ἀπὸ τὸ λοξὸ ὕφασμα, ποὺ δένεται μπροστὰ σὰ γραβάτα, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἴσιο ντεκολτὲ τοῦ φορέματος, δημιουργεῖ π. χ. τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὸ φόρεμα ἔχει ἕνα πλαστρόν.

Πολὺ ὄμορφο καὶ κομψὸ εἶναι ἕνα μοντέλο τοῦ Φερέρα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἴσιο φουρὼ κι' ἕνα ἐπίσης ἴσια κομμένο μαντώ. Αὐτὸ ἔχει μανίκια ραγκλάν, εἶναι χωρὶς γιακᾶ καὶ συγκρατιέται στὴ μέση μὲ μιὰ δεμένη ζώνη. Τόσο τὸ φόρεμα, ὅσο καὶ τὸ μαντώ, γαρνίρονται γύρω στὰ μανίκια, στὸ ντεκολτὲ καὶ στὰ στριφώματα μ' ἕνα χοντρό, πολὺ φαρδὺ ρέλιασμα ἀπὸ μονόχρωμο λαμέ.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Γιὰ τὰ νέα μοντέλα ἀπὸ δαντέλλα, λανσάρεται στὸ Παρίσι ἕνα στὺλ πολὺ ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἱσπανικὴ μόδα. Τὰ φορέματα αὐτά, ποὺ γίνονται συνήθως ἀπὸ μαύρη δαντέλα, ἔχουν πολλὰ βολάν, τόσο γύρω στὰ μανίκια, ὅσο καὶ γύρω στὸ στρίφωμα, ἢ πολλὲς φορὲς πάνω σ' ὅλη τὴ φούστα. Πολὺ χαριτωμένο καὶ νεανικὸ εἶναι ἕνα νέο παριζιάνικο μοντέλο. Τὸ μονοκόμματο φόρεμα εἶναι ραμμένο σὲ στὺλ φουρὼ-σεμιζιέ. Ἔχει, δηλαδή, μιὰ ἄνετη γραμμή, μὲ σχετικὸ φορμάρισμα τοῦ κορσάζ, καὶ κουμπώνεται μπροστὰ μέχρι τοὺς γοφοὺς μὲ βελούδινα κουμπιά. Τὰ στενὰ μανίκια φαρδαίνουν μόνο στὸ τελευταῖο τμῆμα τους, χάρις στὰ τέσσερα φαρδιὰ βολάν, ποὺ φτάνουν σχεδὸν μέχρι τὸν καρπό. Ἡ φούστα ἔχει ἐπίσης τέσσερα φαρδιὰ βολὰν καὶ τὸ ντεκολτὲ γαρνίρεται μ' ἕνα μικρὸ ἄσπρο σκληρὸ γιακᾶ «γκλασέ», καθὼς καὶ μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο ἀπὸ δαντέλλα, ποὺ τὸν συγκρατεῖ μιὰ μεγάλη λουσάτη καρφίτσα.

ΕΥΚΟΛΟΦΟΡΕΤΑ ΣΥΝΟΛΑ ΣΕ ΣΠΟΡ ΓΡΑΜΜΗ

Θὰ φορεθῆ τὸ φθινόπωρο πολὺ τὸ ὕφασμα ζέρσεϋ, τόσο γιὰ φορέματα, ὅσο καὶ γιὰ σύνολα διαφόρων τύπων. Ἕνα τελευταῖο μοντέλο τῆς Κλοὲ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἴσιο μαντώ, ποὺ μοιάζει μὲ κουμπωτὴ τουνίκ, κι' ἀπὸ μιὰ πλισσὲ φούστα. Τὸ κοντὸ μαντὼ (φτάνει 20 μὲ 25 π. πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα) κλείνει μέχρι τὸ λαιμὸ κι' ἔχει ἕνα ριχτό, μυτερὸ γιακᾶ στὸ μικρὸ ντεκολτέ. Οἱ ὦμοι ἔχουν ἀρκετὸ φάρδος καὶ ἡ μανικοκόλλησι εἶναι λίγο φουσκωτή. Τὰ μανίκια ἔχουν μεγάλες μασχάλες, ἀλλὰ μόνο σχετικὸ φάρδος. Θὰ φοδράρετε τὸ μαντὼ τοῦ καινούργιου σας συνόλου μὲ φανταιζὶ χρώματα καὶ σχέδια. «Ὅσο πιὸ ἀπλὴ εἶναι ἡ γραμμή του, τόσο πιὸ χαρούμενη πρέπει νὰ εἶναι ἡ φόδρα τοῦ μαντώ», δήλωσε ἡ

Ἀριστερά: Φόρεμα καὶ ἀσσορτὶ μαντὼ γιὰ τὸ βράδυ ἀπὸ ἐμπριμὲ ὕφασμα Τράλμπ λαμέ. Δεξιά: Δυὸ παριζιάνικα μοντέλα: γιὰ τὴ σπορτὶβ γυναῖκα καὶ γιὰ τὴν κομψὴ νέα.

Χαριτωμένο φορεματάκι ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα Κρυλόρ, γαρνιρισμένο μὲ μπλὲ φεστόνι.

δημιουργὸς του συνόλου αὐτοῦ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΑΓΙΕΡ

Μὲ τὸ νέο ταγιέρ, ποὺ θὰ ράψετε τώρα, θὰ ἔχετε μιὰ ὁλότελα καινούργια σιλουέττα. Κι' αὐτὸ γιατὶ τὰ φθινοπωρινὰ μοντέλα ξεφεύγουν σημαντικὰ ἀπὸ τὶς γραμμές, ποὺ χαρακτήριζαν τὴν περυσινὴ μόδα, ἢ ἀκόμη καὶ τὴ μόδα τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ πέρασε. Οἱ νέες ζακέττες εἶναι πολὺ μακριές' ἔχουν μικρὸ ντεκολτέ, μικρὰ πέττα καὶ σχετικὰ μικρὸ γιακᾶ. Κλείνουν δὲ μόνο μέχρι τὴ μέση μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὑφασματένια κουμπιά. Τὸ κάθε μπροστινὸ μέρος τῆς ζακέττας εἶναι κάτω λίγο στρογγυλεμένο καὶ οἱ καφτὲς τσέπες τοποθετοῦνται λοξὰ (χωρὶς ραμπᾶ). Προσέξετε μιὰ σημαντικὴ λεπτομέρεια: Τὰ ἴσια μακριὰ μανίκια εἶναι κάτω λίγο πιὸ φαρδιὰ ἀπὸ πάνω καὶ τελειώνουν, σὰν τὰ ἀνδρικά, μὲ δυὸ ἢ τρία κουμπιά. Οἱ φοῦστες στὰ νέα ταγιέρ, μὲ σπὸρ γραμμή, ράβονται σὲ στὺλ παντελονιοῦ, μὲ πολὺ φαρδιὲς κουφόπιεττες, μπροστὰ καὶ πίσω στὴ μέση.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΑΞΕΣΣΟΥΑΡ

Ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πάλι μὲ κάθε σπὸρ ντύσιμο οἱ χρωματιστὲς κάλτσες καὶ τὰ πολύχρωμα παπούτσια σὲ στὺλ «1925». Οἱ τόνοι τῆς μόδας εἶναι: «μουσταρδί, καφέ, πράσινο, κόκκινο-μπορντώ, μπλέ, μαῦρο καὶ ρόζ. Οἱ μακριὲς ἢ μισὲς κάλτσες ἔχουν πάντα πολύπλοκες ὑφάνσεις σὲ στὺλ δαντέλλας ἢ γίνονται ἐμπριμὲ σὲ ὄμορφα γεωμετρικὰ σχέδια. Τὰ νέα παπούτσια ἔχουν πάντα φαρδὺ τακοῦνι, ἀσχέτως μὲ τὸ σχῆμα τους.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΝΥΧΤΙΚΑ

Τὰ καινούργια νυχτικά, ποὺ λανσάρονται στὸ Παρίσι, εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς κοντά, ἀκόμη κι' ἂν συνοδεύωνται ἀπὸ ἕνα ἀσσορτὶ «ντεζαμπιγιὲ» (ἐλαφριὰ ρόμπα). Ἔχουν κι' ἐφέτος μιὰ πολὺ γυναικεία καὶ νεανικὴ νότα. Γαρνίρονται, ὡστόσο, λιγώτερο μὲ δαντέλλες, ὅπως ἄλλοτε, καὶ πιὸ πολὺ μὲ κεντητὲς φάσες ἢ μὲ «ἀγγλικὸ κέντημα», περασμένο μὲ χρωματιστὲς μεταξωτὲς κορδέλλες.

ΤΑΓΙΕΡ ΓΙΑ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Τὰ πολὺ μοντέρνα ταγιὲρ γιὰ τὶς νέες ἔχουν σκέτες «μπλουζὰν» ἢ ριχτὲς βέστες, ποὺ συνδυάζονται μὲ φοῦστες λίγο ἐβαζέ. Αὐτὲς γαρνίρονται συχνά, ἀριστερὰ καὶ δεξιά, ἀπὸ τὶς ραφές, μὲ δυὸ ἢ περισσότερες σειρὲς ἀπὸ ψιλὰ γαζιά. Τὸ κούμπωμα γίνεται μέχρι τὸ μικρὸ ντεκολτέ, ποὺ τελειώνει μ' ἕνα μικρὸ ὄρθιο γιακᾶ.

Μοντέρνα πουλόβερ γιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα παιδιά, ἀπὸ γυαλιστερὸ ὕφασμα Κρυλόρ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΛΕΕΙ ΟΤΙ...

Ὅποιος ὑποφέρει ἀπὸ δοθιῆνες (σπυριά), καλὰ θὰ κάνη νὰ παίρνη κάθε μέρα δύο φλυτζανάκια ἀπὸ ἕνα ἀφέψημα, ποὺ γίνεται μὲ τσουκνίδες βρασμένες σὲ νερὸ «ἐνάμισυ κιλὸ νερὸ καὶ ἑξῆντα γραμμάρια φρέσκες τσουκνίδες μαζὶ μὲ τὶς ρίζες).

★ Οἱ μητέρες ποὺ θηλάζουν τὸ μωρό τους, θὰ ἔπρεπε νὰ πίνουν συχνὰ νερὸ (μισὸ κιλό), στὸ ὁποῖο θὰ ἔχουν βράσει γιὰ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας σπόρους ἀπὸ μάραθο.

★ Πολὺ ἀποτελεσματικὸ-καταπραϋντικὸ εἶναι ενα ἀφέψημα ἀπὸ βλαστάρια λεμονιᾶς ἢ πορτοκαλιᾶς.

★ Ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ χτυπημένος μὲ μιὰ κουταλιὰ λάδι ἐλιᾶς, καταπολεμάει τὶς ρυτίδες, ἂν τὸν ἀπλώσετε ἐπὶ μισὴ ὥρα, πάνω στὸ πρόσωπο. Τὸ ἀσπράδι, χτυπημένο καὶ ἁπλωμένο ἐπίσης γιὰ μισὴ ὥρα στὸ πρόσωπο, ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιο στυπτικὸ γιὰ τοὺς διεσταλμένους πόρους.

★ Οἱ δερμάτινες σόλες τῶν παπουτσιῶν, διατηροῦνται πολὺ περισσότερο, ἂν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ βρέχωνται μ' ἕνα πινέλο βουτηγμένο σὲ χλιαρὸ λινόλαδο (λάδι τῆς μπογιᾶς).

★ Γιὰ νὰ γίνουν πιὸ γυαλιστερὰ τὰ χάλκινα σκεύη (ποὺ ἔχουν ξαναγυρίσει στὴ μόδα) μπορεῖτε νὰ τὰ τρίψετε μ' ἕνα κουρέλι βουτηγμένο σὲ ζεστὸ γάλα.

★ Ἂν χρησιμοποιῆτε ἀμμωνία καὶ τύχη νὰ βρέξετε μ' αὐτὴν τὰ χέρια σας, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὰ ξεβγάλετε ἀμέσως μὲ πολὺ νερὸ καὶ μὲ λεμόνι γιὰ νὰ μαλακώσετε τὸ δέρμα.

★ Οἱ κάκκινες κηλῖδες μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστοῦν, ἀπὸ τὸ πρόσωπο, ἂν βάζετε ἐπάνω λυωμένα φύλλα φράουλας.

★ Ὅταν ἡ ἀναπνοή σας μυρίζη ἄσχημα, πίνετε ἕνα φλυτζάνι βραστὸ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ρίξει μισὸ κουταλάκι γλυκάνισο ἢ δεκαπέντε γραμμάρια σπόρους κάρδαμου.

★ Ἂν πέφτουν τὰ μαλλιά σας, μπορεῖτε νὰ καταφύγετε σ' αὐτὴ τὴν παλιὰ συνταγή: 20 γραμμάρια γαρυφαλόλαδο. 40 γραμμάρια ἐσάνς λεβάντας, 40 γραμ. αἰθέρα. Τὰ ρίχνετε ὅλα μαζὶ σὲ ἕνα μπουκάλι τοῦ μισοῦ κιλοῦ, γεμᾶτο ἀπὸ φύλλα δάφνης καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες ἀρχίζετε νὰ τρίβετε μὲ τὸ ὑγρὸ τὸ τριχωτὸ δέρμα, πρωΐ καὶ βράδυ, ζωηρὰ καὶ γιὰ πολὺ ὥρα.

★ Τὸ βράδυ, πρὶν ξαπλώσετε στὸ κρεβάτι, ν' ἀτρῶτε ἕνα ὠμὸ μῆλο, ἂν εἶστε νευρικοί. Εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ καταπραϋντικὸ τῶν νεύρων.

★ Γιὰ νὰ ἀρωματίσετε τὰ συρτάρια, φτάνει νὰ ρίξετε μέσα πέταλα ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ φλοῦδες πορτοκαλιοῦ, ξεραμένες στὴ σκιὰ καὶ ἀνακατεμένες μὲ μερικὰ καρφιὰ γαρύφαλα.

★ Γιὰ νὰ καταστρέψετε τὰ σαλιγκάρια, ποὺ βλάπτουν τοὺς κήπους, ρίξετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ λίγο ἀλάτι τῆς κουζίνας.

★ Ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ βρογχικὸ κατάρρουν, ὠφελοῦνται ἂν πίνουν τρία-τέσσερα μεγάλα φλυτζάνια τὴν ἡμέρα, νερὸ κρύο (μισὸ κιλό), στὸ ὁποῖο θὰ ἔχουν μουσκέψει γιὰ δώδεκα ὧρες 20 γραμ. ρίζες γλυκόρριζας.

★ Οἱ ἄρρωστοι ἀπὸ κυστίτιδα, ὠφελοῦνται καὶ ἀνακουφίζονται, πίνοντας 3 μέχρι 6 φλυτζάνια τὴν ἡμέρα, ἀφέψημα σπόρων πεύκου (σὲ ἕνα κιλὸ βραστὸ νερὸ ρίχνετε γιὰ λίγα λεπτὰ 40 γραμ. σπόρους πεύκου).

★ Οἱ μώλωπες θεραπεύονται εὔκολα, μὲ ἕνα κατάπλασμα, ποὺ γίνεται μὲ 30 γραμ. μαϊντανό, κοπανισμένο καὶ βρασμένο γιὰ πέντε λεπτὰ μέσα σὲ 30 γραμ. ξίδι.

★ Ἂν τὸ δέρμα τῶν βιβλίων εἶναι λερωμένο, θὰ καθαρίση καὶ θὰ ξαναγίνη σὰν καινούργιο, ὅταν τὸ τρίψετε μὲ λεπτότατη σκόνη ἐλαφρόπετρας καὶ μὲ ἕνα κομμάτι μαλακὸ δέρμα.

★ Ἐκεῖνοι, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πίεσι, ὠφελοῦνται πολύ, ἂν παίρνουν κάθε μέρα μιὰ κουταλιὰ καθαρὸ οἰνόπνευμα ἢ ρακί, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχουν μουσκέψει γιὰ δώδεκα μέρες, κομμένο σκόρδο (ἡ ἀναλογία εἶναι 200 γραμ. οἰνόπνευμα καὶ 250 γραμ. σκόρδο).

★ Μὲ χλιαρὲς κομπρέσες μὲ χαμομήλι, περνάει τὸ πρήξιμο καὶ ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ματιῶν.

★ Ἕνα ἀφέψημα ἀπὸ φύλλα αἰγοκλήματος μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ σὰν καταπραϋντικὸ γιὰ τοὺς ἐθερισμοὺς τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ λάρυγγος.

★ Τὰ χρυσᾶ κοσμήματα καὶ οἱ πολύτιμες πέτρες, καθαρίζονται, ἂν τὰ βυθίσετε γιὰ μερικὲς ὧρες σὲ ζεστὴ σαπουνάδα ἢ σὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα.

Γιὰ την ἀκμὴ

Ἡ ἀκμὴ ἔχει συχνὰ νευρικὴ προέλευσι. Ἂν, λοιπόν, βλέπετε πῶς οἱ συνηθισμένες θεραπείες δὲ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα, συμβουλευτῆτε ἕνα νευρολόγο. Ἡ ἀϋπνία οἱ ἔγνοιες, ἡ ἄτακτη ζωή, μποροῦν νὰ προκαλέσουν μιὰ σοβαρὴ κρίσι ἀκμῆς, σὲ γυναῖκες ποὺ εἶχαν πάντα ὑγιὲς δέρμα.

Τὸ μυστικὸ τῆς «Μάγισσας»

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΝΤΑΙΗ ΚΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἡ ἀναφορὰ ἔφτασε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τοῦ λιμανιοῦ, τ' ἀπόγεμα τῆς 28ης Ἰανουαρίου, στὶς 3 παρὰ 5΄. Κι' ἀπὸ κεῖ, τὴ στείλανε στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Ἦταν σύντομη, ἀλλὰ σαφής, διατυπωμένη ἀπ' τὸν ἀστυφύλακα, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει πρῶτος τὸ πτῶμα:

«Βρῆκα ἕνα νεκρὸ στὴν προκυμαία 190, στὴν «τουαλέτα» τῶν γυναικῶν. Ἔχει χωμένο στὴν πλάτη του κάτι, ποὺ μοιάζει μὲ μαχαῖρι ναυτικοῦ».

Ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα, ποὺ ἀνακατεύτηκαν στὴ σειρὰ τῶν φόνων, ποὺ ἀκολούθησε, ἡ Γκέρτι Μέγιερ ἦταν ἡ πιὸ ξένη σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἐργαζότανε σὰ σερβιτόρα σ' ἕνα καφενεῖο τελευταίας κατηγορίας τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Εἶχε μαλλιὰ ὀξυζεναρισμένα, σῶμα ἀρκετὰ γοητευτικὸ καὶ μιὰ ζωηρὴ ἐπιθυμία ν' ἀγοράση ἕνα ἐξοχικὸ κτῆμα.

Ἂν ἡ Γκέρτι δὲν εἶχε λαχταρήσει ν' ἀποχτήση αὐτὸ τὸ στρέμμα γῆς στὸ Παλμντέϊλ, στοὺς λόφους τοῦ Μαλιμπού, μέσα στὴν ἔρημο, δὲ θὰ συνέβαινε ἴσως τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ὁ ἀναπνευστικὸς σωλήνας τοῦ σκαφάνδρου τοῦ Μὰτ Κέλλυ θὰ βούλωνε ἢ θὰ κοβότανε, ἐνῶ ὁ δύτης βρισκότανε σὲ βάθος 40 μέτρων, στ' ἀνοιχτὰ τῆς Σαμόας, καὶ θ' ἀποδίνανε τὸ θάνατό του σὲ μιὰ τυχαία σύμπτωσι. Ὅποιος κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀντιμετωπίζει πάντα ἕνα τέτοιο ἐπαγγελματικὸ κίνδυνο.

Ἡ Γκέρτι δὲν εἶχε ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίση τὸ Μὰτ Κέλλυ. Οὔτε κι' εἶχε ἀκούσει ἴσως νὰ γίνεται ποτὲ λόγος γιὰ τὴ μακρυνὴ Σαμόα...

Ὅταν ἄρχισε αὐτὴ ἡ ἱστορία, συζοῦσε ἥσυχα μ' ἕναν ἄντρα, ποὺ ἔλεγε πὼς ὀνομαζότανε Τζὼν Πέρκινς, κι' εὐχότανε νὰ πάρη ὁ δεσμός τους μιὰ μορφὴ πιὸ μόνιμη. Αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδική της σχέσι μὲ τὴν ὑπόλοιπη ὑπόθεσι.

Ὅπως κάθε ἄνθρωπος, ἔτσι κι' ἡ Γκέρτι προσπαθοῦσε νὰ περάση κάπως καλύτερα τὴ ζωή της. Βέβαια, ὁ Πέρκινς δὲ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ «λαχεῖο», ἀκόμα καὶ γιὰ μιὰ γυναῖκα ὄχι πολὺ ἀπαιτητική. Ἦταν μεσόκοπος, μὲ γκρίζα μαλλιά, εἶχε μιὰ ἐλαφριὰ μυρωδιὰ θαλασσινοῦ κι' ἔπινε πολύ, σὰν ὅλους τοὺς ναυτικούς. Εἶχε ἐπίσης τὴν ἄσχημη μανία νὰ κυττάζη διαρκῶς πίσω του.

Ἔδερνε συχνὰ τὴν Γκέρτι, ὅταν ἦταν μεθυσμένος, κάποτε δὲ καὶ ξεμέθυστος. Πλήρωνε ὅμως τὸ νοίκι τῆς κάμαράς τους, τῆς πρόσφερε τὰ χάδια του καὶ τὴν προστασία του καὶ τῆς ἔδινε κάπου-κάπου μερικὰ δολλάρια γιὰ χαρτζηλίκι.

Μιὰ γυναῖκα 35 χρονῶν, ποὺ δὲ γνώρισε ποτὲ παρὰ ἄστρωτα κρεβάτια καὶ πολύωρη δουλειὰ σὲ ρεστωρὰν τετάρτης τάξεως, ὥσπου πονοῦσαν τὰ πόδια της, εἶναι φυσικὸ ν' ἀρχίση νὰ σκέπτεται τὸ μέλλον. Ἡ Γκέρτι ὠνειρευότανε, λοιπόν, ἕνα σπιτάκι μὲ περιβόλι, στὴν ἐξοχή. Δὲν εἶχε συγκεκριμένα σχέδια. Σκεφτόταν ὅμως πὼς ὁ Τζὼν κι' αὐτὴ θὰ μποροῦσαν ν' ἀνατρέφουν κοτόπουλα ἢ κατσίκες... ἢ νὰ σκαρώσουν ἕνα μαγαζάκι καὶ νὰ πουλᾶνε σάντουϊτς καὶ ζεστὰ λουκάνικα στοὺς περαστικοὺς τουρίστες.

Θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βολέψη μὲ κάποιον τρόπο ὁ Τζών, γιὰ ν' ἀγοράση ἕνα στρέμμα. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ δώση μιὰ προκαταβολὴ καὶ νὰ ξοφλήση τὰ ὑπόλοιπα σὲ δόσεις.

Τὶς μέρες, ποὺ εἶχε ἄδεια ἡ Γκέρτι, θὰ παίρνανε μαζί τους κάτι γιὰ νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε καὶ θ' ἀνεβαίνανε μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ κτῆμα τους. Ἐκεῖ, ἡ Γκέρτι θὰ ραχάτευε στὴ λιακάδα καὶ θὰ βυθιζότανε στὶς ὀνειροπολήσεις...

Ἐδῶ καὶ πολλὲς βδομάδες, ἔρριχνε πόντους στὸ Τζών, γι' αὐτὸ τὸ σχέδιό της. Τὸ ἀποφασιστικό της διάβημα ἔτυχε νὰ γίνη τὴ μέρα ἀκριβῶς, ποὺ τὸ «Καϊλούα», ἕνα καινούργιο ὑπερωκεάνειο πολυτελείας, σαλπάριζε γιὰ μιὰ κρουαζιέρα 45 ἡμερῶν στὸ νότιο Εἰρηνικό.

Ἡ ὥρα ἦταν 1 μετὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της ἡ Γκέρτι. Θὰ ξανάπιανε δουλειὰ στὶς 2.

Ἡ ὀμίχλη, ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὸ παράθυρο, γεμάτη καπνιά, ἔκανε νὰ φαίνεται ἀκόμα πιὸ μικρὴ καὶ πιὸ ἄθλια ἡ καμαροῦλα, μὲ τὴ φτωχικὴ ἐπίπλωσι.

Ἡ Γκέρτι κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ ξύστηκε. Ἔνοιωθε τὸ κεφάλι της βαρύ. Ἦταν ἀκόμα κουρασμένη. Εἶχε δουλέψει ὡς πολὺ ἀργά, τὴν περασμένη νύχτα. Κι' ὅταν εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι, ὁ Τζὼν δὲν τὴν εἶχε ἀφίσει νὰ κοιμηθῆ, γιὰ πολλὴ ὥρα...

Ἔρριξε τώρα μιὰ ματιὰ ὅλο κακία στὸν ἄντρα, ποὺ καθότανε στὸ τραπέζι.

Παρ' ὅλα τὰ γκρίζα μαλλιά του, ὁ Τζὼν Πέρκινς — ἂν λεγότανε πραγματικὰ ἔτσι — εἶχε σφρῖγος, ποὺ θὰ τὸ ζηλεύανε πολλοὶ νέοι... Βέβαια, αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀξιόλογο προσὸν σὲ ὡρισμένες στιγμές. Μὰ τώρα ἦταν ἐκνευριστικὸ γιὰ τὴ Γκέρτι, νὰ τὸν βλέπη νὰ διαβάζη τὴν ἐφημερίδα του καὶ νὰ ρουφάη ἀμέτρητα φλυτζάνια δυνατὸ τσάϊ — ποὺ τὸ προτιμοῦσε ἀπ' τὸν καφέ — ἐνῶ αὐτὴ ἑτοιμαζότανε, παρ' ὅλα τὰ χάλια της, νὰ ξαναγυρίση στὴ δουλειά της γιὰ ἄλλες ὀχτὼ ὧρες ὀρθοστασίας...

Πέρασε στὸ μπάνιο, ξυπόλητη, γιὰ νὰ φορέση τὴν κομπιναιζόν της. Καθὼς βαφότανε, παρατήρησε πὼς διακρίνονταν πάλι οἱ σκοῦρες ρίζες τῶν μαλλιῶν της. Τὰ μάτια της ἦταν στεφανωμένα ἀπὸ μεγάλους μαύρους κύκλους. Τὸ πηγοῦνι της καὶ τὸ στῆθος της εἶχαν κρεμάσει. Εἶχε καταντήσει ἐρείπιο...

Εἶχε δώσει στὸν Πρέκινς ἔξη μῆνες ἀπ' τὴ ζωή της! Μὰ δὲν τῆς μένανε τόσο πολλοὶ ἀκόμα, ὥστε νὰ τοὺς σπαταλάη ἄσκοπα...

Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ἀπαιτητική, ἂν ζητοῦσε ἀπ' τὸ Τζὼν νὰ τῆς ἀγοράση τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ ποθοῦσε ἀληθινά: ἕνα στρέμμα γῆς.

Ἔφερε μὲ τρόπο τὴ συζήτησι σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἐνῶ ἔφτιανε καφέ.

— Τί βαρὺς καιρὸς σήμερα! παρατήρησε.

— Ναί, πολύ, συμφώνησε βαρυεστημένα ὁ Τζών.

Ἡ Γκέρτι κάθησε ἀντίκρυ του.

— Βάζω στοίχημα πὼς θἆναι καλύτερα στὴν ἐξοχή, πρόσθεσε.

Ὁ Πέρκινς τὴν κύτταξε πάνω ἀπ' τὴν ἐφημερίδα του.

— Πάλι τὰ ἴδια;... γκρίνιασε.

— Γιατί ὄχι;

— Σοῦ εἶπα: κομμένη!

Ἡ Γκέρτα ρούφηξε μιὰ γουλιὰ καφέ.

— Μὰ γιατί; ἐπέμεινε ὕστερα.

— Γιατὶ δὲν ἔχω λεφτά. Γι' αὐτό!

— Μπορεῖς ὅμως νὰ βρῆς.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ, ποὺ τὰ βρίσκεις συνήθως.

— Δὲν πρόκειται τώρα νὰ συζητήσω μαζί σου. Εἶπα ὄχι!

Ἡ ὀμίχλη ἔτσουζε στὰ μάτια τὴ Γκέρτι. Ὁ πονοκέφαλός της δὲν εἶχε λιγοστέψει καθόλου.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀδικημένο, ζημιωμένο: Τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ τῆς ἀνῆκε, τὸν ἑαυτό της, τὸν εἶχε προσφέρει δῆχως ἀντάλλαγμα σ' αὐτὸ τὸν ἄγνωστο, ποὺ εἶχε μπῆ ἕνα βράδυ στὸ καφενεῖο γιὰ νὰ πιῆ ἕνα τσάϊ μὲ φρυγανιές, κι' εἶχε βρεθῆ τὴν ἴδια νύχτα στὸ κρεβάτι της — ὅπως κι' ὅλες τὶς ἑπόμενες νύχτες, ἔξη μῆνες τώρα.

Πόσο τὴν εἶχε καλοπιάσει στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ τὴν καταφέρη! Καὶ τώρα τῆς ἔλεγε ξερά: «Δὲν πρόκειται νὰ συζητήσω μαζί σου!».

Τοῦ ἅρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τὴν ἐφημερίδα.

— Δηλαδή, ἐγὼ δὲ λογαριάζομαι καθόλου; γκρίνιασε. Εἶμαι ἕνα ἔπιπλο, ἐδῶ μέσα;

— Ἐσὺ τὸ λές. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα.

Ἡ Γκέρτι χτένισε τὰ ὀξυζεναρισμένα μαλλιά της. Ἤξερε πὼς νὰ φερθῆ στὸ Τζών, ὅπως καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄντρες...

— Πολὺ καλά! εἶπε. Ὅταν βγῶ ἀπὸ δῶ, δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσω πιά.

Μὰ ἡ φοβέρα της αὐτὴ δὲν ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ προεξωφλοῦσε. Ὁ ζὼν δὲ φάνηκε νὰ στενοχωρήθηκε καθόλου.

— Ὅπως σ' ἀρέσει, ἀπάντησε ἀδιάφορα.

Ἡ Γκέρτι, μανιασμένη, γύρεψε ἕναν τρόπο νὰ τὸν πληγώση.

— Δὲ θὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου ἐδῶ, πρόσθεσε σαρκαστικά, μπορεῖ ὅμως νάρθη ἡ ἀστυνομία, ἀντὶ γιὰ μένα.

Ὁ Πέρκινς σηκώθηκε ἀπότομα.

— Τί θὰ πῆ αὐτό; πρόφερε, μὲ σφιγμένα δόντια.

Μιὰ κι' εἶχε ἀνακαλύψει τὸ εὐαίσθητο σημεῖο του, ἡ Γκέρτι χτύπησε ἐκεῖ.

— Γιὰ βλάκα μὲ περνᾶς; τοῦ εἶπε. Ἔχω καταλάβει πὼς φοβᾶσαι κάτι! Νομίζεις, ὅτι δὲν ἔχω προσέξει πὼς κυττάζεις ὁλοένα πίσω σου, ὅταν πηγαίνουμε στὸ δρόμο; Κάποιον πρέπει νὰ ἔχης σκοτώσει... ἢ νάκλεψες στὰ χαρτιά... ἤ...

Ὁ Πέρκινς τὴ χτύπησε ξαφνικὰ στὸ στόμα.

— Σκασμός, τσούλα! μούγκρισε.

Ὁ πληγωμένος ἐγωϊσμὸς τῆς Γκέρτι τὴν ἔκανε νὰ πονέση πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸ χτύπημα.

— Ὄχι, δὲ θὰ σωπάσω! οὔρλιασε. Ἂν δὲν ἀγοράσης τὸ κτῆμα, ποὺ σοῦ ζητάω, θὰ βγῶ στὸ

Ἕνας ποὺ δὲ χωνεύει τὰ τρανζίστορα.

100% ΡΙΖΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ-ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010
Me KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

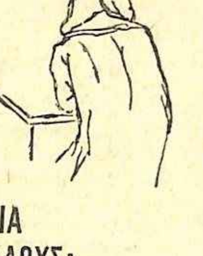

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ:
ΜΟΡΦΩΣΙ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟ
ΜΑΖΙ

—ἕνα ἐφόδιο πολύτιμο γιὰ τὴ ζωὴ δίνει ἡ σπουδὴ τῆς Σχολῆς A.B.C. Σχεδίου - Ζωγραφικῆς. Εἶναι μιὰ σπουδὴ σύντομη, πρόσχαρη, ξεκούραστη, ποὺ θὰ γίνη στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἡλικία σας, χωρὶς νὰ παραμελήσετε τὶς ἄλλες σας ἀσχολίες. Ἐγγράψτε τὰ παιδιά σας ΤΩΡΑ στὴν A.B.C. ὥστε νὰ διακριθοῦν ἀμέσως ἀπὸ αὐτὴ τὴ χρονιὰ στὶς σχολικὲς ἐπιδόσεις τους. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. Ἂν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας τὸ εἰκονογραφημένο μὲ ἔργα μαθητῶν μας ἀναλυτικὸ τεῦχος.

ΣΧΟΛΗ A.B.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ„

Διπλ)χον, Ψ. Ἑ. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας ἀντικειμένων, θησαυροὺς κλπ. Ὑποβολαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμ)μον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ., Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-214. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ.μ. Ἀθῆναι.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

παράθυρο καὶ θὰ βάλω τὶς φωνές, γιὰ νὰ μαζευτῆ ὅλη ἡ ἀστυνομία τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

Ὁ Πέρκινς τὴν κυνήγησε μέσα στὴν κάμαρα, χτυπῶντας την ὅπου εὕρισκε. Κυλίστηκαν μαζὶ πάνω στὸ κρεβάτι. Τὰ δάχτυλα τοῦ ἄντρα σφίχτηκαν γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς Γκέρτι.

Ἐκείνη ἔνοιωσε νὰ πνίγεται, νὰ χάνη τὶς δυνάμεις της. Καὶ μεταχειρίστηκε τὸ μόνο ὅπλο, ποὺ διέθετε: Ἀνασηκώθηκε, κύρτωσε τὸ σῶμα της καὶ κόλλησε πάνω στὸ Τζών...

Τὸ κόλπο της πέτυχε: Τὸ σφίξιμο στὸ λαιμό της λιγόστεψε σιγὰ-σιγά. Ὕστερα ὁ Τζὼν ἔπεσε δίπλα, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, μετανοιωμένος.

— Μὲ συγχωρεῖς... μουρμούρισε.

Ἡ Γκέρτι ἀνακάθησε καὶ προσπάθησε νὰ κουνήση τὶς μασέλες της. Δὲν τὴν ἔνοιαζε γιὰ τὰ χαστούκια καὶ γιὰ τὴν ἀπόπειρά του νὰ τὴ στραγγαλίση. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ τὴν ἔσπαζε στὸ ξύλο...

Μὰ τώρα δὲν εἶχε πάει χαμένο τὸ ξυλοκόπημά της. Εἶχε καταφέρει νὰ τρομάξη γιὰ τὰ καλὰ τὸν Πέρκινς! Κι' εἶχε πεισθῆ ἐπίσης πὼς τοῦ ἄρεσε ἀκόμα, ὡς γυναῖκα. Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν ἔκανε μεγαλόψυχη.

— Δὲ σοῦ ζητάω πολλὰ πράγματα, εἶπε. Ἕνα κομμάτι γῆς, κάπου στὴν ἐρημιά.

Ἀνασήκωσε τὴ φούστα της, γιὰ νὰ στερεώση τὶς κάλτσες της.

— Σκέψου το καλύτερα, πρόσθεσε.

Ὁ Πέρκινς καθόταν στὸ κρεβάτι καὶ τὴν κύτταζε, ἀκίνητος.

— Καλά, θὰ τὸ σκεφθῶ, τῆς ὑποσχέθηκε.

Ἐκείνη ἔβγαλε ἀπ' τὴ ντουλάπα τὸ παλιὸ παλτό της καὶ τὸ ἔρριξε στοὺς ὤμους της.

— Τώρα σ' ἀγαπάω! τοῦ εἶπε ναζιάρικα.

— Δὲ θὰ μιλήσης καθόλου στὴν ἀστυνομία, ἔ;

— Καὶ βέβαια ὄχι.

Ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν φιλήση καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ σχολάσω στὶς 8. Ἔλα νὰ μὲ πάρης. Θὰ πᾶμε νὰ πιοῦμε ἕνα ποτήρι στοῦ Τόνυ.

— Ὁ κέϋ.

Ὁ Πέρκινς δὲ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ὥσπου βγῆκε ἡ Γκέρτι κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα. Ὕστερα πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ τὴν κύτταξε ν' ἀπομακρύνεται στὸ δρόμο, κουνῶντας προκλητικὰ τοὺς γοφούς της.

«Τὴν πρόστυχη! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Δὲν τὄλεγε στ' ἀστεῖα! Εἶναι ἄξια νὰ μὲ πουλήση στὴν ἀστυνομία, ἂν δὲν τῆς κάνω τὸ χατῆρι της!».

Κύτταξε τὰ χέρια του. Παρὰ λίγο νὰ τὴν πνίξη, πάνω στὸ θυμό του. Ναί, μὰ θὰ τὸ πλήρωνε πολὺ ἀκριβά!

Ἕνα στρέμμα γῆς... Στὸ κάτω-κάτω, δὲν εἶχε ἄδικο ἡ Γκέρτι. Εἶναι ὡραῖο πρᾶγμα νἄχης ἕνα κτῆμα δικό σου.

Ναί, μὰ ὄχι στὴν περιφέρεια τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Κάθε φορά, ποὺ ξεμύτιζε ἀπ' τὸ σπίτι, σ' αὐτὴ τὴν πόλι, κινδύνευε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουνε. Γι' αὐτὸ κύτταζε διαρκῶς πίσω του, στὸ δρόμο...

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα σουγιὰ ναυτικοῦ, μὲ ἐλατήριο, κι' ἄρχισε νὰ καθαρίζη μ' αὐτὸν τὰ νύχια του, ἔτσι γιὰ νὰ περάση τὴν ὥρα του.

Τί βλακεία, ποὺ ἔκανε νὰ γυρίση στὴν Ἀμερική! Μά, ἂν δὲ σπαταλοῦσε ὅλα του τὰ λεφτὰ στὴ Σιγκαπούρη, γιὰ τὰ ὄμορφα μάτια μιᾶς μιγάδας, ἢ παίζοντας στὶς κοῦρσες, δὲ θὰ ξαναπατοῦσε ποτὲ στὴν πατρίδα του. Θὰ ἦταν, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ νησιοῦ, ποὺ εἶχε βάλει στὸ μάτι, στὸ ἀρχιπέλαγος Σουβόρωφ, ὅπου δὲν «πιάνανε» παρὰ μερικὰ γιώτ, πηγαίνοντας ἀπ' τὴν Ταϊτὴ στὴ Σαμόα. Θἄβρισκε μιὰ ἰθαγενὴ στὸ Ραϋτόνγκα, νέα κι' ὄμορφη, καὶ θὰ περνοῦσε μαζί της τὶς ὑπόλοιπες μέρες του, χωρὶς νὰ ξαναδῆ ποτὲ λευκό.

Ἡ ὁμίχλη γινόταν πιὸ πυκνή. Ὁ Πέρκινς κύτταζε ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν κίνησι τοῦ δρόμου, τὰ ταξί, τὰ καμιόνια, τοὺς μεθυσμένους... Κι' ὅσο τὰ κύτταζε, τόσο πιὸ πολὺ τὸν τραβοῦσε ἡ ἰδέα νὰ πραγματοποιήση τὸ ἀρχικό του σχέδιο.

Κλείνοντας τὰ μάτια του, νόμιζε πὼς ἔνοιωθε τὸ δροσερὸ θαλασσινὸ ἀέρα, πὼς ἄκουγε τὰ κύματα νὰ σπάζουνε στοὺς βράχους, πὼς ἔβλεπε τὰ θαλασσοπούλια νὰ φτερουγίζουνε πάνω ἀπ' τὰ φοινικόδεντρα τῆς ἀκροθαλασσιᾶς...

Τὴ νύχτα, μὲ τὸ φεγγάρι, θ' ἄκουγε τὸ ἀεράκι νὰ μουρμουρίζη μέσα στὶς φυλλωσιές. Ἡ κοπέλλα του θὰ ἦταν νέα κι' ἀθώα, περήφανη, ποὺ εἶχε γίνει συντρόφισσα ἑνὸς λευκοῦ, καὶ θὰ ἔβαζε ὅλα της τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀρέση στὸ κάθε τι.

Ἀπὸ νομικὴ ἄποψι, ἦταν πεθαμένος. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ξεχείλιζε ἀπὸ ζωή. Γιατί νὰ σπαταλάη τὴ ζωτικότητά του στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς μαραμένης ξανθιᾶς, σὰν τὴ Γκέρτι Μέγιερ; Ἀρκετὰ εἶχε ζήσει κοντά της τόσους μῆνες. Καιρὸς ἦταν πιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ.

Τὸ μεγάλο πρόβλημα ἦταν τὰ λεφτά. Μὰ μποροῦσε νὰ ταχτοποιηθῆ κάπως...

Βέβαια, εἶχε πάρει ἄλλοτε τὸ μερτικό του ἀπ' τὸ «κόλπο» καὶ τὸ εἶχε σπαταλήσει. Μὰ θὰ ζητοῦσε κι' ἄλλα. Καὶ δὲ θὰ τολμούσανε νὰ τοῦ τὰ ἀρνηθοῦνε, γιατὶ ξέρανε πώς, ἂν μιλοῦσε, μποροῦσε νὰ τοὺς στείλη ὅλους στὸ θάλαμο ἀερίων!

Ἔκλεισε τὸ σουγιά του καὶ τὸν ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ὑπῆρχε, φυσικά, κάποιος κίνδυνος... Μὰ τί μπορεῖς νὰ πετύχης, χωρὶς νὰ κινδυνέψης;

Ἕνα πρᾶγμα ἦταν βέβαιο: Δὲ μποροῦσε νὰ μείνη ἄλλο ἐκεῖ! Ἡ Γκέρτι δὲν τὸν εἶχε φοβερίσει ἔτσι στ' ἀστεῖα! Ἂν δὲν τῆς ἀγόραζε τὸ κτῆμα, θὰ τὸν πρόδινε στὴν ἀστυνομία!

Ἑτοίμασε ἕνα φλυτζάνι τσάϊ καὶ ξανακάθησε στὸ τραπέζι, μὲ τὴν ἐφημερίδα του. Δὲν εἶχε λόγο νὰ βιαστῆ. Ἡ Γκέρτι δὲ θὰ τελείωνε τὴ δουλειά της πρὶν ἀπ' τὶς 8. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς τίτλους τῆς πρώτης σελίδας. Ἔπειτα πέρασε στὶς ναυτικὲς εἰδήσεις.

Ἡ ἐφημερίδα δημοσίευε ἕνα τετράστηλο «κομμάτι», γιὰ τὸ καινούργιο ὑπερωκεάνειο πολυτελείας, τὸ «Καϊλούα». Ὁ Πέρκινς θαύμασε τὴ φωτογραφία του, σιγοπίνοντας τὸ τσάϊ του.

Ἦταν ἀληθινὸ θαῦμα, τὸ «Καϊλούα»! Ἑκατὸν ἑβδομηνταδύο μέτρα μάκρος, 25 πλάτος, ἐκτόπισμα 20 χιλιάδων τόννων, φτιαγμένο γιὰ νὰ δέχεται ἄνετα 350 ἐπιβάτες — ὅλους τῆς πρώτης θέσεως.

Πῶς θἄθελε ὁ Πέρκινς νὰ ταξίδευε μ' αὐτό! Θἄπιανε σὲ τόσα γνωστά του λιμάνια: Χονολουλού, Πάγκο-Πάγκο, Σούβα, Ὤκλαντ, Σίδνεϋ, Οὐέλλινγκτον... Ἂν εἶχε 2 χιλιάδες δολλάρια κι' ἕνα διαβατήριο μὲ τ' ὄνομα Τζὼν Πέρκινς, θὰ μποροῦσε νὰ κάνη ἕνα ταξίδι ὀνειρεμένο καὶ νὰ ξεμπαρκάρη στὸ Πάγκο-Πάγκο, λιγώτερο ἀπὸ 500 μίλια μακριὰ ἀπ' τὸ νησάκι, ποὺ εἶχε βάλει στὸ μάτι.

Θαύμασε ἀκόμα τὶς γραμμὲς τοῦ σκάφους. Ἔπειτα διάβασε τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιβατῶν, παρακολουθῶντας τα στὸν κατάλογο μὲ τὸ δάχτυλό του.

Στὰ μισά, σταμάτησε ξαφνικά!

Παρ' ὅλη τὴ δροσιὰ τῆς κάμαρας, χοντρὲς στάλες ἱδρῶτα ἀναβλύσανε ἀπ' τὸ πρόσωπό του καὶ κύλησαν ἀνάμεσα στὶς τρίχες τοῦ στήθους του.

Δὲν ἦταν δυνατό!...

Μὰ ναί, ἦταν τυπωμένο ἐκεῖ, ὁλοκάθαρα. Καὶ δὲ χωροῦσε λάθος στὸ ὄνομα... Τὸ εἶχε γράψει τόσες φορὲς ὁ Πέρκινς, στὸ ἡμερολόγιο τοῦ πλοίου — ἑνὸς ἄλλου πλοίου...

Ἔσπρωξε πίσω τὴν καρέκλα του, σηκώθηκε καὶ πῆρε ἀπ' τὴ ντουλάπα τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο του.

Παρὰ λίγο νὰ τοῦ ξεφύγουν μέσα ἀπ' τὰ χέρια! Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ τοὺς χρειαζότανε, τὴ στιγμή, ποὺ αὐτὴ ἡ βρωμιάρα, ἡ ξανθιά, τὸν φοβέριζε πὼς θὰ τὸν κατάγγελλε στὴν ἀστυνομία, ἂν δὲν τῆς ἀγόραζε τὸ κτῆμα!

Διώρθωσε τὸ καπέλλο του, κατέβηκε τὴ σκάλα, πῆρε ἀπ' τὸ γκαρὰζ τ' αὐτοκίνητο τῆς Γκέρτι — μιὰ Φὸρντ πέντε χρονῶν — καὶ τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὸ «Μόναρκ Ὀτέλ».

Ὁ ὑπάλληλος ὑποδοχῆς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἀπάντησε εὐγενικά, ἀλλ' ἀόριστα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσε — τοῦ εἶπε — εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα.

— Δὲ μᾶς εἶπε ποῦ πήγαινε, ἐξήγησε ὁ ὑπάλληλος.

Ὑπῆρχε στὸ χὼλ ἕνας τηλεφωνικὸς θάλαμος. Ὁ Πέρκινς βρῆκε στὸν κατάλογο τὸ ὄνομα, ποὺ γύρευε, καὶ σχημάτισε τὸν ἀριθμό του. Περίμενε πολλὴ ὥρα, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε κανείς.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν 2 καὶ 5΄. Τὸ «Καϊλούα» θὰ σήκωνε ἄγκυρα στὶς 3. Ἂν πατοῦσε γκάζι, θὰ μποροῦσε νὰ φτάση στὴν ἀποβάθρα πρὶν ξεκινήση τὸ πλοῖο — ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶχε πάρα πολλὴ κίνησι ὁ αὐτοκινητόδρομος, ποὺ ἔβγαζε στὴν παραλία.

Ὠδήγησε τ' αὐτοκίνητο ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε, ἀλλὰ προσέχοντας νὰ μὴν κάνη καμμιὰ παράβασι. Ἀλλοίμονο ἂν τὸν σταματοῦσε ἡ Τροχαία!...

Στὶς 3 παρὰ 10΄, σταμάτησε κοντὰ στὴν προκυμαία. Στὴν ἀποβάθρα ἐπικρατοῦσε ἡ συνηθισμένη ἀναστάτωσι.

Ὁ Πέρκινς ἄφησε τ' αὐτοκίνητο τῆς Γκέρτι σὲ μιὰ ἀπαγορευμένη θέσι. Ὕστερα ἄνοιξε δρόμο ἀνάμεσα στὸν κόσμο, μὲ τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του ἀνασηκωμένο καὶ τὸ καπέλλο του χωμένο ὡς τὰ μάτια.

Ὑπῆρχαν ἀκόμα ἕνα σωρὸ ἀποσκευὲς στὴν ἀποβάθρα.

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ ὑπερωκεανείου ἔπαιζε, πάνω στὴ γέφυρα. Ἡ ὀχλοβοή, ποὺ ἀκουγόταν ἀπ' τὸ πλοῖο, ἔδειχνε πὼς εἶχαν μαζευτῆ πολυάριθμοι φίλοι, γιὰ νὰ ξεπροβοδίσουν τοὺς ταξιδιῶτες. Μερικοὶ ἐπιβάτες φτάσανε μὲ τ' αὐτοκίνητο τοῦ ξενοδοχείου «Μπίλτμορ», κατέβηκαν βιαστικὰ κι' ἔτρεξαν νὰ μπαρκάρουνε στὸ πλοῖο, ἐνῶ ὁ Πέρκινς ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνοίγη δρόμο μὲ τοὺς ἀγκῶνες του.

Τέλος, ἔφτασε δίπλα στὸ σκάφος κι' ἐξέτασε τὰ πρόσωπα, τὰ σκυμμένα πάνω ἀπ' τὴν κουπαστή. Παρ' ὅλη τὴν ταραχή του, καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀνεβῆ στὸ πλοῖο, ἂν ἤθελε νὰ ἔχη κάποιες ἐλπίδες ἐπιτυχίας...

Σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ στείλη ἕνα μήνυμα μὲ κάποιον ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἑταιρείας, ποὺ φύλαγαν στὴ «σκάλα» τῆς ἐπιβιβάσεως. Ὕστερα ὅμως παρατήρησε τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου, ποὺ ἑνώνανε ἀκόμα τὸ πλοῖο μὲ τὴ στεριά. Καὶ μπῆκε βιαστικὰ σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Τουαλέττα κυριῶν».

Ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη του, σὰ νἄθελε νὰ βγάλη λεφτά. Μά, στὴν πραγματικότητα, γύρευε τὸ μαχαῖρι του. Γιατὶ μιὰ γνώριμη φωνὴ τοῦ εἶχε ψιθυρίσει ἀπὸ πίσω, στ' αὐτί:

— Θέλεις νὰ τηλεφωνήσης, Τζάκ;... Τὸ εἶχα προβλέψει πὼς θἄβγαινες ἀπ' τὴν τρύπα σου! Καὶ νά, ποὺ δὲ γελάστηκα... Ξέχασες, λοιπόν, πὼς εἶσαι πεθαμένος;

Ὁ Πέρκινς βρῆκε τὸ σουγιὰ του. Μὰ τὰ μουδιασμένα δάχτυλά του δὲν κατάφεραν νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' τὴν τσέπη του.

Ὁ πόνος τῆς λεπίδας, ποὺ χωνότανε στὴν πλάτη του, ἦταν πολὺ σουβλερός. Τοῦ φάνηκε πὼς ὁ τηλεφωνικὸς θάλαμος γινόταν τεράστιος... Ἔνοιωσε νὰ τὸν τραβοῦνε ἔξω. Μιὰ πόρτα ἀνοιγόκλεισε. Ὕστερα, τὰ χέρια, ποὺ τὸν κρατοῦσαν, τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο. Καὶ βρέθηκε καθισμένος πάνω σ' ἕνα σκληρὸ ἀντικείμενο, μὲ τὸ μάγουλό του ἀκουμπισμένο σ' ἕνα πλακόστρωτο τοῖχο, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον, ποὺ μύριζε σαποῦνι καὶ ἀντισηπτικό...

«Γύρισε ἡ Γκέρτι», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ἄκουσε μιὰ κοπέλλα νὰ οὐρλιάζη κι' ἀναρωτήθηκε γιατί... Ὕστερα ἔπαψε ὁριστικὰ νἄχη ἀπορίες, ἀκόμα καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς γυναῖκες...

Ὡστόσο, ἡ κοπέλλα ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη:

— Εἶναι πεθαμένος!... Πεθαμένος!... Φωνάχτε τὴν ἀστυνομία!... Ἕνας πεθαμένος μέσα στὴν «τουαλέτα»!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἕνα τσουχτερὸ ἀεράκι φυσοῦσε ἀπὸ τ' ἀνοιχτά. Ἡ θάλασσα μύριζε ὄμορφα. Ὁ Μὰτ Κέλλυ πλήρωσε τὸ σωφὲρ τοῦ ταξὶ κι' ἄνοιξε δρόμο ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Ἡ πάνινη βαλίτσα, ποὺ περιεῖχε τὴν καταδυτικὴ κάσκα του, δὲ φαινόταν νὰ τὸν βαραίνη περισσότερο ἀπὸ μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ μέσα σὲ μιὰ χάρτινη σακκούλα, στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου μέτρια δυνατοῦ.

Φοροῦσε ἕνα πουκάμισο ἀπὸ γκρίζα γκαμπαρντίνα, μὲ ἀνοιχτὸ γιακᾶ, χωρὶς γραβάτα, κι' ἕνα κοστοῦμι σκωτσέζικο, ἄνετο, ἀλλὰ κάπως στραπατσαρισμένο.

Τώρα, ποὺ εἶχε φτάσει λίγο νωρίτερα στὴν ἀποβάθρα, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἦταν κουταμάρα του νὰ βιαστῆ τόσο...

Ἔπρεπε νὰ τὸ προβλέψη πὼς θὰ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ περάση ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο του καὶ νὰ φτιάξη τὴ βαλίτσα του. Ἔτσι, καθυστεροῦνε συνήθως τὰ πλοῖα, ποὺ κάνουν κρουαζιέρες. Γιατὶ οἱ ἐπιβάτες τους δὲν ἔχουν κανένα λόγο νὰ βιαστοῦνε.

Κρίνοντας ἀπ' τὴν ἀναταραχή, ποὺ ὑπῆρχε στὴν ἀποβάθρα κι' ἀπ' τὶς ἀφόρτωτες ἀκόμα ἀποσκευές, λογάριαζε πὼς θὰ κοντεύανε 4, ὅταν θὰ σαλπάριζε, ἐπιτέλους, τὸ «Καϊλούα».

Ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει, τοῦ εἶχε πῆ:

— Ἂν δέχεσθε ν' ἀναλάβετε αὐτὴ τὴ δουλειά, πρέπει νὰ βρισκόσαστε στὴν προκυμαία 195, στὶς 3 ἀκριβῶς. Θὰ μπαρκάρετε ἀμέσως, κι' ἡ μὶς Ράϋαν θὰ σᾶς δώση γιὰ προκαταβολὴ ἕνα λογικὸ ποσόν, ὅσα χρειαζόσαστε, ἀπέναντι στὶς 5 χιλιάδες δολλάρια τῆς ἀμοιβῆς σας. Ὕστερα, στὸ ταξίδι, ὁ Σβένσον κι' ὁ Χὶνς θὰ σᾶς ἐξηγήσουν λεπτομερῶς τί θὰ ἔχετε νὰ κάνετε.

Καμμιὰ φορά, σοῦ χαμογελάει ἡ Τύχη τὴ στιγμή, ποὺ δὲν τὸ περιμένεις καθόλου. Μὰ δὲ συμβαίνει συχνά, αὐτό...

Ὁ Κέλλυ κύτταξε γύρω του καὶ εἶδε ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο, πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀποσκευῶν, κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα, ποὺ ἔγραφε πάνω: «Τουαλέτα κυριῶν». Δὲν τὸν στενοχωροῦσε καθόλου, ποὺ δὲν εἶχε πάρει μαζί του ροῦχα, γιὰ ν' ἀλλάξη. Μποροῦσε ν' ἀγοράση πάνω στὸ ὑπερωκεάνειο ἀπ' ὅλα, ὅ,τι θὰ τοῦ χρειαζότανε.

Δὲν ἴσχυε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς του. Τὸ νὰ μεταχειριστῆ τὴ στολὴ ἑνὸς συναδέλφου του, τοῦ φαινόταν σὰ νὰ πλάγιαζε μὲ τὴ γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου — πρᾶγμα βολικό, μὰ ἐπικίνδυνο κάποτε!

Προχώρησε πρὸς τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο σπρώχνοντας γιὰ νὰ περάση. Εἶχε μὲ τὸ παραπάνω καιρὸ γιὰ νὰ τηλεφωνήση στὴ «Θαλασσινὴ Ἄγκυρα» καὶ νὰ ἀφίση παραγγελία νὰ τοῦ στείλουν ἀεροπορικῶς στὸ Πάγκο-Πάγκο τὸν ἀεροσυμπιεστή του καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἐπαγγελματικά του σύνεργα, ἔτσι ὥστε νὰ φτάσουν ὅλα στὸν προορισμό τους πρὶν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Εὐτυχῶς, ὁ θάλαμος ἦταν ἐλεύθερος. Ὁ Κέλλυ ἄφησε χάμω τὴ βαλίτσα μὲ τὴν κάσκα του κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Σταμάτησε ὅμως ἀμέσως καὶ κύτταξε τὸ χέρι του, ἀνατριχιάζοντας.

Ἂν δὲν ἦταν μεθυσμένος ἢ δὲν ἔβλεπε ἐφιάλτη, τὸ πηχτὸ ἐκεῖνο ὑγρό, ποὺ κολλοῦσε στὰ δάχτυλά του, πρέπει νἆταν αἷμα!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄκουσε μιὰ γυναῖκα νὰ φωνάζη, ξετρελλαμένη:

— Εἶναι πεθαμένος!... Πεθαμένος!... Φωνᾶχτε τὴν ἀστυνομία!... Ἕνας πεθαμένος μέσα στὴν «τουαλέτα»!

Ὠδηγημένος ἀπ' τὶς φωνές, ὁ Κέλλυ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς γυναικείας «τουαλέτας». Μιὰ ὄμορφη κοκκινομάλλα βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, μὲ τὴν πλάτη της γυρισμένη πρὸς τοὺς νιπτῆρες. Ὅταν εἶδε τὸν Κέλλυ, τοῦ ἔδειξε μιὰ ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες.

— Ἐκεῖ!... οὔρλιασε. Ἐκεῖ μέσα εἶναι!...

Ὁ Κέλλυ ἄφησε καὶ πάλι χάμω τὴ βαλίτσα του.

— Ποιός; ρώτησε.

Ἡ γυναῖκα σταμάτησε τὶς φωνὲς καὶ τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι, σὰ νὰ τὸν νόμιζε γιὰ τρελλό.

— Ὁ πεθαμένος! τοῦ ἐξήγησε. Ποιὸς ἄλλος;... Εἶν' ἕνας ἄντρας μὲ γκρίζα μαλλιά. Ἔχει ἕνα μαχαῖρι χωμένο στὴν πλάτη του!

★

Ἦταν μιὰ ἐντελῶς καινούργια ἐντύπωσι γιὰ τὸν Κέλλυ. Ὅσο θυμότανε, ποτέ του δὲν εἶχε ξαναμπῆ σὲ μιὰ «τουαλέτα κυριῶν»! Μὰ παρηγορήθηκε στὴ σκέψι, ὅτι, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν ἦταν ὁ μοναδικὸς ἄντρας ἐκεῖ μέσα...

Πραγματικά, μπαινόβγαιναν ὁλοένα ἀστυνομικοὶ μὲ στολὴ καὶ μὲ πολιτικὰ καὶ μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ «Καϊλούα». Ἕνας κάποιος ὑπαστυνόμος Ἔστερμπρουκ φαινόταν νὰ ἔχη τὸ γενικὸ πρόσταγμα. Ὁ Κέλλυ ἐπιχείρησε δυὸ φορὲς νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὸ αἷμα, ποὺ ὑπῆρχε στὸ χεροῦλι τῆς πόρτας τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου. Βλέποντας ὅμως πὼς δὲν τοὔδινε σημασία, παραιτήθηκε πιὰ κι' ἄναψε τσιγάρο.

Ἀκουμπῶντας σ' ἕνα νιπτῆρα, κύτταζε τὸ ντέτεκτιβ, ποὺ ἀνέκρινε τὴν ἀναστατωμένη κοπέλλα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά.

— Ἂς τὰ ξαναπάρουμε ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή, τῆς ἔλεγε. Τ' ὄνομά σας;

— Μαίη Ἄμπλερ.

— Τόπος γεννήσεως;

— Σικάγο.

— Ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψετε μὲ τὸ «Καϊλούα»;

— Μάλιστα.

— Ἐπάγγελμα;

— Μὰ σᾶς τὸ εἶπα!

— Δὲν πειράζει, ξαναπέστε το, γιὰ νὰ τὸ γράψουμε.

— Εἶμαι δακτυλογράφος σὲ μιὰ ἑταιρία ρουλεμάν. Κέρδισα σ' ἕνα διαγωνισμὸ γιὰ τὴ συμπαθητικώτερη ὑπάλληλο. Τὸ βραβεῖο ἦταν μιὰ κρουαζιέρα μὲ τὸ «Καϊλούα», μὲ ὅλα τὰ ἔξοδα πληρωμένα.

Ὁ ὑπαστυνόμος κρατοῦσε σημειώσεις στὸ καρνέ του.

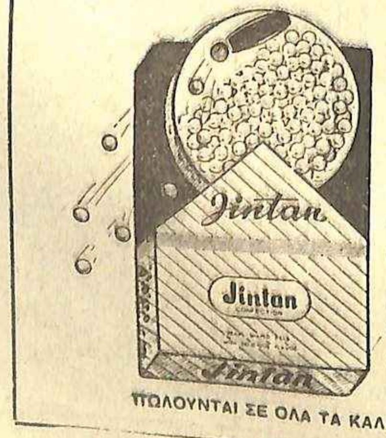

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!
ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Τὰ παγκοσμίου φήμης ἀσημένια κουφετάκια
JINTAN
• Δροσιὰ στὸ στόμα
• Λεπτὸ ἄρωμα στὴν ἀναπνοή
• Πραγματικὴ ἀνακούφισι ἀπὸ τὸ κάπνισμα
ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ
ΠΟΥ ΓΥΑΛΙΖΕΙ...

Ἡ Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι πράγματι κάτι τὸ καινούργιο. Μία ἁπαλὴ χειρονομία καὶ τὸ πρόσωπό σας παίρνει ἀμέσως ἕνα βελουτὲ μάτ. Πάρα πολὺ λεπτὴ χάρις στὸν τρόπο ἐπεξεργασίας της, ἡ καινούργια πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἀεροποιημένη, πρᾶγμα ποὺ τὴν κάνει πάρα πολὺ ἀνάλαφρη. Δὲν κολλάει, δὲν κάνει πλάκες ἀλλὰ καλύπτει θαυμάσια ὅλες τὶς ἐπιπόλαιες μικροατέλειες τοῦ δέρματος. Ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὴν γυαλιστερὴ μύτη καὶ ἀπὸ τὰ πάρα πολὺ κόκκινα μάγουλα. Ἡ Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ σχηματίζει πάνω στὸ πρόσωπό σας ἕνα ἀδιόρατο πέπλο ποὺ ἀφήνει τὴν ἐπιδερμίδα σας ν' ἀναπνέη ἐλεύθερα. Καὶ κρατᾶ. Θὰ παρατηρήσετε μὲ ἔκπληξι ὅτι τὸ πρόσωπό σας κρατᾶ γιὰ πολλὲς ὧρες αὐτὸ τὸ θαυμάσιο βελουτὲ μάτ, ποὺ μόνον ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ μπορεῖ νὰ δώση. Δοκιμάσατε γρήγορα τὴν καινούργια πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ.

ΠΟΥΔΡΑ Tokalon

7 ΝΕΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΕΡΜΑΤΟΚΟΣΜΗΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

— Πῶς ἔτυχε νὰ μπῆτε ἐδῶ; ρώτησε.

— Μὰ σᾶς τὸ ἐξήγησα κι' αὐτό! Δόθηκε ἕνα ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ ἤπια λίγο παραπάνω. Ἔτρεξα ἔπειτα, γιὰ νὰ προλάβω τὸ λεωφορεῖο... Ὅταν φτάσαμε στὴν ἀποβάθρα, θέλησα νὰ πλύνω τὰ χέρια μου, πρὶν ἀνεβῶ στὸ πλοῖο...

Οἱ βοηθοὶ τοῦ ἰατροδικαστοῦ εἶχαν ξαπλώσει τὸ πτῶμα στὸ πλακόστρωτο δάπεδο καὶ τὸ εἶχαν σκεπάσει μ' ἕνα σεντόνι. Ὁ Ἔστερμπρουκ ἀνασήκωσε μιὰ ἄκρη του.

— Εἴχατε ξαναδῆ ποτὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε τὴν κοπέλλα.

— Ὄχι, κύριε.

Ὁ ὑπαστυνόμος φύλαξε στὴν τσέπη του τὸ σημειωματάριό του.

— Σᾶς πιστεύω, γιατὶ δὲν ἀλλάξατε τίποτα ἀπ' τὴν κατάθεσί σας, εἶπε. Μιὰ τελευταία ἐρώτησι, μὶς Ἄμπλερ. Πρὶν ἔρθετε ἐδῶ, εἴδατε νὰ βγαίνη κανεὶς ἀπ' τὴν τουαλέτα, ἄντρας ἢ γυναίκα;

— Ὄχι, κύριε.

Ἡ κοπέλλα ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι πολὺ βιαστικά ,τονίζοντάς την ἰδιαιτέρως.

«Λέει ψέματα», σκέφθηκε ὁ Κέλλυ.

Ἀναρωτήθηκε τὸ γιατί, καὶ συμπέρανε πὼς θὰ φοβότανε μὴ τὴν κρατήση ἡ ἀστυνομία γιὰ μάρτυρα καὶ χάση ἔτσι τὸ ταξίδι της, ἂν παραδεχότανε πὼς εἶχε δῆ κάποιον.

«Φτάνει νὰ μὴ βρῆ τὸ μπελᾶ της γι' αὐτὴ τὴν ψευτιά της! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Κέλλυ. Φαίνεται καλὸ κορίτσι...».

Παρατήρησε ξαφνικὰ πὼς ὁ ὑπαστυνόμος Ἔτερμπρουκ τὸν ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο.

— Ἐσεῖς, πῶς λέγεσθε; τὸν ρώτησε.

Ὁ Κέλλυ προχώρησε δυὸ βήματα.

— Μὰτ Κέλλυ, ἀπάντησε.

— Τί σχέσι ἔχετε μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία;

Καμμιὰ ἀπολύτως! Ἄκουσα τὶς φωνὲς τῆς μὶς Ἄμπλερ, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὸ πτῶμα, κι' ἔτρεξα νὰ δῶ τί συμβαίνει. Ὅταν μοῦ ἐξήγησε πὼς βρισκόταν ἐκεῖ μέσα ἕνας πεθαμένος, εἰδοποίησα τὸν πρῶτο ἀστυφύλακα, ποὺ εἶδα.

— Θὰ μπαρκάρετε καὶ σεῖς στὸ «Καϊλούα»;

— Ἐλπίζω, τοὐλάχιστον.

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε;

— Ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες. Δηλαδή, ἀπ' τὸ Ρεντόντο Μπήτς. Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ γραφεῖο μου.

— Τί δουλειὰ κάνετε;

— Βατραχάνθρωπος.

Οἱ ντέτεκτιβ σταματήσανε νὰ μιλᾶνε καὶ κύτταξαν μ' ἐνδιαφέρον τὸν Κέλλυ. Ὁ Ἔτερμπουρκ ἔδειξε τὴν πάνινη βαλίτσα.

— Τί ἔχετε ἐκεῖ μέσα; ρώτησε.

— Τὴν κάσκα μου.

— Τὴν κουβαλᾶτε πάντα μαζί σας;

Ὁ Κέλλυ ἔσβυσε τὸ ἀποτσίγαρό του κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι. Τὴν εἶχα στὸ γραφεῖο μου. Δοκίμαζα τὴ βαλβίδα της, ὅταν πῆρα τὸ τηλεφώνημα.

— Τηλεφώνημα; Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ κάποιον κ. Χάρρις, ἀντιπρόσωπο τῆς οἰκογενείας Ράϋαν... Εἶχαν ἀναθέσει προηγουμένως αὐτὴ τὴ δουλειὰ σ' ἕναν ἄλλο βατραχάνθρωπο, παλιὸ ναυτικό, ὀνόματι Μάρτιν. Εἶναι πολὺ ἱκανός, αὐτὸς ὁ συνάδελφός μου. Τὰ σύνεργά του βρίσκονται κιόλας φορτωμένα στὸ «Καϊλούα».

»Ἐδῶ κ~ὶ δυὸ ὧρες ὅμως, τραυματίσθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, στὴ Φιγκουερόα Στρήτ. Ὁ δράστης τὄσκασε. Ὁ Μάρτιν μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ κ. Χάρρις ἔψαξε τότε στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο γιὰ ἕναν ἄλλο βατραχάνθρωπο, διατεθειμένο ν' ἀναλάβη τὴ δουλειά... Δὲν εἴμαστε πολλοὶ στὸ συνάφι μας, βλέπετε!

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔγνεψε καταφατικά.

— Τὸ πιστεύω... εἶπε. Μπορῶ νὰ δῶ τὴν ταυτότητά σας;

Ὁ Κέλλυ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα τὰ χαρτιά του. Ὁ Ἔστερμπρουκ τὰ ἐξέτασε καὶ τοῦ τὰ ἐπέστρεψε.

— Ἀναφέρατε πρὶν ἀπὸ λίγο τὴν οἰκογένεια Ράϋαν, τοῦ εἶπε. Πρόκειται γιὰ τοὺς συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη Τζὼν Ράϋαν; Ἐκείνου, ποὺ ἐξαφανίσθηκε πρὸ δυὸ ἐτῶν, ὅταν βούλιαξε τὸ γιὼτ του στ' ἀνοιχτὰ τῆς Σαμόα;

— Ἀκριβῶς!

— Θυμᾶμαι πὼς εἶχα διαβάσει τὴν περιγραφὴ αὐτοῦ τοῦ ναυαγίου... Τί πρόκειται νὰ κάνετε τώρα; Θὰ ἐπιχειρήσετε ν' ἀνελκύσετε τὸ γιώτ;

— Ὄχι, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Κέλλυ. Μοῦ ζητᾶνε ἁπλῶς νὰ ἀνοίξω τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πλοίου, ἂν θὰ εἶναι δυνατόν. Φαίνεται πὼς ὁ Ράϋαν εἶχε ἀρκετὰ λεφτὰ ἐκεῖ μέσα... καθὼς καὶ κάτι σπουδαῖα ἔγγραφα.

Ἕνας ντέτεκτιβ ἔδωσε προσοχὴ στὰ λόγια του.

— Θὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἡ δουλειά, εἶπε. Μὰ πιστεύετε ἀληθινὰ πὼς θὰ μπορέσετε νὰ ξαναβρῆτε τὸ βουλιαγμένο γιώτ, σ' ὅλη ἐκείνη τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα;

— Ὅπως μοῦ εἶπε ὁ κ. Χάρρις, θὰ συμμετέχουν στὴν ἀποστολὴ οἱ μόνοι ἄνθρωποι, ποὺ διασώθηκαν ἀπ' τὸ ναυάγιο: ὁ δεύτερος πλοίαρχος τῆς «Μάγισσας» — ἔτσι λεγόταν τὸ γιὼτ — Σβὲν Χάνσον, κι' ὁ καμαρότος Ντίγκμπυ Χίνς. Θὰ εἶναι ἐπίσης μαζί μας κι' ἡ μὶς Σλβια Ράϋαν.

»Ἂν δὲν κάνω λάθος, ὁ Χάνσον εἶχε πάρει τὸ στίγμα τοῦ πλοίου, ἀκριβῶς πρὶν ἀπ' τὸ ναυάγιο, κι' ἔτσι ξέρει ἀπάνω-κάτω τὸ σημεῖο, ὅπου βούλιαξε τὸ γιώτ, καὶ σὲ πόσο βάθος βρίσκεται.

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ ὑπερωκεανείου, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἔρευνα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν.

— Ναί, ἔχω ἕνα Σβὲν Χάνσον κι' ἕνα Ντίγκμπυ Χίνς, στὴν καμπίνα 114 τῆς γέφυρας περιπάτου, δήλωσε. Ἡ μὶς Σύλβια Ράϋαν ἔχει κρατήσει γιὰ τὸν ἑαυτό της τὸ διαμέρισμα 15.

Κύτταξε μὲ σεβασμὸ τὸν Κέλλυ καὶ πρόσθεσε:

— Καί, τὴν τελευταία στιγμή, τὸ διαμέρισμα 119, ποὺ προωριζόταν γιὰ τὸν κ. Τσὰρλ Μάρτιν, δόθηκε στὸν κ. Μὰτ Κέλλυ.

Ὁ ὑπαστυνόμος Ἔστερμπρουκ κούνησε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι του.

— Καλά, εἶπε στὸν Κέλλυ. Φαίνεται πὼς εἴσαστε πραγματικὰ αὐτός, ποὺ λέτε... Ξέρετε καθόλου τὸ θῦμα:

Ἐκεῖνος κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ.

— Ὄχι, δήλωσε. Μοῦ εἶναι ἄγνωστος.

Ἄναψε ἄλλο τσιγάρο καὶ πρόσθεσε:

— Ἂν ὅμως μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ κάνω μιὰ παρατήρησι, σᾶς λέω πὼς δὲν πιστεύω νὰ δολοφονήθηκε ἐκεῖ ποὺ τὸν βρήκατε.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

— Ἀκοῦστε! Πήγαινα στὸ διπλανὸ θάλαμο, γιὰ νὰ κάνω ἕνα τηλεφώνημα, ὅταν ἄκουσα τὶς φωνὲς τῆς μὶς Ἄμπλερ. Ἀνοιγοντας, λοιπόν, τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου, λέρωσα τὰ χέρια μου μὲ αἵματα.

— Καὶ γιατὶ δὲ μοῦ τὸ εἴπατε, τόση ὥρα; φώναξε ὁ ὑπαστυνόμος, νευριασμένος.

— Προσπάθησα τόσες φορὲς νὰ σᾶς μιλήσω, ἀλλὰ μὲ κόβατε πάντα, λέγοντάς μου νὰ περιμένω νάρθη ἡ σειρά μου!

— Ὥστε πιστεύετε πὼς σκότωσαν αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο κι' ὕστερα τὸν τράβηξαν ὣς ἐδῶ;

— Αὐτό, θὰ τὸ κρίνετε ἐσεῖς. Δική σας δουλειὰ εἶναι.

Ὁ Ἔστερμπρουκ διάταξε ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του νὰ καλέση πάλι τὸ συνεργεῖο τῆς Σημάνσεως, γιὰ νὰ ἐξετάση τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ νὰ ψάξη γιὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Ἔπειτα κύτταξε, ἕνα-ἕνα, τὰ ἀτομικὰ πράγματα τοῦ θύματος.

Οἱ προβλέψεις δὲ φαίνονταν καθόλου εὐνοϊκές. Αὐτὸς ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ γκρίζα μαλλιὰ εἶχε δολοφονηθῆ σ' ἕνα πολυσύχναστο λιμάνι, τὴν ὥρα, ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ σαλπάρη ἕνα ὑπερωκεάνειο, μὲ τοὺς 365 ἐπιβάτες του καὶ τοὺς ἀμέτρητους φίλους, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς ξεπροβοδίσουνε...

Τὰ μόνα στοιχεῖα, ποὺ εἶχε ἡ ἀστυνομία, ἦταν: τὸ πτῶμα, ἕνας παλιὸς ναυτικὸς σουγιὰς μὲ ἐλατήριο, ἕνα φθαρμένο πορτοφόλι μὲ 28 δολλάρια καὶ 49 σέντς, ἕνα τσατσαράκι μὲ δυὸ δόντια του σπασμένα κι' ἕνα κουτὶ σπίρτα μὲ τὴ διαφήμισι κάποιου καφενείου τῆς Μέϊν Στρήτ.

Ὁ δεύτερος πλοίαρχος τοῦ «Καϊλούα» φάνηκε στὴν πόρτα.

Ὁ κυβερνήτης σᾶς στέλνει τοὺς χαιρετισμούς του, κύριε ὑπαστυνόμε, εἶπε. Ζητάει νὰ μάθη πόση ὥρα θὰ περιμένουμε ἀκόμα.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ Ἔτερμπρουκ.

— Μὰ αὐτὸς ὁ σκοτωμένος δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ καράβι μας! Βεβαιωθήκαμε πὼς ὅλοι οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα βρίσκονται στὸ πλοῖο. Δὲ λείπει κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὴ μὶς Ἄμπλερ καὶ τὸν κ. Κέλλυ.

Ὁ Ἔστερμπρουκ μεταχειρίστηκε διπλωματία.

— Καλά, εἶπε, θὰ ζητήσω τηλεφωνικῶς ὁδηγίες ἀπ' τὸ διευθυντή μου. Μέχρι νεωτέρας διαταγῆς ὅμως, δὲ θὰ κουνηθῆ ἀπὸ δῶ τὸ «Καϊλούα».

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΚΟΛΙΜΠΡΙ
ΠΕΡΦΕΤΤΑ
ΣΤΕΛΛΑ
ΡΟΥΑΓΙΑΛ
ΠΡΟΤΑΡΙ
ΔΕΣΜΟ-ΒΙΤΟΣ

Ὅλαι μὲ βελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ καὶ μὲ αὐτόματον συσκευὴν τῶν τραβηγμάτων "ΠΡΟΝΤΕΛ„

Ὁμοίως: Πλεκτομηχαναὶ αὐτόματοι - δίπλακαι ὅλων τῶν ἐργοστασίων διὰ τὴν οἰκοτεχνίαν - τὴν βιοτεχνίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν ἀπὸ Νούμερο 3-14

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ - ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΤΡΙΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ - ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ: Θεμιστοκλέους 4 (Στοὰ)
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ - ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Π. Μελᾶ 12

ΠΡΙΝ 95 ΔΡΧ.
ΤΩΡΑ 80 ΔΡΧ.

Τὸ περίφημο ΒΙΟΥ ΜΑΣΤΕΡ μαζὺ μὲ ἕναν δίσκο ΤΩΡΑ προσιτὸ σὲ ὅλους, διὰ ὅλα τὰ σπίτια!

Εἰκόνες ποὺ ζωντανεύουν. Σᾶς πιάνετε ἡ ἀναπνοή.

SAWYERS

ΒΙΟΥ ΜΑΣΤΕΡ
Μὲ στρογγυλὸ δίσκο.

VIEW-MASTER

Προσοχή! Ἀποφεύγετε τὶς ἀπομιμήσεις μόνον τὸ ΒΙΟΥ ΜΑΣΤΕΡ γράφει VIEW MASTER.

Ὁ δεύτερος πλοίαρχος τίναξε ἀπ' τὸ γαλόνι τοῦ μανικιοῦ του ἕνα φανταστικὸ κόκκο σκόνης.

— Θὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη... εἶπε.

Κι' ἔφυγε.

Ὁ Κέλλυ κύτταξε τὴν κοπέλλα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά. Φαινόταν ἀναστατωμένη ἀκόμα... Ἀλήθεια, δὲν ἄρχιζε καθόλου ὄμορφα τὸ ταξίδι ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε ὀνειρευτῆ ἀπὸ μῆνες!...

— Μήπως ἰσχύει τὸ ἴδιο γιὰ τὴ μὶς Ἄμπλερ καὶ γιὰ μένα; ρώτησε ὁ Κέλλυ. Θέλω νὰ πῶ, πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ μὴν κουνηθοῦμε ἀπὸ δῶ, ἢ μποροῦμε ν' ἀνεβοῦμε στὸ καράβι; Στὸ κάτω-κάτω, ἡ μὶς Ἄμπλερ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἐκτὸς μονάχα πὼς ἀνακάλυψε τὸ πτῶμα. Κι' ἐγὼ εἰδοποίησα ἁπλῶς τὴν ἀστυνομία.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ πέρασε τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὰ μαλλιά του.

— Καλά, εἶπε, ἐπιτέλους, μπορεῖτε ν' ἀνεβῆτε στὸ πλοῖο.

Ὁ Κέλλυ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ συνώδεψε τὴν κοπέλλα ὡς τὴν ἄκρη τῆς ἀποβάθρας.

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ ὑπερωκεανείου ἔπαιζε, πάνω στὴ γέφυρα. Τρεῖς ὄμορφες Πολυνήσιες κάνανε ἕνα χορευτικὸ νούμερο, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς ἐπιβάτες καὶ τοὺς φίλους τους. Ἡ ἑταιρία φρόντιζε ὅπως μποροῦσε νὰ ξεχάσουν οἱ πελάτες της τὸ δυσάρεστο ἐπεισόδιο, ποὺ καθυστεροῦσε τὸ ξεκίνημα τοῦ «Καϊλούα». Στὸ κάτω-κάτω, 365 ἄνθρωποι, εἶχαν πληρώσει ἀπὸ 1250 δολλάρια ὁ καθένας, γιὰ ἕνα ταξίδι 45 ἡμερῶν.

Ἡ μὶς Ἄμπλερ ἔσφιξε τὸ μπράτσο τοῦ Κέλλυ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ! τοῦ εἶπε θερμά. Δὲν ἄντεχα πιά...

— Τὸ κατάλαβα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Τὴ βοήθησε ν' ἀνεβῆ στὸ πλοῖο καὶ τὴν πῆγε στὸ μεγάλο σαλόνι. Ἐκεῖ, τοὺς ὑποδέχθηκε ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ «Καϊλούα».

— Καλῶς ἤρθατε, τοὺς εὐχήθηκε. Τί ἐνοχλητικό, αὐτὸ τὸ μπλέξιμο!

— Ναί, πολὺ ἐνοχλητικό, συμφώνησε ὁ Κέλλυ.

Περιμένοντας τὸ ἀσανσέρ, κύτταζε καλὰ τὰ πρόσωπα τῶν ἐπιβατῶν, ποὺ βρίσκονταν στὸ σαλόνι. Ἦταν χαρακτηριστικά.

Ὑπῆρχαν πρῶτα οἱ ἀπαραίτητοι νιόπαντροι. Ἔπειτα, ὁ συνηθισμένος κόσμος, ποὺ παίρνει μέρος στὶς κρουαζιέρες: νέες γυναῖκες, ποὺ γύρευαν περιπέτεια, νέοι πρόθυμοι νὰ τοὺς τὴν προσφέρουν, ἐκκεντρικοί, μπεκρῆδες... Κι' ἀνάμεσά τους, ἕνας δολοφόνος, ἄντρας ἢ γυναίκα — ἂν βρισκόταν ἀληθινὰ στὸ πλοῖο ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε μαχαιρώσει τὸν ἄγνωστο μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά!

Ὁ Κέλλυ συνώδευψε τὴ μὶς Ἄμπλερ ὡς τὴν πόρτα τῆς καμπίνας της.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ ξαναεῖπε ἡ κοπέλλα.

Ἐκεῖνος δίστασε.

— Θὰ σᾶς ρωτήσω κάτι ἀκόμα, πρὶν χωρίσουμε... εἶπε.

— Τί;

— Ὅταν σᾶς ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος Ἔστερμπρουκ ἂν εἴχατε δῆ νὰ βγαίνη κάποιος ἀπ' τὴν «τουαλέτα», τοῦ εἴπατε ψέματα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι, καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα.

— Ἄντρας ἦταν ἢ γυναίκα; ἐπέμεινε ὁ Κέλλυ.

— Μὰ δὲν εἶδα κανένα, σᾶς τὸ λέω!

Ἔβρεξε μὲ τὴ γλῶσσα της τὰ χείλη της καὶ πρόσθεσε:

— Ἄλλωστε, κι' ἂν εἶχα δῆ κάποιον, τί σημασία θὰ εἶχε;

ΑΠΑΙΤΗΣΤΕ νὰ σᾶς δείξουν στὴν οὔγια τὸ ὄνομα: ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΠΠ
ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

Σᾶς ἐγγυᾶται ἀνωτάτη ποιότητα.

Τὸ πιὸ συγχρονισμένο κι' εὐχάριστο μέσο γιὰ νὰ μάθετε ξένες γλῶσσες

ΜΑΘΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΜΙΑ ΑΠΟ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ 35 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ
ΡΩΣΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ (Ἀμερικῆς)
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ
ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ
ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ
ΙΣΛΑΝΔΙΚΑ
ΙΡΛΑΝΔΙΚΑ
ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑ
ΤΣΕΧΙΚΑ
ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ
ΑΡΑΒΙΚΑ (Αἰγυπτιακὰ)
ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΙΝΔΟΣΤΑΝΙΚΑ
ΙΑΠΩΝΙΚΑ
ΝΕΟΕΒΡΑΪΚΑ
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ κλπ.

Ἕνα τέταρτο τὴν ἡμέρα ἀρκεῖ...

... καὶ σὲ τρεῖς μῆνες θὰ μιλᾶτε ἐλεύθερα, σωστὰ καὶ μὲ τὸ γνήσιο τονισμό...

... γιατὶ τὸ LINGUAPHONE εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ ἀλλὰ καὶ γεμάτο ζωντάνια σύστημα, ποὺ ἔφερε ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴν ἐκμάθησι τῶν ξένων γλωσσῶν. Ἔτσι, αὐτὸ ποὺ ἄλλοτε χρειαζόταν χρόνια μελέτης, τὸ πετυχαίνετε χάρις στὸ LINGUAPHONE, εὔκολα, ξεκούραστα καὶ σὲ ἀπίστευτο χρονικὸ ρεκόρ.

Τὸ Linguaphone σᾶς μαθαίνει μὲ τὸ φυσικὸ τρόπο.

Τὸ LINGUAPHONE σᾶς μαθαίνει τὶς ξένες γλῶσσες μὲ τὸν μόνο σωστὸ τρόπο - τὸν «ὀπτικοακουστικό», ποὺ χάρις σ' αὐτόν, τὰ παιδιὰ μαθαίνουν τὴ μητρικὴ τους γλῶσσα χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια. Ὅμως, σεῖς, μὲ τὶς ἀνεπτυγμένες πνευματικὲς ἱκανότητές σας, θὰ πετύχετε, ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ἀποτελέσματα ἐκπληκτικά, σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Τὸ μυστικὸ γιὰ τὴν εὔκολη ἐκμάθησι τῶν γλωσσῶν.

Παρακολουθεῖτε στὸ βιβλίο σας καὶ στὶς εἰκόνες του τοὺς μεθοδικοὺς διαλόγους καὶ τὶς ἀφηγήσεις ποὺ ἀκοῦτε ἀπὸ τοὺς δίσκους. Συνταυτίζετε αὐτόματα καὶ φυσικὰ τὸν ἦχο, τὴ γραπτὴ λέξι καὶ τὴν ἀντίστοιχη ἔννοια ἢ τὸ ἀντικείμενο ποὺ βλέπετε στὶς εἰκόνες, καὶ καταλαβαίνετε ἀμέσως τὸ κάθε τί. Δὲν ἀποστηθίζετε γραμματικὴ καὶ λεξιλόγιο, δὲν μεταφράζετε ἐνδόμυχα πρὶν μιλήσετε. Σκέπτεσθε ἀπ' εὐθείας στὴν ξένη γλῶσσα. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ 100 ὡρῶν εὐχάριστη ἀπασχόλησι, μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα, μὲ τὸν γνησιώτερο τονισμό, ἀλλὰ καὶ σωστὰ γιατὶ τὴ Γραμματικὴ τὴν ἔχετε μάθει χωρὶς νὰ τὸ νοιώσετε.

Δωρεὰν διόρθωσις γραπτῶν ἀσκήσεων σας.

Δωρεὰν τὸ καθένα ἀπὸ τὰ 50 μαθήματα LINGUAPHONE. Μόλις περνᾶτε τὸ καθένα ἀπὸ τὰ 50 μαθήματα LINGUAPHONE, ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ συμπληρώνετε καὶ τὸ ἀντίστοιχο φύλλο γραπτῶν ἀσκήσεων καὶ θὰ μᾶς τὶς στέλνετε γιὰ νὰ σᾶς ἐπιστραφοῦν διορθωμένες καὶ σχολιασμένες ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Ἰνστιτούτου, χωρὶς καμιὰ χρηματικὴ ἐπιβάρυνσί σας.

ΣΤΕΙΛΤΕ ΜΑΣ ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΑΥΤΟ - ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Στεῖλτε μου παρακαλῶ, δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί μου, τὸ ἀναλυτικό σας τεῦχος. Ἡ γλῶσσα ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ .... γιά: μόρφωσι, ἐξετάσεις, ταξίδια, γιὰ νὰ βελτιώσω τὴ θέσι μου, γιὰ νὰ μάθη ἕνα παιδὶ ἡλικίας ___ ἐτῶν (συμπληρῶστε καὶ σβῦστε ὅ,τι δὲν σᾶς ἀφορᾶ. Ἂν μένετε στὰς Ἀθήνας μπορεῖτε καὶ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε κ.λ.π. νὰ ἀκούσετε τὸ LINGUAPHONE, χωρὶς ὑποχρέωσί σας).

ΟΝΟΜΑ ____________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ____________
____
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ἢ ΑΣΧΟΛΙΑ ____________

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ - 134

— Ἐγώ, στὴ θέσι σας, θὰ φυλαγόμουν πολύ, τῆς σύστησε ὁ Κέλλυ. Ἴσως ὁ κάποιος αὐτὸς νὰ βρίσκεται πάνω στὸ πλοῖο...

Ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ Κέλλυ βρισκόταν μόλις μερικὰ μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν καμπίνα τῆς μὶς Ἄμπλερ. Δὲν ἦταν κλειδωμένη. Ἦταν μάλιστα μισανοιχτή. Ὁ Κέλλυ τὴν ἔσπρωξε, τὴν ἄνοιξε καὶ σταμάτησε στὸ κατῶφλι. Ἄφησε χάμω τὴ βαλίτσα του, πάνω στὸ χαλάκι, καὶ κύτταξε γύρω του μὲ θαυμασμό.

Τὸ διαμέρισμα ἦταν εὐρύχωρο κι' ἐπιπλωμένο μὲ πολυτέλεια. Ὅσο γιὰ τὴν κοπέλλα, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, ἦταν μελαχρινή, μᾶλλον κοντή, μὲ γαλανὰ μάτια.

Ὁ Κέλλυ τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὶς φωτογραφίες της, ποὺ εἶχε δῆ στὰ κοσμικὰ περιοδικά.

Μὰ οἱ δυὸ ἄντρες, ποὺ τὴ συνωδεύανε, τοῦ ἦταν ἄγνωστοι. Ὁ ἕνας ἦταν ψηλός, ξανθός, μὲ ὕφος ἀνόητο. Ὁ ἄλλος, μεγαλύτερος στὰ χρόνια, εἶχε πρόσωπο βλογιοκομμένο.

Ἡ κοπέλλα σηκώθηκε, βλέποντάς τον.

— Ὁ κ. Κέλλυ; τοῦ εἶπε.

— Ὁλόκληρος.

Πῆγε κοντά του, ἁπλώνοντάς του τὸ χέρι.

— Εἶμαι ἡ Σύλβια Ράϋαν, τοῦ ἐξήγησε.

Ἡ φωνή της ἦταν εὐχάριστη, σὰν τὸ παρουσιαστικό της.

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη, ποὺ δεχθήκατε ἀμέσως αὐτὴ τὴ δουλειά, χωρὶς νὰ ζητήσετε μιὰ προθεσμία. Ἂν φεύγαμε δίχως νάχουμε μαζί μας ἕνα βατραχάνθρωπο, θὰ καθυστερούσαμε τὸ λιγώτερο ἕνα χρόνο. Μποροῦμε νὰ ποῦμε μάλιστα πὼς θὰ ἦταν περιττὸ νὰ ξεκινήσουμε...

Τὸ χέρι της ἦταν μαλακὸ καὶ χλιαρό. Ὁ Κέλλυ ἔνοιωσε εὐχαρίστησι, κρατῶντας το μέσα στὴ φούστα του. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἔσφιγγε τὸ χέρι μιᾶς κοπέλλας μὲ περιουσία 50 ἑκατομμυρίων δολλαρίων...

Ἡ μὶς Ράϋαν τοῦ παρουσίασε τοὺς δυὸ ἄντρες:

— Ὁ κ. Σβένσον, δεύτερος πλοίαρχος τῆς «Μάγισσας». Κι' ὁ κ. Χίνς, ἰδιαίτερος καμαρότος τοῦ πατέρα μου.

Ὁ Κέλλυ τοὺς ἔδωσε τὸ χέρι του. Εἶχαν κι' αὐτοὶ τὴ χαρακτηριστικὴ ἐμφάνισι τῆς δουλειᾶς τους. Ὁ Κέλλυ μάντεψε πὼς ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἦταν Ἄγγλος ἢ Αὐστραλός, πρὶν ἀκόμα ἀνοίξη ἐκεῖνος τὸ στόμα του.

— Χαίρω πολύ, ποὺ σᾶς γνώρισα, εἶπε ὁ Ντίγκμπυ Χίνς. Φαίνεται πὼς ἦταν ἄτυχος ὁ Μάρτιν!

— Ἀσφαλῶς! συμφώνησε ὁ Κέλλυ. Ἔμαθα ὅμως ἀπ' τὸν κ. Χάρρις πὼς θὰ γλυτώση. Δὲν ἔχει παρὰ ἕνα πόδι σπασμένο καὶ μερικὲς γρατζουνιές...

— Τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε ὁ Σβένσον. Ὁ Ντίγκμπυ κι' ἐγὼ εἴχαμε πιάσει φιλία μαζί του, ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, κουβεντιάζοντας ὅλη τὴν ὥρα γιὰ τὴ δουλειά, ποὺ θ' ἀναλάβαινε. Τώρα πρέπει νὰ ξαναρχίσουμε ἀπ' τὴν ἀρχή, μαζί σας... Λοιπόν, ὅπως πιστεύω, ἡ «Μάγισσα» βρίσκεται σὲ βάθος 40 μέτρων, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπό...

— Σᾶς παρακαλῶ! ἐπενέβη ἡ μὶς Ράϋαν. Θὰ κάνουμε δέκα μέρες νὰ φτάσουμε στὸ Πάγκο-Πάγκο. Ἔχετε καιρὸ νὰ τὰ πῆτε, στὸ μεταξύ... Δὲν πίνουμε τώρα ἕνα κοκταίηλ;

Κι' ἔδειξε ἕνα καλὰ ἐφωδιασμένο μπάρ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ· Ἡ [illegible]

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΑΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Εἶναι πολλοὶ ποὺ ἀπεχθάνονται τὴν θρησκεία. Ἴσως καὶ σὺ νὰ εἶσαι μεταξὺ αὐτῶν. Προσπάθησε νὰ ρωτήσης τὸν ἑαυτόν σου γιατί. Ἴσως εἶναι ἐπειδὴ εἶσαι εἰλικρινὴς καὶ ξέρεις ὅτι ἡ θρησκεία, καὶ πρὸ πάντων ὁ Χριστιανισμὸς συνεπάγεται τὴν αὐταπάρνησιν. Ἀγαπᾶς τὸν ἑαυτόν σου τόσον πολὺ ποὺ ξέρεις ὅτι ἂν γινόσουν ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγαπήσης τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ τὸ ἑαυτόν σου. Διστάζεις νὰ τὸ κάμης. Τὸ θεωρεῖς λιγάκι ἐπικίνδυνο. Θὰ στερηθῆς τὴν ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς. Θὰ γίνης τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων σου. Σὲ ξενίζουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ὅστις θέλει νὰ ἔλθη ὀπίσω μου, ἂς ἀπαρνηθῆ ἑαυτόν, καὶ ἂς σηκώση τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθῆ. Διότι ὅστις θέλει νὰ σώση τὴν ζωὴν αὐτοῦ, θέλει ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὅστις ἀπολέσει τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος θέλει σώσει αὐτήν».

Τὸ ἐλατήριον τῆς αὐτοθυσίας πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον μας. Ὁ Χριστὸς ποτὲ δὲν ὑπεστήριξε ἢ ἐζήτησε τὴν ἄσκοπη ἀπώλεια τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶανι ἡ βάσις τῆς εὐδαιμονίας ἐὰν γίνη τὸ εὕρημα τῶν ἄλλων. Ἡ ἐγωκεντρικὴ αὐταπάρνησις χωρὶς τὸ ἐλατήριον τῆς ἀγάπης γιὰ τοὺς ἄλλους περιγράφεται θαυμάσια ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸ ιγ' Κεφ. τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του, τὸ κεφάλαιον τῆς ἀγάπης: «Καὶ ἐὰν πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου διανείμω, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ σῶμα μου διὰ νὰ καυθῶ, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι» (ἐδάφ. 3). Ἡ αὐτοθυσία πολλὲς φορὲς πηγάζει ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς αὐτοδιακρίσεως.

Οἱ συνάνθρωποί σου θλίβονται καὶ πονοῦν. Ἐνδιαφέρεσαι. Τοὺς βοηθεῖς. Γιατί ὅμως; Μήπως εἶναι γιὰ νὰ ποῦν οἱ ἄλλοι ὅτι εἶσαι φιλάνθρωπος; Ἡ φιλανθρωπία βέβαια, οἱοδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἐλατήριόν της, κάμνει καλὸν σ' ἐκεῖνον ποὺ βοηθεῖται. Ἂς προσέξουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς κατέστη τὸ πρότυπο τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Ὁ σταυρός Του δὲν ὑπῆρξεν ἡ εὐκαιρία τῆς αὐτοδιακρίσεώς Του ἀλλὰ μᾶλλον τὸ κορύφωμα τῆς ἀγάπης Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐσήκωσε τὸν σταυρόν Του γιὰ νὰ μᾶς δώση ἁπλῶς παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Τὸν ἐνδιαφέρει μᾶλλον νὰ ἐγκολπωθῶμεν τὴν πνευματικὴν ἀρχήν, ἡ ὁποία τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸν Σταυρὸ — τὴν ἀγάπην Του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Σταυρὸς ἦταν ἡ συνέπεια τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ σκοπός Του γιὰ τὸν ὁποῖον ἦλθε στὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἐνανθρώπισε, δὲν ἦταν ἁπλῶς γιὰ νὰ σταυρωθῆ ἀλλὰ διὰ τοῦ Σταυροῦ νὰ σώση ἐκείνους ποὺ θὰ ἐπίστευαν εἰς Αὐτόν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πολλὲς φορὲς στὴν προσπάθειά μας νὰ βοηθήσουμε τοὺς συνανθρώπους μας ἀπογοητευόμεθα. Ὅ,τι καὶ νὰ κάμωμε γιὰ τὸν συνάνθρωπό μας δὲν ἐκτιμᾶται δεόντως. Ἂν ὅμως τὸ καλὸ τὸ κάμης γιὰ νὰ ἐκτιμηθῆς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γρήγορα θὰ τὰ παρατήσης ἀπογοητευμένος καὶ θὰ συγκεντρώσης τὴν προσοχή σου μᾶλλον στὴν ἀπόλαυσι τοῦ ἑαυτοῦ σου. Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος βοηθεῖ ὄχι γιὰ νὰ ἐκτιμηθῆ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ συνάνθρωπός του ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας του, θερίζει ἄφθονον τὸν καρπὸν τῆς χαρᾶς καὶ δύσκολα ἀπογοητεύεται. Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὄχι γιὰ νὰ κάμη κάτι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτιμηθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὡς μοναδικὸ σκοπό Του εἶχε νὰ σώση τὸν κόσμον. Μπορεῖς νὰ ἐκτιμᾷς τὸν Χριστὸν καὶ τὸ ἔργο ποὺ ἔκαμε. Μπορεῖς νὰ θεωρῆς τὸν Χριστὸν ὡς τὸν μεγαλύτερον ἀλτρουϊστὴ ποὺ ἔζησε στὴ γῆ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἐπραγματοποιήθη στὴ ζωή σου ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀπέθανε. Ἐὰν διὰ τῆς πίστεως δὲν ἐδέχθης τὸν Χριστὸν ὡς προσωπικόν σου σωτῆρα καὶ κύριον καὶ δὲν ἄφησες τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχυσε γιὰ σένα νὰ καθαρίση τὴν καρδιά σου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἄδικα πέθανε ὁ Χριστὸς ὅσον ἀφορᾷ ἐσένα. Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀποσκοποῦσε νὰ ἐπιτύχη τὸν θαυμασμό σου ἀλλὰ τὴν ταπείνωσί σου καὶ τὴν ἀποδοχή της ὡς τὸν ἐξιλασμὸ τῆς ἁμαρτωλότητός σου.

Ἐφ' ὅσον ἡ αὐταπάρνησίς μας εἶναι βασικὰ αὐταπάρνησις Χριστοῦ, ἔχομε καθῆκον, ὅπως Ἐκεῖνος δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς αὐταπαρνήσεώς Του, οὔτε καὶ μεῖς νὰ μὴν τὸ ἐπιτρέψωμε ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας. Ὁ Χριστὸς στὴ ζωή Του ἐδῶ κάτω στὴ γῆ ποτέ Του δὲν ἔκαμε κάτι ποὺ βοηθῶντας τοὺς ἄλλους θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε στὴν ὀκνηρία καὶ στὴν κατάσβεσι τοῦ συναισθήματος τοῦ καθήκοντος. Δὲν ἔκαμνε ὁ Χριστὸς συνήθως γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἴδιοι θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν γιὰ τὸν ἑαυτόν τους. Καὶ ὅταν τοὺς βοηθοῦσε, ζητοῦσε πάντοτε τὴν συγκατάθεσί τους καὶ τὴν συνεργασία τους. Τοὺς λεπροὺς π.χ. ἔστειλε νὰ δείξουν τοὺς ἑαυτούς των στὸν ἱερέα καὶ πάνω στὴν ὑπακοή τους αὐτὴ βρῆκαν τὴν θεραπεία τους. Τὸν χωλὸν ὁ Χριστὸς διέταξε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ περπατήση καὶ κάμνοντάς το αὐτὸ ἐθεραπεύθη. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος τῆς θείας βοηθείας τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐφαρμόσωμε καὶ στὴ δική μας τὴ ζωὴ στὴν ἐπιτέλεσι τοῦ ἔργου τῆς αὐταπαρνήσεως. Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς σώζει τὸ θέλουμε ἢ δὲν τὸ θέλουμε. Πρέπει νὰ Τὸν δεχθοῦμε γιὰ νὰ μᾶς σώση. Καὶ πάντοτε σὲ ὅλη τὴ ζωή μας γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ζήσωμε ἁρμονικὰ καὶ μὲ γαλήνη στὴν ψυχή μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ συμφωνοῦμε μὲ τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἐντός μας.

Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς σκλαβώνει ἀκούσιά μας. Μόνον ἑκουσίους δούλους θέλει. Δὲν ἐπέτρεπε στὴν αὐταπάρνησί Του νὰ γίνη ἀντικείμενον τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Μὰ οὔτε καὶ τὴ δική μας αὐταπάρνησι τὴν θέλει νὰ γίνη ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν ἀκολούθων τοῦ Σατανᾶ. Ἡ μάνα ποὺ πραγματικὰ ἀγαπᾶ τὸ παιδί της δὲν τοῦ ἑτοιμάζει ὅλα τὰ μαθήματα, ἀλλὰ τὸ βοηθεῖ νὰ τὰ ἑτοιμάση μόνο του. Ὁ καλύτερος φίλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ νὰ ἐπιτύχωμε τὸ ἄριστον. Ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν στὴν ἀδράνεια δὲν εἶναι πραγματικοὶ φίλοι μας. Ἂς μὴ δεχώμεθα λοιπὸν τὴν αὐταπάρνησι τῶν ἄλλων ποὺ μᾶς κάμνει ὀκνηροὺς καὶ ἂς μὴ προσφέρωμε οἱανδήποτε αὐταπάρνησιν ποὺ κάμνει τοὺς ἄλλους ἀδιαφόρους γιὰ τὸ τί οἱ ἴδιοι μποροῦν νὰ κάμουν γιὰ τὸν ἑαυτόν τους.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴ σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴ Διαθήκη σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 — Ἀθήνας.

ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ

Ἀρχίστε ἀμέσως νὰ προετοιμάζεστε

Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΑΘΗΤΕ μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ μὲ ὅλη σας τὴν εἰλικρίνεια ἀντιμετωπίστε τὶς ἐξετάσεις. Κρίνετε αὐστηρὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ γιὰ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς δώδεκα περιπτώσεις, διαλέξτε τὴν ἀπάντησι, ποὺ σᾶς δίνει ὁ καθρέφτης. Σημειῶστε τοὺς βαθμοὺς στὴν τελευταία στήλη καὶ βγάλτε τὸ μέσο ὅρο. Μὴν ἀρκεσθῆτε σ' ἕνα μέσο ὅρο, ποὺ θὰ φτάνη μόλις τὸ ἔξη. Δὲν ἁρμόζει στὴν ὀμορφιά. Προετοιμασθῆτε γιὰ τὶς ἐξετάσεις τοῦ Ὀκτωβρίου σὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ «μαθήματα», ποὺ εἶσθε «ἀδύνατες», μὲ τρόπο, ποὺ νὰ βρεθῆτε στὴν ἀρχὴ τῆς φθινοπωρινῆς ἐποχῆς, μὲ μιὰ ἱκανοποιητικὴ βαθμολογία τῆς ὀμορφιᾶς σας.

«ΜΑΘΗΜΑΤΑ»	ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΘΜΟΙ		ΒΑΘΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ
Σῶμα	Λεπτὸ	8	
	Βαρὺ	4	
Δέρμα τοῦ σώματος	Λεῖο	7	
	Σκληρὸ	5	
Κυτταρίτιδα	Δὲν ὑπάρχει	8	
	Ὑπάρχει	4	
Χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος	Ὁμοιόμορφο	7	
	Λεκιασμένο	5	
Ἐπιδερμίδα προσώπου	Δροσερὴ	7	
	Στεγνωμένη	4	
Ἐλαττώματα (ρυτίδες, μπιμπίκια)	Δὲν ὑπάρχουν	8	
	Ὑπάρχουν	5	
Μαλλιὰ	Κανονικὰ	7	
	Ξηρὰ	5	
Χρῶμα μαλλιῶν	Ὁμοιόμορφο	7	
	Ξεθωριασμένο	5	
Μπράτσα καὶ χέρια	Ἁπαλὰ	7	
	Σκληρὰ	5	
Νύχια	Κανονικὰ	7	
	Σπασμένα	4	
Γάμπες	Λεῖες	7	
	Σκληρὲς	4	
Περιττὲς τρίχες	Δὲν ὑπάρχουν	8	
	Ὑπάρχουν	5	
	Μέσος ὅρος		

Οἱ εἰδικὲς «ἐξετάσεις», στὶς ὁποῖες σᾶς προτείνουμε νὰ ὑποβληθῆτε, ἔχουν τὸ σκοπὸ νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ἀνακαλύψετε ἐγκαίρως τὶς ἀναπόφευκτες βλάβες, ποὺ ἡ περίοδος τοῦ παραθερισμοῦ ἔχει φέρει στὴν ὀμορφιά σας. Ἀκολουθῶντας ἀμέσως τὶς συμβουλές, ποὺ θὰ σᾶς δώσουμε, θὰ μπορέσετε νὰ ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος τὴ ζωὴ τῆς πόλεως καὶ ὁποιαδήποτε σύγκρισι.

ΤΟ ΣΩΜΑ

Εἶναι δύσκολο, στὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, νὰ κατορθώσετε νὰ τηρήσετε τὶς ἀγαθὲς προθέσεις, ποὺ εἴχατε τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἡ τεμπελιά, τὰ πολλὰ ἀναψυκτικά, τὰ ἄφθονα φαγητὰ καὶ ἰδιαίτερα οἱ ψαρόσουπες, ἔβαλαν σὲ σοβαρὸ κίνδυνο τὴ γραμμή σας. Τὸ βάρος σας αὐξήθηκε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὑπάρχει κάποιο ἴχνος κυτταρίτιδος, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφίσετε νὰ προοδεύση, μὲ τὴν ἐπιστροφή σας στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ γραφείου, μὲ τὴν καθιστικὴ ζωή.

Γιὰ νὰ πηγαίνετε στὴ δουλειά σας, μὴ χρησιμοποιεῖτε πάντα τὸ αὐτοκίνητο ἢ τὸ λεωφορεῖο. Λίγο περπάτημα θὰ σᾶς κάνη πολὺ καλό, ὅταν πηγαίνετε καὶ ὅταν γυρίζετε στὸ σπίτι. Πηγαίνετε ἐπίσης γιὰ ψώνια μὲ τὰ πόδια. Εἶναι μιὰ θαυμάσια καθημερινὴ ἄσκησι, ποὺ ἀντικαθιστᾶ, ἀπὸ κάποια ἄποψι, τὰ σπόρ.

Τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, ἀκολουθεῖτε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα μιὰ αὐστηρὴ δίαιτα φυτοφαγίας. Οἱ καταχρήσεις τῶν διακοπῶν θὰ καταπολεμηθοῦν μὲ χόρτα, φροῦτα καὶ ἄφθονο γάλα.

Μπορεῖτε, ἀκόμα, νὰ ἀρχίσετε μιὰ καθαρτικὴ κούρα — μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ — γιὰ νὰ ἀποτοξινώσετε τὸν ὀργανισμό σας ἀπὸ τὶς «σκουριές», ποὺ συγκέντρωσε τὸ καλοκαῖρι. Εἶναι τὸ καλύτερο σύστημα γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσετε τὴ νέα ἐποχή, μὲ ὅλες τὶς ἀπειλές της: κρυολογήματα, γρίππες, ρευματισμούς.

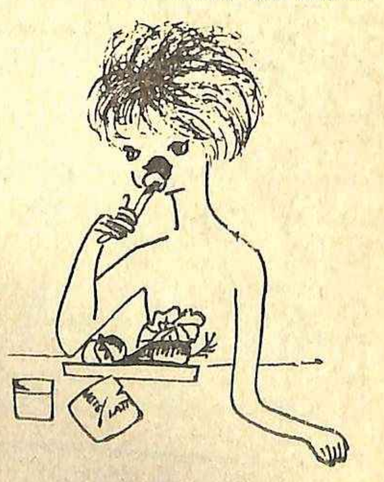

Γιὰ νὰ διατηρήσετε ἢ νὰ ξαναβρῆτε τὴν εὐλυγισία τοῦ σώματος, γιὰ νὰ ξαναγυρίσετε στὸ κανονικό σας βάρος, ἀρχίστε μιὰ σειρὰ ἀπὸ γυμναστικὲς ἀσκήσεις, ποὺ θὰ τὶς ἐκτελῆτε μπροστὰ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Ἂν τὶς συνηθίσετε ἀπὸ τώρα, θὰ σᾶς εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ τὶς ἐξακολουθήσετε καὶ τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες. Μὴν παραλείπετε νὰ κοιμᾶσθε μὲ ἀνοικτὸ παράθυρο, καὶ προσπαθῆτε νὰ μὴ τὸ κλείνετε ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ θερμοκρασία θὰ ἔχη γίνει πιὸ ψυχρή.

Ἂν ἡ ἐπιδερμίδα σας, ὕστερα ἀπὸ τὸ μαύρισμα, ξεφλουδίζεται καὶ παίρνει ἕνα χρῶμα γκριζωπὸ ἢ ὑποκίτρινο, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ βιολογικὸ «πήλινγκ», χρησιμοποιῶντας καλλυντικὰ προϊόντα, ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἀφαιροῦν τὴν πρώτη λεπτὴ ἐπιφάνεια τῆς ἐπιδερμίδος. Ἂν ἡ ἐπιδερμίδα σας εἶναι σκληρή, θὰ τὴν ὠφελήση πολὺ τὸ μπάνιο μὲ ἀφρόγαλα καὶ μιὰ ἐλαφριὰ ἐντριβὴ μὲ κρέμα, γαλάκτωμα ἢ μαλακτικὸ λάδι.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ὁ ἀέρας κι' ὁ ἥλιος μπορεῖ, ἀπὸ μιὰ ἄποψι, νὰ ἔχουν κάνει καλὸ στὸ δέρμα σας, μὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ τοῦ ἔχουν προκαλέσει καὶ ὡρισμένες βλάβες, στὴν περίπτωσι, πού, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ παραθερισμοῦ σας, δὲν πήρατε ὅλες τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις. Πρέπει, λοιπόν, τώρα νὰ προετοιμάσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας γιὰ τὴ νέα ἐποχή.

Πολὺ ὠφέλιμα εἶναι τὰ ἀτμόλουτρα μὲ ροδόνερο, γιὰ νὰ ἀνοίξουν οἱ πόροι, ποὺ ἔχουν βουλώσει ἀπὸ τὰ λάδια καὶ τὶς ποῦδρες. Μετὰ τὰ ἀτμόλουτρα, βάζετε στὸ πρόσωπό σας ζεστὲς κομπρέσες καὶ μαλακτικὲς μάσκες μὲ φυτικὴ βάσι, ἢ καὶ μάσκες μὲ μέλι, γάλα, λάδι, λεμόνι. Πρὶν ἀπὸ τὴ ζεστὴ κομπρέσα, καλὸ εἶναι νὰ ἀλείψετε τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ μιὰ λιπαρὴ οὐσία, κρέμα ἢ λάδι, ποὺ θὰ ἀπορροφηθοῦν προσφέροντας τροφὴ στὴν ἐπιδερμίδα.

Τὶς ἡμέρες, ποὺ ἔχει ἀέρα, φροντίζετε πάντα νὰ ἀλείφετε τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ σας, μὲ ἀμυγδαλόλαδο. Ἂν εἶσθε στὸ σπίτι, μείνετε μὲ τὸ πρόσωπο λαδωμένο ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὅταν πρόκειται νὰ βγῆτε ἔξω, στεγνῶστε τὸ πρόσωπο μὲ μιὰ χαρτοπετσέτα, ἀφίνοντας μόνο ἕνα ἐλαφρότατο στρῶμα λαδιοῦ, ποὺ θὰ χρησιμεύση σὰν προστατευτικὸ φὸν-ντὲ-τέν.

Ἕνας ἐνδιαφέρων νεωτερισμὸς στὴν περιποίησι τοῦ προσώπου, εἶναι ἕνα εἰδικὸ σαπούνι, πού, χάρις στὴ σύνθεσί του, ἀπὸ οὐσίες καθαριστικές, ὑγραντικὲς καὶ μαλακτικές, δὲν καθαρίζει μόνο τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ καὶ τὴν τρέφει.

Ἂν ἔχετε ἀρχὲς ρυτίδων ἤ, ἂν ἐκεῖνες, ποὺ ὑπῆρχαν ἤδη, ἔχουν γίνει πιὸ βαθιές, εἶναι τώρα ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ἀρχίσετε μιὰ ἀναζωογονητικὴ κούρα μὲ ὀρρὸ πλακοῦντος ἢ μὲ ἄλλα εἰδικὰ παρασκευάσματα, γιατὶ εἶναι ζωηρότερες οἱ ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ ἔχει χαλαρωθῆ ἀπὸ τὴν καλοκαιριάτικη ἀνάπαυσι καὶ διεγείρεται τώρα ἀπὸ τὴ φθινοπωριάτικη δροσιά.

Ἂν ἡ ἐπιδερμίδα σας εἶναι κιτρινισμένη καὶ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ μαυρίσματος μένουν σὰ σκοῦροι λεκέδες, ἂν ἔχετε πολλὲς φακίδες, κάνετε ἀποχρωματιστικὲς μάσκες μὲ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ γάλα, ἢ μὲ εἰδικὰ καλλυντικὰ προϊόντα. Κατάλληλη εἶναι καὶ ἡ μάσκα ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ λάσπη, ποὺ προκαλεῖ ἕνα ἐλαφρότατο «πήλινγκ».

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

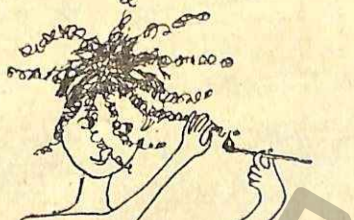

Μήπως ὁ ἥλιος καὶ ἡ θάλασσα σᾶς ἔχουν «ψήσει» τὰ μαλλιά; Μήπως ἔχουν γίνει σκληρά, γεμᾶτα ψαλίδα καὶ δὲν «κρατοῦν» τὸ χτένισμα;

Ἕνα ραντεβοῦ μὲ τὸν κομμωτή, πρέπει νὰ εἶναι ἡ πρώτη σας δουλειά, μόλις θὰ γυρίσετε στὴν πόλι. Ἕνα ὡραῖο κόψιμο κι' ἕνα κάψιμο στὶς ἄκρες, ἐπιβάλλονται ἀμέσως. Ἂν τὸ φορμάρισμα δὲν κρατάη, ἐπειδὴ τὰ μαλλιὰ ἔχουν χάσει τὴ ζωτικότητά τους, φροντίστε νὰ τὰ ἀναζωογονήσετε, κάνοντας ἐντριβὲς μὲ προϊόντα, ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι τὴν κερατίνη. Καὶ οἱ μάσκες τοῦ μελιοῦ στὰ μαλλιά, εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικές, γιὰ νὰ τοὺς ξαναδώσουν τὴν ὑγεία τους καὶ τὴ στιλπνότητά τους. Ἂν εἶναι ξεθωριασμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ ἁλμυρὸ νερό, μπορεῖτε νὰ τὰ λούσετε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χρωμοσαμπουάν, ποὺ θὰ τοὺς δώση μιὰ ὁμοιόμορφη καὶ φυσικὴ ἀπόχρωσι.

Ἂν τὰ μαλλιά σας ἀρχίζουν νὰ πέφτουν, κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ ἐπίμονες ἐντριβὲς μὲ εἰδικὲς λοσιόν, ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι βιταμίνες καὶ πετρέλαιο. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἕνα καλὸ κόψιμο θὰ τὰ δυναμώση.

ΜΠΡΑΤΣΑ ΚΑΙ ΧΕΡΙΑ

Ἰδιαίτερα οἱ ἀγκῶνες μπορεῖ νἄχουν γίνει σκληροί. Γιὰ νὰ μαλακώσουν, ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ γάλα, μὲ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ κάνετε ἐντριβές. Ὕστερα, περνᾶτε τὰ μπράτσα καὶ τὰ χέρια σας μὲ μιὰ κρέμα σώματος ἢ εἰδικὸ γαλάκτωμα. Μὴν ἐγκαταλείψετε τὴ συνήθεια νὰ ἀποτριχώνετε τὶς μασχάλες, ἀκόμα καὶ στὴν πιὸ ψυχρὴ ἐποχή, ἔστω κι' ἂν τὰ μανίκια δὲν τὶς κρύβουν. Εἶναι μιὰ ὑγιεινὴ καὶ αἰσθητικὴ φροντίδα, ποὺ ἐπιβάλλεται ὅλο τὸ χρόνο. Βάζετε πολλὴ κρέμα στὰ χέρια καὶ ἀφῆστε τὰ νύχια σας χωρὶς σμάλτο, σὲ ἀπόλυτη ἀνάπαυσι, γιὰ λίγο καιρό.

ΟΙ ΓΑΜΠΕΣ

Δὲν ἀποκλείεται τὸ δέρμα τους νἄχη γίνει σκληρὸ καὶ τὰ γόνατα νὰ μοιάζουν μὲ «τρίφτες». Πάνω στὰ γόνατα, πρέπει νὰ ἐπιμείνετε μὲ μιὰ σαπουνισμένη ἐλαφρόπετρα. Ὕστερα, ἀλεῖψτε τὶς γάμπες μὲ λάδι καὶ τὸ βράδυ κάνετε μασὰζ μὲ μιὰ κρέμα γιὰ τὸ σῶμα ἢ μὲ ἕνα γλυκαντικὸ γαλάκτωμα.

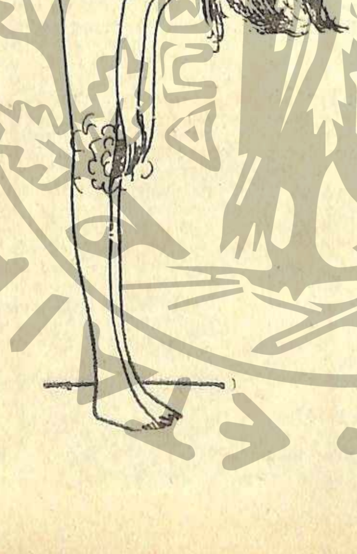

Ἂν ὁ ἥλιος ἀποχρωμάτισε τὶς περιττὲς τρίχες, μὴν τὶς ἀφίσετε νὰ ξαναγίνουν σκοῦρες καὶ ὁρατές. Ἐξακολουθῆστε νὰ τὶς ἀποχρωματίζετε μὲ εἰδικὴ κρέμα ἢ ὀξυζενέ. Ἂν ὅμως οἱ περιττὲς τρίχες διακρίνωνται, καταφύγετε καὶ πάλι σὲ ἀποτρίχωσι, μὲ τὴ μέθοδο, ποὺ συνηθίζετε νὰ χρησιμοποιῆτε. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἡ κάλτσα ἀπαιτεῖ, περισσότερο παρὰ τὸ ξεσκέπαστο πόδι, ἀποτρίχωσι πολὺ προσεχτικὴ καὶ ἐπιδερμίδα πιὸ περιποιημένη στὶς γάμπες.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Πολλὲς γυναῖκες, δὲν τοὺς δίνουν μεγάλη σημασία, ἰδιαίτερα ὅταν οἱ κάλτσες καὶ τὰ χειμωνιάτικα παπούτσια τὰ κρύβουν. Μά, γιὰ λόγους ἀτομικῆς αἰσθητικῆς καὶ ὑγιεινῆς, τὰ πόδια πρέπει νὰ εἶναι περιποιημένα καὶ τὸ χειμῶνα, γιατὶ τὸ κλειστὸ παποῦτσι δημιουργεῖ εὐκολώτερα κάλους, πρηξίματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐλαττώματα. Τὰ ἀνοιχτὰ πέδιλα, ποὺ φορέσατε τὸ καλοκαῖρι, θὰ ἔχουν σκληρύνει τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν καὶ τὰ νύχια. Γιὰ νὰ τὰ μαλακώσετε, τρίβετε τὰ πόδια κάθε βράδυ μὲ μιὰ εἰδικὴ κρέμα, ποὺ θὰ βρῆτε στὸ φαρμακεῖο. Ὅσο γιὰ τὰ νύχια, φροντίστε νὰ τὰ λιμάρετε πολὺ κοντὰ καὶ ἀφῆστε τα μερικὲς ἑβδομάδες χωρὶς σμάλτο.

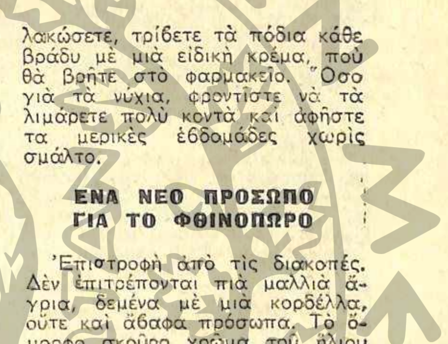

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὶς διακοπές. Δὲν ἐπιτρέπονται πιὰ μαλλιὰ ἄγρια, δεμένα μὲ μιὰ κορδέλλα, οὔτε καὶ ἄβαφα πρόσωπα. Τὸ ὄμορφο σκοῦρο χρῶμα τοῦ ἥλιου ἀρχίζει νὰ φεύγη. Εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ υἱοθετήσετε ἕνα μακιγιὰζ νέο, ραφινάτο, διακριτικό, ἕνα «μακιγιὰζ τῆς πόλεως». Χρησιμοποιῆστε κραγιὸν ρὸζ-λάκας ἢ κόκκινο φωτεινό. Ὑπογραμμίστε τὰ μάτια σας μὲ γκρῖζο ἢ μαῦρο μολύβι, χωρὶς νὰ τραβᾶτε τὴ γραμμὴ πέρα ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν βλεφάρων, καὶ ζωγραφῖστε στὰ φρύδια σας ἕνα τέλειο τόξο. Μά, πρὶν ἀπ' ὅλα, χρειάζεσθε ἕνα νέο χτένισμα, φυσικό, πυκνό, νεανικό. Γιὰ τὰ κανονικὰ πρόσωπα νὰ μιὰ «ρομαντικὴ» πρότασι: Μιὰ μισὴ κεντρικὴ χωρίστρα καὶ δύο λεῖα μπαντώ, μὲ τὶς ἄκρες ἐλαφρὰ γυρισμένες πρὸς τὰ κάτω.

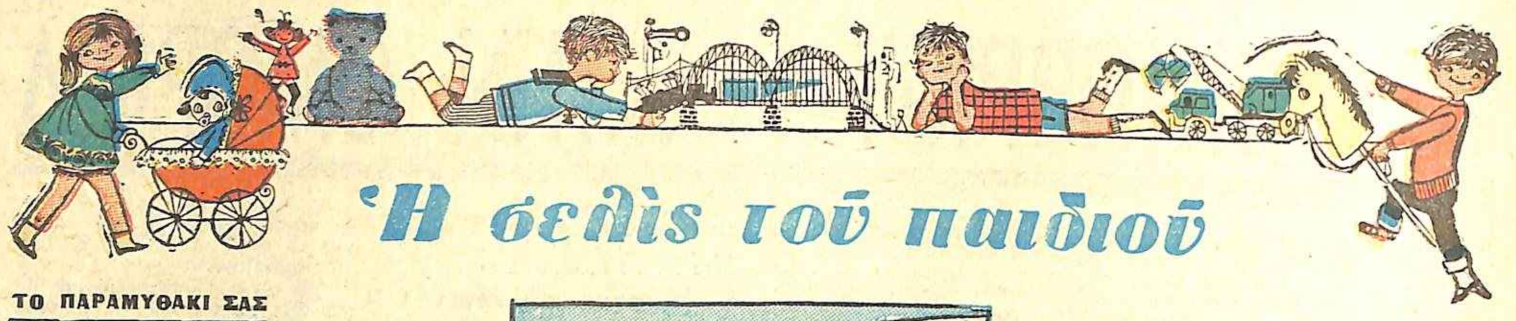

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΠΟΤΑΜΙ

ΜΙΑ φορὰ κι᾿ ἕναν καιρό, σ᾿ ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, ζοῦσε ἕνα παλληκάρι ὀρφανὸ καὶ φτωχό. Γιὰ νὰ κερδίση τὸ ψωμί του, δούλευε σκληρὰ στὰ ξένα κτήματα καὶ ὅλοι τοῦ ἔδειναν καταφρόνια γιὰ τὴ φτώχεια του.

Εἶδε καὶ ἀπόειδε τὸ παλληκάρι καί, μιὰ μέρα, ἀποφάσισε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ χωριό.

Περπάτησε σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα, ὥσπου ἔφτασε μπροστὰ σ᾿ ἕνα μεγάλο ποτάμι. Στὴν ὄχθη του, εἶδε μιὰ βάρκα καὶ μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε: «Κανεὶς δὲν πέρασε ζωντανός».

Τὸ παλληκάρι σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ δοκιμάσω νὰ περάσω!

Μπῆκε λοιπὸν στὴ βάρκα καὶ ἄρχισε νὰ χτυπάη τὰ κουπιά. Μὰ μόλις προχώρησε κάμποσα μέτρα, τὰ νερὰ σκίστηκαν κι᾿ ἕνα τεράστιο ψάρι πήδησε μπροστά του, μὲ ὀρθάνοιχτες τὶς μασέλες του, ἕτοιμο νὰ καταβροχθίση ὁλόκληρη τὴ βάρκα μὲ τὸν ἐπιβάτη της.

Τὸ παλληκάρι δὲν τάχασε καθόλου. Ἔβγαλε τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι, ποὺ εἶχε στὴ μέση του, βούτηξε στὸ νερό, ἔκανε μιὰ βουτιὰ καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ χτυπήση στὴν κοιλιὰ τὸν φοβερὸ καρχαρία. Μά, ξάφνου, εἶδε τὸ ψάρι νὰ μικραίνη καὶ νὰ μεταμορφώνεται σ᾿ ἕνα παράξενο πλάσμα, ποὺ ἦταν τὸ μισὸ πεντάμορφη γυναίκα καὶ τὸ ἄλλο μισὸ ψάρι μὲ ἀσημένια οὐρά.

— Γύρισε στὴ βάρκα σου, ταξιδιώτη, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀρχόντισσα σ᾿ αὐτὸ τὸ ποτάμι καὶ μέχρι τώρα κανένας δὲν κατάφερε νὰ περάση ζωντανός. Ἐσένα ὅμως, θὰ σ᾿ ἀφίσω νὰ περάσης, γιατὶ εἶσαι γενναῖος καὶ θαρραλέος. Μὰ πρόσεξε, ἂν προχωρῶντας θὰ δῆς κάποιον νὰ πνίγεται, νὰ μὴν τὸν βοηθήσης, γιατὶ θὰ πνιγῆς κι᾿ ἐσὺ μαζί του.

Ἡ γοργόνα χάθηκε μέσα στὰ νερὰ καὶ τὸ παλληκάρι ξανάρχισε νὰ χτυπάη τὰ κουπιά, γιὰ νὰ περάση στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Μά, λίγο πρὶν νὰ φτάση, ἄκουσε ξάφνου μιὰ φωνή, ποὺ ζητοῦσε βοήθεια, καὶ εἶδε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ κρατηθῆ στὴν ἐπιφάνεια χτυπῶντας ἀπελπισμένα τὰ χέρια του.

Τὸ παλληκάρι θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς γοργόνας, μὰ ἔλα ποὺ δὲν τοὔκανε ἡ καρδιὰ ν᾿ ἀφίση ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο νὰ πνιγῆ;

Χωρὶς δισταγμό, πήδησε στὸ νερὸ καὶ κολύμπησε γρήγορα-γρήγορα κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ κινδύνευε. Μά, μόλις ἅπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν βοηθήση, ὁ ἄνθρωπος μεταμορφώθηκε καὶ μπροστά του βρέθηκε πάλι ἡ γοργόνα.

«Τώρα χάθηκα», συλλογίστηκε τὸ παλληκάρι, «θὰ μὲ τιμωρήση ποὺ δὲν ἄκουσα τὴν ἐντολή της».

Μὰ ἡ γοργόνα, ποὺ κατάλαβε τὶς σκέψεις του, γέλασε.

— Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάνω κακό, τοῦ εἶπε. Ἀπεναντίας, μάλιστα, χαίρομαι ποὺ βλέπω ἕνα νέο νὰ εἶναι ὄχι μονάχα γενναῖος, ἀλλὰ καὶ καλὸς καὶ πονετικός. Αὐτὴ ἦταν ἡ δεύτερη δοκιμασία, ποὺ ἔπρεπε νὰ περάσης γιὰ νὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπ᾿ αὐτὸ τὸ ποτάμι.

Ἡ γοργόνα χάθηκε πάλι μέσα στὰ νερὰ καὶ τὸ παλληκάρι χαρούμενο, ξανανέβηκε στὴ βάρκα. Σὲ λίγο, βγῆκε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾶ μέσα στὸ δάσος, ποὺ ἁπλωνόταν πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Περπάτησε κάμποση ὥρα, ὥσπου εἶδε ἕνα γέρο ποὺ χτυποῦσε μ᾿ ἕνα τσεκούρι ἕναν πολὺ χοντρὸ πεσμένο κορμὸ δέντρου. Ὁ γέρος ἦταν πολὺ περασμένος στὰ χρόνια καὶ φαινότανε κουρασμένος.

— Τί κάνεις ἐκεῖ παπποῦ; ρώτησε τὸ παλληκάρι.

— Τί νὰ κάνω, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ γέρος σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Μέρες καὶ βδομάδες τώρα ἀγωνίζομαι νὰ κόψω στὴ μέση αὐτὸ τὸν κορμό, γιατὶ εἶδα στ᾿ ὄνειρό μου, πὼς ἐδῶ μέσα ὑπάρχει ἕνας μεγάλος θησαυρός. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνω, γιατὶ εἶμαι γέρος κι᾿ ἀνήμπορος.

— Ἄσε νὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ, παπποῦ, εἶπε ὁ νέος παίρνοντας τὸ τσεκούρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γέρου.

Ἔδωσε κάμποσες χτυπιὲς καὶ σὲ λίγο, φράκ», ὁ κορμὸς ἄνοιξε στὴ μέση.

Καὶ τότε τὸ παλληκάρι εἶδε θαμπωμένο, πὼς τὸ ἐσωτερικό του ἦταν κούφιο καὶ ἀπὸ μέσα ἔτρεχαν χιλιάδες χρυσὰ φλουριά.

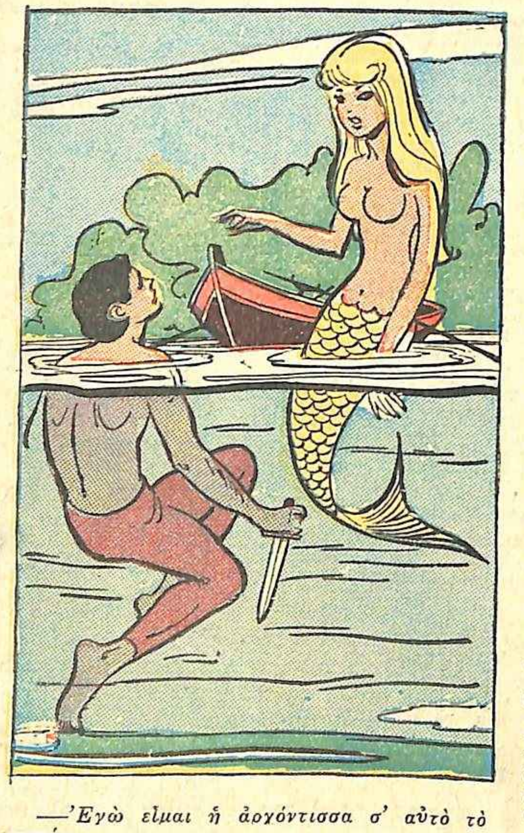

—Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀρχόντισσα σ᾿ αὐτὸ τὸ ποτάμι...

— Εἶδες παπποῦ; φώναξε χαρούμενος. Τ᾿ ὄνειρό σου ἦταν ἀληθινό!

— Ναί, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ γέρος. Μὰ τώρα, ἀφοῦ μὲ βοήθησες νὰ κόψω τὸν κορμό, πρέπει νὰ πάρης τὸ μισὸ θησαυρό.

— Ἀστειεύεσαι παπποῦ; εἶπε τὸ παλληκάρι. Τὸ ὄνειρο τὸ εἶδες ἐσὺ κι᾿ αὐτὸ θέλει νὰ πῆ πὼς ὁ θησαυρός, ἀπὸ μόνος του, διάλεξε ἐσένα γιὰ ἀφέντη. Κι᾿ ὕστερα ἐσὺ δούλεψες μέρες καὶ μέρες, ἐνῶ ἐγὼ ἔδωσα μονάχα πέντε-ἔξη τσεκουριές, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω. Πές μου λοιπὸν ἕνα εὐχαριστῶ καὶ ξοφλᾶς τὸ χρέος σου.

— Δὲν γίνεται, διαμαρτυρήθηκε ὁ γέρος. Ἐσὺ ἔκοψες τὸν περισσότερο κορμό, ὁ μισὸς θησαυρὸς εἶναι δικός σου!

— Εὐχαριστῶ παπποῦ, μὰ δὲν θέλω οὔτε ἕνα φλουρὶ ἀπὸ τὸ θησαυρό σου, εἶπε τὸ παλληκάρι. Ἐγὼ εἶμαι νέος, θὰ γυρίσω κόσμο, θὰ δουλέψω καὶ θὰ κερδίσω λεφτά. Ἂν θέλης, εὐχήσου μου καλὴ τύχη...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώση τὰ λόγια του καὶ ξάφνου, ὁ γέρος χάθηκε ἀπὸ μπροστά του καὶ στὴ θέσι του παρουσιάστηκε μιὰ πανέμορφη ξανθιὰ γυναίκα, ντυμένη μὲ πράσινα καὶ χρυσαφένια φορέματα.

— Εἶμαι ἡ νεράϊδα-ἀρχόντισσα αὐτοῦ τοῦ δάσους, τοῦ εἶπε, καὶ ἀδελφὴ τῆς γοργόνας τοῦ ποταμοῦ. Ἀφοῦ βρίσκεσαι ἐδῶ, θὰ πῆ πὼς πέρασες ἀπὸ τὶς δικές της δοκιμασίες καὶ τώρα πέρασες καὶ ἀπὸ τὴ δική μου. Εἶσαι γενναῖος, θαρραλέος, μὲ καρδιὰ γεμάτη καλωσύνη καὶ ἀνθρωπιὰ καὶ δὲν σοῦ ἀρέσει τὸ χρῆμα, ποὺ βγαίνει εὔκολα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῶν ἄλλων. Εἶσαι ἄξιος νὰ γίνης τρανὸς ἄρχοντας, γι᾿ αὐτὸ θὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο. Νά αὐτὸ τὸ τσεκούρι, θὰ γίνη ἀμέσως ἕνα ἀνίκητο ξίφος.

Ἡ νεράϊδα χάθηκε καὶ τὸ παλληκάρι βρέθηκε νὰ κρατάη στὸ χέρι του τὸ μαγεμένο ξίφος. Τὸ πέρασε στὴ μέση του καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Κάποτε, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μοναχικὸ δρόμο, εἶδε νὰ πηγαίνη μπροστὰ μιὰ ὁλόχρυση ἅμαξα. Μὰ ξάφνου, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους πετάχτηκαν ἀμέτρητοι ληστὲς καὶ τὴν κύκλωσαν. Τὸ παλληκάρι τράβηξε τὸ μαγεμένο ξίφος του, ὥρμησε ἐπάνω τους καὶ σὲ λίγες στιγμὲς σκότωσε τοὺς περισσότερους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔφυγαν κατατρομαγμένοι.

Τότε, ἕνας λαμπροντυμένος νέος κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἅμαξα, τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν κάλεσε ν᾿ ἀνεβῆ γιὰ νὰ συνεχίσουν μαζὶ τὸ ταξίδι. Τὸ παλληκάρι, ποὺ ἦταν κουρασμένο ἀπὸ τὸ δρόμο, δέχτηκε.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μπόρεσες νὰ νικήσης τόσους ληστὲς μόνος σου, εἶπε ὁ λαμπροντυμένος νέος ὅταν προχώρησαν λίγο.

— Δὲν τοὺς νίκησα ἐγώ, τοὺς νίκησε τὸ ξίφος μου, ἀπάντησε τὸ παλληκάρι.

— Μοῦ τὸ δίνεις μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ δῶ αὐτὸ τὸ μαγεμένο ξίφος; ρώτησε.

Πρόθυμα τὸ παλληκάρι τοῦ τὄδωσε. Μὰ ἐκεῖνος, μόλις τὸ πῆρε στὰ χέρι του, ἔδωσε μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ στὸ ἀνύποπτο παλληκάρι καὶ τὸ πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴν ἅμαξα.

Ἔτσι τὸ παλληκάρι, ὅταν συνῆλθε, εἶδε μονάχα πολὺ μακριὰ τὴ σκόνη τῆς ἅμαξας.

— Ἐγώ, ὅμως, θὰ τὸν ξαναβρῶ καὶ θὰ τοῦ ξαναπάρω τὸ ξίφος μου, ἔστω κι᾿ ἂν χρειαστῆ νὰ ψάξω μέχρι τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, εἶπε μὲ πεῖσμα.

Περπάτησε δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες, ρωτῶντας ὅποιον συναντοῦσε, μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ τοῦ πῆ τίποτα.

Τὸ πρωΐ τῆς τρίτης μέρας, ἔφτασε σὲ μιὰ ἄγνωστη πόλι καὶ σταμάτησε σ᾿ ἕνα πανδοχεῖο.

— Μήπως εἴδατε νὰ περάση ἀπὸ δῶ μιὰ χρυσὴ ἅμαξα μ᾿ ἕνα λαμπροντυμένο νέο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν πρίγκηπας; ρώτησε.

— Ποῦ νὰ ξέρω γιὰ ποιά χρυσὴ ἅμαξα μιλᾶς; τοῦ ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος. Ἀπὸ δυὸ μέρες τώρα, ἔχουν περάσει πολλὲς ἀπὸ δῶ. Πᾶνε στὸ παλάτι, ποὺ σήμερα γίνονται οἱ ἀγῶνες. Ὅποιος νικήση ὅλους τοὺς ἄλλους σὲ μονομαχία καὶ καταφέρη νὰ τοὺς τραυματίση στὸν ἀριστερὸ ὦμο, θὰ παντρευτῆ τὴν κόρη τοῦ ἄρχοντα καὶ θὰ γίνη διάδοχός του.

— Τώρα ξέρω ποῦ θὰ βρῶ τὸ ἀνίκητο ξίφος μου! φώναξε ὁ νέος κι᾿ ἔφυγε τρέχοντας.

Στὸ μεταξύ, στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ, εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἀγῶνες μὰ κανένας δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ νικήση ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὅταν ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ πρίγκηπα, ποὺ εἶχε κλέψει τὸ μαγεμένο ξίφος, προχώρησε περήφανα γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὸν πρῶτο του ἀντίπαλο, μὰ ξάφνου τὸ ξίφος ἔφυγε ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ πῆγε νὰ σταθῆ ὄρθιο στὴ μέση τῆς αὐλῆς. Ὅλοι τὸ κύτταζαν σαστισμένοι, ὅταν τὸ βλέπουν νὰ κάνη ἕνα ἀκόμα πήδημα καὶ νὰ πηγαίνη στὸ χέρι ἑνὸς νέου, ποὺ εἶχε φθάσει μόλις ἐκείνη τὴ στιγμή.

Τὸ παλληκάρι —γιατὶ αὐτὸ ἦταν— τὸ ζύγισε στὸ χέρι του κι᾿ ὕστερα, ἀδίσταχτα, προχώρησε, ἀντιμετώπισε τοὺς λαμπροντυμένους πρίγκηπες καὶ τοὺς τραυμάτισε ὅλους στὸν ἀριστερὸ ὦμο.

Κατάπληκτος, ὁ ἄρχοντας τὸν κάλεσε κοντά του.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ἐσύ, πρίγκηπα; τὸν ρώτησε.

— Δὲν εἶμαι πρίγκηπας, ἀπάντησε περήφανα τὸ παλληκάρι, εἶμαι ἕνας φτωχὸς νέος κι᾿ ἔρχομαι πέρα ἀπὸ τὸ μαγεμένο ποτάμι.

— Ἀπὸ τὸ μαγεμένο ποτάμι; φώναξαν μαζὶ ὁ ἄρχοντας καὶ ἡ πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα. Καὶ πῶς μπόρεσες νὰ τὸ περάσης;

Τότε τὸ παλληκάρι τοὺς διηγήθηκε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία.

Ὁ ἄρχοντας τὸν ἄκουσε, βαθειὰ συγκινημένος. Ὕστερα κατέβηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιὰ παλιὰ παράδοσί μας λέει, πὼς αὐτὴ ἡ χώρα θὰ γίνη μεγάλη καὶ δυνατή, ὅταν θὰ γίνη ἄρχοντάς της ἕνας νέος, ποὺ θὰ τολμήση νὰ περάση τὸ μαγεμένο ποτάμι καὶ θὰ φέρη μαζί του τὸ ἀνίκητο ξίφος τῆς νεράϊδας τοῦ δάσους. Καλῶς ἦλθες, λοιπόν, στὴ χώρα ποὺ σὲ περίμενε ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια, παιδί μου.

Ὕστερα γύρισε στὴν κόρη του καὶ τὴ ρώτησε:

— Κι᾿ ἐσένα κόρη μου, σ᾿ ἀρέσει αὐτὸς ὁ νέος γιὰ ἄντρας σου;

— Δὲν θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ διαλέξης πιὸ ὄμορφο καὶ πιὸ γενναῖο, πατέρα! φώναξε ἡ ἀρχοντοπούλα.

Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, ἔγιναν οἱ γάμοι καὶ τὸ παλληκάρι ἔγινε ἄντρας τῆς ἀρχοντοπούλας.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριρῆς καὶ τὸ κοκκορόζουμο

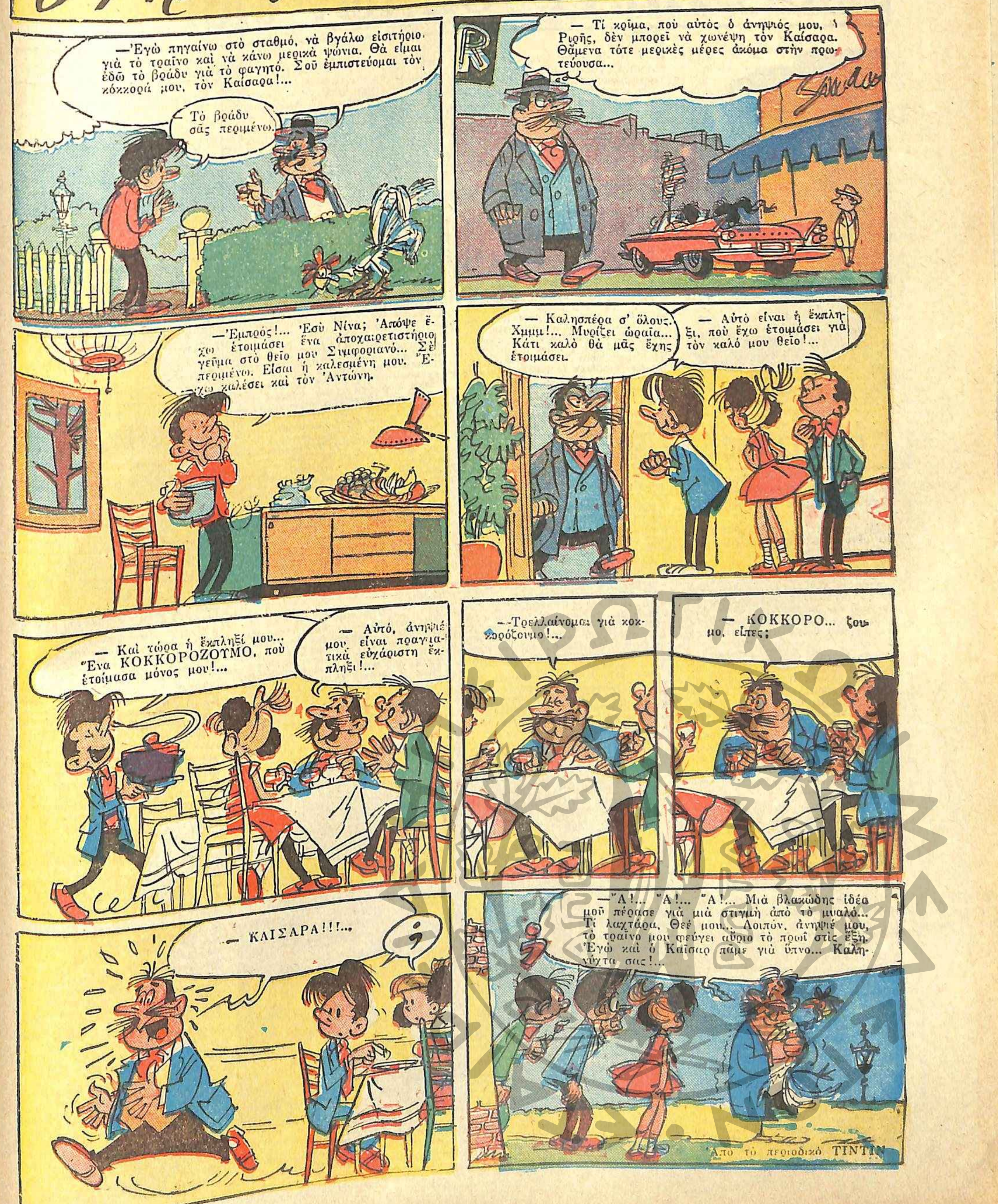

—Ἐγὼ πηγαίνω στὸ σταθμό, νὰ βγάλω εἰσιτήριο γιὰ τὸ τραῖνο καὶ νὰ κάνω μερικὰ ψώνια. Θὰ εἶμαι ἐδῶ τὸ βράδυ γιὰ τὸ φαγητό. Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸν κόκκορά μου, τὸν Καίσαρα!...
Τὸ βράδυ σᾶς περιμένω.
— Τί κρῖμα, ποὺ αὐτὸς ὁ ἀνηψιός μου, ὁ Ριρῆς, δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψη τὸν Καίσαρα. Θἄμενα τότε μερικὲς μέρες ἀκόμα στὴν πρωτεύουσα...
R
—Ἐμπρός!... Ἐσὺ Νίνα; Ἀπόψε ἔχω ἑτοιμάσει ἕνα ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα στὸ θεῖο μου Συμφοριανό... Σὲ περιμένω. Εἶσαι ἡ καλεσμένη μου. Ἔχω καλέσει καὶ τὸν Ἀντώνη.
— Καλησπέρα σ᾿ ὅλους. Χμμμ!... Μυρίζει ὡραῖα... Κάτι καλὸ θὰ μᾶς ἔχης ἑτοιμάσει.
— Αὐτὸ εἶναι ἡ ἔκπληξι, ποὺ ἔχω ἑτοιμάσει γιὰ τὸν καλό μου θεῖο!...
— Καὶ τώρα ἡ ἔκπληξί μου... Ἕνα ΚΟΚΚΟΡΟΖΟΥΜΟ, ποὺ ἑτοίμασα μόνος μου!...
— Αὐτό, ἀνηψιέ μου, εἶναι πραγματικὰ εὐχάριστη ἔκπληξι!...
—-Τρελλαίνομαι γιὰ κοκκορόζουμο!...
— ΚΟΚΚΟΡΟ... ζουμο, εἶπες;
— ΚΑΙΣΑΡΑ!!!...
;
—Ἄ!... Ἄ!... Ἄ!... Μιὰ βλακώδης ἰδέα μοῦ πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό... Τί λαχτάρα, Θεέ μου... Λοιπόν, ἀνηψιέ μου, τὸ τραῖνο μου φεύγει αὔριο τὸ πρωΐ στὶς ἔξη. Ἐγὼ καὶ ὁ Καῖσαρ πᾶμε γιὰ ὕπνο... Καληνύχτα σας!...

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ TINTIN

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων

ΕΛΕΝ ΣΑΠΙΡΟ

Ἕνα λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ ἀγγλικοῦ τραγουδιοῦ

Μὴ νομίσετε ὅτι ἡ Ἀγγλία βγάζει μόνο σκαθάρια, ἢ μὲ ἄλλα λόγια, μερικὲς χιλιάδες συγκροτήματα, ποὺ παίρνουν στὸ χέρι ἀπὸ μιὰ κιθάρα καὶ προσπαθοῦν νὰ κατακτήσουν τὸν κόσμο. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τυχοδιῶκτες τῆς τέχνης — καὶ ποῦ δὲν ὑπάρχουν;— στὴν Ἀγγλία ἔχουν γεννηθῆ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα ὀνόματα τοῦ τραγουδιοῦ.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ ἀγγλικὸ τραγοῦδι ἔκανε τεράστια ἅλματα. Κι' ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν μιὰ ὑπόθεσι καθαρὰ ἐγχώρια, σήμερα μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται ὅτι κρατάει κυριολεκτικὰ τὰ σκῆπτρα. Καὶ στὶς 5 ἠπείρους, χάρις στὸ εἴδωλο Κλὶφφ Ρίτσαρντ καὶ στοὺς ἀμίμητους Μπῆτλς —γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρουμε ὅλα τ' ἄλλα ἄξια ὀνόματα— οἱ μελωδίες καὶ οἱ ρυθμοὶ τῶν ἀγγλικῶν τραγουδιῶν κατέχουν μία ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις.

Μία ἀγαπημένη τῆς ἀγγλικῆς νεολαίας, ποὺ κατακτᾶ μέρα μὲ τὴ μέρα ἔδαφος ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ ὅλων τῶν χωρῶν, εἶναι ἡ Ἔλεν Σαπίρο. Ἡ Ἔλεν, μαζὶ μὲ τὸν Κλίφ, ἀποτελοῦν τὸ ζευγάρι-ἴνδαλμα, ποὺ ἀληθινὰ συγκινεῖ τοὺς τηναίητζερς.

Ἡ Ἔλεν Σαπίρο (αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα) εἶναι μιὰ ὄμορφη καὶ χαρούμενη κοπέλλα, ποὺ σπάνια λείπει τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. Γεννήθηκε στὸ Λονδῖνο, πρὶν ἀπὸ 19 χρόνια. Ἀνήκει κι' αὐτὴ στὰ παιδιὰ-θαύματα, πού, πρὶν ἀκόμη ἐνηλικιωθοῦν, καταφέρουν ν' ἀποκτήσουν χρῆμα καὶ δόξα. Ὡπωσδήποτε, δὲν εἶναι κανένα δημιούργημα τῆς στιγμῆς, ἡ Σαπίρο. Τὸ φωνητικό της ταλέντο εἶναι ἀναμφισβήτητο καί, μαζὶ μὲ τὸ πηγαῖο της μπρίο, συνθέτουν ἕνα γοητευτικὸ σύνολο. Ἡ καρριέρα της φάνηκε πολὺ φωτεινή, ὅταν ἡ Ἔλεν ἦταν ἀκόμη δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλία ὑπερηφανευόταν γιὰ τὴ μικρούλα μαθήτρια μὲ τὴν ἀγγελικὴ φωνή. Οἱ δίσκοι της εἶχαν τεράστια κυκλοφορία, ἐνῶ ἡ τηλεόρασι δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν παρουσιάζη στὰ ἑκατομμύρια τῶν θαυμαστῶν της. Ἰδιαίτερη ἐπιτυχία ἐσημείωσε στὴν ἐκπομπὴ «Κυριακὴ βράδυ στὸ Παλάντιουμ», ὅπου πρωταγωνιστοῦσε.

Ἡ μικρὴ βεντέττα ἐμφανίστηκε στὴ Γαλλία καὶ στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες, μὲ τὴν ἴδια πάντοτε ἐπιτυχία. Σήμερα εἶναι ἡ ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ ποζάρει στὴν εἰκόνα μας. Τὸ παιδὶ-θαῦμα ἔγινε κομψὴ δεσποινίδα καὶ βεντέττα μὲ διεθνῆ δημοτικότητα. Λατρεύει τὸ μπάσκετ μπώλ, τὸ σκάκι, τὰ τραγούδια τῆς νέγρας Ἔλλα Φιτζέραλντ, ἀλλὰ καὶ... τοῦ Πρίσλεϋ. Τὰ τραγούδια τῆς Σαπίρο, ποὺ ἀγαπήθηκαν περισσότερο, εἶναι: «Νὸτ ρισπόνσιμπλ» (Δὲν εἶναι ὑπεύθυνη) «Λοὺκ χοῦ ἴτ ἴζ» (Κύττα ποιός εἶναι), «Γουώκινγκ ἴν μάϋ ντρήμς», (Περπατῶντας στὰ ὄνειρά μου) κ.ἄ.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΡΑ ΜΕΤΖΑΝΟΤΤΕ: Ὅταν μία ὄμορφη κοπέλλα μὲ φωνὴ τουλάχιστον ἀηδονιοῦ, μᾶς λέει πὼς ἦταν μεσάνυχτα, ἀσφαλῶς δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα ἔγινε κάποια... διάρρηξι! Οὔτε θὰ μποροῦσε νὰ ὑμνήση κανεὶς κάτι παρόμοιο μὲ τόση νοσταλγία καὶ γλυκύτητα, ὅπως μᾶς τραγουδάει ἡ Μπέττυ Κέρτις τὸ «Ἔρα μετζανόττε» (Ἦταν μεσάνυχτα). Ἡ Κέρτις εἶναι ἀπὸ τὶς σπάνιες φωνὲς ποὺ διαθέτει τὸ ἰταλικὸ τραγοῦδι. Τὴν χαρακτηρίζει ὑπερευαισθησία καὶ τρυφερότητα.

ΕΛ ΠΑΣΤΟΡ: «Ὁ Πάστωρ» εἶναι ἕνα νέο τραγούδι, ποὺ μὲ τόση ἐπιτυχία ἑρμηνεύει ὁ μικρούλης Ἱσπανὸς Χοσελίτο. Τὸ παιδὶ - θαῦμα δὲν εἶναι πιὰ ὁ ἀγαπημένος μόνο τῶν συνομηλίκων του. Οἱ θαυμαστές του ἀνήκουν σὲ κάθε ἡλικία. Ὁ Χοσελίτο, μὲ τὸ «Ἔλ Πάστορ», ποὺ δονεῖται ἀπὸ συγκίνησι, ὑπόσχεται πολλὲς ἐπιτεύξεις στὸ τραγοῦδι.

ΧΑΡΡΥ ΜΠΕΛΑΦΟΝΤΕ ΓΚΟΛΝΤΕΝ ΡΕΚΟΡΝΤΣ: Πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο δίσκο μακρᾶς διαρκείας, μὲ ὅλες τὶς παλιὲς ἐπιτυχίες τοῦ πάντα δημοφιλοῦς Χάρρυ Μπελαφόντε. Τὰ περισσότερα τραγούδια τοῦ δίσκου πουλήθηκαν ἄλλοτε κατὰ ἑκατομμύρια καὶ στὶς πέντε ἠπείρους. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι: «Μπανάνα μπόουτ», «Ἀντζελίνα», «Αἴλαν ἴν δὲ σάν» ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο φίλμ «Νησὶ στὸν ἥλιο». «Κὰμ μπὰκ Λίζα», «Ματίλντα», «Μαίρυ'ς μπόϋ τσάϊλντ» κ.ἄ. Ὁ Χάρρυ σπάνια «γράφει» νέα τραγούδια. Τὸν ἀπασχολεῖ πολὺ τὸ θέατρο.

ΚΡΕΝΤΙ Α ΜΕ: Ὁ Μπόμπυ Σόλο, διάσημος ἀπὸ τὸ τραγοῦδι του «Οὔνα λάκριμα σοὺλ βίζο» (Ἕνα δάκρυ στὸ πρόσωπο) σὲ μιὰ νέα του δημιουργία, ποὺ ὁπωσδήποτε ὑστερεῖ καὶ σὰν σύνθεσι καὶ σὰν ἐκτέλεσι. Ὡστόσο, ὁ Σόλο θεωρεῖται ἀπὸ τὶς λίγες φωνὲς τοῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ.

ΓΚΟΥΝΤ ΤΑΪΜΣ: Ἀναμφισβήτητα, τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ νέγρου Σὰμ Κούκ, ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη ἐγγύησι γιὰ τὴν ἐπιτυχία μιᾶς παραστάσεως ἢ ἑνὸς τραγουδιοῦ. Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς τραγουδιστής, ποὺ ξεκίνησε τὴν καρριέρα του μὲ μιὰ ἐκκλησιαστικὴ χορωδία, ἔχει φτάσει πολλὲς φορὲς τὰ πρῶτα νούμερα τοῦ «Τὰπ» τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ «Γκοὺντ τάϊμς» (Καλοὶ καιροί), ποὺ συνέθεσε καὶ τραγούδησε τελευταῖα, ἀνέβηκε στὸ Νο 8. Πρόκειται γιὰ μιὰ μπαλλάντα, τὸ εἶδος τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ λατρεύει ὁ Σὰμ Κούκ.

ΣΑΝΤΕΫ: Εἶπε κάποιος, γιὰ τὸ συγκρότημα τῶν Τσακάτσας: «Ὅταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τραγουδοῦν ἢ δὲν παίζουν χορευτικοὺς ρυθμούς, σίγουρα οἱ ἀκροατές τους θὰ εἶναι δακρυσμένοι ἀπὸ κάποια νοσταλγικὴ μελωδία τους...». Καὶ πράγματι. Πίσω ἀπὸ τοὺς τόσο ζωηροὺς ρυθμοὺς ὅλων τῶν δίσκων τους, ὑπάρχει πάντα ἕνα θλιμμένο, χαμηλόφωνο μπλούζ. «Τὸ Σάντεϋ», ποὺ σημαίνει (Κυριακή), μᾶς θυμίζει κάποια πληκτικὰ ἀπογεύματα αὐτῆς τῆς ἡμέρας...

Α·Ι· ΓΟΥΙΛ ΝΟΤ ΦΟΡΓΚΕΤ ΓΙΟΥ: «Δὲν θὰ σὲ ξεχάσω». Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τραγούδια ποὺ «ἔγραψε» σὲ δίσκους ὁ Τζὶμ Ρήβς, λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ τραγικὸ δυστύχημα, ποὺ τοῦ στοίχισε τὴ ζωή του. Ἕνα συμβολικὸ τραγοῦδι γιὰ μᾶς, πού, δὲν θὰ ξεχάσουμε τὸν ἐκπληκτικὸ Ἀμερικανὸ τραγουδιστή. Τὸ «Αϊ γουὶλ νὸτ φοργκὲτ γιοῦ» σημειώνει τὴν ἴδια ἐπιτυχία μὲ τὸ σουξὲ «Αϊ λὰβ γιοῦ μπηκώζ».

ΟΙ «ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ»

Οἱ πέντε νεαροὶ ἄσσοι τοῦ «Σέρφινγκ» καὶ τοῦ πενταγράμμου, οἱ θρυλικοὶ «Ἀστροναῦτες», ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ δημοφιλέστερα μουσικὰ συγκροτήματα τῆς Ἀμερικῆς.

KANSAS CITY

(Β΄ Μέρος)

Δέϋ γκὰτ ἐ κρέϋζυ γουέϊ ὄβ λὰβ
(δέαρ
ἔντ ἄϊ 'μ γκόϊν 'γκέτ μη σάμ.
Ἄϊ 'μ 'γκόϊν' τοῦ πὰκ μάϋ
(κλόουθς
λὴβ ἄτ δὴ κρὰκ ὄβ ντόουν.
Ἄϊ 'μ γκόϊν τοῦ πὰκ μάϋ
(κλόουθς
λὴβ ἄτ δὴ κρὰκ ὄβντόουν.
Μάϋ ὄλντ λαίηντυ γουῖλ μπῆ
(σλήπιν'
ἔντ σὴ γοὺντ νώου χουέρ ἄϊ χέβ
(γκών,
Μπηκὼζ ἴφ ἄϊ σταίη γουΐδ δὰτ
(γούμαν
ἄϊ νώου ἄϊ 'μ γκόννα ντάϋ
γκόττα φάϋντ ἐ φρέντλυ μπέϋμπυ
ἔντ δάτ'ς δὴ ράϊζιν γουάϊ,
ἄϊ 'μ γκόϊν' τοῦ Κάνσας Σίτυ,
Κάνσας Σίτυ χήαρ ἄϊ κὰμ
δέϊ γκὰτ ἐ κρέϋζυ γουαίη ὄβ
(λάβιν' δέαρ
ἔντ ἄϊ 'μ γκόννα γκὲτ μὴ σάμ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

★ Ὁ Μπόμπυ Ντάρρην, γνωστὸς ἀπὸ τή... φωνή του καὶ τὰ καυγαδάκια του μὲ τὴν γυναικούλα του Σάντρα Ντῆ, ἀπεδείχθη ἐμπορικός, ὄχι μόνον σὰν τραγουδιστής, ἀλλὰ καὶ σὰν συνθέτης. Τελευταῖα, συνεργάζεται μὲ τὸν Σάμμυ Νταίηβις.

★ Κάθε ἄλλο, παρὰ κολακευτική, ἦταν ἡ κριτικὴ τῶν «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης» γιὰ τὸ νέο θέαμα τοῦ Χάρρυ Μπελαφόντε. Ὁ αὐστηρὸς κριτικὸς γράφει, μεταξὺ ἄλλων: «Τὴν συγκίνησι, ποὺ κάποτε μᾶς χάριζε ὁ Μπελαφόντε, τὴν ἀντικατέστησαν τὰ πολύχρωμα κοστούμια καὶ τὰ φωτιστικὰ ἐφφέ. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι ἀνίκανα νὰ γεμίσουν τὸ κενό, ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀπουσία τῆς καρδιᾶς»..

★ «Ἡ Συλβὶ στὴ Χώρα τῶν θαυμάτων», θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ τὸ ταξίδι τῆς ἀγαπημένης τῶν Γιὲ Γιὲ στὴν Ἀμερική. Ἡ Βαρτὰν θαύμασε τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τόν... ἑαυτό της, ποὺ τὴν ξάφνιαζε συχνὰ στὶς προθῆκες τῶν καταστημάτων δίσκων... «Δὲν ἤξερα πὼς ἡ φωτογραφία μου θὰ βρισκόταν καὶ στὸ ἄλλο ἡμισφαίριο», λέει ἐνθουσιασμένη ἡ Συλβί.

★ Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐνθουσίασε περισσότερο, δὲν ἦταν οὔτε οἱ θερμὲς ἐκδηλώσεις τῶν θαυμαστῶν της, οὔτε τὰ πολυτελῆ στούντιο καὶ ξενοδοχεῖα, ὅπου πέρασε τὸν περισσότερο καιρό της, ἀλλὰ οἱ μικροὶ μοναχικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τοῦ Μανχάταν. Ἡ Γαλλίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ κυττοῦσε τόσο περίεργα τοὺς οὐρανοξύστες, ποὺ προκαλοῦσε τὰ βλέμματα τῶν βιαστικῶν Νεοϋορκέζων...

★ Ἡ γνωστὴ «συμμορία» Φρὰνκ Σινάτρα, Ντὴν Μάρτιν καὶ Σάμμυ Νταίηβις, δὲν ἀσχολεῖται μόνον μὲ τὰ καλλιτεχνικά, ἀλλὰ ἀναμιγνύεται ἐνεργῶς καὶ στὴν πολιτικὴ ζωή. Τὸ τρίο, λοιπόν, ποὺ τόσο εἶχε βοηθήσει τὸν ἀείμνηστο Κέννεντυ στὸν ἐκλογικό του ἀγῶνα, βρίσκεται τώρα μὲ τὸ μέρος τοῦ Προέδρου Τζόνσον. Οἱ τρεῖς μεγάλοι αὐτοὶ παράγοντες τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς τῆς Ἀμερικῆς, ἐπηρεάζουν τὶς πολιτικὲς πεποιθήσεις ἑκατομμυρίων συμπατριωτῶν τους...

★ Ἑκατομμύρια κοριτσόπουλα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο ἦσαν ἕτοιμα νὰ αὐτοκτονήσουν, ὅταν διάβασαν ὅτι τὸ ὀμορφόπαιδο τῶν Μπῆτλς Πὼλ Μὰκ Κάρτνεϋ παντρεύτηκε κρυφὰ κάποια Τζέην Ἄσερ.. Τὴν «τρομερὴ» αὐτὴ εἴδησι ἔσπευσε νὰ τὴν διαψεύση ὁ μάνατζέρ του, ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος νὰ μειωθῆ ἡ δημοτικότητα τοῦ κουαρτέτου. Τὸ ἐρώτημα, ὅμως οὐσιαστικὰ παραμένει ἀναπάντητο.

Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

Ἀθλητικά παρασκήνια

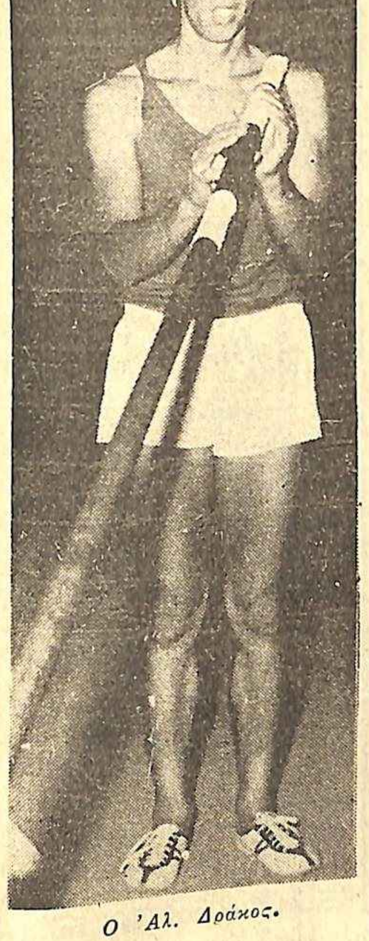

Ὁ Ἀλ. Δράκος.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Α. ΔΡΑΚΟΣ

Ἄλτης μὲ ψυχικὸ σθένος

Τὸ 1960 καθάριζε τὸ σκάμμα καὶ σήμερα εἶναι πρωταθλητής! Αὐτὴ εἶναι, μὲ δυὸ λόγια, ἡ σύντομη ἀθλητικὴ ἱστορία τοῦ Ἀλέκου Δράκου, τοῦ δευτέρου ἀγοριοῦ ἀπὸ μιὰ ἑξαμελῆ οἰκογένεια τῆς Καισαριανῆς.

Ὁ προπονητής του κ. Μιχ. Μητροφάνης, μᾶς τὴν διηγήθηκε ὡς ἑξῆς: «Τὸ 1960, τὸν ἔβλεπα ποὺ ἐρχόταν συχνὰ κάτω ἀπὸ τοὺς στυλοβάτες τοῦ ἅλματος ἐπὶ κοντῷ καὶ παρακολουθοῦσε τὴν προπόνησι τῶν ἄλλων. Ἦταν μικρὸς τότε (14 ἐτῶν) καὶ δὲν τοῦ δίναμε σημασία. Μάλιστα, ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλ τὸν χρησιμοποιούσαμε γιὰ νὰ μᾶς βοηθάη. Τοῦ ἄρεσε καὶ τοῦ ἴδιου νὰ στρώνη καλὰ τὸ διάδρομο καὶ νὰ συγκεντρώνη τὸ πριονίδι κάτω ἀπὸ τοὺς στυλοβάτες, γιὰ νὰ εἶναι μαλακὸ τὸ πέσιμο τῶν ἀθλητῶν. Ὅλοι ὅσοι γυμνάζονταν στὸ Στάδιο, τὸν ξέρουν, ὡς «πιτσιρίκο» γι' αὐτὴ τὴ δουλειά».

Καὶ ὁ κ. Μιχ. Μητροφάνης συνέχισε:

«Μιὰ μέρα, τοῦ ἔκανα τὴν πρότασι: «Δὲν ἀφίνης τὴν τσουγκράνα νὰ σὲ κάνω ἀθλητή, ὅπως εἶναι οἱ ἄλλοι;» Δέχθηκε πρόθυμα. Μόνο ποὺ δὲν παράτησε τὴν τσουγκράνα. Ἁπλῶς τὴ χρησιμοποιοῦσε πιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἡ πρώτη ἀθλητική του περίοδος εἶναι κάπως ἀνώμαλη, γιατὶ ἡ προπόνησι γινόταν λαθραῖα στὸν Ἀρδηττό. Δὲν δοκίμασε νὰ μετάσχη σὲ ἀγῶνες τὸν ἴδιο χρόνο. Ἀλλά, τὸν ἑπόμενο, ἔκανε τὸ ἀποφασιστικὸ βῆμα. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε. Ἐκεῖνο μόνο ποὺ μπορῶ ὑπεύθυνα νὰ προσθέσω, εἶναι ὅτι ἔχει πολὺ μέλλον μπροστά του, ἀρκεῖ νὰ προσέξη. Εἶναι ἕνας ταλαντοῦχος ἀθλητής, πού, ἐκτὸς τῶν σωματικῶν του προσόντων, ἔχει κι' ἕνα ὅπλο μεγάλο: τὸ ψυχικὸ σθένος».

Τὸ 1961, μὲ τὴν πρώτη ἐμφάνισί του, κέρδισε τὴν α΄ θέσι στοὺς παιδικοὺς ἀγῶνες, μὲ 3.30. Τὸ 1962, ἦρθε πάλι πρῶτος στοὺς ἴδιους ἀγῶνες, μὲ 3.70. Ἡ σαφὴς πρόοδός του φάνηκε καὶ πέρυσι, ὅταν ἐνίκησε τὸν Μπαλάση στοὺς πανελληνίους ἐφηβικοὺς ἀγῶνες, πηδῶντας 4.10.

Φέτος, ἡ πρόοδός του ἦταν ἀσταθής. Ἀφοῦ πήδησε, τὸν περασμένο Μάϊο, 4.20 (στοὺς ἀγῶνες σὲ μνήμη τοῦ Κ. Τσικλητῆρα), σημείωσε πτῶσι, γιατὶ δὲν προπονήθηκε καλά. Πάντως, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ πάρη τὴν πρώτη θέσι στοὺς ἀγῶνες Ἑλλάδος—Βουλγαρίας μὲ 4.10 καὶ στοὺς πανελληνίους ἐφηβικοὺς μὲ 3.90.

Σήμερα εἶναι μόνον 18 ἐτῶν καὶ τὸ μέλλον ποὺ τοῦ ἀνοίγεται μπροστά του, εἶναι εὐρύ. Ἡ ἀποφασιστικότητά του, τὸ πεῖσμα του, τὰ σωματικά του προσόντα (βλέπει τὸ ὕψος τῶν 4.50 καὶ λέει «καὶ τί εἶναι αὐτό, γιὰ πολὺ τόχετε;») θὰ ὁδηγήσουν μιὰ μέρα τὸν νεώτερο Ρουμπάνη (ἔχει τὸ ἴδιο στὺλ μὲ τὸν Ρουμπάνη) σὲ καλύτερες ἐπιτέως ρέκορντμαν) σὲ καλύτερες ἐπιδόσεις. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλη. Ὁ «Παναθηναϊκὸς» θὰ τὸν βοηθήση ὅσο μπορεῖ νὰ σπουδάση (ἤδη σκέπτεται νὰ πάη στὴν σχολὴ Πάλμερ), ἀλλὰ δὲν φτάνει μόνο ἡ δική του συμπαράστασι. Προηγεῖται ἡ θέλησι τοῦ ἴδιου τοῦ ἀθλητῆ. Ὁ νεαρὸς Ἀλέκος ἀπέδειξε ὅτι, ἀπὸ τὸ «τίποτε», ἔγινε «κάτι». Ἀπὸ τὸ «κάτι», τώρα, γιὰ νὰ φθάση στὸ «πολύ», ὁ δρόμος εἶναι δυσκολώτερος. Ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατος...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ„ ΤΗΣ 20-9-64

Συμβουλες. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΑΤΑΛΑΝΤΑ — ΡΟΜΑ	1 Χ
2 ΒΑΡΕΖΕ — ΤΟΡΙΝΟ	1 Χ
3 ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ — ΚΑΛΛΙΑΡΙ	1
4 ΙΝΤΕΡ — ΦΟΤΖΙΑ	1
5 ΛΑΤΣΙΟ — ΚΑΤΑΝΙΑ	1
6 ΜΑΝΤΟΒΑ — ΜΙΛΑΝ	1 Χ 2
7 ΜΕΣΣΙΝΑ — ΤΖΕΝΟΑ	1
8 ΜΠΟΛΩΝΙΑ — ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ	1 Χ
9 ΣΑΜΠΝΤΟΡΙΑ — ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ	1 Χ 2
10 ΒΕΝΕΤΣΙΑ — ΠΑΡΜΑ	1
11 ΜΠΑΡΙ — ΒΕΡΟΝΑ	1
12 ΠΑΝΤΟΒΑ — ΜΟΝΤΕΝΑ	1
13 ΡΕΤΖΙΑΝΑ — ΣΠΑΛ	1 Χ 2

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΤΑ «ΚΑΡΑΜΠΑΤΕΙΑ»

Οἱ ἐκδηλώσεις πένθους γιὰ τὸ θάνατο τοῦ προέδρου τοῦ «Πανιωνίου» Δημ. Καραμπάτη ἦσαν πρωτοφανεῖς. Τὸ κράτος, ἀναγνωρίζοντας τὶς ὑπηρεσίες τοῦ ἐκλεκτοῦ φιλάθλου, ἐκπροσωπήθηκε μὲ τὸν ὑφυπουργὸ Προεδρίας κ. Γ. Μυλωνᾶ στὴν κηδεία του, ποὺ ἔγινε δημοσία δαπάνη.

Στὸ μεταξύ, ὁ Πανιώνιος πρόκειται νὰ καθιερώση ἐτησίους ἀγῶνες, ποὺ θὰ ἔχουν τὸ τίτλο «Καραμπάτεια».

ΑΕΚ—ΔΥΝΑΜΟ 2—0

Ἡ ΑΕΚ πέτυχε μιὰ σημαντικὴ νίκη, στὸν πρῶτο ἀγῶνα της γιὰ τὸ κύπελλο «Κυπελλούχων» ὁμάδων Εὐρώπης: Ἐπεβλήθη τῆς «Δυναμὸ» Ζάγκρεμπ, μὲ 2—0, (σκόρερς Παπαϊωάννου, Νεστορίδης) καὶ ἡ περαιτέρω πρόκρισί της στὴ διοργάνωσι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δευτέρου μάτς.

Ο ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ὁ μόνος παλαιστής μας τῆς ἐλευθέρας πάλης, ποὺ διακρίθηκε στοὺς Βαλκανικοὺς τοῦ Βουκουρεστίου, ἦταν ὁ Ἰωαννίδης, ποὺ κατέλαβε τὴ δεύτερη θέσι στὴ κατηγορία τῶν 70 κιλῶν, μετὰ τὸν Βούλγαρο Μαρίνωβ.

ΨΗΦΟΣ ΣΕ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ἡ διοίκησι τῆς ΕΠΣ Ἀθηνῶν χορήγησε δικαίωμα ψήφου σὲ 39 σωματεῖα τῆς δυνάμεώς της. Ἔτσι αὐξάνεται ἡ παράταξι τῶν μικρῶν σωματείων, πού, μὲ τὸν ὄγκο τους, μποροῦν πλέον νὰ ρυθμίζουν καὶ τὴν τύχη τους μόνα τους.

ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ 1965

Οἱ βαλκανικοὶ τοῦ 1965 πρόκειται νὰ γίνουν στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ κινδυνεύουν καὶ νὰ μὴ γίνουν! Αἰτία εἶναι ἡ ἀδυναμία χορηγήσεως ἀδείας συμμετοχῆς στὴν Ἀλβανία, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει διπλωματικὲς σχέσεις. Ἐν τούτοις, θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ἡ Διεθνὴς Ὁμοσπονδία δὲν θὰ κατακρίνη τὸν ΣΕΓΑΣ, γιατὶ ὁ τελευταῖος θὰ καλέση τὴν Ἀλβανία νὰ συμμετάσχη καὶ ἑπομένως τυπικὰ θὰ εἶναι ἐν τάξει μὲ τοὺς διεθνεῖς κανονισμούς. Ἂν ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησι θὰ δώση ἢ ὄχι τὴν ἄδεια εἰσόδου στοὺς Ἀλβανοὺς ἀθλητές, αὐτὸ εἶναι ἄλλο θέμα...

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Τὸ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα α΄. ἐθνικῆς κατηγορίας θὰ ἀρχίση στὶς 27 τρέχοντος, μὲ συμμετοχὴ τῶν 16 ὁμάδων. Περίπτωσι συμμετοχῆς τῆς Παναχαϊκῆς, τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Χαλκίδος, τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν Φιλίππων Καβάλας ἀποκλείεται.

ΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ ΜΠΩΛΛ

Στὴ Ρουμανία ἄρχισε ἀπὸ χθὲς τὸ βαλκανικὸ πρωτάθλημα μπάσκετ μπῶλλ, μὲ συμμετοχὴ τῶν ὁμάδων Ρουμανίας, Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας, Τουρκίας, Ἀλβανίας καὶ Ἑλλάδος.

ΕΘΝΙΚΗ — ΓΑΛΛΙΑ 74—58

Ἡ ἐθνική μας ὁμάδα μπάσκετ μπῶλλ ἐνίκησε τὴν πρωταθλήτρια τοῦ ΣΙΣΜ ἐθνικὴ στρατιωτικὴ ὁμάδα τῆς Γαλλίας μὲ 74 — 58 (28 — 23).

ΜΙΚΤΗ — ΠΑΟ

Στὸ δεύτερο μάτς, ποὺ ἔδωσε στὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ Παναθηναϊκός, ἡττήθηκε ἀπὸ τὴν μικτὴ μὲ 1—0.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ Γιῶργος Μπαμπανιώτης ἔχασε τὸ ταξίδι στὸ Τόκιο. Ἴσως νὰ τὸ ὡραματιζόταν τέσσερα χρόνια, ἀλλὰ τώρα εἶναι μιὰ ἁπλῆ ἀνάμνησι...

— Εἶχε τεθῆ ἀπαραίτητη προϋπόθεσι ὅτι στὸ Τόκιο θὰ πήγαιναν ὅσοι ἀπέδιδαν καλὰ στοὺς Βαλκανικούς.

— Στοὺς τελευταίους, ὅμως, ἀγῶνες ὁ πρωταθλητὴς τῆς σφυροβολίας τὰ κατάφερε νὰ μὴ μετάσχη. Ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸν πονοῦσε τὸ χέρι του, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔπεισε κανένα.

— Ὁ Στεφανάκος ἀκόμη δὲν τελείωσε τὴν ποδοσφαιρική του καρριέρα κι' ἔγινε διοικητικὸς παράγων! Ἀλλὰ σὲ μικρὸ σωματεῖο.

— Πρόκειται γιὰ τὸν ΑΣΕΝ, τὸ παλιό του σύλλογο ἀπ' ὅπου ξεκίνησε ἀμούστακο παικτάκι.

— Ἐν τούτοις δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ παραμείνη σύμβουλος — ἐκλεγεὶς ὁμοφώνως—διότι αὐτὸς σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐπαγγελματίας καὶ τὸ σωματεῖο θὰ εἶναι ἐρασιτεχνικό.

— Ἡ κηδεία τοῦ Δημ. Καραμπάτη ἔγινε μὲ δημοσία δαπάνη, πρᾶγμα ποὺ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ἐπεφυλάχθησαν ποτὲ σὲ φίλαθλο.

— Ζηλευτὴ τιμὴ γιὰ κάθε ἀθλητικὸ παράγοντα ἀλλὰ καὶ ἀνεπιθύμητη...

— Σὲ κάθε ἀθλητικὴ ἀποστολὴ τοῦ ΣΕΓΑΣ τὸ μοναδικὸ πρόβλημα τῶν συνοδῶν εἶναι πῶς... δὲν θὰ χαθοῦν οἱ φόρμες.

— Ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ στοὺς Βαλκανικοὺς τοῦ Βουκουρεστίου ὁ πονοκέφαλος αὐτὸς ἐδέσποζε ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς παραμονῆς τῶν ἀθλητῶν στὴ ρουμανικὴ πρωτεύουσα.

— Τελικὰ δὲν χάθηκε καμμία. Τὸ μόνο ποὺ χάθηκε ἦταν ἡ... ἡσυχία τῶν συνοδῶν!

— Οἱ ἀθλητὲς ποὺ θὰ πᾶνε στὸ Τόκιο δὲν σκέφτονται τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὰ δυὸ ἐμβόλια ποὺ θὰ κάνουν (γιὰ τὴν εὐλογιὰ καὶ τὴ χολέρα).

— Γιὰ ἕνα τέτοιο, ὅμως, ταξίδι ὄχι δυὸ ἀλλὰ εἰκοσιδυὸ ἐμβόλια δὲν εἶναι τίποτε...

— Ἡ ἀποστολὴ στὸ Τόκιο θὰ ἔχη... ὀλίγον τι στρατιωτικὸν χαρακτῆρα, ἀπὸ τὸν ἐπικεφαλῆς μέχρι τὸ τελευταῖο ἀθλητή.

— Κι' ἐπειδὴ ὁ γεν. γραμματεὺς τοῦ ΣΕΓΑΣ δὲν μποροῦσε νὰ πειθαρχήση στὶς κινήσεις τῆς ἀποστολῆς παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ταξίδι...

ΕΜΠΟΔΙΑ

Ἡ μὴ χορήγησις ἀδείας σὲ τέσσαρες στρατευμένους παλαιστὲς ἐζημίωσε σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴν ἀντιπροσωπευτική μας ὁμάδα στοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνες. Κουτσουρεμένη ὅπως ἦταν, χωρὶς τοὺς ἱκανοὺς ἀθλητάς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἠθικὸ δὲν κατώρθωσε νὰ διακριθῆ. Μόνος διασωθεὶς ὁ Ἰωαννίδης. Ἂν ἦταν πλήρης ἡ ὁμάδα, ἄλλη θὰ ἦταν ἡ ἐμφάνισί της. Ἦταν τόσο ἀπαραίτητη ἡ παρουσία τῶν τεσσάρων στρατευμένων στὴ μονάδα τους, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χορηγηθῆ ἄδεια; Νομίζουμε ὅτι πρώτη θὰ ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἡ ΕΟΑ, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ πιστεύη ὅτι, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ προετοιμασία γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Τόκιο γίνεται κανονικά.

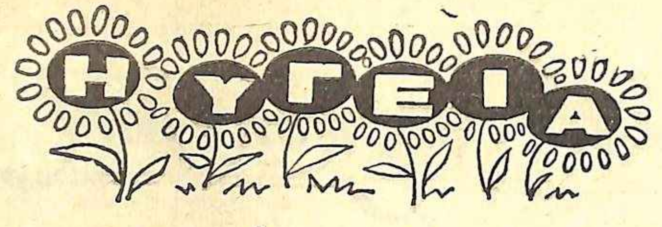

ΥΓΕΙΑ

φυτρώνει στὸν κῆπο

Τρῶτε χορταρικὰ γιὰ νὰ παρατείνετε τὴ ζωή σας

ΤΟ ΣΕΛΙΝΟ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗ ΛΙΘΙΑΣΙ

Ὁ Βάλτερ Σονεμπέρτζερ, ἕνας Γερμανὸς ἐπιστήμων, γράφει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ συγγράμματά του: «Τὸ σέλινο εἶναι χρήσιμο φάρμακο σὲ ὅλες τὶς ἀσθένειες τῆς ἐναλλαγῆς τῆς ὕλης καὶ γι' αὐτὸ ἡ παρουσία του εἶναι ἀπαραίτητη, στὴ δίαιτα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὅποιος θέλει νὰ καταπολεμήση μιὰ πιθανὴ λιθίασι, δὲν πρέπει νὰ ξεχνάη τὸ σέλινο. Αὐτὸ ἐνδιαφέρει περισσότερο ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ συκώτι τους, ἢ ἀπὸ τὴ χολή τους, ἢ ἔχουν τάσι νὰ δημιουργοῦν πέτρες στὰ νεφρά. Οἱ νευρικοὶ νιώθουν συχνὰ τὴν ἀνάγκη νὰ τρῶνε σέλινο, γιατὶ τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει καταπραϋντικὲς ἰδιότητες. Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ ἀδενικὲς ἀνωμαλίες, πρέπει νὰ τρῶνε ἄφθονο σέλινο. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνουν γενικὰ ὅσοι ζοῦν στὶς πόλεις καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ χρόνια κόπωσι».

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμα ὡς ποιὸ σημεῖο τὸ βράσιμο τοῦ σέλινου λιγοστεύει τὰ δραστικὰ στοιχεῖα του. Ἡ πεῖρα μᾶς διδάσκει πάντως ὅτι τὰ φροῦτα καὶ τὰ χορταρικὰ εἶναι προτιμότερο νὰ τρώγωνται ὠμά, ἀφοῦ πλυθοῦν ἢ καθαριστοῦν (φτάνει βέβαια νὰ τὰ ἀνέχεται ὁ ὀργανισμός). Ὁποιοδήποτε «μαγείρεμα» σὲ ὑψηλὴ θερμοκρασία, κάνει νὰ χάνωνται τὰ χρήσιμα συστατικά τους. Ὑπάρχει ἡ γενικὴ γνώμη, ποὺ ἐνισχύεται ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα, ὅτι ἰδίως οἱ βιταμῖνες καὶ οἱ ἀρωματικὲς οὐσίες (ποὺ ἐνεργοῦν εὐεργετικὰ στὸ νευροφυτικὸ σύστημα) εἶναι πολὺ εὐαίσθητες στὴ θερμότητα.

ΤΟ ΣΠΑΝΑΚΙ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς θυμόμαστε μὲ τρόμο τὴ λέξι «σπανάκι». Ὑπῆρχε μιὰ ἐποχή, στὴν παιδική μας ἡλικία, ποὺ οἱ γονεῖς μας ἀπαιτοῦσαν νὰ καταπίνουμε ἀπίθανες ποσότητες σπανακιῶν! Γιατὶ ἦταν πολὺ διαδεδομένη τότε ἡ πεποίθησι ὅτι ἕνα παιδί, γιὰ νὰ εἶναι ὑγιὲς καὶ δυνατό, θὰ ἔπρεπε νὰ τρώη πολλὰ σπανάκια. Αὐτὸς ὁ ὑπερβολικὸς ζῆλος —ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ ψευδοεπιστημονικὴ προκάληψι— εἶχε δυὸ ἀρνητικὰ ἐπακόλουθα:

Πρῶτον: Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, ὅταν μεγαλώσαμε, δὲν ξαναβάλαμε πιὰ στὸ στόμα μας σπανάκι, κλείνοντας τὴ μύτη καὶ τὰ μάτια ὅταν τὸ βλέπαμε. Δεύτερον: Πολλὲς μητέρες, μαθαίνοντας τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ εἰδικοὺς γιατροὺς τῆς παιδικῆς διαιτητικῆς, ὅτι τὰ σπανάκια περιέχουν ἕνα ὀξύ, ποὺ μπορεῖ νὰ βλάψη στὴν πρώτη παιδικὴ ἡλικία, ἀποκλείσανε ἐντελῶς αὐτὸ τὸ χορταρικὸ ἀπὸ τὴ διατροφὴ τῶν παιδιῶν τους.

Ὥστε τὰ παιδιὰ ποὺ ἐπαναστατοῦσαν, ὅταν οἱ μητέρες τους ἐπέμεναν νὰ τοὺς δίνουν νὰ τρῶνε ἄφθονα σπανάκια ἀντιδροῦσαν ἔτσι ἐπειδὴ τὸ ἔνστικτό τους τὰ προειδοποιοῦσε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τροφὴ ποὺ δὲν θὰ τοὺς ἔκανε καλό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας ὅτι τὰ σπανάκια περιέχουν οὐσίες πικρές, ποὺ γίνονται ἀνυπόφορες γιὰ τὴν ὑπερευαίσθητη γεῦσι τῶν παιδιῶν. Μόνον ἀργότερα (δηλαδὴ στὰ 3 ἢ 4 χρόνια) ὅταν ἡ γεῦσι τοῦ παιδιοῦ ἔχη συνηθίσει στοὺς ἰσχυροὺς ἐρεθισμούς, μπορεῖ νὰ δεχτῆ τὰ σπανάκια σὰν μιὰ εὐχάριστη τροφή, ποὺ δὲν παρουσιάζει πιὰ κανένα κίνδυνο.

Οἱ γιαγιάδες μας ἤξεραν μόνο ὅτι τὰ σπανάκια περιέχουν πολὺ νάτριο καὶ σίδηρο, ἀλλ' ἀγνοοῦσαν τὶς εὐεργετικὲς ἰδιότητες ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Εἶχαν, ὅμως, τὴν πεποίθησι ὅτι τὸ σπανάκι ἦταν τὸ πιὸ ὠφέλιμο χορταρικὸ ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμο.

Σήμερα, ξέρουμε πολὺ περισσότερα γύρω ἀπὸ τὰ σπανάκια, τὴν ἱστορία τους καὶ τὰ φυσιολογικὰ χαρακτηριστικά τους, τὴ σύνθεσί τους καὶ τὰ δραστικὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχουν καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ ὀργανισμός μας ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Τὰ σπανάκια χωρίζονται σὲ δύο εἴδη, στὰ κοινὰ σπανάκια καὶ στὰ ὀλλανδικά, ποὺ ἔχουν κοτσάνι ψηλό, χωρὶς φύλλα.

Οἱ διαιτητικοὶ μᾶς λένε ὅτι 100 γραμ. σπανάκια φρέσκα μᾶς δίνουν 22 θερμίδες, 2,2 γραμ. λεύκωμα, 0,3 γραμ. λίπη 3,9 γραμ ὑδατάνθρακες, 91 γραμ. νερό, 6000 μονάδες βιταμίνης Α, 800 μονάδες βιταμίνης Β. 20 μονάδες βιταμίνης Β2, 20 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C.

Σ' αὐτά, πρέπει νὰ προσθέσουμε μιὰ μεγάλη περιεκτικότητα σὲ χρωροφύλλη καὶ σὲ λύμφη, δηλαδὴ σὲ μιὰ οὐσία ποὺ περιέχει τὸ σπανάκι ὅπως καὶ κάθε ἄλλο φυτό, μὰ ποὺ ἡ σύνθεσί της ἀλλάζει ἀπὸ εἶδος σὲ εἶδος.

Στὴν τέφρα τοῦ σπανακιοῦ, οἱ χημικοὶ βρῆκαν ὄχι μόνον κάλιο, νάτριο, ἀσβέστιο, μαγνήσιο, σίδηρο, φωσφόρο καὶ θειϊκὰ ἄλατα, ἀλλὰ καὶ ἴχνη ἰωδίου, νικελίου καὶ χαλκοῦ, δηλαδὴ ἄλατα καὶ μικροστοιχεῖα πολύτιμα γιὰ τὸν ὀργανισμό μας. Στὸ σπανάκι, ἡ περιεκτικότητα τοῦ σιδήρου εἶναι πολὺ ὑψηλὴ (3,46%) ὅπως καὶ τοῦ μαγνησίου (3.45%). Ἀλλὰ καὶ τὸ κοβάλτιο, ποὺ εἶναι τόσο σημαντικὸ γιὰ τὴν ἀνανέωσι τοῦ αἵματος, ὑπάρχει σχετικὰ ἄφθονο στὸ σπανάκι. Ἕνας διάσημος Γερμανὸς διαιτολόγος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ «αἱμοποίησι» (δηλαδὴ ἡ δημιουργία τοῦ αἵματος) ὀφείλεται κυρίως στὸ σίδηρο (ποὺ περιέχεται στὸ σπανάκι) καὶ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ νὰ δημιουργηθῆ ἡ «αἱμογλομπίνη». (δηλαδὴ ἡ κόκκινη χρωστικὴ οὐσία τοῦ αἵματος, ποὺ μεταφέρει τὸ ὀξυγόνο καὶ διώχνει τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ). Ἀλλὰ καὶ τὸ νάτριο (ποὺ περιέχεται κι' αὐτὸ στὸ σπανάκι) παίζει σημαντικὸ ρόλο στὸ αἷμα.

Πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὰ σπανάκια μαθαίνουμε, διαβάζοντας παλιὰ φαρμακευτικὰ συγγράμματα.. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἕνας Ὀλλανδὸς βοτανολόγος γράφει: «Τὰ σπανάκια θεραπεύουν τὸ βράχνιασμα καὶ τὸν ξερόβηχα καὶ ὑποβοηθοῦν τὴν ἔκκρησι γάλατος στὶς γυναῖκες ποὺ θηλάζουν. Εἶναι ἐπίσης πολὺ ὠφέλιμα σὲ περιπτώσεις δυσκοιλιότητος καὶ δυσπεψίας, ἐξ αἰτίας τοῦ σιδήρου ποὺ ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸ χορταρικό».

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΥΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Οἱ γνώσεις τῆς σύγχρονης ἰατρικῆς, σ' αὐτὸ τὸν τομέα, ἔχουν διευρυνθῆ πολὺ περισσότερο, γιατὶ δὲν βασίζονται μόνον στὶς παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ στὶς χημικὲς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν, γιὰ νὰ βρεθῆ ἡ σύνθεσι τῶν σπανακιῶν.

Ἔτσι, ἀνακαλύφθηκε ὅτι τὰ σπανάκια περιέχουν σαπονίνη, ποὺ ὑποβοηθεῖ τὶς ἀφομοιώσεις τοῦ ὀργανισμοῦ ἰδιαίτερα στὸ ἐντερικὸ σύστημα.

Στὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ ἐρευνητὲς ἐπιστήμονες κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ σπανάκια, ἡ βρώμη καὶ τὰ κοκκινογούλια, περιέχουν οὐσίες ποὺ ὑποβοηθοῦν τὸ αἷμα νὰ εἰσχωρῆ στὰ μικρότερα αἱμοφόρα ἀγγεῖα (στὰ τριχοειδῆ).

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἐπωφελήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴν παλιὰ βοτανολογικὴ ἰατρικὴ καὶ διατήρησε ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς «συνταγές» της. Ἀκόμα καὶ σήμερα, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν στὰ ἄτομα ποὺ κουράζονται πολὺ διανοητικά, νὰ τρῶνε ἄφθονα σπανάκια. Τὰ σπανάκια θεωροῦνται ἐπίσης πολὺ ὠφέλιμα γιὰ τὶς περιπτώσεις τοῦ προώρου γήρατος, γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ βρίσκονται σὲ ἀνάρρωσι καὶ γιὰ τὰ πολὺ ἀδύνατα παιδιά. Ὁ πουρὲς ἀπὸ σπανάκια ἀποδεικνύεται εὐεργετικὸς στὸ ἄσθμα, στὶς περιπτώσεις ἐντερικῆς ἀδυναμίας, στὴ λιθίασι τοῦ ἥπατος, στὶς μητέρες ποὺ δὲν ἔχουν ἀρκετὸ γάλα καὶ ἀκόμα καὶ στοὺς ρευματισμούς.

Ἡ εὐεργετικὴ ἐνέργεια τοῦ σπανακιοῦ στὰ ἄτομα ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ ὑπεύθυνες καὶ κουραστικὲς διανοητικὲς ἐργασίες, θὰ πρέπει νὰ ἀποδοθῆ στὴν ἐπίδρασι ποὺ ἐξασκεῖ αὐτὸ τὸ χορταρικὸ στὸ νευρικὸ σύστημα. Γι' αὐτό, τὰ σπανάκια θεωροῦνται σὰν πολύτιμη τροφὴ γιὰ τοὺς νευρικοὺς καθὼς καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ κρυώνουν πολὺ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, ἐξ αἰτίας κάποιας κυκλοφοριακῆς ἀνωμαλίας.

ΤΑ ΚΑΡΩΤΑ

Ἀφοῦ, λοιπόν, μιλήσαμε ἤδη γιὰ τὸ σέλινο καὶ τὸ σπανάκι, θὰ ἐξετάσουμε τὶς θρεπτικὲς καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες ἄλλων κοινῶν χορταρικῶν.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οἱ μελέτες γύρω ἀπὸ τὶς βιταμῖνες ἔδωσαν καινούργια ἀξία στὰ καρῶτα, ἐξ αἰτίας τῆς ὑψηλῆς τους περιεκτικότητος σὲ βιταμίνες καὶ μικροστοιχεῖα. 100 γραμ. φρέσκα καρῶτα μᾶς δίνουν 87 γρμ. νερό, 5.000 μονάδες βιταμίνης Α, 0,2 γραμ. λίπη, 1 γραμ. λευκώματα 9 γραμ. ὑδατάνθρακες, 80 μονάδες βιταμίνης Β1, 80 μονάδες βιταμίνης Β2, 6 χιοστόγραμμα βιταμίνης C. 0,5 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης Ε.

Στὴν ἀρχαιότητα, οἱ γιατροὶ ἔδιναν τὰ καρῶτα καὶ τὸ χυμό τους στὰ ἄτομα ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ἀρρώστιες, ποὺ ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη θὰ τὶς ἀπέδιδε σὲ ἔλλειψι βιταμινῶν. Νὰ τί γράφει σχετικὰ ἕνα παλιὸ σύγγραμμα ἰατρικῆς. γιὰ τὶς πολύτιμες ἰδιότητες τῶν καρώτων:

«Τὰ καρῶτα, ἀποτελοῦν μιὰ τροφὴ πολύτιμη γιὰ τὶς ἐγκύους. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἐντερικὰ παράσιτα, πρέπει νὰ τρῶνε καρῶτα. Τὰ καρῶτα, τριμμένα καὶ ἀνακατεμένα μὲ μέλι, εἶναι μιὰ θαυμάσια τροφή. Ἕνα ἐπίθεμα ἀπὸ φύλλα καρώτου,, τριμμένα κι' ἀνακατεμένα μὲ μέλι, διευκολύνει τὴν ἐπούλωσι τῶν πληγῶν. Ὁ χυμὸς τῶν καρώτων χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ καταπολεμῆ τὶς πέτρες στὸ συκώτι. Ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ πίνη τὸ χυμὸ τῶν καρώτων τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα (ἕνα δέκατο τοῦ λίτρου τὴ φορά). Τὰ ὠμὰ καρῶτα ἔχουν τὴν ἴδια εὐεργετικὴ ἐπίδρασι».

Οἱ νεώτερες ἔρευνες ἔχουν ἐπαληθεύσει αὐτὰ τὰ παλαιὰ συγγράμματα. Χάρις στὴ μεγάλη περιεκτικότητά του σὲ δραστικὰ στοιχεῖα, τὸ καρῶτο ἐνισχύει τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ ἐναντίον τῶν μολυσματικῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν παθήσεων τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Δὲν θὰ ἐπεκταθοῦμε ἐδῶ στὶς ἔρευνες ποὺ γίνονται τώρα, γιὰ νὰ καθορισθοῦν μὲ κάθε λεπτομέρεια οἱ βιταμῖνες καὶ τὰ μικροστοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν στὸ καρῶτο. Θὰ ἀναφέρουμε μόνο πῶς ἔχουν ἀνακαλυφθῆ σ' αὐτὸ ἴχνη καλίου, νατρίου, φωσφόρου, ἀσβεστίου, σιδήρου, θείου καὶ μαγνησίου.

Μὰ τὸ πιὸ σημαντικὸ στοιχεῖο,ποὺ ὑπάρχει στὸ καρῶτο, εἶναι ἡ καρωτίνη, ποὺ τοῦ χαρίζει τὸ χαρακτηριστικὸ κόκκινο χρῶμα του καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται καὶ σὰν χρωστικὴ οὐσία. Ἀνακαλύφθηκε, λοιπὸν ὅτι ἡ καρωτίνη ἀποτελεῖ μιὰ «προβιταμίνη» τῆς βιταμίνης Α. Παίζει σπουδαῖο θεραπευτικὸ ρόλο στὶς ἐνοχλήσεις τῆς ὁράσεως ποὺ ἀφοροῦν τὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα καὶ ποὺ παρουσιάζονται, συνήθως στὰ ἡλικιωμένα ἄτομα.

Ἕνας διάσημος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Σ. Φλάν, ἀνακάλυψε τὴ μεγάλη σημασία τῆς προβιταμίνης Α γιὰ ὅλες τὶς ἀρρώστειες, ποὺ ὀφείλονται σὲ ἔλλειψι βιταμινῶν. Πρόκειται γιὰ ὡρισμένες ἀβιταμινώσεις, ποὺ γίνονται αἰτία διαφόρων παθήσεων τοῦ ἥπατος, ἐντερικῶν ἀσθενειῶν, ὅπως καὶ ἀσθενειῶν τῶν βρόγχων καὶ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅμως, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι τὰ ἀποθηκευμένα καρότα χάνουν σιγά-σιγὰ τὴν περιεκτικότητά τους σὲ καρωτίνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ ἄγρια σαλατικά.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ τῶν παιχνιδιῶν

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ἀπὸ τὸ «Α»

1) Ν. 2) ΟΝ. 3) ΙΟΝ. 4) ΡΙΟΝ. 5) ΕΡΙΟΝ. 6) ΑΕΡΙΟΝ. 7) ΑΕΡΙΝΟΣ.

Ἀπὸ τὸ «Β»

1) Ν. 2) ΑΝ. 3) ΑΝΑ. 4) ΑΝΙΑ. 5) ΠΑΝΙΑ. 6) ΣΠΑΝΙΑ. 7) ΣΠΑΝΑΚΙ.

Ἀπὸ τὸ «Γ»

1) Ν. 2). ΕΝ. 3) ΟΝΕ. 4) ΝΕΟΣ. 5) ΕΝΤΟΣ. 6) ΕΝΑΤΟΣ. 7) ΕΝΤΑΤΟΣ.

Ἀπὸ τὸ «Δ»

1) Ν. 2) ΝΑ. 3) ΙΝΑ. 4) ΚΙΝΑ. 5) ΚΡΙΝΑ. 6) ΚΑΡΙΝΑ. 7) ΟΚΑΡΙΝΑ.

15 ὀνόματα ἀστέρων

1) Κὶμ Νόβακ. 2) Ρίτσαρντ Γουΐντμαρκ. 3) Οὔρσουλα Ἀντρές. 4) Τζέημς Στιούαρτ. 5) Ἄνν Μάργκρετ, 6) Ὄρσον Γουέλλες. 7) Ντέμπυ Ρέϋνολντς. 8) Ἀλαὶν Ντελόν. 9) Ἀννὺ Ζιραρντό. 10) Μάρλον Μπράντο. 11) Κατερὶν Σπάακ. 12) Ζὰν Μαραί. 13) Τζέην Φόντα. 14) Στὴβ Μὰκ Κουήν. 15) Τζιάνα Μαρία Κανάλε.

Πόσες ἀντικαταστάσεις ἔγιναν;

1) Τὸ ψάρι καὶ ὁ σκύλος. 2) Ἡ ἐφεδρικὴ ρόδα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὸ σωσίβιο. 3) Ἡ ρόδα τοῦ ποδηλάτου καὶ ἡ ρόδα τοῦ ἀμαξιοῦ. 4) τὸ κάλυμμα τοῦ δοχείου μὲ τὸ παγωτὸ καὶ τὸ καπέλλο τῆς κυρίας. 5) Τὸ σακκίδιο τοῦ κυνηγοῦ καὶ τὸ σακκίδιο τοῦ ψαρᾶ. 6) Τὸ παγωτὸ τοῦ μικροῦ καὶ ἡ πίπα τοῦ ναυτικοῦ στὸ καΐκι.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1023 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΑΚΤΙΚΑ — ΑΝΙΚΑΝΑ. 2) ΚΑΝΑ — ΚΑΛΑΜΑΙ — ΠΗΡΑ. 3) ΟΡΑΜΑ — ΝΑ·Ι·ΑΣ — ΠΟΣΙΣ. 4) ΚΑΣΜΠΑ — ΣΟΝ — ΠΑΡΙΣΙ. 5) ΑΙΩΡΑ — ΛΟΣ. 6) ΙΣ — ΤΟΚΕΤΟΣ — Τ.Τ. 7) ΝΤΟ — ΚΕΡΑΣΕΑ — ΧΡΗ. 8) ΑΡΠΑ — ΙΩΝ — ΑΤΙ — ΣΕΙΣ. 9) ΑΙΣΙΟΣ — ΡΟΠΤΡΑ. 10) ΠΟΣΟ — ΣΙΑΣΟΣ — ΑΣΙΑ. 11) ΛΥΩ — ΚΑΤΑΝΤΩ — ΑΝΝ. 12) ΑΣ — ΛΑΒΑΡΟΝ — ΑΑ. 13) ΠΑΝ — ΣΦΗΝΑ. 14) ΙΚΑΡΙΑ — ΤΙΣ — ΗΡΕΜΟΣ. 15) ΟΥΣΙΑ — ΝΑΝΟΣ — ΑΤΕΛΗ. 16) ΙΜΑΣ — ΧΑΜΗΛΟΣ — ΟΛΟΣ. 17) ΑΝΑΡΧΙΑ — ΑΣΘΕΝΩΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΟΚΚΙΝΑ — ΠΛΑΓΙΟΙ. 2) ΤΑΡΑ — ΣΤΡΑΟΥΣ — ΚΥΜΑ. 3) ΑΝΑΣΑ — ΟΠΙΣΩ — ΠΑΣΑΝ. 4) ΚΑΜΜΙΑ — ΑΣΟ — ΛΑΡΙΣΑ. 5) ΑΠΩ — ΔΑΝΙΑ. 6) ΙΚ — ΑΡΓΕΙΟΣ — ΧΧ. 7) ΚΑΝ — ΡΩΣΙΚΑΙ — ΝΑΙ. 8) ΑΛΑΣ — ΤΑΝ — ΑΑΡ — ΤΑΜΑ. 9) ΑΙΟΛΟΣ — ΤΟΞΙΝΗ. 10) ΑΜΑΝ — ΚΕΑΣΑΝ — ΣΟΛΑ. 11) ΝΑΣ — ΘΕΑΤΡΟΝ — ΣΟΣ. 12) ΙΙ — ΙΟΣΤΕΦΗ — ΣΘ. 13) ΠΑΛΟΣ — ΗΡΑ. 14) ΑΠΟΡΟΣ — ΣΤΑΝΕΤΟΝ. 15) ΝΗΣΙΣ — ΧΕΡΣΑ — ΑΜΕΛΩ. 16) ΑΡΙΣ ΤΡΙΑΙΝΑ — ΟΛΟΣ. 17) ΑΣΙΑΤΗΣ — ΑΝΑΣΣΗΣ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καὶ 5—8 μ.μ ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810-975.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Δρχ. 300
Ἐξάμηνος .... » 150
Τρίμηνος .... » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας 7
» Δολλάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 100
» Φρ. Ἑλβετ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

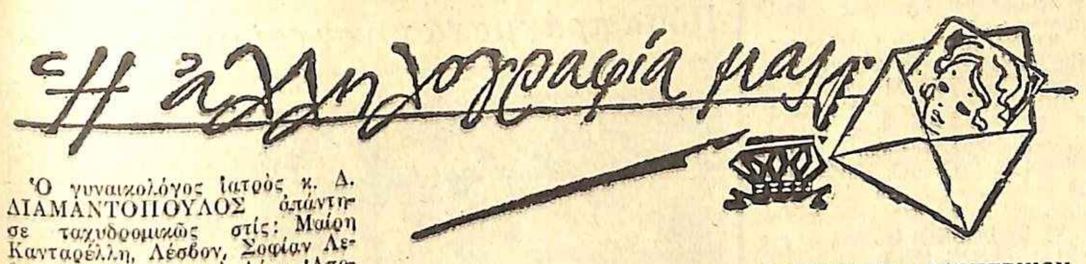

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ γυναικολόγος ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Μαίρη Κανταρέλλη, Λέσβον, Σοφίαν Λεβεντάκη, Πύργον καὶ Λέτα Ἀποστολοπούλου, Πάτρας.

Ὁ παθολόγος ἰατρὸς κ. Α. Λ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Σπανουδάκην Ἐμμ., Χανιά, Σάγον Ἀνδρέα, Ἐνταῦθα καὶ Οἰκονόμου Δέσποινα, Θῆβαι.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἐλευθερία Γ. Παπαγιάννη, Δερύνεια, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλαγὴ κάρτ—ποστάλ,. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Κικὴ Χριστοδουλίδου, Ἀχιλλέως Νο 8., Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ Ἀννούλα Γεωργίου, THE CHARTERED BANK, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Παύλου, Ἁγία Νάπα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χαρίλαος Στυλιανοῦ, Στρουμπί, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 14 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, στὴν ἑλληνική γαλλικὴ καὶ ἀγγλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γνώσεων καὶ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἀντωνάκης Γ. Κωνσταντίνου, Ἄνω Δευτερά, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες, ἡλικίας 17—18 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κλεόπας Χαραλάμπους, Βασιλικό, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Τόλης Οἰκονομίδης, Δαβάκη Νο 8, Ἅγιος Σπυρίδων, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας.

Ὁ Γρηγόριος Πέλλος, POSTE RESTANTE, Ρόδος, Δωδεκάνησα, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Νικολόπουλος, Α. Παπαναστασίου Νο 51, Ἀθῆναι 219, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, καθὼς καὶ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Ἀναστάσιος Γεωργίου, Νεάνδρου 39, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κωνσταντῖνος Μπακατσᾶς, (23 χρόνων), Λαζαράδων Νο 41, Κυψέλη, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ MINA GEORGIADIS, (19 χρόνων), ἡ NANDIA CHRONOPOULOU, (21 χρόνων) καὶ ἡ KATIA ANAGNOSTIADIS, (20 χρόνων), GIHANGIR FIRUZAGA DEFTERDAR YOKUSU IPLIK APT, No 81—83)8 ISTANBUL, TURKIYE, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς ἁγνῆς καὶ καλῆς φιλίας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστάλ. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ TINA καὶ ἡ AFRODITI, (16 χρόνων), ALTIN BAKKAL HILTON KARSISI OLCEK USTAR AP. No 52)4., ISTANBUL,TURKIYE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ BILL POULOS,61 SAINT CUTHBERT MONTREAL., CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα τὴν Κόρινθο.

Ὁ COSTA DOUKAS, (20 χρόνων), KURTULUS SINEMKOY, BOZKURT CAD., No 189) 3 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17—19 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ A. LEKKAS, 29 BAGOT AV. MILE END S. AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

Ὁ CHRISTOS VATIAS, POSTE RESTANTE, 85 NURNBE RG. GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ LAMBIS PIKADILIS, ὁ NICK NORISSON καὶ ὁ ST. VALEDINOS, RUA ORIENTE No 494 ANT. APT. 8., BRAS. SAO PAULO, BRASIL, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ G. SKOUTARIOTIS, (21 χρόνων), P. O BOX 26., BON ACCORD T. V. L., S. AFRICA, καὶ ὁ COSTAS CORTESIS, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ PAUL BRANDOS, B. P. 663., BUJUMBURA, BURUNDI, AFRIQUE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπόφοιτο Γυμνασίου, ὑψηλή, ἡλικίας 20 — 28 χρόνων, ποὺ νὰ γνωρίζη 1 — 2 γλῶσσες, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ ANDREAS THEODOSIOU, 55 ST. THOMAS RD. LONDON, N. 4., ENGLAND, φοιτητής, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ COSTAS MAGLARAS, 130 MC GILL ST., TORONTO 2., ONT. CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ J. ANASTASOPOULOS, RUA 15 DE NOVEBRO No 184, 11 ANDAR, CONJUNTO 1. 104, SAO PAULO, BRAZIL, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ KITSIOS ANTONY, (28 χρόνων) 50 LENTON PARADE ST., WATERLOO SYDNEY NSW., AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 22—27 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων, γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστὰλ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

Μία Ἐπίδειξις Κομμώσεων τῆς ΣΧΟΛΗΣ ΚΟΜΜΩΤΩΝ Μίμη ΠΑΝΑΓΟΥ καὶ Παν. ΔΟΓΑΝΤΖΗ

Ἕνα γκρούπ μαθητριῶν τῆς ΣΧΟΛΗΣ μὲ τοὺς Καθηγητάς των, ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἐπιτυχῆ ἐπίδειξιν κτενισμάτων. Αἱ βραβευθεῖσαι ἀναχωροῦν προσεχῶς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μὲ ὑποτροφίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ STELIOS REPANAKOS καὶ ὁ CHRISTOS PAPAPAVLOU, S)S SOUTHER EAGLE Co NORLAND SHIPPING, 29 BROADWAY 6. N. Y., NEW TORK, USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο προκύψει.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος DIMITRIOS MERTZANIS, S)S ANEMOS, ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY NEW TORK 6., N. Y. USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ NIKOLAOS PETRATOS καὶ ὁ ALEXANDROS PAPADOPOULOS, S)S IONIAN TRAVELLER Co VERGOTIS LTD, GREECHURCH HOUSE GREECHURCH LANE, LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ δίσκων καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ ARGYRIS VISSARION, S)S EVVIA, NATIONAL SHIPPING AND TRADING CORP. 10 COLUMBUS CIRCLE NEW TORK No 19., N. Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 22—28 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς σοβαρῆς γνωριμίας.

Ὁ MICHAIL KEFALAS καὶ ὁ MATHEOS MOUZAKITIS, S)S ARAGON N. J. GOULANDRIS LTD., LEE HOUSE LONDON WALL LONDON E. C. 2., ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ M. TSERAS, S)T CHRYSANTHY TRITON SHIPPING INC 26 BROADWAT NEW YORK 4., N. Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ NICK PAVLIDES καὶ ὁ G. LEVIDES, S)T «CONTESSA» «TRITON» SHIPPING 26 BROADWAY NEW YORK 4., N. T. USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 20—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ X. FOSKOLOS καὶ ὁ TH. CHACHAMIS, S)S VRONTI Co ORION SHIPPING Co. 29 BROADWAY STREET NEW YORK 6., N. T., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ποὺ θέλουν ν' ἀνταλλάξουν γραμματόσημα καθὼς καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ EFSTATHIOS POTAMIANOS, M)V STARLIGHT S. G. EMBIRIKOS LTD., DUNSTER HOUSE 17)19 MARK LANE, LONDON E. G. 3., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ NICOLAOS VARONIS, S)S TRINITY INTEROCEAN TRAMPING LTD., STONE HOUSE BISHOPS GATE, LONDON E. C. 2., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλοι ὁ IOANNIS ZAFIRIOU, ὁ GEORGIOS LIVADITIS καὶ ὁ N. PAPAYIANNIDES, S)S SIBIL Co MESSRS SPENSERS BUILDING, CHITTAGONE EAST PAKISTAN, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ τὰ προάστια, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ TAKIS SOULIOS, S)S ELENI V. ORION SHIPPING Co 29 BROADWAT N. Y. 6., NEW TORK USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ VASSILIOS KOURAKOS, AGHIA ERITHIANI MESSRS CHANDRIS SERVICES LTD., 5 ST. HELENS PLACE, BISHOPSGATE. LONDON E. C. 3., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαρὲς νέες ἡλικίας 22—26 χρόνων.

ΔΩΡΕΑΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΕΙ Η
Σ.Κ.Υ.Π. ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
ΚΛΩΣΤΙΚΗΣ - ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ - ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ΝΟΜΟΣ 740)1943

Πλήρης μόρφωσις, Θεωρητική, Τεχνικὴ καὶ Πρακτικὴ κατάρτησις. Τὰ νέα διδακτήρια, ἐφωδιασμένα μὲ πρότυπα μηχανήματα, εἶναι ἐγκατεστημένα εἰς τὰ ἰδιόκτητα καὶ εἰδικῶς ἀνεγερθέντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Πειραιῶς κτίρια τῆς Σχολῆς. Καθηγηταὶ Ἀνωτάτων Ἑλληνικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ καταρτίζουν τελείως τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ΚΛΩΣΤΙΚΗΝ — ΥΦΑΝΤΙΚΗΝ — ΠΛΕΚΤΙΚΗΝ — ΒΑΦΙΚΗΝ καὶ ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ.

Ἡ Σχολὴ λειτουργεῖ : 1) Ὡς Μέση Σχολὴ Ἐργοδηγῶν εἰς ἡμερήσια τμήματα μέχρι τῆς 2ας μεταμεσημβρινῆς. 2) Ὡς Κατωτέρα Σχολὴ Τεχνιτῶν εἰς νυκτερινὰ τμήματα. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς Σχολὰς γίνονται δεκτοὶ ἄρρενες καὶ θήλεις μαθηταί. Ἡ φοίτησις εἶναι τριετὴς καὶ παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ.

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Σχολῶν ἐξέρχονται μὲ εἰδικότητας Κλώστου — Ὑφαντουργοῦ — Πλέκτου — Βαφέως — Ἐξευγενιστοῦ ὑφασμάτων, Ἐργοδηγοὶ ἐκ τῆς πρώτης καὶ τεχνῖται ἐκ τῆς δευτέρας.

Οἱ ἀποφοιτῶντες ἐκ τῆς Σ.Κ.Υ.Π. προορίζονται διὰ τὴν πλαισίωσιν τοῦ κυριωτέρου κλάδου τῆς Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας, τὴν Κλωστοϋφαντουργίαν.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ : 1) Διὰ τὴν Σχολὴν Ἐργοδηγῶν, ἡλικία 15ον ἔτος συμπεπληρωμένον,, ἐνδεικτικὸν Ε' τάξεως Ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ Κατωτέρας Ὑφαντουργικῆς Σχολῆς. 2) Διὰ τὴν Κατωτέραν Σχολὴν ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ.

ΣΗΜ.: Οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Δ' τάξεως Ὀκταταξίου Γυμνασίου ἢ ἰσοτίμου Σχολῆς, δύνανται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν Β' τάξιν τῆς Κατωτέρας Σχολῆς, κατόπιν κατατακτηρίων ἐξετάσεων εἰς τὸ μάθημα τῶν Ὑφανσίμων Ὑλῶν.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ: Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς, ὁδὸς Πειραιῶς — Ἀθηνῶν 101 (ἔναντι ἐργοστασίου ΕΛΑΙΣ). Τηλέφωνον 483.390 καὶ Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 1 (6ος ὄροφος). Τηλέφωνον 221.652.

Πόσα πράγματα γίνονται μὲ πατάτες!

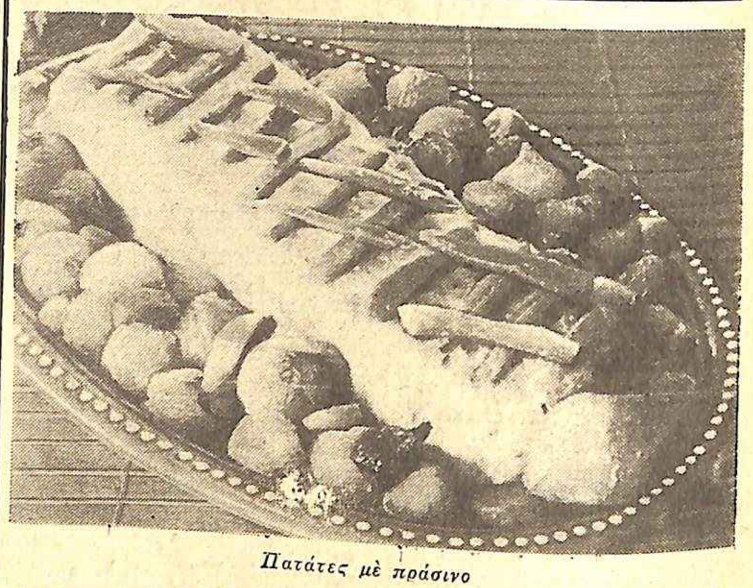

Πατάτες μὲ πράσινο

ΕΥΠΕΠΤΕΣ, εὔγευστες καὶ θαυμάσια θρεπτικὴ τροφή, οἱ πατάτες, εἶναι πραγματικὰ ενα ἀπὸ τὰ πιὸ πολύτιμα δῶρα ποὺ μᾶς πρόσφερε ἡ μητέρα Γῆ. Σ' ἐκείνους, ποὺ νομίζουν πὼς ἡ θρεπτικὴ ἀξία τῆς πατάτας δὲν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη, μποροῦμε νὰ ἀπαντήσουμε πώς, ἀντίθετα, πρόκειται γιὰ μιὰ τροφή, ποὺ ἔχει σχεδὸν τὴν ἴδια ἀξία μὲ τὸ ψωμί. Περιέχει πρωτεΐνες, λίπη, ὑδατάνθρακες, μεταλλικὰ ἄλατα, ἀκόμα καὶ βιταμίνες, ἰδιαίτερα τῆς ὁμάδος Β.

Ἡ πατάτα κατάγεται ἀπὸ τὸ Περοῦ καὶ μεταφέρθηκε στὴν Εὐρώπη κατὰ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος, ἀπὸ τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους. Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ καλλιεργῆται καὶ στὴ δική μας ἤπειρο καί.. οἱ καλὲς νοικοκυρὲς κατώρθωσαν τὰ ὑπόλοιπα, ἐπινοῶντας ἀμέτρητους τρόπους γιὰ νὰ τὴ μαγειρεύουν καὶ νὰ τῆς δίνουν καινούργιες, νοστιμώτατες γεύσεις.

Τώρα, ἡ θέσι της στὴν κουζίνα, ἀπὸ τὴν πιὸ πλούσια μέχρι τὴν πιὸ φτωχή, εἶναι σημαντικώτατη. Καὶ μιὰ ἔξυπνη μαγείρισσα μπορεῖ νὰ φτιάξη ἕνα ὁλόκληρο γεῦμα, μὲ βάσι τὶς πατάτες!

Πρέπει, ὅμως, νὰ ξέρουμε, πὼς ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν πατάτες: Ἐκείνη ἡ ἄσπρη, ἡ ἀλευρώδης, ποὺ εἶναι κατάλληλη γιὰ πουρέ, καὶ ἡ ἄλλη, ἡ κίτρινη, ποὺ ἔχει σάρκα πιὸ σφιχτή.

Ἂν θὰ τὶς βράσετε, πρέπει νὰ ξέρετε πὼς εἶναι προτιμότερο νὰ τὶς ξεφλουδίσετε ζεστὲς ἀκόμα.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΜΕ ΠΡΑΣΙΝΟ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα : Ἕνα κιλὸ πατάτες, τρία αὐγά, πενῆντα γραμ. βούτυρο, πενῆντα γαρμ. τυρὶ δυὸ φοῦχτες βασιλικό, μιὰ σκελίδα σκόρδο, γάλα, ἀλάτι, πιπέρι. Γιὰ νὰ τὶς γαρνίρετε: Εἴκοσι μικρὰ κρεμμύδια, δύο βραστὰ καρῶτα, τρεῖς ἢ τέσσερις κουταλιὲς ξίδι, μιὰ κουταλιὰ ζάχαρη, βούτυρο καὶ δάφνη.

Βράζετε τὶς πατάτες σὲ ἀλατισμένο νερό, χωρὶς νὰ τὶς ἀφίσετε νὰ λιώσουν. Μόλις θὰ εἶναι ἕτοιμες, τὶς σουρώνετε, τὶς ξεφλουδίζετε καὶ τὶς περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ πουρέ. Ὕστερα προσθέτετε τὸ βούτυρο τὸ βασιλικό, τὸ σκόρδο καὶ τὸ τυρὶ (τριμμένα), τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν, τὸ ἀλάτι καὶ τὸ πιπέρι. Ἀνακατεύετε καλὰ τὸ μῖγμα καί, ἂν εἶναι πολὺ σφιχτὸ τὸ ἀραιώνετε μὲ μερικὲς κουταλιὲς γάλα. Ὅταν ἑτοιμασθῆ τὸ μῖγμα τὸ ρίχνετε σὲ μιὰ ὀρθογώνια βουτυρωμένη φόρμα καὶ τὸ ψήνετε σὲ μπαιν - μαρὶ στὸ φοῦρνο, περίπου μιάμιση ὥρα. Στὸ μεταξύ, καθαρίζετε τὰ κρεμμυδάκια, τὰ ἀφίνετε νὰ βράσουν πέντε λεπτὰ στὸ ἀλατισμένο νερό, ὕστερα τὰ σουρώνετε καλὰ καὶ τὰ βάζετε νὰ ψηθοῦν σὲ μιὰ κατσαρόλα, μὲ λάδι, βούτυρο καὶ δάφνη. Τοὺς ρίχνετε λίγο πιπέρι καί, ὅταν θὰ εἶναι ψημένα καὶ καλὰ ροδισμένα, ρίχνετε ἐπάνω τους τὸ ξίδι, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε λιώσει τὴ ζάχαρη. Ἀφίνετε τὸ ξίδι νὰ ἐξατμισθῆ καὶ τραβᾶτε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά. Μόλις ὁ πουρὲς θὰ εἶναι ἕτοιμος, στεγνώνετε καλὰ τὴ φόρ καὶ τὴν γυρίζετε πάνω ἀπὸ μιὰ πιατέλα. Ὕστερα γαρνίρετε τὸν πουρὲ μὲ τὰ κρεμμυδάκια ὁλόγυρα καὶ μὲ τὰ βρασμένα καρῶτα, ποὺ θὰ κόψετε σὲ λουρίδες καὶ θὰ σχηματίσετε μ' αὐτὰ πάνω ἀπὸ τὸν πουρὲ ἕνα σχέδιο σὰν κάγκελο.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: Ὀκτὼ μεγάλες πατάτες,, κατὰ προτίμησι κίτρινες, 250 γραμ. κιμᾶς, τέσσερις ὥριμες ντομάτες, δύο αὐγά, 50 γραμ. γάλα, ἕνα μεγάλο κρεμμύδι, λάδι, βούτυρο, ἀλάτι, πιπέρι.

Παίρνετε πατάτες σὲ σχῆμα κανονικὸ καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, ὅλες στὸ ἴδιο μέγεθος. Τὶς βράζετε σὲ νερὸ ἐλαφρὰ ἀλατισμένο. Τὶς βγάζετε μισοβρασμένες, τὶς σουρώνετε, τὶς ξεφλουδίζετε, τὶς ἀδειάζετε προσεκτικά, ἀφίνοντας ἀπὸ τὴ σάρκα τους μόνο ἕνα περίβλημα περίπου ἑνὸς ἑκατοστοῦ. Τὶς τοποθετεῖτε, τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, σ' ἕνα ταψὶ βουτυρωμένο καὶ ρίχνετε μέσα στὴν κάθε μιὰ ἕνα κομματάκι βούτυρο. Τρίβετε τὸ κρεμμύδι, τὸ ψήνετε γιὰ λίγο στὸ λάδι, χωρὶς νὰ τὸ ἀφίσετε νὰ χρωματισθῆ,, προσθέτετε δύο ἢ τρεῖς κουταλιὲς νερὸ καί, ὅταν θὰ ἔχη ἐξατμισθῆ, ρίχνετε μέσα καὶ τὸν κιμᾶ. Τὰ ἀνακατεύετε γιὰ λίγο, μέχρι νὰ δῆτε τὸν κιμᾶ νὰ χάνη τὸ κόκκινο χρῶμα του, ὕστερα τραβᾶτε τὸ τηγάνι ἀπὸ τὴ φωτιά, χτυπᾶτε τὰ αὐγά, τὰ ἀνακακατεύετε στὸ γάλα καὶ ὕστερα τὰ ἀνακατεύετε μὲ τὸν κιμᾶ. Ρίχνετε στὸ μῖγμα ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ γεμίζετε μ' αὐτὸ τὶς πατάτες. Τοποθετεῖτε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πατάτες τὶς ντομάτες κομμένες σὲ φέτες ρίχνετε ἀπὸ πάνω λίγο ἀλάτι, προσθέτετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὲς κουταλιὲς βούτυρο καὶ βάζετε τὸ ταψὶ σὲ μέτριο φοῦρνο γιὰ μισὴ ὥρα. Ὕστερα τὸ βγάζετε ἀπὸ τὸ φοῦρνο ἀφίνετε τὸ μαϊντανὸ καὶ τὸ σερβίρετε..

ΠΑΤΑΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα : Ὀκτακόσια γραμ. πατάτες, δύο σκελίδες σκόρδο, τρεῖς κουταλιὲς τριμμένος μαϊντανός, λάδι, ζωμὸς ἢ νερό, ἀλάτι, πιπέρι.

Γιὰ νὰ πετύχη αὐτὸ τὸ φαγητό, οἱ πατάτες πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλες, μὲ σάρκα κίτρινη, πρώτης ποιότητος καὶ ὅλες στὸ ἴδιο μέγεθος. Τὶς καθαρίζετε καὶ τὶς κόβετε, πρῶτα στὴ μέση κατὰ πλάτος καὶ ὕστερα κάθε μισὸ σὲ τέσσερα κομμάτια, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα. Τὰ ρίχνετε σὲ μιὰ κατσαρόλα, προσθέτετε τὸ σκόρδο ὁλόκληρο, τὸν μαϊντανὸ τριμμένο, τρεῖς ἢ τέσσερις κουταλιὲς λάδι, τὸ ἀλάτι κι' ἕνα μεγάλο φλυτζάνι ζωμό. Ὅταν δῆτε πὼς ὁ ζωμὸς ἀρχίζει νὰ βράζη, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνετε τὶς πατάτες νὰ σιγοψηθοῦν εἴκοσι λεπτά. Ἡ φωτιὰ πρέπει νὰ εἶναι χαμηλὴ καὶ ὁ ζωμὸς μόλις νὰ μισοβράζη. Μόνον ἔτσι οἱ πατάτες θὰ ψηθοῦν, χωρὶς νὰ χαλάσουν. Ὅταν

Η κουζίνα

θὰ εἶναι ἕτοιμες θὰ τοὺς ρίξετε πιπέρι, ἀνάλογα μὲ τὸ γοῦστο σας, καί, ἂν θέλετε, λίγη τριμμένη φλούδα λεμονιοῦ καὶ ἐλάχιστο μοσχοκάρυδο. Ἔτσι μαγειρεμένες, οἱ πατάτες σερβίρονται σὰν συμπλήρωμα μὲ κρέας βραστὸ ἢ ψητό.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΤΖΑΡΝΤΙΝΙΕΡΑ

(Ἰταλικὴ συνταγὴ)

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: Ἕνα κιλὸ πατάτες, διακόσια γραμ. γραβιέρα, τέσσερις μεγάλες ὥριμες ντομάτες, δύο κρεμμύδια, φρέσκος βασιλικός, λάδι, βούτυρο, ἀλάτι, πιπέρι.

Καθαρίζετε τὶς πατάτες, τὶς πλένετε, τὶς στεγνώνετε καὶ τὶς κόβετε σὲ στρογγυλὲς φέτες, πάχους περίπου ἑνὸς πόντου. Ξεφλουδίζετε τὶς ντομάτες, τοὺς ἀφαιρεῖτε τοὺς σπόρους, τὶς τρίβετε στὸν τρίφτη καὶ κόβετε τὰ κρεμμυδάκια σὲ λεπτότατες φέτες. Στὸ βάθος ἑνὸς ταψιοῦ, ρίχνετε μερικὰ κομματάκια βούτυρο, ὕστερα κάνετε ἕνα στρῶμα μὲ τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τὸν πολτὸ τῆς ντομάτας. Ρίχνετε ἀλάτι, πιπέρι, βασιλικὸ ψιλοκομμένο καὶ ἀπὸ πάνω τοποθετεῖτε τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τὰ κρεμμύδια, ἀπὸ τὴ γραβιέρα (κομμένη σὲ λεπτὲς φετίτσες) καὶ ἀπὸ τὶς πατάτες. Τὰ σκεπάζετε μὲ τὸ μισὸ πολτὸ τῆς ντομάτας ποὺ ἔχει ἀπομείνει, ρίχνετε ἀλάτι, πιπέρι καὶ βασιλικό, τοποθετεῖτε ἀπὸ πάνω τὸ μισὸ ἀπὸ τὰ κρεμμύδια, τὴ γραβιέρα καὶ τὶς πατάτες. Προσθέτετε ἀκόμα ἕνα στρῶμα πολτοῦ ντομάτας, καὶ ἀπὸ πάνω τὶς ὑπόλοιπες πατάτες, τὰ κρεμμύδια καὶ τὸ τυρί. Ρίχνετε ἀλάτι, τὰ δροσίζετε καλὰ μὲ λάδι καὶ βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο μὲ μέτρια φωτιά, περίπου γιὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Τὸ σερβίρετε ζεστὸ ἢ κρύο, σὰν συμπλήρωμα μὲ μπιφτέκια, κοτολέτες ἢ τηγανιτὰ αὐγά. Ἀνάλογα μὲ τὸ γοῦστο σας, μπορεῖτε νὰ ἀντικαταστήσετε τὸ βασιλικὸ μὲ ρήγανη καὶ τὴ γραβιέρα μὲ ἄλλο τυρί.

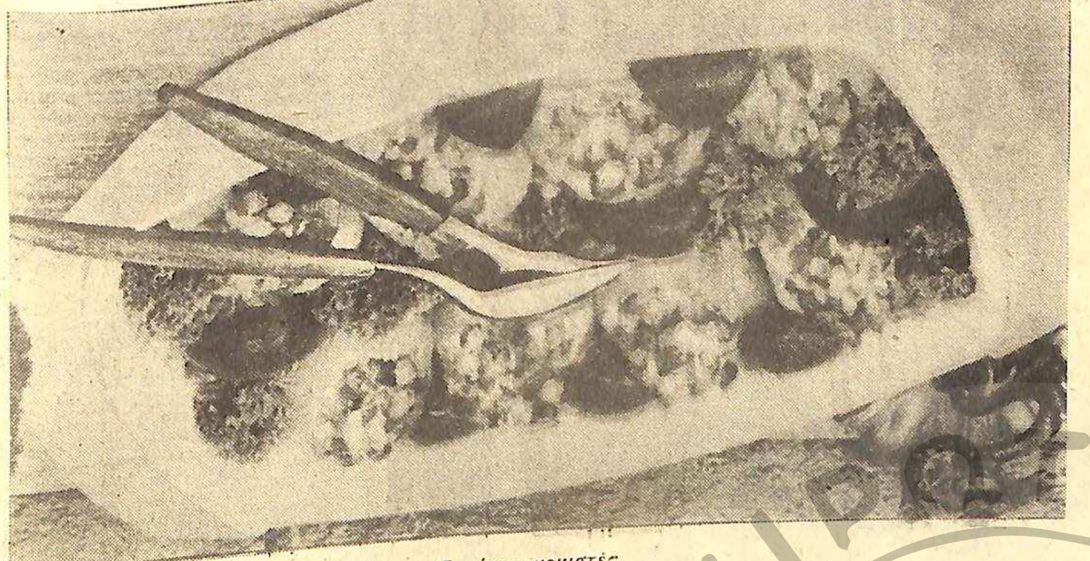

Πατάτες γεμιστές.

ΣΟΥΦΛΕ ΑΠΟ ΠΑΤΑΤΕΣ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα : Ἑξακόσια γραμ. πατάτες, ἑκατὸ γραμ. τριμμένη γραβιέρα, πενῆντα γραμ. βούτυρο ἔξη αὐγά, ἑκατὸν πενῆντα γραμ. γάλα, ἀλάτι.

Βάζετε τὶς πατάτες νὰ βράσουν μαζὶ μὲ τὴ φλούδα, σὲ μιὰ κατσαρόλα σχεδὸν γεμάτη ἀπὸ ἀλατισμένο νερὸ κρύο. Ὅταν εἶναι ἕτοιμες, τὶς ξεφλουδίζετε καὶ τὶς περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ πουρέ. Ὕστερα βάζετε τὸν πουρὲ πάλι στὴ φωτιὰ καί, ἀνακατεύοντας πάντα μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι, προσθέτετε τὸ βούτυρο καὶ τὸ γάλα. Ὅταν τὸ μῖγμα θὰ ἔχη γίνει λευκὸ καὶ ἀφρῶδες, τὸ τραβᾶτε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ προσθέτετε τὴ γραβιέρα, τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν καὶ ὕστερα τὰ ἀσπράδια χτυπημένα σὲ χιόνι. Βουτυρώνετε ἕνα ταψάκι πυρέξ, μᾶλλον βαθύ, ρίχνετε μέσα τὸ μῖγμα καὶ τὸ βάζετε νὰ ψηθῆ σὲ μέτριο φοῦρνο, περίπου γιὰ εἰκοσιπέντε λεπτά, προσέχοντας νὰ μὴν ἀνοίξετε καθόλου τὸ φοῦρνο στὰ πρῶτα δεκαπέντε λεπτὰ τοῦ ψησίματος. Ὅταν ὁ σουφλὲς θὰ εἶναι ἕτοιμος, τὸν σερβίρετε ἀμέσως ἀφίνοντάς τον μέσα στὸ ταψάκι, ὅπου τὸν ψήσατε, σὰν πρῶτο πιάτο ἢ σὰν συμπλήρωμα σὲ βραστὸ ἢ σὲ ψητὸ κρέας.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΩΓΚΡΑΤΕΝ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: Ἕνα κιλὸ πατάτες μὲ σάρκα κίτρινη, πενῆντα γραμ. τριμμένο τυρί, μαϊντανός, ψιλοκομμένος, βούτυρο, ἀλάτι, τριμμένο ψωμί. Γιὰ τὴν μπεσαμέλ: πενῆντα γραμ. βούτυρο, πενῆντα γραμ. ἀλεύρι, ἕνα τέταρτο κιλοῦ γάλα.

Πλένετε τὶς πατάτες, τὶς βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα, τὶς σκεπάζετε μὲ κρύο νερὸ ἐλαφρὰ ἀλατισμένο καὶ τὶς ἀφίνετε νὰ βράσουν σὲ μέτρια φωτιά, χωρὶς ὅμως νὰ λιώσουν. Στὸ μεταξύ, μὲ τὸ βούτυρο, τὸ ἀλεύρι, τὸ γάλα καὶ λίγο ἀλάτι, ἑτοιμάζετε τὴν μπεσαμέλ. Ὅταν οἱ πατάτες θὰ εἶναι ἕτοιμες, τὶς σουρώνετε, τὶς ξεφλουδίζετε, τὶς ἀφίνετε νὰ κρυώσουν καὶ τὶς κόβετε σὲ στρογγυλὲς φετίτσες, ποὺ τὶς τοποθετεῖτε σὲ στρώματα σ' ἕνα βουτυρωμένο ταψί. Σὲ κάθε στρῶμα ρίχνετε τριμμένο μαϊντανὸ καὶ τριμμένο τυρὶ καὶ ἀπὸ πάνω μερικὲς κουταλιὲς μπεσαμὲλ καὶ μερικὰ κομματάκια βούτυρο. Τελειώνετε μ' ἕνα στρῶμα πατάτες, ποὺ τὶς σκεπάζετε μόνον μὲ ἄφθονη μπεσαμέλ, ρίχνοντας ἀπὸ πάνω τριμμένο ψωμί, ἀνακατεμένο μὲ δυὸ κουταλιὲς τριμμένο τυρί, ποὺ τὸ ἔχετε ἀφίσει κατὰ μέρος. Προσθέτετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ κομματάκια βούτυρο καὶ βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο σὲ μέτρια φωτιά. Μόλις τὸ ὠγκραντὲν θὰ εἶναι ἕτοιμο, τὸ βγάζετε ἀπὸ τὸ φοῦρνο, τὸ ἀφίνετε μερικὰ λεπτὰ κι' ὕστερα τὸ σερβίρετε σὰν συμπλήρωμα σὲ βραστὸ ἢ σὲ ψητὸ κρέας. Μπορεῖτε νὰ μεταμορφώσετε τὸ ὠγκραντὲν ἀπὸ πατάτες σὲ ἕνα ἰδιαίτερο πιάτο, προσθέτοντας διακόσια πενῆντα γραμ. κιμᾶ, ποὺ θὰ τὸν ψήσετε μὲ λίγο βούτυρο, καὶ θὰ τὸν ἁπλώσετε πάνω ἀπὸ κάθε στρῶμα πατάτες, μαζὶ μὲ τὸ τυρί, τὸν μαϊντανὸ καὶ τὴν μπεσαμέλ.

ΟΜΕΛΕΤΑ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα : Ὀκτακόσια γραμ. πατάτες, δύο αὐγά, ἕνα μεγάλο κρεμμύδι, λάδι, ἀλάτι καὶ πιπέρι.

Ἀφοῦ θὰ ἔχετε βράσει τὶς πατάτες σὲ ἀλατισμένο νερό, τὶς σουρώνετε, τὶς ξεφλουδίζετε, τὶς ἀφίνετε νὰ κρυώσουν καὶ τὶς κόβετε σὲ στρογγυλὲς φετίτσες πάχους ἑνὸς ἑκατοστοῦ. Σὲ μιὰ κατσαρόλα, ρίχνετε τὸ κρεμμύδι κομμένο σὲ λεπτὲς φετίτσες καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ ψηθῆ ἀργὰ μέσα σὲ ἄφθονο λάδι χωρὶς νὰ χρωματισθῆ. Κάθε τόσο, ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ νερό, ἀνακατεύοντας, κι' ὅταν τὸ κρεμμύδι θὰ λιώνη εὔκολα κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ πηρουνιοῦ, δυναμώνετε τὴ φωτιὰ μέχρι νὰ τὸ δῆτε νὰ παίρνη ἕνα ἐλαφρὸ ξανθὸ χρῶμα, τότε ρίχνετε στὴν κατσαρόλα καὶ τὶς πατάτες. Τὶς ἀνακατεύετε γιὰ νὰ νοστιμήσουν καλὰ καὶ ταυτόχρονα μ' ἕνα φτυαράκι τὶς κόβετε σὲ χοντρὰ κομμάτια. Τοὺς ρίχνετε ἀλάτι, πιπέρι, ὕστερα ἀδειάζετε ὅλο τὸ μῖγμα σὲ μιὰ πιατέλα, προσθέτετε τὰ αὐγά, ποὺ ἔχετε χτυπήσει κατὰ μέρος, καὶ ρίχνετε τὸ μῖγμα σ' ἕνα τηγάνι μὲ ἄφθονο καὶ πολὺ ζεστὸ λάδι. Κουνᾶτε ἀδιάκοπα τὸ τηγάνι, γιὰ νὰ μὴν κολλήση ἡ ὀμελέτα, καὶ μόλις θὰ ἔχη πάρει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕνα ὡραῖο ξανθὸ χρῶμα, τοποθετεῖτε πάνω στὸ τηγάνι ἕνα πιάτο, τὸ γυρίζετε καὶ ὕστερα ἀφίνετε τὴν ὀμελέτα νὰ γλιστρήση καὶ πάλι στὸ τηγάνι, γιὰ νὰ χρωματιστῆ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Σερβίρετε τὴν ὀμελέτα σὰν συμπλήρωμα σὲ κρέας βραστό, μὰ μπορεῖτε νὰ τὴν προσφέρετε καὶ σὰν ἰδιαίτερο πιάτο, ἂν τὴν συνοδέψετε μὲ μιὰ μικτὴ σαλάτα.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΠΑΤΑΤΕΣ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα : Ὀκτακόσια γραμ. πατάτες, δύο αὐγά, δύο κρόκοι αὐγῶν, πενῆντα γραμ. τυρὶ τριμμένο, τριάντα γραμ. βούτυρο, φαρίνα, τριμμένο ψωμί, ἀλάτι, λάδι.

Πλένετε τὶς πατάτες, τὶς ρίχνετε σὲ μιὰ κασταρόλα καὶ τὴ γεμίζετε μὲ κρύο νερό, ἐλαφρὰ ἀλατισμένο. Βάζετε τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιὰ καὶ ἀφίνετε τὶς πατάτες νὰ συγοβράσουν, χωρὶς νὰ σκάσουν, γιατὶ ἂν ἀπορροφήσουν νερό, δὲν θὰ πετύχουν οἱ κροκέττες.. Ὅταν οἱ πατάτες θὰ εἶναι ἕτοιμες, τὶς σουρώνετε, τὶς ξεφλουδίζετε, ζεστὲς ἀκόμα, καὶ τὶς περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ πουρέ. Ρίχνετε τὶς περασμένες πατάτες σὲ μιὰ πιατέλα καὶ ἀνακατεύοντας ζωηρὰ μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι, προθέτετε τὸ βούτυρο, ἕνα αὐγό, τοὺς δυὸ κρόκους, τὸ τριμμένο τυρὶ καὶ τὸ ἀλάτι. Ἀνάλογα μὲ τὴν ποιότητα τῆς πατάτας, τὸ μῖγμα μπορεῖ νὰ γίνη λιγώτερο ἢ περισσότερο σφυχτό. Γι' αὐτό, ἂν εἶναι πολὺ ρευστό, προσθέτετε μιὰ - δυὸ κουταλιὲς ἀλεύρι. Φτιάχνοντας ἀπὸ τὸ μῖγμα πολλὲς κροκέττες, μᾶλλον μικρὲς κι' ὅλες στὸ ἴδιο μέγεθος. Τὶς ἀλευρώνετε, ὕστερα τὶς βουτᾶτε σὲ χτυπημένο αὐγὸ καὶ τέλος σὲ τριμμένο ψωμὶ ἢ φρυγανιά. Τὶς τηγανίζετε λίγες - λίγες σὲ ἄφθονο καυτὸ λάδι. Τὶς σερβίρετε ζεστὲς ἀκόμα, σὰν συμπλήρωμα σὲ κρέας τῆς σχάρας. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ τὶς παρουσιάσετε σὰν ἕνα πολὺ ἁπλὸ ντεσέρ, ποὺ θὰ ἀρέση ἰδιαίτερα στὰ παιδιά, ἂν ἀντὶ γιὰ τριμμένο τυρί, ρίξετε στὸ μῖγμα μιὰ μεγάλη κουταλιὰ ζάχαρη καὶ τὴν τριμμένη φλούδα ἑνὸς λεμονιοῦ. Ὅταν οἱ κροκέττες θὰ εἶναι ἕτοιμες, θὰ ρίξετε ἀπὸ πάνω ἄφθονη ζάχαρη ἄχνη.

ΠΑΤΑΤΕΣ «ΚΑΡΟΛΙΝ»

Γιὰ τέσσερα ἄτομα : Ἕνα κιλὸ πατάτες διακόσια γραμ. κρέας βραστὸ ἢ ψητὸ ἀπὸ περισσεύματα (ἢ κιμᾶ), διακόσια γραμ. μορταδέλα, ὀγδόντα γραμ. σαλάμι, πενῆντα γραμ. τυρὶ τριμμένο, τριάντα γραμ. βούτυρο, τέσσερις κρόκοι αὐγῶν, ἕνα αὐγὸ ὁλόκληρο, μιὰ μεγάλη κουταλιὰ τριμμένος μαϊντανός, μιὰ σκελίδα σκόρδο, ἀλάτι, πιπέρι, τέσσερις κουταλιὲς φαρίνα, τριμμένο ψωμί, μοσχοκάρυδο.

Βράζετε τὶς πατάτες σὲ ἀλατισμένο νερό, χωρὶς νὰ τὶς ἀφίσετε νὰ σκάσουν. Στὸ μεταξύ, σὲ μιὰ γαβάθα, ρίχνετε τὸ κρέας καὶ τὸ σαλάμι, πολὺ ψιλοκομμένα (ἢ περασμένα δυὸ φορὲς ἀπὸ τὴ μηχανή). Προσθέτετε τὸ αὐγό, τὸ μαϊντανὸ καὶ τὸ σκόρδο πολὺ ψιλοκομμένα, δυὸ κουταλιὲς τριμμένο τυρί, τὴ μορταδέλα κομμένη σὲ μπαστουνάκια, λίγο ἀλάτι καὶ λίγο πιπέρι. Ὅταν οἱ πατάτες θὰ εἶναι ἕτοιμες, τὶς σουρώνετε, τὶς βάζετε σὲ μιὰ γαβάθα καί, ἀνακατεύοντας ζωηρὰ μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι, προσθέτετε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν, τὸ ἀλεύρι, τὸ βούτυρο (λιωμένο σὲ μπαὶν - μαρὶ) τὸ ὑπόλοιπο τριμμένο τυρί, τὸ ἀλάτι καὶ τὸ μοσχοκάρυδο. Βουτυρώνετε ἕνα ταψί, ρίχνετε τὰ δύο τρίτα τοῦ μίγματος τῆς πατάτας καὶ στὸ κέντρο σχηματίζετε μιὰ γούβα ὅπου ρίχνετε τὸ κρέας. Τὸ σκεπάζετε μὲ τὶς ὑπόλοιπες πατάτες καὶ βάζετε τὸ ταψὶ στὸ φοῦρνο, μὲ φωτιὰ μᾶλλον δυνατή, γιὰ μισὴ ὥρα περίπου Ὅταν εἶναι ἕτοιμο, βγάζετε τὸ ταψὶ ἀπὸ τὸ φοῦρνο, τὸ ἀφίνετε νὰ κρυώση λίγο καὶ ὕστερα τὸ γυρίζετε πάνω σὲ μιὰ πιατέλα. Σερβίρετε μὲ μικτὴ σαλάτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑ ΙΔΕΩΔΕΣ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ... ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

Μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ, στὴ Νότιο Ἀφρική, ἔκανε ἕνα διαγωνισμὸ ἀνάμεσα σὲ παιδιὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, μὲ αὐτὸ τὸ θέμα: «Ποιὸ ζῶο θὰ σᾶς ἄρεσε νὰ εἶσθε καὶ γιατί;». Ἀνάμεσα στὰ παιδιά, ποὺ βραβεύτηκαν, εἶναι ἕνα ἀγοράκι ἑφτὰ χρόνων, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ εἶναι παπαγάλος, ἐπειδή, κατὰ τὴ γνώμη του, οἱ παπαγάλοι δὲν εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ λένε δύσκολες λέξεις. Ἕνα ἄλλο θὰ ἤθελε νὰ εἶναι ζέβρος, γιὰ νὰ ζῆ πάντα φορῶντας πυτζάμα. Μιὰ μαθητριούλα θἄθελε νὰ γίνη πελαργός, γιὰ νὰ μάθη, ἐπιτέλους, ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ παιδιά. Μὰ τὸ πρῶτο Βραβεῖο τὸ πῆρε ὁ Γουῶρεν Γκουϊλλιάνο, ἔξη χρόνων, ποὺ ἔγραψε πὼς θἄθελε νἆναι γαϊδουράκι, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τρώη χωρὶς πηροῦνι καὶ μαχαῖρι!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

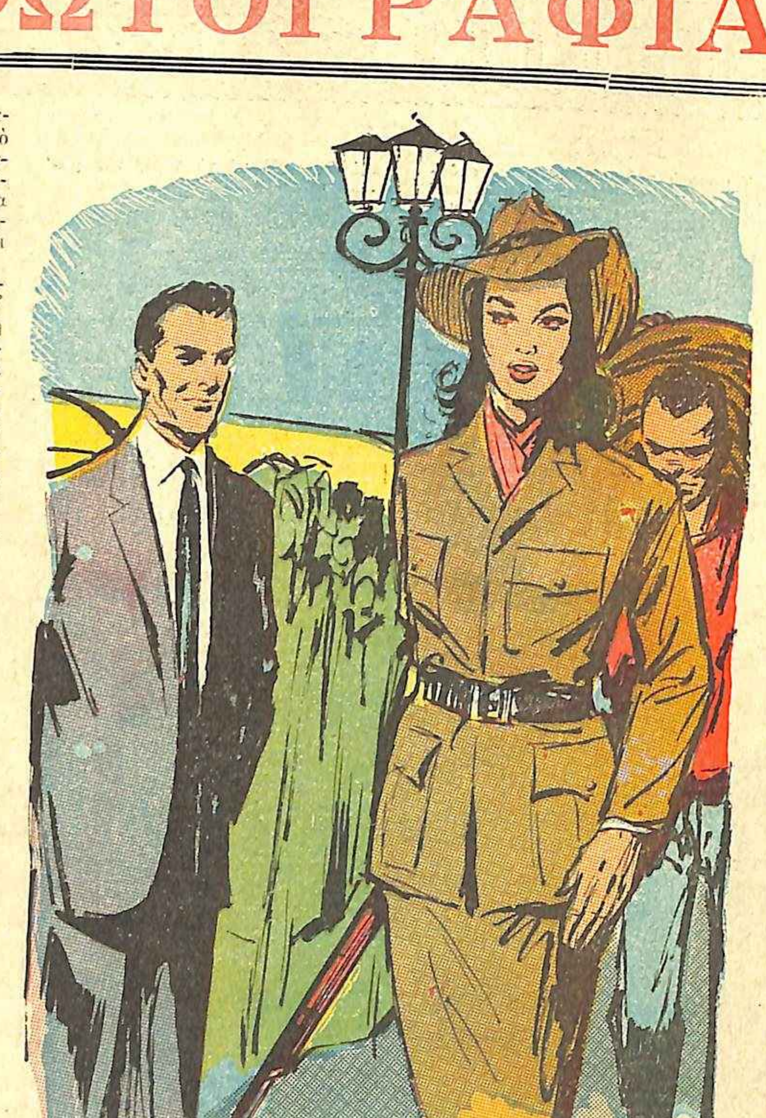

Σὲ κάποια στιγμή, τὰ βλέμματά μας διασταυρώθηκαν.

ΕΝΑΣ ἀνθρώπινος χείμαρος ξεχύθηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, στὸ σταθμὸ τῆς Βικτώρια. Ἦταν ἄνθρωποι ἀπ' ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ κόσμου, ποὺ ὁ πόθος γιὰ τὸ χρῆμα ἢ τὴν περιπέτεια, ἢ ἀκόμη οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς, τοὺς εἶχαν φέρει ἐκεῖ κάτω, στὸ μακρινὸ Κογκό.

Καθὼς κύτταζα αὐτὸ τὸ ἑτερόκλιτο πλῆθος, τὸ βλέμμα ἔπεσε σ' ἕνα νέγρο, ποὺ σήκωνε στὴ ράχη του ἕνα ἐκπληκτικὸ φορτίο ἀπὸ ἕξη δέρματα λιονταριῶν, τὸ ἕνα καλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Φαντάσθηκα πὼς τὰ μάτια μου, θαμπωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶχαν λαθευτῆ στὸ μέτρημα καί, καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὸ νέγρο, ξαναμέτρησα τὰ δέρματα. Ὁ λογαριασμὸς ἦταν σωστός.

Κύτταξα ὁλόγυρα, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψω τὸν ἰδιοκτήτη αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ. Φανταζόμουν πὼς θὰ ἔβλεπα κάποιον γεροδεμένο καὶ δυνατὸ κυνηγό, μὲ ψυχρὸ βλέμμα κι' ἀποκρουστικὴ ἔκφρασι. Ἀλλ' ὄχι χωρὶς ἔκπληξι, εἶδα πὼς ὁ νέγρος ἀκολουθοῦσε μιὰ νεαρὴ κι' ὄμορφη γυναίκα, ποὺ φοροῦσε στολὴ κυνηγοῦ καὶ κρατοῦσε μιὰ καραμπίνα στὰ χέρια της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε σταματήσει κοντὰ στὴν ἔξοδο τοῦ σταθμοῦ καί, σὲ κάποια στιγμή, τὰ βλέμματά μας διαστυρώθηκαν. Διάβασε σίγουρα τὸ δικό μου τὸ θαυμασμό, γιατὶ εἶδα τὰ μεγάλα μάτια της νὰ γυαλίζουν κάτω ἀπὸ τὸ πλατύγυρο καπέλο της, ἀφοῦ ἕνα περήφανο χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χείλη της.

Ἡ τύχη θέλησε νὰ συναντηθοῦμε τὴν ἴδια μέρα στὸ ἑστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου τῆς Βικτώρια. Γνωριστήκαμε μὲ τὴν εὐκολία ποὺ δυὸ λευκοὶ γνωρίζονται ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἀφρική, κι' ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε. Βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου γιὰ τὸ κατόρθωμά της.

— Ἕνας κυνηγὸς εἶναι εὐτυχισμένος, ὅταν μπορεῖ νὰ σκοτώση καὶ ἕνα μόνο λιοντάρι σὲ κάθε κυνῆγι, τῆς εἶπα. Καὶ σεῖς σκοτώσατε ἕξη!

Χαμογέλασε χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήση.

Πρόσεξα, ξαφνικά, ὅτι φοροῦσε βέρα στὸ χέρι της. Καὶ τότε νόμισα πὼς κατάλαβα. Τὰ λιοντάρια τὰ εἶχε σκοτώσει ὁ ἄντρας της κι' ἡ γυναίκα του εἶχε προπορευτῆ μὲ τὰ δέρματα, γιὰ νὰ τὸν περιμένη στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Βικτώρια, ὅπου ἐκεῖνος δὲν θ' ἀργοῦσε νάρθη.

— Θὰ περιμένετε ἐδῶ τὸ σύζυγό σας; τὴ ρώτησα.

Μιὰ σκιὰ λύπης ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

— Ὁ σύζυγός μου πέθανε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἐδῶ, στὸ Κογκό, μοῦ ἀπάντησε.

Μετάνοιωσα γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶχα πῆ καὶ ξανάφερα τὴ συζήτησι στὰ λιοντάρια.

— Ἕξη λιοντάρια! εἶπα.

— Τί τὸ παράξενο βρίσκετε; μὲ ρώτησε.

— Εἴσαστε ἀσφαλῶς ἡ πρώτη γυναίκα ποὺ κάνετε αὐτὸ τὸ κατόρθωμα. Ἂν καὶ δὲν πιστεύω πὼς ὑπάρχουν πολλοὶ ἄντρες, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ καυχηθοῦν πὼς ἔκαμαν τὸ ἴδιο. Θὰ παραδεχθῆτε πὼς τὸ κυνῆγι τῶν λιονταριῶν εἶναι ἕνα σπὸρ κάπως ἀσυνήθιστο γιὰ μιὰ νεαρὴ γυναίκα.

— Πιθανόν...

— Συνήθως, οἱ γυναῖκες σὰν καὶ σᾶς δὲν χάνουν τὸν καιρό τους κυνηγῶντας θηρία στὴν Ἀφρική.

— Ἔχω τοὺς λόγους μου γιὰ νὰ κυνηγάω λιοντάρια, μοῦ εἶπε, ἐνῶ μιὰ λάμψις περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια της. Τὰ μισῶ... Καὶ νομίζω πὼς τὸ μῖσος μου δὲν θὰ σβήση ποτέ.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συνέχισε:

— Τὰ μισῶ, γιατὶ μοῦ πῆραν τὴ μόνη χαρὰ ποὺ εἶχα στὸν κόσμο: τὸν ἄντρα μου. Τὸν κομμάτιασε ἕνα λιοντάρι!

— Εἶναι τρομερό, εἶπα. Ἤσαστε μαζί του, ὅταν ἔγινε αὐτὸ τὸ κακό;

— Ὄχι, βρισκόμουν στὸ Λονδῖνο. Εἴχαμε παντρευτῆ μὲ τὸν Χένρυ μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο.. Ὁ Χένρυ ἐργαζόταν σὲ μιὰ ἑταιρία, ποὺ εἶχε μεταλλεῖα χαλκοῦ στὴν Ἀφρική. Ὅταν ἔφυγε γιὰ νὰ ἔρθη ἐδῶ, ἤθελα νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἐποχὴ δὲν ἦταν κατάλληλη καὶ μ' ἔπεισε ν' ἀναβάλω τὸ ταξίδι μου. Μιὰ μέρα, τέλος, πῆρα ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ μὲ πληροφοροῦσε γιὰ τὸ φρικτὸ θάνατό του. Ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς οἰκογενείας μου, κι' ὅταν βρέθηκα μπροστὰ στὸν τάφο του, στὴν Καπέμπα, ὡρκίστηκα πὼς θ' ἀφιέρωνα τὴ ζωή μου, γιὰ νὰ σκοτώσω ὅσα περισσότερα λιοντάρια μποροῦσα. Ἦταν ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατό του... Ἀπὸ τρία χρόνια ἔρχομαι ἐδῶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ καὶ τὸ ἴδιο θὰ ἐξακολουθήσω νὰ κάνω ὅσο μπορῶ.

— Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἔχετε ἐξελιχθῆ σὲ ἀπαράμιλη κυνηγὸ λιονταριῶν, παρατήρησα.

— Δὲν εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό, μοῦ ἀπάντησε. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶναι ὅτι τὸ μῖσος μου ὁδηγεῖ μὲ σιγουριὰ τὸ χέρι μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, οἱ ὑποθέσεις μου μ' ἔφεραν στὴν Καπέμπα. Βρῆκα ἐκεῖ τὸ φίλο μου Ρίτσαρντσον, ποὺ ἔκανε ἀπὸ χρόνια τὸν ὁδηγὸ στοὺς λευκοὺς κυνηγοὺς κι' ὠργάνωνε «σαφάρι» γιὰ λογαριασμό τους. Μὲ ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ θυσίασε πρὸς χάριν μου ἕνα σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὶς προμήθειές του σὲ κονσέρβες καὶ οὐΐσκυ.

Μετὰ τὸ φαγητό, ξαπλωθήκαμε σὲ δυὸ ψάθινες πολυθρόνες κι' ὁ Ρίτσαντσον ἄρχισε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες ἀφηγήσεις του γιὰ τὰ κυνήγια του στὴν Ἀφρική.

Θυμήθηκα, ξαφνικά, τὴν ὄμορφη χήρα, ποὺ εἶχα γνωρίσει στὴ Βικτώρια, καὶ σκέφτηκα πὼς ὁ Ρίτσαρντσον θἄπρεπε νὰ τὴν ἤξερε. Μόλις τοῦ εἶπα τ' ὄνομά της, ἄρχισε νὰ γελάη, κατόπιν, ὅμως, τὸ πρόσωπό του ξανάγινε σοβαρό.

— Καὶ βέβαια τὴν ξέρω, τὴν ὄμορφη χήρα σου μοῦ ἀπάντησε. Γνώρισα ἐπίσης τὸν Χένρυ Ντάμπλετον, τὸν ἄντρα της. Ἐγὼ τῆς τηλεγράφησα πὼς εἶχε πεθάνει. Καί, θέλοντας νὰ δώσω κάποιο δραματικὸ τόνο στὸ θάνατό του, πρόσθεσα ὅτι τὸν εἶχε κομματιάσει ἕνα λιοντάρι...

— Πῶς; εἶπα. Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸν κομμάτιασε ἕνα λιοντάρι;

— Καὶ βέβαια δὲν εἶναι ἀλήθεια, μοῦ ἀπάντησε. Ὁ Χένρυ Ντάμπλετον πέθανε ἀπὸ ἕνα χτύπημα μὲ ἕνα μικρὸ σφυρὶ στὸ χέρι. Ἤθελε νὰ καρφώση μιὰ φωτογραφία πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἀντὶ γιὰ τὸ καρφί, χτύπησε μὲ τὸ σφυρὶ τὸν ἀντίχειρα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ. Τὸ αἷμα ἀναπήδησε μὲ ὁρμὴ καὶ στὸ μέρος αὐτὸ σχηματίσθηκε μιὰ μικρὴ πληγή. Ὁ Ντάμπλετον τὴν ἔδεσε πρόχειρα, χωρὶς νὰ τῆς δώση προσοχή. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁλόκληρο τὸ χέρι του πρήσθηκε κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κουνήση. Πῆγε τότε στὸ γιατρό, ποὺ διέγνωσε μιὰ μόλυνσι σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα του. Ὁ δυστυχισμένος πάλεψε μερικὲς ἡμέρες, ἀλλά, στὸ τέλος, δὲν ἄντεξε καὶ πέθανε.

— Καὶ γιατὶ δὲν εἶπες τὴν ἀλήθεια στὴ σύζυγό του;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ συντάξω τὸ τηλεγράφημα, σκέφθηκα: «Τὸ κάτω-κάτω βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἔρημη περιοχὴ τῆς Ἀφρικῆς. Τί τὸ φυσικώτερο λοιπόν, γιὰ ἕναν ἄντρα νὰ πεθάνη σὰν ἥρως περιπετειῶν; Ἡ ἀνάμνησί του θὰ εἶναι ἔτσι πιὸ προσφιλὴς στὴ νεαρὴ σύζυγό του.

— Κι' ὅταν ἡ Ἔβελιν ἦρθε ἐδῶ, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν τάφο τοῦ συζύγου της, τὴν ὡδήγησες στὸ μπαγγκαλόου ὅπου ἔμενε ὁ ἄντρας της;

— Καὶ βέβαια.

— Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὅτι ἡ φωτογραφία της, ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της! εἶπα.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δραματικώτερο σημεῖο τῆς ἱστορίας, ἀπάντησε ὁ Ρίτσαρντσον. Δὲν περίμενα πὼς ἡ χήρα θἄρχόταν ἐδῶ καὶ δὲν εἶχα πειράξει τίποτα μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ συζύγου της. Ἀλλά, μόλις τὴν εἶδα, κατάλαβα πὼς δὲν ἦταν ἡ γυναίκα τῆς φωτογραφίας...

— Πῶς;

— Ἡ φωτογραφία ποὺ ὁ Ντάμπλετον εἶχε κρεμάσει πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἦταν μιᾶς ἄλλης γυναίκας... Φυσικά, ἔτρεξα νὰ τὴν ξεκρεμάσω, προτοῦ ἡ χήρα μπῆ στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Ρίτσαρντσον ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ τὴ φωτογραφία μιᾶς ξανθῆς νέας, μὲ γελαστὴ καὶ παιχνιδιάρικη ἔκφρασι.

— Νὰ ἡ γυναίκα ποὺ στάθηκε ἡ αἰτία γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Χένρυ Ντάμπλετον, μοῦ εἶπε.

— Δυστυχισμένη Ἔβελιν! ψιθύρισα ξαναφέροντας στὸ μυαλό μου τὴ μελαχροινὴ ὀμορφιὰ τῆς νεαρῆς χήρας.

ΑΝΓΚΟΤΣ ΚΕΛ

τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

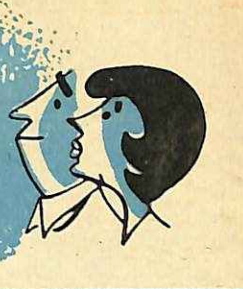

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 17 — 23 Σεπτεμβρίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Μιὰ συμφωνία, ποὺ θὰ γίνη κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, θ' ἀποδειχθῆ ἐπωφελὴς γιὰ τὸ μέλλον. ★ Οἱ νέες ἐπιχειρήσεις εὐνοοῦνται ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ. ★ Θὰ παραπέση γράμμα μὲ σπουδαῖο μυστικό, βάζοντάς σας σὲ δύσκολη θέσι.	★ Ἄστρα καὶ Πανσέληνος ἐπηρεάζουν εὐνοϊκά, τόσο τὰ νεογέννητα αἰσθήματα, ὅσο καὶ τὰ παλαιά. ★ Ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ σᾶς συγκινήση μὲ μιὰ ἐκδήλωσι τρυφερότητος καὶ στοργῆς. ★ Μὴ καταχρᾶστε τῆς ἀγάπης του.	★ Περιορῖστε τὰ οἰνοπνευματώδη, ἀκόμα καὶ τὸ κρασί, καὶ παρακολουθῆστε τὴν πίεσί σας. ★ Μιὰ κούρα φρουτοθεραπείας καὶ ἀποτοξινώσεως θὰ ὠφελοῦσε πολὺ τὴν ὑγεία. ★ Ἀποφύγετε τὰ μπαχαρικά. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
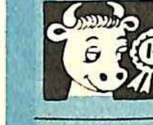 **ΤΑΥΡΟΣ** 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἀναποφασιστικότης ἢ πεῖσμα θὰ σᾶς ζημιώσουν ἐπαγγελματικά. ★ Δισταγμοὶ θὰ κάνουν τοὺς προϊσταμένους ν' ἀμφιβάλουν γιὰ τὶς ἱκανότητές σας. ★ Ἐμμείνατε στὶς ἀποφάσεις σας καὶ μὴ ἐπηρεαστῆτε ἀπὸ γνῶμες τρίτων.	★ Περίοδος ἤρεμη καὶ εὐτυχιαμένη, τόσο γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους ὅσο καὶ γιὰ τοὺς συζύγους. ★ Μὴ ἐκλάβετε γιὰ ἀδιαφορία τὴ στάσι ἀγαπημένου προσώπου, ποὺ διέρχεται μιὰ περίοδο μελαγχολίας. ★ Νὰ εἶστε ὀλιγαρκής.	★ Τὸ στομάχι παρουσιάζει, τὶς ἡμέρες αὐτές, μεγάλη εὐαισθησία. Βάλετε γι' αὐτὸ μιὰ τάξι στὶς ὧρες τῶν γευμάτων καὶ ἀποφύγετε τὰ βαρειὰ φαγητά, ἰδίως τὸ βράδυ. ★ Μὴ κουράζετε τὰ μάτια σας.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Τὰ ἄστρα δὲν εὐνοοῦν τὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα, οὔτε καὶ ἡ Πανσέληνος. Ἀποφύγετε νὰ πάρετε, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, σοβαρὲς ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες θὰ σᾶς ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ εἴχατε χαράξει.	★ Ὁ ὁρίζων γίνεται θυελλώδης καὶ θὰ χρειαστῆ διπλωματία γιὰ ν' ἀποφύγετε τοὺς κεραυνοὺς προσώπου, ποὺ σᾶς ζηλεύει, ἐπειδὴ ἀκριβῶς σᾶς ἀγαπᾶ. ★ Μὴ παίζετε μὲ τὴν εὐαισθησία καὶ τὴν καλὴ καρδιά του.	★ Προσέξετε πολὺ καλὰ τὶς μετακινήσεις καὶ ἰδιαίτερα στὶς σκάλες. ★ Ὅσοι σηκώσουν ἐπίσης μεγάλα βάρη, πρέπει ν' ἀποφύγουν νὰ τὰ σηκώσουν ἀπότομα. ★ Ἐπισκεφθῆτε τὸν ὀδοντογιατρό σας.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Μὴ ἀφῆστε τίποτα στὴν τύχη καὶ παρακολουθῆστε τὴν ἐξέλιξι ὅλων τῶν ὑποθέσεων. Ὁ χρόνος ἐργάζεται γιὰ σᾶς, δὲν εἶστε ὅμως κατὰ τὸν Σεπτέμβριο ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ κάθε ἐπίσπευσι.	★ Πεῖσμα καὶ ἰδιοτροπίες θὰ βάλουν σὲ κίνδυνο ἕνα αἴσθημα, ποὺ περνάει ἀπὸ καιρὸ σοβαρὴ κρίσι. Ἀντιμετωπῖστε μὲ ρεαλισμὸ τὴν κατάστασι καὶ μὴ ζητᾶτε περισσότερα, ἀπ' ὅσα ἐσεῖς προσφέρετε.	★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως θὰ νιώσουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μεγάλη κόπωσι. Ἂς ἀποφύγουν τὰ μεγάλα ταξίδια καὶ ἂς φροντίσουν ν' αὐξήσουν τὶς ὧρες ὕπνου, ποὺ εἶναι γι' αὐτὲς τὸ καλύτερο φάρμακο. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἔχετε συμφέρον ν' ἀκοῦστε τὶς ἀπόψεις τῶν ἄλλων καὶ νὰ συνεργαστῆτε μὲ πρόσωπο τοῦ Σκορπιοῦ. ★ Γενικά, ἡ ἐργασία θὰ σᾶς ἐμπνεύση κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἀνησυχίες, ποὺ τελικὰ θὰ ἀποδειχθοῦν ἀδικαιολόγητες.	★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο ξαναγίνονται ἁρμονικές, χάρις στὴν εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τῶν ἄστρων. Γιὰ νὰ διατηρῆστε τὴν εὐχάριστη αὐτὴ γαλήνη, πάψετε νὰ εἶστε αὐταρχικὸς καὶ χαλιναγωγήσατε τὸν ἐγωϊσμό σας.	★ Προστατέψετε τὰ μάτια σας ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ φῶς καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν ἥλιο. Φορῶντας μαῦρα γυαλιὰ καλῆς ποιότητος. Διαταραχὲς στὴν ὅρασι θὰ προκαλοῦσαν πονοκέφαλο καὶ ἄλλες δυσάρεστες ἀνωμαλίες.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μὴ ἐπιτρέψετε σὲ μιὰ ἀποτυχία νὰ κλονίση τὸ ἠθικό σας καὶ νὰ σᾶς κάνη ἀπαισιόδοξο. Ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ θὰ σᾶς κάνουν νὰ σημειώσετε πολὺ σύντομα ἐπιτυχία, γιὰ τὴν ὁποία θὰ ὑπερηφανεύεστε.	★ Πρόσωπο, ποὺ σᾶς φθονεῖ, θὰ καταφύγη σὲ ψέματα καὶ συκοφαντίες, ποὺ ἔχετε τάσι νὰ πιστέψετε. ★ Μὴ ἀποκαλύπτετε σὲ κανένα τὰ μυστικά σας καὶ ἀποφύγετε ν' ἀναμιχθῆτε στὴ διαμάχη φιλικοῦ ζεύγους.	★ Ἡ καρδιὰ εἶναι, τὶς ἡμέρες αὐτές, πολὺ εὐαίσθητη. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις, τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τοὺς καφέδες. ★ Προσέξετε πολὺ κατὰ τὸ βάδισμα. Μιὰ πτῶσι θὰ εἶχε δυσάρεστα ἐπακόλουθα.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Εἶναι πολὺ πιθανὸν οἱ προϊστάμενοι νὰ σᾶς ὑποβάλουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ σὲ σκληρὴ δοκιμασία. Διατηρῆστε τὴν ψυχραιμία καὶ τὸ θάρρος σας. Ἡ ἐπιτυχία σας θὰ εἶναι τότε ἐξασφαλισμένη καὶ ἀναμφισβήτητη.	★ Ἡ Ἀφροδίτη σᾶς ἐξασφαλίζει μιὰ ἤρεμη καὶ εὐτυχισμένη περίοδο ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. ★ Μιλῆστε μὲ εἰλικρίνεια σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ θὰ δῆτε πῶς εἶναι πρόθυμο νὰ σᾶς συγχωρήση κάποιο μικρὸ παράπτωμα.	★ Ἡ σπονδυλικὴ στήλη θὰ σᾶς κάνη νὰ ὑποφέρετε, ἂν ἐκτεθῆτε χωρὶς περίσκεψι στοὺς κινδύνους, ποὺ συνεπάγεται κάποιο ἀγαπημένο σας σπόρ. ★ Ἡ καρδιὰ ἐπιβάλλει ν' ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ ζωηρὲς συγκινήσεις.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ ἐργασία σας ξαναβρίσκει ἀργὰ μὲν ἀλλὰ σταθερά, τὴν ἰσορροπία της. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς προικίζουν μὲ ἐνεργητικότητα καὶ μὲ ἐξαιρετικὲς ἰδέες, ποὺ δὲν πρέπει ν' ἀφῆστε ἀνεκμετάλλευτες. ★ Οἱ ἔμποροι εὐνοοῦνται	★ Ἡ αἰσθηματική σας ζωὴ ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία της. ★ Ἕνας χωρισμός, ἔστω καὶ σύντομος, θὰ δυσαρεστήση ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ θὰ αὐξήση τοὺς κινδύνους, δεδομένου ὅτι τὸ περιβάλλουν πολλοὶ πειρασμοί.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὴν ὑγεία καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν μιὰ θαυμασία ζωτικότητα. Προσέξετε ἐν τούτοις τὸ φαγητό, γιὰ ν' ἀποφύγετε ἐντερικὲς ἐνοχλήσεις, καὶ μὴ ζητᾶτε ἀπὸ τὴν καρδιά σας μεγάλες προσπάθειες.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἐμπόδιο ἢ μικροαπογοήτευσις θὰ ἀνακόψη τὶς προσπάθειές σας, ἐνῶ θὰ βρίσκεστε πολὺ κοντὰ στὴν ἐπιτυχία. Ἔχετέ το ὑπ' ὄψιν αὐτὸ καὶ καταπολεμῆστε μιὰ τάσι γιὰ τεμπελιά. ★ Βασιστῆτε σὲ πρόσωπο τῶν Διδύμων.	★ Μιὰ περιπέτεια, ποὺ θ' ἀρχίση εὐχάριστα, ἐπιφυλάσσει δυσάρεστες ἐκπλήξεις στὶς παντρεμένες. ★ Μὴ ζητήσετε νὰ ἐπιβάλετε τὴ θέλησί σας. Αὐτὸ θὰ δυσαρεστήση ἀγαπημένο πρόσωπο καὶ θὰ τὸ ἀπομακρύνη ἀπὸ σᾶς.	★ Γιὰ ν' ἀποφύγετε στομαχικὲς ἐνοχλήσεις τρῶτε ἀργὰ καὶ σὲ ὡρισμένες πάντα ὧρες. Φροντῖστε ἐπίσης νὰ ξεκουράζεστε λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημεριανὸ γεῦμα καὶ τὸ βράδυ μὴ πέφτετε ποτὲ στὸ κρεβάτι μὲ βαρὺ στομάχι.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Θὰ σᾶς γίνη μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα πρότασι. Μὴ ξοδέψετε πολύτιμο χρόνο σὲ σκέψεις καὶ ὑπολογισμούς. Θὰ χάσετε ἔτσι μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία, ποὺ ἴσως νὰ μὴ ξαναπαρουσιαστῆ. ★ Εὐνοϊκὲς οἱ ζυγὲς μέρες.	★ Ὁ Κρόνος ἐπιδρᾶ δυσμενῶς στὴν αἰσθηματική σας ζωή. Σᾶς κάνει εὐέξαπτο καὶ μελαγχολικὸ καὶ ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ χαρακτῆρος θὰ δυσαρεστήση ἀγαπημένο πρόσωπο, καθὼς καὶ στενοὺς συγγενεῖς ποὺ σᾶς ἀγαποῦν.	★ Ὑπερβολικὴ εὐαισθησία καὶ εὐθυξία ἀπειλοῦν νὰ βλάψουν τὴν ὑγεία σας, κουράζοντας τὴν καρδιά σας. ★ Μὴ τρῶτε φαγητά, ποὺ σᾶς ἀπηγόρευσε ὁ γιατρός, καὶ μὴ παίρνετε φάρμακα χωρὶς δική του συνταγή. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ Πανσέληνος σᾶς προικίζουν μὲ μεγάλη ἐνεργητικότητα καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ στραφῆτε πρὸς μιὰ νέα ἐργασία ποὺ ἀπαιτεῖ δεξιοτεχνία καὶ λεπτὸ χειρισμό. ★ Μὴ φοβᾶστε τὶς ἀλλαγές.	★ Τὰ ἄστρα δημιουργοῦν ἀνωμαλίες στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Ἂν δὲν κατορθώσετε ν' ἀποφύγετε τὴ ρῆξι, προσπαθῆστε τοὐλάχιστον νὰ μὴν πῆτε λόγια, ποὺ θὰ πλήγωναν ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Ἔτσι, ὅλα θὰ διορθωθοῦν.	★ Τὰ πόδια καὶ ἰδιαίτερα τὰ γόνατα ἀπειλοῦνται ἀπὸ τραυματισμό. Προσέξετε λοιπὸν κατὰ τὸ βάδισμα καὶ μὴ ἐκτίθεστε σὲ κανένα κίνδυνο, ἰδίως κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο. ★ Ὁ χρυσὸς ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς φέρνη τύχη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Φανῆτε τολμηρὸς καὶ βάλετε τέρμα σὲ μιὰ ἐπιχείρησι, ποὺ σᾶς προξενεῖ περισσότερες ἔγνοιες, παρὰ ἱκανοποιήσεις. ★ Ἀλλαγὴ ποὺ σᾶς φοβίζει, θὰ ἐπιτρέψη μιὰ αἰσθητὴ βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν. ★ Τυχερὴ ἡ Τρίτη.	★ Ἕνα δωράκι, θ' ἀποτελέση γιὰ ἀγαπημένο πρόσωπο μιὰ χειροπιαστὴ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης σας. ★ Πολλὰ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντος θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ σᾶς βοηθήσουν σὲ μιὰ ὥρα ἀνάγκης, καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς εὐχαριστήση	★ Ἀποφύγετε τὰ πολὺ παγωμένα ποτά, γιατὶ ὁ λαιμὸς παρουσιάζει κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μεγάλη εὐαισθησία. Ἂν συνεχίζετε τὰ θαλάσσια λουτρά, μὴ μπαίνετε σὲ πολὺ κρύα θάλασσα καὶ ποτὲ ἱδρωμένος. ★ Τυχερὸ τὸ 2.

ΑΘΗ ΑΙΑ

Ὑπερπολυτελὴς

ἔκδοσις

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ